

Giới thiệu Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân

Một con người, hai thân phận, nào có ai biết. Người ấy, quyền khuynh triều dã, một tay che trời, là vương gia lãnh mạc, dưới một người trên vạn người. Tính cách hi nộ vô thường, tác phong trước sau như một không từ thủ đoạn. Đối với nàng, đùa bỡn quyền mưu chỉ đơn giản như hô hấp bình thường. Kiếp này chỉ sợ không ai có thể bước vào trong tim, vậy mà tâm can vốn không ai có thể trêu chọc lại trở nên gọn sóng trước một con người khác. Đúng là truyện tình cảm không thể nói trước được, cũng không thể mạnh mẽ tuyên bố. Người khờ ngốc kỳ thật là kỳ tài giả ngu, tiếc là không ai biết rõ. Hắn trong tay không quyền không thế, bị người đời đùa bỡn, ai cũng rõ hắn là người ngốc nghếch. Tính cách phúc hậu thiện lương, tác phong trước sau như một vui vẻ giúp người, thấy sự tình lục đục chân có thể chạy nhanh hơn bất kỳ ai. Số mệnh đã định hắn sẽ trầm luân trong tình yêu của nàng, vậy mà trước đó hắn đã sợ tới suýt ngất đi khi nghe được thanh âm “Ta muốn ngươi” ấy. Mọi thứ trong truyện trở nên rối ren, càng ngày càng làm cho nàng và hắn không hiểu nổi, có thể là tình yêu, làm con người ta thay đổi. Nhất lãnh khốc vô tình, nàng vì tình yêu mà buông tha cho chấp niệm nhiều năm, bất chấp nguy cơ bí mật bị toàn thiên hạ phát hiện, khôi phục thân nữ nhi, chỉ vì muốn cùng chồng lưu lạc thiên nhai, hưởng thụ tình yêu ấm áp không dễ gì có được. Nhất phúc hậu thiện lương, hắn vì yêu mà bỏ qua cho tín niệm từng có, cùng nàng trở lại nơi thị phi, nơi mà hắn luôn trốn tránh, chỉ đơn giản vì muốn trợ vợ lên ngôi đế vị, quyết không để thế gian còn người dám mưu hại nàng “Ta yêu nàng, vì thế, ta sẽ dùng tình yêu vô hạn đến che chở, xoa dịu nỗi thương đau trong tâm khảm cho nàng. Cho dù làm như vậy sẽ khiến ta bước vào nơi hiểm ác dơ bẩn, hai tay dính đầy máu tươi của người khác, cũng không hối hận” – Vũ Văn Dật Thần. Mở đầu truyện Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân nhắc về tuổi thơ của cả hai nhân vật chính. Lần đầu tiên gặp mặt, nữ chính bốn tuổi, nam chính mười tuổi. Họ lướt qua nhau như thế để rồi mười ba năm sau gặp lại, bắt đầu câu chuyện tình của một “vương gia” lãnh khốc vô tình và “chàng khờ A Đẩu”; đồng thời mở ra những câu chuyện của quá khứ nữ chính. Truyện chắc chắn không quá bình lặng mà cũng chẳng máu me, mời bạn đọc truyện và cùng cảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Hoàng Tử Sống Tại Lãnh Cung

Nơi lãnh cung hiu quạnh thê lương.

Lúc này đêm đã khuya, trong đình viện hoang vu có hơn mười người nữ tử phủ phục xung quanh nghênh đón vị quân chủ họ chờ đợi đã lâu, bất quá, người ấy không phải mang đến thánh ân đặc xá sủng ái quen thuộc, mà là tức giận ngập trời!

Nguyên nhân là Thống lĩnh Ngự lâm quân đã mang theo phế phi nơi lãnh cung – nguyên Hiền Phi nương nương bỏ trốn mất rồi. Đầu hoàng đế bị chụp một cái mũ xanh* lớn như thế, chẳng trách hắn giận chó đánh mèo đến tận nơi này.

* mũ xanh: tại Trung Quốc, người ta gọi “kẻ đội nón xanh” là những người chồng bị vợ cắm sừng (trên đầu có sừng ai cũng thấy mỗi mình mình không thấy)

Mấy người con gái ai ai cũng đều thấp thỏm lo âu, đầu cúi thấp, mặt gần sát mặt đất, chỉ sợ liên lụy đến chính bản thân mình. Chính vì lẽ đó mà việc có một thân hình nhỏ nhỏ trắng lúng quẩy giữa mọi người là một điều thật ngoài ý muốn.

Bé, đang mặc trang phục thái giám đã được cắt may thành độ dài phù hợp với thân hình nhỏ nhỏ, dù váy cũng không cong người, sống lưng rất thẳng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có vẻ hồ hởi già trước tuổi, dường như bất kỳ việc gì trên thế giới này đều không liên quan tới bé, cả người liên tục phát ra ý lạnh làm người mới gặp bé không khỏi kinh ngạc!

“Nó là ai vậy?!” Thật ngoài ý muốn, tại lãnh cung lại có một đứa nhỏ, Diên Lân Đế lạnh giọng hỏi, vừa vận nhìn thẳng vào tầm mắt của bé, chỉ thấy đôi mắt kia thật giống đôi mắt phượng của chính mình, sáng như sao lại mang sự rét lạnh, con ngươi sâu thẳm không thấy đáy, nhưng không mang theo chút tình cảm nào làm cho ông càng cảm thấy ngoài ý muốn, giận quá, một chân đạp vào người cô gái gần nhất lại hỏi một lần, lần này cuối cùng cũng nghe được được một câu trả lời ngập ngừng lắp bắp.

Đứa bé này thật sự là con của vị phi tử đã bỏ trốn kia, nàng đã mang thai một tháng trước khi bị biếm vào lãnh cung, sinh con tại nơi lãnh cung này, nếu dựa theo tuổi tác xếp thứ, đứa bé này là đứa con thứ mười sáu của ông!

Một hoàng tử đường đường (1) sinh tại lãnh cung vậy mà không có người đến báo, Diên Lân Đế đã giận lại càng thêm giận, không cần nghĩ ngợi liền hạ lệnh xử tử những thái giám phụ trách lãnh cung liên quan. Nhất thời, tiếng cầu xin tha thứ nổi lên bốn phía, người thái giám đứng đầu lãnh cung hối hận ngay trước không nên nghe theo chỉ thị một vị nương nương trong cung, lại thêm nhiều nguyên nhân khác mà đoán rằng đứa bé này khó có thể sống sót, tự can đảm cho rằng không cần làm điều thừa thãi như bẩm báo lên trên, lúc này đây, hắn còn muốn giải thích cầu xin tha thứ, khai ra vị nương nương kia thì đã trễ, đúng lúc hắn bị đánh ngắt xiêu lòi ra bên ngoài!

Tiếng cầu xin tha thứ dần dần biến mất, bọn thái giám liên quan đã bị kéo ra ngoài, Diên Lân Đế đi tới phía trước người đứa bé kia, sắc mặt âm trầm nhìn xuống bé, trong lòng không ngừng lặp lại: Người đàn bà kia thế mà lại sinh một đứa nhỏ cho mình!

“Mẫu phi của ngươi thế mà không biết liêm sỉ bỏ trốn theo người mất rồi! Ngươi nói xem, trẫm nên xử trí con trai nàng lưu lại, xử trí ngươi như thế nào đây?!” Nhớ tới việc cùng người con gái hắn vừa yêu vừa hận kia xảy ra biết bao nhiêu chuyện, Diên Lân Đế giận chó đánh mèo giống như oán hận đặt hết vào đứa nhỏ trước mắt, lại thêm đứa nhỏ này làm người ta cảm giác không hề giống những đứa nhỏ cùng tuổi với nó. Ông không tự ý thức được

từng mắt với bé, hỏi rồi muốn nghe bé trả lời như thế nào!

Đứa nhỏ lạnh lùng chỉ đơn giản là mặt không có chút biểu tình gì ngửa đầu lên nhìn thẳng hấn mà không hề lên tiếng, tựa như người bị hỏi chẳng phải là mình.

Diên Lâm Đế đình trệ, chợt cảm thấy hình như là mình đang tức đến mức hồ đồ mất rồi, một đứa trẻ con ba tuổi làm sao hiểu được bỏ trốn là ý gì, làm sao có khả năng trả lời được vấn đề của mình!?

Buông tha cho việc chờ đợi, hấn chuẩn bị đi tới phía trước thăm vấn thị nữ nơi lãnh cung, sau mới xử trí tới việc xuất hiện đứa con trai ngoài ý muốn này, nào biết hấn vừa quay người, một giọng nói trẻ con lạnh lùng mà trong trẻo vang lên từ phía sau hấn khiến động tác của hấn ngừng lại một chút.

“Người cũng muốn ta chết, cũng muốn mạng của ta phải không?”

Hấn kinh ngạc nhanh chóng quay trở lại, cúi đầu nhìn đứa bé con.

“Người cũng muốn giết ta sao?” Đứa bé con lại mở miệng lần nữa.

Việc phát hiện ra câu hỏi lạnh như băng kia thật sự phát ra từ miệng của đứa bé này lại không có gì ngoài ý muốn, điều càng khiến Diên Lâm Đế nghi hoặc hơn là từ “cũng” kia, chẳng nhẽ lại có người từng muốn giết chết đứa bé này?

“Nếu vậy thì sao?” Diên Lâm Đế hơi hơi cúi người, tới gần đứa bé con, không đáp lời mà hỏi lại.

“Vậy thì giết đi thì tốt!” Bé con vẫn như trước lạnh lùng, không có vẻ như đang bàn luận về việc sống chết của mình, lại càng không có một chút sợ hãi.

“À?” Diên Lâm Đế trong lòng dâng lên chút mùi vị vui vẻ, không khỏi hỏi lại, “Để cho trăm giết người là vì muốn cầu tình cho mẫu phi người?”

Lời vừa nói ra, chỉ thấy đôi người của đứa bé con kia vốn không chứa bất kỳ tình cảm gì chợt tựa như nổi lên phong ba bão táp, toát nên hận ý nồng đậm, toàn bộ gương mặt nhỏ gầy mang tia u ám, hai chữ cứng rắn lạnh lẽo từ cánh môi khô nứt thoát ra: “Sẽ không!”

Không phải là không muốn, mà chính xác là hấn nhất định sẽ không giúp mẫu phi hấn cầu tình! Diên Lâm Đế ban đầu sững sốt, sau nhìn bé rồi suy nghĩ sâu xa hơn, tiếp theo lại đứng thẳng người lên nói với bé: “Đứng lên mà nói!”

Thân hình bé nhỏ đứng dậy, thẳng người đứng vững ngang đầu nhìn hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chứa đầy hận ý như trước.

“Con là con trai của trăm, trăm sẽ không giết con! Mẫu phi của con phạm vào tử tội, nhưng những người trăm phái ra kinh đô thật vô dụng, lại làm mất dấu bóng dáng hai người bỏ trốn ấy. Con nói xem, nếu trăm đem việc truy bắt này giao cho con phụ trách có được không? Tất nhiên không phải muốn con hiện tại làm được ngay mà đợi lúc con trưởng thành, sau khi có năng lực tiếp nhận việc này!” Trên mặt Diên Lâm Đế hiện một chút tươi cười quái dị.

Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, chẳng nhẽ Hoàng thượng không phải là có tính toán buông tha cho vị phi tử bỏ trốn kia chứ?

“.....” Đứa bé con không lên tiếng nhưng trên vẻ mặt lại lộ ra một tia kích động.

“Trăm hỏi con, đợi tương lai sau khi con mạng hai người kia bắt về, xử trí bọn họ thế nào cho thỏa đáng đây?”

“Bầm thây vạn đoạn!” Trong đôi người mắt phượng nhỏ nhỏ chốc lát nhiễm đậm màu máu, giọng trẻ con thanh thúy chứa đựng sự cứng cáp mà ngoan tuyệt, bàn tay nhỏ nhỏ dùng sức nắm chặt thật chặt, bốn chữ vang vọng mạnh mẽ truyền thật rõ ràng vào tai mọi người.

Mọi người sợ ngây người, Diên Lâm Đế lại nở nụ cười. Hấn nhìn đứa nhỏ này, sự thật trong lòng lại có một mặt toan tính khác: mẹ là phi tử bỏ trốn, hấn làm sao có thể bao dung! Nếu hôm nay đứa bé này giống như những đứa trẻ con bình thường khác muốn đi tìm mẫu phi, hoặc đi cầu tình, khóc suốt mướt, hấn định không thừa nhận kẻ này, mà còn càng phải giết! Nhưng đứa nhỏ này không biết tại sao lại hận người con gái kia đến thấu xương, làm nổi lên hứng thú của mình. Nếu như có thể để đứa con gái kia chết trong tay con ruột của nàng thì cảnh tượng sẽ như thế nào? Chính vì thế để nàng cùng với người đàn ông kia tiêu dao vài năm thì có làm sao! Hấn có thừa sự kiên nhẫn để đợi chờ! Trước hết hãy để nàng sống ở trong hạnh phúc, sau đó mới tàn nhẫn đem hạnh phúc của nàng đoạt đi! Làm như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng, làm con người ta thống khoái! Hừ, hấn sẽ làm cho mùi vị từ trên trời rơi xuống đất khắc sâu vào cảm nhận của nàng! Mặc khác hấn còn muốn quan sát xem tại cái nơi tính kế tràn ngập khắp nơi này, từng bước từng bước đều là nguy hiểm, trong nơi hoàng cung ăn thịt người này, một đứa bé con không có núi để dựa vào sẽ ra sao!

Không biết chuyện gì đã phát sinh làm cho đứa bé con ba tuổi đối với mẫu thân ruột của mình sinh ra hận ý nồng đậm đến vậy, nhưng có thể, chính loại hận ý này đã cứu bé con một mạng, bước ngoặt thứ nhất trong cuộc đời đã đến như vậy.

“Trăm hỏi lại con, bộ tộc của mẫu phi con nên xử trí như thế nào bây giờ? Nên đi tru di cửu tộc đem toàn bộ giết hết, hay nên tha cho những người ấy một mạng, lưu đầy toàn tộc?” Đôi người trong mắt phượng của Diên Đế dưới ánh sáng mờ ảo dường như có chút yêu dị, vẻ tươi cười nơi khóe miệng lại thêm tà mị, hướng về đứa bé con, giống như đối với đại nhân hỏi ý kiến.

“Diệt cửu tộc!” Ngữ điệu không hề mang theo chút tình cảm gì, trong lòng đứa bé con tràn ngập hận ý, phạm là tất cả những gì liên quan đến mẫu phi mình, dù là người hay sự việc đều khiến người ta chán ghét, ngay như chính mình cũng không thể buông xuống sự chán ghét cùng thống hận.

Nghe thấy được câu trả lời thuyết phục mà mình muốn, Diên Lâm Đế hài lòng nở nụ cười, chỉ là lại hành động ngược lại, con trai muốn giết, chính mình lại tha. Vì thế bộ tộc hiền hách vang danh thiên hạ Mặc thị bởi vì nữ nhi bất hiếu của tông chủ mà đại họa rơi xuống đầu, lại vì cháu ngoại mà thoát khỏi kiếp

suýt nữa bị diệt tộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Thập Lục Hoàng Tử Khát Máu

Có người từ đây bỏ trốn ra ngoài, người trong lãnh cung không phải không biết mà là biết mà không báo! Nên xử trí như thế nào?” Diên Lâm Đế cảm thấy không cần phải thăm vấn lại chúng nữ lãnh cung này nữa, hẳn hỏi như bị nghiền, việc gì cũng đều hỏi qua trước bé con này sau đó mới tính tiếp. Về mặt hung ác nham hiểm lại tái hiện, bé con chậm rãi nhìn qua chúng nữ đang run rẩy sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất, màu đỏ như máu trong ánh mắt dần dần đậm lên, gần như muốn tuôn ra vài giọt máu tươi.

Cảm xúc hối hận cơ hồ đồng thời xuất hiện ở từng người bị ánh nhìn của bé quét đến, trong lòng lại nhớ tới việc từng dùng đủ mọi hành vi đối xử với đứa bé này, biết sẽ như thế này đã chẳng làm! Sau một âm thanh không có gì đáng bắt ngờ thoát ra “Toàn bộ đáng chết”, có người gần như cả người vô lực ngồi bịch xuống trên mặt đất, có người lại ngất đi.

Diên Lâm Đế gật đầu nói: “Được! Cứ làm như thế đi!”

“Hoàng thượng tha mạng” tiếng cầu xin tha thứ vang lên liên tiếp, một người con gái vẫn quỳ gối bên cạnh bé con sau khi nghe thấy vậy đột nhiên nâng người dậy, dịch vài bước quỳ hướng về bé con nơi đó, hai tay đặt vào vai bé kêu lên: “Tiểu chủ tử! Tiểu chủ tử! Chẳng nhẽ ngài muốn Mạc Hương vẫn hầu hạ bên người ngài cũng phải chết sao!?”

Bé con nhìn chằm chằm vào người từ khi mình sinh ra vẫn ở bên cạnh chăm sóc giúp đỡ chính mình, ban đầu có một chút tình cảm dâng lên, nhưng sau lại nhớ qua lần gặp được một mặt thực sự của người này, nhớ tới người duy nhất đối xử tử tế với mình đã chết đi, đột nhiên lạnh giọng thâu hận nói: “Di Phuong đã chết, người còn sống làm gì! Buông, tay!” Lời vừa dứt, bé con dứt tay khiến nàng buông ra, rút lui từng bước, về hôn nhiên ngây thơ vốn là bản chất của một đứa trẻ ba tuổi ngay lúc này đây lại bị mọi người một lần lại thêm một lần vô tình tổn thương đã không còn lại bao nhiêu, giờ phút này, lại không còn sót lại một chút nào!

Tại sao có thể như vậy!? Cho dù nàng không giống Mạc Phuong đã chết, tận tâm tận lực, nhưng mà cũng là nha hoàn hầu hạ tiểu chủ tử cơ mà! Chủ tử bỏ lại chính mình bỏ trốn, tiểu chủ tử muốn mạng của chính mình! Buồn cười, nếu phải chết thì cũng không phải là chính mình chết! Mạc Hương lúc này ra quyết định, hướng về phía Diên Lâm Đế hô: “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Nô tỳ có việc bẩm báo!” Nàng vừa hô, tay vừa chỉ vào bé con: “Nàng không phải là hoàng tử! Nàng không phải là hoàng tử! Nàng là...” Lời còn chưa nói xong liền bị người giữ lấy cổ, cứng rắn nhắc lên!

“Trẫm, làm sao có thể không nhận ra ai phải ai không phải con trai của mình!” Hẳn nhận ra ý tứ của nàng là bé con không phải con ruột của hắn, nhưng từ việc gương mặt của bé con cùng mình khi còn bé có bảy phần tương tự, hẳn đã xác định đây là đứa nhỏ của chính mình, hơn nữa lại nhận ra người đang nói chuyện này chính là người đi theo người phụ nữ bị chính mình ném vào lãnh cung kia, Diên Lâm Đế không có kiên nhẫn nghe xong, liền cắt đứt lời của nàng.

Mạc Hương thật sự khó thở, mặt đỏ lên, dùng sức lắc đầu, cố gắng nói ra hết câu nói kia nhưng lại nói không ra lời, trong lòng ngập đầy ý sợ hãi, khóe mắt nhìn thấy bộ dạng của bé con lạnh như băng, trong nội tâm không khỏi mắng thầm: Yêu nghiệt! Mạng lớn đến mức giết bao nhiêu lần cũng chưa chết, căn bản chắc chắn là một đứa yêu nghiệt! Bây h lại mạng tai họa đến trên người mình!

Mạc Hương liệu mạng giãy dụa, muốn lên tiếng cầu xin tha thứ đã thấy tay Diên Lâm đế siết chặt lại, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Tay vừa buông, nàng mềm oặt ngã trên mặt đất, lời muốn nói ra cũng chỉ có thể mang vào phần mộ. Mà theo cách ăn mặc quần áo của bé con, cử chỉ già trước tuổi của bé, hơn nữa lời Mạc Hương vốn định nói ra tại nơi lãnh cung này cũng chỉ có ba người biết, một vị đã trốn thoát không thấy bóng giáng, một vị đã sớm bỏ mình, mà nàng chưa kịp nói hết đã bị Diên Lâm đế giết, cho nên lần đầu nhìn thấy bé con, mọi người chỉ thấy dung nhan của bé có thiên hướng nữ tính, cũng không có bất kỳ ai miệt mài theo đuổi hàm nghĩa trong lời nói của người đã chết làm gì.

“Trẫm, không hy vọng nghe thấy bất kỳ lời đồn đại không thật nào về thập lục hoàng tử! Tất cả nghe hiểu hết không?” Diên Lâm Đế quét mắt nhìn tất cả thái giám cung nữ hầu hạ ở bên, nghiêm thanh hạ lệnh, sau khi nghe được lời đáp lại liền phát người xử quyết chúng nữ lãnh cung.

“Có biết chữ không?” Dường như không có nghe thấy tiếng la khóc của chúng nữ bị bắt đi, Diên Lâm Đế hỏi bé con.

Bé con trong đáy mắt hiện lên một tia hoài niệm rồi khôi phục nguyên trạng đáp: “Cũng có nhận biết một chút!”

Trách không được tại sao lại có thể nói chuyện không giống đứa bé ba tuổi như vậy! “Còn chưa có đặt tên đi!”

Bé con không lên tiếng, gần như lác đầu, tên là gì? “Đồ đáng chết”, “Đứa nhỏ kia”, “Cục nợ”, “Yêu nghiệt” vân vân, những từ này có xem là tên không? Trong lòng bé hoảng hốt, đột nhiên phát hiện mình bị người bế lên, trên người truyền đến cảm giác đau đớn không khỏi khiến bé nháu mày, nhưng vẫn theo thói quen mím môi nhìn xuống.

“Con thứ mười sáu của trăm, danh xưng Định Vũ Liễn nghe cũng được lắm!” Diên Lân Đều kiêu ngạo tuyên bố. Hắn không có phát hiện ra trạng thái kì lạ của đứa nhỏ trong lòng, càng không biết trên thân thể bé bỏng cuộn trong áo bào kia là một mảnh lại thêm một mảnh xanh tím, từng vết từng vết đè lên nhau, thậm trí dưới mảnh vải được quấn kín kẽ, lồng ngực nhỏ gầy hiện ra một vết hương mới khép miệng kết vảy, xấu xí, gập khúc...

Cảnh Quan, tháng tư năm thứ hai mươi ba, thập lục hoàng tử được phát hiện ở nơi lãnh cung, Đế ban cho tên Vũ Liễn. Ngày kế, để Lễ Bộ nhập tên vào Điện phả hoàng thất, chính danh thân phận hoàng tử, tới ở bên trái cùng điện Yên Vân Hiên, chỉ có bốn người tùy thị, không người nuôi nấng.

Ngay sau đó, Đế lệnh ngay ban ngày vào Tuệ Võ Điện cùng với các hoàng tử khác học tập. Vào điện học tập tất phải là hoàng tử đến tuổi, cùng với hai gã thư đồng, đều phải là danh môn đệ tử quan gia. Bên phải nội điện, Mặc Hương Các, học văn, phải trên sáu tuổi; tiến phía trái nội điện, Kiếm Vũ Tạ, tập võ, phải trên năm tuổi. Cho nên, việc thập lục hoàng tử ba tuổi đã vào điện, không có thư đồng, thật là ngoại lệ!

Trong cung thịnh truyền thập lục hoàng tử không phải con ruột của Đế, không có người bên gia mẫu tộc ủng hộ, không có bất kì nương nương hậu cung làm chỗ dựa vào, Đế coi như không nghe chẳng thấy, cảnh ngộ thật kham ưu (1), thường vô tình bị mọi người lấn lướt chèn ép.

(1) Kham ưu: khó có thể không lo lắng

Tháng năm năm sau, hậu cung đệ nhất thụ sủng Thực phi Thôi thị bị thập lục hoàng tử đâm trong đình thưởng hoa tại ngự hoa viên. Đế không giận, lòng dạ biết rõ, lại hỏi nguyên nhân. Không nói, chỉ đáp: trừ ba người kia, nàng cùng với người một cung này đều đáng chết! Thực phi bị bệnh mà hoẵng (2), Đế hạ lệnh mang cung nhân hầu hạ hoẵng phi ngoại trừ ba người kia tuần mình bồi táng (3)

(2) Hoẵng: chết; hoẵng phi: phi tử đã chết

(3) tuần mình bồi táng: chôn cùng

Diên Huyền quốc sư Liễu Khước nghe xong hoảng sợ, viết: bốn tuổi, tuổi còn nhỏ, đã thấm máu, mê hoặc Đế tâm, quả là yêu nghiệt! Tàn nhẫn khát máu, có thể coi như ma quỷ! Phóng túng con người ấy, là tai họa của Diên Huyền, là bất hạnh của con dân thiệt hại! Đại sư can gián, khuyên đế giam cầm! Đế ban một ly rượu độc, quốc sư đổi người!

Đế hạ chỉ, thập lục hoàng tử chuyển vào ở tẩm cung của Đế – An Khang Điện, do đế tự thân bồi dưỡng. Bỏ đi bốn người tùy thị ban đầu, thay bằng ba người còn sống sót tại cung hoẵng phi.

Từ đó, ngoại trừ ba người này, không có người nào có thể thân cận thập lục hoàng tử, ba người dóc lòng dóc thực lực, lấy mạng phụng bồi.

Cảnh Quan năm thứ ba mươi, Đế đồng ý thập lục hoàng tử vào triều, ban thưởng ghé ngồi lại bên phải phía dưới long ý, năm ấy vừa mới mười tuổi!

Cảnh Quan năm thứ ba mươi hai, Đế phong thập lục hoàng tử thành Vương, danh hào Liễn, là người duy nhất trong số các chư vị hoàng tử được phong Vương, tựa xưng Liễn Vương, năm ấy mười hai tuổi!

Về sau, quyền thế Liễn Vương đạt tới đỉnh cao *như nhật trung thiên*, hậu cung e ngại, không người nào dám nhìn thẳng, vô tình gặp tất đi đường vòng; trong triều người sợ, không ai dám bàn luận coi rẻ người này, khắp nơi đều vọng bởi tay Liễn Vương!

Liễn Vương hành sự vừa chính vừa tà, không từ thủ đoạn!

Mọi người tán dương, vì chiến tích thật sự dữ dội, tuệ nhãn (4) biết lương tài (5); Mọi người chê bai, do tàn nhẫn khát máu, phạm chộc giận người này, dù là thiện hay là ác, cũng phải chết không nghi ngờ!

Ma tính này nếu có thể cầm chừng, chẳng phải sẽ hoàn mỹ. Chỉ là thiên hạ tuy rộng lớn nhưng người có thể đàn áp ma tính này, ở nơi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Con Trai Trưởng Tư Chất Ngủ Dốt

Cảnh Quan năm thứ hai mươi tư,

Yến Đô là đế kinh của Diên Huyền Quốc, vùng đất trung tâm Bắc Bộ. Ở chính giữa trung tâm Đô thành mang tên gọi Huyền Cẩm Thành, là nơi ở của Hoàng đế.

Xung quanh Huyền Cẩm Thành là khu Thượng thành, toàn bộ là phủ đệ của hoàng thân quốc thích, danh quan cao quý, nghiêm cấm mọi sự ồn ào náo nhiệt.

Phía bắc Thượng thành là nơi dựng lên các phủ Vương gia, phủ Hoàng tử đã trưởng thành, phủ Phò mã, cùng với phủ đệ của tả hữu thừa tướng, hai mươi bốn nhà quý tộc, còn lại phía nam là nơi cư trú của các vị quan to quan nhỏ trong triều.

Diễn triều từ lúc khai thiên lập quốc tới nay đã có gần ba trăm năm lịch sử. Triều đình có thể tồn tại trong thời gian dài đến như vậy có lẽ cũng có do bởi mỗi vị đại hoàng đế, không ít thì nhiều đều có cách làm suy yếu quyền lực của các quý tộc, thêm vào đây là một số thế hệ sau của những nhà quý tộc ấy rất bình thường hoặc đều quân áo là lượt, thế nên đến ngày hôm nay, hai mươi tư nhà quý tộc đã từ lâu rồi không còn hiển hách như những ngày xưa cũ, phần lớn nếu không suy yếu thì cũng bị khám xét nhà diệt gia tộc.

Năm vừa qua, sau khi gia tộc Mạc thị bị đẩy tới nơi biên ải, hai mươi bốn nhà quý tộc năm ấy giờ đây chỉ còn mười ba nhà, tính cả những gia tộc đã bị xuống dốc.

Tuy nói rằng những gia tộc đã xuống dốc này vẫn còn cư trú tại phía bắc Thượng thành, nhưng trên thực tế tất cả chỉ đơn giản là cái vỏ bọc bên ngoài để chống đỡ bộ mặt suy tàn của gia tộc, do đó dù có cùng là phủ đệ tọa tại phía Bắc nhưng sự thật cảnh tượng lại hoàn toàn khác nhau.

Có người suy vong, sẽ có bên hưng khởi, Thôi thị, Hạ thị, Liễu thị, Ô thị, Phương thị, ngũ đại gia tộc đương triều chính là những tộc mới quật khởi sau này, được xưng thành tân quý ngũ đại gia tộc!

Tất nhiên, hai mươi nhà đại quý tộc cũng không phải hoàn toàn bị lật đổ. Hiện nay vẫn còn có những nhà quý tộc vẫn luôn luôn đạt được vinh hoa phú quý, trải qua mấy đời hoàng đế, đội phong ba vẫn tuyệt nhiên đứng vững không ngã, không ai có thể lay động được địa vị vốn thuộc về gia tộc Vũ Văn!

Nhớ năm đó, Dịch thị khai quốc Thánh tổ Hoàng đế lấy võ nhiếp nhân phục chúng (1), lấy văn an bang trị quốc (2), lấy đức bình trị thiên hạ! Mà gia tộc Vũ Văn bọn họ sau đó đã theo Thánh tổ Hoàng đế, trợ võ phục văn, tài đức vẹn toàn, các thế hệ tông chủ đều được các vị chư hoàng thưởng thức do đó bảo vệ được bộ tộc Vũ Văn của họ hiển hách danh vọng cho tới tận bây giờ, là đại tộc duy nhất đương triều còn được làm chủ một vùng đất phong! (3) Mà hiện tại ông không thể không một lần nữa lo lắng cho tương lai bộ tộc Vũ Văn rồi! Vũ Văn Hạo Nhiên chau mày, khuôn mặt vuông chữ quốc (4) càng ngày càng căng chặt, nhìn thẳng vào bé trai trước mặt ông, thần sắc lại càng ngày càng khó xem.

(1) nhiếp nhân phục chúng: làm người khiếp sợ, thu phục dân chúng

(2) an bang trị quốc: làm yên ngoại quốc, trị quốc gia

(3) đất phong: đất được vua ban cho

(4) Chữ quốc: 国

Bé trai kia ước chừng mười một, mười hai tuổi, hơi trẻ con còn chưa hết, người cao hơn một chút so với đám bạn cùng lứa. Nó đang đứng tại chính giữa sân, hai bên đều có người ngồi nhìn nó đến soi mói, khuôn mặt nhỏ hàm hậu (5) toát lên vẻ đồ bưng, áp úng một lúc lâu thật lâu mà cũng không thể nghẹn ra được nửa chữ để đáp lại những vấn đề được đưa ra trước đó.

(5) hàm hậu: trung thực và đơn giản

Cảnh này khiến các vị trưởng lão đang ngồi nơi đây người người trong lòng tự ái thán: Trời ơi! Đây thực sự là người thừa kế gánh vác bộ tộc Vũ Văn sau này sao, là Thiếu tông chủ của bọn họ ư! Loại tư chất này, làm sao mà tốt được?!

Tháng năm hàng năm, bộ tộc Vũ Văn bọn họ sẽ tập hợp lại các đệ tử trong tập, những người đã trên sáu tuổi mà vẫn chưa làm lễ trưởng thành để tiến hành một cuộc kiểm tra, thi văn đấu võ! Điều này là điều cần thiết phải làm để con cháu trong tộc chỉnh đốn cả văn lẫn võ, không thể để lười biếng trở thành thói quen xấu sau này! Bởi vì có vài vị cùng với tông chủ Vũ Văn Hạo Nhiên đều không ở lại đất phong mà ra làm quan nên tháng chín hàng năm, chư vị trưởng lão bọn họ đều đặc biệt lên Yên Đô, cùng tông chủ khảo sát mấy đứa nhỏ những nhà này để rồi cho điểm. Chính vì thế mà hôm nay bọn họ mới có thể tại cái buổi xế chiều này mà ngồi đây đợi tông chủ mấy vị sau khi hạ triều, dưới Tư Văn hiên tại Vũ Văn nội phủ tiến hành cuộc kiểm tra năm nay.

Vậy mà cuộc thi mới bắt đầu không được bao lâu, Vũ Văn Hạo Nhiên rút từ trong “đại học” đưa ra một đoạn đề Vũ Văn Dật Thần học thuộc lòng, kết quả là đứa nhỏ này không thuộc lắp bắp, chỉ là một đoạn ngắn thôi mà cũng thuộc không nổi! Nghĩ đến việc đứa nhỏ này đã mười hai tuổi rồi, đây là lần thứ sáu bị sờ tới, tại sao nó vẫn trầm lặng như một, chẳng hề tiến bộ!?

“ ‘sinh tài hữu đại đạo’, đoạn tiếp nói như thế nào?” Vũ Văn Hạo Nhiên hít một hơi, thở ra, cố gắng tiêu diệt mầm mống lừa gạt trong lòng, trầm tiếng nâng đầu dậy, đổi một đoạn đề hỏi Vũ Văn Dật Thần đọc thuộc lòng.

“Uhm... sanh chi giả... chúng, thực chi giả quả,.. uhm... vi chi giả...” khuôn mặt nho nhỏ trắng nõn của Vũ Văn Dật Thần hiện lên biểu tình ngưng trọng, nhũ mày một chút, nhỏ giọng tự hỏi thầm “vi chi giả gì ấy nhỉ?”, không cẩn thận lại thoáng thấy ánh mắt cha nhà mình phát lạnh, vội vàng hắng giọng một chút rồi tiếp tục nói, “Uhm...” thời gian ừm à có hơi dài một chút, “A, vi chi giả tật, dụng chi giả thư, tắc tài hằng túc hĩ!” (6)

(Dịch nghĩa câu đây: Tích tụ được của cải có một đạo lý lớn: người làm ra của cải thì đông, người hưởng thụ của cải thì ít, làm ra của cải thì chóng mà tiêu dùng của cải thì chậm. Như vậy thì của cải luôn luôn dồi dào sung túc.)

“Những lời này được giải thích như thế nào?” Đứa nhỏ này vì sao luôn lắp bắp khi thuộc lòng như vậy?! Những điều này sau mỗi lần nó học chính mình đều có kiểm tra nó cơ mà! Hít sâu, Vũ Văn Hạo Nhiên lại đánh tan ngọn lửa nhỏ mới này lên trong lòng, tuy nhiên ngọn lửa nhỏ lần này lại cao hơn so với lần trước một chút.

“Ý nghĩa là..... phát tài phải có đường lớn; sinh nhiều người, thức ăn sẽ ít đi; làm người bị bệnh, sai khiến người thật thoải mái; tài phú chỉ cần đủ dùng là đã tốt rồi!” Nhìn tựa như cảm giác thấy mình thế mà có thể giải thích được trôi chảy đến như vậy, khờ mặt nho nhỏ của Vũ Văn Dật Thần chưng ra vẻ tươi cười, vui vẻ nhìn lại về phía cha mình, hoàn toàn không chú ý một chút nào tới mọi người sau khi nghe xong giải thích của chính mình mà khóe miệng tất cả đều run rẩy, có vị trưởng lão không người nào không vỗ vỗ cái trán. Lúc nó nhìn đến mặt của cha thì mới phát hiện ra, không xong rồi! Mặt cha đen như mực!

“Vũ – Văn – Dật – Thần!” Ngọn lửa nhỏ trong lòng cuối cùng cũng biến thành lửa cháy lớn hùng hục, trong đại sảnh vang lên tiếng Vũ Văn Hạo Nhiên rống giận dữ, trán của ông nổi gân xanh, tay phải năng nề đập xuống bàn vài cái, “Mì có giải thích được cái rắc rối gì đâu mà còn vui sướng!?”

Vũ Văn Dật Thần bị dọa sợ nhảy dựng lên, thân mình run lên cùng tần suất với mấy âm trà đang rung rung trên bàn, lui từng bước một, chẳng dám hé răng.

“Dật Luân, con tới giải thích đi!” Vũ Văn Hạo Nhiên hung hăng trừng Vũ Văn Dật Thần một cái, ý bảo con trai thứ hai đứng ra giải thích.

“Vâng!” Một đứa nhỏ tầm chín tuổi từ trong hàng ngũ chờ kiểm tra bước ra, sau đó đi tới bên cạnh Vũ Văn Dật Thần rồi dừng lại, hỏi đáp, “Ý tứ của những lời này là muốn làm ra được của cải cũng phải theo cách chính xác: số đông làm việc, số ít tiêu xài, chăm chỉ làm việc, giảm bớt chi tiêu, như vậy của cải sẽ thường xuyên sung túc.”

“Sở vị tu thân tại kì tâm giả”, kế tiếp là cái gì?”

“Thân hữu sở phần chí, tắc bất đắc kì chính; hữu sở khủng cụ, tắc bất đắc kì chính; hữu sở hiếu lạc, tắc bất đắc kì chính; hữu sở ưu hoạn, tắc bất đắc kì chính. Tâm bất tại yên, thì nhi bất kiến, thính nhi bất văn, thực nhi bất tri kỳ vị. Thứ vị tu thân tại chính kì tâm.” (7) Vũ Văn Dật Luân lưu loát đọc thuộc lòng thật sự đối lập với câu trả lời dửng dưng của người nào đó, khiến Vũ Văn Hạo Nhiên cùng chư vị trưởng lão liên tiếp gật đầu.

(7) Dịch nghĩa: Nói rằng sửa mình (tu thân) trước hết chính là làm cho lòng mình ngay thẳng (chính kì tâm). Nếu như mình có điều giận dữ, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều sợ hãi, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều ham muốn thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều ưa thích, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều lo lắng, thì lòng sẽ không ngay thẳng. Nếu tâm trí không để vào đó, thì dầu nhìn mà chẳng thấy, dầu để tai mà chẳng nghe, dầu ăn mà chẳng biết mùi vị. Như vậy nên gọi là sửa mình cốt ở chỗ làm cho lòng (cái tâm) mình ngay thẳng.

“Giải thích ý của câu đấy xem!” Vũ Văn Hạo Nhiên hoàn toàn không hề để ý tới Vũ Văn Dật Thần còn đứng tại nơi đó, theo thứ tự khả năng của người mà hỏi những đứa nhỏ khác, người người trả lời trôi chảy như nước, khiến cho chư vị trưởng lão liên tiếp khen ngợi.

“Đường đệ nhỏ tuổi nhất của mi so với mi còn tốt hơn! Hôm nay sau khi kiểm tra xong, đem “Đại học” chép một trăm lần cho ta! Năm ngày sau giao lại!” Sau khi kiểm tra xong toàn bộ trẻ nhỏ trong nhà, Vũ Văn Hạo Nhiên liền quăng xuống một câu như vậy với Vũ Văn Dật Thần, tiếp đến tuyên bố đi tới sân luyện võ để kiểm tra võ học, liền đứng dậy mà đi luôn.

Không cần phải nói, lần này Vũ Văn Dật Thần lại đứng cuối, các vị trưởng lão đi ngang qua bên cạnh nó không nhìn được lắc đầu thở dài. Vũ Văn Dật Thần xấu hổ lấy tay sờ sờ gáy, không dám nhìn bọn họ.

Sau khi thấy mọi người đã nhanh chân đi hết, nó mới ở cuối hàng chậm rì rì đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Biểu Hiện Của “Thiên Tài”

Vũ Văn Dật Thần vừa bước ra khỏi sảnh chính của Tư Văn hiền đã thấy mọi người nói nói cười cười, không chỉ như thế, còn có cả cha cậu và bốn vị phu nhân. Đoán chừng là vì mọi người đều rất quan tâm đến con của mình nên đã sớm chờ tại bên ngoài.

Nhìn thấy các đệ đệ khác đều có các vị mẫu thân bên cạnh, vẻ mặt họ đều thể hiện sự quan tâm yêu thương, đầy mắt Vũ Văn Dật Thần chợt tối lại, chân dừng bước, tay phải không tự chủ sờ vào túi hương nhỏ bên hông. Cậu cúi đầu, mắt ngẩng đại nhìn cái túi.

Túi hương đó thấy có vẻ qua nhiều năm tháng, mặt trên thêu hình một đứa nhỏ bộ dáng ngây thơ mười phần, xung quanh là hình con doi cùng với những trái đào mừng thọ bao lại, thiết kế tinh xảo thanh lịch, có thể thấy tay nghề của người thêu rất cao, đối với người được tặng có ý chúc phúc tốt đẹp.

Đây là vật mà mẫu thân cậu đã tự tay may, đưa tặng cậu năm sinh nhật tròn ba tuổi. Mẹ cậu hy vọng rằng trong cuộc đời này cậu có nhiều phúc nhiều thọ. Đấy mắt Vũ Văn Dật Thần hiện lên một hoài niệm, nhưng là, từ đấy về sau, cậu cũng không hề nhận thêm được quà tặng gì từ mẫu thân nữa. Trong mắt hiện lên sự đau đớn sâu sắc, bởi vì... mẫu thân cậu điên rồi! Cha đưa các vị phu nhân từng người từng người một bước qua cửa, mẫu thân rốt cuộc chịu không nổi, kể từ đó liền sống trong ảo tưởng của chính mình, ngay cả con trai của nàng cũng không nhận ra nổi!

Vũ Văn Dật Thần nắm chặt túi hương, đôi mắt đã đỏ lên một vòng. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía trước, trông thấy hình ảnh mẫu từ tình cảm ấm áp không

thời, vẻ mặt trẻ con dần dần nổi lên ý hăm dọa, thân ảnh đứng thẳng nơi đó có vẻ có chút cô đơn. Cậu ở trong lòng không ngừng tự lẩm bẩm: Nếu như có thể, cậu tình nguyện có thể sử dụng chút phúc ít ỏi để cậu cùng mẫu thân có một gia đình hạnh phúc, sẵn sàng giảm tuổi thọ để đổi lấy sự khỏe mạnh của mẫu thân!

Thấy mọi người đi xa dần, Vũ Văn Dật Thần thu hồi cảm xúc, vội vàng bước theo. Khi cậu tới nơi, buổi kiểm tra đã bắt đầu. Lần này lại xếp tuổi nhỏ bắt đầu trước nên cậu được xếp ở tận cuối cùng.

Bởi vì chưa tới phiên của cậu nên cảm thấy thật nhàm chán, không khỏi lại suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên. Cậu nghĩ, chờ sau khi kết thúc hết mọi chuyện ở đây thì đã gần như là thời gian cho bữa tối, cha cậu khẳng định sẽ ở trong con gian dữ không để cho chính mình cùng đi dùng bữa như buổi trưa nữa, thế nên cậu cũng có thể đi Thiên viện thăm mẫu thân, cùng nhau dùng bữa tối với mẫu thân. Nghĩ vậy, khuôn mặt thường thường đáng yêu hiện lên chút tươi cười hồn nhiên vui vẻ. Đồng thời trong tâm cậu cũng khấn cầu một lần, hy vọng ngày hôm nay ông trời thiện lương bỗng mở lòng tư bi làm cho mẫu thân cậu khôi phục được bình thường thì tốt. Cuối cùng, đầu óc của cậu chuyển tới sách thuốc mà tối qua đã xem, nhớ lại nội dung tối qua đã học được, lặng yên nhắm lại một lần lại một lần.

“Dật Thần”

“.....”

“Vũ Văn Dật Thần!”

“.....” Thật đáng tiếc, người nào đó lại đang trong tình trạng phân tâm “chăm chỉ” trong lòng, hoàn toàn không có phản ứng. Trong mắt mọi người đang nhìn lúc này lại phát hiện ra tiểu tử này đang phát ngốc chẳng hề kiêng nể tí nào.

Lần này thật sự xung khí nộ thiên, Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới bên người cậu, người hơi cúi xuống hướng về phía lỗ tai của cậu mà rống giận hét lên tên cậu.

Vũ Văn Dật Thần bị dọa nhảy dựng lên, phục hồi lại tinh thần nhìn lại, chỉ thấy mặt cha cậu đang đứng tại trước mặt của mình, lúc này lại thành thành thực thực thốt ra câu nói: “Oa! Cha, mặt ngài thật đáng sợ, lớn như vậy dọa chết người!”

Nghe xong lời nói, mặt Vũ Văn Hạo Nhiên đích thực trở nên đáng sợ, bị tức đến xanh cả mặt!”

“Cha, có chuyện gì không?” Thấy thế, Vũ Văn Dật Thần hơi sợ một chút, đầu rút lại, giọng nho nhỏ hỏi.

“Đến, lượt, con, rồi!” Thanh âm có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Vũ Văn Hạo Nhiên có lúc thật sự mong muốn đánh đứa con trai trưởng này một trận, xem có thể đánh cho đầu nó thanh tỉnh một chút, không cần lúc nào cũng ngây thơ ngu ngốc, cái gì cũng không để ý! Nhưng là mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngốc có vẻ thật vô tội ấy thì chính mình lại không xuống tay được! Cùng lắm cũng chỉ hung hăng ngoài miệng mắng hai câu, đứa nhỏ này ngoại trừ bên ngoài có ngu dốt một chút nhưng thật ra rất thiện lương hiểu thuận, rất biết điều khéo ăn khéo nói đến trấn an cảm xúc tức giận của mình.

“Uhm!” Vũ Văn Dật Thần theo thói quen sờ sờ gáy, di chuyển chậm rì rì hướng giá để vũ khí đi tới, trước tiên chuẩn bị một loại binh khí thích hợp với mình. Những đứa nhỏ trước đó ngoại trừ người ít tuổi nhất là Vũ Văn Dật Thần thì đều là hai người đầu tập, cũng do võ công Vũ Văn Dật Thần bị xếp cuối cùng nên khi cậu chọn xong binh khí, đi tới giữa võ trường chờ đợi thì thấy không có một đối thủ nào xuất hiện.

Trong thoáng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu mang theo chút ít biểu tình nghi hoặc nhìn về phía cha chỉ thấy ông không chịu được lấy tay vỗ trán, sau đó hướng về phía cậu xua xua tay, ý bảo cậu diễn luyện một mình một lần là được rồi.

Vì thế Vũ Văn Dật Thần giương thanh kiếm gỗ cậu vừa mới chọn được xong chuẩn bị diễn luyện.

Một khi đã nhắc đến võ công của bộ tộc Vũ Văn sẽ làm cho mỗi người trong gia tộc người nào người nấy cũng ưỡn thẳng người mà cảm thấy tự hào ngạo nghễ. Bởi vì ngoài người võ lâm trong chốn giang hồ, đương triều cũng chỉ có hai đại gia tộc có được võ công tuyệt học được tổ tiên truyền xuống, không truyền ra ngoài, người trong tộc tất sẽ tập võ! Một nhà chính là đương kim hoàng tộc Dịch thị, một nhà khác chính là bộ tộc Vũ Văn nhà họ! Hơn thế nữa, võ công của hai gia tộc này tại đương thời danh tiếng cực cao!

Võ công của bộ tộc Vũ Văn tập trung chú ý vào nhanh sắc cứng mạnh, trước đó có thấy lão nhị Vũ Văn Dật Luân sử kiếm nhanh tựa như chớp, lão tam Vũ Văn Dật Phàm tay cầm côn xoay vù vù như gió, những người khác cũng không cần phải nói, ngay cả Vũ Văn Dật Tân ít tuổi nhất đều sử dụng được bộ quyền pháp cơ bản, mạnh mẽ hữu lực, xem mọi người trừ cái con người Vũ Văn Dật Thần đang ngẩn người như đi vào cõi tiên ngoài kia, thì người người đều cảm xúc mênh mông, nhiệt huyết sôi trào. Thế nhưng ngay tại giờ phút này, quan sát động tác sử kiếm của đứa nhỏ khờ giữa võ trường, tâm tình cảm xúc mênh mông bị đánh hạ, nhiệt huyết sôi trào bị “phủ phũ” tắt ngóm, trên trán “hốt” toát ra mấy đường hắc tuyến, ngay cả các vị phu nhân không biết võ công cũng khó khăn ức chế khoe miệng co giật.

Trông Vũ Văn Dật Thần đang giữ vững tại giữa võ trường, khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự rất nghiêm túc, cực kì thận trọng giương lên cây kiếm gỗ mà nó đã lựa chọn, chậm rãi đâm về phía trước, chậm rãi vạch một đường phía sau, trên không trung sử kiếm vạch thành một đường cung, chân trái nâng lên, chậm rãi đẩy về phía trước, nhẹ nhàng rơi xuống đất, người trầm hạ xuống, ngồi thành bộ dạng tồn mã bộ (1), kiếm trên tay phải đứng đưa gạt lên trên, trong tâm thần thể dừng tại chân trái, chân phải từ từ nâng lên, thân thể lấy chân trái làm trụ chuyển mình về bên trái, từ từ xoay một vòng, chân phải dang nhẹ không được rơi xuống đất nay mới được nửa đường đã chạm đất, mà để giúp nó có thể xoay được xong một vòng này, kiếm gỗ bên tay phải đã thuận tiện từ từ về một đường dài, thân mình thông thả xoay lại, tay phải cầm kiếm lại lắc lư đâm về phía trước. Tiếp theo đó, nó tiếp tục chậm rãi vùng kiếm, lúc thì gấp cánh tay, lúc thì nhắc chân, lúc thì xoay vòng.

Tóm lại, xem xong tất cả, nói lời tốt là nó đã thực sự chuyên tâm thận trọng vào từng chiêu biểu diễn, còn nói lời thật thì kia, kia, kia là toàn thân xoay

múa, làm sao có thể gọi là sử kiếm được!? Vũ Văn Hạo Nhiên cùng chư vị trưởng lão rất muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài. Chiêu thức uy phong凛冽 của bộ tộc Vũ Văn vào tay đứa nhỏ này sử ra thực sự đã bị thay đổi một cách nghiêm trọng rồi! Bị nó biến thành đẹp đến vô tư cùng nhân nhã, thông thả nhẹ nhàng, mơ hồ mà mềm mại, cả người là cái dáng điệu ru ngủ người! Mà cái này cũng chưa tính là lợi hại nhất! Chợt thấy động tác tuy nói là chậm nhưng vẫn coi là tron tru này của nó đột nhiên bị cắt đứt! Vẫn giữ động tác không đổi, tư thế kiếm đâm về phía trước, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn chợt trở nên ngưng trọng, khiến cho mọi người trong lòng kinh ngạc, bị vẻ mặt trang nghiêm của nó làm ảnh hưởng mà nín thở chờ đợi, tiếp theo nữa đã thấy người nào đó hít hít cái mũi nhỏ, khuôn mặt nhỏ khờ khờ hiện lên sự nghi hoặc, nhíu mày, ngẩng đầu, nhìn trời dưới một góc bốn lăm độ, trầm tư, bất động! Kiên nhẫn của mọi người nơi đây nhanh chóng sắp bị dùng hết thì nó “A” một tiếng, khuôn mặt nhỏ làm như bừng tỉnh nhận ra nói: “Nhớ ra rồi, tiếp theo chắc chắn là làm như thế!” Nói xong, tiếp tục làm động tác chậm rì rì, tiếp tục tra tấn cảm giác của mọi người nơi đây.

“.....” Một đám quạ đen từ trên đỉnh đầu mọi người đập cách kiêu ngạo bay đi, lúc này lại đến lượt bọn họ ngẩng đầu bốn lăm độ nhìn trời, trầm mặc không nói gì, rất muốn hỏi, võ công có thể sử như vậy sao!? Đã nhiều lần đề như thế, vì sao bọn họ vẫn không thể thích ứng được, còn ảo tưởng rằng lần này nó có thể có tiến bộ?

Nhẫn nại, Nhẫn nại! Mọi người đã đề biết võ công của nó luôn luôn chậm như thế, kinh lực cũng không có sai, chỉ ít thì cũng học thuộc lòng được khẩu quyết võ công một cách khó khăn, hơn nữa sử chiêu thức cũng không sai, cho nên chỉ cần siêng năng học tập, bản thân mình cũng đúc thức nó nhiều hơn một chút, cái tốc độ này ngày nào đó sẽ biến thành nhanh thôi! Vũ Văn Hạo Nhiên cố gắng tự trấn an chính mình, cố dập tắt lửa giận không ngừng bùng lên trong lòng, ít nhất lần này so sánh với lần thứ..... so sánh với lần nào cũng không có chút tiến bộ nào cả! Thậm chí so với ngày thường ông tự mình đúc thức thì độ chậm rãi càng bị cường điệu hơn.

Vì thế, tuy hành động dập lửa có thành công nhưng lý trí như dây đàn căng bị đứt “phăng”, “Vũ – Văn – Dật – Thần!” Tiếng rống giận dữ lại vang lên lần nữa, rung động tại trên không Vũ Văn phủ, thật lâu sau vẫn không ngừng.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Đứa Nhỏ Của Mẫu Thân Diên

Rốt cuộc tại lúc tiếng rống giận dữ của Vũ Văn Hạo Nhiên vang lên, Vũ Văn Dật Thần sử một chiêu tốc độ có tăng nhanh đủ để “cho cậu chút mặt mũi”, đại khái là từ tốc độ ốc sên đã biến hóa nhanh chóng thành rùa bò.

Đợi đến lúc cậu diễn luyện xong thì thấy hình như cậu tựa như thực yên tâm bởi vì bản thân đã có thể đem toàn bộ chiêu thức sở học hoàn toàn thi triển ra, thở thật sâu một hơi, liền ngay sau đó quay khuôn mặt nhỏ nhắn thật thà chất phác về phía cha cậu, cười đến sáng lạn vui vẻ, còn hơi có vẻ giống như tranh công nói: “Cha, con sử xong rồi!” Tiếp theo đó, khuôn mặt nhỏ nhắn được lấp đầy bởi tình cảm tôn trọng và kính yêu sâu sắc tha thiết chờ đợi nhìn cha cậu, lại chờ đợi, khoe miệng cong cong thấp thoáng nụ cười tựa trăng non, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao, lại thêm không ngừng chớp chớp, tựa như không một tiếng động hướng về phía cha cậu nói: khích lệ con đi, khích lệ con đi, hôm nay con đã sử hoành thành cả bộ đó nha!

A—— Vũ Văn Hạo Nhiên trong lòng đột nhiên muốn quát to một tiếng, một hơi nghẹn nghẹn tại giữa ngực muốn ra cũng không ra được mà nuốt vào cũng nuốt chẳng trôi, chính là cái loại cảm giác đấy! Mỗi một lần đều hại chính bản thân mình không đành lòng tạt một gáo nước lạnh vào người nó, cũng chẳng thể lấy Tam Tự Kinh vuông tròn tròn để mà mở miệng chửi bới. Con trai ngu dốt, có mắng nó thì cũng vô dụng thôi! Aiz, thật đúng là...!

“Đã sử hoàn rồi thì tốt!” Vũ Văn Hạo Nhiên rặn ra một cậu như vậy rồi phát tay áo rồi đi.

Đứa con này quả thật ngu dốt! Đã như vậy mà không nhận ra chênh lệch giữa mình với người khác, vẫn đứng đấy mà tự mình đắc trí cho rằng cứ có thể thi triển toàn bộ bài một cách hoàn chỉnh là thành công, mà chẳng biết rằng với công lực như thế đi ra ngoài gặp gỡ người cũng không chỉ có là người bị bỏ phân phần mà cũng còn làm mất hết thể diện bộ tộc Vũ Văn bọn họ! Đây cũng chính là lý do vì sao không có người cùng nó đánh luyện! Các vị trưởng lão hay cả sức lực thờ dài cũng đã không còn, toàn bộ đều đã theo Vũ Văn Dật Thần bay đi đâu mất.

Thầm nghĩ những người cao hứng ngày hôm nay chắc cũng chỉ có các vị phu nhân kia của Vũ Văn Hạo Nhiên, các bà người người đều thật tình nhìn Vũ Văn Dật Thật cười đến vô cùng hòa nhã. Vì rằng con trưởng càng ngu dốt thì con của các bà tương lai càng mới có thể trở thành tông chủ kế thừa gia nghiệp! Cứ tiếp tục như thế này, rồi một ngày nào đó Vũ Văn Dật Thần sẽ bị người trong gia tộc phế bỏ danh hào Thiếu tông chủ này của nó thôi! Điều này làm sao có thể làm cho các bà không thuận mắt được?

Còn về phía các đệ đệ cùng đường đệ của Vũ Văn Dật Thần lại đứng ở một bên trộm thầm thì khẽ cười cậu, ánh nhìn có chút thương hại. Nhưng dù sao thì việc này đối với Vũ Văn Dật Thần cũng chẳng hề có bất kỳ ảnh hưởng gì, cậu hướng về phía bọn họ cười thật thân thiết sau đó đem kiếm gỗ đặt tại giá đỡ, bước nhanh về phía Thiên Viện, muốn đi nhìn mẫu thân của cậu một chút.

Cha quả nhiên chưa có nói đến chuyện tối nay dùng bữa cùng nhau, thật tốt, cậu có thể đi về nơi của mẫu thân! Không có cậu ở một bên dụ dỗ thì không biết di Lan có thành công dỗ mẹ cậu ăn cơm được không nữa? Trong lòng muốn gặp mẫu thân khiến tốc độ chân cậu ngày càng nhanh.

Cậu vừa gặp mẫu thân ở ngoài nhà thì thấy nha hoàn Lan Tú từ trong phòng đi ra, tay cầm cái chổi cùng chiếc xẻng hót, trong chiếc xẻng kia vẫn loáng thoáng dấu vết của vài mảnh bánh đĩa hòa lẫn cùng chút đồ ăn.

“Di Lan, đây là...?” Tuy rằng Lan Tú là nha hoàn tùy thân của mẹ cậu nhưng Vũ Văn Dật Thần vẫn luôn tôn xưng bà một tiếng di Lan.

“Giữa trưa lúc mà thiếu tông chủ không tại đây, phu nhân cũng không đụng vào com chút nào. Tôi vừa đem đồ ăn còn nóng lên, muốn phu nhân ăn một chút, vậy mà phu nhân cũng không ăn, còn hắt đồ ăn lên trên mặt đất.” Lan Tú vừa bắt đắc đi lại vừa khổ sở.

“Vừa lúc cũng đến giờ ăn tối rồi, di Lan, đi đi làm lại cái mới đi, chúng ta cùng nhau ăn” Vũ Văn Dật Thần tựa như an ủi hướng về phía bà cười một cái.

Lan Tú gật đầu xoay người đi chuẩn bị, Vũ Văn Dật Thần liền đi thẳng vào trong nhà nhìn mẫu thân cậu.

Vào thời điểm tâm ý của người chồng thay đổi, dù người vợ có làm thế nào, có dùng yêu thương thâm tình đến cỡ nào để kêu gọi chồng mình quay về cũng là uổng công, thế nên ngày xưa ghen với làm nũng từng là đáng yêu trong mắt chồng nay đã biến thành cố tình gây sự, từ yêu mà nảy sinh tâm lý độc chiếm thì bị định nghĩa thành ghen tị đáng xấu hổ, mà việc ngăn cản phu quân nạp thiếp lại biến thành hành vi mất đức hạnh khó chấp nhận được! Người phụ nữ như vậy đánh bất lực trở mặt thấy chính mình mất đi người mình yêu, thương tâm rơi lệ, thế nhưng người khổ lại là chính mình!

Mẫu thân Mẫn Mẫn của Vũ Văn Dật Thần chính là một người phụ nữ số khổ như vậy. Bà đã từng tin rằng mình được trời xanh chiếu cố, tuy rằng từ bé đã mất đi cha mẹ nhưng lại may mắn sống nhờ tại nhà của biểu ca xa Vũ Văn Hạo Nhiên.

Bà cùng ông là thanh mai trúc mã, hẹn định ở với nhau cả đời. Vũ Văn Hạo Nhiên đã từng vì bà mà không tiếc đấu tranh cùng gia tộc, cuối cùng đã thành công cưới một người không nơi nương tựa, một người không thể mang lại cho bộ tộc Vũ Văn bất kỳ lợi ích gì như bà.

Trên tất cả, bà từng cảm thấy nhiều ngày nhiều đêm có vị ngọt ngào quanh quẩn trong lòng. Nhưng sau khi Dật Thần bé bỏng sinh ra được hai năm, Vũ Văn Hạo Nhiên lúc ấy đã bước vào quan trường vì xã giao mà đi tới thanh lâu cùng đồng sự, trong phút chốc liền xảy ra biến cố.

Một lần đó, ông nói là gặp dịp thì chơi, là ngoài ý muốn! Kết quả của việc ngoài ý muốn đó là Vũ Văn Dật Thần có thêm một đệ đệ cùng cha khác mẹ, mà kỹ nữ hạng nhất Yên Đô liền được đón vào Vũ Văn phủ.

Trái tim Mẫn Mẫn tựa như đang sống bị đao khoét đi một miếng, thống khổ, nhưng chỉ vì Vũ Văn Hạo Nhiên không ngừng xin lỗi nhận sai, thậm chí lập ra lời thề không gặp vị tân thiếp kia nữa, quan hệ hai người lại tốt trở lại.

Tuy vậy, ngày vui chẳng dài, Vũ Văn Hạo Nhiên tiến nhập quan trường đã thay đổi. Tin tức về Tam tiểu thư Ô thị sắp vào phủ đối với bà tựa như tiếng sét giữa trời quang, bà không thể tin! Lúc ấy ông vẫn đang là Thiếu tông chủ bộ tộc Vũ Văn lại đưa ra lý do rất đơn giản, ông mang trọng trách gánh vác tương lai của bộ tộc Vũ Văn, ông nên suy nghĩ vì lợi ích của bộ tộc! Mà bà nếu yêu thương ông thì phải thông cảm cho ông!

Chính vì không muốn cùng người khác chung một chồng, cũng vì không muốn tin rằng chồng mình sẽ đối xử như ấy với mình, Mẫn Mẫn cùng Vũ Văn Hạo Nhiên đã có tranh cãi lại thêm chiến tranh lạnh. Nhưng sống trước chưa tan sóng sau đã tới! Tại ngày thứ hai sau lần Vũ Văn Hạo Nhiên không muốn chịu đựng sự lạnh lùng của bà nữa mà phất áo quay đi, ông với năng lực xuất chúng lại được hoàng thượng ban cho hai mỹ nữ mà ngoại quốc tiến cống.

Thế là trong một năm đó, việc bị chồng phản bội, chuyện có bốn người đàn bà khác liên tục vào cửa làm cho Mẫn Mẫn hoàn toàn sụp đổ, phát điên!

Đường đường là chủ mẫu của đại tộc hiển hách Vũ Văn lại phát điên, chuyện này làm cho chư vị trưởng lão chỉ trích rất nhiều, tuy nói rằng không bức bách Vũ Văn Hạo Nhiên hưu vợ, nhưng vị tông chủ phu nhân này nhanh chóng bị đưa đến Thiên viện trong phủ, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ từ nay đều do Tam phu nhân xuất thân từ Ô thị tiếp quản.

Những chuyện mà cha mẹ từng trải qua đã được Lan Tú nói lại toàn bộ cho Vũ Văn Dật Thần, mẫu thân ôn nhu mỹ lệ của cậu thần trí từ bình thường trở lên không rõ ràng, cuối cùng thì cũng hoàn toàn phát điên, đây cũng là sự thật mà cậu tuổi nhỏ tự mình trải qua, vĩnh viễn khắc ghi vào trong trí nhớ không thể nào quên được.

Vũ Văn Dật Thần vừa bước chân vào nhà, người phụ nữ nhỏ nhắn vốn đang tự mình chơi đùa ca hát ngẩng đầu lên nhìn cậu, vui vẻ nhanh chóng chạy ra lên tiếng: “Hạo Nhiên ca! Chàng tới rồi!”

“Ừ!” Gặp mẫu thân dùng biểu hiện thật ngây thơ nhìn mình, coi mình trở thành cha Vũ Văn Hạo Nhiên, Vũ Văn Dật Thần thật sự đang khóc trong lòng, rất nhiều lần cậu đều muốn dùng hai bàn tay này mạnh mẽ lay tỉnh mẫu thân, nói cho bà biết, để bà nhìn cho rõ, cậu là con trai của bà! Bà có thể quên hết mọi thứ nhưng làm sao có thể lại quên đi cậu, con trai của bà! Tuy vậy kinh nghiệm thưở còn thơ lúc mẫu thân lần đầu tiên phát bệnh đã cho cậu biết, dù cậu có nói thế nào đi chăng nữa, có khóc to cỡ nào cũng không hề có hữu ích, ngược lại còn có thể kích thích mẹ cậu đến điên nặng hơn, thế nên cậu lựa chọn im lặng, dù mẹ cậu có coi cậu là ai thì cậu sẽ thành người đó, tựa như giây phút này, cậu cứ nương theo mẹ cậu mà tiếp nhận thôi, “Nghe Lan Tú nói Mẫn Mẫn hôm nay không ngoan, giữa trưa cũng ăn không tốt, mới rồi còn phát giận đem com nóng đổ đầy trên mặt đất!”

So với cậu còn cao hơn một chút, Mẫn Mẫn bĩu môi lời kéo cậu lay lay cánh tay nói: “Đều do Hạo Nhiên ca nuốt lời không tới bồi Mẫn Mẫn ăn com!”

“Xin lỗi, là lỗi của ta!” Vũ Văn Dật Thần nuốt xuống nỗi khổ sở vừa dâng lên trong lòng, nhìn tóc mẹ cậu vốn được chải cẩn thận đã có vẻ hơi rối liền nuốt nuốt thông cổ họng, nín cười nhẹ nhàng nói, “Tóc của nàng bị rối rồi, ta giúp nàng chải lại một lần nữa nhé, được không?”

“Ừ!” Mẫn Mẫn thật nhanh chóng ngồi trước gương soi. Vũ Văn Dật Thần đứng ở phía sau bà, tay cầm lấy lược, thực sự nghiêm túc giúp mẹ cậu chải đầu vuốt tóc, lại cực kỳ cẩn thận như sợ rằng nếu dùng sức quá mạnh lại làm mẫu thân bị đau. Cậu một bên chải đầu một bên nghe mẹ cậu nói chuyện riu rít, thỉnh thoảng lại tiếp lời vài câu, chỉ có hốc mắt dần đỏ lên kia mới có thể nói rõ tâm tình chân chính của cậu bây giờ.

Q.1 - Chương 6: Chuyện Tình Bi Thương Nhất Trên Đời

Sau khi Lan Tú làm xong đồ ăn liền mang vào trong nhà, lúc này đây chỉ thấy tóc Mẫn Mẫn đã được chải lại một lần nữa chỉnh tề, trên tóc còn cài một cây trâm châu hoa, còn Vũ Văn Dật Thần đang giúp nàng cắt tỉa móng tay.

Do Mẫn Mẫn bị điên nên thời điểm phát cuồng thì lại trở thành con người hay đi đánh loạn, có quá nhiều người bị bà làm khó nên chỉ có Lan Tú trung thành và tận tâm hầu hạ bên người, hơn thế nữa Vũ Văn Dật Thần cũng không có quá nhiều yêu cầu, cũng không có tư thế của một chủ tử nên trong viện cũng không phân tôn ti trật tự gì cả, một khi đã dùng bữa Lan Tú liền ngồi cùng hai mẹ con. Chính vì thế đợi sau khi cậu tỉa xong móng tay cho mẹ, ba người ngồi cùng một chỗ bắt đầu ăn.

Mới ăn được hai miếng chợt thấy Mẫn Mẫn khóc lên, gầy gầy hạt cơm ra đầy bàn, miệng nức nở kêu lên “Ô ô, ta muốn cha ta! Ta muốn mẹ ta!”

Hai người biết rõ bệnh tình của bà lúc này đây vừa nghe thấy lời này liền biết rằng bà đã trở lại trạng thái hồi năm tuổi, lúc bà mới mất đi cha mẹ. Bệnh của Mẫn Mẫn tựa như trí nhớ bị rối loạn, lúc thì ở thời gian gần đây, lúc lại trở về thời điểm sau khi lớn lên, lúc Vũ Văn Dật Thần đi vào vừa rồi là Mẫn Mẫn vẫn còn đắm chìm trong thời gian bà khoảng mười hai tuổi.

Thấy thế, Vũ Văn Dật Thần để đĩa xuống, cầm chiếc bát trước mặt mẹ cậu lên, lấy đôi đũa từ trong tay bà, giọng nhẹ nhàng dỗ dỗ: “Mẫn Mẫn ngoan, ăn cơm đã rồi chúng ta cùng đi gặp cha mẹ người có được không?”

“Người là ai?” Mẫn Mẫn nghiêng nghiêng đầu nhìn cậu. mày nhíu lại có vẻ không hiểu hỏi.

“Con... Con là...” Thật muốn nói ra con là con trai của người! Thế nhưng mẫu thân thực đã không nhận ra được chính mình, vì thế mà ánh mắt Vũ Văn Dật Thần tối sầm lại, cậu cố gắng áp chế đi cảm giác chua xót trong lòng mà chuyển sang nói chuyện khác.

“Nếu người nghe con ăn hết bát cơm này, con sẽ chơi cùng người, được không?”

“Chơi với ta? Được!” Mẫn Mẫn chỉ suy tính trong nháy mắt, cứ đề cập đến chơi bà lại lập tức thẳng thắn mềm tính xuống, ngoan ngoãn ngồi yên để Vũ Văn Dật Thần bón cơm cho bà.

Vũ Văn Dật Thần thật sự rất kiên nhẫn, bón cho bà từng miếng từng miếng một, thấy nẫu thân cậu nuốt cơm như bình thường thì cậu liền cảm thấy thật vui vẻ. Cậu cũng từng tự an ủi mình mà nghĩ qua rằng rất có thể thời điểm này mẫu thân vui vẻ, không nhớ rõ những việc phản bội từng trải qua, cũng không nhớ rõ đứa con mà bà cùng với người phản bội mình sinh hạ, trong lòng tất cũng không có thương tích gì, thế nên dù có không nhận ra được đứa con trai này thì có làm sao! Hơn thế nữa dù là có việc gì đi chăng nữa thì người cũng là mẹ của cậu, thân là con trai có cái gì mà không thể nhẫn nhịn!?

Thế nhưng Lan Tú ở một bên lại không nghĩ như vậy, cô thấy hành động của Vũ Văn Dật Thần trong lòng nổi lên vị chua xót. Tiểu chủ nhân của cô từ thuở còn nhỏ đã là một đứa trẻ dễ thương hiếu thuận, nhớ lại năm đó lúc cậu còn nhỏ, biểu tình khiếp sợ khi mẫu thân không nhận ra cậu khiến người ta không nhìn được mà rơi lệ. Mỗi ngày chỉ cần tiểu chủ nhân có thời gian sẽ nán lại bên người phu nhân, thật kiên nhẫn vì phu nhân làm việc này việc nọ. Cô có thể biết được rằng cho dù biểu hiện của tiểu chủ nhân có rộng rãi thế nào đi chăng nữa thì kỳ thật nội tâm của cậu vẫn trải qua thời gian khó khăn, cậu thật sự hy vọng phu nhân khôi phục!

Bệnh của phu nhân ngay cả ngự y đều tuyên bố không có cách nào trị được, mà tiểu chủ nhân bình thường vốn không thông minh như những đệ đệ của cậu, làm chuyện gì cũng chậm hơn người khác nửa nhịp, như vậy tiểu chủ nhân không sớm thì muộn cũng bị phế bỏ đi danh hào Thiếu tông chủ, nếu thật sự như những lời đó, tiểu chủ nhân chất phác trong tương lai tại gia tộc này sẽ có loại địa vị xấu hổ đến nhường nào, sẽ không được người coi trọng đến mức nào!

Cô thật sự lo lắng cho tương lai của tiểu chủ nhân, Lan Tú xoay đầu đi, lau hết nước mắt không nhìn được mà tuôn ra rồi lại quay lại, muốn lấy đi cái bát đôi đũa từ trong tay Vũ Văn Dật Thần để bón cho phu nhân, khiến cho cậu có thời gian ăn cơm nhưng lại bị cự tuyệt.

Đợi đến khi Vũ Văn Dật Thần đã bón Mẫn Mẫn ăn xong, đồ ăn trên bàn đã sớm nguội, Lan Tú vốn định mang đi hâm nóng, cậu lại nói không cần. Mẫn Mẫn đang chờ ở một bên, cậu đành nhanh nhanh chóng chóng nuốt xuống toàn bộ đồ ăn nguội lạnh rồi sau đó cùng mẫu thân chơi.

Lan Tú dọn dẹp bàn ăn bưng bát đĩa đến trong phòng bếp nhỏ chuyên dụng của Thiên viện rồi chà chà rửa rửa, vào lúc mọi việc nhanh làm xong hết, chợt nghe thấy âm thanh kêu khóc truyền ra từ phòng ngủ của Mẫn Mẫn, cô thầm kêu một tiếng: không tốt! Cô cầm theo khăn lau trong tay chạy về phía phòng ngủ.

Quả nhiên lúc Lan Tú vừa tới liền gặp được Mẫn Mẫn một bên cầm đồ vật gì đó trong phòng ném về phía Dật Thần, một bên khóc mắng: “Chàng đi đi, chàng đi đi! Chàng đã nói cả đời này chỉ yêu ta một người! Kê lừa đảo! Làm sao chàng có thể đối xử với ta như vậy!” Bà đánh người, quan sát sẽ thấy ánh mắt của bà cũng không nhìn vào Vũ Văn Dật Thần, nếu như cẩn thận quan sát tiếp sẽ thấy bà hiện tại đang nhìn vào không khí, nói theo một cách các

là bà đang nhìn vào cái mà bà tưởng tượng ra, coi đó là Vũ Văn Hạo Nhiên. Sau khi hồ khóc xong, thân mình bà dần dần trượt xuống ngồi trên mặt đất, nước mắt lưng tròng nhìn về hướng bên cạnh, sau đó lấy tay chụp lấy một nơi nào đó trong không khí mà ôm, lại vừa nói: “Thần nhi, ngoan, Thần nhi ngoan của mẹ, mẹ chỉ có mình con!”

Đôi mắt của Lan Tú trong nháy mắt tràn ngập nước, trong lòng khổ sở tự nói: hôm nay bệnh của phu nhân còn nặng hơn so với cả ngày xưa!

Quay sang nhìn Vũ Văn Dật Thần, cậu bị đuổi tới ngoài cửa, dường như là chưa kịp tránh đi đã bị Mẫn Mẫn tùy tay cầm lấy vật gì đó đập vào đầu, cái trán bị rách một mảng nhỏ, máu từ đấy chảy xuống từng giọt.

Đầu của cậu cúi thấp nên Lan Tú không nhìn được rõ ràng biểu hiện trên mặt cậu, chỉ nghe được thanh âm rầu rĩ của cậu phát ra: “Di Lan, thời gian cũng không còn sớm, phiền đi chăm sóc mẹ của con, đưa người đi nghỉ ngơi sớm một chút!” Nói xong, cậu ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn lại mẫu thân, cái nhìn kia tràn đầy tình cảm phức tạp, tựa như bị thương tổn, lại như kiên quyết một điều gì đó.

Vũ Văn Dật Thần xoay người, chậm rãi tự mình đi về tắm vệ của cậu. Chỉ có lúc ngẫu nhiên đi qua nơi có ánh nến mới mơ hồ thấy được nước mắt trên mặt cậu hòa với vết máu đã dần dần khô cạn trên trán.

Con trai ruột ngay tại trước mặt mà người làm mẫu thân lại coi không khí trở thành đứa con của mình, chuyện tình bị thương nhất đời người cũng chỉ đến thế mà thôi! Vũ Văn Dật Thần hít một hơi thật sâu, nhìn xuống hành động muốn khóc ra thành tiếng, nhưng lại không ngăn cản được nước mắt đang nương theo gò má mà rơi xuống.

Đã biết bao nhiêu lần cậu mong mỗi năm đó cha không có bước chân vào thanh lâu, cũng không có việc ngoài ý muốn kia, cái việc mà gọi là gặp dịp thì chơi! Có lẽ như thế cha mẹ bây giờ sẽ giống như ngày trước ân ái với nhau.

Cậu cực kỳ hiểu được một điều, quan trường như bùn lầy, tựa như chiến trường, lòng người khó lường, âm mưu quỷ kế chỉ thuộc loại bình thường đến mức tầm thường, con người sống trong đây liệu có thể nào không thay đổi! Chính vì thế mà có biết bao nhiêu lần cậu từng hy vọng qua cha ruột của cậu chưa bao giờ bước vào cái nơi dơ bẩn đó! Nếu như vậy có lẽ tình cảm của cha với mẹ cũng không có phát sinh biến hóa gì!

Còn có rất nhiều lần, cậu từng mong nghĩ qua, nếu cha không phải tông chủ của bộ tộc Vũ Văn này, chỉ đơn giản là người bình thường bình dân, cũng không có điều gì gọi là trọng trách trên vai, tất không phải lo lắng cái gì gọi là ích lợi gia tộc mà cần có đàm hời với gia tộc khác, nếu như vậy liệu cha cùng mẹ tới bây giờ có thể trải qua những ngày tháng đơn giản mà ấm áp không!?

Hơn thế nữa, cậu từ đáy lòng kỳ vọng cha mình không xuất sắc đến như vậy, thế thì năm đó cha cũng không bị hoàng thượng tán thưởng mà ban tặng nữ nhân!

Đáng tiếc rằng trên đời này không có nếu, cũng không tồn tại có lẽ, những chuyện trước kia cậu không có khả năng thay đổi, hy vọng chỉ đơn giản là tưởng tượng đẹp đẽ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Mục Đích Trong Đời Của Mỗi Con Người

Đối với bốn vị phu nhân của cha, cậu hận ư? Không, cậu không hận! Nhị nương thân là đệ nhất danh kỹ Yến Đô, kể cả bà có may mắn hoài thai nhị đệ, hay tính kế không đúng thì cậu vẫn không hận bà! Là phụ nữ, có ai tình nguyện vào thanh lâu bán rẻ tiếng cười, sống một cuộc sống chẳng hề có chút tôn nghiêm? Có ai không hi vọng có một chốn về thật tốt? Chính vì thế, người đáng thương như bà có làm điều gì sai?

Tam nương tuy rằng xuất thân phú quý nhưng làm sao có quyền tự mình lựa chọn! Lúc lấy chồng lại làm thiếp người ta, cùng những người khác hầu hạ chung một chồng! Thân phận đường đường là Tam tiểu thư Ô thị chẳng qua cũng chỉ là con cò trong tay cha anh mình để có được liên minh hôn nhân mà thôi! Làm sao có thể coi là hạnh phúc được!

Tứ nương cùng ngũ nương lại càng đáng thương, rõ ràng là con người mà lại bị người ta coi như lễ vật tặng tới tặng lui! Ngay cả địa vị tối thiểu của con người cũng không có!

Chính vì lẽ đó, cho dù các bà là một trong những nguyên nhân chủ yếu làm mẹ của cậu phát điên, Vũ Văn Dật Thần, chính bản thân cậu cũng không oán giận các bà!

Là lỗi của ai! Là lỗi của cha cậu sao? Cha cậu không nên sau lưng mẹ dây dưa với những người phụ nữ khác! Chỉ là, phận làm con làm sao có quyền bình luận phụ thân!

Do đó mà Vũ Văn Dật Thần cũng không thể kết luận là sai lầm của ai, cũng không có thẩm quyền đánh giá ai đúng ai sai, càng không thể thay đổi sự thật đã diễn ra! Nhưng, cậu có thể quyết định việc của chính mình!

Cậu không cần làm đứa trẻ xuất sắc nhất trong bộ tộc Vũ Văn, cậu muốn làm người ngu dốt nhất trong số anh em họ hàng! Vũ Văn Thiếu tông chủ tư chất ngu dốt chắc chắn không thể đảm đương tương lai của bộ tộc Vũ Văn, không sớm thì muộn cũng sẽ bị thay thế! Như thế cậu sẽ có thể đem vị trí này tặng lại cho các đệ đệ khác của mình, để cho bốn người phụ nữ đáng thương kia, những người đem hết thầy hy vọng gửi gắm vào đứa con của mình có thêm mong đợi. Còn việc vị trí này rơi vào nhà ai thì cậu không có khả năng quyết định!

Cậu không muốn bước chân vào chốn quan trường hiểm ác dơ bẩn! Những việc tính kế người khác, tay nhiễm đầy máu tươi cũng không phải điều cậu muốn làm! Cậu muốn trở thành một thầy thuốc, chữa bệnh cứu người! Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cậu không phải vì chính mình mà vì mẫu thân của cậu tích đức.

Một ngày nào đó, cậu – Vũ Văn Dật Thần sẽ rời đi nơi này, rời khỏi cái nhà này, mang theo mẫu thân cậu chu du khắp thiên hạ! Có lẽ mẫu thân sau khi chiêm ngưỡng núi sông tươi đẹp, suy nghĩ sẽ thông suốt, buông xuống sự cố chấp trong lòng mà khôi phục lại bình thường; cũng có lẽ trên đường đi có thể tìm được vị danh y nào đó chữa khỏi được bệnh của mẫu thân cậu; dĩ nhiên biết đâu đến một ngày y thuật của cậu có chút thành tựu, cậu có thể tìm ra được phương pháp trị liệu cho mẫu thân! Tóm lại, việc có thể làm cho mẫu thân của cậu có một ngày thanh tỉnh nhận ra cậu, đứa con trai của người, là nguyện vọng lớn nhất của cậu, là mục đích của cả đời người!

Mà cũng có thể lúc đấy cậu vẫn chưa thể rời đi, lại đến độ tuổi cha xấp xỉ việc thành thân của cậu với một người khác, tuy nhiên không phải một thiếu tông chủ phù hợp tất nhiên sẽ không trở thành Vũ Văn tông chủ, nào có cái gì gọi là trách nhiệm vì bộ tộc Vũ Văn, hơn thế nữa, cậu sẽ khiến cái danh khờ ngốc của mình truyền ra ngoài, như vậy ở trong gia tộc Vũ Văn cũng sẽ không chịu sự coi trọng, tương lai nếu ai muốn làm thông gia với Vũ Văn gia sẽ tuyệt đối không lựa chọn cậu! Vì lẽ đó, lúc cậu đã có vợ sẽ không tồn tại sự tình bị bức bách cưới thêm người nữa! Cậu sẽ ước hẹn với người con gái khoác lên mình bộ giả y kia một đời một kiếp! Cậu sẽ không để nặng tâm vào tình cảnh hầu chung một chồng! Cậu sẽ không để cho cang nếm trải cảm giác ruột gan như đứt thành từng khúc vì bị người ta vứt bỏ! Cho dù là cậu cùng nàng có thể không yêu mà se duyên vợ chồng, hay đến lúc tình yêu thê non hẹn biển đã phai nhạt dần trở thành tình thân, thì cậu – Vũ Văn Dật Thần vẫn sẽ mang trên vai trách nhiệm của một người đàn ông thân là tượng phư! Quyết không để người con gái sẽ trở thành vợ cậu dẫm vào vết xe đổ của mẹ!

Vũ Văn Dật Thần dừng lại trước sân, chấp tay sau lưng đứng thẳng, dù chưa trưởng thành nhưng cũng đã có tư thái trầm ổn đội trời đạp đất, khuôn mặt luôn luôn hiện ra vẻ khờ ngốc thế mà nay lại thấy sự uy nghiêm, hơi hướng ngu ngốc trước kia đã hoàn toàn tan biến, lúc này đây cả người cậu tỏa ra một loại khí phách cao quý kinh người, cậu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, quyết định trong lòng càng thêm kiên định!

Cùng dưới bầu trời đầy sao ấy, trong An Khang điện tại Huyền cấm thành, một hình bóng nhỏ nhỏ thật mau lẹ đi về hướng Phúc Thái các, phía sau có ba người theo sát.

Bước qua bậc cửa cao cao, tiến vào nơi ở của chính mình, đứa bé ngồi ngay ngắn tại trên giường, mặt không hề có biểu cảm, một thân trang phục màu đen khiến cho cả người bé tỏa ra không khí u ám càng lúc càng nồng đậm.

Theo sát phía sau là hai tiểu cung nữ khuôn mặt giống nhau như đúc, ước chừng chín, mười tuổi, một người mang theo hòm thuốc, một người bưng đến một chậu nước, hai người nhanh nhanh chóng chóng đi tới trước người đứa bé. Một người bận rộn cuộn tay áo ống quần của bé lên, bôi thuốc lên miệng vết thương, một người giúp bé rửa mặt.

Người vào cuối cùng là một tiểu thái giám tuổi chừng mười hai, mười ba, cậu cũng bưng một chậu nước lên để trên mặt đất rồi xoay người đóng chặt cửa, sau đó đi tới bên người của đứa bé, giúp bé rửa chân.

“Tiểu chủ tử, ngài... ngài vẫn nên thỉnh ngự y đến xem!” Sau khi lau khô chân của đứa bé, tiểu thái giám quan sát thấy vết thương trên người đứa bé liền cảm thấy đau lòng, lại tin rằng do thuốc mà họ cố gắng tìm được không tốt, đôi mắt đỏ hồng của cậu quay lại nhìn về phía đứa bé thật chân thành khuyên nhủ.

Đôi mắt bé con đảo qua, ánh mắt sắc đến phát lạnh, nhiệt độ ấm áp bao bọc thân thể bỗng nhiên hạ thấp, thanh âm lạnh như băng cất lên trong phòng: “Lui xuống!”

“Tiểu chủ tử!” Hai tiểu cung nữ cùng một thái giám trấm miệng một lời kêu lên, trên mặt thực sự hiện lên tình cảm quan tâm sâu sắc.

“Toàn bộ lui xuống!” Coi như không thấy ý quan tâm của ba người, thanh âm non nớt nhưng lại lạnh lùng trong trẻo hạ mệnh lệnh.

Không thể làm gì được, ba người muốn nói lại thôi đành từ từ lui xuống, trước khi rời khỏi đành khó khăn quay lại liếc nhìn đứa bé nhỏ một chút.

Thập lục hoàng tử của bọn họ mới hơn bốn tuổi mà thôi, từng ngày từng ngày luyện võ đều bị thương, người xem thật cảm thấy đau lòng! Bọn họ mỗi lần đều muốn gọi ngự y tới nhưng tiểu chủ tử lại không chấp nhận, phải nói rằng chưa bao giờ có người nghe được tiểu chủ tử mời ngự y tới xem bệnh từ khi ở trong lãnh cung kia tới tận bây giờ, bọn họ nghi ngờ rằng tiểu chủ tử trước kia dù có thương tích hay phát bệnh chỉ sợ cũng giống như mấy ngày hôm nay chịu đựng không nói ra miệng.

Tiểu chủ tử không thích người khác đến gần người, nay có thể để cho họ giúp đỡ bôi thuốc miệng vết thương tại cánh tay khuỷu chân đã là nhẫn nại đến cực hạn của ngài. Bởi vậy đến lúc họ nhìn thấy vết thương cũ khiến người khác nhìn thấy đều có cảm giác ghê người xuất hiện trên thân mình nhỏ nhoi kia, họ thấy dường như tiểu chủ tử đã quen với cảm giác đau đớn, cuộc sống trước kia mà người trả qua là cái dạng gì đây? Ba người coi chủ tử như ân nhân, trung thành và tận tâm, đau lòng nghĩ, dù không tán thành hành động của tiểu chủ tử những vẫn tuân theo mệnh lệnh rời khỏi phòng rồi đóng cửa lại, canh giữ ở bên ngoài.

Sau khi ba người rời khỏi, đứa bé vốn bất động liền đứng dậy, chịu đựng cảm giác đau đớn từ vết thương truyền lại, thay quần áo luyện công bằng một bộ quần áo ngủ. Chải vài dẹt may thượng đẳng, cảm giác thoải mái từ làn da truyền đến khiến cho bé con có cảm giác như đang ở trong mộng, một cảm

giác thật không chân thật. Tay bé sờ lên miếng vải, cảm nhận sự mềm mại trơn bóng trong tay, bên tai tựa như vang đến một thanh âm nức nở, lại mềm mại ôn nhu của một người phụ nữ: “Tiểu chủ tử, xin lỗi, Mạc Phương chỉ có thể sửa lại quần áo thái giám để ngài mặc...”

Hồi ức tựa như thủy triều dâng trào trong lòng, những người khác nhau, những lời nói khác nhau, những hành động khác nhau như một dòng chảy hiện lên đan xen trong đầu bé, và thanh âm ôn nhu mang theo niềm thương tiếc kia lại là thứ xuất hiện nhiều nhất.

“Tiểu chủ tử, ngoại trừ Mạc Phương cùng Mạc Hương, người đừng để ai khác giúp ngài thay quần áo tắm rửa...”

“Tiểu chủ tử, người vẫn nên mặc trang phục như hiện tại này, mặc dù tại lãnh cung này có khổ một chút nhưng đám phế phi kia cũng không phải là muốn tính mạng của ngài, trừ chủ tử, bà...”

“Tiểu chủ tử, công chúa thật sự không tôn quý bằng hoàng tử, hơn nữa lại là công chúa do phế phi sinh hạ... Nếu ngài thực sự là một hoàng tử thì tốt, vậy thì Mạc Phương dù là liều chết cũng tới trước mặt Hoàng thượng báo cho người biết...”

“Tiểu chủ tử, xin lỗi, Mạc Phương nên mang y phục đã sửa lại từ chỗ Trần công công về đây...”

“Tiểu chủ tử, Mạc Phương... không còn cách nào... hầu hạ bên... người... ngài... nữa... xin lỗi...”

Dòng hồi ức hiện ra càng lúc càng nhiều, ánh mắt của đứa bé càng sắc lạnh, vẻ khát máu dần dần hiện lên, khuôn mặt nhiễm nồng đậm hận ý, hoàng tử tôn quý hơn công chúa phải không! Nếu tất cả mọi người đều đã coi bé như hoàng tử, vậy thì, bé sẽ lấy thân phận hoàng tử này để sống sót! Đau đớn có tính là cái gì! Bé phải trở thành hoàng tử lợi hại nhất! Bé phải trở thành thập lục hoàng tử ưu tú nhất nơi đây!

Cả cuộc đời này cho dù có chết, bé cũng phải tìm ra được người đàn bà đó! Tìm bằng được cái con người có tư tưởng muốn giết bé mặc dù bé vẫn còn chưa sinh ra! Tìm ra con người đã cướp đi người phụ nữ ấm áp nhất, đối xử tốt nhất với bé trên đời! Bé muốn giết chết cái con người chưa bao giờ cho bé được một chút tình thương của mẹ, người phụ nữ tựa như kẻ thù!

Bé muốn người đàn bà kia phải hối hận, khiến cho người gọi bé là nghiệt chủng không nên được sinh ra đời ấy phải tới trước mặt bé, quỳ gối. Khiến cho người ấy phải phủ phục dưới chân bé, con gái của bà, đứa con gái bị mẹ ruột hận đến thấu xương. Bé muốn người đàn bà kia phải nói ra một lời, xin lỗi!

Bé, Dịch Vũ Liên, chính xác nên gọi bé là thập lục công chúa, không cần sự quan tâm của người khác! Mục tiêu cả đời này của bé là tìm được đôi nam nữ bỏ trốn kia!

Thu lại tâm trí, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của bé con chợt hiện một số biểu tình, nhàu mày, mím môi, bé quay người đi về phía cái bàn, trèo lên trên chiếc ghế, bày ra một trang giấy chất lượng cực tốt, mài mực rồi nhấc bút, ngồi ngay ngắn chỉnh tề, thật yên lặng luyện chữ, một chữ rồi lại một chữ!

“Oành đùng đùng ——!” Một tiếng sấm rền đột ngột vang lên, đứa bé con đang cầm bút cơ thể chợt trở nên căng cứng.

“Oành đùng đùng ——!” Khi tiếng sấm một lần nữa vang lên, đứa nhỏ hoảng loạn vắt cây bút lông trong tay đi, vẻ mặt sợ hãi chạy vội đến bên giường, vội vàng trèo lên, ôm chặt chiếc chăn, lui về trốn ở góc giường, cả người run rẩy.

Mưa thật to, tựa như những hạt đậu rơi lộp độp xuống mặt đất, thi thoảng lại mang theo ánh chói chói lòa cùng tiếng sấm vang dội. Mưa đông thường thấy ở Yên Đô lại xuất hiện.

Bóng hình nho nhỏ lấy hai tay bịt chặt lỗ tai lại, nhưng không có cách nào ngăn cản đường âm thanh của sấm chớp truyền vào trong tai, trí nhớ tồi tệ làm người ta hít thở không thông cũng từ đây mà không ngừng hiện ra.

Một người phụ nữ xinh đẹp ung dung nở một nụ cười thật tươi, lần đầu tiên trong đời hòa nhã gọi đứa nhỏ đang khiếp sợ đến bên người, đến khi đứa nhỏ vươn tay ra kéo lấy ống tay áo của nàng, vẻ tươi cười như qua trên khóe miệng bỗng nhiên trở nên dữ tợn, tay nâng lên, dùng sức thật mạnh, hung ác đánh xuống.

Trong đầu bóng hình nho nhỏ không ngừng lặp lại nụ cười dữ tợn khi người phụ nữ kia tay đang cầm kéo, sợ hãi đến run rẩy, thanh âm nức nở nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy được: “Dì Phương... ô... dì Phương... Tiểu Vũ rất sợ! Ô ô... Thật đáng sợ!”

Đã từng có nhiều lần quanh quẩn trên bờ vực sinh tử bé lại kêu tên của con người có thanh âm ôn nhu yêu thương kia, con người mà đứa bé đã khắc sâu vào trong lòng, là người bé thích nhất, mang lại sự áp áp vô cùng, là người mà bé vô cùng nhớ nhung.

Ánh chớp xoẹt qua trên bầu trời, xuyên qua khung cửa sổ chiếu rọi con người đang trốn tại góc giường, người ấy đột nhiên ngẩng đầu hoảng sợ, đầu tóc rối bời, khuôn mặt phủ đầy nước mắt không làm người ta nhầm được, đó thật sự là một bé gái nhất gan nhu nhược!

Tiếng sấm tựa như tiếng hồng phấn nổ, trái tim đã rơi vào ma đạo này liệu có ai tới cứu vớt!? Mưa rơi nặng hạt như đang rửa trôi những nỗi niềm đau xót xưa cũ, nhưng, trái tim tràn đầy vết thương bây giờ liệu có ai có thể vỗ về an ủi?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 8: Tranh Chấp Phế Lập Kịch Liệt

Mưa rơi rơi, Vũ Văn Dật Thần đang nhìn lên bầu trời dần thu hồi thần trí, cậu đi về tấm lau[1] của mình, sau đó đi vào tìm được hòm thuốc nhỏ, tự thân xử lý miệng vết thương trên trán.

Vừa xấp xếp xong mọi chuyện, tại lúc cậu đang rửa mặt, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Vũ Văn Dật Thần có chút buồn bực, theo lý thuyết thì lúc này đây sẽ chẳng có người nào đi vào nơi ở của cậu cả.

Nguyên do vì tư chất ngu dốt, không có phong cách của một chủ nhân, có việc mình thích thì sẽ tự mình làm, thế nên dù là nô tỳ hay nô bộc hầu hạ cậu cũng không đem cậu – Thiếu tông chủ này để vào mắt, mọi người đều cho rằng sớm hay muộn thì vị trí Thiếu tông chủ này cũng sẽ đổi người, mọi người cứ tranh thủ lười biếng thôi. Còn Vũ Văn Dật Thần đối với chuyện này cũng không hề để ý, cũng sẽ không chạy tới trước mặt phụ thân cáo trạng, ngược lại còn phóng túng những người này, ngày qua ngày, tư tưởng Thiếu tông chủ cùng một loại với kẻ ngu dân đã trở thành cảm nhận thâm căn cố đế trong lòng mọi người mất rồi, bởi vậy trên cơ bản mọi người đều lớn mật nhảy lên trên đầu cậu, thời gian về sau cũng chẳng còn có ai hầu hạ.

“Thiếu tông chủ, tông chủ mời ngài đến chính sảnh!” Người đến là tổng quản Vũ Văn phủ – Thường Hạc. “Đã trễ thế này rồi, cha ta muốn nói chuyện gì đây?” Vũ Văn đã thành thói quen cười hòa ái với người tới, “Có thể không đi không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ ngu ngốc, tràn ngập hy vọng nhìn Thường Hạc, ngữ điệu có chút khát vọng.

Thường Hạc ban đầu nhìn thấy cậu tươi cười theo phản xạ có điều kiện cười lại với cậu, lúc nghe thấy thể biểu tình trên mặt đột nhiên cứng đờ, lắc đầu nói: “Không được! Có một vị khách đến, tông chủ thỉnh tất cả các thiếu gia đều đi tới chính sảnh, ngay cả các vị thiếu gia của Tam gia và Ngũ gia cũng đều đã đi trước rồi!”

“Có chuyện gì phát sinh à?” Tâm trạng nhanh chóng cực kỳ rạo rực, chẳng lẽ hôm nay cha cùng các vị trưởng lão cuối cùng cũng quyết định phế đi hào vị Thiếu tông chủ của cậu? Nội tâm của Vũ Văn Dật Thần trở nên kích động nhưng cũng không biểu hiện ra, chỉ là từ từ buông chiếc khăn lau mặt, gật gật đầu với Thường Hạc, cất bước đi ra khỏi cửa.

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi nặng hạt, Thường Hạc thấy trong tay cậu trống trơn mà đã đi ra ngoài nên vội vàng đuổi kịp, mở bụng chiếc ô làm từ giấy dầu, che chắn cho cậu đi hết hành lang dài rồi mới thu ô về. Hai người đi dọc theo hành lang dài quanh co khúc khuỷu hướng về phía chính sảnh.

Đúng như Vũ Văn Dật Thần nghĩ tới, lần triệu tập mấy người con trai này là vì sự việc phế lập Thiếu tông chủ.

Trước đó, sau khi kiểm tra võ thuật xong, Vũ Văn Hạo Nhiên phát tay áo mà đi, chúng trưởng lão cũng đuổi kịp, tụ họp tại phòng nghị sự, cho lui tất cả các hạ nhân, sau đó khởi nguồn từ Đại trưởng lão, nổi lên tranh luận việc phế lập Thiếu tông chủ.

“Hạo Nhiên, cuối cùng vẫn nên hạ quyết tâm thay đổi lựa chọn cho vị trí Thiếu tông chủ đi!” một vị lão nhân tóc bạc, tuổi cũng gần bảy mươi, nét mặt nghiêm trọng nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên đề nghị.

“Thần Nhi vẫn còn nhỏ, đợi qua vài năm nữa xem xét thêm đi!” Tuy nói rằng đối với đứa con trai trưởng này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép[2] nhưng trong tâm Vũ Văn Hạo Nhiên vẫn thiên vị đứa trẻ đó. Nó là đứa con đầu tiên của mình, mới trước đây thôi thật đáng yêu, dùng thanh âm trẻ con mềm mại gọi mình cha, tại thời điểm tập đi lại rất thích quanh quẩn bên chân mình. Tuổi còn nhỏ đã biết bưng trà mời cha, biết hiếu thuận! Nó với những đứa con khác trong lòng mình có ý nghĩa không giống nhau! Chính vì thế Vũ Văn Hạo Nhiên nghe thấy trưởng lão nói như vậy cũng giống như trước đây, theo trực giác phản đối! Không chịu đổi!

“Lại chờ một chút! Cháu chuẩn bị đem tương lai bộ tộc chúng ta làm trò đùa hay sao? Nó còn nhỏ hả? Nó năm nay đã mười hai tuổi rồi! Hai năm nữa đã có thể thành thân được rồi! Vậy mà cháu xem biểu hiện vừa rồi của nó đi!” Đại trưởng lão không hài lòng, ông vốn là thúc công[3] của Vũ Văn Hạo Nhiên, là trưởng bối lớn tuổi nhất gia tộc Vũ Văn hiện giờ. Tuy rằng có kính Vũ Văn Hạo Nhiên là tông chủ, nhưng lời nói rất có sức nặng, giờ phút này ông đang tức giận, ngữ khí trong nháy mắt trở nên sắc bén, “Không phải ta có thành kiến với đứa nhỏ này mà là tư chất của nó thực sự không đủ! Cho dù là ai đi chăng nữa cũng có thể nhìn ra đầu óc đứa nhỏ này ngu dốt, cháu làm sao có thể yên tâm giao tương lai bộ tộc vào tay nó được!?”

“Người được chọn vào vị trí Thiếu tông chủ tất phải là con của vợ cả, đây là tộc quy! Nhị thúc công, vợ cả của cháu chỉ có một đứa nhỏ! Phế đi hào vị Thiếu tông chủ của Dật Thần xin hỏi ngài chuẩn bị tìm ở đâu ra một đứa nhỏ khác hợp tư cách đảm đương vị trí này?” Đề cập đến tư chất của con trai trưởng, Vũ Văn Hạo Nhiên không nhịn được nhủ mầy, kể cả là như vậy, ông lại càng không nguyện ý phế bỏ hào vị của Vũ Văn Dật Thần. Đứa nhỏ kia tư chất ngu dốt lại thêm một mẫu thân điên, nếu không có kẻ làm cha như ông đứng ở sau lưng làm chỗ dựa, nó tại... tại gia tộc này sống sót như thế nào được!

“Hừ! Đây là lỗi của cháu! Năm đó cháu không để ý người trong tộc phản đối quyết lấy cô ta, kết quả chẳng qua cưới thêm mấy phòng thiếp, cô ta đã điên mất rồi! Cũng chỉ sinh được một đứa nhỏ, không nhưng thế lại còn ngu dốt!” Đại trưởng lão đề cập đến Mẫn Mẫn, trong lòng liền giận dữ, chuyện tình này dọa người đến cỡ nào, gia chủ mẫu của Vũ Văn gia bọn họ chỉ vì ít sự tình như vậy mà phát điên, chẳng hề có khí độ khoan dung! Đối với Mẫn Mẫn, cảm tình của Vũ Văn Hạo Nhiên thật phức tạp. Dù sao cũng là người mà mình đã yêu, có lẽ tình yêu qua đoạn thời gian tranh cãi kia đã dần dần biến mất, có lẽ tình nghĩa đã lâu đối với bà đã trở thành thân tình, nhưng lại bởi vì bà phát điên nên trong lòng ông cực kỳ áy náy. Không biết làm thế nào để đối mặt với bà khi đó nên ông lựa chọn trốn tránh. Điều duy nhất ông có thể làm là đưa cho đứa con trai mà hai người cùng có được những điều tốt đẹp nhất! Vì thế mà ngay lại lúc tranh chấp phế lập vị trí Thiếu tông chủ, lập trường của ông thực kiên định.

“Chuyện tình đã qua còn nhắc lại làm gì! Đứa nhỏ Dật Thần tuy rằng bản tính thiện lương, nhìn qua lại thành thật chất phác, nhưng ta thấy nó thực sự không thích hợp đảm đương trọng trách tương lai của bộ tộc Vũ Văn của chúng ta! Làm tông chủ, chỉ thật thà thiện lương sẽ không thể bảo đảm vinh hoa phú quý cho thành viên gia tộc, tính cách của nó cũng không thích hợp làm quan trong triều thì làm sao có thể làm cho tộc của ta ở trong triều tiếp tục đứng vững sừng sững không ngã? Hạo Nhiên, cháu nên rõ ràng một chút, đây cũng không phải là việc riêng của một hai người mà là đại sự của toàn bộ tộc ta!” Tứ trưởng lão, lục thúc của Vũ Văn Hạo Nhiên còn khuyên nhủ chân thành.

“Tình huống đặc thù, không thể dù chết cũng phải theo tộc quy, thế hệ này phải thay đổi người đứng vào vị trí ấy! Cháu lựa chọn từ những đứa con khác đi!” Nhị trưởng lão, thất thúc công của Vũ Văn Hạo Nhiên hiển nhiên cũng đồng ý với việc đổi người được chọn cho vị trí Thiếu tông chủ.

“.....” Vũ Văn Hạo Nhiên không lên tiếng, ngồi tại chỗ sắc mặt khó coi, thầm nghĩ đến việc không phải hôm nay tất cả mọi người đều đang ép ông phải lựa chọn?

“Vẫn là nên quan sát thêm mấy ngày đi! Chuyên cần có thể bỏ khuyết cho sự kém cỏi, đại ca cùng cháu cũng sẽ hết sức mình đốc thúc đứa nhỏ này, nói không chừng sau hai năm nó sẽ thông suốt.” Lục trưởng lão, Vũ Văn Hạo Chính, ngũ đệ của Vũ Văn Hạo Nhiên thấy huynh trưởng của mình không lên tiếng cũng biết rằng huynh ấy không muốn đổi Thiếu tông chủ liền lên tiếng phụ họa. Kỳ thật ông cũng thấy Vũ Văn Dật Thần không thích hợp với vị trí này nhưng vì ông phá lệ thích đứa cháu cả này nên vẫn hy vọng có thể cho đứa bé kia thêm một cơ hội.

“Thông suốt? Cháu xem xem, từ khi nó tròn sáu tuổi, dù tư cách tham gia tuyển chọn thư đồng của hoàng tử tới nay, hàng năm đều có hoàng tử nhập Tuệ Vũ điện mà hẳn thì nhiều lần thi đều rớt! Không nói sang các nhà khác, Dật Tân nhỏ tuổi nhất nhà ta năm nay cũng đã trở thành thư đồng của thập tam hoàng tử rồi!” Tam trưởng lão, nhị bá của Vũ Văn Hạo Nhiên lên tiếng.

Nhắc đến cuộc thi tuyển chọn thư đồng hoàng tử năm nay, tất cả mọi người cùng với Vũ Văn Hạo Nhiên đều không nhịn được mắng Vũ Văn Dật Thần là một A Đẩu[4]!

Thái phó Lục Nhân Thân năm nay ra đề đã sớm được Vũ Văn gia thu xếp thật kỹ càng, trước lúc kiểm tra đã lấy đề ra, cố ý giúp Vũ Văn Dật Thần chuẩn bị thật tốt, đề kiểm tra này ngay cả Vũ Văn Dật Tân cũng không cho nó biết, sợ rằng nó còn quá nhỏ sẽ làm lộ tin ra. Kết quả, không nói đến việc Vũ Văn Dật Tân đã vượt qua cuộc kiểm tra, Vũ Văn Dật Thật nghe thấy kiểm tra liền lo lắng, tim đập tay run! Run đến mức làm cho con mắt của giám khảo Thái phó thiếu chút nữa cũng bị rớt ra, còn trên tờ giấy thi kia từng chữ từng chữ run rẩy lộ ra như gà bới, tựa như có phong ba bão táp càn quét qua, dơ bẩn không chịu nổi, khiến cho Lục Nhân Thân cảm thấy đáng tiếc khi đã để lộ đề thi, mà ông cũng không dám đưa bài viết dơ bẩn đấy lên cho Hoàng Thượng xem. A Đẩu! Có ai đến đỡ hẳn thì hẳn cũng dậy không nổi!

“Có lẽ chúng ta gây cho nó áp lực quá lớn.” Vũ Văn Hạo Chính xoa xoa trán, đối với kết quả của Vũ Văn Dật Thần làm người ta chết ngất kia có lẽ cũng chỉ có một cách giải thích như thế. Chao ôi, đứa bé này trước kia lúc còn nhỏ khiến cho người ta cảm giác được nó rất thông minh nha, vì sao lớn lên lại càng ngày càng ngốc nghếch như thế này? Chẳng lẽ thật sự là áp lực quá lớn?

“Đây là cuộc thi dành cho đứa trẻ sáu tuổi, có cái gì khó!? Nó mười hai tuổi rồi! Có áp lực cái gì chứ?” Nói tóm lại, ngu dốt! Đại trưởng lão trợn trừng con mắt cả giận nói.

“Cho dù thư đồng hoàng tử yêu cầu tư chất rất cao, nhưng là Dật Thần, nó ngay cả cuộc thi vào Thượng Viện Quốc Tử Học năm nay cũng không thông qua!” Nói đến việc này, từ Đại trưởng lão đến Tứ trưởng lão đều cảm thấy chịu không nổi. Con em Diên Huyền Quốc tuổi từ mười hai đến mười tám tuổi đều nhập học tại ba nơi Quốc Tử Học, Thái Học cùng Chính Học. Ba nơi này có phân chia thành Thượng Viện và Hạ Viện, đối với việc thu lưu học sinh đều có yêu cầu về xuất thân. Tựa như Thượng Viện Quốc Tử Học chỉ thu nhận con cháu của chính quan tam phẩm trở lên, mà Vũ Văn Hạo Nhiên thân là Bình Bộ Thị Lang chính nhị phẩm, con của ông Vũ Văn Dật Thần đương nhiên phải đi vào nơi đó học tập mới đúng thân phận của nó. Chi tiếc là người nào đó lưng đeo danh hào thi rớt mãi không chịu xuống ngựa, lại không thể thi đỗ vào viện!

“Nó không đảm đương nổi vị trí thư đồng hoàng tử tài trí hơn người, thế thì lùi một bước, nhập học tại Quốc Tử Học cũng được, vậy mà nó cũng không vào nổi!” Mấy vị trưởng lão lớn tuổi lại càng lắc đầu liên tục. “Ta thấy chúng ta hôm nay cần phải quyết định chuyện này thôi!” Dù suy nghĩ như thế nào thì Vũ Văn Dật Thật kia cũng là người ngu dốt, Đại trưởng lão kiên quyết không nhìn đến nét mặt của Vũ Văn Hạo Nhiên mà đề nghị, “Vũ Văn Dật Luân tuy tư chất không tệ nhưng mẫu thân nó lại xuất thân từ thanh lâu, thân phận quá thấp, nên loại ra. Ta đề nghị lập đứa thứ ba Vũ Văn Dật Phàm thành Thiếu tông chủ, mẹ nó thân là người Ô gia, bản thân nó tư chất cũng không tồi, hiện tại lại đang làm thư đồng bên cạnh Bát hoàng tử.”

Nhị, tam, tứ trưởng lão đều gật đầu nói đúng, hiển nhiên số người đồng ý lập lại vị trí Thiếu tông chủ chiếm đa số, Lục trưởng lão không biết nên làm như thế nào mới tốt, quay lại nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên, thấy mặt ông trắng nhợt như tờ giấy, không hề nói một lời nào.

“Chuyện tình tại Quốc Tử Học cháu đã tìm được người rồi, qua mấy ngày nữa Dật Thần có thể vào đó học tập. Người Vũ Văn gia ta, ai dám không nhận!” Ngũ trưởng lão, Vũ Văn Hạo Kỳ, tam đệ của Vũ Văn Hạo Nhiên từ đầu đến cuối chưa nói một câu nào đột nhiên mở miệng, mới mở miệng một lần đã tràn ngập mùi thuốc súng. Ông cho rằng Vũ Văn Dật Thần trong bụng không có nhiều lo lắng, ở chung cùng đứa nhỏ này có cảm giác thoải mái nhất, thế nên trong số những đứa nhỏ cùng lứa tuổi, ông thích nhất Vũ Văn Dật Thần, “Tư chất Dật Thần không bằng người, đây là sự thật, nhưng quy củ tông tộc không thể thay đổi, mặc dù tương lai nó không làm nên thành tựu gì, nhưng không phải là còn các trưởng lão khác theo phụ tá hay sao, Vũ Văn gia ta chỉ cần có người tại trong triều không được sao, có ai quy định tông chủ cần thiết phải vào triều làm quan đâu?”

“Các đời tông chủ....”

“Các đời tông chủ vào triều làm quan cũng không có xếp vào tổ chế, vị trí tông chủ phải là con của vợ cả đây mới là quy củ của tổ tiên truyền xuống!” Vũ Văn Hạo Kỳ người này tính tình nóng nảy, hơn nữa cực kỳ bao che khuyết điểm, ông mà nhìn thuận mắt người nào thì đừng ai nghĩ chuyện động đến người đấy, mà ông thấy rằng đứa cháu đầu ngành gốc của mình một khi bị phế bỏ hào vị Thiếu tông chủ thì sẽ vừa không có khả năng cũng chẳng hề có địa vị, chỉ sợ sẽ phải trải qua những ngày thế thảm, thế nên mới nói, tuyệt đối không thể đổi người!

“Cháu muốn nói cho chúng ta biết là tông chủ tôn quý nhất của bộ tộc Vũ Văn ta được kế thừa từ người ngu đần nhất, còn những người năng lực xuất chúng chỉ có thể phụ tá nó sao, tông chủ – đại biểu của cả bộ tộc là một thằng ngốc đáng xấu hổ sao, những lời này có ý nghĩa như thế phải không!” Lời nói bất đồng, tranh chấp nổi lên.

Vũ Văn Hạo Nhiên phát hiện ra hai đệ đệ đứng về phía mình, nhất thời cũng không chịu nhượng bộ, cùng Vũ Văn Hạo Kỳ giằng co với bốn vị trưởng lão lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Tượng Quẻ Của Chư Vị Hoàng Tử

“Hừ, theo như lời các người nói cần phải tuân theo tộc quy, Thiếu tông chủ phải là con của vợ cả, thật đơn giản thôi! Đưa Tam phu nhân của cháu lên làm chính, hừ ly[2] Mẫn Mẫn, giáng xuống làm thiếp, Hạo Nhiên, cháu tự quyết định đi!” Đại trưởng lão trầm giọng nói, lần này dù nói cái gì đi nữa thì ông cũng không chấp nhận nhượng bộ, nếu tương lai Vũ Văn gia rơi vào trong tay tiểu tử Vũ Văn Dật Thần đó, ông làm sao còn mặt mũi để đi gặp liệt tổ liệt tông[3]!

“Từ khi Mẫn Mẫn phát điên, cháu đã tuyên bố rồi, Mẫn Mẫn là chính thê của cháu, việc này vĩnh viễn không có khả năng thay đổi được!” Sắc mặt Vũ Văn Hạo Nhiên trở nên sa sầm.

“Việc lần đó cháu lấy quyền tông chủ bắt chư vị trưởng lão chúng ta không được thay đổi gia chủ mẫu lại là việc khác, chúng ta nghe theo bởi vì chuyện đây đối với toàn tộc mà nói thì không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng đối với chuyện Thiếu tông chủ này, tuyệt đối không phải chuyện mà một mình tông chủ cháu định đoạt!”

Đại trưởng lão đập mạnh xuống bàn trà bên cạnh ông, mày cau chặt, tức giận nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Đủ rồi, đủ rồi, đừng như vậy nữa, tất cả mọi người bình tĩnh lại đi!” Vũ Văn Hạo Chính thấy không khí trở nên căng thẳng, vội vàng xoa dịu cảm xúc của mọi người, “Việc này... không phải đại sư Liễu Khước đã từng nói Vũ Văn Dật Thần đưa nhỏ này có mệnh đại phú đại quý sao, vinh hiển của bộ tộc Vũ Văn chúng ta...”

“Cháu tin ông ta hả? Nếu ông ta có thể nói ra được lời chuẩn xác, thế sao không tính được ông ta sẽ bởi vì một lời nói xấu một vị tiểu hoàng tử bốn tuổi mà bị hoàng thượng ban chết! Hừ!” Đại trưởng lão từ trước vẫn không vừa mắt quốc sư[4], Vũ Văn Hạo Chính vừa đề cập lại nói không thật sự chính xác, tựa như đổ thêm dầu vào lửa.

“Cái này... Khụ, cháu suyt chút nữa thì quên, “Kỳ Quái[5] tiên nhân Kỳ Toán Tử hiện tại đang làm khách tại phủ của cháu, mời ông ta đi xem một lượt cho toàn bộ mấy đứa nhỏ được không?” Vũ Văn Hạo Chính nhìn thấy sắc mặt của đại trưởng lão càng lúc càng khó xem, đột nhiên nhớ ra quý phủ mình còn có một vị khách như vậy.

“Cái vị tiếng tăm lẫy lừng tại Ngự Phong Quốc?” Sắc mặt đại trưởng lão hòa hoãn hơn.

“Đúng! Ông ta thật sự bói toán như thần, trước hết để ông ta giúp đại ca tính tính cho mấy đứa trẻ. Việc phế lập Thiếu tông chủ này chúng ta quyết định sau vậy, như thế được không?”

Vũ Văn Hạo Kỳ cảm thấy đây là một biện pháp tốt, nghe Ngũ đệ của ông nhắc tới, ông đột nhiên cũng nhớ lại lời của quốc sư nói Vũ Văn Dật Thần nhất định mang đến vinh hiển cho bộ tộc Vũ Văn, tuy nhiên ông đối với việc ấy cũng rất nghi ngờ không tin, giả sử Kỳ Toán Tử kia cũng tính ra kết quả giống như vậy thì đến lúc đó nhóm đại trưởng lão sẽ không còn điều gì để nói rồi!

Ông vừa nói như thế, tất cả mọi người đều cho rằng rất được, thế mới thấy danh hào của vị Kỳ Toán Tử kia thật vang dội, lúc này đây, bọn họ đã phải người đi mời Kỳ Toán Tử, thêm vào đó còn gọi chư vị tiểu thiếu gia tới trước chờ tại chính sảnh. Chẳng qua là vị đại trưởng lão vốn trời sinh tính đa nghi, không dễ dàng tin tưởng người khác được, thế nên ông mới gọi mấy đứa nhỏ nhà Vũ Văn Hạo Kỳ cùng Vũ Văn Hạo Chính cũng cùng tới, dự định không nói cho Kỳ Toán Tử biết đứa nào là con của nhà ai, để xem ông ta nói sao về tương lai của mấy đứa trẻ này.

“Tại sao Kỳ Toán Tử lại ở quý phủ nhà cháu?” Tam trưởng lão cảm thấy ngạc nhiên, trong lúc chờ đợi thuận miệng hỏi.

“Là do cháu mời ông ta đến,” Vũ Văn Hạo Nhiên tiếp lời, “Trình sát tra xét được ông ta đi vào nước ta, thế nên cháu mới để Hạo Chính nghĩ cách bí mật mời ông ta tới. Dựa vào sự thuận tiện của chức vụ Hạo Chính, lặng lẽ để Kỳ Toán Tử xem cho chư vị hoàng tử.”

Không cần nói quá rõ ràng, những người không biết việc này vừa nghe Hạo Nhiên nói thế liền hiểu được ý ông là gì.

Đương kim Thánh thượng tuy rằng đã lập Đại hoàng tử làm Thái tử, nhưng đến tột cùng tương lai thái tử có kế thừa được ngôi vị hoàng đế không lại là chuyện không ai có thể nói chính xác được. Hơn nữa tháng năm năm nay, Hoàng thượng cho phép Thập lục hoàng tử tiến vào ở tại An Khang điện, đích

thân dạy dỗ, cho người ta thấy ý tứ muốn cực kỳ chiều chuộng vị hoàng tử này, thế nên tương lai lại càng dễ thêm nhiều sự thay đổi.

Tục ngữ từng nói, vua nào triều thần nấy, Vũ Văn bộ tộc của họ có thể đòi đòi nhận được ân huệ cũng là do lựa chọn chính xác của mỗi đời tông chủ. Tuy nhiên lần này lại khác, hoàng tử của đương kim Hoàng thượng rất nhiều, lại thêm người người đều tựa như rồng trong loài người, làm cho Vũ Văn huynh đệ ba người đang làm quan trong triều khó có thể lựa chọn, vừa lúc Kỳ Toán Tử tiến vào Diên Huyền Quốc, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên mới ra quyết định mời vị đạo nhân này tính toán tương lai cho các vị hoàng tử, sau đó bọn họ mới có mưu tính tiếp theo.

“Việc này lo liệu như thế nào rồi?” Đại trưởng lão rất chú trọng, nhìn về phía Vũ Văn Hạo Chính dò hỏi.

“Tất cả các hoàng tử ông ta đều gặp qua rồi, ngày sinh tháng đẻ thì ngoại trừ Thập lục hoàng tử ra đã nêu nói cho ông ta biết. Do đề cập đến hoàng tộc nên theo giao ước, ông ta chỉ nói cho chúng ta biết kết quả quẻ bói của hai vị hoàng tử mà ông ta cho là quan trọng nhất thôi, cháu cũng không có hỏi kỹ việc này!” Vũ Văn Hạo Chính lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Đợi lát nữa ông ta đến, trước hết để ông ta vào phòng nghị sự.” Vũ Văn Hạo Nhiên vừa nghĩ vừa nói.

“Sau khi ông ta nói xong, không thể giữ lại!” Nhị trưởng lão dặn dò.

“Việc đây là điều tất nhiên, đợi ông ta ra khỏi Yến Đô, sẽ” Vũ Văn Hạo Kỳ ra dấu một động tác giết người.

Mọi người gật đầu, chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật, việc bộ tộc Vũ Văn bọn họ muốn điều tra thăm dò để biết tương lai để vị sẽ rơi vào tay ai không thể để cho người nào biết đến!

Khi bộ tộc nhân[6] tới báo Kỳ Toán Tử đã đến, Vũ Văn Hạo Nhiên cùng mọi người trước tiên gọi người dẫn ông ta tới phòng nghị sự. Người vừa đến, xung quanh phòng nghị sự không có phép lưu lại bất kỳ người nào.

Chứng kiến Kỳ Toán Tử một thân đạo bào, tay cầm phát trần, râu dài ngang ngực, khuôn mặt hơi hơi gầy yếu, đôi mắt sáng ngời, cả người mang bộ dáng tiên phong đạo cốt[7].

Mọi người cùng vị Kỳ Toán Tử kia chào hỏi lẫn nhau, sau khi giới thiệu mới tiến vào chủ đề chính.

Lúc bị hỏi tới kết quả bói toán của hai vị hoàng tử, Kỳ Toán Tử trầm ngâm không nói, thực ra trong lòng liên tục than ba tiếng, aiz, aiz, aiz! Ông tại sao phải chạy đến Diên Huyền Quốc? Điều là do Thiếu tông chủ Cung gia kia, Phụng Hiên thiếu gia! Cũng bởi vì ông không chịu giúp đỡ bé vị đại thiếu gia đó yêu thích đối mệnh nên bị ghi hận mất rồi, lại thêm chuyện đại thiếu gia của ông lạc mất đứa nhỏ kia tìm không thấy, nhất định vì thế mà đem việc này tính sổ trên đầu ông. Tám năm gần đây kiếm chuyện làm cho ông chạy tới chạy lui bên ngoài Cung Châu mà phỏng chừng vẫn còn cảm thấy chưa giải hận, đầu năm nay lại nói cái gì đó cần biết tình huống các nước khác, mà thân phận của ông lại rất phù hợp để trà trộn vào nhà các trọng thần chư quốc. Coi thử xem, ông đường đường là đạo trưởng lại bị dùng như mật thám! Chính vì thế, ông cứ vậy mà bị vị đại thiếu gia kia một chân đá ra khỏi Ngự Phong Quốc, lưu lạc đến tận nơi này.

Sau khi ông xem mặt chư vị hoàng tử của Diên Huyền Quốc, thật kinh động! Hoàng tử bình thường đều văn võ song toàn, rồng trong loài người, không hiểu tại sao các vị hoàng tử của Diên Huyền Quốc nếu không phải yếu đuối, thì nhất định hung tàn, nếu không thì cũng không có gì nổi bật, không bằng phụ hoàng bọn họ Diên Lâm để có tài, thậm chí ông thật lo lắng ngôi vị hoàng đế truyền sai người sẽ dẫn đến tình cảnh Diên Huyền Quốc bị suy yếu. Tuy nhiên, bình thường cũng tốt, thông minh cũng tốt, liên quan gì tới đại thiếu gia Phụng Hiên nhà ông? Cũng không phải hoàng tử của Ngự Phong Quốc! Mà Ngự Phong Quốc cùng Hiên Huyền Quốc còn cách nhau một Huyền Vũ Quốc đó thôi!

Aiz, ông thật đáng thương, ông vẫn còn mong đợi Phụng Hiên đại thiếu gia có thể cho phép ông về Cung Châu! Vì lẽ đó nên tại giờ phút này, mặc dù là ông biết nếu đã tham dự việc này, tuyệt đối sẽ bị người ta nghĩ tới việc diệt khẩu, ông vẫn kiên định làm theo lời của Phụng Hiên, tay cũng đã cầm ngày sinh tháng đẻ của chư vị hoàng tử, tướng mạo cũng đã xem. Aiz, ngày mai sau khi rời quý phủ của Vũ Văn Hạo Chính, ông phải chạy nhanh bỏ trốn mất dạng thôi!

“Theo giao ước, bản đạo chỉ có thể cho biết kết quả quẻ bói của hai vị hoàng tử.” Kỳ Toán Tử nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên nói.

Vũ Văn Hạo Nhiên gật đầu, ý bảo ông nói.

“Tương lai Đại hoàng tử nhất định sẽ trở thành một vị Vương gia!”

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người đều kinh ngạc, Đại hoàng tử bây giờ đang là Thái tử, sẽ trở thành Vương gia, chẳng phải là tương lai quả nhiên có biến đổi!

“Thập nhị hoàng tử sẽ trở thành lựa chọn tốt nhất cho việc kế nhiệm trong lòng Hoàng đế!”

“Là Thập nhị? Không phải là Bát hay Thập tam?” Vũ Văn Hạo Kỳ ngạc nhiên thốt lên, mọi người quay mặt nhìn nhau, không thể tin được. Vị thập nhị hoàng tử này, mẫu thân xuất thân từ cung nữ tạp dịch trong cung, lại không có sủng ái, cũng không nổi bật trong chư vị hoàng tử, lại được hoàng đế lựa chọn kế nhiệm để vị!

“....., đạo trưởng có thể cho chúng ta biết thêm một ít không? Ví dụ như là Bát hoàng tử, Thập tam hoàng tử, Thập lục hoàng tử, ba vị ấy đi!” Người được chọn cho việc kế nhiệm trong lòng hoàng thượng không phải Bát hoàng tử hay Thập tam hoàng tử có gia tộc mẫu phi hiển hách, thậm chí cũng không phải vị Thập lục hoàng tử đang được sủng ái kia, tuy nói rằng Kỳ Toán Tử không nói ra những lời dối trá để làm hồng chiếu bài[8] của ông ta, nhưng mà Vũ Văn Hạo Nhiên vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, về mặt thành khẩn nhìn Kỳ Toán Tử, hy vọng ông ta có thể tiết lộ thêm gì đó.

“Vậy thì chỉ có thể thêm một vị nữa thôi, không biết ngài muốn biết vị hoàng tử nào?” Kỳ Toán Tử có chút chột dạ, ông chọn lấy hai người quan trọng nói ra, nhưng lại chỉ có nói một nửa, thế nên lúc này ông sẵn lòng nói thêm về một vị nữa.

“Vậy Thập lục hoàng tử đi! Quê hương của cậu ấy như thế nào?” Vũ Văn Hạo Nhiên cẩn thận cân nhắc một chút, sau lại thương lượng thêm với Vũ Văn Hạo Chính rồi mới nói.

“.....” Đưa nhỏ giống như sát tinh kia sao!? Về mặt Kỳ Toán Tử hiện lên vẻ cổ quái.

“Đạo trưởng, tương lai Thập lục hoàng tử như thế nào?” Vũ Văn Hạo Chính quan sát thấy vẻ mặt của Kỳ Toán Tử không bình thường, chậm rãi nhẹ giọng hỏi.

“Đưa trẻ đó, nếu là nữ, tất làm đế!” Nhất thời không phòng bị, Kỳ Toán Tử không cẩn thận nói ra những lời đang tự nhủ trong lòng.

“Cái gì?” Lần này tất cả mọi người đều cùng kinh ngạc hô lên.

Không xong, nói ra mất rồi! Trong lòng Kỳ Toán Tử trở nên căng thẳng, vội vàng nghĩ cách sửa chữa: “Nhưng cậu ấy lại là hoàng tử, không phải công chúa, hơn thế nữa, các vị lại không nói ngày sinh tháng đẻ của cậu ấy cho ta, nên ta cũng chỉ có thể tính được sơ sơ cho cậu ấy. Bản đạo chỉ có thể tính ra rằng nếu trong cuộc đời này đưa nhỏ đó không có người có thể kiềm giữ được hành vi, buộc cậu ấy nghe lời làm việc thiện tích công đức, hai tay người ấy nhất định dính đầu máu tươi, đập lên vô số thi cốt, tội nghiệt sát sinh quá nặng, sống không quá mười chín tuổi!” Kỳ lạ, kỳ lạ! Ông thế nào cũng thấy mặt tướng nữ, sao lại là hoàng tử? Nếu là nữ, vậy mệnh cách kia hoàn toàn không có chuyện như vậy!

Thập lục hoàng tử đương nhiên không phải công chúa, đây chẳng phải là lời nói nhảm sao!? Đại trưởng lão bĩu môi, hoài nghi sâu sắc quẻ bói của Kỳ Toán Tử này có thực chuẩn như lời đồn đãi.

Cuộc đời này Kỳ Toán Tử rất ghét bị người khác nghi ngờ ông ta là loại lừa đời lấy danh, Kỳ Toán Tử thấy được vẻ mặt mọi người, nhất là sắc mặt của đại trưởng lão, lúc này mới hiểu được ông ta đang bị mọi người hoài nghi.

Trong lòng không vui, tỉ mỉ quan sát tướng mặt của vị đại trưởng lão kia, Kỳ Toán Tử nở nụ cười, nói lời chúc mừng: “Đại trưởng lão, chúc mừng!”

Mọi người không hiểu nhìn lại ông ta.

“Đại trưởng lão năm bảy mươi tuổi sẽ có thêm một vị chất trai nội, trước hết bản đạo xin chúc mừng tại nơi này!”

Đại trưởng lão nhún mày nghĩ thầm: cháu dâu trưởng ở đất phong đang có bầu, chẳng những thế còn dự tính sinh vào tháng sau, dù là vậy, ông ta làm sao mà biết được rằng là con trai?

“Có phải thật vậy hay không, đại trưởng lão đến lúc đó chẳng phải sẽ biết?” Kỳ Toán Tử tủm tỉm cười.

Vũ Văn Hạo Chính nhận ra Kỳ Toán Tử có hành động như vậy là do vừa rồi mọi người vì ông nói ra một câu quá mức kinh hãi thế tục mà nghi ngờ độ chính xác trong thuật bói toán của ông, lại để ông ta biết được, do đó Vũ Văn Hạo Chính vội vàng hòa giải: “Ha ha, vậy thì thật tốt quá, là việc tốt chuyện vui nha! Về phần ngày sinh tháng đẻ của Thập lục hoàng tử, lúc Hoàng thượng biết được từ trong miệng lãnh cung phế phi cũng không hỏi lại kỹ càng, nghe nói ngày đó kỳ thật cũng không chuẩn xác, thế nên mới không nói cho ngài! Thật ra ngài có thể cho chúng ta biết những điều ấy thế là đủ rồi! Mặc khác, chúng ta còn muốn thỉnh đạo trưởng bốc quẻ cho mấy đứa nhỏ trong tộc một phen, chẳng biết có được không?”

Kỳ Toán Tử gật đầu ngay lập tức, có thể có cơ hội nhìn thấy thế hệ sau của gia tộc Vũ Văn của Diên Huyền Quốc, ông ta làm sao bỏ qua được. Tốt nhất là để ông tìm được chuyện gì có thể làm cho Phương Hiến Thiếu tông chủ cảm thấy hứng thú, khiến vị đại thiếu gia khó chơi kia tâm tình vui thích, cho phép bản thân mình quay về Cung Châu thì tốt!

Thế là ngay sau đó mọi người liền rời chân hướng về chính sảnh của Vũ Văn phủ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Q.1 - Chương 10: Tôn Giả Tương Lai

Đoàn người Vũ Văn Hạo Nhiên vừa đặt chân tới chính sảnh liền thấy chúng tiểu bối đã tới. Sau khi bọn họ ngồi xuống, Vũ Văn Hạo Nhiên nhìn lại đám tiểu bối đang đứng trước mặt, không nhận được nhún mày lại, đưa nhỏ gốc nhà ông đâu mất rồi!? Ông ra hiệu gọi quản gia Thường Hạc tới, mở miệng dò hỏi: “Thiếu tông chủ đâu?”

Thường Hạc đến gần, hơi cúi mình xuống, khẽ trả lời: “Người được phái đi tìm Thiếu tông chủ còn chưa tìm ra được cậu ấy.”

Vốn dĩ Vũ Văn Dật Thần đã rời khỏi nơi ở của mẹ cậu, lại thêm không tìm thấy cậu ấy tại tử viện, gia tộc đã để lỡ mất Dật Thần khi cậu đang ở trên đường đi về Thiên viện, thành thử cậu ấy còn không biết việc mình cần phải đến chính sảnh.

“Người đi tìm nó thêm một lần nữa đi! Phải thúc nó nhanh nhanh tới đây!” Ông thân làm cha lại vì vị trí Thiếu tông chủ của nó mà quan tâm, vậy mà tiểu tử này dù là một chút cũng không lo lắng, dạo chơi lung tung, chẳng thấy bóng dáng! Thật làm tức chết người đi được!

“Vâng!” Thượng Hạc lên tiếng đáp lời rồi lui ra, nhưng chỉ trong chốc lát, y lại trở lại, tay dâng vật gì đó lên cho Vũ Văn Hạo Nhiên, nhỏ giọng nói, “Tông chủ, người trong tộc cho chim bồ câu truyền thư!”

Vũ Văn Hạo Nhiên nhận lấy ống trúc nhỏ nhỏ có cuộn giấy ở bên trong, gạt đầu, ý muốn y lui xuống.

Thượng Hạc lúc này mới đi tìm Vũ Văn Dật Thần. Vũ Văn Hạo Nhiên mở chiếc ống trúc kia, lôi tờ giấy nhỏ ra, sau khi đọc một chút, sừng sốt liếc nhìn Kỳ Toán Tử, sau đó mặt mày tươi cười hướng về Đại trưởng lão chúc mừng! “Chúc mừng ngài, cháu đầu trưởng của ngài vừa cho ngài thêm được một vị chất, là con trai!”

“Không phải nói là tháng sau mới sinh sao?” Đại trưởng lão cũng kinh ngạc nhìn thoáng qua Kỳ Toán Tử.

“Họ nói là sinh non, tin tức đã từ tám ngày trước rồi, vừa mới nhận được.” Vũ Văn Hạo Nhiên đưa tờ giấy kia cho Đại trưởng lão, để lão tự xem.

Sau khi các vị trưởng lão khác nghe thấy tin tức này, tất cả đồng loại nhìn về hướng Kỳ Toán Tử, lại nhớ về lời ông ta nói với đại trưởng lão, không ai không bội phục, thế nên đã thật sự tin tưởng lời tiên đoán về ba vị hoàng tử kia.

“Kỳ đạo trưởng tính toán tài tình! Dự liệu như thần!” Vũ Văn Hạo Chính tán dương, chấp tay vái.

“Đâu có! Đâu có! Bản đạo chỉ tính ra năm nay Đại trưởng lão sẽ có một vị chất nam, nhưng lại không biết đứa bé đó kinh ra lúc nào!” Kỳ Toán Tử nói khiêm nhường.

“Ha ha, đạo trưởng quá khiên tốn rồi! Kính mong đạo trưởng tính xem giúp mấy đứa nhỏ này!” Vũ Văn Hạo Nhiên vẫy vẫy tay ý bảo bọn tiểu bối đi tới trước Kỳ Toán Tử.

Vũ Văn Hạo Kỳ sắp xếp người mang giấy bút lên, cùng với lúc Kỳ Toán Tử xem tướng, cho ông ta nhìn qua ngày sinh tháng đẻ của mấy đứa nhỏ, sau đó Kỳ Toán Tử mới ghi lại kết quả bói toán trên mấy giấy kia đưa cho nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên xem.

Ngay lúc này, ngoài trời sấm kêu vang rền, mưa rơi tầm tã, Vũ Văn Dật Thần bị Thượng Hạc tìm thấy đang đi về hướng chính sảnh.

Đây chỉ là mấy đứa nhỏ gia tộc Vũ Văn, không phải hoàng tộc nên Kỳ Toán Tử có gì đều viết lại rất chi tiết.

Đợi cho mấy đứa nhỏ đã được bốc quẻ đều rời đi hết, khi ông ta viết xong kết quả bói toán của đứa nhỏ cuối cùng, nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên đang truyền tay đọc kết quả thì một âm thanh trong trẻo của trẻ nhỏ vang lên trong phòng: “Cha, nghe nói ngài có chuyện tìm hài nhi?”

Kỳ Toán Tử quay đầu nhìn lại nơi phát ra thanh âm ấy, thấy trong phòng xuất hiện một đứa bé trai ước chừng mười một, mười hai tuổi, vóc người cao thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, diện mạo bình thường nhưng lại làm người ta có cảm giác nhẹ nhàng, nhìn thật thư thái bình tâm. Thói quen mách bảo, Kỳ Toán Tử quan sát thật tỉ mỉ tướng mạo của cậu.

“Con lại làm cái gì mà để người khác tìm không thấy!” Vừa thấy con trai trưởng đến, Vũ Văn Hạo Nhiên theo thói quen nhăn mày. Bỗng nhiên ông phát hiện trên trán con trai mình xuất hiện một vết thương, sắc mặt không khỏi trầm xuống nói, “Con lại đây!”

Vũ Văn Dật Thần còn chưa kịp làm gì, trong phòng đã vang lên một thanh âm tán thưởng: “Dưới một người, trên vạn người, là người tôn quý! Thật tôn quý!”

Cái gì? Toàn bộ những người đứng trong chính sảnh đều nhìn về phía Kỳ Toán Tử, người vừa nói những lời kia. Đứa nhỏ này nếu không nhìn thì còn tốt, vừa nhìn đã thấy chỉ là một đứa nhỏ khờ khạo, tất cả đều trở nên ngây dại, bộ não trong thoáng chốc không thể suy nghĩ được gì.

Hử? Dưới một người, trên vạn người! Ai cơ? Khuôn mặt ngốc nghếch của Vũ Văn Dật Thần lộ ra vẻ nghi hoặc, lại thấy vị đạo trưởng vừa nói xong những lời này đang ngồi cười tủm tỉm nhìn cậu, hơn nữa còn từ từ gạt đầu, về mặt mang theo sự ca ngợi.

Vũ Văn Dật Thần ngay lập tức dâng lên một loại dự cảm không tốt, trên lưng nổi da gà, chậm chạp quay đầu lại nhìn xung quanh mình một mảng trống không, quân gia Thượng Hạc đi theo cậu lúc trước cũng không tiến vào, chỉ có một người là cậu đứng tại chính giữa chính sảnh này.

Cậu đưa tay sờ sờ đầu, chậm chạp di chuyển về hướng cha cậu, khoe mắt lại liếc qua nhìn thấy tầm mắt của Kỳ Toán Tử chuyển động theo hướng di chuyển của cậu, lúc này trong lòng mới ô ô kêu khổ: Không phải chứ! Vị đạo trưởng kia thật sự là không đang nói chính mình chứ! Ai muốn làm con người dưới một người, trên vạn người! Trốn cũng chả kịp! Vị đạo trưởng này chắc phải có thù với cậu! Thực sự là có thù! Nếu không tại sao lại có thể nói ra những lời này để hại cậu cơ chứ! Thêm nữa không đã nói tập trung tất cả tiểu bối đến cùng một chỗ sao? Thế nhóm đệ đệ của cậu đâu mất rồi?

“Cha……” Vũ Văn Dật Thần đi tới bên cạnh cha vừa mới cất tiếng đã bị cha cậu vung tay chặn lời.

Lúc này đây Vũ Văn Hạo Nhiên vừa mới kịp phản ứng làm sao còn có thời gian lo lắng cho việc hỏi han viết thư của cậu, tập trung vào lời nói của Kỳ

Toán Tử liệu... có đúng với chuyện mà mình đang suy nghĩ hay không.

“Đạo trưởng, lời ngài vừa nói là nói về đứa nhỏ này sao?” Vũ Văn Hạo Nhiên hỏi có chút mong đợi, còn những người khác đều nhìn chăm chăm Kỳ Toán Tử chờ đợi câu trả lời của ông ta.

“Ha ha, bản đạo còn muốn nhìn thêm ngày sinh tháng đẻ của cậu ấy nữa!” Lời của ông vừa dứt, Vũ Văn Hạo Chính lập tức viết ngày sinh tháng đẻ của Vũ Văn Dật Thần đưa cho ông ta nhìn.

Chỉ thấy Kỳ Toán Tử nhìn tờ giấy kia vừa gật đầu vừa thêm một tiếng “uhm”, còn Vũ Văn Dật Thần ngây ngốc đứng bên cạnh cha của cậu, trong lòng kỳ thực lại rất buồn bực, cậu thật sự có dự cảm không tốt, cái loại dự cảm kiêu cù ba năm đốt một giờ!

Kỳ Toán Tử bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó mới cười cười nói ra kết quả bói toán của ông: “Vị tiểu công tử này, vinh hoa phú quý liên tục cả đời, bảo vệ địa vị vinh quang của người trong tộc, mỗi lời nói mỗi hành động đều chi phối tâm tư của Đế; là người tôn quý dưới một người, trên vạn người!”

Trước do có sự kiện lời tiên đoán chuyện vui của Đạo trưởng lão có thêm một chất nam của Kỳ Toán Tử là bước đệm, thế nên nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên không có bất kỳ ai cảm thấy những lời này không thực tế hết. Từng câu từng chữ này đều khiến bọn họ như mở cờ trong bụng, trên mặt người nào người nấy cũng hiện vẻ vui mừng, còn Vũ Văn Dật Thần trước đây có làm mọi người tức đến khuôn mặt bị co giật, nay cũng đến lượt cậu học máu khi nghe được những lời kia!

Quả nhiên tên đạo trưởng này có thù có oán với cậu! Vũ Văn Dật Thần suýt chút nữa không giữ được khuôn mặt cười ngây ngô.

“Ha ha, nếu như là vậy thì thật là tốt quá! Nhị thúc công, các vị còn có ý kiến gì sao?” Vũ Văn Hạo Kỳ không nén được cười to ra tiếng, cảm thấy vui vẻ đến cực kỳ, lần này ông muốn xem bốn vị trưởng lão lớn tuổi làm cách nào để phản đối!

Vũ Văn Hạo Nhiên cười cười dịu dàng nhìn con trai, vỗ vỗ lưng nó, ý bảo nó lên ngồi bên cạnh mình, hành động thể hiện sự yêu thương của ông đối với đứa nhỏ này.

Vũ Văn Dật Thần cuối cùng cũng đã hiểu rõ, dường như lúc này đây, vị trí Thiếu tông chủ của cậu không chỉ không bị phế bỏ, mà ngược lại càng vững chắc hơn so với trước đây, ngồi được đến yên ổn! Trời ơi, cái danh Thiếu tông chủ này tại sao lại giống như con bạch tuộc vút mà vút chẳng xong!?

“Tuy nhiên, tiểu công tử dù có địa vị tôn quý lại không qua mặt được phu nhân cậu ấy, mặc dù có thể chi phối tâm tư của Đế nhưng lại không dám không nghe lời vợ, nếu vợ nói một, cậu ấy tuyệt đối sẽ không nói hai!” Kỳ Toán Tử đột nhiên chuyển chủ đề.

Nghe thấy vậy, vẻ tươi cười vui mừng trên mặt mọi người trong phút chốc đều cứng đờ, tất cả nhìn lại đứa nhỏ khờ kia cùng một lúc, sắp xếp lại những lời vừa rồi trong đầu, “Không dám không nghe lời vợ”, khỏe miệng không nén được co giật, nói đi nói lại chính là nói, tiểu tử này, nó, sợ, vợ!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Lần Đầu Nghe Tên Thập Lục Hoàng Tử

Cậu đã nói rồi, vị đạo trưởng này có thù có oán với cậu! Vũ Văn Dật Thần cảm thấy được ánh mắt kỳ dị của chư vị trưởng bối đang ngồi kia, chỉ có thể duy trì nụ cười ngây ngô xấu hổ, nhưng trong lòng thật ra đang rất muốn trừng mắt với Kỳ Toán Tử, xem nó to bao nhiêu! Đợi đến lúc cưới vợ vẫn còn xa lắm, còn chưa tính mấy chuyện đạo trưởng này nói trước đây, không có việc gì lại còn thêm vào một câu!

“Đạo trưởng, không biết nhân duyên của Thiếu tông chủ nhà ta như thế nào?” Đạo trưởng lão vừa nghe lời của Kỳ Toán Tử xong liền liên tưởng tới việc Mẫn Mẫn bị điên, không thể không lo lắng Vũ Văn Dật Thần giống với cha của nó, lại cưới về một người không có khả năng làm gia chủ mẫu! Cha nó tìm một người lòng dạ hẹp hòi, nó lại đưa về nhà một hồ cái, như thế sao có được!?

“Tiểu công tử một đời chỉ một vợ, không thiệp, thế tử tương lai của cậu ấy có thân phận tôn quý!”

“.....” Khẳng định là một hồ cái!? Sắc mặt Đạo trưởng lão tối đi.

“Khẳng định tôn quý! Chúng ta đang chuẩn bị thay hán cầu hôn Đại quận chúa của Quyết Vương phủ, muốn quyết định việc hôn nhân ngay trong tháng này, vị Quyết Vương kia là đệ đệ mà hoàng thượng kính trọng nhất, Đại quận chúa cũng được Thái hậu yêu thích, nhưng chỉ một vợ...” Chỉ có một phụ nữ làm sao có khả năng khai chi tán diệp[1]? Vũ Văn Hạo Nhiên không vừa lòng lắm, “Vừa lúc đạo trưởng tại đây tính toán hộ xem bát tự[2] có hợp nhau hay không!” Trước đây mặc dù có tìm người hợp qua, nhưng lại vừa nghe Kỳ Toán Tử nói thế khiến ông cảm thấy việc này chắc là nên hoãn lại một chút.

Vũ Văn Dật Thần nghe thấy cha cậu vậy mà đã muốn cậu đính hôn, khuôn mặt nhỏ thiếu chút nữa bị sụp đổ, cậu cũng không được kháng nghị, cậu muốn

tìm một người mà mình thích! Aizz, theo như tình huống bây giờ thì cậu cũng chả có quyền lựa chọn, thật ra cậu cùng Nhị nương, Tam nương cũng đáng thương như nhau mà thôi! Thêm vào nữa, cậu cũng không được phép nhắc nhở cha cậu chút ít rằng cậu năm nay mới mười hai tuổi, còn cách việc thành thân rất xa, rất ra nha!

Kỳ Toán Tử lắc đầu, ngăn lại hành động của Vũ Văn Hạo Nhiên chuẩn bị viết lên giấy ngày sinh tháng đẻ vị quận chúa kia, nói lời giải thích: “Không cần phiền toái như thế! Bất tự này khẳng định không hợp! Bàn đạo nói qua thân phận thế tử tương lai của tiểu công tử rất tôn quý, là quý không thể nói ra lời! Làm sao một vị quận chúa có khả năng so sánh được! Nhân duyên của tiểu công tử thì nên để cho cậu ấy tùy duyên đi!”

Vốn dĩ Vũ Văn Dật Thần chỉ có thể cúi đầu nhận mệnh, nay ánh mắt lại phát sáng, tinh thần dâng lên, trong lòng không ngừng tự nói: Đạo trưởng là một người tốt! Người tốt! Trước kia cậu đã hiểu lầm đạo trưởng rồi!

“Tôn quý hơn cả quận chúa!” Nói thế không phải là chỉ còn có công chúa? Chính vì vậy, ngoại trừ Vũ Văn Dật Thần không để ý gì đối với chuyện này, khõe miệng mỗi người không tự ngăn cản được cong lên, còn chuẩn bị hủy bỏ việc đính hôn với vị quận chúa kia.

“Mạng chỉ một vợ có thể phá trừ không?” Vũ Văn Hạo Nhiên tuy vừa ý thân phận hiển hách của chủ mẫu đương gia tương lai, nhưng lại cho rằng chỉ có một vị phu nhân sinh không được nhiều đứa nhỏ, không tốt cho lắm.

Kỳ Toán Tử lắc đầu. Lại muốn thay đổi số mệnh!? Ông ta hiện tại ghét nhất nghe thấy chuyện như thế, chính bởi vì vậy mà ông mới xui xẻo lưu lạc tới tận nơi này, bị bức bách chạy trốn xa đến như vậy.

“Có cách này tốt, qua hai, ba năm, trước hết nạp mấy phòng thiếp cho con, sinh vài đứa nhỏ, đợi đến sau khi chính thê của con qua cửa, sẽ đem các nàng đi phân phát.” Tất nhiên chỉ có đứa nhỏ của chính thê mới có thể kế thừa Vũ Văn gia, nhưng trẻ con thì phải sinh nhiều mới tốt! Vũ Văn Hạo Nhiên nhìn đứa con trai trưởng, yêu thương sờ sờ đầu cậu, trong lòng nghĩ đến con trai trưởng đã lớn từng này rồi, qua vài năm nữa là có thể làm cha! Nhà ta có con trai sắp trưởng thành!

Vũ Văn Dật Thần bề ngoài thì hiện vẻ nhu thuận hợp lòng người, quay khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười ngây ngô nhìn lại cha cậu, còn thực ra sau khi nghe được những lời mà cha cậu nói, mặt cười lập tức biến xanh, trong lòng hiện tại đang học máu! Không được, cậu nhất định phải bóp chết sự tình đáng sợ như vậy từ trong trứng nước!

“Biện pháp này được!” Nhóm Đại trưởng lão tức thì có cảm giác yên tâm.

Kỳ Toán Tử liếc nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên một cách kỳ dị, lần này thật cẩn thận không đem những lời trong lòng nói ra: số con trai ông chỉ có một nam một nữ, đều được sinh bởi chính thê, ông có tìm một trăm thiếp cho nó cũng không ích lợi gì! Lại nói thêm, chính mình cũng đã nói rất rõ ràng nha, không thiếp! Vị Vũ Văn tông chủ này lại nghĩ rằng sau khi cưới vợ mới không có thiếp ư?

Đáng tiếc nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên không biết được suy nghĩ của Kỳ Toán Tử, lúc này, sau khi bọn họ cảm thấy mọi chuyện đều thực vừa ý thì cuối cùng cũng cảm thấy đói bụng, mời Kỳ Toán Tử cùng dùng bữa, lại bị Kỳ Toán Tử khéo léo từ chối, nói rằng trước khi ông ta đến quý phủ của Vũ Văn Hạo Chính đã dùng bữa chiều rồi.

Kỳ Toán Tử cáo từ nhóm người nhà Vũ Văn, nói là cản trở về nghỉ ngơi, thực tế trong lòng tự nói: lúc này không chuẩn đi, còn đợi đến khi nào? Ông quyết định thay đổi ý định, tối nay phải lặn đi! Cũng may Phuong Hiền có phái người bảo vệ ông, không có mặc kệ ông tự sinh tự diệt, nếu không thì ông ta không sống được đến lúc phát hiện ra kỳ thật việc bói toán của mình cũng có sai, hơn nữa cùng không chỉ một lần, bị chửi rửa máu chó xối đầu, cũng bởi người nhà Vũ Văn khó đối phó!

Kỳ Toán Tử rời đi, Vũ Văn Dật Thần cũng muốn rời đi cất lời nói: “Cha, hài nhi cũng cáo lui!”

“Cáo cái gì lui! Ở lại cùng chúng ta dùng bữa!” Vũ Văn Hạo Nhiên mỗi lần nhìn đến nó đều cảm thấy đứa nhỏ này còn chưa đủ rắn chắc. Nó ở cái tuổi này, là cái tuổi phát triển, nhưng đứa con trai ngốc nghếch này lúc nào cũng chạy đến chỗ mẹ nó dùng bữa, chỗ mẹ nó đồ ăn xanh xao làm sao có thể so sánh được với việc dùng bữa tại chỗ của cha! Vũ Văn Hạo Nhiên lại quan sát thấy vết thương trên trán cậu, không vui nói, “Con lại đi tới nơi của mẹ?”

“Vâng..... đúng vậy. Cha, hài nhi đã dùng qua bữa tối rồi!” Nhắc đến mẫu thân, tâm tình Vũ Văn Dật Thần lại sa sút một chút.

“Aizz, đứa nhỏ này, cháu lại bị thương rồi!” Tam thúc Vũ Văn Hạo Kỳ của cậu đứng bên cạnh lắc đầu, đưa tay khoác lên vai cậu, ý bảo cậu đi cùng, “Ăn thêm đi rồi sẽ thấy tốt hơn!”

Chính vì thế Vũ Văn Dật Thần bị bắt đi cùng tới sảnh ăn, dùng bữa tối lần thứ hai.

Giống như những lần trước, chủ đề của nhóm đại nhân đều không thoát khỏi triều đình cùng với việc làm thế nào để bốn đứa con trai của họ có tiền đồ sáng lạn. Bởi vậy mà sau khi đồ ăn đều đã được bê lên, Vũ Văn Hạo Nhiên liền cho bọn hạ nhân lui đi, rồi Đại trưởng lão mở đầu câu chuyện.

“Sắp tới trong cung không phải còn có một vị hoàng tử muốn nhập Tuệ Vũ điện cần tuyển chọn thư đồng đấy sao? Cần phải nghĩ biện pháp để Vũ Văn Dật Thần có thể ở bên người hoàng tử mới đúng, như vậy mới có thể có cơ hội tiếp cận Thập nhị hoàng tử!” Vốn dĩ tất cả mọi người đều vứt bỏ đi ý định muốn cậu nhập Tuệ Vũ điện làm thư đồng rồi, nhưng lúc này đây, trong lòng Đại trưởng lão lại dấy lên hy vọng, dù sao đứa nhỏ này tương lai cũng có thể chi phối đến tâm tư của Đế, chẳng phải là đang nói nó nhất định sẽ là bạn bên người của Hoàng đế!

Aizz, lại bắt đầu rồi! Vũ Văn Dật Thần buồn rầu nhìn bát cơm đầy ụ trước mặt mình, sau lại nghe thấy lời nói của Đại trưởng lão, đã sầu lại càng sầu thêm!

“Không sai, tuy nói rằng số trời là như thế, những cũng phải có cố gắng từ chính con người. ta nghe nói Thập lục hoàng tử muốn tuyển chọn thư đồng, có chuyện này phải hay không? Hạo Chính!” Tử trưởng lão nhìn Vũ Văn Hạo Chính.

“Đạ có việc này, ngay tại chiều ngày mai!” Ngày mai có con cháu của nhiều nhà vào cung để tiến hành chọn lựa, nên thân là tân thống lĩnh Ngự Lâm quân, Vũ Văn Hạo Chính tự nhiên cần phải chú ý an toàn trong cung nhiều hơn bình thường, đương nhiên sẽ biết việc này. Ông một bên trả lời, một bên gấp rau vào bát cho Vũ Văn Dật Thần.

“Chiều ngày mai? Thời gian gấp như vậy!” Nhị trưởng lão cau mày nhìn Vũ Văn Dật Thần, ánh mắt như đang nói, nó liệu có thể hay không?

Vũ Văn Hạo Nhiên suy tư chút ít sau đó nói: “Tối nay cháu sẽ đốc thúc nó chuẩn bị một tí, còn trước buổi chiều ngày mai thì đành nhờ chư vị trưởng lão giúp nó chuẩn bị thêm! Hơn nữa, nghe nói lần này không giống với trước kia, quyền lựa chọn nằm trong tay Thập lục hoàng tử.” Ý của ông là nói không chừng mèo mửa vớ phải cá rán, may mắn khiến cho Thập lục hoàng tử nhìn thuận mắt Vũ Văn Dật Thần nhà ông, chọn trúng nó, vậy thì tốt quá đi!

“Lần này nhất định sẽ thành công, về sau chắc chắn không còn cơ hội tốt như thế đâu! Đây lại là lần đầu tiên Hoàng Thượng giao quyền quyết định việc này vào trong tay Hoàng tử, mà vị hoàng tử kia mới có bốn tuổi, biết làm sao được lựa chọn như thế nào, phỏng chừng chỉ cần cậu ấy nhìn thuận mắt là đã được rồi!” Tin rằng nếu không nhìn tới tư chất, đứa cháu mình nhìn kiểu gì cũng rất thuận mắt, Vũ Văn Hạo Kỳ hiển nhiên cảm giác rằng vị hoàng tử kia cũng nghĩ như thế. Ông cùng với Vũ Văn Hạo Nhiên mong chờ cùng một việc.

Vũ Văn Dật Thần khẽ nhếch miệng, mở to mắt nhìn mấy cọng rau mà tam thức cậu gấp vào trong bát cho, mày cau lại, sau đó vùi đầu khốn khổ bắt đầu ăn.

“Chớ xem thường người ấy, Đại ca cùng Tam ca chưa gặp qua vị tiểu hoàng tử kia thì mới có thể nói như lời như thế!” Khuôn mặt Vũ Văn Hạo Chính trở nên nghiêm túc, thật sự không tán thành lắm việc cháu trai cả tham gia việc tuyển chọn thư đồng lần này, nhân tiện cũng không quên gấp thêm đồ ăn vào trong bát cháu trai mình, “Đệ thấy Dật Thần vẫn nên chuyên tâm vào chuyện tiến vào Thượng Viện Quốc Tử Học thôi!”

“Thập lục hoàng tử tuy rằng không giống những hoàng tử khác nhưng dù sao cũng mới có bốn tuổi, Hạo Chính, đệ quá lo lắng rồi!” Vũ Văn Hạo Nhiên chưa từng bao giờ gặp Địch Vũ Liễn nên vẫn kiên trì muốn con trai trưởng tham gia cuộc thi tuyển ngày mai, cho rằng đây là một cơ hội tốt. Nói xong, ông nhìn thấy đĩa thịt viên kho tàu[3] ngay gần mình liền nhắc lên, ý bảo Vũ Văn Hạo Kỳ ngồi đối diện cầm lấy.

“Đừng, ngũ đệ, Thập lục hoàng tử nhiều nhất thì cũng chỉ thông minh hơn những đứa trẻ khác một chút mà thôi!” Vũ Văn Hạo Kỳ cũng chưa từng nhìn thấy vị Thập lục hoàng tử này bao giờ không đồng ý nói, nhận lấy chiếc đĩa từ trong tay huynh trưởng, trực tiếp đồ xuống bát cháu trai trưởng ngồi bên cạnh mấy viên, sau mới đưa lại cho anh trai mình.

Vũ Văn Dật Thần nhìn bát com của mình đầy ụ như núi, trên khuôn mặt khờ khạo viết đầy chữ sầu, cậu, không muốn lãng phí thức ăn đâu nha!

“Vị tiểu hoàng tử kia không đơn giản chỉ thông minh một chút, người ấy sau khi ra khỏi lãnh cung, hoàn cảnh loại nào mọi người đều biết đấy! Nghe nói vị Thục phi đã chết kia ra tay xúc phạm cậu ấy nhiều nhất. Vấn việc giờ thủ đoạn tàn bạo với tiểu cung nữ và tiểu thái giám thân phận thấp mới tiến cung tuy nói là điều cấm, nhưng cũng là chuyện trong hậu cung thường xuyên xảy ra, lại thêm mức độ được sủng ái của Thục phi cùng gia thế hiển hách, nào ai dám quản! Cậu ấy ra tay không sớm, cũng không muộn, nhằm đúng vào ngày Thục phi phạm vào điều cấm trong cung mới có hành động thật hải hùng, gây kinh động tới Thánh thượng. Nếu như ngày đó các huynh ở đây thấy vẻ mặt của cậu ấy, tuyệt đối không thể nghi ngờ, vị hoàng tử đó đã tính toán chắc chắn hết mọi việc! Thứ nhất, người ấy không sợ chết! Nếu không thì phải nói rằng, cậu ấy ở trong cung tồn tại cũng rất khó khăn! Đám Thục phi bị thương, tự đưa mình vào chỗ chết có ngại gì đâu! Thứ hai, Thục phi phạm vào điều cấm, có tội! Thứ ba, tuy nói rằng người ấy đâm Thục phi bị thương nhưng người ấy vẫn là hoàng tử. Thứ tư, người ấy biết rõ Hoàng thượng thực yêu thích kẻ mạnh! Kể từ lúc đó, người ấy đã chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng, lại thu dọn được kẻ thù là Thục phi, thêm nữa có được ba tên nô bộc từ nay quyết một lòng theo cậu ấy, còn khiến cho hậu phi hoàng tử trong cung không còn người nào dám ức hiếp cậu ấy như trước đây, một lần tính chắc, chiếu đưa mình vào chỗ chết sau đó có được đường sống thật hoàn mỹ!

“....., khoa trương quá, ngũ đệ, đệ vẫn mắc bệnh cũ thích đem sự thật lẫn lộn với lý tưởng. Một đứa bé bốn tuổi, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi!” Những người khác đều đồng ý với lời của Vũ Văn Hạo Kỳ, cho rằng Vũ Văn Hạo Chính chỉ là đang nghĩ quá nhiều mà thôi.

“Tóm lại, ngày mai Dật Thần sẽ tham gia buổi tuyển chọn thư đồng của Thập lục hoàng tử, cứ quyết định như vậy đi! Biết chưa, Dật Thần!” Vũ Văn Hạo Nhiên gõ gõ bàn ra quyết định cuối cùng, nhìn về phía con trai.

“Uhm?” Gì? Vũ Văn Dật Thần nghe thấy tên mình, ngẩng đầu lên. Chỉ thấy quai hàm cậu phình phình, trong miệng ngậm đầy ứ đồ ăn, khuôn mặt nhỏ nhỏ ngây ngô nhìn cha.

“Ngày mai con đi tham gia cuộc tuyển chọn thư đồng của Thập lục hoàng tử!” Vũ Văn Hạo Nhiên suýt chút nữa lại phát tức, phun ra một câu đầy đủ từ trong kẽ răng.

“Uhm... uhm!” Được! Trong miệng đầy những thứ này nọ, ừm ừm hai tiếng ý tỏ vẻ đồng ý, thực ra lại đang suy nghĩ Thập lục hoàng tử, là ai? Cậu không quan tâm, dù sao cũng là hoàng tử, cậu sẽ không giao thiệp gì với người này, vì trốn cũng có trốn kịp đâu! Cậu sẽ tham gia thi tuyển, nhưng được chọn hay không được chọn, là ý trời, ý trời nha! Tuyệt đối không phải là cậu cố ý làm như thế!

Q.1 - Chương 12: Lăn Đầu Tới Huyền Cẩm Thành

Chính vì vậy mà sau khi bữa tối hôm nay kết thúc, Vũ Văn Dật Thần đương nhiên bị cha cậu chộp tới thư phòng chuẩn bị cho ngày mai, đúng kiểu nước đến chân mới nhảy. Tuy nói rằng trong lòng cậu không tình nguyện, tự mình lăm bắm than vãn việc nghỉ ngơi bị quấy rầy nhưng cũng chỉ có thể thật biết điều nghe lời cha cậu mà làm theo. Kết quả đương nhiên là tra tấn cha cậu rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bởi vì buổi chiều Vũ Văn Dật Thần sẽ tham gia thi tuyển nên cha cậu liền miễn buổi luyện võ sáng sớm. Dù là miễn nhưng cũng không có nghĩa là cậu được phép ngủ nướng, vẫn phải dậy sớm như bình thường.

Bốn vị trưởng lão lớn tuổi dự định giám sát cậu ôn tập cho tới tận trưa, mong mỗi cậu có thể nhớ này nhớ nọ một ít, phát huy khả năng hơn bình thường. Nhưng đến khi các vị trưởng lão đều đã dậy từ lâu, đứa nhỏ khờ kia tuổi còn trẻ, hẳn là tràn đầy sức sống lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Người đâu? Sau khi chờ đợi một thời gian chừng khoảng hai nén hương, bốn vị trưởng lão trong lúc chờ đợi cuối cùng cũng bùng nổ tức giận, phái người đi gọi cậu, nhận được câu trả lời một cách dĩ nhiên là không tìm thấy người, cửa sổ phòng ngủ của Thiếu tông chủ đóng chặt một cách kỳ quái, gọi cửa phòng thể nào cũng không có người đáp lại.

Bốn người thở phì phì chạy vọt tới tẩm viện của cậu, thấy cửa sổ phòng ngủ của cậu thật sự chính xác là đang đóng chặt. Khuôn mặt Đại trưởng lão lúc này biến đen, hay là Thiếu tông chủ nhà ông cần bản không đem chuyện ngày hôm nay là chuyện quan trọng, bây giờ vẫn còn đang ngủ!?

“Phá cửa ra cho ta!” Đại trưởng lão tức giận trằm mặt, ra lệnh.

“Oanh”, hai tên nô bộc đi lên phá cửa, sau đó lui về, để cho bốn vị trưởng lão đi vào.

Đi vào bên trong, bốn người liền thấy được Vũ Văn Dật Thần đang nằm trên giường, nó quả nhiên vẫn còn đang ngủ! Tiếng động lớn như thế mà không thể làm cho nó tỉnh dậy! Chỉ thấy trên người nó đắp một cái chăn, ngửa mặt lên trời ngáy to nằm ngủ, khuôn mặt lúc ngủ khờ khạo, tựa như đang gặp mộng đẹp, trên mặt còn mang vẻ tươi cười thần nhiên.

Việc này thật là làm cho bốn vị trưởng lão tức điên lên, tiếng rống giận dữ lúc này suýt chút nữa lật ngược nóc nhà, mà Vũ Văn Dật Thần vì thế mới bị đánh thức, thấy cảnh này, vội vã trèo xuống giường, ngoan ngoãn ủ rũ cúi đầu để cho bốn vị trưởng lão thay nhau giáo huấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống, biểu tình rất chỉ là vô tội...

Buổi trưa trôi qua rất nhanh, thời gian tuyển chọn thư đồng cho Thập lục hoàng tử đã tới.

Vì thư đồng của chư vị hoàng tử tại Diên Huyền Quốc đều xuất thân là con cháu quan gia quý tộc, cho nên việc tuyển chọn thư đồng thường được tổ chức tại Thượng Viện của Quốc Tử Học bên ngoài Huyền Cẩm Thành. Việc tuyển chọn đều do các vị Thái phó của chư vị hoàng tử đích thân làm, còn Hoàng thượng sẽ là người ra quyết định cuối cùng xem hai người nào trúng tuyển.

Mặc khác, tuy có quy định rằng thư đồng của hoàng tử chính thức vào học tại Tuệ Võ Điện phải qua sáu tuổi, nhưng trên thực tế con cháu quan gia cũng giống như những vị hoàng tử, từ khoảng bốn tuổi đã được giáo dục nghiêm khắc, nên tuyển chọn cũng tương đương với việc khảo sát trình độ các vị con cháu quan gia này ra sao, tư chất như thế nào, nói chung, là sẽ phải thi viết.

Nhưng tuyển chọn thư đồng lần này không hề giống với trước kia, bất gì ai là quan viên trong Yến Đô, dù là quan lớn hay quan nhỏ, có phải là nhà danh môn hay không, chỉ cần con cháu ở độ tuổi phù hợp là có thể tham gia tuyển chọn. Địa điểm tuyển chọn cũng chuyển từ Tuệ Võ Điện sang Mậu Học Hiên, giờ Thân[1] bắt đầu cuộc thi. Diên Lâm Đế tự mình ra đề, Hàn Lâm Viện cử Văn công công cùng Thái phó Vương Trí Lợi của Thập lục hoàng tử làm giám khảo, Thập lục hoàng tử sẽ là người ra quyết định cuối cùng xem tuyển chọn ai.

Vũ Văn Dật Thần cùng đi với các vị trưởng lão nhà mình, một canh giờ trước giờ thi đã đến Quang Vũ Môn tại phía Bắc Huyền Cẩm Thành. Tới nơi mới thấy những đứa nhỏ có độ tuổi phù hợp cùng với người nhà của họ đã đứng chen chúc ngoài cổng thành. Những đứa trẻ tham gia tuyển chọn có vài người giống như cậu đã bị rớt vài năm, cũng có người mới chỉ vừa đến tuổi tham gia cuộc thi tuyển này. Cũng bởi tư cách của những người tham gia tuyển chọn năm nay được hạ thấp xuống, thế nên số người tham gia năm nay so với năm trước đông hơn gấp bội. Đứa trẻ tham gia tuyển chọn trước hết đến phía sau cửa thành đăng ký tên, xuất thân với thái giám ở đó, sau đó nhận lấy một tấm thẻ bài ghi trên đó tên của mình rồi tiếp tục chờ đợi.

Đến lúc chuẩn bị tiến cung, lại thấy người nhà đi theo những đứa trẻ đó dẫn tới dẫn lui con cháu nhà mình. Khi còn gần nửa canh giờ nữa sẽ đến giờ Thân, nhưng đứa nhỏ tham gia tuyển chọn xếp thành hàng, được thái giám trong cung dẫn đường tiến vào cung, người nhà của chúng tất phải đứng đợi ngoài cửa thành.

Đây là lần đầu tiên Vũ Văn Dật Thần tiến vào Huyền Cẩm Thành. Do cậu lớn tuổi nhất, đầu cao nhất, nên mới được đi ở cuối hàng; cậu không hề giống những đứa nhỏ khác nom nớp lo sợ, ngược lại còn khá thoải mái ngắm nhìn hoàng cung. Khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo tràn đầy ngạc nhiên, ấn tượng đầu tiên của cậu với hoàng cung chính là oa, tường thành thật cao lớn, sang trọng trang nghiêm, ấn tượng thứ hai là nơi này khiến cho người ta có cảm giác thật khó thở, cuối cùng trong đầu cậu cũng xuất hiện ý nghĩ rằng sau ngày hôm nay, cậu sẽ không bao giờ đặt chân tới nơi này một lần nữa. Cậu với hoàng cung là vô duyên, không có duyên, tuyệt đối không có bất kỳ mối quan hệ nào!

Trong lúc cậu đang suy nghĩ, hàng người mới đi được một lúc đã dừng lại. Tuy rằng đứng cuối hàng nhưng do ưu thế chiều cao, Vũ Văn Dật Thần thấy

được bị dừng là do có một vị công công xuất hiện chặn đường cả đội, còn thái giám vốn đang dẫn đầu hàng lại cúi đầu khom lưng đối với vị công công kia, cực kỳ cung kính.

Chắc chắn là một người có quyền lớn! Vũ Văn Dật Thần thầm nói.

Người tới chính là Văn công công phụ trách làm giám khảo lần thi này, chỉ thấy sau khi ông ra lệnh cho cả đội đứng lại, liền cầm lấy bản danh sách trong tay vị thái giám kia rồi bắt đầu điểm danh, lần lượt quan sát thẻ bài của từng đứa nhỏ.

Văn công công dường như đang phân chia những đứa nhỏ mà ông ta điểm danh tới, có một vài người đứng bên phải ông ấy, còn phần lớn những người còn lại đứng ở bên trái ông. Cùng lúc đấy, có một tên tiểu thái giám đi theo ông ghi lại tên vào một quyển giấy khác, dựa vào tần suất người ấy viết, Vũ Văn Dật Thần đoán rằng người ấy chỉ ghi lại tên của những đứa nhỏ đứng bên phải.

“Vũ Văn Dật Thần!”

“Có.”

“Vũ Văn thiếu tông chủ, mời ngài đứng sang bên này!” Vũ Văn công công cười rất nhã nhặn, vừa nói vừa chỉ vào bên phải của chính mình.

Vũ Văn Dật Thần phát hiện ra một điều là toàn bộ những người đứng bên trái đều là con cháu danh môn, quan lại, mà vị công công này cũng chỉ trưng ra khuôn mặt cười nhã nhặn với những người này, điển hình cho một con quý tham tài. Cậu âm thầm oán thán, thung thình đi tới đội phía bên phải.

Tiếp theo lại thấy Văn công công ra lệnh cho vị công công vốn dẫn đầu đội mang toàn bộ những đứa nhỏ đứng bên trái ra ngoài, ngoài ra còn sai vị đó mang bản danh sách đầu tiên đi hủy. Vị công công kia muốn nói rồi lại thôi, dưới cái trừng mắt của Văn công công chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Không phải nói là hề là con em đến tuổi đèn có thể tham gia tuyển chọn sao? Nhưng sao xem tình huống trước mắt này rõ ràng cho thấy vị công công này đã giấu diếm bề trên, tự tiện làm chủ, chỉ nhận con cháu danh môn, giảm thiểu đối thủ cạnh tranh. Xem ra ông ta không chỉ là người có quyền lực lớn mà còn là một thằng cha dám cả gan làm loạn! Đã nói dính đến triều đình cùng hoàng cung là không có chuyện gì tốt, y như rằng, thật đen tối! Âm hiểm nha! Vũ Văn Dật Thần tiếp tục oán thầm, chân lại vẫn tiến về phía trước theo cả đội mà đi, thường xuyên quay đầu nhìn lại nhóm trẻ con đang xếp thành một hàng đang lùi dần về sau kia, hơn nữa cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với chúng.

Hai nhóm đi về hai hướng ngược nhau ngày càng cách xa nhau, Vũ Văn Dật Thần vừa đi vừa quay đầu chợt thấy cả nhóm đang lùi dần kia bị một gã tiểu công công chặn đầu dừng lại. Vũ Văn Dật Thần không thấy rõ ràng lắm về mặt của vị công công kia, chỉ thấy người ấy lấy ra cái gì đó cho vị công công dẫn đầu nhóm đó xem, nhận lấy bản danh sách ban đầu, đồng thời thay đổi hướng đi, mà hướng đi kia tuyệt đối không phải là hướng xuất cung.

Vũ Văn Dật Thần quay đầu lại, nhìn vị Văn công công phía trước một cách đầy thông cảm, thầm nghĩ: người thật đáng thương, ông ta xui xẻo rồi, khẳng định là thật sự xui xẻo! Thú vị đây, chốc nữa cậu cũng muốn xem vị công công này ứng phó thế nào? Á! Không đúng, chuyện này liên quan gì đến bản thân mình chứ! Cậu cần phải nghĩ xem làm thế nào an toàn vượt cuộc tuyển chọn ngày hôm nay mới đúng!

Vũ Văn Dật Thần cau mày, nhớ lại trước khi tiến cung, Đại trưởng lão có dặn dò cậu là cha cậu buổi sáng đã phái người về nhà truyền lời, mọi chuyện đã được chuẩn bị rất tốt, cậu không phải căng thẳng gì hết, trả lời đúng hay không đúng cũng đều không sao, chỉ cần viết tên lên bài, viết chữ ngay ngắn rồi nộp bài là được! Aizz, nghe xem, sao cậu lại có cảm giác lần này tuyệt đối không thể trốn thoát vậy?

Vũ Văn Dật Thần tưởng tượng một chút về cảnh sau này mỗi ngày đều tiến cung, làm bạn bên người của một vị hoàng tử, chợt thấy sau lưng nổi da gà.

Chính vì lẽ đó, ánh mắt trước kia vốn làm cho người ta có cảm giác mộc mạc chất phác nay lại xoay tròn tới lui, ngấm ngấm trái, ngó ngó phải, liếc mắt một cái về phía thái giám đang hộ tống phía trước nhóm mình, sau lại quay đầu nhìn lại con đường nhỏ không người, lúc này đây tại đáy lòng mới nổi lên lời khen ngợi: Hoàng cung thật là lớn nha! Lớn mới tốt! Ở nơi lớn như thế này, lạc đường là điều bình thường, đúng không? Chân Vũ Văn Dật Thần di chuyển thật nhẹ nhàng chậm rãi.

Cậu không cẩn thận bị tụt lại phía sau rồi! Vũ Văn Dật Thần dừng bước, nhìn hàng người vẫn đang tiếp tục bước đi, trên khuôn mặt khờ khạo nhỏ nhỏ nổi lên vẻ vô tội đáng thương. Tại nơi rộng lớn như hoàng cung này, thật xin lỗi người nhà cậu nha, cậu lạc đường mất rồi! Bàn chân lại di chuyển theo hướng một con đường khác, trong nháy mắt, người đã loáng cái không còn thấy bóng dáng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Tiến Cử Mang Dụng Ý Riêng

Thân hình bé nhỏ bị người dùng sức đẩy từ sau lưng, lao đảo chúi đầu về phía trước, ngã lăn ra đất. Đến khi bé ngẩng đầu nhìn về phía người kia thì đã thấy người con trai đó mang một tư thế ngạo nghễ như đang bề trên, liếc xéo bé đang nằm dài trên đất, hoàn toàn không có chút áy náy khi đẩy ngã người khác. Khi hai tiểu cung nữ muốn đỡ bé đứng dậy thì về mặt của người con trai ấy lại có chút không nhẫn nại, hung hăng đưa tay ra tát một trong hai

tiểu cung nữ đó một cái, vị tiểu cung nữ kia liền ngã xuống đất.

Đồng thời cậu ta còn khiển trách với giọng điệu không vừa lòng: “Không thấy bản cung đang ở trong này sao, đứng giữa đường làm cái gì!? Thập lục đệ! Đệ còn nhỏ, người cũng thấp, hai người khác không nhìn thấy đệ, thế nên về sau đệ đi đường cẩn thận một chút, đừng có làm vướng chân các huynh đệ khác như làm vướng chân bản cung bây giờ!”

Cái quái gì vậy! Một thằng nhóc do hậu phi lãnh cung bỏ trốn sinh ra thế mà cũng có thể đoạt được toàn bộ sủng ái của phụ hoàng, chọn thư đồng cho nó thôi mà cũng phải đánh trống kìa chiêng như thế!? Thái tử Địch Vũ Hoàng năm nay hai mươi ba tuổi lúc nghĩ tới việc này trong lòng lại nổi lên tức giận. Khuôn mặt cậu ta trở nên sa sầm, sau lại chăm chú quan sát kín đáo Địch Vũ Liễn còn nằm trên mặt đất trong chốc lát rồi mới chấp tay sau lưng rời đi.

Hơn mười người thiếu niên khác theo sau cậu ta, đều là con trai, đều mặc áo hoa quần gấm, liếc nhìn Địch Vũ Liễn với vẻ mặt không hề giống nhau, từ từ rời đi, theo sau Thái tử. Sau khi tiểu cung nữ Từ Địch ngã ra đất đã đứng lên được, cùng với tỷ tỷ song sinh Bích Tiêu đang muốn đỡ tiểu chủ tử nhà mình dậy thì đã thấy có một cánh tay đưa tới trước mặt Địch Vũ Liễn; ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện ra đó là Thập nhị hoàng tử Địch Vũ Mân, hơn nữa phía sau cậu ấy còn có Bát hoàng tử Địch Vũ Chương, cùng với thư đồng của bọn họ, hóa ra mấy người này mới đi được có vài bước đã lại vòng về đây.

“Thập lục đệ, ngã có đau không?” Thập nhị hoàng tử đang đưa tay về phía Địch Vũ Liễn quan tâm hỏi, cậu mới bảy tuổi, nói chuyện rất chậm rãi, yêu thương nhìn bé, dường như rất chân thành.

Mặt Địch Vũ Liễn không có bất kỳ cảm xúc gì, làm như không thấy cánh tay lấy lòng kia, lại còn vươn tay nắm lấy tay của Bích Tiêu và Từ Địch, tự mình đứng dậy.

Thập nhị hoàng tử chỉ có thể lúng túng rút tay lại, hai người thư đồng của cậu ấy đứng đấy liền cảm thấy bất bình, trên mặt hiện lên vẻ hơi bất mãn.

Địch Vũ Liễn muốn vòng qua bọn họ rời đi nhưng lại bị Bát hoàng tử chặn đường.

“Thập lục đệ, để chuẩn bị đi đâu thế? Muốn đi tới Kiếm Vũ Tà để luyện tập sao? Đệ cũng thấy rồi đấy, Thái tử đang đi về phía Tuệ Võ Điện đó, hôm nay đại hoàng huynh rảnh nên cũng đi luyện tập, nhưng vừa rồi đệ lại chọc huynh ấy không vui, ta xem rằng đệ vẫn tránh huynh ấy đi thì tốt hơn. Hơn nữa hôm nay không phải là ngày đệ tuyển chọn thư đồng sao? Tuy nói rằng đệ chỉ cần xuất hiện lúc quyết định chọn người nhưng bây giờ đúng là không nên đi tới Kiếm Vũ Tà làm gì, đệ đến thẳng Mậu Học Hiên trước thì tốt hơn!” Bát hoàng tử chín tuổi tựa như có lòng tốt đưa ra lời khuyên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang biểu hiện rất chân thành, bỗng như nhớ ra cái gì đó lại nói, “Đúng rồi, hôm nay trong số những người tham gia tuyển chọn có đại ca của Dật Phàm, Thiếu tông chủ bộ tộc Vũ Văn! Ta nhớ ra là phải nhắc nhở đệ, nhất định phải chọn cậu ta, đây tuyệt đối là thư đồng thích hợp nhất với đệ!” Bát hoàng tử nhiệt tình đưa ra đề nghị, trong lúc đó còn nhìn thoáng qua thư đồng Vũ Văn Dật Phàm bên người, hai người trao đổi với nhau một ánh mắt mà chỉ có họ mới hiểu, “Thập lục đệ, đệ còn nhỏ nên mới không biết người của bộ tộc Vũ Văn xuất sắc đến cỡ nào, nhất là Thiếu tông chủ của bọn họ! Nhớ rằng nhất định phải chọn cậu ta nha!”

Từ đầu đến cuối, chỉ thấy Bát hoàng tử tự tung tự hứng một mình, Địch Vũ Liễn cũng không có đáp lại dù là một chữ, chỉ đơn giản nhìn chằm chằm cậu ta, trong lòng đối với những lời cậu ta nói cũng chẳng hề tin một chút nào.

Từ khi có trí nhớ tới nay, đã biết bao nhiêu lần gặp được người tỏ ra có ý tốt với bé, rồi lại có biết bao nhiêu lần bé bị những ý tốt biểu hiện ngoài mặt để che giấu đi những điều ti tiện kia gây cho mình thương tích, hơn thế nữa tuy nói rằng sau chuyện Thục phi, trong cung cũng không còn có người nào có can đảm ức hiếp bé ngoài sáng, nhưng trên thực tế đều biến thành mấy chuyện xấu ngầm trong tối, tựa như chuyện Thái tử vừa rồi vậy, có ý hại bé ngã sắp xuống, còn tìm được cái cớ thật đường hoàng, lý do cả vú lấp miệng em, chính vì thế nên Địch Vũ Liễn không tin bất kỳ lời người nào nói, cũng không tình nguyện tùy tiện chấp nhận lời đề nghị của bất kỳ ai!

“Nếu là huynh trưởng của Dật Phàm thì tuổi cũng đã lớn rồi, nếu quả thật xuất sắc như theo lời người ta nói vậy thì vì sao không thể trở thành thư đồng của các vị hoàng huynh?” Thập nhị hoàng tử nói xen vào, đưa ra thắc mắc, thuận tiện cậu cũng muốn nhắc nhở Địch Vũ Liễn đừng quá tin lời Bát hoàng tử nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Bát hoàng tử đột nhiên trở nên cương cứng, cậu rất muốn trừng Thập nhị hoàng tử xen vào chuyện của người khác một cái, nhưng dù sao cậu ta cũng là hoàng tử lớn lên trong cung, tuy rằng tuổi vẫn còn nhỏ nhưng đầu đơn giản như vậy đã lộ ra cảm xúc chân thật, khuôn mặt tươi cười chỉ nhìn thoáng qua Thập nhị hoàng tử rồi lại liếc qua Vũ Văn Dật Phàm bên cạnh, hơi nháy mắt, muốn Dật Phàm đứng ra giải thích.

Vũ Văn Dật Phàm chỉ suy nghĩ một chút rồi liền khom người cung kính giải thích: “Gia huynh thân là Thiếu tông chủ, kỳ vọng cùng sắp xếp của các vị trưởng bối trong tộc tất nhiên khác với thuộc hạ, thế nên mới kéo dài chuyện đưa huynh ấy vào cung thành thư đồng hoàng tử đến tận ngày hôm nay.” Hừ, cái tên kia ngốc đến chết, bản thân mình cũng không hiểu tại sao cha cùng các trưởng lão trong tộc lại kỳ vọng vào tên ấy không ngừng, tên ấy làm sao xứng làm thư đồng hoàng tử chứ! Nhưng mẫu thân và ngoại công cũng bảo mình và biểu huynh Bát hoàng tử nỗ lực xúc tiến làm cho tên ngốc đó trúng tuyển, thật không hiểu tại sao!”

“Đừng vậy!” Bát hoàng tử gật đầu, “Thập lục đệ, đệ thật sự có vận khí đó!”. Cậu ta lộ ra vẻ hâm mộ, thật ra cậu làm như vậy cũng chỉ theo ý tứ của mẫu phi nhà cậu. Mẫu phi cậu, quý phi nương nương xuất thân từ Ô thị, là di của Vũ Văn Dật Phàm, thế nên ý tứ trong đây tất nhiên là có ý đồ riêng.

Địch Vũ Liễn nhìn thoáng qua Thập nhị hoàng tử, rồi lại nhìn về phía Vũ Văn Dật Phàm, nhìn chằm chằm cậu ta lâu thật lâu không nói một lời, làm cậu ta trong lòng cảm thấy sợ hãi, cuối cùng mới lạnh giọng hỏi một câu: “Cậu ta tên là gì?”

“Gia huynh tên gọi Vũ Văn Dật Thần!” Vũ Văn Dật Phàm lập tức hồi bẩm nói.

“Ta sẽ ghi lại!” Lần đầu tiên nghe đến tên của Vũ Văn Dật Thần, do bọn họ cứ ân cần tiến cử người này nên trong lòng Địch Vũ Liễn đưa ra quyết định,

bé tuyệt đối sẽ không chọn cậu ta làm thư đồng của mình, thậm chí người ấy đời này không cần phải nghĩ đến chuyện tới gần bé!

Bát hoàng tử tin rằng mình đã đạt được mục đích nên sau khi nói tiếp vài câu liền kéo Thập nhị hoàng tử cùng rời đi, thư đồng của bọn họ luôn theo sát.

Đến khi bọn họ đi hết rồi, Bích Tiêu cùng Tử Dịch mới có cơ hội lên tiếng: “Tiểu chủ tử, chân ngài đang chảy máu!”

Dịch Vũ Liễn cúi đầu nhìn chân mình, miệng vết thương ngày hôm qua do hôm nay bị ngã lại bị vỡ ra, trên chiếc quần đen có thể nhìn được vết máu nhàn nhạt, có thể thấy được máu chảy cũng không ít!

Bé không hề nói một lời nào, ngẩng đầu nhìn một bên khuôn mặt đã sưng lên của Tử Dịch, lại nhìn bóng lưng của bọn người Bát hoàng tử đã đi xa xa, lúc ngày mới trầm giọng bình tĩnh nói: “Tử Dịch, nhớ cho kỹ, đây là lần thứ tám Thái tử đánh người!”

“Vâng!” Tử Dịch lên tiếng đáp, thầm nghĩ: Tiểu chủ tử nhớ thật rõ ràng, hơn nữa mỗi lần đều bắt bọn họ nhớ kỹ những việc như thế này, không biết có dụng ý gì? Tuy nhiên, là phân phó của tiểu chủ tử, cô sẽ cố gắng làm đến cùng.

“Người quay về An Khang Điện bôi chút thuốc đi! Bích Tiêu đi cùng với người, mang hòm thuốc tới, ta chờ ở đó!” Ngón tay chỉ về bờ hồ cách đó không xa.

Bích Tiêu vốn định nói để lại một mình bé ở nơi này sẽ khiến người lo lắng, nhưng cô đã thấy chủ tử nhà mình đã đi về phía bờ hồ bên kia rồi nên đành nuốt xuống những lời nói vừa đến bên miệng, cùng muội muội rời đi.

Sau khi các nàng dời bước không lâu, mồ vùi trẻ mồ “lạc đường” lúc này đã bị lạc đường thật. Cậu vốn định tìm một nơi ẩn nấp để qua được một canh giờ nhàm chán này nhưng lại không tìm được nơi thích hợp. Tuy nói rằng cậu cùng Văn công công đi hai đường không giống nhau nhưng sau khi cậu đi tới đi lui, lại vẫn đi phải con đường có thể thông tới Tuệ Vũ Điện như trước.

Một cái hồ thật đẹp nha! Vũ Văn Dật Thần vừa thấy có hồ, trước tiên là khen ngợi một chút, sau đó cậu liền phát hiện cách bờ hồ không xa có một đứa nhỏ mặc y phục màu đen, gi, có một đứa trẻ con! Khuôn mặt nhỏ nhắn mồ khổ hiện lên sự nghi ngờ, nhìn chằm chằm về phía đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Vừa Lúc Gặp Đứa Nhỏ Mặt Lạnh

Một đứa nhỏ nhìn qua là biết chỉ khoảng hai ba tuổi đang đứng bên cạnh một cái hồ sâu không thấy đáy thì sẽ khiến cho người ta liên tưởng đến điều gì? Việc đầu tiên mà Vũ Văn Dật Thần nghĩ tới chính là đứa nhỏ này muốn nghịch nước, liền ngay sau đó cậu liền tưởng tượng ra chuyện nhờ đứa nhỏ này không cần thận một chút, nhảy vào trong cái hồ đó, chuyện đấy sẽ nguy hiểm đến mức nào!

Vũ Văn Dật Thần mang lòng nhiệt tình phát hiện ra rằng xung quanh không có bất kì người nào trông chừng đứa nhỏ này hết, ngay lập tức, chân cậu di chuyển, thân hình loáng cái thì triển khinh công, phi thật nhanh về nơi Dịch Vũ Liễn đang đứng, không có chút xú nào bộ dáng chậm chạp khiến người khác tức điên như trước đây.

Khi cậu dừng lại phía sau bé, vừa mới đứng vững liền nhanh chóng xoay người vươn tay ôm Dịch Vũ Liễn từ phía sau vào trong lòng, sau đó lại nhảy về phía sau, lập tức tránh xa bờ hồ. Tất cả các động tác đều diễn ra liên tục, thật liền mạch lưu loát.

Dịch Vũ Liễn đang cúi đầu quan sát ảnh ngược của chính mình trên mặt hồ chợt giật mình trong tích tắc lúc phía sau có động tĩnh, vừa muốn phản ứng lại nhưng liền phát hiện ra thân thể mình đã bay lên không trung, bị người khác bế lên.

Ngay lúc đấy, bé vốn không thích người tiếp cận liền nổi giận, một bên giãy dụa, một bên quay đầu lại nhìn về phía sau, là ai có lá gan lớn như vậy dám chộp bé!?

“Người thật to gan, buông ta ra!” Khuôn mặt nhỏ tỏa ra khí lạnh bức người, giận dữ trừng mắt nhìn con người xa lạ kia, hận không thể đá đối phương mấy cái, đang tiếc là sức lực không đủ, dù giãy dụa vài cái cũng chẳng thể thoát ra nổi, huống gì là phản kích đối phương.

Người nhỏ nhưng khí thế lại không nhỏ! Thấy đứa nhỏ trong lòng có bộ dáng cực kỳ hung hăng, Vũ Văn Dật Thần thoáng sửng sốt, rồi sau đó trung lên mặt cười hòa ái dễ gần, dùng giọng điệu dỗ trẻ con dạy dỗ bé: “Tiểu đệ đệ, không thể đến bên hồ nghịch nước một cách bừa bãi nha! Đệ còn nhỏ như vậy, ngộ nhờ ngã xuống có điều gì không may, người nhà của đệ, nhất là mẫu thân sẽ thật sự đau lòng đó!”

Đây chính xác là đổ thêm dầu vào lửa, không may phạm vào kiêng kỵ của người nào đó, chỉ thấy sắc mặt Dịch Vũ Liễn trở nên sa sầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không có mẫu thân!”

Vừa nghe được những lời này, đứa trẻ mồ khổ không chú ý tới trong giọng nói của bé có lộ ra hận ý, thay vào đó, trước tiên cậu cảm thấy thật chấn động,

sau trong lòng lại mang đầy sự thông cảm, có cùng một loại cảm giác đồng bệnh tương lân. Cậu thậm chí có cảm giác rằng đứa nhỏ này còn đáng thương hơn cả cậu, trách không được một người nhỏ như vậy lại chạy đến bên hồ một mình mà lại không có người đi theo lo lắng ngăn cản.

Vũ Văn Dật Thần tựa như không thấy về tức giận trên mặt Dịch Vũ Liễn, đầu tiên cậu ôm đứa nhỏ trong lòng thẳng lưng, xoay mặt bé nhìn đối diện với cậu, sau đó tay trái ôm chặt người bé vẫn đang không ngừng giãy dụa, tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, mặt còn dè dặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của bé, cọ cọ, an ủi: “Ngoan, đừng buồn.” Ôi, thật là một đứa nhỏ đáng thương, còn nhỏ như vậy mà đã không có mẹ!

Tức, tức chết bé nha! Bé buồn lúc nào chứ! Mà anh ta vẫn to gan mặt dán tại mặt bé cọ tới cọ lui! Hai tay bé chống trước ngực Vũ Văn Dật Thần, nhưng lại không có cách nào đẩy cậu ta ra được, cũng không thể né tránh động tác của cậu ấy, khuôn mặt của đứa bé bị xâm phạm, lúc này bé thiếu chút nữa đã giận sôi gan.

Aizz, một đứa nhỏ không có mẹ đúng là đáng thương nhất trên đời! Mặt Vũ Văn Dật Thần tràn đầy sự thương cảm, dừng lại động tác cọ cọ mặt, đau lòng nhìn đứa nhỏ trong lòng, quan sát bé thật cẩn thận. Còn Dịch Vũ Liễn sau khoảng thời gian lao lực nhưng cũng không thoát ra được vòng tay của Dật Thần cuối cùng cũng dừng giãy dụa, cực kỳ phẫn nộ trừng mắt nhìn, hận không thể trừng ra một cái lỗ thủng thật to trên mặt cậu ta.

“Tiểu đệ đệ, đệ ba tuổi rồi chứ?” Nhìn bé mặc một thân trang phục màu đen, Vũ Văn Dật Thần nhăn mặt nhíu mày, không đợi bé trả lời câu hỏi trước đây đã nói ra ý kiến của chính mình, bình luận cách ăn mặc của bé: “Sao lại có thể mặc trang phục toàn màu đen thế này? Vải đen lũng bùng như vậy nhìn chẳng đẹp!” Nói xong, Vũ Văn Dật Thần đưa tay phải ra nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của bé, sau đó cậu lại đột nhiên ôm bé lại gần đưa mặt tới sát mặt bé, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đó, dọa cho bé nhảy dựng lên, về phần nộ trên mặt có chút méo mó.

Nhìn coi này, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ tinh tế như vậy hẳn là mặc trang phục màu gì cũng đẹp, tất nhiên là ngoại trừ màu đen rồi! Trên mặt Vũ Văn Dật Thần lộ ra vẻ tươi cười dịu ngọt, chớp chớp mắt thành khăn đưa ra lời khuyên: “Tiểu đệ đệ, về sau đệ mặc trang phục màu trắng hoặc màu lam nhạt có được không?” Càng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó càng có cảm giác khuôn mặt này thiên về nữ tướng, người nào đó không cần thận đem quần áo mà cậu lựa chọn giúp đứa nhỏ biến thành nữ trang, “Hoặc là màu lục nhạt, hồng đào, uhm, màu hồng, như thế cũng không tồi!”

“Bốn tuổi! Ta thích! Không đẹp! Nằm mơ!” Ta hiện nay đã bốn tuổi rồi! Bởi vì ta thích màu đen! Trang phục màu sắc như thế kia không đẹp tí nào! Muốn ta mặc loại quần áo màu hồng, người nằm mơ đi! Đề nén lửa giận đang muốn phun trào trong lòng, thanh âm trẻ con trong trẻo vang vang, hùng hồn đáp trả, dùng từ ngữ ngắn gọn nhất để biểu hiện sự phẫn nộ đối với người nào đó đang chõ mũi vào việc của người khác, mà mỗi vị trẻ khờ bấy giờ mới hiểu ra!

“Nhưng mà huynh không thích nha!” Vũ Văn Dật Thần chẳng hề nghĩ ngợi, trả lời rất thuận miệng. Tại giờ phút này dường như cậu không hề có tính tự giác rằng việc này chẳng liên quan gì đến cậu. Cậu cho rằng đứa nhỏ này tuổi nhỏ đã không có mẹ, thiếu sự quan tâm, tình thương của mẹ, mới tạo nên một tính cách giống con nhím đến vậy. Chẳng những thế, bé từ đầu đến bây giờ đều trưng ra một khuôn mặt căng cứng, cực kỳ hung hăng, lại còn có trang phục màu đen đi kèm, càng lộ vẻ u ám chẳng đáng yêu!

“Dịch Vũ Liễn thiếu chút nữa tức đến nghẹn thở, cậu ta có thích hay không thì liên quan gì đến bé! Trang phục được mặc trên người bé, bé thích là được rồi, có quan hệ gì tới cậu ta sao!? Người này rốt cuộc chui ra từ nơi nào? Không phát hiện ra từ đầu đến giờ bé đang trừng trừng cậu ta sao? Không để ý rằng bé đang rất tức giận sao?”

“Buông – ta – xuống!” Đôi mắt phượng vẫn lên tia tơ máu, độ ẩm xung quanh bỗng nhiên bị giảm xuống thật đột ngột, đôi tay nhỏ nắm chặt, thân hình nhỏ nhỏ tỏa ra sát khí khiếp người, kiên nhẫn của Dịch Vũ Liễn rõ ràng sắp được dùng hết!

Đáng tiếc năng lực chống đông lạnh của người nào đó rất mạnh, bản lĩnh làm tức điên người khác lại càng cao siêu, hơn nữa cậu cũng cho rằng đứa nhỏ trong lòng mới có bốn tuổi, một đứa bé tức giận thì có gì nghiêm trọng chứ! Có thể tức giận được bao lâu? Dễ ngọt một chút, chơi đùa một chút liền không phải là ổn sao!

Chính vì lẽ đó mới xuất hiện ra cảnh tượng tiếp theo. Chỉ thấy một cậu con trai thật thà khờ khạo banh quai hàm ra về tức giận, trừng lại đứa bé con trong lòng ngực cậu ta, hai người trừng nhau lâu thật lâu, cậu ta bỗng nhiên làm một cái mặt quỷ, cười rộ lên nói: “Tức giận thời gian dài như vậy đệ không thấy mệt sao? Trẻ con nên có bộ dáng của trẻ con, ngây thơ, cả ngày cười hi hi thế mới đáng yêu! Ngoan, cười một cái cho đại ca xem!”

Vừa dứt lời cậu liền đưa tay phải ra, dùng ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng đề lên khóe miệng của Dịch Vũ Liễn, kéo hai bên lên trên, “Nên cười như vậy mới đúng!” Cậu lại đương nhiên cho rằng đứa nhỏ này không biết cười, thế nên mới nhiệt tình dạy bảo.

Bộ não của Dịch Vũ Liễn suýt chút nữa không trở lại suy nghĩ lại kịp ngay từ lúc bộ mặt của cậu ta biến hóa, nay khóe miệng lại cũng bị cậu dè lên, cảm giác được cơ mặt bị buộc động đậy, Dịch Vũ Liễn đã nhẫn nại tới cực điểm rồi, trong nháy mắt tức giận bùng nổ, há mồm cắn xuống tay người nào đó đang tự đưa tới trước mặt.

Cắn mạnh, lại cắn thật mạnh! Bé cắn, cắn, dùng sức cắn!

“A———!” Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, trầm bổng trong không trung, thật lâu không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Gặp Được Khắc Tinh Trong Số Mệnh

Hừ! Xem ngươi còn dám chọc ta không! Dịch Vũ Liễn cảm nhận được trong miệng có chút vị máu tươi, dường như là đã giải được mối hận, hài lòng mở miệng buông ra, sau đó thật giống một con nhím nhỏ, tiếp tục tức giận trừng mắt nhìn Vũ Văn Dật Thần.

“Đau, đau chết mất!” Mẹ ơi! Đứa nhỏ này thật nhẫn tâm nha, cắn đau quá đi! Vũ Văn Dật Thần rút tay về, nhìn thấy máu đang chảy, cậu chỉ hơi hơi nhún mày không làm cho người khác phát hiện ra được, sau đó lại giãn ra rất nhanh. Cậu cup mí mắt xuống, che đi cảm xúc vừa chợt lóe lên, rồi cực kỳ nhanh chóng nâng mí mắt lên, chỉ thấy đôi mắt cậu bắt đầu biến hồng hồng, nhìn xuống tay phải mình, trên mặt có vẻ hơi hoảng sợ kêu lên, ngậm miệng theo tiếng khóc nức nở, “Máu, máu, chảy máu mất rồi!” Cùng lúc đó, cậu còn đưa tay ra một lần nữa tới trước mặt Dịch Vũ Liễn, phơi ra cánh tay đầy máu làm chứng cứ.

Thấy trong mắt cậu dần dần nổi lên chút sưng mù, Dịch Vũ Liễn nhất thời cảm thấy kinh ngạc, sát khí quanh thân vì thế mà trở nên yếu ớt dần, khuôn mặt vốn đang phẫn nộ cũng trở nên mềm mại hơn, trong lòng thật không rõ: Cậu ta, một đứa con trai lớn như vậy mà lại đang muốn khóc sao!?

Người nào đó không thèm nói thêm lời nào nữa, chỉ dùng khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo mang vẻ tội thân cùng cực đối diện với đứa bé con, trông thật đáng thương hít hít cái mũi, trong mắt lại có ánh nước lấp lánh, có vẻ như nước mắt rốt cuộc cũng đã được hình thành, ở nơi nào đó lần qua lần lại, chỉ là mãi cũng không thấy rơi xuống. Cậu đây là đang im lặng trách móc, không tiếng động lên án tên đầu sỏ gây chuyện kia, hành động như thế kia tàn nhẫn đến cỡ nào, bạo lực đến mức máu đến cỡ nào nha!

Việc này làm cho đứa bé vẫn đang trừng cậu trong lòng không biết phải làm sao, lần đầu tiên gặp được người như thế này, không biết làm thế nào để ứng phó với loại trường hợp này, ngộ nhờ cậu ta thật sự khóc lên thì làm sao bây giờ?

Vì thế do bị ảnh hưởng bởi khuôn mặt khờ khạo tràn ngập sự tội thân, Dịch Vũ Liễn dần dần có cảm giác áy náy, không tự chủ được liến từ từ cúi đầu, âm thanh nhỏ như muỗi nói lời xin lỗi: “Đứng, xin lỗi!”

“Không sao!” Thanh âm cực kỳ vui vẻ vang lên sáng sủa, người nào đó cũng chẳng cần nghĩ ngợi đáp lại cực nhanh, cực gọn gàng! Tựa như là cậu ta đang đợi cho được lời xin lỗi này.

Gi? Dịch Vũ Liễn vội vàng ngẩng đầu lên rồi chỉ thấy khuôn mặt khờ của cậu ta cười đến là sáng lạn, thiếu chút nữa làm bé lóa mắt. Ngay lập tức, bé con trên đầu đặt đầy dấu chấm hỏi, lần đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ đờ đẫn, không phản ứng kịp với tốc độ biến đổi sắc mặt cực nhanh của người nào đó. Cậu ta không phải muốn khóc sao? Vừa rồi nước mắt còn sắp rơi xuống nữa, mà nước mắt, đâu rồi!?

Lần này đến phiên Dịch Vũ Liễn tới sát mặt Vũ Văn Dật Thần. Hai tay bé nắm chặt lấy quần áo cậu ta, tựa hẳn vào trên người cậu, khuôn mặt nhỏ nhỏ tràn đầy sự hoang mang, bé nhướn mày, cẩn thận theo dõi hai tròng mắt của cậu, làm sao có thể như thế!? Một chút nước mắt cũng không thấy, tựa như toàn bộ những điều vừa thấy chỉ là ảo giác của bé mà thôi!

Uh, vừa rồi bé con cắn xuống không chút do dự, bộ dáng hung ác thật làm cho cậu cảm thấy khiếp sợ, không sai, hết thấy chỉ là cậu đang hiểu lầm mà thôi. Chẳng thế thì sao chút biểu hiện khổ sở tội thân của cậu lại có thể khơi dậy lòng áy náy của tiểu đệ đệ được, có thể thấy được rằng bé con này cũng không máu lạnh như vẻ ngoài, nhân chi sơ, quả nhiên tính bản thiện mà! Vũ Văn Dật Thần nghĩ rất lạc quan vui vẻ.

Cậu cứ vui phần của cậu còn Dịch Vũ Liễn vẫn cứ im lặng, nhưng trong lòng lại cuồng nộ: Cậu ta giả vờ, lúc này cậu ta giả vờ! Bé bị lừa! Kẻ lừa đảo này, cậu ta giả vờ thật giỏi!

“Tiểu đệ đệ, đừng luôn luôn hung dữ như thế, cần phải học làm sao để khống chế tính khí của chính mình! Đệ còn nhỏ như vậy, tựa như bây giờ học cần người để phát tiết tức giận bất mãn trong lòng, sau này lớn lên chẳng phải là sẽ giết người, tùy tiện lấy đi tính mạng của người khác mới có thể vừa lòng phải không? Vũ Văn Dật Thần trang trọng và nghiêm túc nói, đồng thời còn sờ sờ cái đầu nho nhỏ của bé, căn bản không chút ý tới rằng tâm hồn của bé con hoàn toàn không hề đặt trên lời khuyên nhủ của cậu mà còn đang xoắn xuýt với việc bản thân bị lừa.

Sau khi khuyên bảo một chút, Vũ Văn Dật Thần ngắm nghía vết thương trên tay mình, lúc này đây mới cẩn thận đặt Dịch Vũ Liễn xuống đất, chuẩn bị băng bó vết thương, cũng bởi bé con cắn cũng không nhẹ nha! Khi cậu cúi đầu lấy thứ gì đó trong tay áo, trong lúc vô ý lại thoáng thấy có vết máu trên phần áo trước ngực, điều này làm cho cậu kinh ngạc buồn bực, tự mình đặt câu hỏi rốt cuộc máu này là từ đâu ra.

Mà bé thì lại đang muốn tức lên chợt phát hiện ra mình đã đứng trên đất rồi, hơi sửng sốt một chút rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía con người rút cuộc cũng thả bé xuống đất, con tức cũng bỗng nhiên giảm đi. Bé muốn cách xa người này một chút, xoay người bước mấy bước dài muốn rời đi, cái chân ngắn ngắn mới đi được vài bước lại thấy trên đỉnh đầu mình không còn ánh sáng, có một bóng đen bao trùm, quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên thấy người nào đó đang xoay người, làm một động tác giang đôi tay hướng về phía bé, điều này làm cho Dịch Vũ Liễn cảm thấy lạnh cả sống lưng, nổi cả da gà, cậu ta lại muốn làm gì đây?

Bé quay đầu trở lại muốn chạy đi, đã không còn kịp, bị Vũ Văn Dật Thần chụp lấy, bế lên, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Dịch Vũ Liễn biến thành màu đen, tên khốn nạn này, cậu ta bị ghen ghét ôm bé rồi đứng không!?

Không thèm để ý tới tức giận cùng giận dữ của bé con trong lòng mình, Vũ Văn Dật Thần ôm bé đi về phía hòn giả sơn, đặt bé ngồi lên chỗ có thể nhìn thẳng cậu, tiếp theo đó cậu to gan kéo tay áo của bé lên, kiểm tra tại sao bé lại bị thương.

Đây thật sự là phạm vào điều kiêng kỵ lớn của bé rồi, không muốn người khác chạm vào bé nhưng lại không thể thoát khỏi đối phương, lừa gạt trong

lòng Định Vũ Liễn từ từ nổi lên, cuối cùng vào lúc tay Vũ Văn Dật Thần chạm vào chân bé, xấn ống quần của bé lên thì lửa giận bạo phát, bé muốn giết thẳng cha dâm tỳ tiện chạm vào bé này.

Bé lấy ra từ trong người một con tiểu chùy thủ cực kỳ nhỏ, nắm chặt lấy, muốn đâm vào lưng Vũ Văn Dật Thần, người đang cúi đầu xem chân bé kia.

“Á, chân của đệ bị thương rồi, rất đau đi? Ngoan nha, đại ca ca giúp đệ phù phù!” Chứng tỏ rằng phỏng đoán của bản thân không sai, vết máu kia quả nhiên là của bé con, trên khuôn mặt nhỏ khờ hiện lên cảm xúc chân thực, nhẹ nhàng thoắt thoắt vết thương cho bé.

Tay Định Vũ Liễn đang giơ lên giữa không trung bỗng dừng lại, thân mình cũng đồng thời cứng đờ, trong trí nhớ hiện ra cảnh tượng một người phụ nữ cũng ôn nhu thoắt thoắt vết thương cho mình giống như vậy, bên tai vang lên giọng nói nhỏ nhẹ yêu thương: “Tiểu chủ nhân, đau lắm đi! Ngoan, Mạc Phuong giúp người phù phù!”

Vũ Văn Dật Thần lấy ra thuốc chữa thương từ trong tay áo, thật cẩn thận giúp bé bôi thuốc lên vết thương trên đùi, sợ rằng sẽ làm bé con đau. Cậu còn thật thần kỳ lấy thêm một mảnh vải băng bó vết thương từ ống tay áo đó, nghiêm túc băng lại vết thương đã được bôi thuốc, xé vải, thắt nút.

Thấy trên cánh tay cùng đùi bé có nhiều vết thương, Vũ Văn Dật Thần không ngừng khiếp sợ, hiện tại cậu mới biết được rằng tuy mẫu thân của cậu bị điên nhưng so với một số ít người mà nói, cậu đã hạnh phúc hơn rất nhiều. Tính cách của bé con giống như con nhím vậy hẳn là không thoát khỏi chuyện xưa đằng sau mấy vết thương đi!

Lấy lại tinh thần sau khi lạc vào trong ký ức, nhìn lại hành động của cậu ấy, cánh tay Định Vũ Liễn từ từ hạ thấp xuống đặt tại bên người, tùy Vũ Văn Dật Thần xử lý vết thương ở chân bé.

“Tốt rồi!” Vũ Văn Dật Thần hài lòng với việc xử lý vết thương của mình, ngẩng đầu, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười ôn hòa tựa như ánh mặt trời ấm áp, chớp chớp mắt, thần bí hỏi Định Vũ Liễn, “Tiểu đệ đệ, có muốn ăn cái gì không?” Nói xong liền luồn tay vào ống tay áo quý báu kia lấy cái gì đó, khóe mắt trong lúc vô tình thoáng thấy ánh sáng gì đó lóe lên, cậu nhìn lại hướng đó một cách rất tự nhiên, đôi mắt vốn đang cười cong cong bỗng tròn tròn, cảm rơi rớt vì sợ, ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào thứ gì đó đang phát ra ánh sáng – một bàn tay nho nhỏ nắm trong tay một thanh tiểu chùy thủ.

Mẹ ơi! Cậu đang nhìn thấy cái gì đây? Cậu đã nói rằng hoàng cung không phải là nơi người thường có thể ở mà, sao ngay cả một đứa nhỏ đều có thể lấy được thanh tiểu chùy thủ này? Việc này, cái kia, không phải là bé định dùng nó để đâm mình chứ!? Khóe miệng của cậu co giật một chút, đoán ra khả năng này làm cậu suýt chút nữa hôn mê, trong lòng mặc niệm: nhân chi sơ, tính bản thiện, là thiện! Không phải ác!

Định Vũ Liễn thấy Vũ Văn Dật Thần có vẻ giật mình, nhìn lại theo ánh mắt của cậu ta mới phát hiện ra cậu ấy đang nhìn tiểu chùy thủ của bé. Bé hừ một tiếng, mặt chẳng hề có cảm xúc gì chuẩn bị thu nó về, vừa lúc lại thấy cậu ta khôi phục vẻ tươi cười, hơn nữa còn cười với bé càng thân thiết hơn so với trước, thân thiết mang chút khoa trương! Mắt bé lóa lên chẳng nói câu nào, vậy mà trong một cái chớp mắt, bé cảm giác trong tay chợt nhẹ đi. Đợi đến khi bé kịp phản ứng lại thì phát hiện ra tiểu chùy thủ đã đi đường nào mất rồi.

Vũ Văn Dật Thần dùng vẻ tươi cười làm loi lỏi lòng phòng bị của bé con trong nháy mắt đó, ra tay nhanh như chớp, tay cướp lấy thanh tiểu chùy thủ.

“Tiểu đệ đệ, đừng tùy tiện lấy thứ này ra chơi nha! Rất nguy hiểm đó! Không cẩn thận một chút là có thể đã thương người! Hơn nữa đệ nhỏ như thế này rất dễ làm chính đệ bị thương đó!” Vũ Văn Dật Thần nhìn đăm đăm vào Định Vũ Liễn, mặt rất nghiêm túc giảng giải đạo lý, động tác của tay cũng rất không tự nhiên. Chỉ thấy cậu ta cũng chẳng hề nhìn đến thanh tiểu chùy thủ kia mà thuận tay quăng đi luôn, trong lòng kêu lên: Á! Thứ gì đó nguy hiểm như vậy phải mau tổng đi, tổng đi!

Vì thế mà lần này đến phiên Định Vũ Liễn há miệng thật to, khóe miệng co co giật giật, ánh mắt di chuyển theo hướng tiểu chùy thủ di chuyển, tiếp đó học mẫu sau khi nhìn thấy thanh tiểu chùy thủ bay một đường vòng cung “bùm” một tiếng quang vinh hy sinh rơi xuống hồ nước cách đó không xa!

Của bé, của bé, tiểu chùy thủ chuyên dụng của bé! Tiểu chùy thủ bé dùng để phòng thân! Lúc bé vào Kiếm Vũ Tạ, có một chuyên gia tạo ra nó cho bé, bé có thể mang nó theo bên người, cực kỳ phù hợp, tiểu chùy thủ hợp với bé nhất lại bị thằng cha đó ném đi rồi! A.....! Tức chết bé rồi!

Bé nổi giận đùng đùng quay đầu lại, trừng mắt nhìn đầu sỏ gây chuyện, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khờ của Vũ Văn Dật Thần cười sáng lạn như ánh mặt trời ấm áp, đôi mắt cong cong, miệng lộ ra hai chiếc răng nanh đáng yêu, hai má như ửng như hiện má lúm đồng tiền nho nhỏ, đang cầm trong tay hai khối bánh đậu xanh, tựa như đang nịnh nọt, cất giọng hỏi bé: “Tiểu đệ đệ, ăn bánh đậu xanh đi!”

Định Vũ Liễn trừng mắt nhìn khối bánh đậu xanh không nói lời nào, bé còn tưởng cậu ta có cái gì đó ăn ngon, đùa bỡn cả nửa ngày cũng chỉ đem ra bánh đậu xanh cực kỳ bình thường! Hừ! Chỉ là hai khối bánh đậu xanh làm sao bồi thường thanh tiểu chùy thủ bảo bối của bé được! Nghĩ đi nghĩ lại, bé rốt cuộc cũng không tự chủ được há miệng ra.

Ha ha, ăn đi, ăn đi! May mắn là cậu mang theo hai khối bánh theo người để qua được một cái canh giờ buổi chiều nằm chán nơi đây, là trẻ con mà, dễ dỗ ngọt! Vũ Văn Dật Thần cười đến là vui vẻ.

Chính vì thế mà tại hòn giả sơn cách hồ nước xanh gợn sóng không xa, có một đứa con trai lớn xác một bên đút bé con ăn cái gì đó, một bên vì hoàn cảnh khó khăn lạc đường mà không ngừng hỏi bé con phương hướng.

“Tiểu đệ đệ, con đường kia dẫn đi đâu vậy?”

“Tuệ Vũ Điện!”

Tuyệt đối không thể đi theo đường bên đó!

“Thế còn đường bên này dẫn ra đâu?”

“Đi thẳng sẽ có ngã ba, rẽ phải là Tả Hòa Điện, nơi ở của hoàng tử; rẽ trái là đường đi tới An Khang Điện!”

Đường đây cũng không thể đi!

“Thế đi đường nào mới có thể vô tình gặp được hộ vệ, để có thể xuất cung?”

Vô tình? Cậu ta muốn làm cái gì? Tuy rằng có nghi ngờ nhưng mỗi bé con vẫn trả lời: “Đi theo đường bên kia...” Bé con nói một hồi, khó có được kiên nhẫn chỉ đường rất tường tận.

Hai khối bánh đậu xanh đều chui vào trong bụng bé con, Vũ Văn Dật Thần rút khăn tay ra lau miệng cho bé.

“Tại sao người lại xuất hiện tại nơi này?” Chưa từng gặp hẳn lần nào, cũng không ăn mặc như thái giám, cậu ta hẳn là tới tham gia buổi tuyển chọn thư đồng cho bé ngày hôm nay rồi! Cuối cùng cũng đến lượt Dịch Vũ Liễn đặt vấn đề.

“Ha ha, bởi vì lạc đường!”

Định Vũ Liễn nhăn mày, mơ hồ cảm thấy người này hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Vũ Văn Dật Thần ôm lấy bé con đặt xuống đất.

“Người tới tham gia buổi tuyển chọn thư đồng đúng không?” Nếu như đúng là như vậy... bé thật ra có thể miễn cho cậu ta không phải thi, trực tiếp chọn cậu ấy! Xem như cậu ta gặp may đi!

“....., ta lạc đường mà!” Người nào đó cúi đầu nhìn bé con, tránh không trả lời vào thẳng vấn đề, cho rằng bé con bốn tuổi sẽ không truy xét đến tận cùng đi.

“Bản hoàng tử đang hỏi người! Người chỉ có thể trả lời ‘phải’ hoặc ‘không phải’! Người tới tham gia tuyển chọn thư đồng có đúng không?” Bé con bốn tuổi này cũng không dễ bị lừa, phát hiện ra đối phương thật sự hỏi một đằng trả lời một nẻo, bé có chút mất hứng, lúc này mới trưng ra tư thế của hoàng tử.

Bản – hoàng – tử!? Á——! Bé con này là hoàng tử!? Nụ cười trên mặt Vũ Văn Dật Thần cứng đờ, trong lòng trẻ mồ côi kêu thầm một tiếng, mẹ ơi! Cậu nhất định là giả ngu lâu nên bây giờ choáng váng thật rồi! Không thì thì sao cậu không nghĩ đến lý do tại sao đứa nhỏ này lại xuất hiện tại hoàng cung! Trẻ con ở trong cung có thể chơi đùa tại nơi này trừ bỏ hoàng tử ra thì còn có thể là ai!? Cậu tin chắc rằng trong đám tham gia tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay tuyệt đối không có ai bị “lạc đường” giống cậu!

“Ha ha ha!” Vũ Văn Dật Thần không trả lời câu hỏi của bé, ngược lại chỉ cười gượng ba tiếng, sau khi chớp mắt vài cái, hai tay đưa lên đặt trên hai vai của bé, quay bé một vòng đưa lưng về phía cậu.

Dịch Vũ Liễn rất buồn bực, cảm giác được tay cậu ta đặt trên vai bé buông lỏng ra, không biết cậu ta muốn làm gì, bé tự nhiên quay đầu lại, trùng hợp thấy người nào đó xoay người bắt đầu chạy, chạy như điên tựa như sau lưng có ác quỷ đuổi theo, trong nháy mắt đã trở thành một chấm đen nhỏ đáng xa.

Dịch Vũ Liễn vẫn không hề nhúc nhích, đứng cạnh hòn giả sơn cách bên hồ không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn lạnh lùng giờ khắc này đã biến đen, bị tức đến đen mặt, hơn thế nữa, trên đỉnh đầu dường như có hơi nước bốc lên.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Dụng Ý Cuộc Tuyển Chọn Thư Đồng

Đến khi Bích Tiêu cùng Từ Dịch quay lại, Dịch Vũ Liễn vẫn không hề nhúc nhích đứng tại nơi đó hờn dỗi, chẳng qua lúc này bé đã không còn có sát khí u ám như trước đây mà hơi có chút trẻ con, phùng mang tròn má, chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, nhìn qua đã thấy bé có vẻ đã khôi phục một chút về đáng yêu phù hợp với độ tuổi.

Cho dù bé có phân tích thế nào đi chăng nữa thì cũng ra được một kết luận là người con trai vừa rồi đến tham gia cuộc tuyển chọn thư đồng cho bé, vì cậu ta không phải hoàng huynh của bé, cũng không phải thái giám trong cung, như vậy thì chỉ có thể là người từ ngoài cung tới, nhưng cậu ta cũng không phải là con cháu hoàng thất, thế nên suy đoán của bé nhất định không có sai!

Hướng mà Vũ Văn Dật Thần kia chuẩn đi vừa vặn là con đường mà bé vừa chỉ cho cậu ta biết, cái con đường mà có thể vô tình gặp được hộ vệ đó. Đáng ghét! Ngay cả khi chạy trốn cũng không quên chọn đúng đường! Địch Vũ Liễn thở phì phì trừng mắt nhìn chòng chọc vào con đường kia, nhớ lại lúc trước bé định giúp cậu ta không cần phải thi, tuyển thẳng làm thư đồng cho mình, nhưng người ta cũng không thêm cảm kích mà còn chạy trốn tựa như có ác quỷ đuổi theo phía sau, chạy nhanh đến mức lúc quay đầu lại đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu! Trong thoáng chốc, có một chút buồn bực đi kèm với cảm giác thất vọng lan tràn trong lòng, tâm trạng sa sút, hiếm khi tìm được một người thuận mắt... , bỗng bé thu lại ngay lòng hồn dỗi của mình, hừ một tiếng, bé làm gì có nhìn cậu ta thấy thuận mắt đâu chứ! Có cái gì đặc biệt hơn người! Cậu ta không muốn thì bé cũng chẳng cần! Cứ chạy đi! Đừng có mà xuất hiện lại trước mặt bé, bằng không bé tuyệt đối sẽ khiến cậu ta hối hận vì dám trêu chọc bé!

Lúc này đây Bích Tiêu đang đứng ở phía sau bỗng nhẹ nhàng lên tiếng gọi bé một tiếng: “Tiểu chủ tử, tôi đã mang hòm thuốc tới rồi, có thể bôi thuốc cho ngài bây giờ đây!”

“Không cần! Ta đã bôi thuốc rồi!” Địch Vũ Liễn hồi phục tinh thần, vẻ lạnh lùng trước đây đã trở lại trên khuôn mặt, sau khi bé lạnh giọng trả lời, liền cất bước đi về hướng Tuệ Vũ Điện.

Bích Tiêu cùng Từ Dịch ảo não nhìn nhau một chút, không rõ chủ tử nhà họ đã bôi thuốc lúc nào, nhưng là nô bộc trung thành nên cũng không hề hỏi nhiều, giữ vững nguyên tắc chỉ một lòng thuần phục, hai người nén lại những câu hỏi trong lòng, theo sát phía sau bé.

Khi Địch Vũ Liễn sắp đến Tuệ Vũ Điện, từ xa đã thấy được có hơn mười đứa nhỏ đứng ngoài điện, có lẽ là do đã có người dọn dẹp qua, không được làm ồn nên bây giờ tuy có nhiều người nhưng cực kỳ yên tĩnh.

Vừa thấy Thập lục hoàng tử tới, vị Đào công công lớn tuổi vội vàng tiếp đón, vẻ mặt căng thẳng mở miệng giải thích: “Thập lục điện hạ, ngài nên minh xét, người tự ý hủy đi tư cách dự thi của mấy đứa nhỏ kia là Văn công công...”

“Câm miệng!” Địch Vũ Liễn trừng mắt, liếc ông ta một cái, bé rất không kiên nhẫn nghe những lời từ một người mà bé không biết, sau đó bé liền gọi tiểu giám hầu hạ bên người đến giải thích, “Tiểu Phúc Tử!”

Tiểu Phúc Tử đi tới bên người Địch Vũ Liễn, khom lưng bẩm báo việc Văn công công dám cả gan làm loạn, đồng thời dâng bản danh sách trong tay lên trước mặt bé để cho bé nhìn lướt qua.

Địch Vũ Liễn tùy tiện lật lật vài trang bản danh sách trên tay Tiểu Phúc Tử, khuôn mặt hồ hững hờ: “Tổng cộng có tất cả bao nhiêu người?”

“Bảy mươi sáu người!”

“Thế Văn công công dẫn theo bao nhiêu người?”

“Mười tám người!”

“Hừ!” Dám tự ý đánh rớt nhiều người như vậy! “Xuất thân của mười tám người kia như thế nào?”

Ngay lập tức, Tiểu Phúc Tử lật bản danh sách lên, lần lượt chỉ vào từng tên không có trong đội ngũ hiện tại nói qua, xem ra cậu đã điểm danh qua từ trước.

Khi nói về gia thế của mỗi người, Tiểu Phúc Tử giải thích rất kỹ càng, mười tám người này đều xuất thân từ danh môn quý tộc, chỉ cần xem tên họ là biết là gia tộc nào, thêm vào nữa, Tiểu Phúc Tử trước khi lên mười cũng đã từng là một vị tiểu thiếu gia của Phong gia, một số trong hai mươi tư nhà quý tộc, khi tuổi vẫn còn nhỏ cậu vẫn thường nghe cha cậu giảng giải tường tận về chuyện của các thế gia, cậu vẫn nhớ được rất rõ ràng. Mà một thiếu gia quý tộc cuối cùng lại碌碌 thành thái giám cũng bởi vì trụ cột duy nhất của Phong tộc là cha cậu bỗng nhiên mắc bạo bệnh mà chết, khiến cho một bộ tộc vốn đã suy tàn nay lại càng tụt dốc hơn nữa. Đời sống trong nhà trở nên khốn đốn, đệ muội lần lượt chết trẻ, chỉ còn sót lại hai người là cậu cùng một đệ đệ nhỏ tuổi nhất, mẫu thân của cậu cũng vì gia đình gặp chuyện không may mà đau ốm liên miên, bệnh tình càng ngày càng trầm trọng. Chính vì không có tiền đi khám bệnh, Tiểu Phúc Tử bất chấp sự phản đối của tiểu thúc nhà mình mà bán mình vào trong cung, trở thành một tên tiểu thái giám, dù vậy tiền bán thân cũng không thể cứu được mẫu thân của cậu.

Đường đường là con cháu nhà quý tộc mà lại trở thành công công, cuộc sống của Tiểu Phúc Tử cũng không hề dễ chịu, Phong gia đã đoạn tuyệt quan hệ với cậu, không vừa ý với việc cậu tự hạ thấp mình! Thái giám cung nữ trong cung cười nhạo cậu, ai ai cũng khi nhục cậu! Nhóm các vị nương nương xuất thân hiển hách khi biết chuyện liền tỏ ra khinh bỉ, chán ghét, tựa như vị Thục phi đã chết kia đối xử với cậu khiến cho cậu có cảm giác là mình cực kỳ bị đày đoạ! Một lần kia cậu thực sự đã cho rằng bản thân mình sẽ chết, sẽ gặp lại cha mẹ tại âm ty, nhưng lại được Thập lục hoàng tử ra tay cứu giúp, lúc này đây mới khôi phục được địa vị bản thân. Thế mới biết, cậu cuộc đời này đã lập lời thề tận trung với Thập lục hoàng tử, tận tâm tận lực với từng mệnh lệnh của Địch Vũ Liễn, không chỉ giải thích rõ ràng tường tận mà còn đem bối cảnh gia thế của mười tám người kia giải thích theo trình tự từ cao đến thấp.

Địch Vũ Liễn lắng nghe cẩn thận, sau khi nghe xong cũng trầm lặng không nói một câu nào, liên tưởng đến lời nói của phụ hoàng chiều qua có nói với với bé. Cuộc tuyển chọn lần này không chỉ là tuyển thư đồng cho bé, mà còn là một lần kiểm tra đánh giá của phụ hoàng đối với việc học tập của bé trong khoảng thời gian này.

“Liễn nhi, những tên thư đồng này con nên tuyển thật kỹ, suy nghĩ cẩn thận rồi mới chọn! Đừng quên những thứ trăm đã dạy con, chọn người ở bên mình cần chọn như thế nào, cần chọn dạng người gì! Bên cạnh đó, con nhớ lại một chút xem năm nay trăm đã đề Thái phó dạy con lịch sử của các triều đại trước, cùng với việc liên hệ lại nội dung nói chuyện ngày thường của trăm với con! Trăm hi vọng con có khả năng đưa ra được một cái kết quả làm trăm vừa ý!” Dáng vẻ tươi cười của Diên Lân Đế mang theo thâm ý.

Tình hình của Dịch Vũ Liễn không hề giống với các hoàng tử khác, Thái phó của bé, Vương Trí Lợi năm nay đã sáu mươi tám. Ông chính là Thái phó của Diên Lân Đế tại lúc Đế vẫn còn đang là hoàng tử, bị Đế đặc biệt hạ chỉ mời ông trở lại hoàng cung dạy dỗ Dịch Vũ Liễn. Nội dung học tập của hoàng tử khác đều do chính Thái phó tự mình quyết định, dạy theo những nội dung cơ bản nhất, nhưng nội dung học tập của bé ngoại trừ việc chính Thái phó tự mình chọn lựa nội dung nền tảng, còn có những nội dung mà Diên Lân Đế đặc biệt chỉ định. Sau tháng năm năm nay, từ khi bé tiến vào An Khang Điện ở, Diên Lân Đế mỗi ngày đều dành tới nửa canh giờ để tới dạy bé quyền mưu thế lược.

Ban đầu Dịch Vũ Liễn không thể hiểu thấu đáo ý tứ của phụ hoàng bé, những mặt mà lịch sử những triều đại trước đề cập đến rất trải rộng, bé còn chưa có học xong, mà những thứ gì đó phụ hoàng cùng bé bàn luận ngày thường cũng hết sức hỗn tạp, bé chỉ có thể nghĩ ra được rằng cái gọi là thành quả vền vẹn là chuyện người được bé chọn phù hợp với tâm tư của phụ hoàng bé, nhưng mà lúc này đây, sau khi bé nghe được việc làm của Văn công công, bé bỗng nhiên phát hiện ra rằng chuyện không chỉ có vậy.

Sở dĩ bé phái Tiểu Phúc Tử tự mình đi kiểm tra số lượng những đứa trẻ tham gia tuyển chọn là vì sáng nay Thái phó Vương Chi Lê có hỏi: “Thập lục điện hạ, cuộc tuyển chọn này mục đích là tuyển chọn thư đồng cho ngài, ngài không phải một người bên mình nhìn qua từ đầu đến cuối một chút sao?”

Dù sao cũng có cảm giác Thái phó cùng Phụ hoàng của bé cùng là một dạng, ưa thích nói lời mang hàm ý khác, đòi hỏi nhiều suy nghĩ, thế nên Dịch Vũ Liễn trầm nghĩ một chút rồi lệnh cho Tiểu Phúc Tử buổi chiều tự mình đi một chuyến, không nghĩ tới thật sự là có chuyện phát sinh!

Vị Văn công công này có lá gan cũng không nhỏ! Dịch Vũ Liễn khó chịu khi nghĩ lại. Bé xem lại một lượt những đứa nhỏ bị ông ta tự tiện gạch tên đó một chút, trong đầu đột nhiên xẹt qua hai câu giảng của Thái phó về lịch sử những triều đại trước mà ông rất nhấn mạnh “Tiền triều sở dĩ diệt vong, hoạn quan là một trong những nhân tố chủ yếu! Ngoại thích cầm quyền là một nguyên nhân chính khác gây nên sự hủy diệt!”

Dịch Vũ Liễn thoáng nhớ lại một vấn đề mà từ trước tới nay bé không thể trả lời khiến cho phụ hoàng bé vừa ý, khi đó là Đế có mười ba đứa con, trong đó mười một đứa là hoàng tử, nhập Tuệ Vũ Điện, cùng đi với hai mươi hai đứa thư đồng, lúc đó Diên Lân Đế có nói ra tên tuổi gia thế của toàn bộ hai mươi hai tên thư đồng đó, để Dịch Vũ Liễn nói ra có vấn đề gì không ổn. Bé chỉ có thể đáp duy nhất một điều là toàn bộ những người này đều là con cháu danh gia quyền thế, điều này khiến cho Diên Lân Đế rất không vừa lòng.

Nhưng hiện nay bé đã có thể đưa ra câu trả lời! Ngoại thích! Những tên thư đồng kia, tất cả đều xuất thân từ những gia tộc ngoại thích nắm quyền thế! Bầu bạn bên người hoàng tử có mẫu phi địa vị cao đều là những đứa trẻ trong gia tộc mẫu phi của chính mình, cứ như thập nhị hoàng tử, thư đồng bên người cậu ta vẫn là người của gia tộc bên nhà mẹ đó, đây chẳng phải là cảm giác bị gia tộc đó nắm trong tay giám thị.

Văn công công mang theo mười tám người, bé không thể chọn đủ chỉ là một người! Dịch Vũ Liễn cuối cùng cũng đưa ra được kết luận, nhưng chung quy bé cũng nhận ra được điều mà phụ hoàng bé muốn không chỉ là như thế này. Bé nên làm như thế nào để có thể ra được cái kết quả mà phụ hoàng thật sự mong muốn? Tên Văn công công này nên xử trí ra sao cho tốt? Dịch Vũ Liễn tuy nói đã hiểu rõ hơn một chút, nhưng dù có thông minh đến mấy thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn chẳng thể đoán ra được dụng ý chân chính của Diên Lân Đế, bé chỉ có thể quyết định trước hết đi tới nhìn Mậu Học Hiên rồi sau đó mới quyết định tiếp!

“Đề cho tất cả bọn họ đều đứng chờ tại đây, lúc nào ta nói vừa lòng thì lúc đó mới thôi!” Sau khi nói xong, Dịch Vũ Liễn lệnh cho Tiểu Phúc Tử cùng tỷ muội Bích Tiêu đi theo, từ Tuệ Vũ Điện chuyển hướng đi về phía Mậu Học Hiên.

Tiểu Phúc Tử đi trước, lúc lúc lại len lén nhìn trộm một đứa nhỏ đứng trong hàng ngũ kia, đúng lúc ấy hai ánh mắt chạm nhau. Đối phương phát hiện ra việc mình quan sát Tiểu Phúc Tử vừa lúc bị cậu nhìn thấy, ngay lập tức mặt mày xấu hổ nhanh chóng nhìn vòng vo sang một mục tiêu khác, tuy vậy vẫn khiến cho Tiểu Phúc Tử thấy rõ được vành mắt của cậu ta ửng hồng.

Tuy rằng đã ba năm không thấy nhưng trước đây Tiểu Phúc Tử chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra người đó là đệ đệ của mình. Nhiều năm qua cậu cùng gia tộc cắt đứt quan hệ, chưa từng quay lại, nhưng cậu cũng nghe nói qua việc hôn sự được đính ước từ nhỏ của tiểu thúc do vì đối phương khinh vì gia cảnh bản hàn, cấp cho một khoản tiền hủy bỏ hôn ước, tiểu thúc năm nay gần hai mươi tuổi sau khi có được môn tiên kia, học tập gian khổ, cuối cùng tại kỳ thi Hương năm ngoái cũng đã đạt được công danh, hiện tại đang làm một chức quan tại Hàn Lâm Viện, chẳng hạn đây là lý do mà đệ đệ có thể tới tham gia tuyển chọn.

Nếu như tiểu chủ tử có thể chọn trúng đệ đệ thì tốt rồi! Vành mắt Tiểu Phúc Tử cũng trở nên đỏ hồng, trong lòng mong chờ, cố nén cảm giác chua xót khổ sở, cố gắng bắt kịp tiểu chủ tử nhà mình.

Dịch Vũ Liễn vừa vào Mậu Học Hiên, không hề mở miệng mà chỉ đứng ngoài cửa vào, đôi mắt đảo quanh bốn phía nhìn số người đang trả lời kia, đến đếm qua số người, không khỏi cau mày, sao lại là mười bảy người? Bé đột nhiên nhớ tới đứa con trai mình gặp trước đó, chẳng lẽ là cậu ta chuồn ra từ đoàn người này? Hừ hừ! Xem cậu ta có thể trốn đi đâu, chỉ cần bảo Tiểu Phúc Tử đối chiếu bầu danh sách tra ra một cái liền biết ngay là thiếu ai, ngay lập tức, bé muốn phân phó cho Tiểu Phúc Tử đi tra người.

“Người giúp ta nhìn xem...” Dịch Vũ Liễn bỗng dừng lại không nói, cũng bởi bé nghĩ rằng nếu cậu ta đã có dũng khí trốn đi, tức là đã không muốn làm thư đồng của bé, bé cũng không nghĩ sẽ để một người như vậy ở bên mình, mà lại nói thêm, nếu như cậu ta thật sự là một trong mười tám người ở đây, bé càng không thể chọn!

Tiểu Phúc Tử cung kính chờ đợi mệnh lệnh của chủ tử nhà mình, nhưng lại không nghe thấy vẻ sau.

Dịch Vũ Liễn quyết định chuyên tâm vào vấn đề nan giải của phụ hoàng bé đưa ra, chẳng thèm quan tâm đến chuyện của đứa con trai kia nữa. Bé xua xua tay nói: “Quên đi, không có gì!”

Về phần Vũ Văn Dật Thần, sau khi nhanh chân chạy trốn, thấy rằng không có ai phía sau đuổi theo liền dừng lại, nói thầm một tiếng, thật nguy hiểm! Về sau làm việc phải cẩn thận một chút! Sau đó cậu tìm ra một hòn giả sơn cực lớn, ba mặt xung quanh đều không có ai đi ngang qua, sau khi trèo lên đỉnh

hòn giả sơn, cậu lôi ra từ ống tay áo bách bảo một cuốn y thư, nằm dựa trên hòn giả sơn, mở sách ra đọc.

Chính lúc này đang là giờ Thân (13-15h), thường thường Yên Đô vào đầu giờ Tuất (17-19h) trời đã trở tối, chính vì thế Vũ Văn Dật Thần mới quyết định trước phải phải phơi nắng đọc sách, tới lúc sắp qua giờ Dậu thì kết thúc tình trạng “Lạc đường” của cậu là được rồi.

Ngay sau đó chỉ thấy cậu mắt không chớp dõi theo những nội dung trong sách, lâu lâu mới lật tiếp một trang, mà vẻ khờ ngốc mà cậu luôn luôn thể hiện ra giống một lớp vỏ bảo vệ bản thân lúc này đây đã dần dần mất đi theo vẻ mặt chuyên chú của cậu. Vầng thái dương chiếu xuống người cậu những tia nắng ấm áp, ánh sáng mờ ảo quay quanh người cậu, tư thế trầm ổn vốn có như tuyên bố rằng mọi chuyện trong cuộc đời này của cậu sẽ được cậu nắm tại trong tay, cậu vĩnh viễn biết rằng bản thân mình luôn luôn muốn gì, nhưng cậu không biết Mậu Học Hiên sắp sửa nổi lên một trận gió tanh mưa máu, mà chính bởi vì cậu không có hứng thú với địa vị quyền lực, trong lúc vô tình, bản thân đã cứu được gia tộc tránh khỏi một hồi tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Tâm Tư Lo Lắng Không Yên

Tại Mậu Học Hiên bên kia đang diễn ra cuộc tuyển chọn thì Ngự thư phòng bên này lại diễn ra một hồi tranh cãi dữ dội cho chuyện nên là ai là người đầu tiên mang binh xuất chinh về biên giới đang diễn ra tranh chấp của Minh Lôi Quốc và Hắc Nhai Quốc. Thế lực tam quốc vốn tương đương, thế nên cứ tranh giành thì tranh giành, nhưng không thể tiếp diễn biến thành giằng co tạo nên chiến tranh, rồi nơi đó lại trở thành nơi chẳng ai quản lý được. Nhưng cục diện bảy thuộc địa của Hắc Nhai Quốc có biến động, nội chiến không ngừng, làm cho thế lực suy giảm. Buổi chiều đã nhận được tin tức tại biên cảnh Diên Huyền Quốc truyền lại, Minh Lôi Quốc luôn hiếu chiến nay đã bắt đầu rục rịch. Thế là Hoàng thượng liền ngay lập tức tuyên những quan viên có trách nhiệm đến thương nghị, đó là lý do vì sao Binh bộ Thị lang Vũ Văn Hạo Nhiên lại tự nhiên có mặt tại nơi này.

Lúc bắt đầu, mọi người vẫn luôn tranh luận không ngớt về việc có xuất binh hay không, sau khi hoàng thượng quyết định xuất binh, lại tiếp tục vì chuyện ai sẽ là người dẫn binh đi mà nổi lên tranh chấp. Khu đất thuộc địa kia có tài nguyên phong phú, nếu như dẫn binh đi đánh bại được đối phương, thì coi như miền đất đó trở thành lãnh thổ của nước mình rồi, có thể tương tượng ra, đó là công lớn vô cùng, thế nên ai cũng muốn để người nhà mình đi, Vũ Văn Hạo Nhiên cũng không ngoại lệ.

Ông rất muốn để đệ đệ nhà mình Vũ Văn Hạo Kỳ nhận được việc dẫn binh đi này. Vũ Văn Hạo Kỳ từ thuở niên thiếu đã tòng quân, mấy lần chinh chiến phân tranh với nước láng giềng nhiều lần lập nên công trạng, dù có phong làm Trung Đức tướng quân, hàm tứ phẩm cũng không phải là quá, vậy mà đến năm phân tranh kết thúc, hoàng thượng lại vất hấn đến Binh bộ, phong làm chủ quản Binh bộ, hàm lục phẩm, lời hoa mỹ viết ra chính là vì Hoàng đế lo lắng, nói rằng đóng quân tại biên cảnh cuộc sống khổn khổ, đâu có so được với cuộc sống qua ngày tốt đẹp tại Yên Đô. Kì thực ra tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, mấy năm gần đây Hoàng thượng đối với gia tộc Vũ Văn vẫn còn có sự phòng bị, không nguyện ý để người Vũ Văn gia nắm giữ quá nhiều binh quyền.

Đương kim thánh thượng là một người âm trầm lại nhiều tâm kế, tính tình mưa gió thất thường, thành ra những năm gần đây ba anh em nhà ông xử lý công việc cũng rất cẩn thận. Vào năm cả tộc Mạc thị bị lưu đày khiến cho tộc Vũ Văn trở thành đại tộc duy nhất còn giữ đất phong trong tay, ngoài chuyện bốn ba vì đũa nhỏ khờ nhà ông, ba anh em cúi đầu hết sức có thể, thận trọng duy trì địa vị hiển hách của gia tộc chính mình.

Đó cũng là lý do vì sao sự mong muốn việc này rơi xuống đầu đệ đệ nhà mình cũng chỉ là hy vọng của Vũ Văn Hạo Nhiên mà thôi, cũng không nói ra miệng. Cũng bởi ông quan sát được biểu cảm của Hoàng thượng đoán rằng trong lòng Hoàng thượng sớm đã chọn lựa được người, hơn nữa mọi người đều tiến cử đề cử là những quan viên được phong chính tam phẩm, là các vị đại tướng quân, việc này cũng chẳng tới lượt anh em nhà mình.

Nghĩ được như vậy, con mắt của ông lướt qua một bên, ông hoang mang không hiểu vì có gì mà Thống lĩnh Ngự lâm quân, ngũ đệ nhà ông lại có mặt tại nơi này, đồng thời Phó thống lĩnh cũng đã ở tại đây, bên ngoài Ngự thư phòng có không ít hộ vệ, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì sao?

Đến lúc này, tranh luận chia ra làm ba phái, một phái theo Hữu thừa tướng Thôi Tường Tích, Hộ bộ thượng thư Ô Nghiễm Hoa dẫn đầu, tiến cử cháu rể của Thôi Thường Tích, Hoài Ân đại tướng quân Trần Chấn Đông. Một phái theo Bộ binh thượng thư Phương Thuần Đoan đứng đầu, đề nghị nên phái Chân Quân đại tướng quân, hay chính là Quyết vương gia Dịch Ngạo Anh. Cuối cùng một phái lại là Tả thừa tướng Liễu Chí Thành, Lại bộ thượng thư Hạ Tuần Chương hết lòng tiến cử Hộ quốc đại tướng quân Lận Tương Tử xuất thân nghèo hèn.

“Thôi được rồi!” Diên Lân Đế lên tiếng cản trở mọi người lại tranh cãi thêm, “Cũng đã đến giờ rồi... mà buổi tuyển chọn thư đồng cho Thập lục hoàng tử bắt đầu lúc nào đây nhỉ?” Câu trước đang lăm lăm, câu sau lại hỏi một vị công công đứng sau ông, Hoàng công công.

“Hồi Hoàng thượng, là giờ Thân bắt đầu!”

“Uhm! Hôm nay là ngày thập lục hoàng nhi của trẫm tuyển chọn thư đồng, không biết đã tiến hành như thế nào rồi, chư vị ái khanh hãy cùng trẫm tới xem đi!” Dịch Ngạo Kiệt vui vẻ mở miệng mời, đứng dậy đi thẳng ra bên ngoài Ngự thư phòng.

“...” Tất cả mọi người đều không hiểu gì hết, không theo kịp tốc độ chuyển chủ đề của Hoàng thượng, buồn bực rằng một vị hoàng tử tuyển chọn thư đồng sao có thể so bì được với quốc gia đại sự, nhưng họ cũng chẳng dám phản bác lại, nhìn thấy Hoàng thượng đã rời đi rồi cũng vội vã đi theo.

Hai anh em nhà Vũ Văn vừa nghe thấy Hoàng thượng muốn đi xem buổi tuyển chọn, trong lòng “lộp bộp” một tý, có đôi chút khản thương.

Tối qua Vũ Văn Hạo Nhiên kéo Vũ Văn Dật Thần đi ôn tập, chur vị trưởng lão đi nghỉ ngơi, còn Vũ Văn Hạo Kỳ lại có một ý kiến, bởi vì rằng không biết chắc số lượng người hợp cách sơ tuyển trước kia nên ông muốn trước hết phải thu xếp tốt cho Văn công công, để khi y quyết định người hợp cách sơ tuyển, chỉ lựa chọn hai đứa nhỏ thì tốt, buộc Thập lục hoàng tử chỉ có thể chọn lựa hai người kia. Đương nhiên, một trong hai người ấy chính là cháu trai cả của ông, người kia có là ai cũng không liên quan đến ông.

Vũ Văn Hạo Chính không đồng ý, ông cho rằng vẫn còn một vị Thái phó Vương Trí Lợi ở tại, hơn thế nữa Thập lục hoàng tử lại tự mình quyết định, không thể làm thế được. Nhưng Vũ Văn Hạo Kỳ lại cho rằng Thái phó trong triều đều không có địa vị thực quyền, không cần để ý quá mức, người thông minh như Văn công công sẽ tự mình xử lý tốt được, còn vị hoàng tử bốn tuổi kia, chỉ là một đứa bé con chưa dứt sữa, biết cái gì đâu, chỉ cần Văn công công chọn trúng hai người, nói loạn một hồi, sao phải lo vị ấy không chọn? Hơn nữa mấy cuộc tuyển chọn thư đồng ngày xưa cũng chỉ đem bài thi của mấy người hợp cách sơ tuyển dâng lên Hoàng thượng, Hoàng thượng nhìn qua một chút rồi quyết định người. Kỳ thực, chưa có lần tuyển chọn nào Hạo Kỳ để hạ nhân ngấm thao túng, nếu như không phải vì cháu trai đầu nhà ông quá mức ngu dốt, thì nào có tính đến khả năng không trúng tuyển.

Vũ Văn Hạo Chính không lay chuyển được tam ca của ông, cuối cùng cũng ưng thuận, liền lợi dụng chức vị, đem đó vào cung thu xếp việc này cho tốt, bất quá do ông kiên trì, khiến cho Vũ Văn Hạo Kỳ ban đầu vốn muốn tặng đồ cổ quý hiếm nay trở thành tặng ngân phiếu.

Sáng sớm ngày hôm nay Vũ Văn Hạo Nhiên mới biết được chuyện này, lúc mới nghe liền lo lắng đến việc này không ổn, về sau nghe nói vị Văn công công kia cũng đã nhận lời rồi, đồng lời Văn công công nói sẽ tự mình khiến cho vị Thái phó Vương Trí Lợi kia không nhúng tay vào, liền cũng yên lòng.

Nhưng lúc này Hoàng thượng bỗng nhiên có ý tưởng muốn đi xem tuyển chọn, ngộ nhờ Văn công công đệ trình bài thi để Hoàng thượng nhìn, trình độ của đứa nhỏ khỏi nhà mình người trong nhà đều rõ, thế chẳng phải là sẽ hồngбет sao! Nếu như lại để Hoàng thượng biết được bọn họ hối lộ Văn công công, để Hoàng thượng tìm được Vũ Văn gia bọn họ có điều sai sót, thì chính là việc rước họa vào thân!

Cứ như thế, hai anh em trong lòng thấp thòm không yên, một đường đi cùng nhóm người với Hoàng thượng tới Tuệ Vũ Điện.

Vừa đến Tuệ Vũ Điện liền thấy nhiều đứa nhỏ đang đứng ngoài điện. Vị Đào công công kia thấy Hoàng thượng tới lại càng hoảng hốt, tiến lên phía trước không đợi Hoàng thượng hỏi, tự mình giải thích một lượt: “Hoàng thượng, ngài nên minh xét, người tự mình hủy bỏ tư cách dự tuyển của những đứa nhỏ đó, chỉ dẫn đi con cháu danh môn quan gia là Văn công công...”

“Thập lục hoàng tử nói như thế nào?” Hoàng thượng chặn đứng lời thao thao bất tuyệt mà Đào công công chuẩn bị nói.

“Thập lục hoàng khiến cho tất cả bọn họ chờ ngoài này, lúc nào ngài ấy nói rằng hài lòng, lúc đó mới có thể thôi.” Về mặt Đào công công trở lên kinh hãi.

“Vậy thì chứng cứ Thập lục hoàng tử nói chắc đã được xử lý tốt rồi!” Đối với cách làm của Văn công công, Hoàng thượng không lộ ra bất cứ cảm xúc gì, thậm chí cũng không hỏi nhiều, thế nhưng sắc mặt đại bộ phận quan viên đi theo sau ông cũng đều thay đổi.

Ngay lập tức, anh em nhà Vũ Văn đã hiểu rõ, không chỉ có một nhà các ông, mà những người có thể bị Văn công công dẫn vào trong nhất định là những nhà đã từng hối lộ, nhưng không biết bọn họ đã nói thế nào với Văn công công, mà xem tình hình hiện tại cũng cho biết rằng Văn công công không làm tốt việc, chẳng biết vì sao đã bị phát hiện, vì thế tâm trạng hai anh em các ông đều bất ổn, trầm nghĩ, Văn công công trước kia rất biết lo liệu, lần này sẽ không đem đến tai họa cho các ông chứ!

Không để cho bọn họ nghĩ nhiều, Hoàng thượng đã đi vào Tuệ Vũ Điện, hướng thẳng về Mậu Học Hiên. Mọi người theo sát phía sau, đến khi sắp vào cửa Mậu Học Hiên thì lại nghe thấy bên trong có tiếng trẻ con kêu khóc thảm thiết, khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, trầm nghĩ: Cuộc thi tuyển này sao lại có thanh âm như vậy truyền ra?

“Đánh cho ta, đánh thật mạnh vào cho ta!” Thanh âm non nớt của trẻ con lạnh lạnh vang lên đầy tức giận, rõ ràng truyền vào trong tai từng người ngoài hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 18: Biểu Độ Của Thái Tử Bị Đánh Đòn

Mệnh lệnh độc ác dứt khoát hạ xuống, không có chút do dự, phần lớn các trọng thần bên ngoài Mậu Học Hiên đều rùng mình khiếp vía, lo lắng không biết người bị đánh bên trong có phải con cháu nhà mình hay không.

Khi mọi người vào đến Mậu Học Hiên, đập vào trong tầm mắt là một đứa nhỏ mặc áo đen ngồi tại chủ vị, sắc mặt âm trầm tàn nhẫn, khiến người khác không thể nhầm lẫn được người hạ lệnh là ai.

Do bởi hồi hộp nên không chú ý, hai anh em Vũ Văn coi đứa trẻ nằm úp sấp ở kia nhận thành đứa nhỏ khờ nhà mình, lập tức bị dọa đến mồ hôi lạnh toát thân, sau chăm chú nhìn lại, phát hiện ra mình đã nhận lầm, đứa trẻ kia so với đứa nhỏ khờ nhà mình tuổi bé hơn một chút. Lòng vừa mới thả lỏng một chút, sau đảo mắt nhìn xung quanh, hai người ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm trong số những đứa trẻ đang đứng tại một bên, lòng vừa buông lỏng trong nháy mắt lại căng lên, tim đập dồn dập, trong lòng kinh hoàng nói: A.! Đứa nhỏ khờ, đứa nhỏ khờ nhà ông đâu rồi? Lẽ nào đã gây ra chuyện gì? Hay là đã bị đánh hôn mê hoặc đánh chết rồi bị tổng ra ngoài rồi?

Vũ Văn Hạo Chính thật sự lo lắng cho đứa cháu nhỏ quá mức khờ khạo nhà mình, lòng bàn tay vì căng thẳng mà túa ra mồ hôi, còn Vũ Văn Hạo Nhiên lại cho rằng đứa con trai bảo bối nhất của mình xảy ra chuyện, chân như bị nhũn ra, trong lòng bắt đầu vô cùng hối hận ngày hôm nay đã ép buộc con trai tới tham gia thi tuyển. Trong đầu hai người không ngừng lặp lại hình ảnh đứa nhỏ khờ lúc vào đứng thẳng lúc ra nằm ngang.

Trên thực tế, đứa nhỏ khờ mà hai người đang lo nghĩ lúc này đây đang nằm nhàn nhả trên đỉnh hòn giả sơn, cậu bỗng nhiên hắt hơi một cái, lấy tay sờ sờ cái mũi, ánh mắt dời đi quynh sách nhìn lên không trung, thâm than thở: Ôi, còn chưa đến giờ Đậu! Sau đó cậu đưa tay luôn vào ống tay áo, móc đi móc lại thế mà cũng móc ra được một quả hải đường nhỏ màu cam, thâm tâm rất hài lòng, “Răng rắc, răng rắc” hai ba miếng đã ăn sạch gọn, nhưng đôi mắt cái mũi trên khuôn mặt suýt chút nữa đã nhìn đến mức dòn lại cùng một chỗ, mẹ ơi! Chưa chết mất! Tiếp đó, “Vèo”, chỉ thấy cái hột còn lại sau khi ăn về một đường vòng cung tuyệt mỹ trên không trung hướng về mặt đất cách đó xa xa, người nào đó không hề cảm thấy áy náy khi làm cho hoàng cung với cảnh sắc mỹ lệ nơi này có một chút dấu hiệu như thế.

“Nhi thần (vi thần, nô tài, nô tỳ) khấu kiến phụ hoàng (hoàng thượng)!” Trông thấy Hoàng đế tiến vào, vẻ mặt âm trầm của Dịch Vũ Liễn cũng không hề biến đổi, chậm rãi đứng dậy nhường lại ghế chủ vị, hành lễ với phụ hoàng của bé, đồng thời còn có cả đám người Vương Trí Lợi, cùng Văn công công, Tiểu Phúc Tử cũng cùng lúc hành lễ.

“Miễn lễ!” Hoàng đế khoác tay, ngồi xuống ghế chủ vị mà Dịch Vũ Liễn vừa nhường lại, làm như không thấy chuyện xảy ra trước mắt, ngược lại còn trung ra bộ dáng tươi cười mang theo ân cần, khích lệ con trai của chính mình: “Con cứ tiếp tục, coi như trăm không ở chỗ này, cứ theo suy nghĩ của con mà làm!”

Lời này vừa nói ra, Dịch Vũ Liễn lên tiếng đáp lại rồi quay người, còn sắc mặt Thôi thừa tướng lại trở nên tái mét, vì rằng ông đã nhận ra đứa nhỏ bị đánh chính là đứa cháu nhỏ tuổi nhất nhà mình, Thôi Hiểu Phong, năm nay đã gần mười tuổi. Trong lòng ông nhất thời vừa căng thẳng lại vừa tức giận: Cái đồ ngốc này! Bình thường chiều chuộng nó đến hư người mất rồi! Chắc hẳn là thằng bé trong cung không chịu thu liễm, nói sai điều gì đó chọc giận vị hoàng tử sát tinh kia rồi! Nghĩ đến Thập lục hoàng tử, ánh mắt ông không giấu được tia oán hận: Cái thằng đáng ghét! Trước hại chết con gái nhà ông chưa đủ, nay còn muốn đánh chết đứa cháu nhỏ nhất của ông hay sao. Vị sát tinh suy cho cùng vẫn có thâm cừu đại hận với Thôi gia bọn họ! Chết cũng không buông tha, chuyên tìm người Thôi gia gây phiền phức.

Trước đó, khi Dịch Vũ Liễn từ bỏ việc tra ra Vũ Văn Dật Thần là ai, bé liền đi về hướng chủ vị, Vương Trí Lợi cùng Văn công công lập tức hành lễ, hai người cùng đề cao giọng “Thập lục hoàng tử” khiến cho con cháu các nhà đang làm bài thi dù là quang minh chính đại hay lén lút vụng trộm đều quan sát xem Thập lục hoàng tử là người phương nào.

Thôi Hiểu Phong là con út trong nhà, là cái loại người bình thường nhất định được chiều đến mức chả coi ai ra gì, hơn thế nữa trong nhà vì chuyện của vị Thục phi đã hoảng mà có không ít lời nói xấu về Dịch Vũ Liễn, cho nên sau khi nó nhìn thấy Thập lục hoàng tử là bộ dạng như thế nào thì đã len lén đập đập tiểu biểu đệ bên cạnh người, dùng cảm ra hiệu về nơi Dịch Vũ Liễn đang tại kia, về mặt khinh thường, đề thấp giọng nói, thanh âm cực nhỏ nói với tiểu biểu đệ: “Này, nhìn mau, đây chính là cái loại tiểu tiện chúng! Cái đứa mà có mẹ chạy trốn theo người khác đấy!” Nó cười châm biếm lên tiếng, “Thằng ấy vẫn còn có thể bày ra tư thế của một hoàng tử!” Nói xong, nó vẫn còn vụng trộm bắt chước vẻ mặt của Dịch Vũ Liễn, khiến cho mấy đứa nhỏ khá quen thuộc với nó ở xung quanh đều che miệng cười khê.

Lúc Thôi Hiểu Phong vẫn đang dào dạt đắc ý nhìn lại hướng Dịch Vũ Liễn, về mặt nó ngay tức khắc cứng đờ, nó không nghĩ tới vị hoàng tử ấy đang mang một khuôn mặt âm trầm nhìn chăm chăm chính mình.

Tính ra nó thật không may, chọn đúng lúc đám người Văn công công đã hành lễ xong, sau đó không có bất kì ai mở miệng ra nói, và lại tuy rằng có cách xa vài người, nhưng tai của bé trời sinh đã tốt, Dịch Vũ Liễn liền nghe thấy được những lời Thôi Hiểu Phong nói, hơn thế nữa việc làm lén lút của nó từ đầu đến cuối đều bị bé trong lúc xoay người quan sát các con em tại đây thu vào trong mắt, vì vậy, về mặt vốn lạnh lùng thờ ơ của Dịch Vũ Liễn đã thay đổi

Hai chữ “tiện chúng” này cùng với việc bị người khác nói đụng chạm tới việc này đều như nhau, đều là sự việc cực kỳ kiêng kỵ đối với Dịch Vũ Liễn, đáng tiếc Thôi Hiểu Phong không có bản lĩnh như Vũ Văn Dật Thần có thể sau khi phạm phải điều kiêng kỵ Dịch Vũ Liễn vẫn có thể toàn thân chạy thoát, chính vì thế nó đã định sẽ phải chống đỡ sự tức giận của Dịch Vũ Liễn.

“Người tên là gì? Dịch Vũ Liễn nhìn chăm chăm vào Thôi Hiểu Phong, trầm giọng hỏi.

“Hồi Thập lục hoàng tử, cậu ấy là...” Văn công công cũng thấy hành động của Thôi Hiểu Phong vừa rồi, cảm giác bất thường, vội vàng cười cười giới thiệu.

“Ta đang hỏi hần! Khi nào thì đến phiên ngươi trả lời đấy!?” Dịch Vũ Liễn nghiêm khắc trừng mắt nhìn Văn công công, khiến cho Văn công công oán giận mà không lên tiếng nữa.

Thôi Hiểu Phong trong tâm có khiếp sợ một chút, nhưng gia thế nhân gia hiển hách, ngày thường đều có thói quen diễu võ dương oai, trẻ con cũng không khống chế được tính tình, nó trả lời lại với một bộ dáng cao ngạo: “Ta là Thôi Hiểu Phong!” Hừ, nó không tin Thập lục hoàng tử thật sự nghe thấy cái gì, mà nói thêm, đại biểu ca của nó là đương kim Thái tử, bác cả đường đường là Hoàng hậu, cô của nó chính là Thục phi đã chết, ông nội là hữu thừa tướng dưới một người trên vạn người, cha là Lễ bộ thị lang, có nghe thấy thật thì có sao, nó không thừa nhận là được rồi, nó mới không sợ cái tên tiểu hoàng tử danh bất chính ngôn bất thuận này!

“Láo xược! Trả lời hoàng tử sao có thể tự xưng ta! Ngươi lại vẫn ngồi yên tại chỗ, còn không quý xuống thi lễ!” Tiểu Phúc tử không vừa lòng bộ dạng của Thôi Hiểu Phong đối với chủ tử nhà mình, quát mắng đồng thời còn tiến lên kéo nó xuống.

“Bụp”, Thôi Hiểu Phong thấy bị lôi kéo liền đánh một phát vào cánh tay Tiểu Phúc Tử đang chạm vào nó, đánh giá Tiểu Phúc Tử từ trên xuống dưới, khinh thường nói: “Ngươi có toan tính gì trò gì, một thái giám hạ đẳng mà cũng dám chạm vào bản thiếu gia!” Nói xong, nó còn chưa hả giận, nói tiếp một cách trào phúng với Tiểu Phúc tử, “À, ta nói sai rồi! Phải là Thiếu gia quý tộc trở thành thái giám!”

Sắc mặt Tiểu Phúc tử thoáng chốc trở nên thật khó coi, có thể thấy rõ rằng chuyện tình của cậu đều truyền khắp các đại gia tộc, ngay cả một đứa trẻ mười tuổi cũng đều biết rõ.

“Thôi Hiểu Phong, là nhà ai?” Địch Vũ Liễn thấy Tiểu Phúc tử đứng cứng đờ tại nơi đó, vốn có tức giận nay hai tròng mắt cũng phát hỏa.

“Là biểu đệ của Thái tử điện hạ, Lễ bộ thị lang Thôi...” Văn công công lập tức tiếp lời, thầm nghĩ rằng đưa danh Thái tử ra, Thập lục hoàng tử hẳn là không làm gì không nên đối với Thiếu gia Thôi gia.

Thái tử!? Đây chính là đồ dầu vào lửa, Địch Vũ Liễn trước đó bị một bụng tức lúc mà chạm mặt thái tử, nay lại nghe thẳng khốn này có quan hệ với thái tử, thế thì lúc này bé sẽ không khách khí.

“Tiểu Phúc tử, bắt hắn lại cho bản hoàng tử!” Địch Vũ Liễn vén vạt áo, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, “Ngươi thật to gan, trước đây mắng chửi ai là tiện chủng?”

“Ta chưa từng!” Thôi Hiểu Phong quyết định sống chết không thừa nhận, gắng sức gầy dựa, không để cho Tiểu Phúc tử bắt lấy nó, nhưng lại thất bại.

“Từ Địch! Dùng sức và miệng hắn cho ta!” Đánh không được Thái tử, bé chẳng lẽ không đánh được biểu đệ của thái tử hay sao? Thật đáng ghét!

“Dạ!” Từ Địch rất nghe lời tiến lên phía trước, bàn tay nhỏ bé hướng về phía mặt của Thôi Hiểu Phong đã bị Tiểu Phúc tử nắm được mà không thể động dậy tát một cái.

Địch Vũ Liễn vẫn cảm thấy chưa hết giận, vừa nghĩ đến người ban nãy chửi mình tiện loại thì không thể ngăn được cơn giận, bàn tay nhỏ bé đập mạnh vào tay vịn của chiếc ghế, giận dữ hét lên: “Người đầu, chuẩn bị bản gỗ cho ta, ta muốn nhìn xem, là người nào đã dạy ngươi nói nhưng lời như vậy! Tiểu Phúc tử, Từ Địch, các người quay lại đây!” Thôi gia, lại là Thôi gia! Chỉ cần có quan hệ với cái Thực phi kia thì sẽ không có người nào tốt hết.

Những đứa nhỏ khác bị ngăn cản không cho đi lên, đứng nguyên tại một bên, thấy thế cũng bị dọa đến ngây người, nhất là tiểu biểu đệ của Thôi Hiểu Phong, cả người đều run rẩy, khi nhìn thấy biểu ca bị người bắt đi, nằm úp sấp tại cái bàn gỗ lại càng sợ đến khóc ra thành tiếng.

Ban đầu thái giám đánh Thôi Hiểu Phong biết rõ thân phận của nó, không dám dùng sức, kết quả rước lấy sự phẫn nộ điên cuồng của Địch Vũ Liễn, bé hét lên: “Ngươi đang làm cái gì đây! Đánh cho ta, đánh thật mạnh cho ta!”

Đây cũng chính là lúc nhóm người Hoàng thượng đặt chân đến Mậu Học Hiên thì thấy được tình hình. Tâm trạng cuồng nộ của Địch Vũ Liễn vì phụ hoàng đến nơi đây mà biến thành âu sầu, việc đánh Thôi Hiểu Phong dè dặt đã không còn quan trọng! Phụ hoàng của bé nói sẽ để bé dựa vào suy nghĩ của mình mà làm, lại khiến bé đã sâu lại càng sâu thêm! Phụ hoàng vậy mà lại đích thân quan sát! Bé nên làm như thế nào mới đúng? Phụ hoàng suy cho cùng là có ý đồ gì, muốn cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Tâm Ý Chân Chính Của Hoàng Thượng

Thôi Hiểu Phong thấy ông nội của mình đã tới, chuẩn bị tiếp tục gào khóc như vừa rồi nhưng lại bị ông nội trừng mắt ra hiệu, không cho phép nó lên tiếng, nó đành phải oan uổng mà tiếp tục nằm úp sấp tại nơi ấy.

Còn Địch Vũ Liễn vẫn không nghĩ ra được đáp án, một đám người đi theo phụ hoàng tới đứng ở đằng kia càng làm cho bé có thêm áp lực, thế nên bé chỉ có thể nhường mảy, không hề động dậy nhìn chăm chăm về hướng Thôi Hiểu Phong và cũng chẳng hề nói gì. Nhìn thấy biểu tình của bé, tên thái giám ban đầu dừng lại động tác đánh do vì Hoàng thượng đến đây, nay lại không biết là có phải tiếp tục hay không, chỉ có thể chờ đợi.

Thái phó Vương Trí Lợi ở bên cạnh Địch Vũ Liễn biết rất rõ hàm ý của cuộc tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay. Đừng xem tướng mạo ông bình thường, thân là Thái phó, bề ngoài chẳng có quyền hành gì, dường như đối với một tên thái giám như Văn công công chẳng dám quân cái gì. Nhưng năm đó ông chính là người tham mưu cho Hoàng đế đoạt được ngôi vị, là cánh tay trọng yếu ẩn mình trong bóng tối! Thông minh như ông, sau khi Hoàng thượng đăng cơ không lâu, liền hay lập tức rút lui khi trong tay còn đầy thế lực, từ quan trở về quê hương, còn Hoàng thượng hiển nhiên đánh giá ông rất cao. Tuy nói rằng ông không có chức quan nhưng vinh hoa phú quý cũng không giám đi nhiều, có thể thấy được rằng, người này làm việc rất tài giỏi.

Hoàng thượng đã từng nói với ông, sau này người kế thừa ngôi vị Hoàng đế sẽ lại để cho ông dạy dỗ! Thời gian đó, ông hiểu rõ rằng đại hoàng tử cũng không phải là người được chọn lựa kế nhiệm vừa ý Hoàng thượng, lập Thái tử chỉ là kế tạm thời, quả thực gia tộc Thái hậu Thôi thị trước đây vào thời Tiên đế, lúc Bát vương đoạt quyền là trợ lực lớn nhất cho chiến thắng của Hoàng thượng, đồng thời tiên đế còn lưu lại rất nhiều vấn đề, buộc cho Hoàng thượng không thể không tạm thời giữ lại bộ tộc ngoại thích mà ngài có nhiều kiêng dè này! Ông khẳng định rằng rồi cũng có một ngày hoàng thượng sẽ tuyển chọn người tốt nhất trong số các hoàng tử để lập lại ngôi vị Thái tử một lần nữa. Thế nhưng đợi qua mấy năm, Thái tử điện hạ cũng đã tham gia triều đình hỗ trợ giúp đỡ công việc Hoàng đế, mà chẳng thấy Hoàng thượng gọi ông quay về. Ông còn tưởng rằng Hoàng thượng đã thay đổi chủ ý, lại không nghĩ rằng vào năm vừa rồi nhận được một thánh chỉ của Hoàng thượng triệu ông quay về triều, để ông dạy dỗ cho một vị tiểu hoàng tử nhỏ đến vậy.

Trước khi ông đến dạy Thập lục hoàng tử, Hoàng thượng chỉ ra một ý chỉ cho ông: “Quan sát thật kỹ xem tư chất của đứa nhỏ đó như thế nào, thử so sánh cùng những đứa khác xem, nếu tốt thì dạy tiếp, nếu không tốt thì không cần dạy thêm!” Ông cảm thấy thật phần chần, Hoàng thượng cuối cùng cũng có một người vừa ý để chọn lựa! Sau khi dạy đứa nhỏ này một thời gian, ông phát hiện ra rằng tiểu hoàng tử thông minh tuyệt đỉnh, đã nhìn qua một lần sẽ không quên, nói một lần liền thông suốt. Thế nhưng, điều đó cũng chưa làm ông hiểu ra được nguyên nhân Hoàng thượng có cái nhìn khác với vị tiểu hoàng tử này, bởi vì theo như ông biết, các vị hoàng tử lớn tuổi khác đều rất ưu tú.

Đầu năm nay, ông thật sự nhìn ra không ít về cảnh ngộ của vị hoàng tử này ở trong cung, nhất là vị Thục phi kia lại càng quá phận! Nhưng ông lại không thể nói thẳng ra phương pháp, nhờ người khác nắm giữ được cái nhược điểm xúi giục hoàng tử, thế nên trong một giờ học nào đó, ông đã nói qua một chút về cấm kỵ trong cung, chủ ý là muốn khiến cho tiểu hoàng tử tự mình tìm ra cơ hội để áp chế bộ dáng ngạo mạn của Thục phi, để nàng thu liễm hành động của bản thân đi một chút. Vậy mà năm tháng trôi qua vẫn không thấy tiểu hoàng tử có hành động gì. Đến một ngày nào đó ông có giảng về ý nghĩa của câu nói “Bồ trí nơi chết để sau đó được sống”[1], chỉ ba ngày sau, vị tiểu hoàng tử này hỏi ông địa vị hoàng tử tôn quý bao nhiêu, Hoàng tử phạm lỗi nhiều như thế nào sẽ khiến Hoàng thượng không thể tha thứ? Ngay cái hôm ông trả lời được câu hỏi ấy, vị tiểu hoàng tử này đâm Thục phi bị thương, tương đương với việc đưa bản thân vào chỗ chết, nhưng lại lợi dụng cấm kỵ trong cung mà ông đã từng đề cập qua để diệt trừ Thục phi, thành công thay đổi cảnh ngộ của bản thân mình.

Ông biết rõ rằng một đứa nhỏ mới có bốn tuổi không có khả năng giống như bọn họ cả ngày dùng thủ đoạn, lập kế hoạch một cách chu đáo tỉ mỉ, sở dĩ chuyện diệt trừ Thục phi tiểu hoàng tử có thể thành công, phần lớn vẫn phải dựa vào vận khí tốt. Còn điều thật sự làm ông bất ngờ chính là ông còn tưởng rằng tiểu hoàng tử không ghi nhớ kỹ những điều ông giảng, ai ngờ tiểu hoàng tử chẳng những ghi nhớ sâu sắc mà còn có thể nhắc lại, không lộ ra điều gì để đợi đến lúc bản thân mình rõ ràng được lúc nào nên dùng thì mới động thủ! Đứa nhỏ này là một người trời sinh cầm quyền! Nếu như đề tâm bồi dưỡng, qua năm dài tháng rộng, không biết sẽ trở thành người thế nào?

Việc này ông đã bẩm báo tỉ mỉ cho Hoàng thượng, Hoàng thượng tuy mừng rỡ nhưng cũng chưa có định quyết tâm, chỉ là trước khi quyết định thì tự mình bồi dưỡng một thời gian, sau khi sát hạch rồi mới nói tiếp, đây cũng là ý nghĩa chân chính của buổi tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay. Chẳng qua ông cảm thấy dù cho bốn tháng qua ông cùng với Hoàng thượng đặc biệt đã dạy tiểu hoàng tử những nội dung liên quan đến ngày hôm nay, thế như nhìn về mặt của tiểu hoàng tử lúc này, cộng thêm việc sáng nay tiểu hoàng tử không hề có phản ứng gì với việc mình đặc biệt nhắc nhở phái người đi xem xét kỉ hành động của Văn công công, cũng cho thấy rằng đứa nhỏ này căn bản không hề hiểu, cũng không thông suốt những gì đã học, không nghĩ ra được điều Hoàng thượng muốn là cái gì.

Ông từng can gián Hoàng thượng, yêu cầu thế này đối với một đứa nhỏ mới có bốn tuổi vẫn còn quá sớm và quá mức, tốt nhất là đợi đến tiểu hoàng tử khoảng mười tuổi rồi lại quyết định sau, nhưng Hoàng thượng rất kiên trì vì Hoàng đế đã không thể tha thứ chịu đựng được những hành động của các phe phái trong triều đang âm thầm tranh đấu. Buổi tuyển chọn thư đồng này đúng là một cơ hội tốt để cảnh cáo bọn họ, điểm mấu chốt là ở chỗ làm thế nào để sử dụng được cơ hội ấy.

Địch Vũ Liễn đứng hồi lâu chẳng hề động đậy, còn Hoàng thượng đã chống tay trái lên ghế tựa, chậm rãi xoa cảm nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ. Thấy thế, Vương Tri Lợi thở dài, ôi, Hoàng thượng đã khó chịu rồi, có lẽ mình nên nhắc nhở tiểu hoàng tử một chút là được! Vì thế, ông hơi tiến lên trước về phía Địch Vũ Liễn, khom lưng cúi xuống bên tai bé, dùng thanh âm chỉ để hai người có thể nghe thấy được mà thầm thì: “Điện hạ, thành ngữ sáng nay thần dạy ngài, ngài có nhớ kỹ hay không? Hoàng thượng đặc biệt dẫn nhiều người đến nhìn như thế, ngài cũng đừng làm ngài thất vọng nhé! Điện hạ, đã học cái gì thì đều phải sử dụng! Học để dùng!”

Câu thành ngữ mới được học sáng sớm ngày hôm nay? Tháo phò không có chuyện gì lại đi nói với bé chuyện này? Địch Vũ Liễn thoáng sửng sốt, trong đầu nhanh chóng nhớ lại buổi sáng đã học cái gì, giết gà dọa khỉ, giết một người răn đe trăm người! Ông nhắc nhở bé nên giết người nào đó để cảnh cáo một người nào đó khác sao? Phụ hoàng của bé đặc biệt đem theo những người này tới đây?

Địch Vũ Liễn quét mắt về phía chư quan triều đình, phụ hoàng bé đã có dạy bé về cách phân loại triều phục, về tên của quan viên trong triều hiện nay, lúc này, địa vị của mỗi người đến đây bé cũng biết sơ sơ. Tầm nhìn của bé một lần nữa lại trở về chỗ Thôi Hiểu Phong, phát hiện tên thái giám đứng bên cạnh muốn nói rồi lại thôi, thế là bé vốn không nghĩ ra được phụ hoàng bé muốn cảnh cáo ai bỗng nhiên chỉ tay vào tên thái giám kia giận dữ nói: “Người còn ngầy ra ở đây làm gì! Tiếp tục đánh đi! Đánh tới khi nó nói thật thì mới thôi! Rốt cuộc là người nào trong nhà dạy nó có lá gan lớn như vậy phi báng loạn thân phận hoàng tử!” Kệ xử mọi việc, trước tiên đánh cái đã rồi giải quyết sau! Bé từ từ nghĩ thế.

Thôi thừa tướng vừa nghe thấy vậy, lập tức hiểu rõ rằng thằng cháu út nhà mình quả thực không biết giữ miệng, vội vàng quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng: “Hoàng thượng, xin ngài minh xét, tôn tử của vi thần sao dám phi báng loạn Thập lục hoàng tử, hẳn là tiểu hoàng tử đã nghe lầm rồi!”

“Người nói bản hoàng tử làm! Người không có mặt tại đây, sao biết tôn tử của người chưa từng phi báng bản hoàng tử?” Thân nhìn nho nhỏ quay lại, sắc mặt âm trầm, nhìn chăm chăm vào Thôi thừa tướng trầm giọng chất vấn, bộ dáng giống y chang với biểu tình của Hoàng thượng khi tức giận, khiến cho Thôi thừa tướng đã làm quan hai triều hoàng đế trong lòng sợ hãi, cũng làm phần lớn các trọng thần lần đầu tiên trông thấy Thập lục hoàng tử cảm thấy bất ngờ, khí phách của hoàng tử nhỏ thật khiến người.

“Không phải, ý của thần là trong đây nhất định có hiểu lầm gì đó!” Đứa bé khó ưa này còn dám nổi giận với ông, cũng không nhìn xem Thôi Thường Tích

ông là cậu của ai! Tâm tình bị hù dọa nhất thời lóe lên suy nghĩ, trong lòng Thôi thừa tướng cảm hận nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, “Hoàng thượng, có lẽ trước hết hãy hỏi nhóm người Văn công công để xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sau mới quyết định tiếp có được không? Nếu như đúng là tôn tử của thần có sai, ngày hôm nay có đánh chết nó tại Mậu Học Hiên, vì thần cũng tuyệt không có ý kiến, nhưng nếu đây là hiểu lầm, đánh đứa nhỏ quá mức, nếu như Thái hậu có hỏi đến, sợ rằng cũng không tốt cho Thập lục hoàng tử!”

“Văn công công, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hoàng thượng ra hiệu cho tên thái giám kia trước hết hãy dừng tay, thế nhưng trong lòng lại mắng thầm lão già khó ưa! Lời nói lại mang theo uy hiếp, lời hắt Thái hậu ra đây!

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài cũng không rõ có chuyện gì xảy ra, sau khi Thập lục hoàng tử đến đây bỗng nhiên nói tiểu thiếu gia Thôi gia phi báng tiểu hoàng tử, gọi người bắt lại. Trên thực tế, nô tài không hề thấy có bất kì người nào có nói lời phi báng Thập lục hoàng tử.”

“Vương thái phó, chuyện đúng như lời Văn công công nói sao?”

Vương Trí Lợi cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Thôi thừa tướng, sau lại nghe thấy lời Hoàng thượng hỏi chính mình, hơi lo lắng một chút, Thôi Hiểu Phong là một trong những người cháu mà Thái hậu yêu thích, nếu ngày hôm nay nó bị đánh đến mức xảy ra chuyện gì, chỉ sợ đúng như lời Thôi thừa tướng nói, làm cho Thái hậu vốn cũng chẳng thích gì Thập lục hoàng tử nổi giận, như vậy thì không tốt, thế nên ông mới khom người, cung kính đáp lại: “Hồi bẩm Hoàng thượng, vì thần thấy sau khi Thập lục hoàng tử tiến vào, Tiểu thiếu gia Thôi gia cùng với mấy đứa nhỏ xung quanh nói cái gì đó, cười vui không ngớt, tuy nhiên, cũng xin Hoàng thượng thứ tội, vì thần bởi vì tuổi già tai nghễnh ngãng, cũng không nghe thấy lời nói nào phi báng Thập lục hoàng tử.”

“Xem ra là một hồi hiểu lầm thôi, quên đi!” Hoàng thượng phát tay về hướng tên thái giám kia, ý rằng bảo hắn không cần đánh thêm nữa.

Kết quả này cũng là dự liệu của quan viên trong triều đang đứng một bên, các ông đều cho rằng dù sao cũng chỉ là một vị tiểu hoàng tử, đâu phải là đối thủ của Thôi đại thần nguyên lão trong triều, Thôi đại nhân nói có hai câu đã hóa giải được nguy cơ cho tôn tử của ông, cho dù là đứa nhỏ đó có nói gì thật đi chăng nữa, vị tiểu hoàng tử này cũng chỉ có thể giả câm ngậm bỏ hồn làm ngơ, bởi vì người có thể làm chứng đều đứng ở bên phía Thôi thừa tướng rồi.

Sau khi Thôi thừa tướng tạ ân quay về đứng lại chỗ cũ, trong tâm thờ dài một hơi, cũng rất đắc ý, sau lại nháy mắt với Văn công công đứng ở đối diện, ra hiệu cho hắn mau mời Hoàng thượng cho tiếp tục buổi tuyển chọn, cuối cùng mới nhìn thẳng về phía Dịch Vũ Liễn, mắt đối mắt với bé chẳng rời đi.

Văn công công đương nhiên hiểu rõ được ý tứ của ông, khom người hướng Hoàng thượng hỏi: “Hoàng thượng, tiếp tục tiến hành buổi thi tuyển có được không ạ?”

Hoàng thượng còn chưa trả lời, mọi người chỉ thấy Thập lục hoàng tử với bộ mặt không mang cảm xúc gì đi tới chính giữa, vén vạt áo lên, thẳng lưng quỳ ngay ngắn trước mặt hoàng thượng, chắp tay thỉnh cầu: “Phụ hoàng, nhi thần muốn thỉnh hỏi phụ hoàng, cuộc tuyển thí ngày hôm nay là do nhi thần toàn quyền phụ trách, bất luận điều gì liên quan đến chuyện tuyển chọn phụ hoàng cũng sẽ không tham dự sao?” Trên khuôn mặt nhỏ hiện ra biểu tình thật sự nghiêm túc, khiến mọi người không hiểu gì hết.

“Đương nhiên, liên quan đến việc thi tuyển, trẫm sẽ không can thiệp! Con đứng lên đi!” Hoàng thượng cũng không biết bé muốn làm cái gì, nhìn bé mang theo chút mong chờ.

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng!” Dịch Vũ Liễn tạ ơn đứng dậy, chuyển mình nương theo người đang đỡ dậy, che giấu chỗ bị thương, nhếch mép nhìn Thôi Hiểu Phong đang nước mắt lưng tròng, thanh âm lạnh lẽo của trẻ con lần thứ hai vang lên trong Mậu Học Hiên, “Ai cho phép đưa nó đi! Đem nó nằm xuống trở lại!”

Mọi người ngẩn người, cái gì? Hoàng thượng đã buông tha Thôi Hiểu Phong, Thập lục hoàng tử này muốn kháng chỉ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Muốn Thêm Tội Cho Người

Phụ hoàng của bé có ý định bỏ qua cho Thôi Hiểu Phong, Dịch Vũ Liễn đương nhiên chỉ có thể coi như không có gì nữa, nhưng ngay lúc bé đang nuốt con giận xuống lại thấy được Văn công công với Thôi thừa tướng trao đổi ánh mắt với nhau, sau lại thấy vị Thôi thừa tướng kia di chuyển tầm mắt sang nhìn mình.

Nên biết rằng Thôi Thường Tích là một người lớn, đáng về bề bề cao lớn, còn Dịch Vũ Liễn thì nhỏ tuổi, chiều cao rất khiêm tốn. Bé phải ngẩng đầu lên mới nhìn được người đối diện, thế nên mặc dù Thôi Thường Tích chưa hề biểu hiện tí bất mãn nào đối với bé, nhưng do sự chênh lệch chiều cao, lại thêm trên mặt ông không lộ chút cảm xúc nào, ánh mắt nhìn không hề dịch chuyển, mang một loại khí thế cao ngạo vô hình uy hiếp bé, tựa như không tiếng động tuyên bố thắng lợi thêm cả khiêu khích.

Địch Vũ Liễn trong lòng bức mình, lại nhìn lướt qua Thôi Hiểu Phong, vừa khéo lại thấy nó bắt gặp được ánh nhìn của mình. Thôi Hiểu Phong đang được người đỡ từ trên ghế dài xuống, tuy nước mắt lưng tròng nhưng cũng không quên hung tợn trừng bé, một loại đáng về cực kỳ phần nộ.

Thôi Hiểu Phong thầm nghĩ nó có ông nội cùng bà cô là Thái Hậu, Thập lục hoàng tử có thể làm gì nó nào? Hôm nào đó nhìn xem nó sẽ đến chỗ bà cô Thái hậu tố cáo như thế nào, không đem sổ gây đánh nó trên bàn ngày hôm nay hoàn trả lại cho tên Thập lục hoàng tử này là không được!

Một luồng giận dữ không rõ lý do dâng trên trong lòng Địch Vũ Liễn, đúng lúc bên tai vang lên thanh âm của Văn công công, trong thoáng chốc đã nhắc nhở bé còn có chuyện người nào đó hủy bỏ tư cách dự thi của năm mười tám đứa nhỏ ngoài điện. Địch Vũ Liễn dựa vào khuynh hướng thiên vị người Thôi gia trước đó, lại liên tưởng đến việc Văn công công cùng Thôi thừa tướng nháy mắt ra hiệu, nếu như sau lưng ông ta không có ai làm chỗ dựa, ông ta sao có thể có dũng khí lớn như vậy đây?

Lúc này đây Địch Vũ Liễn bỗng nhiên nhớ tới việc Tiểu Phúc tử bẩm báo với bé về xuất thân của mười tám đứa nhỏ trong này, lại căn cứ vào trí nhớ của bé về việc phụ hoàng đã từng nhắc tới các phe phái trong triều, bé thầm tính toán trong lòng: hai người xuất thân từ bộ tộc Thôi thị, bốn người là con cháu của mấy nhà thông gia của Thôi thị, ba người là người của Ô thị, là bộ tộc có quan hệ với Thôi thị, một người đến từ nhà đại quý tộc Vũ Văn, mà bởi vì gia tộc Vũ Văn cùng gia tộc Ô thị có quan hệ thông gia, thế nên cũng là quan hệ cực gần với Thôi thị! Trong số mười tám người được tuyển vào đây, đã có quá nửa có quan hệ với Thôi gia! Trong đầu bé đột nhiên xoẹt qua một tia sáng, thông suốt vấn đề trước đó đã bị vướng mắc thật lâu, chính là hai mươi hai thư đồng của các hoàng tử khác đều xuất thân bên họ ngoại, và lại còn có mười người có quan hệ với Thôi thị, đã chiếm gần một nửa rồi!

Bé thật sự không chán chán lắm phụ hoàng bé suy cho cùng muốn giết ai để cảnh cáo ai, bắt qua, nếu phụ hoàng đã có đề cập qua phải ghi nhớ kỷ lịch sử tiền triều, mà tiền triều thì bị hủy trong tay loạn quan và họ ngoại, thế nên nếu bé động vào Văn công công cùng người Thôi gia, phụ hoàng hẳn là sẽ không nói gì hết chứ? Quyết định cứ nương theo cảm giác mà làm, suy nghĩ của Địch Vũ Liễn bỗng xoay chuyển, nghĩ ra một phương pháp.

Đừng có coi thường Địch Vũ Liễn mới bốn tuổi, sinh ra và trưởng thành tại nơi lãnh cung, những việc bé đã từng trải qua không hề giống với những đứa trẻ thông thường, bởi vậy những thứ mà bé học được không phải là những thứ mà mấy đứa trẻ ở tầm tuổi này có thể học được. Bé tuổi nhỏ như vậy sống nơi lãnh cung, mặc dù có Mặc Phương yêu thương bảo vệ, nhưng chỉ với năng lực của một mình Mặc Phương căn bản không có khả năng bảo hộ chu toàn cho bé, thành ra, trong khi những đứa trẻ khác tại tuổi đó kẻ cả có xuất thân nghèo hèn cũng có sự hồn nhiên ngây thơ, chỉ biết vui đùa nghịch ngợm, thì bé đã bị một đám người bị chòng ruồng bỏ trong ngoài không đồng nhất, lòng mang oán niệm muốn tìm mọi cách để hành hạ bé, thậm chí cũng có lúc vô duyên vô cớ bị người ta đánh cho. Những việc mà những người phụ nữ trong lãnh cung đã từng trải qua tập hợp lại chính là một bộ lịch sử cung đấu hoàn chỉnh! Mỗi người trong số họ đều đã từng cuồng loạn hồi tưởng lại vô số lần những chuyện trong quá khứ trước mặt bé. Trong số những người phụ nữ ấy, có những người đã từng đối địch nhau trong thời kỳ còn huy hoàng, cái loại đối địch này cũng không mất đi dù đều bị Hoàng thượng ném vào nơi lãnh cung, ngược lại còn càng căm ghét oán hận lẫn nhau, chằm chọc khiêu khích. Một bộ phận tuổi tác cũng khá cao, những người phụ nữ này đã từ bỏ việc ra khỏi lãnh cung thì lại lấy việc ngược đãi bé làm vui, để vượt qua được cuộc sống đơn điệu kéo dài vô tận này. Cũng còn có một bộ phận những người tuổi vẫn thanh xuân, đáng về xinh đẹp, chẳng từ bỏ cơ hội ra khỏi lãnh cung, đồ kị phi báng, tính kẻ nham hiểm cũng không có biến mất giữa lãnh cung, mà mỗi khi những người này thất bại, bé chính là nơi để họ trút giận. Những người phụ nữ này trước mặt bé vĩnh viễn là người mang bộ mặt xấu xí khó coi, trải qua cuộc sống như thế, bé đã học được cách xem mặt đoán ý, học được nhẫn nại kiềm chế, học được rất nhiều rất nhiều về năng lượng cần thiết để sống trong cung. Mặc dù bé đã ra khỏi lãnh cung, trong một năm sau đó, loại việc bị người tìm đánh vẫn còn liên tiếp xuất hiện như trước, thế nên đối với Địch Vũ Liễn mà nói, muốn thêm tội cần gì phải lo không có đạo lý, bé hiểu rất rõ việc này hơn bất cứ ai trên đời. Mà việc tìm cơ đánh người bé cũng sớm học được từ những lần bị bắt nạt trong những ngày xưa cũ.

Thế là sau khi hỏi cho rõ ràng, phụ hoàng bé sẽ không can thiệp đến chuyện tuyển chọn, bé liền hạ lệnh đem Thôi Hiểu Phong nằm sấp trên ghế dài một lần nữa, được gây gục chăm sóc.

Tên thái giám vốn đang đỡ Thôi Hiểu Phong đứng lên nghe thấy mệnh lệnh truyền ra như vậy bỗng nhiên không biết làm như thế nào cho phải.

Thôi thừa tướng thấy Thập lục hoàng tử lại muốn đánh cháu trai nhà mình, cũng chẳng hề khản trương, ngược lại trong đầu còn đang suy xét xem nên lợi dụng hành vi không đề Hoàng thượng vào trong mắt của vị tiểu hoàng tử này như thế nào, để khiến cho cháu trai của mình hả giận, đồng thời báo thù cho con gái Thực phi, hừ, ông không làm cho vị sát tinh tiểu hoàng tử này bị trừng trị nghiêm khắc không được!

“Văn công công, người nói xem những lời Vương thái phó vừa nói có đúng không? Nói rằng khi bản hoàng tử tiến vào, Thôi Hiểu Phong cùng mấy đứa nhỏ xung quanh đang nói cái gì đó, cười đùa không dứt, nhưng cũng không có những lời gì là phi báng bản hoàng tử, cũng đồng nghĩa vừa việc là nó chỉ trò chuyện cười đùa vài câu thôi có đúng không?” Ngay khi chúng thần đều cho rằng Địch Vũ Liễn muốn kháng chỉ thì một thanh âm trẻ con vang lên rất bình thản hỏi lại Văn công công.

“Đúng là thế không sai, tiểu thiếu gia Thôi gia cũng không nói bất kì lời nào phi báng ngài!” Văn công công vội vàng trả lời, nhấn mạnh rằng Thôi Hiểu Phong không nói những lời phi báng nhưng lại không biết trọng tâm của lời nói Địch Vũ Liễn không đặt ở chỗ đó.

Như vậy thì khi bản hoàng tử tiến vào, bọn họ đang làm chuyện gì?” Bàn tay nhỏ bé của Địch Vũ Liễn chỉ vào hơn mười đứa nhỏ kia hỏi tiếp.

“Những vị ấy đang làm bài thi.” Văn công công nghĩ không ra tiểu hoàng tử muốn làm cái gì, trả lời thật dè dặt.

“Được lắm!” Thanh âm trẻ con bỗng nhiên được cất cao lên, vang vang đánh thếp, “Buổi tuyển chọn thư đồng hoàng tử là do Hoàng thượng hạ chỉ cử hành, tự mình ra đề tuyển chọn, có thể thấy được rằng đâu là chuyện mà Hoàng thượng cực kì xem trọng! Trường thi lại là chỗ nghiêm túc, cấm xôn xao, mà Thôi Hiểu Phong lại dẫn đầu mọi người cười đùa, trong lúc làm bài thi lại dám nói chuyện cùng những đứa nhỏ xung quanh, ngang nhiên làm càn, thực sự là coi rẻ hoàng uy!” Một tội danh từ trên trời rơi xuống, đập xuống đầu Thôi thừa tướng khiến ông mộng mị, lại thấy Địch Vũ Liễn quát tên thái giám đang đứng ngay người kia, “Người còn đứng sững ở đây làm gì! Còn không bắt nó lại cho ta, đánh thật mạnh vào, đánh đến khi bản hoàng tử cho phép thì mới được dừng!” Nếu ngày hôm nay không đánh chết được cái thằng cha dám chửi bé là tiện loại này, những người có dũng khí nói xấu bé sau lưng sẽ không nhận được bài học! Địch Vũ Liễn tức tối nghĩ.

“Hoàng thượng, tôn tử của vi thần không chịu nổi trượng hình ạ!” Thôi thừa tướng phục hồi lại tinh thần vội vàng gấp rút cầu cứu Hoàng thượng, trong đầu còn đang tính toán làm thế nào để bỏ được tội danh kia cho cháu trai của mình.

“Khụ, khụ!” Hoàng thượng ho khan thông cổ họng, vẻ mặt khó xử, “Vua không nói chơi! Trẫm từng nói không can thiệp bất cứ cái gì liên quan đến chuyện thi tuyển!” Ông trung một vẻ mặt rất xin lỗi liếc nhìn Thôi thừa tướng, “Tất cả đều do Thập lục hoàng nhi quyết định, ái khanh trước hết cứ xem xem nó xử lý mọi chuyện như thế nào đi!” Cùng với lúc ông đang nói, tư thế của ông đã thay đổi thành tay phải chống lên thanh vịn của ghế, chống má đồng thời còn che miệng, che lại khóe miệng đang nhếch cao.

Do vị sát tinh tiểu hoàng tử kia định đoạt? Như thế cháu út nhà ông còn có đường sống sao? Trước hết quan sát đã? Đợi đến khi xem xong thì cháu út của ông của đã bị đánh chết rồi. Thôi thừa tướng vội vã nói: “Hoàng thượng, nhờ nhờ Hiếu Phong có bị sao, Thái hậu nơi ấy...” Ông nói không ra lời nữa vì cả ông lẫn tất cả những người ở đây đều cùng nhìn thấy được Hoàng thượng đã nhắm mắt lại, bề ngoài trông như hành động chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Không May Tự Cho Mình Là Thông Minh

Đối với cách làm của Dịch Vũ Liễn, tuy nói rằng chúng thần đang đứng trong Mậu Học Hiên có bất ngờ về lý do bé sử dụng, nhưng phản ứng trong lòng mỗi người đều khác nhau.

Đôi mày của Vương Trí Lợi hơi hơi nhướn lên, không nghĩ tới lời ông nói vừa rồi lại được tiểu hoàng tử sử dụng làm cái cớ. Ông vốn định để tiểu hoàng tử không cần vì Thôi Hiếu Phong mà đắc tội Thái hậu, thế nhưng theo tình hình trước mắt, xem ra tiểu hoàng tử không chịu buông tha Thôi Hiếu Phong rồi! Quên đi, thật ra cũng không còn cách nào khác, cứ xem mấy động tác của Hoàng thượng mà xem, người thật vừa lòng!

Trong lòng Vũ Văn Hạo Chính nói: vị tiểu hoàng tử này quả nhiên giống như dự đoán, không hề đơn giản! Nhưng đứa cháu khờ nhà ông suy cho cùng đã đi đâu mất rồi?

Còn Vũ Văn Hạo Nhiên thì lại than thở: Thi ra Ngũ đệ nói chẳng sai, chính mắt nhìn thấy mới hiểu được sự lợi hại của vị tiểu hoàng tử này. Đến khi nào đứa nhỏ khờ nhà ông có thể có một nửa sự thông minh của Thập lục hoàng tử đây, đến khi ấy ông thật sự đã thấy thỏa mãn rồi! Nghĩ đến đứa nhỏ khờ nhà ông, trong lòng ông rất sốt ruột nhưng lại chẳng làm gì được.

Thái giám đang dìu Thôi Hiếu Phong nghe thấy Hoàng thượng nói thế, lại đưa Thôi Hiếu Phong trở lại đánh, trong chốc lát, bên trong Mậu Học Hiên tràn ngập tiếng kêu cha gọi mẹ thảm thiết.

“Thập lục hoàng tử thứ tội ạ! Tôn tử vi thần tuổi còn nhỏ, làm việc còn chưa biết phân nặng nhẹ, dám ở trường thi tán gẫu với người khác, tuy nhiên vi thần đảm bảo tôn tử nhà thần tuyệt đối không dám làm cản làm nhục nhà gia phong như thế. Xin Thập lục điện hạ thủ hạ lưu tình!” Hoàng thượng thật sự chẳng hề mờ mắt, công khai mặc kệ chuyện này, Thôi thừa tướng đành bước lòng phải hạ thấp tư thế, cầu xin Dịch Vũ Liễn buông tha cho Thôi Hiếu Phong.

“Tuổi nó còn nhỏ? Nhỏ hơn bản hoàng tử sao?” Hàng mi nhỏ nhắn nhướn lên, khóe miệng cong cong tựa như đang cười châm chọc, đôi mắt phượng nhìn chằm chằm Thôi thừa tướng, một câu nói chặn đứng họng ông, chẳng thể thốt ra lời nào nữa.

Văn công công đang đứng tại một bên, trong lòng tính toán, nếu như bây giờ giúp đỡ Thôi thừa tướng được chuyện này, ông ta nhất định sẽ biết ơn mình, về sao lợi ích chắc chắn sẽ chẳng ít, thế là ngay sau đó, mọi người chỉ thấy Văn công công tự cho mình là thông minh đến bên Dịch Vũ Liễn thì thầm: “Thập lục điện hạ, Thôi Hiếu Phong là đứa cháu được Thái hậu cực kỳ yêu thương, nếu như xảy ra chuyện gì đó, Thái hậu trách tội, đối với ngài cũng thật sự không tốt! Và lại,” thanh âm của ả bỗng nhiên trở lại âm lượng bình thường, làm cho tất cả mọi người đều nghe thấy được, “lúc đó nô tài cũng có mặt tại nơi đây, nô tài có thể làm chứng Thôi thiếu gia cũng không có làm cản, chỉ là cười đùa vài câu không ảnh hưởng gì đến việc lớn với tiểu biểu đệ bên cạnh mà thôi! Ngài đã hiểu lầm rồi!” Cái tội danh cười đùa ở trường thi có lẽ là không thoát được, thế nhưng cái tội làm cản kia thì có thể trốn thoát, Văn công công nói hộ Thôi Hiếu Phong, đồng thời trong lòng mừng Vương Trí Lợi ăn nói chẳng cần thận, rước lấy không ít chuyện phiền toái.

Ông ta vừa nói xong, các đại quan triều đình đứng trước mặt Dịch Vũ Liễn đều thấy đứa nhỏ này ra hiệu cho tiểu thái giám phía sau. Vị tiểu thái kia gật đầu, khom người với Dịch Vũ Liễn, sau đó giao một quyển tập trong tay cho tiểu cung bên cạnh rồi lui ra khỏi Mậu Học Hiên, còn vị tiểu cung nữ kia tiến đến bên phải Dịch Vũ Liễn, hai tay cung kính dâng quyển tập lên.

Thôi thừa tướng không biết bé muốn làm cái gì, thấy tiếng kêu khóc của cháu trai, trong lòng cảm thấy thương tiếc lo âu, ông tiếp lời Văn công công, lần thứ hai vì cháu trai mà hướng Dịch Vũ Liễn cầu xin tha thứ: “Thập lục hoàng tử, ngài cũng đã nghe thấy lời Văn công công nói, tôn tử vi thần tuyệt đối không có hành động làm cản. Cười đùa là do nó chưa hiểu chuyện, đợi sau khi trở về, vi thần chắc chắn sẽ dạy dỗ nó nghiêm khắc hơn! Mong rằng Thập lục hoàng tử bỏ qua cho tội danh khinh thường trường thi lần này thôi!”

“Văn công công!” Dịch Vũ Liễn phớt lờ Thôi thừa tướng, bỗng nhiên mở miệng gọi, trong lòng nổi giận đùng đùng vì những lời Văn công công nói giúp

cho Thôi Hiểu Phong cười đùa không làm ảnh hưởng đến việc lớn kia.

“Nô tài ờ.” Văn công công không rõ bé gọi ông ta cái gì, cúi người đáp.

Địch Vũ Liễn ra hiệu cho lão tới trước mặt bé. Đợi đến khi Văn công công đứng trước mặt bé rồi, lại thấy bé chẳng nói lời nào mà chỉ ngoắc ngoắc tay, Văn công công đành phải đến gần thêm một chút, cúi mình. Địch Vũ Liễn nhủ mầy lại ngoắc ngón tay, Văn công công lại tiến lên thêm một chút, khom lưng, nhìn bé không hiểu gì cả.

“Ngươi muốn bản hoàng tử ngửa mặt nhìn ngươi sao?” Địch Vũ Liễn bỗng trừng mắt thật to, hét lên giận dữ.

“Nô tài không dám!” Văn công công ngay lập tức quỳ xuống.

“Cúi đầu thấp xuống! Thấp nữa! Thấp nữa đi!” Địch Vũ Liễn không ngừng ra lệnh cho Văn công công cúi đầu, cho đến khi hần bò soài ra đất, bé mới xem như thỏa mãn.

Thôi thừa tướng cực kỳ lo lắng, Thập lục hoàng tử chẳng thém đếm xia gì đến ông, Hoàng thượng cũng không quan tâm việc này, còn cháu trai của ông đã trợn trắng hai mắt ngất đi ở đằng kia. Vì vậy ông vội vàng đánh mất ra hiệu cho Hộ bộ thượng thư Ô Nghiễm Hoa cùng hai anh em nhà Vũ Văn đứng ra giúp đỡ, nhưng trong lúc ba người còn chưa phản ứng kịp, mọi người trong Mậu Học Hiên đã kinh ngạc sợ hãi khi thấy Địch Vũ Liễn đưa cái chân ngắn cùn ra đập mạnh vào vai Văn công công, người đang bò soài ra đất kia. Sau khi ông ta ngã lăn ra đất, bé đưa tay nhỏ nhỏ lấy quyền tập mà tiểu cung nữ bên người đang cầm, ném mạnh xuống, đập trúng đầu Văn công công.

“Cái đồ đáng chết! Là ai cho ngươi có lá gan lớn như vậy tự tiện giám số người được chọn tham gia thi tuyển thành từng này người hả?” Địch Vũ Liễn tức giận, lớn tiếng hỏi. Đừng có xem đó là tiếng trẻ con, trên thực tế nó thật sự làm cho phần lớn các vị đại thần đối diện biến sắc mặt, việc của Thôi Hiểu Phong đã làm cho họ quên mất chuyện mấy đứa trẻ con đang đứng ngoài viện. Hề là những quan viên nào có giao dịch len lút với Văn công công đều kinh hãi trong lòng, sợ rằng Văn công công sẽ làm lộ ra mấy chuyện họ làm len lút sau lưng Hoàng thượng.

“Nô tài không biết Thập lục điện hạ đang nói là có ý gì, toàn bộ người tham gia thi tuyển ngày hôm nay đều đang ở trong Mậu Học Hiên này.” Trong lòng Văn công công kinh hãi, một lần nữa quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng trấn tĩnh.

“Hừ! Người đến tham gia thi tuyển ngày hôm nay đúng là tất cả đang có mặt tại chỗ này!” Cánh tay nhỏ bé của Địch Vũ Liễn chỉ về phía cửa lớn.

Văn công công đưa mắt nhìn theo hướng tay bé chỉ, trong nháy mắt sắc mặt trở nên vàng như đất. Thì ra trong lúc ông ta trả lời, Tiểu Phúc tử đã theo ý của Địch Vũ Liễn dẫn toàn bộ những đứa nhỏ này vào trong.

“Nô tài thật sự không biết có chuyện gì xảy ra!” Văn công công quyết định dù chết cũng cãi đến cùng, quyết không thừa nhận!

“Không biết!? Năm mươi tám đứa trẻ cùng với thái giám dẫn chúng đi có thể đứng ra làm chứng, là nhà ngươi tự ý cắt giảm số người được chọn lựa! Đây là bản danh sách trước đó!” Địch Vũ Liễn lấy tay chỉ vào quyền tập vừa ném xuống đầu hắn, “Lá gan của ngươi cũng không nhỏ! Bắt hắn lại cho ta, đánh thật mạnh vào, đánh cho tới khi hắn nói thật ra, khai ra người nào cho hắn mượn lá gan, làm ra những chuyện xằng bậy như thế này.

À, hóa ra tiểu hoàng tử vẫn ghi nhớ kỹ lời nhắc nhở của ông lúc sáng sớm! Trẻ con thật là dễ dạy! Vương Trí Lợi khẽ gật đầu, lần này Hoàng thượng đặc biệt sắp xếp Văn công công làm người trông thi, cũng vì lão ta dựa vào chức vụ tại Hàn Lâm viện mà len lút thông đồng với không ít các quan viên quan trọng trong triều đình, làm mưa làm gió từ rất lâu rồi. Hoàng thượng đã chẳng thể dễ dàng tha thứ lão ta thêm lần nữa, cố tình mượn cơ hội kiểm tra sát hạch tiểu hoàng tử để loại bỏ lão. Chẳng sai! Tiểu hoàng tử đã làm được rồi!

Chỉ có điều khi Văn công công vừa mới bị đưa qua, Địch Vũ Liễn nhìn thấy tên thái giám phụ trách đánh Thôi Hiểu Phong đã dừng tay do thấy Thôi thiếu gia đã bị ngất, bé mất hứng quát lớn: “Ai cho ngươi dừng lại! Tiếp tục đi!”

Vì vậy mọi người đều thấy Thôi Hiểu Phong vì bị đánh đau mà tỉnh lại, do tuổi nó còn nhỏ thực sự không chịu thêm được nữa, ngã gục xuống, tắt thở.

Thôi thừa tướng trơ mắt nhìn cháu út nhà mình bị đánh chết mà không làm cách nào được, ông chẳng thể cảm lòng mở mắt thật to nhìn cháu trai chết tại nơi này, cả người có cảm giác trống rỗng. Các đại thần khác kinh hoàng khi chứng kiến Thôi Hiểu Phong bị đánh tới chết, không dám tin rằng loại kết quả này lại thật sự có thể xảy ra, tiểu hoàng tử thật sự dám đánh chết người Thôi gia trước mặt Thôi đại nhân.

“Chết rồi à? Kéo ra ngoài cung đi! Thật xui xẻo!” Một mạng người mất đi, về mặt của bé con cũng không biến đổi, lạnh giọng ra lệnh cho người đưa thi thể ra ngoài cung.

Đám người Vũ Văn Hạo Nhiên không giấu được vẻ mặt sợ hãi, nhìn bé một cách kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: vị tiểu hoàng tử này thật sự mới có bốn tuổi sao?

Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này, lại xảy ra một chuyện khiến bọn họ càng thêm kinh hoàng hơn nữa. Tiếng kêu gào của Văn công công vang lên: “Thập lục hoàng tử tha mạng! Nô tài không thể làm khác được, nô tài bị Thôi thừa tướng cùng những vị quyền cao chức trọng trong triều uy hiếp mới bắt đắc dĩ làm ra chuyện sai lầm như vậy!”

“Cái lão chết tiệt này, còn chưa có ai mạng lão dúi xuống phản đánh, sao đã cung khai hết thế này rồi!? Tầm mắt của nhóm người Thôi thường tướng dịch chuyển về hướng Văn công công, hận không thể dùng ánh mắt giết chết lão!

Q.1 - Chương 22: Nhận Tội Và Ngụy Biện

Chuyện Thôi Hiểu Phong chết đã mang lại hiệu ứng mà Dịch Vũ Liễn không dự đoán đến. Bé vốn chỉ muốn cảnh cáo những người có dũng khí thăm phi báng bé một chút mà thôi, để bọn họ biết điều một chút, bé lại không biết rằng đường đường người Thôi gia bị đánh chết tươi như thế, lại thêm làm việc này ngay trước mặt Thôi thừa tướng đã tạo nên hiệu quả to lớn, khiến người người e sợ. Cứ nghĩ lại mà xem, một hữu thừa tướng dưới một người trên vạn người, đồng thời là còn em trai ruột của Thái hậu, thế mà không có biện pháp gì với vị tiểu hoàng tử kia, trở mặt nhìn cháu trai út nhà mình bị đánh chết mà bó tay không có cách nào, tuy rằng sau đó Thái hậu có thể nổi giận nhưng cũng chẳng thể động được đến một sợi tóc của vị tiểu hoàng tử này. Vì thế mà từ nay về sau, chẳng có người nào lại dám thăm bàn tán về vấn đề xuất thân của Thập lục hoàng tử nữa. Có dũng khí nghi ngờ mắng chửi bé, chỉ sợ cũng chỉ có thể vụng trộm mắng thầm trong lòng.

Ngoài ra, Văn công công tử trước đến giờ vốn không định mở miệng, thứ nhất ông ta không muốn đắc tội với các vị đại quan kia, thứ hai ông ta cho rằng một vị tiểu hoàng tử thì sao có thể dứt khoát như vậy, có dũng khí lấy tính mạng người khác. Cho dù Thục phi trước khi chết bị thương trên tay tiểu hoàng tử, nhưng đó là Hoàng thượng hạ lệnh không cho ngự y tới khám, và lại khi đó cũng không có ai có thể cầu xin Hoàng thượng tha thứ cho nàng, thế nên mới khiến cho nàng hương tiêu ngọc vẫn. Nhưng ông ta khác với Thục phi, ông ta cầm trên tay nhược điểm của rất nhiều người, những người này vì chính mình mà cũng phải ra tay cứu ông ta! Đó chính là lý do vì sao Văn công công không sợ hãi mà chuẩn bị chết cũng không nhận tội, còn vất nát óc để nghĩ ra làm thế nào để ngụy biện cho tốt. Thế nhưng đến Thôi Hiểu Phong kia còn bị đánh chết tươi trước mặt ông ta, hơn nữa vị tiểu hoàng tử này còn tuyệt tình sai người vất thi thể ra ngoài, nhất thời ông ta bị dọa hãi hùng, sợ chết đến mức ngay lập tức thay đổi chủ ý ban đầu, muốn khai ra hết tất cả mọi người, nói như vậy không chừng còn có một đường sống.

Dịch Vũ Liễn ra hiệu ngừng đánh Văn công công. Khi Văn công công vừa được đỡ xuống ghế, ông ta ngay lập tức quỳ trên mặt đất, trước tiên khai ra hai nhà Thôi, Ô trực tiếp sai ông loại bỏ tư cách tham dự phần lớn đưa nhỏ tham gia dự tuyển, đến lúc đó chỉ cần nộp bài thi của con cháu hai nhà này cho Thập lục hoàng tử, để bảo đảm rằng thư đồng của hoàng tử phải từ hai nhà mà ra. Tiếp theo, ông ta khai ra nhà Vũ Văn yêu cầu ông lên kế hoạch để cho thiếu tông chủ nhà họ trúng tuyển, lại thêm hề là quan viên nào muốn con em nhà mình trúng tuyển đều hối lộ ông ta cả, cuối cùng là dặn dò ông ta chuẩn bị đưa đáp án cho mấy đứa nhỏ đó.

Những người bị điểm tên sắc mặt trở nên tái nhợt, phần lớn vừa tức vừa giận, tức vì Văn công công lại dám vạch trần bọn họ ra, giận là Văn công công nói ông chỉ chuẩn bị đưa lời giải cho con em ba nhà Thôi, Ô, Vũ Văn, đã như vậy sao ông ta còn dám nhận hối lộ của họ chứ!

Đôi mắt của Hoàng thượng rốt cuộc cũng mở ra, vẻ mặt lạnh như băng nhìn vào mắt Văn công công, sau lại dời ánh mắt về những đại thần đang đứng đó, xem từng người một, ánh mắt của ông có phần âm u đáng sợ.

Ngày hôm nay có hơn mười vị đại thần cùng đến Mậu Học Hiên với Hoàng thượng, bị khai ra thì có 8 người. Thôi thừa tướng lúc này nào có còn lo lắng đến chuyện cháu trai bị đánh chết nữa, việc hối lộ thì cũng là có lớn có nhỏ, chỉ là tâm ý Hoàng thượng ra sao thôi. Vì thế chỉ thấy ông ta dẫn đầu kêu oan, nhưng người bị điểm tên cũng noi gương mà làm.

Bọn họ đổ sạch mọi tội lên đầu Văn công công, nói rằng ông ta khai xằng bậy, đồng thời không quên đánh mắt về phía Văn công công tạo áp lực. Văn công công chỉ chùn bước một chút rồi sau lại nghĩ đến ông ta trốn không thoát, phải kéo theo mấy vị đại thần kia xuống ngựa cùng, còn tỏ vẻ ông ta là bản cùng bất đắc dĩ mới làm sai như vậy, sau đó, ông còn bạo gan nói hết mấy chuyện hối lộ gì đó ra, còn khai ra mấy chỗ ông ta cất giấu đồ hối lộ.

Hoàng thượng lập tức phái Hoàng công công bên mình dẫn người đi tìm kiếm đồ hối lộ như Văn công công đã nói, đem mấy thứ kia lại đây.

Bởi vì chuyện Hoàng thượng để Thập lục hoàng tử vào An Khang điện ở rồi tự mình dạy dỗ là chuyện trước nay chưa từng có trong lịch sử, có thể suy được rằng các đại thần hối lộ Văn công công lần này là muốn đặt hy vọng lên vị hoàng tử này, hay là sắp xếp con cháu nhà mình bên cạnh để sau này tiện theo dõi, bởi vậy cạnh tranh quyết liệt, Văn công công lại muốn kiếm thêm chút đỉnh, thế nên về cơ bản là bọn họ đều xuất hết vốn, ngoại trừ nhà Vũ Văn, thì tất cả các nhà khác đều tặng đồ cổ quý hiếm cất giữ đã lâu trong nhà, rất dễ phân biệt được là ai đưa tặng. Chẳng có ai ngờ tới rằng vị tiểu hoàng tử này lại phái người đi thăm dò tình hình thực tế, hơn nữa tiểu thái giám mà người phái đi không phải những người e sợ thế lực khắp nơi giữ gìn chính mình mà ngấm miệng như trước, vì thế giờ khắc này đây, mỗi người bọn họ chỉ có thể đứng nơi này đổ mồ hôi lạnh, hối hận về hành động lần này của mình.

Nếu như Hoàng công công dẫn người trở lại, cầm theo những đồ cổ quý hiếm kia, đó là bằng chứng xác thực nhất, đến lúc đó mới nhận tội tựa hồ như hơi muộn, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Thôi thừa tướng nhận tội đầu tiên, nói là chính mình nhất thời hồ đồ, mong rằng Hoàng thượng có thể xử nhẹ, ngoại trừ anh em Vũ Văn, những người khác đều tìm cách đẩy, từng người từng người cúi đầu nhận tội, còn về mặt của Hoàng thượng thì càng lúc càng khó coi.

Người xung quanh đều cúi đầu nhận tội, Vũ Văn Hạo Nhiên còn đang cân nhắc xem có phải nhận tội hay không, mà Vũ Văn Hạo Chính đang quỳ với ông bỗng hô lớn trong lúc ông đang cân nhắc: “Hoàng thượng! Thỉnh ngài mình xét! Vì thần không biết đắc tội Văn công công khi nào, hoặc có ai dạy Văn công công hãm hại thần và huynh trưởng vì thân! Vũ Văn gia nhà thần hôm nay không hề có bất kỳ ai tới tham gia thi tuyển, tại sao Văn công công lại nói tới chuyện hối lộ ngăn phiếu! Văn công công đây là ngấm máu phun người rồi!”

Vũ Văn Hạo Chính là một người kỹ tính mà gan lại lớn, quan điểm về việc lo liệu một sự việc đều không dứt khoát, khi ông làm việc dù sao vẫn thích xuy xét đến các khả năng không tốt, hễ có việc gì đều thích chuẩn bị mọi mặt, thế nên đêm qua ông mới cản ngăn việc tam ca của ông đi tặng đồ cổ quý hiếm cho Văn công công, vẫn là nên đưa số lượng lớn ngân phiếu cho lão ấy thì hơn, vì vạn nhất chuyện này có bị vỡ lở sẽ bị người ta nắm gậy xác định là nhà mình tặng. Đưa tặng ngân phiếu là cách tốt nhất phải sạch quan hệ, chỉ cần đủ chết cũng không nhận, có ai dám nói là nhà Vũ Văn đưa ra? Hơn nữa, đưa cháu khờ mình vẫn lo lắng từ nãy đến giờ theo như lời của tiểu hoàng tử và Văn công công mà phân tích thì vừa vào tới Mậu Học hiền, tiểu hoàng tử trước hết đã tìm đứa nhỏ Thôi gia gây phiền phức, có vẻ như căn bản chưa từng nhìn thấy cháu trai nhà ông, mặc khác, cho dù nói rằng hôm nay người gặp chuyện không may đa số là quan lại chức vị cao trong triều, nhưng ông xem cái chết của đứa cháu Thôi gia hôm nay mà có loại dự cảm không tốt, đó chính là Hoàng thượng hôm nay tuyệt đối sẽ không nương tay, đó là lý do tuy rằng ông không biết cháu trai mình đang ở đâu, thế nhưng ông gan lớn đánh cược! Đánh cược rằng cháu trai nhà ông căn bản chưa từng xuất hiện tại Mậu Học hiền này! Chỉ cần cháu trai trưởng nhà ông chưa từng xuất hiện ở nơi này, các tình huống khác ông đều có thể chống đỡ!

“Hoàng thượng, thỉnh ngài minh xét ạ! Thần đây là bị oan uổng!” Hai anh em có sự ăn ý ngầm, Vũ Văn Hạo Nhiên phản ứng lại rất nhanh, ngay lập tức đề nghị ý nghĩ nhận tội xuống, lên tiếng kêu oan, đừng có nhìn hai anh em nhà họ nói lời chính nghĩa như thế, họ căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đã ứa đầy mồ hôi lạnh.

Hừ! Nhà ông ta không có ai tới tham gia thi tuyển? Gạt người! Nếu nói không có ai tham gia thi tuyển, Bát hoàng tử sẽ đặc biệt tiến cử cho mình cái thằng cha tên Vũ Văn Dật Thần kia sao? Hơn nữa thư đồng của Bát hoàng tử, con cháu nhà Vũ Văn đã nói rất rõ, Thiếu tông chủ Vũ Văn gia hôm nay có tham gia thi tuyển! Khuôn mặt Dịch Vũ Liễn hiện lên vẻ khinh thường, quay đầu lên tiếng với đám con cháu danh ra lúng túng đứng đực ra kia, bé hỏ lên: “Vũ Văn Dật Thần! Đi ra!”

“...” Yên tĩnh, không ai trả lời.

Dịch Vũ Liễn thử người, gọi thêm lần nữa, vẫn không có ai đi ra, đồng thời dọc theo tầm mắt của bé, những đứa nhỏ này đều sợ hãi, lui dần từng bước, lắc đầu ý bảo không phải mình.

Gọi hai lần không thấy có người nào đi ra khỏi hàng ngũ, Dịch Vũ Liễn bỗng nhiên có phản ứng lại, A—! Văng mặt tại nơi này không phải là cái tên chết tiệt có gan ném tiêu chui thủ bảo bối của bé đi sao! Hóa ra cậu ta là Vũ Văn Dật Thần! Hừ hừ, ban đầu định bỏ qua cho cậu ta đó, chẳng qua không may rồi, để cho bé biết hần là ai, lần này bé sẽ cho cậu ta biết hậu quả của việc dám chọc đến Thập lục hoàng tử! Một loại biểu cảm trẻ con xẹt qua trong ánh mắt bé. Chỉ thấy bé xoay người đi tới bên cạnh anh em Vũ Văn, mặt hướng về Hoàng thượng, quỳ xuống ngay ngắn, “Phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo!”

Khi hai anh em Vũ Văn vì không rõ tại sao Thập lục hoàng tử lại biết tên đứa trẻ khờ nhà mình mà lo lắng không yên, tâm trạng bồn chồn, chỉ thấy tiểu hoàng tử đang quỳ gối trước khi nói những lời đó đặc biệt liếc bọn họ một cái, vẻ mặt kia giống như đang thị uy, mang tính trẻ con, tựa như một đứa trẻ con bình thường nắm được chuyện quan trọng trong tay, chuẩn bị đắc ý dạt dào tổ cáo lên trên.

“Vừa rồi...” Giọng nói trẻ con thanh thúy vang lên, muốn nói ra...

Trong đôi mắt của anh em nhà Vũ Văn hiện lên sự kinh hãi, hai ông nhím chăm chăm vào đứa trẻ cao một mẩu bên cạnh, trong lòng ai oán la hét: Vừa rồi? Vừa rồi làm sao hả? — Tiểu hoàng tử, ngài tiểu nhân gia giờ cao đánh khẽ, đừng có nói lung tung đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Che Dấu Sự Thật

Nghìn vạn lần đừng nói lung lung nha! Vũ Văn Dật Thần nói thầm trong lòng. Bởi cậu nằm xem sách y rất lâu, thấy mắt hơi đau liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong đầu bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây, bất giác nghĩ đến đứa nhỏ vừa gặp mặt.

Trước đây cậu cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ ngẫm lại cẩn thận, khiến cậu có chút sợ hãi. Tuy nói đã lâu vậy mà chưa có bất kỳ ai đến tìm, thế nhưng dựa theo tính cách của đứa bé kia thì cũng không nói trước được. Cậu sợ đứa bé con trước thì không có việc gì, lúc này chợt nổi lên ý nghĩ muốn áp đặt loạn cho cậu một cái tội danh như lang thang hoàng cung, coi rẻ hoàng tử các loại. Càng nghĩ lại càng thấy lo lắng, nhưng không thể làm gì được. Cậu chỉ có thể thầm trông mong đứa bé kia có thể hiểu rằng đại ca cậu đây là một người rất tốt, có thể giờ cao đánh khẽ, nghìn vạn lần đừng tìm cậu gây phiền toái!

Sắc trời vẫn còn sáng, nhưng thời điểm tốt đẹp có thể nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời ấm áp đã qua đi. Vì vậy lo lắng rồi lại lo lắng, đứa nhỏ khờ vẫn mờ mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thầm tính toán, buổi thi tuyển chắc gần kết thúc rồi! Lúc này mà xuất hiện, không thể bị chọn nữa. Ừm! Đúng là lúc nên đi tìm thị vệ dẫn cậu đến chỗ của Ngũ thúc! Thị vệ thuộc quyền quản lý của Ngũ thúc, nếu thật có chuyện gì, còn có thể giúp đỡ giấu diếm, hơn nữa ở bên Ngũ thúc, khi chịu đựng nắng chửi còn có người biện hộ giúp cậu.

Chủ ý đã quyết, Vũ Văn Dật Thần thu lại sách thuốc, nhảy từ trên hòn giả sơn xuống, chuẩn bị kết thúc cảnh ngộ “lạc đường” của cậu. Không muốn lại xuất hiện tình huống không cẩn thận gặp phải một vị tiểu hoàng tử như trước, cũng chẳng biết vị tiểu hoàng tử kia cuối cùng có đi nói lung tung về cậu

không nữa. Vì thế, cậu cẩn thận từng li từng ly đi về phía mục tiêu của mình, trên đường đi trốn trốn nấp nấp, cũng coi như cậu số may, mỗi thái giám cung nữ tình cờ qua cậu đều tránh được.

Sau khi cậu tới chỗ có thể thấy thi vệ, thậm chí vui vẻ: Tốt quá đi! Đây là những người mình biết! Tiếp theo chỉ thấy một vị trẻ khờ nào đó đảo mắt xung quanh không thấy ai, trong đôi mắt long lanh bắt đầu ngập nước, khuôn mặt khờ đáng yêu lộ ra chút hoảng loạn, về mặt tui thân đáng thương vô cùng, hướng về phía đám thi vệ kia, ôi, sau khi cậu “lạc đường” cuối cùng cũng lấy được “can đảm” tìm người nói chuyện!

Cậu tưởng rằng buổi thi tuyển đã kết thúc, nhưng trên thực tế buổi thi đó còn chưa chính thức bắt đầu đâu! Mà vị tiểu hoàng tử kia thật sự dự định ăn cho cậu một loạt tội danh, chiến cho cha ruột và chú của cậu đồ mồ hôi lạnh, trong lòng thấp thỏm không yên.

Chẳng qua những lời đó Dịch Vũ Liễn còn chưa thể nói ra, bé vừa nói được hai chữ đã bị Hoàng thượng cắt lời!

“Đứng lên đi, không phải quý! Đến bên trẫm!” Hoàng thượng ôn hòa vẫy Dịch Vũ Liễn, ông rất ưa thích đứa nhỏ này, mọi việc đều tiến hành giống hệt như mong chờ của ông, thậm chí còn tốt hơn cả so với dự định, có thể tạo cho ông cơ hội ra tay biến đổi cục diện trong triều trước thời gian đã tính. Làm sao mà không vui cho được!

Dịch Vũ Liễn nghe lệnh đứng dậy đi tới bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng ôm bé vào trong lòng, cúi đầu ân cần hỏi thăm: “Con vừa định bẩm báo chuyện gì?”

“...” Dịch Vũ Liễn vừa định mở miệng tiếp tục nói, nhưng mặt bé đối diện với đám đại thần bị tội đang quỳ, vừa vận thu được vẻ mặt của anh em nhà Vũ Văn đang mở to mắt nhìn bé vào trong mắt. Hai người dù sao cũng là cha ruột và chú ruột của Vũ Văn Dật Thần, ba người dĩ nhiên trông có điểm giống nhau, không khỏi khiến Dịch Vũ Liễn nhớ tới biểu tình vô tội tui thân trên khuôn mặt nhỏ nhỏ khờ khờ của Vũ Văn Dật Thần. “Nhi thần, nhi thần...” Dịch Vũ Liễn khó khăn không nói nên lời, vô tình thoáng nhìn qua chỗ Thôi Hiểu Phong vừa bị đánh chết. Mặc dù thi thể của cậu ta đã bị kéo đi, nhưng chỗ đó vẫn loang lổ vết máu, “Nhi thần vừa định nói... định nói...” Trong đầu không khỏi hiện lên cảnh sau khi mình nói ra tâm tích của Vũ Văn Dật Thần, căn cứ vào việc bé trai kia đi loạn trong cung, cũng bị bắt lại đánh tàn nhẫn một trận, thế là giữa trán từ từ nhũn chặt lại, cảm thấy vô cùng không thích tình cảnh mình vừa nghĩ đến.

“Liễn Nhi! Con muốn nói gì thế?” Hoàng thượng xoa cái đầu nhỏ của bé, không biết vì sao đứa nhỏ này lại tự nhiên dờ dẩn.

“Phụ hoàng,” Dịch Vũ Liễn hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn phụ hoàng. “Vừa rồi Tiểu Phúc Tử trình báo với nhi thần, nói số người Văn công công tự ý cắt bớt là năm mươi tám người, khi này vào Mậu Hậu Hiên, nhi thần đếm lại số người trong này chỉ có mười bảy người, thế nên...” Đầu bé quay về phía anh em Vũ Văn, khiến hai người họ hải hùng khiếp vía, bé dừng lại một chút, bỗng nhiên đưa tay chỉ về phía Văn công công, “Thật ra toàn bộ những người tham gia thi tuyển đã đều ở chỗ này rồi! Văn công công người dám đặt chuyện! Các người còn đứng đực ở đấy làm gì hả! Bất hấn lại đánh cho ta! Đánh đến khi hấn nói thật mới thôi!” Dịch Vũ Liễn thay đổi ý định.

“Hoàng thượng! Những lời nô tài nói đều là thật! Không tin ngài có thể hỏi đám Đào công công! Vũ Văn Dật Thần quả thực có tham gia buổi thi tuyển ngày hôm nay, nhưng đứa bé tham gia cũng đã từng gặp cậu ta mà!” Văn công công giãy dụa kêu oan, lão ta không hề chú ý đến bóng dáng của Vũ Văn Dật Thần, đang lúc buồn bực sao lại không thấy đứa nhỏ này, thì bỗng nhiên nghe thấy tiểu hoàng tử ném tội danh áp lên đầu lão ta, thật quá kinh hoàng.

Trái tim hai anh em Vũ Văn đang đặt ở con mắt cuống họng rơi bịch xuống, sau khi nghe những lời của Văn công công kêu oan, Vũ Văn Hạo Chính muốn giải thích nhưng còn chưa kịp.

“Đào công công, đúng như những lời Văn công công nói sao?” Hoàng thượng hỏi Đào công công, vẫy tay, ngăn lại tên thái giám đang muốn đánh Văn công công.

Dịch Vũ Liễn vừa nghe Văn công công kêu oan mới cảm thấy chính mình vừa rồi chẳng suy nghĩ chu toàn rồi mới nói. Nếu đã thay đổi chủ ý không gây phiền phức cho Vũ Văn Dật Thần, theo bản năng bé đã muốn bảo vệ. Nhưng bé vừa bắt đầu nghĩ cách, đã thấy phụ hoàng đặt câu hỏi rồi. Bé con hơi sốt ruột, không đợi Đào công công đáp lời gì, đã hô lên không cần suy nghĩ: “Đào công công, Vũ Văn Dật Thần căn bản không tới đây dự tuyển, người nhớ lại cho kỹ rồi hãy trả lời!” Ôi, có phải bé đã biểu hiện rất rõ ràng không? Vừa dứt lời bé đã hối hận.

Bởi vì bé ngồi trong lòng Hoàng thượng nên ông không phát hiện ra biểu tình của bé, nhưng những người đối diện với bé đều nhìn thấy khuôn mặt bé xoẹt qua sự lo lắng, căng thẳng và hối hận.

Lẽ nào tiểu hoàng tử lại che giấu cho đứa nhỏ khờ nhà ông? Không thể nào? Hai anh em Vũ Văn không xác định cho lắm.

Vị tiểu hoàng tử này không phải đang thiên vị người Vũ Văn gia chứ! Không có đạo lý nha! Những người khác đều không thể giải thích được biểu hiện khác thường của bé, nhất là Vương Trí Lợi, theo ông biết, tiểu hoàng tử không quen thiếu tông chủ Vũ Văn gia mới phải, lại càng không có lý do gì để bao che, hơn nữa, tiểu hoàng tử trước giờ vốn lãnh khốc vô cùng, sẽ không bảo vệ bất cứ kẻ nào!

Cuối cùng một người đều cho chẳng bọn họ nhìn lầm rồi, bởi vì khuôn mặt nhỏ nhỏ của Dịch Vũ Liễn không những khôi phục lại sự âm trầm, mà khí thế còn mãnh liệt hơn so với trước. Trên thực tế, là bé dựa theo kinh nghiệm đã qua, những lúc như này càng hung ác càng có thể làm cho mấy tên nô tài này khôn ngoan hơn mà dựa theo những ý tứ trong lời của bé mà làm!

Đào công công vốn đã nhát gan, vừa nghe thấy Hoàng thượng hỏi hấn, tim nhảy lên đập thình thịch, lại bị tiểu hoàng tử vừa rống vừa trừng thế này, nhất thời cả người cứng đờ tại chỗ, không biết làm thế nào.

Tiểu Phúc Tử đứng phía sau Đào công công hoang mang, rõ ràng trước đây đã bẩm báo với tiểu chủ tử chuyện Văn công công dẫn đến mười tám đứa nhỏ rồi, cậu còn tí mĩ báo lại xuất thân của từng người, trong đó có bao gồm cả Vũ Văn Dật Thần kia, vì sao tiểu chủ tử muốn làm như vậy?

Cậu thấy vẻ mặt của Dịch Vũ Liễn, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng hiểu rằng tiểu chủ từ muốn che giấu sự thật Vũ Văn Dật Thần đã từng xuất hiện, nên bộ não xoay chuyển rất nhanh, hơi hơi di động vài bước, người khác không nghe cũng không thấy cậu nói, nhưng Đào công công kia lại nghe được rất rõ ràng: “Đào công công, Thập lục điện hạ nói không đến tức là người không đến, hơn nữa hai vị Vũ Văn đại nhân đang nhìn ngài kia!”

Được cậu nhắc nhở, Đào công công hồi phục tinh thần, liếc mắt nhìn anh em Vũ Văn, quả thật là đang nhìn chăm chăm vào hắn, trong lòng lập tức rõ ràng, Văn công công hôm nay coi như xong rồi, bản thân cứ phải theo lời của tiểu hoàng tử mới đúng, như thế cũng không đắc tội người Vũ Văn gia! Vì vậy, chỉ thấy hắn đứng ra, quý xuống, không chỉ nói Vũ Văn Dật Thần chưa từng xuất hiện, mà còn tự mình chủ trương nói không viết vì sao Văn công công còn viết tên của đứa bé kia lên danh sách.

Thái giám lẫn lộn trong cung bao năm đều đã thành tính. Hắn nói như thế, rõ ràng là muốn Văn công công chịu họa một mình, những thái giám khác đã từng gặp Vũ Văn Dật Thần cũng liên ao ào phụ họa theo Đào công công.

Nghe đám người đó nói như vậy, Văn công công trực tiếp bị đổ oan, lại còn bị Hoàng thượng lệnh cấm miệng. Mà trong nhóm mấy đứa nhỏ kia, có người biết Vũ Văn Dật Thần, cũng có người nhớ được đôi chút về tên người này, nhin không được khê thì thảo nói chuyện riêng.

“Mấy người bên kia thì thảo cái gì? Muốn lại nói lung tung rồi bị gậy đánh như Trương Hiểu Phong hả?” Mắt Dịch Vũ Liễn lóe lên, thấy nơi kia có tiếng động, lập tức quát lớn mang hàm ý dọa dẫm.

Mấy đứa nhỏ đã khắc sâu hình ảnh Thôi Hiểu Phong bị đánh chết, tâm lý vô cùng bị ảnh hưởng, vì thế đều liều mạng lác đầu, đồng thời còn sợ đến nỗi vội vàng phủ nhận chưa từng gặp qua Vũ Văn Dật Thần.

Bất thường! Hoàng thượng giương giương hàng mày, hoàng nhi của ông sao lại cho ông cảm giác như đang bao che cho đứa trẻ nhà Vũ Văn nhỉ? Dù sao cũng là Hoàng thượng, vẫn phát hiện ra. Ông suy nghĩ một lát, hỏi: “Đào công công, vì sao trước đây ngươi không bẩm báo Thập lục hoàng tử về việc Văn công công tự ý viết thêm tên Vũ Văn Dật Thần vào danh sách?”

“Hồi Hoàng thượng, nô tài, nô tài đã bẩm báo cho Thập lục hoàng tử rồi!” Không ngờ Hoàng thượng sẽ hỏi như vậy, Đào công công căng thẳng một chút, nhưng nghĩ đến Thập lục hoàng tử hẳn sẽ nhất trí với cách giải quyết của mình, nếu như nói đã bẩm báo, có chuyện gì sẽ do tiểu hoàng tử chống đỡ đầu tiên.

“Liễn nhi, nếu Đào công công đã bẩm báo qua việc này, vì sao trước đây con không nói thẳng ra, ngược còn mang bộ dạng chắc chắn, quát tên Vũ Văn Dật Thần, gọi ra từ đám trẻ chứ? Con biết Vũ Văn Dật Thần từ lúc nào?”

“...” Dịch Vũ Liễn không ngờ Đào công công khi trả lời lại nhắc tới danh sách, khiến Hoàng thượng lời điểm mấu thuẫn ra mà hỏi. Bé bỗng thấy ghen lời, cơ thể căng cứng, mặt mày: Tên nô tài chết tiệt! Văn công công không nhắc tới chuyện danh sách, hẳn bị bậy bạ cái quái gì đây? Không giúp đỡ được bao nhiêu, lại còn nhắc nhở phụ hoàng! Thật là, bé phải nói thế nào mới chu toàn được lời nói dối này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Kẻ Thù Đã Định

“Liễn nhi!” Hoàng thượng nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ trong lòng, nhưng khuôn mặt cũng không khó chịu, đưa tay vỗ nhẹ vào bờ vai đứa nhỏ. Ông không tức giận, chỉ là hoàn toàn không giải thích được. Nếu đứa nhỏ này đã trưởng thành, thì còn có thể hiểu, nhưng nó vẫn còn nhỏ, căn bản không có liên quan gì đến Vũ Văn gia, cũng không tồn tại lợi ích chung, càng không phù hợp với tính cách của nó, sao lại có loại hành vi bảo vệ này?

“Nhi thần cũng không biết Vũ Văn Dật Thần. Nhi thần là vì trước khi tới Mậu Học Hiên, Bát ca có nhắc đến tên Vũ Văn Dật Thần...” Không biết nên giải quyết phiền phức Đào công công gây ra thế nào, Dịch Vũ Liễn chợt nhớ tới lần đầu tiên nghe được tên này là từ chỗ Bát hoàng tử, buộc lòng phải nhắc tới chuyện này, nhưng trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ xem nói thế nào mới hợp lý nên tạm thời dừng lại.

Nhắc tới một vị hoàng tử khác, Hoàng thượng cau mày hỏi: “Hả? Vì sao Bát ca của con lại nhắc đến cậu ta?”

Cái này anh em Vũ Văn cũng không hiểu, mà bây giờ lại đến phiên Hộ bộ thượng thư Ô Nghiễm Hoa bắt đầu cảm thấy căng thẳng, ông ta sợ tiểu hoàng tử nói lung tung.

Đáng tiếc, ông ta rất bất hạnh, Dịch Vũ Liễn tuy có căng thẳng thật, nhưng bộ não của bé vẫn hoạt động bình thường. Nhắc đến Bát hoàng tử, khiến bé nhớ tới sắc mặt quá mức vốn dĩ khi cậu ta tiến cử Vũ Văn Dật Thần, vừa lúc Ô Nghiễm Hoa vốn đang buông mắt quý dưới kia giương mi lên trộm nhìn bé vài lần, khiến bé vô tình bắt được. Bé như bình thường sẽ nghĩ lại một chút xem người kia là ai, sau đó vô cùng dễ dàng căn cứ vào triều phục mà đối chiếu được tên người và chức vị, biết lão già ấy là ông ngoại của Bát hoàng tử.

Mấy tháng nay, bé liên tục học lịch sử tiền triều, Thái phó của bé cứ ba câu lại nhắc tới chuyện tranh quyền đoạt vị, hàng ngày đều quăng vài câu hỏi cho

bé tự mình tìm hiểu giải thích tại sao lại thế này tại sao lại thế kia, sau đó ông mới giải thích tường tận đáp án. Vì thế, theo quán tính tư duy của đứa nhỏ này, mọi thứ đều được nghĩ theo hướng những phương diện đó, thế nên mới nảy sinh ra nghi ngờ, sao sau khi bé nhắc tới chuyện này lão già đó lại nhìn mình? Bát hoàng tử vì sao lại vồn vã như thế, anh ta cùng Vũ Văn Dật thần cũng là quan hệ anh em họ hàng?

Đứa trẻ bắt đầu im lặng nhớ lại những gì phụ hoàng từng bắt bé ghi nhớ về mạng lưới quan hệ khổng lồ, cuối cùng cũng xác định được Bát hoàng tử và thư đồng cạnh anh ta lúc đây là quan hệ anh em họ hàng, đều là cháu ngoại của Ô Nghiễm Hoa, mà Vũ Văn Dật Thần và Ô gia thì không có quan hệ gì hết! Trong đầu bé đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, lão già này, ông ta muốn cháu ngoại mình đoạt được vị trí Thiếu tông của Vũ Văn Dật Thần sao?

Vì vậy, bé con dùng sức nhớ lại đứa trẻ nhà Vũ Văn đứng cạnh Bát ca của bé trông như thế nào, ừm, là hình dạng bé không thích! Vừa nghĩ đến chuyện Vũ Văn Dật Thần sẽ bị tên kia đoạt mất vị trí Thiếu tông chủ, khuôn mặt của bé tự nhiên dài ra, âm trầm nhìn Ô Nghiễm Hoa, khiến không ta không hiểu vì sao hết.

Thấy đứa nhỏ trong lòng mình không nói gì, Hoàng thượng buồn bực, hoàng nhi hôm nay lúc nào cũng dờ dẩn, không như những ngày trước phản ứng nhanh nhạy, ông trực tiếp đưa tay lôi đầu bé về phía mình, hỏi lại một lần: “Liễn Nhi, đang nghĩ gì đấy?”

Lúc này bé con đã có ý tưởng, nói: “Phụ hoàng, Bát ca nói khi con tuyển thư đồng, nhất định phải chọn Vũ Văn Dật Thần!” Tốc độ nói của bé vẫn rất chậm, vì muốn nghĩ kỹ xem làm thế nào để tổ chức câu chữ sao chính mình giải thích nghe hợp lý, “Bát ca nói hy vọng con có thể bắt lỗi Vũ Văn Dật Thần, nếu cậu ta gây họa trong cung, đến lúc đó biểu đệ của Bát ca – Vũ Văn Dật Phàm có thể giành được vị trí Thiếu tông chủ của Vũ Văn gia!” Bé suy nghĩ một lát, lại đặc biệt chèn thêm một câu, trong lúc vô tình đã chia rẽ quan hệ hai nhà Ô gia và Vũ Văn gia, “Bát ca nói như vậy mới có lợi với ông ngoại của huynh ấy!” Phụ hoàng bé hẳn là sẽ không vì chuyện này mà tìm Bát ca đến đối chiếu đi? Dịch Vũ Liễn sau khi nói xong phát hiện bản thân mình lại không cần thận.

Sắc mặt Ô Nghiễm Hoa ngay lập tức tái đi, bởi vì Dịch Vũ Liễn nói úp úp mở mở, khiến ông ta tưởng rằng con gái đầu của ông ta không xử lý tốt, nói quá rõ ràng mấy chuyện này cho Bát hoàng tử, mà trẻ con thì lại không biết chừng biết mực, cứ nói ra ngoài, việc này quả thật là tức chết ông ta mà, muốn giải thích, nhưng bởi từ đầu đến cuối Dịch Vũ Liễn nhắc tới đều là lời nói của Bát hoàng tử, khiến ông không biết đường nào mà giải thích.

Anh em Vũ Văn nghe vậy chợt tỉnh ngộ hiểu ra sự việc này, đứa nhỏ khờ nhà ông tham gia thi tuyển đến khi quyết định cũng không tìm Ô gia giúp đỡ, vì sao Bát hoàng tử lại muốn Thập lục hoàng tử nhất định phải chọn Vũ Văn Dật Thần nhà ông? Mà Vũ Văn Hạo Nghiễm nhớ lại đêm qua ông ta ở tại phòng Tam phu nhân Ô thị, từng nhắc tới chuyện thi tuyển ngày hôm nay, chẳng lẽ là Ô gia muốn làm cái gì, mà bà ấy trước buổi trưa đã mật báo cho Ô gia? Trong lòng Vũ Văn Hạo Nghiễm nổi lên sự khó chịu, liếc Ô Nghiễm Hoa một cái, có cảm giác căm ghét.

“Nhi thần mặt dù nghe Đào công công nói Văn công công tự ý viết thêm tên Vũ Văn Dật Thần, nhưng nhi thần không tin tưởng nhiều vào đấy lắm, cho rằng nếu Bát ca đã bảo nhi thần chọn cậu ta, cậu ta nên ở trong danh sách mới phải, vì vậy nhi thần mới quát gọi tên Vũ Văn Dật Thần, để xác định lại xem thật giả thế nào!” Phụ hoàng trong lúc bé nói, thần sắc cũng không khó chịu, mà bé nói xong cũng khá hợp lý mà! Dịch Vũ Liễn cảm thấy yên lòng trong thoáng chốc.

Hoàng thượng trầm mặc không nói gì, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, quyết định không truy cứu đến chuyện rốt cuộc hôm nay đứa nhỏ nhà Vũ Văn có đến tham gia thi tuyển không nữa. Ban đầu ông muốn chèn ép mạnh mẽ phe phái Thôi thị, bao gồm cả tộc Vũ Văn, nhưng lúc này vì những lời hoàng nhi nói, có vẻ như Ô gia và Vũ Văn Gia sẽ nổi lên hiềm khích, vậy để tự họ tranh đấu nội bộ là được rồi! Tin rằng bọn Vũ Văn Hạo Nghiễm cũng phát hiện ra Liễn Nhi che chở cho nhà họ, đã như vậy, ông sao lại không biết thời biết thế, để cho Vũ Văn gia chịu ân của Liễn Nhi. Ông đã hạ quyết tâm sau này truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Liễn Nhi, như vậy thì có lẽ ông vẫn nên giữ lại người Vũ Văn gia vì Liễn Nhi thôi.

“Nếu sự việc đã rõ ràng, hai vị ái khanh cũng đứng lên đi! Oan uổng các người rồi! Người đâu! Kéo Văn công công ra ngoài!” Hoàng thượng vẻ mặt ôn hòa bảo hai anh em Vũ Văn đứng dậy, sau đó lập tức hạ lệnh xử lý Văn công công, ông vốn không có ý định bỏ qua cho Văn công công, đương nhiên không thêm quan tâm đến việc lão ta khóc lóc cầu xin tha thứ rồi.

“Thần xin khấu tạ ân điển của Hoàng thượng!” Hai người mau chóng thi lễ, thầm cảm thấy may mắn khi tránh được một kiếp. Anh em Vũ Văn hai người này cuối cùng cũng yên lòng, nhìn tiểu hoàng tử một cách biết ơn, không biết vì sao lại giúp họ một đại ân thế này, nhưng sau được đáp lại bằng khuôn mặt nhỏ lạnh lùng, lập tức nghi ngờ chuyện tiểu hoàng tử giúp đỡ bọn họ thật ra là ảo giác của bản thân! Rõ là một đứa trẻ không biết đâu mà lần!

Đúng lúc này, đoàn người Hoàng công công đi lục soát vật phẩm hồi lộ đã trở về. Thấy những đồ cổ quý hiếm kia, Hoàng thượng mặt rùng rợn giật dử, đứng dậy, nhanh chóng đặt đứa nhỏ trong lòng xuống mặt đất, sau đó chấp tay thông thả bước tới, cao giọng răn dạy sáu người gặp quý không may còn lại.

Thôi thừa tướng nước mắt tung hoành, lần thứ hai nói rằng mình trong lúc nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm lớn, quỳ sụp trên mặt đất cầu xin hoàng thượng khai ân.

“Ừ, nguoi quả thật hồ đồ, nhưng nguoi tuổi cũng đã cao, làm những chuyện hồ đồ cũng là bình thường!” Giọng điệu của Hoàng thượng đột nhiên trở nên hòa nhã, dừng chân, đứng trước mặt Thôi thừa tướng, cúi người, vươn tay vỗ lên bả vai Thôi thừa tướng, giống như đang trấn an vậy. Tại lúc Thôi thừa tướng cho rằng Hoàng thượng có ý định bỏ qua cho ông, thì tay hoàng thượng lại duỗi ra hướng về áo triều phục của ông ta, từ hai tay áo và eo lưng, lần lượt từng chiếc đai Hoa Tuệ được thêu hoa văn đặc biệt của Diên Huyền Quốc tại ba nơi ấy, đại biểu cho chức vị thuộc quyền, từ từ bị cời xuống trước mặt, “Tuổi tác của ái khanh đã cao đến nỗi phạm phải hồ đồ, trầm làm sao nhân tâm khiến nguoi lại vất vả thêm nữa chứ? Không bằng nguoi cứ nên về nhà an dưỡng tuổi thọ, ngâm kẹo chơi với cháu đi! Cũng miễn cho trường hợp Thôi gia lại đưa đến một đứa nhỏ giống Thôi Hiểu Phong không hiểu chuyện, tùy tiện cười đùa, coi rẻ hoàng uy!” Hoàng thượng nói rất nhẹ nhàng, đôi mắt phượng mơ hồ lộ ra tia lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên nụ cười mang vẻ tà ác.

“Hoàng, Hoàng thượng!” Hoàng thượng bất thành linh trở mặt là điều Thôi thừa tướng không hề dự đoán đến! Chỉ thấy ông ngay lập tức ngồi co quắp trên mặt đất, nhìn Hoàng thượng một cách khó tin.

“Sao? Người không hài lòng với quyết định của trăm sao? Cậu, cậu!” Hoàng thượng đột nhiên thay đổi xưng hô, nhưng lại bao hàm ý tứ đe dọa.

“Cựu thần không dám! Tạ ơn Hoàng thượng ân điển!” Thôi thừa tướng vội vàng quỳ xuống.

“Thế là tốt!” Nói xong, Hoàng thượng đứng thẳng dậy, đường mắt quét về phía năm người còn lại, “Người đâu! Cởi bỏ triều phục Hoa Tuệ của bọn họ, trước tiên đưa người vào đại lao, do người của chùa Đại Lý, Hình bộ thượng thư, Trung thừa Ngự Sử cùng xét thẩm! Ngay mai lâm triều trăm phải có được kết quả!” Hoàng thượng khoác tay, ra hiệu cho Vũ Văn Hạo Chính dẫn người bắt năm người kia đi.

Người của chùa Đại Lý có mặt tại nơi này đợi ba người trả lời rồi tiến ra, theo năm người bị cởi bỏ triều phục Hoa Tuệ, đồng thời bị ngự lâm quân áp giải kia đi.

Năm người cầu xin tha thứ vô ích, Vũ Văn Hạo Nhiên ở một bên phát hiện ra e rằng Hoàng thượng hôm nay sớm đã có chuẩn bị, chẳng trách lại gặp nhiều hộ vệ tùy tùng hơn trước, mà Phó thống lĩnh ngự lâm quân đã ở đây, chẳng lẽ là trước đó ông và Ngũ đệ đều nằm trong danh sách Hoàng thượng muốn loại bỏ? Trong lòng nghĩ mà sợ, Vũ Văn Hạo Nhiên trước khi cậu em mình rời đi đã liếc Hạo Chính một cái. Vũ Văn Hạo Chính hiểu ý đại ca ông, nhất định phải tìm được cậu cháu trưởng nhà mình, nhất thiết không được để nó bị người ta tìm thấy trong cung!

Cảm giác rất vừa ý, Hoàng thượng xoa xoa đầu đứa nhỏ đứng bên mình, chỉ vào mấy phẩm vật quý hiếm trên tay bọn Hoàng công công, nói với bé con: “Liên nhi, con chọn từ trong đồng kia mấy thứ con thích đi, còn lại thì nhập vào quốc khố! Rồi sau đó có thể tiếp tục buổi thi tuyển! Kết thúc sớm một chút, tối nay con và trăm cùng dùng bữa với nhau đi!”

“Dạ, phụ hoàng!”

“Không còn sớm nữa, chúng ái khanh có thể trở về, còn tuyển lâm triều ngày mai, sẽ thảo luận sau! Vương ái khanh, chuyện thi tuyển cũng giao cho Thập lục hoàng tử phụ trách, khanh đi theo trăm!” Nói xong, Hoàng thượng không thêm đề ý tới Thôi Tường Tích vẫn còn quỳ trên mặt đất mà nghênh ngang rời đi, Vương Trí Lợi nói gót.

Hôm nay Thôi Tường Tích vừa mất đi đứa cháu út, lại vừa mất đi chức quan, có thể nói là một ngày không may thế thảm đủ đường. Ông từ từ đứng dậy thấy Dịch Vũ Liên ở một bên, không nhìn được nổi lên nổi hận từ trong tim, thế lực Thôi gia ông sẽ không gục ngã dễ dàng như vậy! Sớm muộn gì cũng có một ngày, ông sẽ làm cho vị tiểu hoàng tử sát tinh này nợ máu phải trả bằng máu!

Sau khi trả qua chuyện này, không chỉ có Thôi gia coi Dịch Vũ Liên là địch, Bát hoàng tử vốn chưa nói lộ ra mục đích của mình về sau biết được, lại thêm Ô gia bị Vũ Văn gia đề phòng càng hao tổn tâm sức mà muốn diệt trừ vị tiểu hoàng tử này.

Dịch Vũ Liên vẫn còn chưa trưởng thành đã bị hai đại gia tộc trong triều coi như kẻ thù, lúc này đây bé căn bản không hề lo nghĩ đến mấy chuyện đó. Bé chọn ra mấy đồ khác nhau từ chỗ Hoàng công công, đưa cho Bích Tiêu cầm, sau đó liền ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ thượng, nhìn thái giám cung nữ màu chống thu dọn Mậu Học Hiên, chuẩn bị bắt đầu thi tuyển.

“Mười sáu người các ngươi bị bãi bỏ tư cách dự thi, có thể xuất cung!” Nhìn mấy đứa nhỏ dự tuyển mong ngóng ngồi vào chỗ ngồi, bé con cau mày, chỉ vào mười sáu con cháu danh môn nói, bé còn khua khua cánh tay nhỏ, ra lệnh đưa bọn chúng ra ngoài.

Điều này khiến các đại thần vừa cáo lui mới đi ra đến ngoài cửa Mậu Học Hiên đều nghe thấy được. Bước chân mọi người chững lại một chút, rồi mới rời đi. Thôi Tường Tích cũng đi ra, ông chỉ ngoảnh lại liếc vào bên trong Hiên một cái, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, sau đó phát tay áo mà đi. Bởi vì còn chưa tới thời điểm cảm cung, ông đi thẳng về phía tẩm cung Thái hậu.

Vũ Văn Hạo Nhiên thở ra một hơi, may mắn tránh được một kiếp, không hề quan tâm kết quả thi tuyển lần này ra làm sao, ông vừa cùng người khác hàn huyên rời khỏi Tuệ Vũ Điện, vừa muốn sớm đi tới chỗ Ngũ đệ của ông một chuyến, không biết thuộc hạ của Ngũ đệ có tìm ra tung tích của đứa nhỏ khờ nhà ông không?

“Vũ Văn đại nhân!” Vũ Văn Hạo Nhiên với mới tách ra cũng những người khác đột nhiên nghe thấy sau mình có người gọi, nhìn lại, là tiểu thái giám bên cạnh Dịch Vũ Liên.

“Tiểu công công có chuyện gì sao?” Đứa nhỏ này hẳn là người của Phong gia! Vào cung, đổi thành tên gì nhỉ? Vũ Văn Dật Thần nhận ra lai lịch của Tiểu Phúc Tử.

“Vũ Văn đại nhân, Thập lục điện hạ mời ngài quay trở lại!” Tiểu Phúc Tử vô cùng có lễ khom người, khua tay làm một động tác mời.

Vị tiểu hoàng tử sát tinh kia? Nghe vậy, khóe miệng Vũ Văn Hạo Nhiên hơi co giật. Trải qua những việc xảy ra vừa rồi, ông bỗng nhiên có cảm giác những lời này giống con ác mộng đồ ập xuống đầu, đứa bé kia tìm ông quay lại làm cái gì?

Còn Dịch Vũ Liên nhìn mấy đứa nhỏ ngồi vào ghế mà lòng khó chịu, bé vừa mới tốt bụng thế để làm gì? Dám ném tiểu chủ thủ bảo bồi của bé, dù sao cũng phải có người đến trả nợ! Hừ! Thế thì con nợ cha trả là được!

Vì thế, lần đầu tiên giao thủ giữa bố chồng và con dâu tương lai được diễn ra!

Q.1 - Chương 25: Phương Án Con Nợ Cha Trả

Cho dù bên mời người là một đứa trẻ con mới bốn tuổi, nhưng thân phận người ta là hoàng tử, lại còn là vị hoàng tử mà Hoàng thượng yêu mến, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên buộc lòng phải đi theo Tiểu Phúc Tử trở về Tuệ Vũ Điện.

Dọc đường đi, ông liên tục suy nghĩ xem tiểu hoàng tử tìm ông ta vì chuyện gì. Dựa vào những hành động trước đó của tiểu hoàng tử, ông nghĩ rằng có khả năng rất lớn là tiểu hoàng tử đã gặp mặt đứa con trai trưởng nhà mình rồi. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, ông lập tức lại phủ định, bởi vì căn cứ theo tính cách của tiểu hoàng tử sát tính này, đứa nhỏ khờ không thông minh nhà ông mà có mạo phạm tới tiểu hoàng tử, nói vậy, không bị tiểu hoàng tử hành hạ lột mất ba tầng da rồi, sao có thể bình an vô sự?

Nghĩ đến đây, trong đầu ông đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, chẳng lẽ hai người thật sự đã gặp nhau, mà đứa nhỏ khờ nhà ông đã bắt hạnh mạo phạm tới tiểu hoàng tử, vì thế mà thật sự đã bị hủy thi diệt tích rồi?

Không thể nào, không thể nào! Vũ Văn Hạo Nhiên lập tức phủ định loại suy nghĩ xui xẻo này, Dật Thần nhất định không có chuyện gì! Thế nhưng cuối cùng tiểu hoàng tử muốn làm gì?

Cứ như vậy, Vũ Văn Hạo Nhiên suy nghĩ miên man, trong lòng pháp phòng lo sợ đi tới Tuệ Vũ Điện. Lần thứ hai ông vào trong Mậu Học Hiên, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt âm trầm u tối trên vị trí chủ thượng.

Đứa bé ngồi ngay ngắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm tất cả những đứa nhỏ đã ngồi vào vị trí. Tuy rằng bé vẫn còn rất nhỏ, nhưng vẫn lộ ra một tư thế cao quý nhìn xuống thiên hạ, lời Vũ Văn Hạo Nhiên từ trong tâm tình thấp thỏm ra, lần thứ hai thở dài: Vị tiểu hoàng tử này nhìn thế nào cũng đều khiến người ta có cảm giác vương giả trời sinh!

Địch Vũ Liễn vừa thấy Vũ Văn Hạo Nhiên tới, cái đầu nho nhỏ gật gật một chút về hướng ông, ra hiệu cho ông tới trước bé.

Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới trước mặt Địch Vũ Liễn, trước hết khom mình thi lễ, nói: “Thần tham kiến Thập lục điện hạ!”

“Vũ Văn đại nhân miễn lễ!” Giọng nói trẻ con lộ ra khí thế cao cao tại thượng.

Bạc bẽ trên thi lễ với mình, Địch Vũ Liễn không hề có cảm giác không được tự nhiên, chỉ ngẩng đầu liếc nhìn ông một cái, sau đó tầm mắt lại chuyển về những đứa nhỏ trước mặt bé.

Chỉ thấy những đứa nhỏ phía trước đã bày biện bút viết sẵn sàng, ngồi ngay ngắn im lặng chờ đợi. Địch Vũ Liễn gật đầu với Tiểu Phúc Tử đã trở về bên cạnh bé, ra hiệu cho phép người bắt đầu phát đề thi.

Tuy rằng mười bảy đứa nhỏ trước đó đã từng trả lời mấy đề này rồi, nhưng chúng mới trả lời được một nửa thì đã bị gián đoạn bởi chuyện tình của Thôi Hiểu Phong, hơn nữa khi những đứa nhỏ hiện tại vào Mậu Học Hiên, những đề thi kia đã sớm được thu lại, để lấy chỗ đánh Thôi Hiểu Phong. Bởi vậy đề thi cũng không đổi lại nữa, vẫn là cái đề mà Hoàng thượng tự mình ra.

Mấy đứa trẻ bắt đầu nhắc bút trả lời, Tiểu Phúc Tử lại quay về chỗ cũ, giống hai người Bích Tiêu và Tử Dịch đứng bên cạnh Địch Vũ Liễn.

Vũ Văn Hạo Nhiên tưởng rằng tiếp theo tiểu hoàng tử sẽ để ý đến mình, vậy mà khi giọng nói không vừa lòng xen lẫn ngờ vực của bé con vang lên, cũng không nói với ông, mà nói với tiểu thái giám và tiểu cung nữ bên cạnh bé: “Các người sao vẫn còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Ba người Tiểu Phúc Tử sừng sốt, không hiểu ý của tiểu chủ tử là gì, nhìn bé mang theo sự khó hiểu.

“Ngậy ra đây làm cái gì? Ngồi xuống giải đề thi đi chứ!” Cánh tay nhỏ bé chỉ vào ba vị trí trống không trên dãy đầu tiên, Địch Vũ Liễn cau mày khó chịu.

“Tiểu chủ tử, ngài đang nói tới, chúng tôi?” Ba người không hiểu sao xuất hiện ba vị trí trống không thừa ra này cho bọn họ? Tiểu Phúc Tử không dám tin chỉ vào ba người mình.

“Đừng! Còn không mau đi giải đề! Đừng để ta nói lần thứ ba!” Địch Vũ Liễn trả lời rất quả quyết.

Những biểu hiện ngoài ý muốn, kinh ngạc, kích động, biết ơn hiện lên khuôn mặt của ba người. Cuối cùng, ba người nghe lệnh đi tới những vị trí trống đó, từng người ngồi xuống, mài mực, mở giấy thi, cầm bút, nhưng bởi vì tâm tình không thể bình tĩnh mà tay run rẩy, không hạ bút xuống được.

Không chỉ có Tiểu Phúc Tử xuất thân quý tộc, hai chị em Bích Tiêu cũng xuất thân quý tộc. Chỉ có điều dòng tộc hai người không phải vì lụn bại, mà do chịu tội, dẫn đến việc hai người bị giáng làm quan tỳ. Sau đó trải qua quá trình qua tay nhiều người, dài dòng phức tạp, hai người trở thành cung nữ tạp dịch bậc thấp nhất trong số cung nữ trong hoàng cung của Diên Huyền Quốc. Vì thế, tình cảnh của hai người cũng không khác mấy so với Tiểu Phúc Tử, thế thảm như nhau.

Độ trung thành của ba người đối với Địch Vũ Liễn lại tăng lên bội lần. Thật ra bé cũng không ngờ chính mình đã cho phép chuyện gì đó quan trọng. Phụ

hoàng bé đã từng nói, chọn người ở bên cạnh phải chọn người trung tâm, mà hiện tại trong cung, trong số những người mà bé biết thì chỉ có ba người này là thuận mắt một chút, cho nên bé đã sớm suy nghĩ tới việc cho bọn họ tham gia tuyển chọn, chỉ là chưa từng đề cập qua mà thôi.

Vũ Văn Hạo Nhiên đứng một bên nhìn bọn Tiểu Phúc Tử một cách khó tin, thậm chí: Tiểu hoàng tử không phải đang muốn tuyển thái giám hoặc cung nữ làm thư đồng đây chứ? Cái này thật chưa từng có, mới nghe thấy lần đầu, vô cùng hoang đường! Ông quay đầu, nhìn xuống đứa bé ngồi bên cạnh, thấy bé cầm bản danh sách trong tay, mở ra nhìn một lượt, không hề có dấu hiệu gì là để ý đến ông, điều đó càng khiến Vũ Văn Hạo Nhiên cảm thấy bức mình, rốt cuộc gọi mình đến làm gì? Bé con! Không phải sẽ để ông đứng ngây ngốc ở đây chứ?

Thật ra nếu thật muốn ông đứng ngây ngốc thì vậy cũng là không tệ rồi. Định Vũ Liễn lúc này chẳng nhìn vào bản danh sách đang được lật, thật ra trước đó tuy là có ý định để Vũ Văn Hạo Nhiên trả nợ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra phương thức trả nợ nào cho tốt. Thế nên bây giờ bé vẫn còn đang suy xét xem nên dùng loại phương pháp nào.

Đánh Vũ Văn đại nhân một trận là được! Cùng lúc đó trong đầu bé con hiện lên tình cảnh ông bị đánh kêu gào thảm thiết. Quá thông dụng rồi, tệ nhạt! Vậy để cho ông ta ngồi ngốc trong tù? Hình ảnh trong cái đầu nhỏ nhỏ lập tức chuyển thành cảnh Vũ Văn Hạo Nhiên đề tay lên chân song, bộ dạng thê thảm, nước mắt rơi đầy mặt. Hừ, coi như ông ta gặp may, không tìm được tội danh thích hợp! Hay cứ vất ông ta vào một phòng tối khóa lại, ở trong căn phòng u u ám ám, sẽ dọa ông ta cả đêm! Hình ảnh tiếp tục thay đổi, tưởng tượng ra vẻ mặt Vũ Văn Hạo Nhiên bị kinh sợ đến nỗi gào khóc oa oa khiến tâm tình Định Vũ Liễn tốt lên, nhưng cuối cùng khuôn mặt lạnh lùng lại bủn rủn, bỏ qua phương án đấy, ngày mai người này còn phải vào triều sớm, nếu để cho phụ hoàng biết, không tốt! Đáng ghét, bé nhất định phải nghĩ đến một phương pháp hoàn hảo nhất, để ông ta phải hoàn trả khoản nợ của con trai ông ta!

A, có rồi! Trong đầu Định Vũ Liễn chợt lóe sáng, nếu Vũ Văn Dật Thần vất tiểu chủ tử của bé đi, vậy thì cha cậu ta nên xuống hồ nhặt về cho bé! Phương pháp này vừa hợp lý lại vừa tốt!

Rất được! Trong lòng Định Vũ Liễn rất thoải mái, trong đầu toàn là hình ảnh đẹp đẽ Vũ Văn Hạo Nhiên bị trói thành bánh chưng thịt bị thái giám vớt ra ngoài, “vèo” một tiếng, vèo trên không trung một đường cong, rơi “tôm” vào hồ nước giống tiểu chủ tử của bé.

Vũ Văn Hạo Nhiên không biết suy nghĩ trong đầu bé, nếu không thì chắc chắn sẽ bắt chước con trai ông, ba chân bốn cẳng bỏ chạy như bị ma đuổi. Tiếc là ông không biết, thế nên ông vẫn kiên nhẫn lắng lắng chờ đợi bé giải thích mục đích mời ông đến. Ông nhìn bé đóng bản danh sách lại, buông nó xuống, rồi ngẩng đầu lên.

Bé con đánh giá ông từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên đến mấy lần, nhìn đến độ trong lòng ông sợ hãi. Bé vốn định sau khi quan sát từ tế người này một lượt, sẽ hạ lệnh bắt ông xuống hồ nhặt tiểu chủ tử! Nhưng khi nhìn đến ống tay áo của ông, bé vô tình nhớ tới tay áo bách bảo giống như của Vũ Văn Dật Thần, có thể lòi ra rất nhiều đồ vật. Vì thế, dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ con, hiếu kỳ trong bé nổi lên, trong tay áo cha cậu ta cũng có mấy đồ gì đó chứ?

Sau đó chỉ thấy vị bé con nào đó vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vào cái bàn bên cạnh, bộ dạng như là lẽ dĩ nhiên, hạ lệnh nói: “Vũ Văn đại nhân, lòi hết mấy thứ gì đó trong người ông ra đây, để ở chỗ này!”

Hả? Muốn làm gì vậy? Sao ông lại có loại dự cảm không tốt, sẽ bị người ăn cướp nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Tiểu Hoàng Tử Cướp Bóc

Sau khi bé con hạ mệnh lệnh, liền nhìn chăm chăm vào tay áo Vũ Văn Hạo Nhiên, không dời mắt. Bị bức bách bất đắc dĩ, Vũ Văn Hạo Nhiên chỉ có thể rất không tình nguyện lòi ra mấy thứ đồ này nọ từ trong áo.

Quả đúng là cha nào con nấy, rất nhiều thói quen Vũ Văn Dật Thần học theo cha cậu ta. Tiếp đó, chỉ thấy Vũ Văn Hạo Nhiên đặt xuống bàn không biết bao nhiêu là đồ, nào là khăn lau mồ hôi, ống đánh lửa, túi tiền, bình thuốc các loại.

Bé con thấy Vũ Văn Hạo Nhiên còn lòi ra một gói giấy dầu, nhớ lại mấy cái bánh đậu xanh Vũ Văn Dật Thần cho bé ăn cũng được gói trong loại giấy này, bé lập tức chìa bàn tay nhỏ bé ra, lòi cái bọc nhỏ gì gì đó kia đến trước mặt mình, mở ra, vừa nhìn thấy, quả nhiên là bánh đậu xanh.

Hai cha con này đều có một sở thích nhỏ nhỏ đáng yêu, chính là thích ăn điểm tâm, hơn nữa chỉ ăn đồ ăn làm từ một gia đình duy nhất trong Yến Đô. Vũ Văn Dật Thần là vì muốn giết thời gian cả buổi chiều buồn tẻ, nên mới mang theo người hai miếng bánh cậu ta thích ăn. Còn Vũ Văn Hạo Nhiên thì lại thường xuyên ăn mấy thứ này khi xử lý công vụ buổi chiều, kết quả là chiều hôm nay ông chưa kịp ăn, đã bị Hoàng thượng triệu kiến. Khi ông đi từ bộ Binh ra, tiện tay mang theo gói bánh đậu xanh đã chuẩn bị từ sớm, nghĩ sau khi bàn bạc xong việc liền ra cung về nhà, đến lúc trên đường về, ở trong ông sẽ lại ăn.

Nhưng... Kế hoạch bị ngâm nước nóng rồi, Vũ Văn Hạo Nhiên liếc mắt thấy vị bé con nào đó không hề khách khí cầm lên một miếng, mở cái miệng

nhỏ, cần một ngụm.

Ừm! Mùi vị giống hệt cái ăn buổi chiều, rất được, bé thích! Bé dương dương tự đắc, nhướn hai hàng mày, trước đó khi Vũ Văn Dật Thần cho bé ăn, bé vẫn còn muốn ăn tiếp, mà vừa rồi bé vừa tức giận lại vừa phải động não, tiêu hao không ít thể lực, lúc này đây, bé liền tập trung ăn nhanh diệt gọn từng miếng bánh đậu xanh “cướp được”.

Vũ Văn Hạo Nhiên còn đang móc ra mấy vật này nọ thấy động tác của bé hưng hăng như thế, trán nổi lên vài đường hắc tuyến, không chịu được nghĩ thâm: đừng nói với ông cái chuyện vô vị là vị tiểu hoàng tử này gọi ông đến đây là vì muốn ăn bánh đậu xanh mà ông mang theo đấy nhé.

Lúc này ông mò tới được đồ vật hình như là cuối cùng trong tay áo, bàn tay dừng lại một chút, xác định rằng Địch Vũ Liễn đang tập trung ăn cái gì đó, sự chú ý không đặt trên người ông, ngay lập tức ông rút tay ra, không lòi thứ đấy ra nữa.

Hường thụ xong một miếng, Địch Vũ Liễn nghĩ đến chuyện sau đó còn phải dùng bữa tối với phụ hoàng, liền không ăn tiếp nữa, lại còn nhắc gói bánh đậu xanh từ bàn bên trái lên, đặt xuống chiếc bàn bên phải bé, xem ra là muốn giữ lại cho chính mình, không định trả lại cho Vũ Văn Hạo Nhiên.

Trong hoàng cung không có điểm tâm để ăn à? Khóe miệng Vũ Văn Hạo Nhiên hơi co giật, thật muốn ngẩng đầu nhìn trời, không lời cảm thán.

Thật ra, Địch Vũ Liễn thường ngày không thích ăn đồ ngọt, nhưng bánh đậu xanh ăn ngày hôm nay thì vị ngọt khá nhạt, hương thơm nồng đậm, toi xộp vừa phải, vừa vào miệng đã tan, không khiến bé có cảm giác ngấy ngấy, bé rất thích, hơn nữa trước đó Vũ Văn Dật Thần lại rất thành thạo đút cho bé ăn, nên tính cách trẻ con bốc lên, chẳng suy nghĩ nhiều, liền chiếm lấy bánh đậu xanh mình thích làm của riêng.

Lần thứ hai bé nhìn về phía Vũ Văn Hạo Nhiên, bé ngẩng cái đầu nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với ông, cái miệng nhỏ nhỏ khẽ nhếch, hai mắt mở to, chẳng hề chớp mà theo dõi ông.

Vũ Văn Hạo Nhiên chờ bé cất lời, nhưng bé từ đầu đến cuối đều duy trì im lặng, điều này khiến ông chẳng nắm được manh mối, chỉ có thể cứng duy trì im lặng mà nhìn lại bé.

Khuôn mặt bé xịu lạng lừng dần dần hiện lên chút không kiên nhẫn, mày nhỏ cau lại, cuối cùng bé con rất khinh thường lườm ông một cái.

Vũ Văn Hạo Nhiên không hiểu vì sao, trong lòng giận dữ hết: Đây rốt cuộc là muốn làm gì? Tiểu nhân gia ngài có chuyện gì mà không nói thẳng, cứ nhìn chăm chăm ta làm gì? Không nói lời nào, làm sao ta biết được mục đích của ngài chứ! Ông cảm thấy bản thân mình rất xui xẻo, sao lại bị vị tiểu hoàng tử sát tinh này nhìn chòng chọc thế?

Địch Vũ Liễn cúi đầu, lấy khăn tay của mình ra lau chùi miệng, thầm nghĩ: vừa đàn lại vừa ngốc, nào có sự thông minh của con ông ta! Con của ông ta còn rất có mắt đấy! Còn biết lau miệng cho bé, hừ!

Thu khăn tay lại, bé nhìn vài thứ đặt ở trên bàn, lại thấy chẳng có gì thu hút bé, liền ngẩng cái đầu nhỏ: “Là những thứ này?”

“Đúng vậy, Thập lục điện hạ.” Vũ Văn Hạo Nhiên trả lời cung kính mà có lễ, không hề mảy may biểu lộ ra sự bất mãn của ông đối với bé, cùng thứ mà mình chưa lấy ra.

“Ông lấy về hết đi!” Bàn tay nhỏ bé chìa ra, đẩy đẩy mấy thứ đồ về phía Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Vâng.” Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên thở dài nặng nề, không giải thích được mấy hành động của tiểu hoàng tử, ông chuẩn bị đút từng thứ từng thứ đồ vào trong tay áo, nhưng ông vừa mới vươn tay, đã bị bé con lên tiếng ngăn cản.

“Ông chờ một chút!” Bé con nghi ngờ mà nhìn tới nhìn lui hai ống tay áo của ông. “Vũ Văn đại nhân, qua đây một chút!” Ngón tay bé tí ngoác ngoác, Vũ Văn Hạo Nhiên đáy lòng vô cùng không tình nguyện. Khi vừa đến gần, bàn tay nhỏ của bé đột ngột nắm được cổ tay trái của ông, sau đó luồn tay vào ống tay áo, lục ngang lục dọc.

A a a! Tên nhóc chết tiệt này! Về mặt Vũ Văn Hạo Nhiên có chút vận may, mắt mở trừng trừng nhìn bé con thành công lôi ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo từ trong tay áo.

Hừ hừ! Bé đã nói hai tay áo nhìn qua không giống nhau mà, tay áo bên trái trông khang càng hơn so với tay áo phải một chút.

“Đây là cái gì?” Dám lừa gạt bé? Tay bé giờ lên chiếc hộp nhỏ, khó chịu hỏi.

Dựa vào động tác vừa rồi của tiểu hoàng tử, Vũ Văn Hạo Nhiên cho rằng bé con có thói quen xấu thích tự tiện chiếm đồ vật yêu thích làm của riêng, ông có cảm giác nguy hiểm, thứ đồ này tuyệt đối không thể bị đứa nhỏ này lấy đi! Vì vậy, chỉ trong nháy mắt, mắt ông tràn đầy vẻ tươi cười vô cùng ân cần, dùng giọng nói mà mình cho là rất nhẹ nhàng trả lời: “Hồi bẩm Thập lục điện hạ, chỉ là một cái hộp nhỏ mà thôi.” Ông vừa nói vừa lặng lẽ vươn tay nắm lấy đồ vật nhỏ, nghĩ đến chuyện tập kích bất thành linh để cướp nó về, vậy mà đã thấy bé con dùng tay phải nhỏ nhỏ gắng sức giữ lại cái hộp, hơn nữa còn mang tính cảnh giác cực cao, vươn tay trái tới. Bé đồng thời nắm chiếc hộp bằng cả hai tay, gắt gao không chịu thả.

Vì thế hai người giằng co, mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc lan tràn, bầu không khí kỳ dị.

“Thập lục điện hạ, thứ này không phải của thần, là của người khác gửi tạm ở chỗ thần thôi. Thế nên...” Lại kéo, nhưng chẳng hề thấy nhúc nhích, cái trán của Vũ Văn Hạo Nhiên không tự giác mà nổi lên gân xanh, rất muốn dùng sức cướp về, tuy ông hoàn toàn có thể làm được, nhưng thân phận đối phương ở trong này cao như thế, không thể cứng rắn được.

“Người khác? Là ai?” Trách không được ông ta có động tác muốn thoát về.

“..., là con trai trưởng của thần.” Vốn định lừa bé nói là của vị đại thần nào đấy, nhưng cảm giác thấy đứa bé này đã thành tinh, chuyện gì cũng có thể làm được, ngộ nhờ bé phải người đi điều tra, hoặc mở hộp ra trông thấy trong đó có hoa văn gia huy dòng họ Vũ Văn, vậy thì lời nói dối của ông sẽ bị bóc trần, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên vẫn thấy nên nói thật.

“Của Vũ Văn Dật Thần?” Hàng mày ngắn cùn của bé nhếch lên một chút, hừ hừ!

“Đúng vậy.” Vũ Văn Hạo Nhiên lại có cảm giác không tốt là mình đã nói sai, hơi có phần ân hận.

“Ta chỉ mở ra xem xem một tí mà thôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trung ra vẻ lạnh lùng không đổi, nhưng con mắt lại chớp chớp liên tục vài cái.

Bé nói như vậy, Vũ Văn Hạo Nhiên lại không thể nói không đồng ý, đành phải buồn bực buông tay, mong rằng bé thật sự chỉ xem mà thôi.

“Thứ này rất quan trọng với Vũ Văn Dật Thần sao?” Bé con hỏi một câu rất có ý đồ, đặt chiếc hộp lên trên bàn sau khi mở ra.

“Đúng! Rất quan trọng! Vô cùng quan trọng! Tuyệt đối không thể làm mất, cũng không thể tùy tiện tặng người!” Vũ Văn Hạo Nhiên cố gắng nhấn mạnh, chính là muốn vị tiểu hoàng tử này hiểu rõ đừng có chiếm thứ này làm của riêng, lại không ngờ rằng trong lòng bé con rất đặc ý thầm nói: Hừ hừ! Thật là quá tốt! Đồ gì đó quan trọng với Vũ Văn Dật Thần, vừa vặn bồi thường tiểu chủ tử của bé!

Nằm trong chiếc hộp nó mà một miếng ngọc bội nhẵn bóng, màu sắc ấm áp, khắc hoa văn tinh xảo, hoa văn trên bề mặt là gia huy của dòng họ Vũ Văn. Dịch Vũ Liễn nhìn rất ưa thích, bàn tay nhỏ bé cầm nó lên.

Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên hoảng hốt một trận, rất sợ bé đập hoặc làm rơi vỡ. Miếng ngọc bội này chính là vật bộ tộc Vũ Văn truyền trao tay đời này qua đời khác, là vật đính ước của mỗi đời tông chủ. Đời sau khi tông chủ lấy vợ sinh con trai, nó liền trở thành vật đính ước của thiếu tông chủ.

Thật ra ngọc bội này hẳn là được bảo quản bên trong thư phòng của Vũ Văn Hạo Nhiên, nhưng trước đó bọn họ đã dự định thay Vũ Văn Dật Thần cầu hôn quận chúa nhà Quyết Vương, ông liền giao thứ này cho Ngũ đệ Vũ Văn Hạo Chính, để Vũ Văn Hạo Chính toàn quyền xử lý việc đính hôn. Tội qua do bởi một lời nói của Kỳ Toán Tử, cửa hôn sự này đành xóa bỏ, thế nên Vũ Văn Hạo Chính nhớ được phải đem trả ngọc bội cho đại ca ông.

Vũ Văn Hạo Chính là một người nghĩ đến chuyện gì sẽ đi làm ngay, có việc kéo dài để trong lòng làm ông rất khó chịu, đó là lý do vì sao ông sợ chính mình sẽ quên mất việc này, liền mới sáng sớm tinh mơ, vào lúc Vũ Văn Hạo Nhiên đang muốn ra cửa vào triều sớm đã giao lại cho ông. Vũ Văn Hạo Nhiên lo lắng tới tới đặt để này nọ, liền tiện tay nhét vào trong tay áo, muốn tối về sẽ đặt lại trong thư phòng.

Ông thật cảm thấy hối hận lúc này, vừa trách Ngũ đệ, trả vật sao lại phải trả vào sáng sớm, lại chọn đúng lúc người ta sắp đi ra ngoài? Nếu hôm nay ông không mang theo thứ này đến, không phải sẽ không có loại nguy cơ mất đi ngọc bội gia truyền này chứ?

Ông đang suy nghĩ, chỉ thấy bé con cúi đầu chơi ngọc bội rất không an phận, bàn tay nhỏ nhỏ gắng sức chọc chọc gầy gầy vào miếng ngọc bội, khiến Vũ Văn Hạo Nhiên hết hồn, không nghĩ ngợi gì, vươn tay, mạnh mẽ cướp về.

Kết quả, ông lập tức lọt vào tầm ngắm của một đôi mắt phượng trần đầy giận dữ, sắc mặt của bé con rất u ám.

“..., Thập lục điện hạ, thứ này được tách ra thế này!” Ôi, thân phận mình dưới người ta, không thể không cúi đầu mà! Bé con thì phải dõ, phải dõ! Vũ Văn Hạo Nhiên vội vàng trưng lên khuôn mặt cười, bàn tay lật giở hai ba lần, rồi đưa tay đến trước mặt Dịch Vũ Liễn, hai lòng bàn tay đều có một miếng ngọc bội. Hóa ra miếng ngọc bội kia lại biến thành hai phần, giống nhau như đúc, một lớn một nhỏ.

Về mặt Dịch Vũ Liễn dịu dần, cảm giác vô cùng thần kỳ, nhìn trái rồi lại nhìn phải, chia bàn tay nhỏ bé lấy nó về nghiên cứu, Bé vừa mới thấy phần giữa ngọc bội có thể chuyển động, thì ra là tháo được ra như thế hả! Thú vị đấy! Hợp thành một thì trông như hoa văn phức tạp, ở giữa lại có một miếng ngọc bội nhỏ, tách ra thành hai miếng ngọc bội hình tròn giống nhau như đúc, to nhỏ không đồng nhất. Thảo nào bé phát hiện ra có hai sợi dây, hóa ra là xỏ vào cái đó, như thế này lại như thế này, ừm, hợp lại với nhau được!

Thú vị! Bé con một mình chơi tiếp, chơi đi chơi lại mấy lần, khiến sắc mặt Vũ Văn Hạo Nhiên tái đi.

Ừ, bé thích cái nhỏ! Cứ dùng cái này để bù lại món nợ thanh tiểu chủ tử của bé bị quẳng đi là được rồi! Vị bé con nào đó cuối cùng cũng chơi đủ, rất có lòng tốt quyết định bỏ qua cho Vũ Văn Hạo Nhiên, không quăng phịch ông xuống hồ nước lạnh lẽo nữa. Thế là sau đó đã xuất hiện tình cảnh khiến Vũ Văn Hạo Nhiên suýt chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Chỉ thấy bé thả miếng ngọc bội to vào trong hộp, đóng hộp, đẩy đến trước mặt ông, ý bảo ông cầm đi, tiếp theo cầm miếng ngọc bội nhỏ đeo lên cổ của bé.

A a a! Tiểu hoàng tử, người muốn làm gì? Miếng ngọc bội kia là cho con dâu tương lai của ông đó! Cho dù thiên hạ xảy ra chuyện lạ, tiểu hoàng tử biến thành con gái, thì cũng tuyệt đối không phải là lựa chọn thích hợp cho vị trí con dâu trong suy nghĩ của ông! Bởi vì đứa nhỏ nhà ông chắc chắn không đối phó nổi với loại vợ kinh khủng thế này! Huống hồ, trên thực tế, mặc dù tiểu hoàng tử trông có thiên về tướng nữ, nhưng vẫn là con trai hàng thật giá thật! Là con trai, là con trai mà! Ông muốn một con dâu trai làm cái gì?

“Thập lục điện hạ, miếng ngọc bội này rất quan trọng, không thể tùy tiện tặng người đâu!” Hiểu không? Bé con? Không thể tặng cho người đâu! Mau trả lại đi! Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên giờ tay giậm chân, nhưng nét mặt vẫn duy trì sự cung kính thận trọng như trước.

Đáng tiếc là phương thức lý giải của đứa trẻ nào đó rất khác biệt, vừa nhét miếng ngọc bội đeo trên cổ vào bên trong áo, vừa dùng ánh mắt nhìn một tên ngu dốt lườm ông một cái, nghiêm túc tuyên bố: “Ta biết rồi, ta sẽ không tặng cho người khác đâu! Minh ta đeo!”

Có nhầm hay không đó! Chính là người đeo nên mới không thích hợp. Vũ Văn Hạo Nhiên buồn bực bởi một câu của bé con, suýt nữa học máu. Trong đầu ông xoay chuyển thần tốc, nghĩ nghĩ biện pháp muốn dưới tình huống không chọc giận tiểu hoàng tử mà lấy lại được ngọc bội đính hôn gia truyền.

Tiếc là, Dịch Vũ Liên không hề giống trẻ con bình thường, bé cũng biết vật phẩm ngọc bội loại này là đồ rất quý báu, có vẻ như tùy tiện lấy của người ta là có phần hơi quá đáng. Nhưng Vũ Văn Dật Thần ném tiểu chủ thủ của bé trước, nên mình chỉ cầm một cái miếng nhỏ trong ngọc bội của cậu ta thì có là chuyện gì quá nghiêm trọng đâu, bé vẫn để lại cho cậu ta miếng lớn đấy chứ. Lại còn chưa lấy đi hết nhé!

Cho rằng Vũ Văn Hạo Nhiên có lẽ không muốn đưa cho bé, bé quyết định muốn miếng ngọc bội nhỏ này, căn bản không cho ông có cơ hội, lập tức đưa ra tay trước chiếm lợi thế. Bàn tay nhỏ nhỏ của bé vỗ trên bàn, nói to: “Người đâu! Tiền Vũ Văn đại nhân ra ngoài!” Sau đó bé còn giằng giải với Vũ Văn Hạo Nhiên, “Vũ Văn đại nhân, trường thi là nơi quan trọng, ngài ở đây không thích hợp lắm, sắc trời đã gần tối, ngài vẫn nên mau chóng ra cung đi.” Nói xong bé nhảy từ trên ghế xuống đất, chấp tay lần lượt đi xem xét mấy đứa nhỏ giải bài thi.

Ông ở chỗ này không thích hợp? Là ai kiên quyết gọi ông tới bằng được? Quả thật là một tiểu hoàng tử cướp bóc! Nhìn vài tên thái giám xuất hiện bên mình làm như là tiền ông, nhưng thật ra là uy hiếp ông phải đi, Vũ Văn Hạo Nhiên mang cảm giác tức giận phân tích tình huống một chút, phát hiện ra mình đã định phải ngậm bồ hòn rồi. Mặc kệ tương lai có ra sao, vị bé con độc tài trước mặt không chỉ là một vị tiểu hoàng tử mà còn là cục cưng của Hoàng thượng, không thể đắc tội được!

Cuối cùng đây là chuyện quái gì thế? Tiểu hoàng tử gọi ông qua chỉ để cướp lấy ngọc bội gia truyền nhà ông? Ông rút cuộc chọc tới vị tiểu hoàng tử này ở điểm nào? Vũ Văn Hạo Nhiên trừng mắt thái giám, lòng sinh buồn phiền mà rời đi.

Dọc đường đi, ông vừa giận mình hôm nay mang ngọc bội theo vào trong cung, vừa tức Dịch Vũ Liên trắng trợn cướp đoạt ngọc bội nhà ông, càng cảm thấy buồn bực khi một đứa bé con mà ông cũng không đối phó được!

Cứ như vậy, ông mang về mặt u ám ra cung, đi về phía gia phó dùng kiệu chờ. Mà ở nơi nào đó, có một vị trẻ khờ đang đợi ông

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 27: Đứa Trẻ Khờ Vui Vẻ

Vũ Văn Dật Thần từ xa đã trông thấy cha cậu mang sắc mặt khó coi đi tới, cậu lập tức rụt rè dò hỏi Vũ Văn Hạo Chính đứng bên: “Ngũ thúc, cháu không tham gia thi tuyển, cha cháu thật sự sẽ không tức giận chứ?”

“Thật sự không tức giận! Ta đảm bảo!” Vũ Văn Hạo Chính mỉm cười xoa đầu cậu, nói rõ ràng một cách khẳng định.

Trước đó ông áp giải năm người có tội kia ra khỏi Tuệ Võ Điện, đi không được bao lâu, ông đã để cho Phó thống lĩnh tiếp tục áp giải, bản thân mình thì cáo từ luôn ba vị quan của chùa Đại Lý.

Ông muốn mau mau chóng chóng tìm ra đứa trẻ khờ đang không thấy đâu của nhà ông, lại chẳng ngờ tới bọn thuộc hạ báo lại, nói rằng đứa trẻ khờ nhà ông bị lạc đường, đáng thương vô cùng tìm bọn họ cầu cứu, đã được bọn họ dẫn tới nơi họ vệ đội phiên rồi.

Vũ Văn Hạo Chính thở phào một hơi, sau lại thàn than một tiếng: đứa trẻ khờ nhà ông thật đúng là ngốc nghếch, đi theo người ta mà cũng có thể lạc được! Tiếp đó ông lại thấy may mắn, người ngốc cũng có phúc của người ngốc, may mà ngày hôm nay cậu cháu cả nhà ông lạc đường, sau đó lại gặp được người quen, bằng không hôm nay bọn họ nhất định cũng xui xẻo.

Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới thấy đứa con cả và Ngũ đệ ông đứng bên kiệu, ông vừa đi tới trước mặt hai người đã nổi giận dưng dưng quát hỏi Vũ Văn Dật Thần: “Tại sao hôm nay con không xuất hiện tại Mậu Học hiền? Con đi đâu làm gì hả?”

Oa, Ngũ thúc cậu lừa gạt người khác! Cha cậu rất dữ dội mà! Đứa trẻ khờ khỏe mắt rung rung treo một giọt nước mắt, cup đầu, vòng vo áp ứng nói: “Con, con, con lạc đường ạ...” Bốn chữ cuối cùng, cậu nói bằng giọng rất nhỏ, đứa trẻ khờ nào đó thật ra có chút chột dạ.

“Lạc đường?” Âm lượng vút cao không thể tin, “Lạc đường là tốt!” Lời nói tiếp đó là lời khen ngợi vang dội, đồng thời Vũ Văn Hạo Nhiên còn đưa tay vỗ vai con trai, may là lạc đường! Bằng không thì ngày hôm nay con trai quý báu của ông nhất định sẽ có kết cục đứng thẳng đi vào, bị đánh nằm ngang bê ra Mậu học hiền!

Cái gì? Sao lại nói giống hệt Ngũ thúc cậu thế kia, lạc được là tốt? Hôm nay xảy ra chuyện gì sao? Vũ Văn Dật Thần cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn, ngừng đầu lên nhìn cha cậu, trong lòng vô cùng buồn bực.

Tên hoàng tử tiểu sát tinh kia! Vừa nghĩ tới Dịch Vũ Liên, Vũ Văn Hạo Nhiên đã tức đến ngứa răng ngứa lợi, mặt mũi sa sầm, quay sang hỏi con ông:

“Hôm nay con có chạm mặt Thập lục hoàng tử không?”

“...” Thập lục hoàng tử? Là ai hả? Vũ Văn Dật Thần hoàn toàn quên mất ngày hôm nay cậu tham gia buổi tuyển chọn thư đồng chính là cho Thập lục hoàng tử, càng không biết bé con áo đen mặt lạnh bản thân gặp bên hồ chính là vị hoàng tử nhỏ theo lời cha cậu, cậu dùng sức lắc đầu. Hôm nay cậu từng gặp một vị hoàng tử nhỏ, ai mà biết được là thứ bao nhiêu, quản làm gì cơ chứ, mọi việc cứ phủ định là đúng không sai!

Vậy thật sự là kỳ quái, rốt cuộc thì do đâu vị tiểu hoàng tử kia hôm nay không được bình thường? Vũ Văn Hạo Nhiên nghĩ không ra, ông trầm giọng răn đe con mình: “Sau này chỉ cần thấy Thập lục hoàng tử thì tránh xa ra một chút!”

Vũ Văn Dật Thần gật đầu không hiểu ra sao, nghĩ thầm, phụ thân đại nhân à, xin cứ yên tâm, cha quản cậu ta là thập lục hay lục thập, chỉ cần là hoàng tử, cậu đều tròn vô cùng xa! Sau đó tâm tư đưa trẻ khờ chuyển dời, may thay hôm nay lại chẳng hề bị mắng chửi, thật sự là số đỏ à! Cậu âm thầm vui vẻ, lại phát hiện ra cha cậu vòng qua đầu cậu vật gì đó, đáp xuống cổ cậu.

Vũ Văn Dật Thần cúi đầu nhìn, thì ra là ngọc bội gia truyền. Cậu lại ngẩng đầu nhìn cha, vừa định cười khờ khạo rồi lại không cười được nữa, động tác cương cứng, bởi vì cậu phản ứng chậm lại một sự việc, chờ đã! Cậu vừa mới thấy cái gì nhỉ? Đưa trẻ khờ nhanh chóng cúi đầu nhìn, cảm miếng ngọc bội trên cổ lên nhìn!

AAAAAAAAAAAA! Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong lòng đứa trẻ khờ nào đó, mẹ ơi! Miếng ngọc bội nhỏ ở giữa đâu rồi? Đi đâu mất rồi? Không phải là do cha cậu đã đính hôn thay cậu chứ, đưa cho ai rồi sao?

“Cha, miếng ngọc bội nhỏ ở giữa đâu ạ?” Giọng nói run rẩy, trái tim đập bùm bùm, tay trái Vũ Văn Dật Thần khẽ kéo áo cha cậu, kéo lực chú ý của Vũ Văn Hạo Nhiên đang nói chuyện với Ngũ thúc cậu trở về, khuôn mặt khờ nhỏ nhắn suy sụp, ngẩng mặt nhìn cha, chỉ cho cha thấy miếng ngọc bội ở bên tay phải cậu. Cậu rất nhỏ yếu, trái tim cậu cũng rất mỏng manh, thế nên, cha à, ngàn vạn lần xin đừng có nói là ông đã đính hôn cho cậu rồi nhé. Thời gian tốt đẹp sau này của cậu không phải đã chôn vùi ngay bây giờ trên người một cô gái nào đó mà cậu chưa từng gặp mặt đâu!

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi lại càng tức, Vũ Văn Hạo Nhiên nổi giận trùng trùng miếng ngọc bội trong tay con trai, vô cùng không cam lòng rút ra hai chữ từ kẽ răng: “Đã mất!” Tiếp theo lại quay về phía Ngũ đệ nhà ông trùng trùng, oán giận nói: “Đều tại đệ! Sáng sớm tỉnh mơ trả lại vật quan trọng như vậy làm cái gì!”

“Nghĩa là sao? Đại ca, khi đệ trả cho huynh, hai miếng ngọc bội vẫn còn mà!” Vũ Văn Hạo Chính cảm thấy mình chẳng hiểu gì, đại ca ông sao lại nổi giận thế, hai miếng ngọc bội này vẫn luôn để cùng nhau, chỉ khi nào dùng để đính ước mới tách ra, ông lại không cảm nó đi đâu.

Khi Vũ Văn Hạo Nhiên vừa định kê ra hành động của vị hoàng tử nhỏ nào đó độc tài chuyên chế, con của ông lại đưa tay ra quấy rối ông.

“Cha, không phải vì đính ước mà đưa cho người ta hả?” Đưa trẻ khờ lo lắng, yếu ớt bật lời, sau hỏi xác nhận lại một lần.

“Không phải! Nếu như đính ước thì đã tốt! Là bị người ta đoạt mất rồi!” Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện đó, sự bất mãn của Vũ Văn Hạo Nhiên đối với Địch Vũ Liên như nước sông chảy cuộn cuộn, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

“Cái gì?” Vũ Văn Hạo Chính trung về mặt kinh ngạc nhìn huynh trưởng, ai có lá gan lớn vậy đoạt mất ngọc bội gia truyền nhà Vũ Văn bọn họ

“Về rồi nói!” Mặt mũi Vũ Văn Hạo Nhiên hầm hầm, quyết định về bàn bạc cùng các trưởng lão nên cướp đoạt, hay lừa gạt, hay trộm ngọc bội lại từ tay Thập lục hoàng tử về.

Vũ Văn Dật Thần nặng nề thở ra một hơi, cất ngọc bội vào trong người, may không phải là đính ước! Quan tâm gì nó là bị cướp hay bị trộm, nói chung là không phải đính hôn, cậu cũng rất vui vẻ! Ha haaa!

Cậu yên lòng lặng lẽ vui mừng, còn cha cậu lại xụ mặt, Ngũ thúc cậu cau mày không cười nữa. Hai người lớn dẫn đứa trẻ là cậu lên kiệu về nhà, có việc gì về nhà bàn sau.

Lúc này, Địch Vũ Liên trong Mậu Học hiển ra lệnh thu giấy viết.

Giấy viết được nộp lên, toàn bộ những đứa trẻ đều cho rằng cuộc tuyển chọn đã kết thúc, lại bị ra lệnh xếp thành hàng đứng bên ngoài đình viện.

Địch Vũ Liên đứng ngay phía trước, một chân ngăn người bước ra, làm mẫu động tác trung bình tấn, bé con giằng giải nói: “Toàn bộ đều ngồi làm trung bình tấn như ta vậy.” Sau đó bé thu chân, chấp tay đứng thẳng, “Nếu người nào không kiên trì được có thể đứng thẳng dậy, tuy nhiên nhớ kỹ, người nào đứng dậy sớm hơn, khả năng được tuyển sẽ thấp hơn người đứng dậy muộn hơn! Nếu ngay cả đứng cũng không được, người nào càng sớm lăn trên đất trước người đó càng sớm bị loại! Lần thi tuyển này, khi nào bản hoàng tử nói kết thúc, các người mới có thể về nhà!”

“Thập lục hoàng tử, chẳng phải Hoàng thượng đã nói chỉ kiểm tra một canh giờ thôi sao? Người nhà những đứa bé này cũng không biết...” Đào công công không rõ dò hỏi.

“Vậy bây giờ tốt nhất là người nghĩ cách thông báo cho người nhà bọn chúng đi, còn muốn kiểm tra thật lâu nữa!” Khuôn mặt bé con lạnh lùng bình tĩnh

“Dạ!” Đào công công vội vàng đáp lời.

“Còn có, Đào công công, người phải ghi lại rõ ràng tên tuổi đúng lúc người nào không kiên trì được nữa!” Thấy ba người Tiểu Phúc Tử muốn nói rồi lại thôi, Địch Vũ Liên không đợi Đào công công đáp lại đã quay sang nói với ba người họ, “Ba người các người cũng tiếp tục đứng đây kiểm tra, đêm nay

khỏi cần hầu hạ, Tiểu Phúc Từ, người đứng đầu đi, Bích Tiêu, Từ Dịch, hai người đứng phía sau! Bắt đầu đi!”

Địch Vũ Liên uốn nắn tư thế của lũ trẻ một lần, cảm giác ổn thỏa rồi liền để thái giám cầm giấy viết theo bé quay về An Khang điện.

Vào bữa tối, Địch Vũ Liên dùng cơm với Hoàng thượng. Còn Vũ Văn Dật Thần, suốt một ngày không gặp mẫu thân mình, sau khi về đến nhà thấy cha cậu nói muốn nghị sự với các vị trưởng lão, cậu liền chuẩn tới nơi ở của mẹ cậu.

“Mẹ!” Vũ Văn Dật Thần vào nhà, đầu tiên gọi một tiếng mẹ.

“Thần nhi, sang đây để mẹ nhìn nào!” Mẫn Mẫn đang ngồi đó, vẻ mặt tươi cười, nhẹ giọng gọi Vũ Văn Dật Thần đến bên cạnh bà.

“Mẹ...” Thấy mẫu thân cậu giống như tỉnh táo lại, có thể nhận ra con trai là cậu đây, Vũ Văn Dật Thần quá mức kích động, lại có chút lúng túng đứng lặng một bên.

“Thần nhi, mau tới đây nào!” Mẫn Mẫn nhìn cậu khó hiểu, sau lại vẫy tay với cậu.

Vũ Văn Dật Thần bình ổn tâm tình, ngoan ngoãn đi tới bên người mẫu thân cậu.

Mẫn Mẫn đưa tay dịu dàng chỉnh trang vài sợi tóc xõa xuống của cậu, hơi khó hiểu hỏi thăm: “Thần nhi cao thế này từ khi nào?” Chẳng đợi cậu đáp lời, bà lại vui vẻ nói tiếp: “Hôm nay là sinh nhật của Thần nhi, biết mẹ chuẩn bị cho con cái gì không?”

“...” Những biểu hiện kinh hãi, thất vọng, khó sở xuất hiện lần lượt trên khuôn mặt Vũ Văn Dật Thần, tâm tình vui vẻ vừa mới rồi sa sút trong nháy mắt, thì ra mẫu thân không hề bình phục.

“Mẹ chuẩn bị cho con một cái túi hương nhỏ này!” Mẫn Mẫn cúi người bắt đầu tìm kiếm cái mà bà gọi là túi hương nhỏ, thế nhưng tìm thế nào cũng không thấy, “Ôi, rốt cuộc là mẹ để ở đâu nhỉ?” bà hơi sốt ruột, bỗng nhiên thấy túi hương nhỏ hiện ra trước mặt, bà lập tức vui mừng nói. “À, tìm được rồi, ở chỗ này!”

Thật ra không phải do bà tìm được rồi, mà Vũ Văn Dật Thần đã tháo thật nhanh túi hương nhỏ bên hông xuống, đặt trước mặt bà. Cậu hiểu ra trí nhớ của mẹ cậu đã dừng lại ở lúc nào, là vào ngày sinh nhật ba tuổi của cậu. Ngày đó là ngày cuối cùng cậu nhìn thấy mẫu thân bình thường, hương thụ tình thương dịu dàng của mẹ, cũng là hồi ức quý báu nhất của cậu.

Có thể để cậu ôn lại hồi ức tốt đẹp nhất như thế, cậu hẳn là phải thấy thỏa mãn rồi! Chỉ ít cậu còn có thể gặp mặt mẫu thân hàng ngày, thỉnh thoảng còn có thể hưởng thụ sự yêu thương của mẫu thân. Còn đứa bé cậu gặp buổi chiều ngày hôm nay, đến mẫu thân cũng không có, cậu còn hạnh phúc hơn đứa bé ấy nhiều! Sau khi nghĩ như vậy, tâm tình Vũ Văn Dật Thần yên bình hơn rất nhiều.

Vì vậy, tuy nói rằng thần trí Mẫn Mẫn không bình thường, thế nhưng chàng vạng ngày hôm nay hai người một mẹ một con đều rất vui vẻ. Lan Tú chuẩn bị xong cơm tối, Mẫn Mẫn coi Vũ Văn Dật Thần thành đứa trẻ ba tuổi, dứt cơm cho cậu ăn, cậu rất ngoan ngoãn há miệng để bà dứt, khuôn mặt khờ khạo nhỏ bé nở nụ cười vui sướng dào dạt.

Sau bữa tối, Lan Tú mỉm cười nhìn hai mẹ con, Mẫn Mẫn thì kéo con trai ôm vào ngực, kể cho cậu nghe chuyện xưa. Lần thứ hai ôn lại những chuyện xưa đã từng nghe qua, Vũ Văn Dật Thần cũng chẳng hề cảm thấy phiền. Cậu tham lam hưởng thụ tình cảm ấm áp từ trên người mẫu thân tỏa ra, không ngừng hy vọng thời khắc này có thể dừng lại mãi mãi.

Ngay tại lúc áp áp ấy, ngoài phòng bỗng nhiên có tiếng động, giống như có rất nhiều đi về hướng này. Ngay sau đó, cửa phòng bị mở ra, Vũ Văn Hạo Nhiên xuất hiện ở trước cửa, phía sau ông là những vị trưởng lão, còn có quần gia và đám nô bộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Giác Mộng Đẹp Khó Dài Lâu

Cha...” Việc này thật sự khiến Vũ Văn Dật Thần cảm thấy ngoài ý muốn, vì từ sau khi mẫu thân cậu phát điên, cha cậu chưa từng đặt chân lại một lần vào phòng mẫu thân cậu. “Huynh đến nơi này làm cái gì! Đi tìm mấy bà phu nhân khác của huynh đi!” Mẫn Mẫn giận dữ, ký ức dừng tại thời điểm bị chồng phản bội bắt đầu kích thích bà, sau đó bà giống như không thấy những người khác mà phát điên.

Vũ Văn Hạo Nhiên thấy dáng vẻ của bà như vậy, sắc mặt ông rất xấu. Không khí trong phòng tồn tại dưới dạng áp suất thấp, ông trầm mặt, không đáp lại bà, sau đó lại khó chịu nhìn về phía con trai cả của mình, rồi ra lệnh với Lan Tú: “Lan Tú, trước sáng sớm ngày mai, sắp xếp toàn bộ đồ đạc cho phu nhân cho tốt!”

“Chủ thượng, cái này là...” Lan Tú đứng ngây ra tại một chỗ.

“Cha, sắp xếp đồ đạc cho mẹ làm gì?” Vũ Văn Dật Thần không rõ hỏi lại, có một loại dư cảm không tốt nổi lên trong lòng.

“Ngày mai bốn vị đại trưởng lão quay về đất phong sẽ mang mẹ con đi! Từ nay về sau, mẹ con sẽ ở trong tộc, tháng ba hàng năm con có thể về đất phong thăm mẹ con!”

Mấy câu nói ấy tựa như sấm sét giữa trời quang, chấn động đến nỗi khiến cho Vũ Văn Dật Thần đứng lặng người tại chỗ. Thời khắc tốt đẹp vừa mới rồi đã một đi không trở lại, tất cả đều như cảnh tượng trong giấc mộng, tựa như bọt biển dễ vỡ, trong nháy mắt đã tan biến...

“Vì sao!” Phục hồi lại tinh thần, cậu không dám tin cất lời hỏi, “Cha! Cha không thể làm như vậy! Hàng năm chỉ cho phép con gặp mẹ một lần, sao có thể như thế được!” Cậu vội vàng đưa tay bắt lấy Mẫn Mẫn đang lăm bắm bên cạnh, rất sợ rằng cha cậu sẽ thật sự tách cậu và mẫu thân ra.

“Cháu cũng không còn là một đứa trẻ con còn chưa dứt sữa! Đã lớn như vậy rồi, cả ngày chỉ ý ỏi bên cạnh mẹ, giống như gì hả!” Đại trưởng lão khó chịu xen lời.

“Nhất định là bởi vì suốt ngày cháu chỉ thích chạy tới nơi ở của mẹ nên chuyện gì cũng làm không tốt!” Nhị trưởng lão không vừa lòng tiếp lời.

“Chẳng chín chắn chút nào, không bằng cả đứa trẻ con bốn tuổi. Hôm nay cháu tiến cung, thật sự phải để cháu nhìn xem thập lục hoàng tử xử lý các việc ra sao, rất lợi hại!” Tam trưởng lão bĩu môi nói.

“Cháu là thiếu tông chủ của tộc Vũ Văn chúng ta, nên có dáng vẻ của thiếu tông chủ một chút! Nhìn thập lục hoàng tử người ta xem, tuy còn nhỏ nhưng không mất uy nghiêm cao quý! Hôm nay cháu không gặp được vị tiểu hoàng tử kia thật rất đáng tiếc, rất đáng tiếc!” Tứ trưởng lão lắc đầu.

“Ba ngày sau, cháu sẽ vào thư viện của Quốc tử học đọc sách, để không làm cháu phân tâm, mẹ cháu trước hết sẽ ở đất phong. Không phải mẹ cháu sẽ ở đây mãi không trở lại, đợi cháu lớn lên, sau khi có thành tựu thì hẵng đón mẹ cháu quay về!” Vũ Văn Hạo Kỳ giải thích với cháu trai cả nhà mình.

“Đương nhiên, không phải chỉ cho cháu một năm thấy mẹ cháu một lần đâu! Nếu cháu biểu hiện tốt, còn có thể gặp vài lần!” Vũ Văn Hạo Chính không nỡ để cháu trai cả nhà mình buồn bã, dỗ dành cậu.

Từ đại trưởng lão đến lục trưởng lão, mỗi người một câu, khiến cho Vũ Văn Dật Thần cảm thấy việc này chắc chắn đã trải qua sự đồng thuận của chư vị trưởng lão, cậu không khỏi sốt ruột, kêu lên: “Không! Con tuyệt không đồng ý!” Mẹ cậu ở chỗ này đã khổ lắm rồi, nếu như tới đất phong thì còn sống ra sao! Mẹ cậu phải ở bên cạnh cậu, như thế cậu mới chăm sóc tốt cho mẹ được!

“Việc này không phải do con quyết định! Bay đâu! Đi tách thiếu tông chủ và phu nhân ra!” Vũ Văn Hạo Nhiên trầm mặt trầm giọng ra lệnh.

Sợ đi phải như thế này vì trước đây ông đã gặp sáu vị trưởng lão, tường thuật lại chuyện phát sinh buổi chiều tại Mậu học hiên. Trừ Vũ Văn Hạo Chính lúc đó đang có mặt ở đây, năm người khác đều vui mừng khi nhà mình gặp may tránh được một kiếp, lại càng thêm khiếp sợ năng lực vị thập lục hoàng tử kia thể hiện ra. Cũng vì vậy về phần ngọc bội kia, họ phân tích rất lâu, cảm giác rằng khả năng lấy lại được là rất thấp, không bằng coi như mất rồi! Thật sự rõ là xui xẻo mà vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt!

Bảy người vừa tức giận lại vừa cảm thán, mồm năm miệng mười thảo luận về Dịch Vũ Liễn. Không biết là ai đó đã than một câu, thập lục hoàng tử lợi hại như vậy chính là do không còn mẫu thân! Những người khác đều cảm thấy câu này rất có lý, kết quả là trọng tâm đề tài đã được chuyển sang Vũ Văn Dật Thần.

Đứa trẻ kờ thích dán lấy mẫu thân là điều ai ai cũng biết. Chuyện không được làm bạn bên cạnh hoàng tử là điều không thể thay đổi được rồi, vậy thì tiếp đó nó chỉ có thể đến thư viện Quốc tử học mà thôi. Họ cho rằng muốn thay đổi đứa trẻ này, để nó có thể trưởng thành hơn một chút, không cho một liều thuốc mạnh là không được. Vì vậy, xét theo trường hợp thập lục hoàng tử, mọi người nhất trí quyết định hẳn là nên tách nó và mẫu thân ra, không thể để nó tiếp tục dán lấy mẫu thân nó giống như đứa trẻ chưa dứt sữa thế.

“Cha! Cha không thể làm như vậy! Cha không thể tàn nhẫn chia tách mẹ và con như vậy!” Vũ Văn Dật Thần ôm lấy cánh tay mẫu thân cậu, không chịu tách ra. Gia phó cũng không dám dùng sức, sợ làm cậu bị thương, chỉ có thể lúng túng nhìn về phía Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Đứng ngốc ở nơi đây làm gì! Còn không mau tách thiếu tông chủ và phu nhân ra! Đưa thiếu tông chủ về phòng đi!” Vũ Văn Hạo Nhiên lớn tiếng quát.

“Cha! Cha không thể làm như vậy! Buông ta ra! Mẹ! Mẹ!” Vũ Văn Dật Thần gắt gao ôm lấy cánh tay mẹ cậu, nhưng dưới tình huống gia phó cố sức tách hai người họ ra, cậu đã làm đau Mẫn Mẫn. Nghe thấy tiếng bà kêu lên, cậu sợ làm mẹ bị thương, buộc lòng phải buông tay. Hai mẹ con cậu cuối cùng cũng bị tách ra.

Cảm giác bị ép chia rẽ với mẫu thân khiến Vũ Văn Dật Thần có cảm giác hoang mang mà trước nay chưa từng có, “Buông ra!” Cậu dùng sức giãy dụa, lại phát hiện ra bản thân mình càng lúc càng rời xa mẫu thân. Cảm giác kinh hoàng khi mất đi mẫu thân tràn ngập khoang ngực, thúc đẩy phản oán niệm bị cậu đè ép dưới đáy lòng, ẩn sâu vô cùng đi ra ngoài.

Bị mấy người tới giữ lại, cậu quay đầu nhìn về phía cha cậu, chẳng hề lựa lời mà kêu la với cha, “Vì sao, vì sao lại không bắt mẹ đi không được! Cha đã hại mẹ đến điên rồi, bây giờ còn muốn chia tách con và mẹ! Vì sao cha phải tàn nhẫn đối xử với người mà cha đã từng yêu như vậy? Muốn đi thì hãy để mẹ và con cùng đi! Mẹ con chỉ có một đứa con trai này, con chỉ muốn mẹ con, con chỉ muốn sống những ngày yên bình với mẹ mà thôi. Dù sao cha cũng đâu thiếu con trai, chọn người con khác làm thiếu tông chủ đi! Vừa lúc mẹ của con đã điên rồi, sẽ chẳng để ý cha lấy thêm 10 người hay 8 người hay cả 100 người vào cửa. Thế nên nếu cha cảm thấy mấy người con trai này vẫn chưa tốt thì cha cứ tiếp tục lấy, để các bà ấy tiếp tục sinh, cuối cùng cũng sẽ sinh cho cha một người con trai khiến cha thỏa mãn! Con chán thêm vị trí kế thừa của cha!”

Một tiếng “Bốp!” vang lên, Vũ Văn Hạo Nhiên hung hăng tát cậu một cái.

Khuôn mặt Vũ Văn Hạo Nhiên đỏ bừng, cả người tức đến phát run, thu bàn tay đánh con trai trưởng về sau lưng, nhưng lại nắm lại thành nắm, nắm rất chặt. Đây là lần đầu ông ra tay đánh con trai trưởng mình thương yêu nhất, sau khi ra tay thì lại hối hận.

Sau khi Vũ Văn Dật Thần hết xong hết những câu kia thì thấy trong ánh mắt cha hiện lên một chút đau đớn. Khi đó cậu đã hối hận, cho rằng bản thân mình có phần hơi quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Mẹ Con Xa Cách

“Mấy đứa đây không phải là con! Cho dù con có cần hay không, có thích hay không thì vị trí thừa kế tông chủ chỉ có thể là con! Còn chuyện giữa cha và mẹ chưa đến lượt phân làm con trai như con bình luận! Muốn gặp mẹ thì hãy gắng sức học tập cho tốt! Khi nào con có tiền đồ, khi ấy mới có thể bàn đến chuyện đưa mẹ con quay về! Bay đâu! Đưa thiếu tông chủ nhốt vào lầu tây! Không có lệnh của ta, không ai được thả nó ra!” Vũ Văn Hạo Nhiên thay đổi chủ ý đưa con trai trưởng về phòng nó, lần này ông thật sự quyết tâm, và lại ông nhận thấy điều bất thường từ những lời của con trai, nó chưa hề biểu hiện ra việc không muốn kế nhiệm vị trí tông chủ, vậy mà bây giờ chỉ cần mẹ của nó cũng không cần vị trí thiếu tông chủ? Mẫn Mẫn thật sự là chứng ngại vật của đứa trẻ này.

“Cha! Con cầu xin cha, đừng đưa mẹ đi!” Nước mắt xuôi theo gò má rơi xuống, Vũ Văn Dật Thần không ngừng giãy dụa, quỳ xuống về phía cha cậu, “Chỉ cần không đưa mẹ con đi, con đảm bảo sẽ học thật tốt, đảm bảo sẽ khiến cho mọi người vừa lòng!”

Vũ Văn Dật Thần thật sự quyết định, nếu mẹ cậu được ở lại, cậu sẽ không như ngày xưa nữa. Chỉ đáng tiếc, Vũ Văn Hạo Nhiên đã cho rằng Mẫn Mẫn là vật cản đối với đứa con trai trưởng này, ông không hề đếm xỉa đến cậu dù có khóc lóc van xin. Ông lớn tiếng sai gia phó dẫn cậu đi.

“Không! Buông ta ra!” Vũ Văn Dật Thần bị nhấc lên trước cửa lần thứ hai từ chối đứng dậy, khuôn mặt khờ dầm dề nước mắt cầu xin sự giúp đỡ từ hai người chú của cậu, “Tam thúc, ngũ thúc, xin hai người, giúp cháu nói chuyện với cha đi! Đừng đưa mẹ cháu đi mà!”

Hai người bị cậu điểm tên cảm thấy không nỡ, nhưng lại cho rằng điều này tốt cho cậu nên cuối cùng hai người cũng quay đầu đi không lên tiếng.

“Chủ thượng...” Lan Tú cũng muốn cầu xin không cần đưa phu nhân đi đã bị Vũ Văn Hạo Nhiên cắt lời.

“Nơi này không có chuyện của cô. Cô đi dọn dẹp đồ đạc cho tốt, cùng phu nhân về đất phong ở!”

“Cha, con cầu xin người, đừng đưa mẹ đi! Buông ta ra! Mẹ! Mẹ!” Dù sao cậu cũng chỉ là một đứa bé con, làm sao có thể chống lại được sức lực của hai gia phó. Tiếng kêu la gào khóc của cậu không ngừng, cậu liều mạng đưa tay về phía mẫu thân cậu, nhưng rồi lại bị bắt buộc phải rời đi.

Người làm con trai vì sắp phân ly mà khóc khàn cả giọng, nhưng người làm mẫu thân lại vẫn lăm bầm một mình, bị điên chẳng nhận ra ai, lại càng không biết biệt ly là thứ gì, vì vậy đau lòng giận dữ chỉ có đứa trẻ niên thiếu...

Một đêm ấy, quý phủ Vũ Văn không hề yên ổn, tiếng khóc lóc la hét của thiếu niên truyền ra từ lầu tây, vang vọng trên không trung mãi không tiêu tán.

Vũ Văn Hạo Nhiên để chúng đại trưởng lão đi nghỉ ngơi, còn chính ông vẫn đứng bên ngoài khu lầu giam giữ con trai trưởng, chấp tay ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Tiếng cầu xin, khóc than, tiếng gõ cửa, tiếng đập cửa của con trai trưởng không ngừng vang tới bên tai. Ông dù thương xót cũng không chịu thỏa hiệp cứ đứng như vậy bên ngoài cả một đêm.

Cùng dưới một mảng trời sao, người khó đi vào giấc ngủ cũng không chỉ có cha con nhà Vũ Văn mà còn có những người khác.

Bé con bốn tuổi sau khi ăn bữa tối suy nghĩ một lúc, lại sai người mang giấy viết thi về Mậu Học hiện với bé, cầm đuốc soi, ngồi xem những tấm giấy mà những đứa trẻ kia đã viết. Khi đôi mắt đau nhức, bé lại đi qua phía trong đình viện nhìn qua những đứa trẻ kia. Trong lòng bé không ngừng lặp lại mục tiêu của bé: bé muốn chọn người ưu tú nhất, có tiềm lực nhất, phải trung thành với bé nhất! Người có thể bầu bạn bên cạnh bé nhất định phải văn võ song toàn! Như vậy bé mới có thể sống sót được trong hoàng cung ăn thịt người này, mới có năng lực tìm được người đàn bà kia!

Muộn như vậy rồi, những đứa trẻ trong đình viện đã không còn khả năng kiên trì ngồi trung bình tán nữa, đều sớm đổi thành đứng thẳng. Họ đều chưa được ăn cơm chiều, vừa khổ vừa đói vừa mệt thành thử phần lớn ngã lăn trên mặt đất, thậm chí còn ngủ gật.

Ba người Tiểu Phúc từ lưng vẫn còn thẳng, trái tim tri ơn đã thúc đẩy ba người kiên trì đứng tấn tiếp. Ngoại trừ bọn họ còn có một thiếu niên vẫn còn đứng tấn, ánh mắt cậu luôn hướng về Tiểu Phúc từ đứng phía trước, không hề dời đi.

Trong đầu cậu quanh quẩn lời cuối cùng của đại ca nói với cậu khi còn thơ bé là sẽ nghĩ cách chuẩn bị tiền mua thuốc chữa bệnh cho mẫu thân, cho cậu nơi ẩn chốn ở. Thế nhưng sau lần đó, tiền thì được người ta đưa về còn đại ca cậu đã đi và không hề quay trở về.

Con trai trưởng mà cha cảm thấy tự hào nhất, niềm hy vọng của nhà họ Phong, đại ca của cậu đã trở thành thái giám. Tuổi nhỏ cậu không hiểu điều đấy có ý nghĩa gì, nhưng ngày hôm nay, cậu đã chín tuổi, đã hoàn toàn hiểu ra đại ca cậu vì cứu mẹ, vì không để em trai chết đói mà cuối cùng tự mình làm vật hy sinh! Trong lòng vô cùng chua xót, cắn chặt răng, quên đi sự khó chịu toàn thân, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Cậu phải kiên trì tiếp, cậu nhất định phải được thập lục hoàng tử tuyển chọn! Chỉ như vậy thì nhà họ Phong bọn họ mới có tương lai! Mà quan trọng hơn là như vậy cậu mới có thể gặp được đại ca.

Thời gian trôi rất nhanh, còn một canh giờ nữa là Vũ Văn Hạo Nhiên phải vào triều sớm. Vũ Văn Dật Thần ở trong lầu đã sớm không còn gõ hay đập cửa nữa, thế nhưng tiếng khóc bên trong lầu lại biến thành tiếng gào thét, và lại còn kèm theo tiếng giọng khàn khàn đứa trẻ khờ gọi “mẹ” không ngừng.

Chúng đại trưởng lão đã sớm thức giấc để chuẩn bị các thứ, rồi có qua xem tình hình, tiện thể nói với Vũ Văn Hạo Nhiên các ông sẽ khởi hành bây giờ, như vậy có thể sớm thả thiếu tông chủ ra.

Vũ Văn Hạo Nhiên thở dài một hơi, dặn dò gia phó coi chừng thiếu tông chủ, đồng thời phái người làm cho con trai trưởng vài thứ nó thích ăn, đợi sau khi thả nó ra rồi nó vui vẻ. Sau đó ông rời đi cùng mấy vị trưởng lão, định bụng sau khi tiễn bốn vị về thì đi thẳng vào triều.

Chẳng qua cảnh tượng bên trong lầu tây không giống như bọn họ nghĩ trong đầu.

Lầu tây của phủ Vũ Văn là chỗ chỉ để dùng cho những đứa trẻ phạm lỗi tự kiểm điểm, tuy có cửa sổ nhưng về sau cũng bị đóng chặt lại.

Vũ Văn Dật Thần lần đầu tiên vào nơi này toàn toàn không quen, cậu vừa khóc vừa tìm đường ra ngoài. Không tìm được thì đập phá cửa. Sau khi cậu cảm thấy bản thân mình không đập được cửa chính liền chuyển mục tiêu thành cửa sổ đã bị đóng kín. Thật ra cậu đã sớm chùi sạch nước mắt, gào khóc chỉ để che giấu âm thanh cửa sổ của cậu mà thôi.

Đoàn người Vũ Văn Hạo Nhiên vừa mới cất bước thì chẳng bao lâu sau đó Vũ Văn Dật Thần đã mở được cửa sổ. Phía cửa sổ không có gia phó đứng trực như phía kia nên không ai phát hiện ra hành động của cậu, chỉ là tiếng khóc tiếng gào đột nhiên ngừng lại. Cậu bị nhốt trên lầu, nhìn từ cửa sổ xuống độ cao hai tầng lầu, cậu chẳng hề nghĩ ngợi, nhảy vọt qua song cửa sổ xuống dưới.

Thật ra với trình độ khinh công của cậu, độ cao ấy không là gì. Thế nhưng vì cậu quá mức sốt ruột, khi nhảy xuống chân phải không cẩn thận bị vấp phải một hòn đá ngã xuống, chân hơi bị trật.

Không biết chúng đại trưởng lão lên đường khi nào, cậu mang lòng nóng như lửa đốt bất chấp sự đau đớn ở chân, đứng dậy chạy về Thiên viện của mẫu thân. Đáng tiếc khi cậu đến nơi, người không nhà trống...

Không muốn tin tưởng rằng toàn bộ đây là sự thật, cậu chạy ra khỏi Thiên viện, dọc đường đi bắt lấy một gã nô bộc, hùng hổ chất vấn chúng đại trưởng lão đang ở nơi đâu. Biết được cả đoàn đang ở cổng chính, cậu buông tên nô bộc kia ra, bỏ chạy.

Bởi vì vẻ mặt của cậu không ngốc nghếch như ngày xưa, trái lại còn lộ ra khí thế uy hiếp, khiến tên người hầu kia còn tưởng hai mắt mình xảy ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Con Đường Của Mỗi Người

Vũ Văn Hạo Nhiên tiễn đoàn xe của nhóm đại trưởng lão lên đường rồi sau đó cùng với hai người em trai, mỗi người ngồi vào kiệu của chính mình, chuẩn bị đi tới Huyền Cẩm thành. Thế nhưng cỗ kiệu vừa được nhắc lên, ba người đột nhiên thấy ngoài kiệu có ai đó sừng sốt hô “Thiếu tông chủ”, tiếp đó lại được nghe thấy đứa trẻ khờ nhà ông cất giọng khàn khàn gọi “mẹ”.

Ba cỗ kiệu lập tức được đặt lại chỗ cũ, ba người ngồi trong kiệu vội vàng đi ra vừa lúc trông thấy Vũ Văn Dật Thần chạy đuổi theo đội xe, hướng về bóng hình ấy.

Bước chân của đứa trẻ khờ tập tễnh, nặng nề ngã xuống đất. Nó bất chấp vết thương ở cánh tay và đầu gối, nhanh chóng bò dậy, tiếp tục đuổi theo đội xe.

Vũ Văn Hạo Nhiên đứng bản thân ở đó một lúc lâu rồi mới hoàn hồn. Ông vội vàng hạ lệnh cho người theo sau, ông cho rằng con trai mình không thể đuổi kịp thế nên ông chỉ cho người theo để chú ý an toàn của nó mà thôi.

Ba anh em nhìn nhau, đồng thời thở dài một hơi rồi lại vào kiệu, tiến về phía hoàng cung.

Bên trong chiếc xe ngựa đang lăn bánh, Lan Tú nghe thấy tiếng tiểu chủ từ nhà mình la hét sau xe nhưng bà không có cách nào hết, chỉ có thể mắt rung rung nhìn Mẫn Mẫn đang say giấc nồng. Vài vị trưởng lão cũng đều nghe thấy tiếng gọi “mẹ” của ai đó phía sau, bọn họ xóc tẩm màn bên cửa sổ nhỏ lên nhìn, bất ngờ thấy thiếu tông chủ nhà mình đã chạy ra, nhưng không thể để cậu đuổi kịp, tốt nhất là chặt đứt cái ý nghĩ đấy trong đầu cậu sớm một chút. Thế nên đại trưởng lão đã trầm giọng hạ lệnh để đội ngũ đi nhanh hơn.

Xem nhẹ đau nhức truyền đến từ cổ chân, Vũ Văn Dật Thần vừa gọi mẹ vừa liều mạng đuổi theo đội xe.

Bởi vì vẫn còn rất sớm, dọc đường đi không hề có bóng người, đội xe chạy không hề có trở ngại thế nên đoàn xe trong nháy mắt đã đi xa.

Vũ Văn Dật Thần trông thấy khoảng cách của mình và đội xe đột nhiên bị kéo gần, dưới tình thế cấp bách này mới nhớ ra bản thân bình biết khinh công, vội vàng đề khí, thi triển khinh công đuổi người.

Khi chúng đại trưởng lão thò đầu ra thăm dò lần nữa thì phát hiện ra khoảng cách không hề được kéo gần mà lại còn gần hơn, sau lại trộm nhìn lần nữa, có làm hay không, khinh công của thiếu tông chủ tốt như thế từ lúc nào vậy? Quả nhiên đưa mẫu thân cậu ta đi là chuyện đúng đắn!

Dù sao thì chân Vũ Văn Dật Thần cũng bị thương, trước đó đã chạy rất lâu thương thế lại càng nặng thêm. Hơn nữa, cậu không ngủ cả một đêm, thần kinh căng thẳng, người mệt mỏi, tốc độ của cậu càng lúc càng chậm, sau đó lại rơi xuống thêm lần nữa, bước chân lại càng chênh vênh. Cậu lại ngã, không đội vững lại cậu đã bò dậy.

Cứ như vậy dọc đường đi, ngã rồi lại dậy không ngừng lặp lại, sau khi cậu kiên trì đuổi tới ngoài cửa thành, dù thế nào cũng không đuổi kịp đội xe ngựa đang chạy kia nữa.

“Mẹ...” Cậu ngơ ngẩn nhìn theo đội xe rồi xa, nghẹn ngào bật lời, “Mẹ..., mẹ —!” Giọng cậu khàn khàn đau thương chập chờn khắp đất trời hoang vu mệnh mạng nơi ngoại ô cửa thành.

Ánh sáng tờ mờ xuất hiện nơi chân trời, đứa trẻ khờ vốn đang đứng nặng nề quỳ xuống, nước mắt đau đớn không ngừng chảy. Sau đó, hai tay cậu chống xuống mặt đất, đỡ trọng lượng nửa người trên, đầu cúi gằm xuống, nước mắt từng giọt rơi. Trong lòng cậu không ngừng kêu gào, mẹ! Mẹ! Sớm muộn gì cũng có một ngày đội sau khi con chuẩn bị tốt mọi thứ, con nhất định sẽ mang người rời khỏi nhà Vũ Văn!

Cậu quyết không thỏa hiệp, quyết không bước chân vào triều đình, tuyệt đối sẽ không kế thừa gia nghiệp Vũ Văn! Trên đời này không có bất kỳ ai có thể thay đổi được quyết tâm và tín niệm của cậu!

Trái tim kiên định, mục tiêu rõ ràng, chỉ là, một lần chờ đợi là đợi tận mười hai năm, tất cả mọi thứ chỉ vì một người mà toàn bộ tan vỡ...

Mặc khác, trong Kim Chính điện buổi lâm triều, toàn bộ các đại thần và vài vị hoàng tử trưởng thành đều bất ngờ nhìn chăm chăm vào đứa bé con không nên xuất hiện ở nơi này.

Khi bắt đầu lâm triều, đứa bé con đứng ở vị trí đầu, cái đầu nho nhỏ xuất hiện giữa mọi người có vẻ vô cùng quái dị. Mỗi vị đại thần khi thương nghị triều sự đều không kim được quay lại nhìn bé, đoán không ra vì sao bé lại có mặt tại nơi đây.

Tuy rằng là tiêu điểm ngắm nhìn của mọi người, nhưng bé con nào đó không hề khó chịu mà vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng đạm mạc.

Thời điểm lâm triều không được tùy tiện ra vào Kim Chính điện, giới nữ hậu cung không được tự ý can thiệp triều chính, thế nên khi con người phú quý kia đột nhiên xuất hiện ở nơi này, trong nháy mắt, sự chú ý của chúng thần dôi khỏi đứa bé con, tất cả đều nghĩ: hôm nay lâm triều, chuyện kỳ lạ thật nhiều!

“Mẫu hậu! Người làm cái gì vậy? Từ lúc nào giới nữ hậu cung có thể xuất hiện tại Kim Chính điện vậy? Phải chăng người muốn tự tiện can thiệp vào triều chính sao?” Tuy là mẫu thân của mình thế nhưng hành vi lớn mật của bà lại là điều ngoài ý muốn và vô cùng phản cảm khiến Duyên Lâm Đế cực kỳ khó chịu.

“Hoàng thượng! Ai gia làm sao lại muốn can thiệp vào triều chính chứ? Ai gia chỉ muốn tự mình tới đây mời vị cháu trai phách lối vô cùng mà ai gia đã mời cả đêm cũng chẳng mời được tới mà thôi! Ai gia vừa mới tới Tuệ Võ điện nhưng nghe nói thập lục hoàng tôn hôm nay không hề tới Mặc Hương các học tập mà đi theo hoàng thượng lên triều! Ai gia sợ sẽ giống như hôm qua không mời được người, thế nên không thể làm gì khác đành buộc lòng phải đích thân tới đây!” Một trong những nguyên nhân bà tới nơi này quả thật là tối hôm qua bà đã bị bé con nào đó gây ức chế vô cùng, phái người mời cả đêm mà chẳng thấy người xuất hiện tại tẩm cung của bà. Vì thế bà bèn y vào Hoàng thượng là con ruột của mình, sẽ chẳng làm gì mình, thái hậu Thôi thị không đếm xỉa gì đến quy củ chạy tới đây. Thế nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là bà tức Hoàng thượng không ngăn cản cách làm của thập lục hoàng tử, hại chết Thôi Hiểu Phong. Bà muốn hiện tại, ở đây, cô hết sức phô bày con giận dữ của bà, đồng thời bà còn có cảm giác có nguy cơ và bất ngờ với việc thập lục hoàng tử được phép vào triều.

“Liên nhi!” Hoàng thượng nhưn mày.

Bé bước lên trước một bước, thông thả trả lời: “Bẩm phụ hoàng, đêm qua đã quá muộn, nhi thần bận tâm đến hoàng tổ mẫu tuổi cao sức yếu, cần phải đi nghỉ sớm vì vậy mới không tới. Sáng nay phụ hoàng muốn nhi thần lên triều bẩm báo kết quả buổi tuyển chọn, thế nên nhi thần tạm thời không thể tới vấn an hoàng tổ mẫu được!” Tiếp đó bé lại hướng về thái hậu, “Mặt khác, vẫn xin hoàng tổ mẫu thứ lỗi cho tôn nhi lo lắng không chu toàn, tôn nhi không ngờ tới việc Hoàng tổ mẫu có thể dậy sớm như vậy! Một cho Hoàng tổ mẫu phải thức khuya dậy sớm, tôn nhi thật sự vạn phần lo sợ!” Bé cũng không phản đối dân dộng, rõ ràng bà già này muốn tìm bé gây phiền phức, sao có thể tự mình dâng lên cửa được chứ!

Mấy câu này Thái hậu nghe cực kỳ khó chịu, đứa trẻ này ngoài mặt cung kính sao mà những lời nói ra đều chứng tỏ thứ sự thật là bà đã già? Bà vừa định

nổi giận trừng trị đứa bé này thì đã thấy Hoàng thượng trầm giọng răn dạy tiểu hoàng tử: “Sao lại thế được! Sao con có thể để Hoàng tử mẫu của con mệt thế! Không tương tượng được!” Sau đó Hoàng thượng lại nói với Thái hậu, “Mẫu hậu, người lại vì đứa trẻ này mà không nghỉ ngơi tốt được, chắc hẳn giờ rất mệt và khó chịu rồi! Bay đâu, còn không mau tiễn Thái hậu về tẩm cung nghỉ ngơi đi!”

Vì vậy, vị Thái hậu đang tức giận đến mức sông biển chao đảo trong lòng ngực, thiếu chút nữa hộc máu không kịp phản bác, vèn vèn chỉ xuất hiện có một hồi đã bị đưa về.

“Liễn nhi, kết quả tuyển chọn thế nào, nói trẫm nghe một chút.” Hoàng thượng chẳng hề để ý đến việc lời răn dạy vừa rồi của mình đi lệch khỏi trọng tâm mà Hoàng thái hậu đề cập đến, ông rất thỏa mãn nương theo lời Dịch Vũ Liễn đuổi Thái hậu quay về.

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần đã tuyển được bốn đứa trẻ, tuy nhiên vẫn chưa chọn ra hai người cuối cùng có thể trở thành thư đồng của nhi thần, còn xin phụ hoàng quyết định!” Dịch Vũ Liễn quý gối, tay nâng lên bản danh sách đã viết.

“Trẫm đã từng nói để cho con toàn quyền quyết định, sao Liễn Nhi lại để trẫm ra quyết định cuối cùng thế này?” Hoàng thượng có chút bất ngờ. Ông còn tưởng rằng Dịch Vũ Liễn sẽ trực tiếp nói cho ông tên hai người. Do muốn biết ánh mắt tuyển người của đứa trẻ này như thế nào, ông đã để quyền tuyển chọn trong tay nó. Hôm nay ông đưa Dịch Vũ Liễn vào triều cốt để đứa trẻ này lộ mặt trước toàn bộ quần thần, chẳng ngờ lại ngoài dự đoán của ông.

“Cái gọi là đạo quân thần chính là trước là quân thần, sau là phụ tử! Nhi thần tuy là con, nhưng lại càng là thần, vì vậy chuyện của thần nên để phụ hoàng ra quyết định cuối cùng! Mặc khác, thư đồng của chư vị hoàng huynh đều do phụ hoàng định đoạt, nhi thần sao có thể có điều vượt quá!” Tiếng nói trẻ thơ vang ra đều khiến mọi người sững sờ.

“Ha ha, hay cho một câu trước là quân thần sau là phụ tử!” Hoàng thượng vui vẻ, ra hiệu cho Hoàng công công dâng danh sách lên.

Vương Trí Lợi sáng nay cũng xuất hiện tại triều, ông vui mừng nhìn tiểu hoàng tử. Những điều ông dạy tiểu hoàng tử đều nhớ kỹ không hề vô ích.

Sau khi bản danh sách kia được đưa đến tận tay Hoàng thượng, ông nhìn không nói một câu, sau đó mới đóng bản danh sách lại cất lời: “Con đứng lên đi! Cứ chọn bốn đứa này, khỏi cần phải giảm!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người xôn xao. Họ còn chưa hồi thần từ những câu nói có lẽ của tiểu hoàng tử đã nghe thấy Hoàng thượng phá lệ để tiểu hoàng tử có bốn thư đồng. Mọi người đều phát giác ra rằng Hoàng thượng rất sủng ái vị tiểu hoàng tử này, đặc biệt là thái tử.

“Nhi thần tạ ơn ân điển phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế!” Bé con chẳng hề chối từ, bé lúc này đâu còn có sợ điều gì như trước kia. Hơn các vị hoàng tử khác hai thư đồng bé chẳng hề cảm thấy có điều gì bất thường. Điều này làm cho sắc mặt thái tử trở nên khó coi vô cùng.

“Hoàng công công, tuyên chỉ đi!” Xong một quyết định, Hoàng thượng không để mọi người có dịp nghỉ ngơi, hạ lệnh cho Hoàng công công tuyên đọc thánh chỉ ông đã sớm viết.

Vì vậy ngay sau đó vì nội dung của thánh chỉ, mọi người đều hoặc hoảng hốt hoặc vui mừng, lại có người càng kinh hãi.

Điều kinh hãi chính là Hoàng thượng đã bãi miễn chức quan mấy vị trọng thần triều đình chỉ trong một lần. Trong sáu người bị hoạch tội chiều hôm qua, Thôi thừa tướng trực tiếp bị bãi miễn chức quan; Thượng thư bộ Hộ – Ô Quảng Hoa, Thượng thư bộ Binh – Phương Thuận Đoan bị hoạch tội nhưng do hai người đều là nguyên lão hai triều nên chỉ bị miễn chức quan, còn ba người còn lại thì bị hoạch tội vào tù. Không chỉ thế, với Thị lang bộ Lễ, hoàng thượng còn lấy cớ thân là quan viên bộ Lễ mà con trai không hiểu được lễ đã điều cha của Thôi Hiếu Phong ra khỏi Yến đô, còn hạ ba bậc! Còn những chuyện khác, Hoàng thượng ngày hôm nay nhất định tiến hành trừng phạt, rất nhiều chức vị của quan viên trong triều đình vì thế mà biến động.

Vui vẻ nhất là người của nhà Vũ Văn! Vũ Văn Hạo Kỳ được phong là Trung Đứcc tướng quân cấp tứ phẩm, đi theo chủ soái, cũng chính là Hộ quốc đại tướng quân Lận Tương Tân xuất chinh tới nơi biên giới của ba nước, đồng thời Vũ Văn Hạo Nhiên được thăng chức thành Thượng thư bộ Binh! Ngày đó, sau khi lâm triều, các phái quan viên mới giật mình phát hiện ra cán cân thế lực khắp nơi đã bị Hoàng thượng cân bằng!

Điều đáng kinh ngạc nữa là Hoàng thượng đã phong thái phó Vương Trí Lợi lập tức nhậm chức Hữu thừa tướng mà vẫn duy trì chức Thái phó cho Thập lục hoàng tử. Ngoại trừ lúc lâm triều, Thập lục hoàng tử có quyền đi theo Thái phó đến các bộ. Nói cách khác, lịch làm việc và nghỉ ngơi của Thập lục hoàng tử từ nay trở đi sẽ khác các hoàng tử khác. Sáng sớm bé tập võ, sau khi lâm triều sẽ đi theo Vương Trí Lợi học tập. Trên thực tế, ngoài việc dạy bé những kiến thức căn bản và lịch sử tiền triều, Vương Trí Lợi đã bắt đầu dùng những ví dụ thực tế để chỉ bảo bé, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mới có 10 tuổi bé đã được vào triều. Trong thánh chỉ Hoàng thượng đưa ra còn có một thứ khiến thái tử và mấy vị hoàng tử trưởng thành khác không chấp nhận được là võ công của Thập lục hoàng tử từ sau sẽ do đệ nhất võ thuật của hoàng thất – Quyết Vương gia đích thân truyền dạy. Võ công của các vị hoàng tử khác đều do các vị Vương gia lớn tuổi chỉ dạy. Võ công của Quyết Vương gia là cao nhất, và lại ông còn tinh thông binh pháp, cự tuyệt không nhận chuyện truyền thụ võ công cho hoàng tử. Ngoại lệ của ông khiến cho nhóm người Thái tử mang lòng đố kỵ, hận chết Dịch Vũ Liễn có vận tốt!

“Thoái— triều—!” Giọng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên trên triều đường.

Hoàng thượng đứng dậy, trước khi đi còn nhìn qua Dịch Vũ Liễn đứng dưới đây thâm ý. Ông thầm nghĩ: Liễn nhi, có được thì tất có mất! Trẫm hướng con vào vị trí kế tục ngôi vị hoàng đế của trẫm, từ nay về sau con sẽ có chỗ dựa hoàng quyền của trẫm. Trẫm tạo ra tất cả những cơ hội tốt nhất cho con, thế nhưng cũng chính vì như thế, con nhất định sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của các phe phái ủng hộ các hoàng tử khác trong triều! Con có thể ngăn trở toàn bộ những âm mưu quỷ kế trùng trùng điệp điệp, những cuộc ám sát đầu độc hay không, đó là bài thử thách cuối cùng trẫm đưa ra với con! Nếu con có thể đứng vững trong hoàn cảnh này, còn được nhiều thế lực ủng hộ hơn các hoàng tử khác, vậy thì mười hai năm sau, đợi khi con tròn mười sáu tuổi, trẫm sẽ phế lập Thái tử!

Thời gian sau đó, có rất nhiều chuyện khiến chúng thần phỏng đoán rằng Hoàng thượng sẽ phế lập Thái tử. Tuy nhiên trừ Vương Trí Lợi, chẳng ai có thể

xác định được việc này bởi vì rờng rã mười hai năm, Hoàng thượng chẳng hề có tí động tác phế Thái tử! Chẳng qua trong lòng Hoàng thượng thật sự tính toán gì, rốt cuộc cũng lệch với kết quả bói toán của Kỳ Toán Tử! Vậy đó là do Kỳ Toán Tử bói sai, hay tương lai sẽ có biến, ai cũng đều không rõ!

Bất quá Định Vũ Liễn lại hiểu rất rõ bản thân mình muốn cái gì! Lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng ngồi trên long y, lần đầu tiên cảm nhận được khoảng cách với người trên cao cao trên triều kia xa xôi tựa như khoảng cách giữa trời và đất. Vì vậy trước khi đi theo thái phó rời khỏi Kim Chính điện, bé lại chăm chú nhìn kỹ long y kai một lần nữa, ra quyết định, hạ quyết tâm, một ngày nào đó bé sẽ ngồi trên kia, khiến cho toàn bộ những người có dũng khí khinh thường, có dũng khí thù hận bé đều phủ phục dưới chân bé, nhất là người đàn bà đã vất bỏ bé kia!

Năm đó, hai người có mẫu thân nhưng lại không giống nhau đều nỗ lực vì mục tiêu của chính mình. Chỉ là vì trong lòng đau xót, một vị tâm tử như Phật, thành danh A Đầu, tiếng tăm lan xa, người gặp người than; một vị tâm ác như ma, thành danh sát tinh, không ai không biết, người gặp người sợ!

Mười hai năm sau.

“Đại đường ca, chờ đệ một chút!” Thiếu niên vừa gọi vừa lao về phía chàng trai đang đi phía trước.

Chàng trai nghe được tiếng gọi phía sau lập tức dừng bước quay người. Chỉ thấy anh chàng có đôi mắt cười cong cong, sống mũi không cao không thấp, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt khiến cho người ta có cảm giác vô cùng vừa mắt, nhưng quyết không làm người kinh diễm. Khô người của anh chàng khá cao, vóc dáng rắn rỏi, thể nhưng bởi bây giờ là mùa đông mà ba tầng trong ba tầng ngoài y phục đã khiến anh ta có vẻ cực kỳ mập mạp vụng về, cũng khiến người ta mỗi lần trông thấy anh ta đều muốn nói mùa đông này sao nóng đến vậy?

Chàng trai đã hai mươi tư tuổi thể nhưng trên mặt vẫn có nét khô không khớp với tuổi. Anh ta phát hiện ra người tới là tiểu đường đệ nhà mình ngay lập tức liền niềm từ chào hỏi: “Dật Tân, đệ đã đến rồi à! Đến lúc nào đấy?”

“Đệ đến lâu rồi! Đại đường ca, hôm nay sao huynh không đi vào phủ từ cửa sau hả? Hại đệ đợi huynh thật là lâu!” Thiếu niên hơi giậm giậm chân.

“À, à, ra thế hả? Ngại quá đi! Cha ta ấy, ông buộc ta không được đi cửa sau nữa! Thế nên ta đã về bằng cổng chính.” Khuôn mặt đáng yêu của chàng trai sụp đổ trong nháy mắt, đưa tay gãi đầu, có chút xấu hổ nói ra nguyên nhân, sau đó lại nói thêm một câu, “Thật ra đi cửa sau rất tốt mà!” Ngay sau đó dường như anh ta lại nghĩ đến điều gì đó, trên khuôn mặt khô trần đầy nghi vấn, “Đúng rồi, Dật Tân, khi ta mới đi từ cổng chính vào cảm thấy phủ đệ bên cạnh có chút khác! Là có người nào sắp vào ở sao?”

“...” Thiếu niên không nhịn được, khoe miệng co giật, “Đại ca, huynh có biết tam bá phụ và Dật Luân đường ca đã trở về từ biên cảnh không!”

“Biết mà! Trong thư nhà có nói mà! Nhị nương rất vui về đó!” Chàng trai buồn bực, chuyện này có liên quan gì đến câu hỏi của chàng à?

“Điều ấy cũng có nghĩa là Liễn vương đã trở lại!”

“Ừ!” Người nào đó vẫn còn còn không rõ có gì liên quan.

“Liễn vương mười sáu tuổi rồi! Hẳn quay về sẽ dọn ra khỏi cung! Thế nên Hoàng thượng đã hạ chỉ ban thưởng phủ đệ, nhưng do Liễn vương tự mình chọn. Hẳn chọn trúng cái phủ đệ bên cạnh nhà các huynh đấy!”

“À, quả nhiên là có người sẽ vào ở!” Ôi, sau này chàng không thể leo tường vào nữa rồi, vậy mà cũng có người ở à! Trong lòng chàng trai thờ dài một tiếng, quay người dự định đi tiếp.

“Đại đường ca! Huynh không muốn nói gì sao?” Rốt cuộc đại đường ca của cậu có rõ người nào vào ở không hả? Thiếu niên buồn bực giậm chân, nhin không được hỏi lại chàng.

“...” Nói cái gì? Chàng trai không rõ, nhưng dưới sức ép của cái nhìn chòng chọc của tiểu đường đệ, chàng buộc lòng phải cố gắng nhớ lại những gì vừa thấy, cổng chính sơn đen như mực, cột nhà màu đen, vách tường màu đen, ngay cả con sư tử trước cổng chính cũng bị tô thành màu đen, hiếm có khi nào khoe miệng chàng trai co giật, để lại ba chữ cho tiểu đường đệ, “Thật, khó, nhìn!” Người sắp tới ở bên cạnh rốt cuộc có thị hiếu gì hả?

Hoàn toàn không liên quan đến trọng điểm, thiếu niên không nói gì nhìn trời, sự thật chứng minh, quả nhiên không thể có kỳ vọng gì đối với đại đường ca của cậu...

Cùng lúc đó, nơi lưu vong xa xôi, nhân vật chính trong miệng hai người mặc khôi giáp màu đen, kiếm đeo bên hông, áo choàng màu đen tuyền, cười tuấn mã lông đen.

Đôi mắt phượng dọa người của nàng chốc chốc lại phóng ra ánh nhìn hung ác, dung mạo tựa người trời nhưng lại lạnh lùng u ám, quý khí cao cao tại thượng khiến mọi người quỳ trên đất bất giác cúi đầu phủ phục.

Mười ba người hộ vệ đến cùng nàng dường như cũng giống như chủ nhân của họ, trang phục màu đen, mặt không cảm xúc.

Màu đen cuốn tròn vùng hầm mỏ này mang đến áp suất thấp khiến cho những tội nhân bị lưu vong đã cách biệt với cuộc sống con người rất lâu này kinh hồn bạt vía!

Năm tháng như trôi đưa, hai người năm ấy đều đã trưởng thành...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Vùng Đất Phân Tranh

Cảnh Quan năm thứ 36 —

Đại Liệt cốc nơi Đông Phàn là biên giới giữa ba nước Diên Huyền, Minh Lôi và Hắc Nhai. Nơi đây tài nguyên khoáng sản phong phú, từ 12 năm trước, khi Diên Huyền và Minh Lôi khai mào tranh chấp thì chiến loạn đã nổi lên không ngừng.

Trận mở màn năm đó giằng co hơn 2 năm, cuối cùng do chiến lược của Diên Huyền quốc chiếm ưu thế, chiếm được hơn phân nửa thổ địa, Minh Lôi quốc chiếm được phần còn lại, còn Hắc Nhai quốc hầu như không có cách nào đặt chân vào kết quả tạm thời này. Trong 6 năm sau đó, tuy nói ba nước vì thế mà tranh chấp vô số lần, nhưng lại không hề có cuộc chiến tranh nào lớn.

Chỉ là bốn năm trước, tình huống khiến cho Diên Huyền quốc được lợi đã bị đánh vỡ sau khi Hắc Kỳ vương của Hắc Nhai quốc kết thúc bảy phiên cát cứ duy trì đã trăm năm. Vị Vương gia này vào lúc cuộc chiến tranh trong nước mình vừa kết thúc, đột nhiên phái Xích quân đánh Diên Huyền quốc trở tay không kịp. Thế công của Xích quân như chẻ tre, sắc bén không thể chặn, nhất là người lĩnh quân đi đánh, nghe đâu đó là Xích Nguyệt tướng quân, cánh tay phải của Hắc Kỳ vương. Dưới tay anh ta, Diên Huyền quốc liên tiếp thiệt hại ba viên đại tướng, trong có bao gồm đại tướng quân Lận Tương Tần.

Diên Huyền quốc liên tiếp thất bại, dẫn đến việc họ mất đi một mảnh đất lớn ở Đại Liệt cốc. Cuối cùng chỉ bởi Trung Đức tướng quân Vũ Văn Hạo Kỳ dẫn quân liều mạng chống cự mới có thể giữ lại được Tinh Khê Bồn Cốc ở phía tây Đại Liệt cốc. Trận chiến ấy, Vũ Văn Hạo Kỳ thành danh, còn Hắc Nhai quốc do thiệt hại mất danh tướng Xích Nguyệt nên đã ngừng tấn công, hai nước đình chiến.

Trên thực tế, chỉ có Vũ Văn Hạo Kỳ mới biết được tại sao danh tướng Xích Nguyệt lại bị tổn hại. Cái tên kia, ngay cả da lông ông cũng chưa làm y bị thương, bản thân lại suýt nữa mất đi nửa cái mạng. Muốn ông nói thì người kia tám phần mười là có nguyên do muốn già chết! Chẳng qua, mặc kệ chuyện của y, coi như vớ được một món lợi to, vì ông là người duy nhất thắng trận, được tăng lên ba bậc, được Hoàng thượng phong làm Trần Cương đại tướng quân tòng nhị phẩm.

Nguyên khí của Diên Huyền quốc bị thương tổn, Minh Lôi quốc luôn hiếu chiến tuyệt đối sẽ không bỏ qua dịp này. Vì thế nơi biên giới hai nước, khói lửa nổi lên bốn phía.

Chiến tranh kéo dài, hao người tốn của, Diên Huyền quốc liên tiếp phái binh ra biên cảnh phía đông, nhưng lại không thể ngăn cản hành động vượt biên của Minh Lôi quốc, liên tiếp mất đi vài tòa thành trì.

Diên Lân đế vừa vội vừa giận, vài vị hoàng tử trưởng thành đều xin dẫn binh giết giặc. Hoàng thượng chấp thuận, phong Quyết vương làm chủ soái, Vũ Văn Hạo Kỳ làm phó soái, bên trong bao gồm Thái tử và bốn vị hoàng tử lĩnh binh đi theo. Hoàng tộc tự mình xuất chinh, đoạt lại hai tòa thành trì, tình hình chiến đấu bắt đầu xuất hiện trạng thái giằng co, Minh Lôi quốc không thể tiến thêm một bước, Diên Huyền quốc cũng không thể đoạt lại thành trì đã bị mất đi.

Khi đó, về đối ngoại, chúng thần trong triều đình nhất trí coi Minh Lôi quốc là kẻ thù; về đối nội, bởi vì các phái bất đồng trong việc duy trì hoàng tử, các phái đều như Hoàng thượng dự liệu, trên cơ bản đều coi Vương gia Dịch Vũ Liễn mới được phong Vương, nhận sủng ái vạn phần làm cái đinh trong mắt.

Vì thế, đến năm Dịch Vũ Liễn qua tuổi mười bốn, đại thần trong triều không một ai có ý kiến bất đồng, toàn bộ đề cử Liễn Vương đi sứ Ngự Phong quốc. Mọi người chỉ lớn gặp nhau đều muốn nàng có đi không có về, nhưng không ngờ tiểu vương gia trở về bình yên vô sự, còn hoàn thành nhiệm vụ đi sứ, làm lũ tiểu tử muốn hại người tức đến hộc máu.

Việc diệt trừ không xong cái đinh trong mắt làm người ta cực kì kiêng kị này, mỗi người đều vắt kiệt óc mà nghĩ nhò nó ra. Kế tiếp, mấy nhóm người đều không hẹn mà gặp cùng nghĩ tới phương án muốn Liễn vương xuất chinh. Một đứa nhỏ mới mười bốn tuổi đến chiến trường nơi đó, có một cái chết “ngoài ý muốn” là cực kì bình thường. Lý do đề cử của bọn họ rất đơn giản, Liễn vương là chân truyền võ công và binh pháp của Quyết vương, công lực đứng đầu trong nhóm hoàng tử, mà Hoàng thượng lo lắng cũng đến lúc để Dịch Vũ Liễn thay thế binh quyền nên liền chấp thuận.

Cứ như vậy, Liễn vương Dịch Vũ Liễn mười bốn tuổi, tuổi nhỏ suất lĩnh đội ngũ tân binh xuất chinh. Ban đầu nàng bị phái tới nơi của Quyết Vương gia, chưa đến ba tháng đã bị Quyết Vương gia lấy cớ chỗ Thái tử cần trợ giúp, đưa nàng qua đó. Thái tử kiên trì được 2 tháng, đưa nàng tới nơi của Tam Hoàng tử, kế tiếp, Liễn vương cùng đội ngũ tân binh của nàng giống như củ khoai nướng bỏng tay bị người ta chuyền đi chuyền lại, ai cũng không muốn nhận.

Người trước kia đưa ra đề nghị Liễn vương xuất chinh đã hối hận đến nỗi ruột cũng biến xanh lét rồi, muốn nói để vị tiểu vương gia sát tinh này chết trên chiến trường, vậy mà lại đưa sát tinh của nước mình xuất môn, dọa cho Minh Lôi quốc sợ đến tè ra quần, kêu cha gọi mẹ, để tiểu vương gia đoạt mất công lao của mình! Bọn họ càng thất sách hơn chính là vốn trông mong đội tân binh có thể níu chân chân tiểu vương ta thì đội ấy lại bị đứa trẻ này huấn

luyện thành một đội quân tinh anh Hắc Kỳ quân chỉ nghe mệnh lệnh của Liễn Vương, khiến quân địch vừa nghe thấy đã sợ vỡ mật, khiến phe ta kinh dè.

Đội tân binh có tổng số năm nghìn người, mới lên chiến trường được một tháng đã chết một nghìn tám trăm người, trong đó một phần tư đều chết do vi phạm quân quy Liễn vương quy định, vì vậy tiểu vương gia sát tinh đã được cải danh thành tiểu vương gia thị huyết. Ba nghìn hai trăm người còn lại không ai dám trái bất kỳ câu nói nào của Liễn vương. Cũng bởi vậy, sau ba tháng Liễn vương xuất chinh, thế giằng co hơn hai năm đã bị đánh vỡ, nhưng dù sao cũng do Địch Vũ Liễn bị người ta đuổi tới đuổi lui, thế nên phân nửa thời gian nàng đều bị hao phí cho việc dẫn binh đi lại, thế nên chiến tranh lại tiếp tục giằng co thêm hai năm, mà đến khi gần kết thúc, quân đội của Địch Vũ Liễn về cơ bản là bị người ta vắt lại nơi hậu phương.

Tiếng lòng của các tướng lĩnh đều rất giống nhau, chính là tiểu vương gia muốn đánh địch ở nơi nào cũng có thể miễn là đừng đi theo đội ngũ của họ là được, điều này khiến cho Địch Vũ Liễn chỉ có thể nhàm chán luyện binh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khi vô tình nhận được tin tức Hắc Kỳ vương của Hắc Nhai quốc mất tích, nàng chỉ thoáng cân nhắc rồi phái người đi hỏi Quyết vương nàng nên chi viện Hoàng thúc hay Vũ Văn Hạo Kỳ. Quyết vương lập tức gửi tin trả lời cho nàng đi tới nơi của Vũ Văn Hạo Kỳ. Ngay sau đó nàng lại phái người đi hỏi Vũ Văn Hạo Kỳ, nàng nên chi viện cho ông hay dẫn quân đến Tinh Khê Bồn Cốt để tiếp quản quyền đóng quân nơi đó.

Vũ Văn Hạo Kỳ buồn bực, nơi Tinh Khê chẳng hề có chiến sự, không cần thêm binh, thế nhưng để tiểu vương gia chạy đến nơi của ông thì thật giống một con ác mộng ập đến. Ông bối rối đành phải trung cầu ý kiến của Thái tử điện hạ đang ở cùng một nơi với ông, kết quả là, Thái tử chẳng cần nghĩ ngợi gì đã quyết định để Địch Vũ Liễn dẫn binh tới Tinh Khê đóng quân, nghìn vạn lần đừng có để cậu ta tới nơi này.

Nhận được câu trả lời vừa đúng ý mình, sau khi Địch Vũ Liễn dẫn binh tới Tinh Khê, việc thứ nhất nàng làm là nương theo thân phận của mình mà tiếp quản quân đóng ở đây, chuyện thứ hai là dẫn quân tấn công về phía mảnh đất mà Hắc Nhai quốc chiếm giữ ở Đại Liệt cốc kia, cố gắng giết giết giết, sau đó lại tấn công về phần đất mà Minh Lôi quốc sở hữu.

Đội đến khi Diên Huyền quốc và Minh Lôi quốc đình chiến, vào lúc đám người Thái tử đang đắc ý rung đùi với công lao chinh chiến mấy năm gần đây của mình, ảo tưởng rằng hoàng thượng sẽ rất hài lòng, ban thưởng ra sao, thì một tin tức từ trên trời giáng xuống đã chém tan giấc mộng của mấy người, Liễn vương đã hoàn toàn chiếm đóng Đại Liệt cốc tại Đông Phần, từ nay về sau, Đông Phần hoàn toàn thuộc về bờ cõi của Diên Huyền quốc.

Khi muốn truy cứu tội Địch Vũ Liễn tự tiện chạy đến Tinh Khê thì Thái tử mới phát hiện ra rằng bản thân mình đã bị cái vị tiểu vương gia đáng ghét kia lừa bòn. Địch Vũ Liễn không hỏi mình cần giúp đỡ ở nơi nào mà cứ hỏi câu hỏi khiến người ta phải lựa chọn, lại còn đặc biệt đưa ra hai lựa chọn. Nàng lợi dụng tâm lý đám người Thái tử không muốn nàng tới chi viện, mượn tay Thái tử, quang minh chính đại chạy tới Tinh Khê, còn về phần nguyên nhân khởi binh thì kệ nàng bịa thế nào, dù sao sau khi Hoàng thượng nghe được tin tức này cũng hờn hờ, không chỉ để cho Địch Vũ Liễn tự chọn phủ đệ khi chuyển khỏi cung, mà còn ban thưởng không ít tiền tài và mỹ nữ, lại còn cho phép nàng chọn ba trăm người trong đội Hắc Kỳ quân của nàng làm đội hộ vệ bên người.

Tháng mười năm ấy, toàn bộ chiến sự đã kết thúc, binh lực vùng biên cảnh bị sắp xếp lại một lần nữa, các địa phương khác lần lượt áp giải phạm nhân bị lưu đày và nô lệ đến Đại Liệt cốc ở Đông Phần. Cũng bởi Diên Huyền quốc vốn là nơi thiếu các khoáng sản, sắp tới lại trắng trợn chuẩn bị khai thác mỏ sắt nơi đây, chế tạo binh khí nhằm tăng thế lực quân đội bên mình, lại thêm khai thác các mỏ vàng, mặt khác để có thể buôn bán vật hiếm của đất nước để giải quyết tình trạng quốc khố trống rỗng và cuộc sống của bách tính khó khăn do chinh chiến mấy năm nay.

Các tướng lĩnh và hoàng tử chuẩn bị quay về Yên đô đều đã khởi hành. Địch Vũ Liễn dự định phái Tiểu Phúc tử về Yên đô xấp xỉ tặng phẩm của phụ hoàng và phủ đệ mới của nàng.

Trước khi đi, Tiểu Phúc tử hỏi: “Vương gia, ngài muốn chọn mảnh đất nào?”

Địch Vũ Liễn nhìn qua mấy chỗ phụ hoàng liệt kê trên thánh chỉ, trong đầu không nghĩ gì nhưng vẫn để Tiểu Phúc tử nói tường tận về người ở bên cạnh những nơi này.

Nghe đến một tòa phủ đệ có hàng xóm là nhà của Vũ Văn Hạo Nhiên, dáng dấp của cậu bé khờ vốn đã quên mất nhiều năm bắt chợt hiện ra trong đầu Địch Vũ Liễn. Tự như bị ma xui quỷ khiến, nàng đã chọn tòa phủ đệ kia.

“Vương gia... Ngài khẳng định? Tòa phủ đệ kia đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, do có lời đồn người vào đó ở đều bị nguyên rủa, và lại, gia đình ở cuối cùng ở đó là Mạc gia.”

“...” Nàng trầm mặc không nói gì, nhắc đến gia tộc của mẫu phi, bầu không khí xung quanh Địch Vũ Liễn chợt giảm xuống mấy độ trong nháy mắt. Có điều, so sánh giữa khuôn mặt khờ trong trí nhớ và nhà ông ngoại chưa từng gặp mặt thì sức quyến rũ của khuôn mặt khờ lớn hơn một chút, nàng không muốn thay đổi quyết định, “Cái nhà đó đi! Nhớ là ngoại trừ màu đen, những màu sắc khác không được xuất hiện trong phủ!”

“Dạ!” Hiên nhiên là người hầu hạ nhiều năm nên biểu cảm của Tiểu Phúc tử khi nghe được sự đam mê ấy cũng chẳng hề thay đổi, nhận lệnh rồi đi. Chỉ là, thói quen của cậu không có nghĩ là người khác có thể chấp nhận được.

Nghe nói Liễn Vương muốn ở bên cạnh mình, ngoài trừ Vũ Văn Dật Thần thì mọi người trong nhà họ Vũ Văn đều có cảm giác xui xẻo. Vào lúc Tiểu Phúc tử xuất hiện tại Yên đô chỉ huy tới bốn phủ đệ kia thì ngay cả Vũ Văn Dật Thần mấy ngày hôm nay bị ép đi công chính cũng cảm thấy có vẻ sự hắc ám khủng bố phủ xuống bên cạnh nhà mình rồi, ác mộng quá đi!

Tiểu Phúc tử bị sai đi, Địch Vũ Liễn cũng không lập tức khởi hành quay về Yên đô, để chọn lựa những người ưu tú nhất vào đội hộ vệ thân cận của mình, nàng đã chậm mất hai tháng, sau đó trên đường trở về Yên đô, nàng lại đi tới khu vực khai thác mỏ khoáng tại Tinh Khê Bồn Cốt chờ đợi vùng khác đưa tới một tên phạm nhân bảy năm trước bị lưu đày, nguyên Tà thừa tướng Liễu Chí Thành để xử lý một chuyện quan trọng.

Nàng chỉ mang theo mười ba hộ vệ áo đen đi tới hẻm nhỏ, khi toàn bộ phạm nhân nô bộc tập trung lại thì thấy Liễu Chí Thành còn chưa bị áp giải tới nơi này.

“Vương gia, để thuộc hạ dẫn người đi xử lý những người đó!” Phong Tử Diệu lo lắng chuyện khác, cầm dây cương, vội vàng hỏi Địch Vũ Liễn. Phong Tử Diệu đã trưởng thành dường như giống huy hiệu trưởng của anh ta, Tiểu Phúc tử, mi thanh mục tú, thể nhưng có thêm chút khí cương dương, khiến người ta cảm giác được tư thế oai hùng hiên ngang. Thân là một trong số những thư đồng của Địch Vũ Liễn, hiện giờ anh ta là thủ lĩnh của mười ba hộ vệ áo đen, rất được nể trọng dụng.

“Không cần!” Sớm đã phát hiện ra dọc đường tới chỗ vắng bị người ta theo dõi, Địch Vũ Liễn vô tình nói. Sau đó, nàng quét nhìn đám nô lệ và phạm nhân bị tập trung lại đang quỳ mọp dưới mặt đất, nói với người phụ trách ở đó, “Được rồi, để chúng cần làm gì thì làm đi!”

“Dạ!”

Liễu Chí Thành vẫn chưa được đưa tới đây, vậy nàng chờ ở nơi này là được rồi, Địch Vũ Liễn đang muốn để Phong Tử Diệu đi chuẩn bị chuyện tối nay ngủ lại đây, khéo mắt lại tình cờ nhìn thấy trong số những người đó có khuôn mặt nàng thấy quen mắt, nàng đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm vào người đó.

Khuôn mặt người nô tằm đầm sự tang thương, nhưng cũng là khuôn mặt Địch Vũ Liễn khắc sâu trong lòng, hận đến thấu xương. Đã nhiều năm qua chẳng tìm được tăm tích, người phụ nữ này sao lại ở cùng với đám tiện nô và phạm nhân lưu đây! Thì ra là như vậy bà ta mới không hề bị người ta tìm được sao? Mẫu phi của Địch Vũ Liễn nàng, Mạc Tương Vân! Trong mắt Địch Vũ Liễn trào lên cuồng phong bão táp, trầm giọng nói: “Đưa ả đàn bà kia qua đây cho bản vương.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Bộ Tộc Mạc Thị.

Tháng mười hai trời đông lạnh lẽo, gió rét thổi từ sơn cốc thổi qua, Tĩnh Hè nghiêng đón một ngày tối tăm lạnh lẽo nhất trong năm. Phạm nhân và nô dịch bởi vì quần áo đơn bạc chống lại khí trời mà run rẩy bầy, thể nhưng cái làm bọn họ phát run hơn chính là việc tiểu vương gia đột nhiên tới đây.

Được lệnh đứng lên, bọn họ không cần quỳ nữa, mà có thể trở về, chuẩn bị xếp hàng lĩnh cơm tối, ai nấy thở dài một tiếng, lại không nghĩ đến, đang lúc xếp hàng theo thứ tự chuẩn bị rồi đi, một tiếng nói lạnh lùng vang đến từ phía sau mang theo hận ý thấu xương, ngăn bước bọn họ ly khai.

Mọi người chưa kịp hiểu, quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là một gương mặt hiểm ác, sát khí tản mát từ trên người đối phương, làm cho một thân hắc sắc càng lộ vẻ thâm trầm, ai nấy đều thấy trước mặt như có một loại hắc ám bao trùm, khiến cho người ta nghẹt thở, làm cho người ta không tự chủ được bản thân, chỉ có thể trở mặt đứng nhìn.

Trương Hoan, người phụ trách ở đây, khăn trương nhìn về phía Địch Vũ Liễn, giọng nói cũng run lên, hỏi: “Vương gia, người là chỉ vị nào?”

“Cái nữ nhân kia,” Địch Vũ Liễn vươn tay, chỉ về phía trước hướng bên trái, lập lại lần nữa, “Đem đến cho bản vương!”

Bị tay nàng chỉ đến, bọn nữ tử đứng ở phương hướng ấy đều trong lòng run cầm cập, nhìn không được phải thối lui vài bước.

Người rất nhiều, Trương Hoan không thể xác định là người nào, nhưng hắn vẫn lập tức tiến về phía ấy, thầm nghĩ nếu như đến lúc đó bảo bắt sai thì lại bắt lại là được rồi. Bất quá hắn mới vừa bước được hai bước, Phong Tử Diệu đã từ trên lưng ngựa nhảy xuống chặn hắn lại.

Phong Tử Diệu đi tới trước mặt chúng nữ nhân, vươn tay tóm người Địch Vũ Liễn chỉ ra ngoài. Hắn quay đầu nhìn lại nàng, thấy nàng không phủ định, liền biết mình bắt trúng rồi. Vương gia một mực tìm kiếm tin tức mẫu phi Mạc Tương Vân của nàng, chúng thủ hạ bọn hắn còn không đem bức họa kẻ ấy học đến thuộc lòng. Từ hướng tay nàng chỉ đến, hắn đã liền nhìn ra có một nữ tử cùng với người trong bức họa giống y hệt, hay là hôm nay gặp vận may, rốt cục tìm được rồi?

Nữ tử bị bắt ra, có đến năm mười mấy người trong đám phạm nhân nô dịch sắc mặt cùng lúc thay đổi, ai nấy đều cảm thấy căng thẳng lo âu.

Nữ tử kinh hãi khi bị Phong Tử Diệu kéo đến trước mặt Địch Vũ Liễn.

Địch Vũ Liễn ở trên lưng ngựa trông xuống nữ tử, chìa tay nắm lấy cằm dưới ả, bắt ả ngẩng mặt lên nhìn mình, để cho mình nhìn rõ dung mạo ả.

Không đúng! Ánh mắt của ả không có điên cuồng và tàn nhẫn như nữ nhân kia, so với nữ nhân thâm trầm kia lại có vẻ đơn thuần hơn! Mắt không rời nhìn chăm chú nữ tử dưới tay đang sợ đến phát run, Địch Vũ Liễn lúc này cảm thấy nữ tử có tám phần giống mẫu phi mình, lại lớn tuổi hơn, không phải là một người!

Trong lòng nói không ra là thất vọng hay phần nộ, Địch Vũ Liễn dụng sức hất tay, hất văng cầm dưới nữ tử, làm nữ tử cùng lúc té văng xuống đất.

Thật ghê tởm! Người vì sao còn tìm chưa được! Từ lúc nàng mười tuổi thượng triều, phụ hoàng liền giao nàng toàn quyền truy kiếm mẫu phi. Sáu năm rồi! Nàng thế nhưng còn chưa có chút thu hoạch! Từ lúc mẫu phi nàng cùng với nam nhân kia vụng trộm bỏ trốn, hơn mười ba năm, hai tên kia tựa như lẫn mất trong không khí, bắt luận dò thế nào cũng không ra! Nàng không tin hai tên đấy lại có thể lên trời xuống đất, bằng vào thế lực hoàng tộc của nàng, lại có người muốn tìm mà tìm không ra, như vậy chỉ có một khả năng, chính là bọn hắn đã được kẻ nào đấy lợi hại ngang nàng trợ giúp! Rốt cuộc là kẻ nào, nếu để nàng biết được, nàng bằm thây vạn đoạn kẻ đó, nhất định!

Địch Vũ Liễn vẻ mặt giận dữ, trợn mắt giận lây nhìn nữ tử, mà đến khi nhìn thấy nữ tử run rẩy bỏ chạy, khụy gối trên mặt đất, trong đầu bỗng nảy sinh một vấn đề, nữ nhân này vì có gì lớn lên giống mẫu phi nàng như vậy?!

“Tên của ngươi!” Địch Vũ Liễn hơi hất đầu, liếc nhìn nữ tử trên mặt đất, nhãn thần sắc bén.

“Nô, nô tỳ Mạc Tương Úy...” Vì sợ, Mạc Tương Úy cả thân đều run lấy bầy, thực sự không rõ vì sao mình lại bị kéo ra đây.

“Mạc, Tương, Úy! ?” Địch Vũ Liễn trợn tròn hai mắt, lạnh lùng hỏi: “Mạc Tương Vân là cái gì của ngươi!?”

“Là, là muội muội của nô tỳ!” Lẽ nào lại bởi vì muội muội ích kỷ kia của nàng? Mấy năm trôi đi đã làm Mạc Tương Úy đối với việc muội muội làm chuyện từ phần nộ, thống hận sang bó tay không biết làm sao hơn.

“À là muội muội nhà ngươi! ? Như vậy ngươi chính là người Mạc gia? Thế nhưng Mạc thị bộ tộc không phải đã bị diệt cửu tộc rồi sao! ?” Địch Vũ Liễn thần sắc phi thường bất ngờ, không dám tin nổi, nổi giận nói.

Lời vừa nói ra, ai nấy đều ngây ngẩn. Phong Từ Diệu Nhanh lấy lại tinh thần nhanh nhất vội vã đến bên Địch Vũ Liễn, hướng nàng bẩm báo: “Vương gia, năm ấy hoàng thượng là lưu đầy Mạc thị bộ tộc, không phải là diệt cửu tộc. Người... Chẳng lẽ không biết?” Câu nghi vấn sau cùng ngắn gọn, dè dặt thoát ra.

Nàng đích thực không biết! Địch Vũ Liễn trừng mắt nhìn Phong Từ Diệu nửa ngày nói không nên lời. Vốn dĩ năm đó trong lĩnh cung, nàng đáp lại phụ hoàng nên diệt Mạc thị cửu tộc, hoàng thượng lúc đó ở trước mặt nàng cũng không nói ra quyết định của người đối với Mạc thị, nàng còn tưởng rằng phụ hoàng chính là làm như thế. Về sau ra khỏi lĩnh cung, tuy rằng có người đề cập đến Mạc gia, nhưng đều nói rằng Mạc Gia gặp đại họa, nói chịu xui xẻo đại loại như vậy đều vì mẫu phi của nàng, không ai ở trước mặt nàng đề cập đến hai từ lưu vong này, nàng liền cho rằng gặp xui xẻo, đại họa tức là bị diệt tộc. Mà lúc sau, nàng vì không thích kẻ khác nhắc đến chuyện có liên quan đến mẫu phi nàng, vì thế cũng không có ai dám bàn luận đến vấn đề này, kết quả, nàng cứ như vậy hiểu lầm cho đến bây giờ.

“Dĩ nhiên không có bị diệt tộc, vì sao không ai bẩm báo với bản vương! ?” Địch Vũ Liễn cả giận nói.

“Bọn thuộc hạ cho rằng Vương gia người biết, là thuộc hạ sai lầm!” Phong Từ Diệu riu riu gối khụy xuống.

“Bản vương đã từng nói, muốn tìm nữ nhân kia, bắt luận đầu mối gì, bắt luận người với việc gì liên quan đến ả cũng không thể bỏ sót! Vậy ngươi nói cho bản vương nghe, ngươi biết nhà mẹ đẻ của nữ nhân kia đều sống, ngươi hẳn là phải phái người đi điều tra tin tức của ả từ chỗ bọn chúng rồi đi?” Địch Vũ Liễn áp chế cơn giận trong lòng, cuối người, nắm áo Phong Từ Diệu, ghì giọng chậm rãi chất vấn.

“Thuộc hạ đáng chết!” Phong Từ Diệu gật đầu nhận lỗi, tuy rằng hắn căn cứ vào việc Mạc Tương Vân bỏ trốn là bởi vì bị ép nhập cung, mà trước khi nhập cung còn cùng Mạc Gia đoạn tuyệt, cho rằng ả đào tẩu căn bản sẽ không liên hệ với Mạc Gia, thế nhưng chuyện Địch Vũ Liễn nói, hẳn đích thực không phải người đi làm, vì thế hắn không có biện giải cho mình.

“Một đám vô dụng!” Địch Vũ Liễn tức giận bạo phát, “Đem toàn bộ người Mạc gia với kẻ có quan hệ với bọn chúng lôi hết ra cho ta!” Nàng buông tay, đẩy Phong Từ Diệu ra.

“Dạ!” Phong Từ Diệu lĩnh mệnh, mà mười hai hắc y hộ vệ khác, bốn gã ngồi lại trên lưng ngựa, hộ tại bên người Địch Vũ Liễn, mấy gã còn lại đều nhảy khỏi lưng ngựa, đi theo Phong Từ Diệu bắt người.

Dưới sự trợ giúp của Trương Hoan giao ra danh sách phạm nhân và nô dịch trong hầm mỏ, không lâu sau, năm mươi bảy người nhà Mạc Gia cùng với gia phả trước kia của bọn họ đều bị bắt ra.

“Lưu bọn họ lại, những kẻ khác đều có thể đi!” Địch Vũ Liễn hạ lệnh.

Mấy người khác đồng tình nhìn thoáng qua đám người Mạc Gia, xong gấp rút ly khai, rất sợ đến phiên mình cũng rước họa vào thân.

Vì vậy, trên khoảng sân trống trải gần trụ xá trong mỏ quặng, chỉ thừa lại một Vương gia cao cao tại thượng độc ác thủ đoạn với mấy tên hộ vệ bên mình, tên phụ trách trông coi hầm mỏ Trương Hoan và vài binh sĩ hắn dẫn theo, còn có trông giống như sơn dương mặc cho người giết mổ, chính là đám Mạc Gia cùng với hạ nhân của bọn họ.

Chẳng biết tại sao lại bị nữ nhân gây họa cho dòng tộc kia rước thêm cho phiền phức, người Mạc Gia cùng với đám gia phả trong nhà sắc mặt không giống nhau, có người kinh hoàng, có người căm lặng chờ chết, lại có người mặt không sợ sệt ngược nhìn Địch Vũ Liễn.

Địch Vũ Liễn sắc mặt thâm trầm, lại không nói chuyện, chỉ dán mắt nhìn chăm chú bọn họ, trong đám này có rất nhiều tên có quan hệ huyết thống với nàng, nhưng nghĩ đến mẫu phi vụng trộm bỏ trốn, làm nàng thế nào cũng không nảy sinh cảm giác thân nhân với bọn chúng được.

Nàng không biết bọn này đến tốt cùng có hay không biết tin tức mẫu phi nàng, mà nàng có thể tra ra chuyện gì khiến việc tìm người có tiến triển chăng? Lại có thể, người Mạc Gia biết chuyện gì bất lợi cho nàng, tỷ như nói, chuyện mẫu phi năm ấy sinh hạ hài tử trong lãnh cung! Thân là nhà mẹ đẻ bọn Mạc gia lẽ nào lại không biết hài tử ả sinh ra chính là nữ tử! ? Nếu như nói biết, bọn hắn có hay không đã tiết lộ với kẻ khác!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 3: Bí Mật Bị Lộ

Nghĩ đến bí mật của mình bị người nắm được, lại có thể bị tiết lộ, Dịch Vũ Liễn cau mày, thấy khó chịu, trong lòng còn trầm nghĩ, nếu đúng như nàng dự đoán thì kẻ nào biết bí mật liền tiền kẻ ấy đi trước một đoạn.

“Hạ nhân đứng bên trái, người Mạc Gia đứng bên phải,” Dịch Vũ Liễn xua xua tay, ra chỉ thị mới. Nhìn đám người án theo lời nàng nói đứng tách ra hai bên, nàng lại hạ lệnh, “Hài tử đứng một nhóm, người lớn đứng một nhóm!”. Nàng âm thầm tính toán nhân số Mạc Gia một lúc, tự dưng thấy bức bối, “Vì sao lại có nhiều người Mạc Gia ở khu quảng này như vậy? Trong lúc lưu đây lẽ nào không bị tách ra, phân đến mấy chỗ khác nhau sao! ?” Lại còn sống đến bốn mươi sáu người, nhiều như vậy! Hạ nhân trái lại còn sống rất ít!

“Hồi bẩm Vương gia, bọn họ đại bộ phận đều chuyển từ mấy chỗ khác đến, mấy hôm nay mới lần lượt tập trung tại chỗ này.” Trương Hoan dè dặt lựa lời mà đáp.

“Mang người của ngươi đi hết đi, một người cũng không được phép lưu lại!” Thấy Trương Hoan không phải người mình, Dịch Vũ Liễn rất khó chịu, lập tức đuổi người.

“Dạ! Dạ!” Trương Hoan dạ lia lịa, mang theo mấy tên thủ vệ đang thủ ở đó rời đi, bất quá, khi già ly khai lại vài lần len lén nhìn về đám người Mạc Gia, đến khi xoay bước đi hẳn, trên nét mặt già lại hiện lên vẻ suy tư.

Nơi này chỉ còn lại người mình và mấy người Mạc Gia, đợi tám hắc y hộ vệ vây quanh đằng sau canh giữ đám người Mạc Gia xong, Dịch Vũ Liễn mới lần nữa lên tiếng, nói: “Qua mười ba năm, cư nhiên còn sống không ít!” Theo như nàng biết, sinh hoạt lưu vong vốn gian khổ đủ bề, không phải người sống quen trong nhung lụa có thể chịu được, hơn nữa bọn nô lệ tầng lớp thấp kém một khi nhìn thấy kẻ phú quý bị lưu đây, ức hiếp dễ trút giận hẳn không ít, thành ra quý tộc hiền hách một khi bị lưu đây, hơn phân nửa đều thành bệnh mà chết, thậm chí còn chết vì cực khổ, vì lẽ đó mà ở Duyên Huyền quốc, con đường lưu vong còn hay bị gọi là bước đường xuống hoàng tuyền.

“Không ít! ? Mạc thị bộ tộc ta là tộc lớn hơn nghìn người, giờ phút này chỉ còn lại nhiều đây...” Một gã trung niên nam tử phần nộ gào lên, lại bị vị lão giả tuổi cao nhất ra sức chặn lại, ngăn không cho tiếp tục nói lời oán hận.

“Tử Diệu!” Nghìn người? Ngay cả Vũ Văn gia tộc lớn nhất triều hiện nay nhân số cũng không vượt quá ba trăm người! Nghe nam tử nói thế, Dịch Vũ Liễn bỗng trầm nghĩ hoặc, không để ý đến hận ý ngầm ngầm của gã, mà kêu Phong Tử Diệu hướng mình nói cho rõ ràng một chút. Sự việc có liên quan đến các quan viên, các gia tộc trong triều nàng đều nắm rất rõ, chỉ riêng gia tộc bên mẹ nàng Mạc Thị, bởi vì trong lòng còn có khúc mắc, thành ra luôn không quá để tâm, chỉ biết bộ tộc này trải qua ba triều đại, có lịch sử hơn năm trăm năm, kính lịch so ra có thể sánh với Cung Thị bộ tộc tại Ngự Phong Quốc.

“Mạc Thị bộ tộc có căn cơ hơn trăm năm, là gia tộc lớn nhất trong hai mươi bốn sĩ tộc, cộng hết thấy dòng nhánh lại, nhân số hơn nghìn người. Tộc này tuy là không biết võ công, nhưng lại có hai gia tộc Vũ Thị và Quan Thị võ công cao cường sống chết trung thành hộ vệ. Quân đội của Mạc Thị trên đất phong có hơn vạn người, vì lẽ đó, năm xưa khi hoàng thượng hạ chỉ lưu đây Mạc Thị bộ tộc, đã hạ lệnh Quyết Vương phải thân chinh ráp rút đến Tùy Châu, dẫn theo mười vạn đại quân vây bên ngoài vùng đất phong này.” Phong Tử Diệu cố gắng nhớ lại tư liệu về Mạc Thị mà hắn nắm được.

“Hoàng thúc bắt người hẳn là dễ mà lại không dễ đi!” Dịch Vũ Liễn khẳng định nói.

“Hồi đúng, Mạc Thị không chống cự lại, mười vạn đại quân không có đất dùng, nhưng mà ngoại trừ người Mạc Gia bị bắt đến Yến Đô ra, Mạc Thị bộ tộc lớp nam đinh tôn tử, con út của Mạc Thị tông chủ, cùng với tính anh Vũ Thị, Quan Thị cộng chung hơn nghìn người còn chưa bị bắt, cho đến tận bây giờ, vẫn còn đang phát lệnh tầm nã. Mặt khác, thuộc hạ không biết cụ thể là ai đang truy xét việc này!”

Phụ hoàng của nàng chưa bao giờ nhắc đến việc này, lại càng không lệnh nàng truy bắt đám Mạc Thị lọt lưới, đến tột cùng là ý gì?

“Chỉ vì một nữ nhân đắc tội hoàng thượng, mà các ngươi phải đêm ngày cầu nguyện cho tránh khỏi một kiếp, còn không thì cầu cho dù có bị gán tội, cũng có thể một ngày Đông Sơn tái khởi, vì lẽ đó mà không được kháng cự, miễn cho tội càng thêm tội, còn bị úp lên đầu cái nón phản bội! Nhưng mà, để ngừa vạn nhất, sợ rằng lỡ như bất hạnh cả tộc bị diệt, các ngươi vẫn phải lưu lại nhất chiêu, mà nhất chiêu này chỉ sợ rằng đã được chuẩn bị chu đáo từ trước khi Hiền Phi bị biếm đến lãnh cung rồi! Hừ, phát lệnh tầm nã? Tùy Châu rộng lớn, Bắc giáp Huyền Vũ Quốc, Đông đối diện Minh Lôi Quốc, để bản vương đoán thử xem, bọn chúng trốn là trốn đến Huyền Vũ Quốc hay là Minh Lôi quốc nh?” Dịch Vũ Liễn đưa mắt dò theo vị lão giả lớn tuổi nhất, “Cả hai có lẽ đều không phải! Thân là một trong hai mươi bốn Duyên Huyền sĩ tộc, tuyệt đối không thể vứt bỏ tôn nghiêm lưu lạc tha quốc lần lần tránh

tránh! Vậy nên, Từ Diệu, nghe nói vùng giáp ranh giữa Tùy Châu và Ly Châu liên tục truyền ra mấy chuyện ma quái oan hồn trên núi gì đó, có chuyện này không?”

“Hồi bẩm Vương gia, chuyện này thuộc hạ từng nghe nói đến, tất cả các quan viên được phái đến kiểm chứng thực hư đều một đi không trở lại, mà hoàng thượng cũng từng phái binh đến, nhưng toàn bộ đều bị diệt sạch, bởi vậy việc này cuối cùng đã bị gác lại!”

“Không nghĩ tới Mạc Thị bộ tộc vậy mà lại giả thần lộng quỷ!” Dịch Vũ Liễn khòe miệng cong cong, giễu cợt nói.

Mới vài câu ngắn ngủi, vị tiểu vương gia này liền có thể vạch trần bí mật mà cả tộc đã cất giấu suốt nhiều năm qua, phân tích lại cực kỳ chuẩn xác, nghe xong vài tên trung niên nam tử Mạc Gia sắc mặt tức thời thay đổi, mà vị lão giả vẫn đang bị nằng nằn mắt nhìn, Mạc thị tông chủ Mạc Hàn Nghị đã choáng váng cả lên nghĩ thầm: vị tiểu vương gia này năng lực lý giải thật cao cường! Rốt cuộc là do vị nương nương nào sinh hạ, là Thôi Gia, hay là Ô Gia, có lẽ là Vũ Văn Gia? Nếu hắn đã đoán được chỗ của Trương Khôn bọn họ, thừa dịp phái binh đến, này chẳng phải là lão Thiên dập hết hy vọng trước mắt của bọn họ, không lưu cho Mạc Gia một cơ hội Đồng Sơn tái khởi sao! ?

Đem thần sắc của mấy người thu hết vào trong mắt, Dịch Vũ Liễn biết suy đoán của mình không sai, ngay tức thì nửa uy hiếp nửa thi ân mà nói: “Bản vương không có hứng thú đối với việc truy nã đám cá lọt lưới kia, Mạc Gia chỉ có một người mà bản vương muốn tìm, chính là Mạc Trương Vân! Nói cho bản vương biết tẩm tích của à thì cái đám oan hồn Mạc Gia trên núi đó sẽ bình an vô sự! Nếu để cho người của bản vương bắt được Mạc Trương Vân, tâm tình tốt lên mà nói, không chừng sẽ thay mặt Mạc Gia nói vài lời tốt đẹp trước mặt phụ hoàng! Còn nếu như biết mà không khai báo, vậy cũng đừng nên trách bản vương tâm địa độc ác!”

“Ta còn muốn tìm thấy tiên nhân kia hơn người nữa!” Lại thẳng nam tử nóng tính kia rống lên trước nhất.

“Câm miệng!” Mạc Hàn Nghị chặn lời gã, rồi mới hồi đáp, “Bẩm Vương gia, không phải chúng thần biết mà không báo, mà thực tình là không biết! Người tuổi còn nhỏ nên chưa biết chuyện tình phát sinh năm ấy, trước lúc Mạc Trương Vân tiên cung đã phát thệ đoạn tuyệt quan hệ với Mạc Thị bộ tộc, vậy nên nó mới có thể mặc kệ cả tộc sống chết như thế nào mà trốn theo gã đó! Lẽ nào tộc thần lại che chở cho kẻ phản bội, giấu diếm chỗ nó lẫn trốn? Vương gia, tội thần so với người càng muốn tìm thấy nó hơn!” Vị Vương gia này tại sao lại hận Trương Vân đến không giấu nổi như vậy, hận ý so với cả tộc thậm chí còn sâu còn nặng hơn?

Nói nghe thì rất có đạo lý, thế nhưng Dịch Vũ Liễn nửa chữ cũng không tin, Phong Từ Diệu đứng bên cạnh này giờ vẫn một mực nhớ lại những gì mình biết về Mạc Gia, bỗng dưng nhớ đến một việc, cân nhắc ít lâu, cảm thấy có điểm quái dị, lúc này mới lên tiếng đánh dòi lực chú ý của Dịch Vũ Liễn, bẩm báo nói: “Vương gia, còn có một chuyện, năm đó đi theo Mạc thị tông chủ phu nhân lưu vong đến Phiên Châu là Mạc Vô Úy năm tuổi, Mạc Vô Dịch bảy tuổi, Mạc Vô Lệ bốn tuổi, ba người này khi bị giải đến gần khu vực lưu đày ở biên cảnh thì được người cứu thoát, thuộc hạ cảm thấy việc này không hẳn là do đám người Mạc Gia trốn đến Tùy Châu làm! Thứ nhất là vì một nam một bắc, khoảng cách quá xa, sẽ không kịp thời gian chạy đến, thứ hai là vì bọn hắn một khi đã muốn ẩn dấu tin tức, sẽ không dễ mạo hiểm nguy cơ bị bại lộ mà đi cứu người, hơn nữa, ba hài tử bị bắt kia, vốn đã thuộc hàng bị vứt bỏ, bằng không cũng đã sớm được an bài trong đám tôn tử bị mất tích kia rồi!”

Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, Phong Từ Diệu phân tích trúng trọng tâm, thoáng cái trong nhóm hạ nhân có vài người hơi cúi đầu, chột dạ không ngừng mà rút người lại, muốn để cho người ta không chú ý tới mình.

“Mạc thị tông chủ phu nhân không có được cứu ra?”

“Không có! Chỉ có ba tiểu hài đó!”

“Đem năm đó bị lưu đày đến Phiên Châu lời hết ra cho ta!”

“Dạ!” Phong Từ Diệu tiếp lệnh, dẫn theo hai người, đối chiếu danh sách, bắt ra được bốn người.

“Đều là hạ nhân?”

“Phiên Châu nằm cạnh Đông Phiên, vài năm nay chinh chiến liên miên, người Mạc Gia ở đó đều đã chết!” Phong Từ Diệu vừa nói vừa nâng bản danh sách lên cho Dịch Vũ Liễn nhìn qua.

“Biết rồi!” Dịch Vũ Liễn ý bảo hắn lấy danh sách ra, nằng nằn giữa bốn người có một nữ tử khoảng hơn ba mươi tuổi đang vội giấu mình giữa hai thiếu niên, thân nhiên nói, “Nói cho bản vương biết, là ai cứu ba tiểu hài ấy đi?”

“Chúng thần không biết.” Lão phụ lớn tuổi nhất, đại khái hơn năm mươi tuổi lắc đầu, không chút do dự hồi đáp.

Dịch Vũ Liễn phát tay ra hiệu cho mấy người Phong Từ Diệu, chỉ thấy ba người này lập tức tách mẫu tử ba kẻ kia ra, hai gã hộ vệ đặt đao lên cổ hai thiếu niên, Phong Từ Diệu thì mắt nhìn chăm chú hai kẻ khác.

“Hừ, để bản vương nói rõ ra một chút, lời bản vương hỏi, các ngươi tốt nhất đáp cho thật thà, còn dám dối trá, hoặc là không thể làm bản vương hài lòng, bọn hắn liền họa một đao lên người hai hài tử kia! Thiên đạo vạn quả là cái cảm giác gì, nếu như các ngươi muốn để hai hài tử kia cảm thụ, cứ đi mà giấu diếm!” Để có được tin tức của mẫu phi, nằng nằn không từ thủ đoạn, ai sống ai chết đối với nàng không liên quan! “Năm đó là ai cứu ba tiểu hài ra, là Mạc Trương Vân sao! ?”

“Không phải! Là một đám người bị mất, chúng thần cũng không thấy rõ hình dáng đối phương! Cũng không biết vì sao bọn họ lại cướp ba vị tiểu thiếu gia và tiểu thiếu thư đi!” Vẫn là lão phụ nhân ấy hồi đáp, thế nhưng, nữ tử kia khi nhìn đến con mình gặp nguy hiểm, lại nghe lão phụ nhân trả lời, nét mặt cực kỳ luống cuống.

Địch Vũ Liễn không nói gì, chỉ liếc mắt sang hai gã hộ vệ, liền thì hai tiếng kêu rất thảm thiết vang lên, trên cánh tay hai thiếu niên đã thiếu mất đi một mảnh thịt, máu tươi đang chảy.

“Chúng thần thực sự cái gì cũng không biết!” Lão phụ nhân hô lên, mà nữ tử thì lại khóc to gọi con mình, muốn chạy đến đó, lại bị Phong Tử Diệu giữ chặt, không cách nào di chuyển.

Lão phụ nhân hiển nhiên đang nói dối, tiếng kêu rất thảm lại tiếp tục vang lên, không đầy hai tiếng, hai thiếu niên trên người lại có thêm mấy vết đao nữa, nữ tử rốt cục đã hết nhẫn nhịn nổi, cảm lòng không đành la lên: “Đừng tổn thương hài tử của thần nữa, thần nói! Thần cái gì cũng nói!”

Lão phụ nhân có vẻ luống cuống, ra sức giữa nàng lại, lại bị nàng một tay đẩy ra, giận dữ hét lớn: “Mẹ không đau lòng tôn tử của mẹ, nhưng con lại yêu thương nhi tử của con! Nếu như mẹ muốn nói trung tâm gì đó của mẹ thì mẹ sớm thu hồi lại đi, con đã vì Mạc Gia mà mất đi tương phu, mất đi nữ nhi, dựa vào cái gì lại muốn con hi sinh luôn cả hai nhi tử!”

Địch Vũ Liễn khoát tay, hai hộ vệ lui về bên người nàng, Phong Tử Diệu thì giữ lấy lão phụ nhân, nữ tử khi được thả ra vội vã chạy đến xem xét vết thương của hai thiếu niên, phát hiện chỉ là thương tích nhẹ, lập tức yên lòng, đám người Mạc Hàn Nghị thì lại diện vô biểu tình mà nhìn nữ tử.

“Trả lời cho bốn vương, đừng quên, bọn chúng có được trị thương hay không là do bốn vương quyết định!” Thanh âm lạnh lẽo đến không còn chút tình người, lạnh lùng đến cực điểm.

“Là Trương Vân tiểu thư mang bọn họ đi! Lão phụ nhân là người duy nhất ở Mạc Gia không nguyện cho Trương Vân tiểu thư tiến cung, không muốn chia rẽ tiểu thư và Lãnh Diễm thiếu gia một đôi tình nhân! Cho nên người là người duy nhất ở Mạc Gia mà tiểu thư lưu luyến! Nàng muốn đem lão phụ nhân đi, nhưng mà lão phụ nhân không chịu, chỉ cầu xin nàng cứu lấy ba vị tiểu thư và thiếu gia. Trương Vân tiểu thư sau cùng đáp ứng, chỉ mang bọn họ theo!” Quan viên năm đó chịu trách nhiệm truy xét chuyện này, vì rốt cuộc đã được điều khỏi Phiền Châu, cái chốn bần cùng, quý quái này rồi, cho nên cả ngày cao hứng, trước khi đi không muốn phát sinh thêm chuyện, vì thế mà không điều tra tỉ mỉ, chỉ trực tiếp dựa vào lời khai của bọn họ mà trình lên trên, sau đó đem theo cả nhà, khoải khoải lạc lạc đi đến châu khác mà nhận chức. Giờ đây, sau khi bị Địch Vũ Liễn đe dọa, tin tức về Mạc Trương Vân, qua mười ba năm rốt cục đã có manh mối!

“Bên cạnh ả còn có những người nào?” Nguyên lai ả vẫn là nhân sinh có phụ mẫu dưỡng, ả vẫn còn tình người! Không nghĩ tới mẫu phi lại còn đi cứu mẫu thân của ả, lại nhớ đến ả đối với mình tàn nhẫn ra sao, Địch Vũ Liễn hai tròng mắt gần lên tia máu, hận không thể lập tức tìm ra ả, bầm thây vạn đoạn!

“Lãnh Diễm thiếu gia, còn có ít hồi y nhân chúng thần không nhận ra!”

“Ký hiệu! Trên người bọn chúng có thể còn có ký hiệu đại biểu cho thân phận?” Quả nhiên có người tương trợ, nhưng đến cùng là kẻ nào?

“Việc này thần không để ý, bất quá theo như khẩu âm của bọn họ thì hẳn không phải người Duyên Huyền, hình như là người nước khác! Đúng rồi, bọn họ gọi Lãnh Diễm thiếu gia là chủ thượng!”

“Tử Diệu! Thân phận Lãnh Diễm!” Hai mắt Địch Vũ Liễn bỗng dưng tròn trũng, giống như đang nghĩ tới điều gì.

“Mạc Lãnh Diễm từng là hạ nhân của Mạc Gia, mười sáu tuổi được Mạc Gia bỏ họ Lãnh, bỏ đi thân phận hạ nhân, hai mươi tuổi tham gia võ cử, gia nhập đoàn quân thủ thành của Yên Đô, hai mươi một tuổi gia nhập Ngự Lâm Quân, hai mươi hai tuổi trở thành Ngự Tiền Đái Đao Thị Vệ, lấy hấn năng lực xuất sắc, lại có thêm Mạc Gia làm chỗ dựa, đến năm hai mươi bốn tuổi liền trở thành đại nhân thống lĩnh Ngự Lâm Quân.”

“Lãnh Diễm thiếu gia cùng với Trương Vân tiểu thư là thanh mai trúc mã!” Nữ tử chen vào một câu.

“Hắn từ lúc nào trở thành hạ nhân của Mạc Gia?” Địch Vũ Liễn nhìn chằm chằm Mạc Hàn Nghị hỏi.

“Lúc hắn mười hai tuổi, ở Tùy Châu, là do Trương Vân khi ấy bốn tuổi rất thích nhặt người trên đường, nhặt về nhà.” Mạc Hàn Nghị không ngờ rằng Địch Vũ Liễn đoán được Lãnh Diễm lúc sinh ra không phải là hạ nhân của Mạc Gia, mà là giữa chừng bán thân vào, khẩu âm nước hắn? Lẽ nào..., Mạc Hàn Nghị thần sắc biến đổi, “Hắn năm đó mới mười hai tuổi! Còn là một đứa trẻ, không thể là gian tế! Nếu thực sự là gian tế, cũng đã qua mười ba năm, sao còn chưa có động tĩnh gì!”

“Hừ! Mười hai tuổi! Năm bán vương mười hai tuổi thậm chí đã được phong vương, lên triều được hai năm rồi! Mười ba năm, này tính là cái gì! Nếu muốn làm việc gì, chưa có kế hoạch tỉ mỉ, đừng nói là mười ba năm, ba mươi năm bán vương còn đợi được!” Địch Vũ Liễn khinh thường đáp cho hắn một câu, lại hỏi nữ tử, “Sau đó, bọn chúng đi về hướng nào?”

“Hướng Đông Phiền!” Nữ tử lo lắng trả lời.

Địch Vũ Liễn không nói, chỉ huyết dài một tiếng, không lâu sau, chỉ thấy con hùng ưng vẫn giương cánh lượn vòng trên bầu trời này giờ, nương theo tiếng huyết, hùng ưng bỗng chốc bỏ nhào xuống, nhưng lại rất nhẹ nhàng đáp lên tay trái nàng đang giơ ngang trước ngực. Lập tức lại thấy nàng đem hùng ưng giao cho Phong Tử Diệu, còn mình thì rút ra vài thứ tùy thân như bút lông nhỏ, nghiên mực nhỏ với giấy nhỏ viết thư, viết vài hàng, rồi lại thu hồi bút mực, cuộn tròn tờ giấy, nhét vào ống tre, cột nó lên chân hùng ưng, đem thả nó bay lên.

Tất cả những người đang truy tìm tin tức mẫu phi nàng ở Duyên Huyền đều nhận lệnh đình chỉ hành động, chuyển sang tìm kiếm người và việc Lãnh Diễm đã từng tiếp xúc qua sau khi vào Mạc Gia. Nàng rốt cục có thể kết luận dự cảm của mình chính xác, quả nhiên có người tương trợ, quả nhiên nữ nhân kia sớm đã chạy tới tha quốc, trách không được tra thế nào cũng tra không ra!

“Mạc Trương Văn còn nói những gì, à chúng quy có nói với Mạc Thị phu nhân về sinh hoạt của à trong lãnh cung không! ?” Địch Vũ Liễn không lãng phí thời gian, lập tức tiến vào trọng điểm tiếp theo.

“Đúng rồi, có, có! Tiểu thư nói nàng tại lãnh cung đã sinh ra một...” Tiếng nói bỗng dừng ngưng bật, Phong Tử Diệu ngay khi Địch Vũ Liễn hỏi ra câu này liền đã tiến vào trạng thái cảnh giới, tay hắn điểm huyết lão phụ nhân, khi nghe tới “Lãnh cung” hai từ này xuất hiện, hắn liền lập tức phóng tới bên người nữ tử, điểm huyết hai thiếu niên, đưa tay bóp cổ nữ tử, động tác lưu loát, ngăn cho hai từ “Công chúa” kế tiếp được phát ra.

Thấy thế, Địch Vũ Liễn thu hồi ám khí trong tay mình.

“Bây giờ, bản vương hỏi, nếu đúng, ngươi gạt đầu, nếu không đúng, ngươi liền lắc đầu, hiểu rõ chưa?”

Nữ tử kinh hãi gạt đầu.

“Lúc Mạc Trương Văn nói những lời này, nghe được chỉ còn bốn người các ngươi hôm nay thôi sao?”

Nữ tử gạt đầu.

“Các ngươi có kẻ với kẻ khác chưa?”

Nữ tử lắc đầu.

“Ngươi xác định? Không kẻ cho bất luận kẻ nào, ai cũng không biết?”

Nữ tử dùng sức lắc đầu.

“Rất tốt! Biết bản vương chán nhất loại người nào không?”

Nữ tử không rõ lắc đầu.

“Phản bội chủ tử, là kẻ tâm bất trung! Còn có, biết dạng người gì có thể bảo tồn bí mật không?”

Nữ tử sợ sệt nhìn nàng.

“Người chết...” Hai chữ từ miệng Địch Vũ Liễn phun ra theo gió mà bay, một bóng đen cũng theo đó hất lên.

Kiểm quang phát sáng, Phong Tử Diệu một khi đã hạ thủ tuyệt đối nhanh, chuẩn, độc! Trên cổ bốn người trong tức khắc hằn lên một vết máu, ngã xuống mặt đất. Bí mật của chủ tử nhà hắn một khi bị lộ ra ngoài, tức thì chỉ có một con đường chết, cho nên ngoại trừ hắn, đại ca hắn và Bích Tiêu tỷ muội, còn lại kẻ biết đều phải chết!

Bốn mạng người biến mất trong chớp mắt, Địch Vũ Liễn thờ ơ mà liếc liếc nhìn, đưa mắt về đám người Mạc Hàn Nghị, sát ý trên người nàng bỗng chốc toát ra, thà rằng giết lầm nghìn người cũng còn hơn bỏ sót.

Mạc Hàn Nghị đã nhìn ra sát ý của nàng, kỷ thực từ lúc gặp lại nha hoàn hồi môn của thế tử, cũng chính là lão phụ nhân kia, từ miệng nàng, hắn và ba nhi tử đều nghe được toàn bộ sự tình lúc ấy, biết nữ nhi vậy mà đã sinh hạ một tiểu công chúa trong lãnh cung, thế nhưng hắn lại không rõ vì sao vị tiểu vương gia này lại xem chuyện đó như là bí mật không thể truyền ra, nhưng không còn thời gian để hắn suy nghĩ thêm nữa, hắn từ từ quỳ xuống, khẩn cầu nói: “Vương gia! Cầu người tha cho Mạc Gia chúng thần chỉ còn lại vài người này đi! Lão phu đã vì nữ nhi bất hiếu mà hủy đi cơ nghiệp trăm năm của tổ tông, không muốn lại hại cả tộc bị diệt vong a! Bằng không, lão phu chết nào có mặt mũi gặp lại liệt tổ liệt tông! Chúng thần thực sự không biết bất luận việc gì liên quan đến Mạc Trương Văn!”

Địch Vũ Liễn thâm trầm nhìn hắn, lần lượt, toàn bộ người Mạc Gia cùng với hạ nhân đều quỳ cả xuống.

“Thôi đứng lên cả đi, các ngươi cũng là bị nữ nhân kia hại! Hiểu rõ chứ? Nếu như có một ngày, à rơi vào tay bản vương, bản vương nhất định tự tay mình moi tim à ra, nhìn thử xem rốt cuộc nó có màu gì!” Hồ dữ không ăn thịt con, thế nhưng nữ nhân kia có thể hạ độc thủ với chính nữ nhi của mình, thân nhân thì tính là cái gì với à chứ? À hại người, mình lại để bọn chúng hảo hảo mà sống, sống để còn nhìn xem kết cục của à! “Đưa bọn chúng trở về đi!”

“Vương gia!” Phong Tử Diệu không đồng ý kêu lên.

“Chuẩn bị tốt chỗ để bản vương tới nay ngụ lại! Đưa bọn hắn đi đi!” Đối với sự đã quyết định xong, Địch Vũ Liễn không cho phép người ta chất vấn.

Phong Tử Diệu buộc phải lĩnh mệnh, người Mạc Gia thở dài một tiếng, cảm thấy như tránh được kiếp số.

Mọi thứ nhìn chung quy vẫn yên ả, tuy nhiên, nhân lúc màn đêm buông xuống, phụ trách thủ vệ ở đây là Trương Hoàn, men theo bóng đêm, len lén chạy đến khu phòng thô sơ mà phạm nhân và nô lệ ở, ẩn núp ngoài gian phòng nào đó.

Ở trong khu mộ, hết thảy các nơi phạm nhân và nô lệ đều nằm giường chung, mười mấy người trụ tại một gian phòng nhỏ, mà gian phòng ấy, bên trong đều là nam đinh Mạc Gia cùng với Vũ Toàn vẫn đi theo bên người Mạc Thị tông chủ, bọn họ trước còn rất cảm kích người nào đó vì có thể ở chung một chỗ, lại không hề hay biết là mình bị người ta cố ý an bài.

“Cha, rốt cuộc Vương gia kia suy cho cùng vì sao lại hận Trương Văn đến thế?” Mạc Gia lão đại Mạc Trương Khiêm nghi hoặc hỏi.

“Hắn còn như rất kiêng kỵ chuyện người khác nói ra việc Trương Văn sinh hạ tiểu công chúa! Đúng không cha?” Mạc Gia lão nhị Mạc Trương Duệ hỏi tiếp.

Lời tuy nói nhỏ, nhưng vị Trương Hoan ngoài phòng nội lực lại rất cao nghe đến rõ ràng, hắn tròn xoe cả mắt không dám tin, công chúa! ? Như thế nào có thể? Hiền Phi sinh là một công chúa? Vậy Liễn Vương kia...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Bò Câu Bị Lọt Lưới

Trương Hoan vì sự tình không ngờ nổi mà khẩn trương nuốt nước miếng, hắn cố gắng dặn lòng bình tĩnh, lại cẩn thận nghe tiếp câu chuyện trong phòng, nghe xem còn có thể dò thám ra chuyện động trời nào khác không.

“Vị tiểu vương gia kia là do vị nương nương nào trong cung sinh ra, các người biết không?” Mạc Hàn Nghị nhíu mày, muốn biết Dịch Vũ Liễn đến cùng là hoàng tử thuộc phe phái nào.

“Cha, chúng ta cũng như người ở Hạc Châu lâu như vậy, lại không có tin tức gì bên ngoài truyền đến, làm sao mà biết!” Lão tam, tức là cái thẳng nóng tính, Mạc Trương Triệt, cảm thấy cha hắn hỏi sao mà thật thừa.

“Vậy các người thì sao?” Xem như thẳng con thứ ba lỗ mãng này không tồn tại, hoàn toàn làm lơ hắn đi thôi, Mạc Hàn Nghị hỏi mấy người khác trong nhà và vài người hầu trung tâm vừa mới gặp lại không lâu.

Thế là, bảy cái miệng thì có đến tám cái lưỡi, mỗi người đều tận sức đem hết điều mình biết lôi ra mà nói. Tạm chung một chỗ, kết luận cuối cùng chỉ có một là, thiếu niên đó chính là quyền khuynh triều dã, một tay che trời, dưới một người trên vạn người, vị thị huyết tiểu vương gia của chúng ta! Nhưng chuyện mà Mạc Hàn Nghị muốn biết thì một chút cũng không biết.

Tuy rằng Liễn Vương vang danh tứ phía, nhưng mà bối cảnh nàng năm bốn tuổi ấy bước ra khỏi lãnh cung thì không ai dám nhắc đến, dần dà lâu ngày, mọi người để ý chính là nàng lại làm ra việc gì, chứ không ai quan tâm đến bối cảnh của nàng nữa! Tại nơi bị lưu đầy, tin tức không cập nhật kịp thời, thành ra bọn hắn không biết rõ Dịch Vũ Liễn do ai hạ sinh, trên đường đi đến Đông Phiên, có nghe cũng đều nghe đến công tích vĩ đại của nàng, bối cảnh thì vẫn như cũ không biết.

“Hừ! Mạc kệ gia tộc mẹ hắn là đứa nào, nói chung, cái gia tộc kia gần như một người đắc đạo, thì gà chó lên trời, bây giờ thì nông ân đặc sủng rồi!” Mạc Trương Triệt rất xem thường mà nói một câu, lại cũng là tiếng lòng của mọi người, không ai ở chỗ này mà không cảm khái vì bộ tộc mình sao mà bị thảm! Nhìn cứ nhìn xem, người ta sinh ra nữ nhi tốt, cả nhà được phú quý vinh hoa, nhà bọn hắn thì ngược lại, không biết làm sao lại nặn ra một đứa tính tình như Mạc Trương Văn, hại cho cả tộc mất đi tất cả, chịu nạn chịu khổ! Quả nhiên, có sinh nữ nhi cũng phải nhớ sinh cho kỹ!

Ai, nếu như năm đó hài tử Trương Văn sinh ở lãnh cung là tiểu hoàng tử thì thật tốt! Thân là hoàng tử so với công chúa khá hơn nhiều, có khả năng vô hạn, chỉ cần hắn có thể nhớ đến vài vị thân nhân có quan hệ huyết thống như bọn họ, nhất định sẽ là tương trợ đắc lực cho Mạc Gia, nói không chừng Mạc Gia còn có thể Đông Sơn tái khởi! “Tiếc quá, sinh ra trong lãnh cung lại là tiểu công chúa, còn là do phi tần bỏ trốn sinh ra, khẳng định đã bị hoàng thượng bí mật phái người xử đẹp rồi, ngay cả tên còn chưa kịp nhập vào gia phả hoàng thất nữa!” Kể là do Mạc Hàn Nghị, người vì mới biết được mình có nữ ngoại tôn mà ai thần, nói.

“Tiểu vương gia hận tiện nhân kia như vậy,” từ lúc vì muội muội mà cả tộc đại nạn lâm đầu xong, Mạc Trương Triệt đã không thêm nhận thức muội muội này nữa, chỉ dùng tiện nhân để gọi, “Nói không chừng bởi vì tiểu công chúa khi còn sống là muội muội mà hắn thích nhất, hắn là bất bình ra mặt dùm nàng!”

Mọi người trước kia nghe chuyện phiếm về thị huyết Vương gia, mấy công tích vĩ đại của hắn chỉ để mình chứng một điều, hắn chính là một tên lãnh huyết vô tình a!

“Người đừng nghĩ viễn vông nữa, Trương Văn sinh ra tiểu công chúa...” Mạc Trương Khiêm vừa định phản bác tam đệ, lại bị Vũ Toàn ngăn lại.

“Ai!” Vũ Toàn bỗng nhiên nghe thấy âm thanh rất nhỏ ngoài kia, khẩn trương hô lên, dẫn theo vài gã cùng là người Vũ Gia lao ra ngoài cửa kiểm tra.

Cả phòng thoáng cái im lặng, tiếp đến lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, bọn hắn không biết võ chỉ đành nhẹ nhàng chân chạy ra ngoài cửa đứng nhìn.

Ở Duyên Huyền Quốc, phạm nhân bị lưu đầy không bị khắc chữ lên mặt, trái lại là đeo dây xích ở tay chân, vì thế mà thành ra chướng ngại khi mấy

người Vũ Toàn thi triển võ công, nhưng bọn hắc nãi nói thế nào thì cũng là cao thủ của tộc Vũ Thị, nếu không phải vì bảo vệ cho mấy vị chủ tử Mạc Thị, mấy người bọn hắc nãi muốn trốn khỏi nơi lưu đày cũng là chuyện dễ dàng, cho nên bọn hắc nãi có thể cùng với người đến đánh một trận bất phân thắng bại.

Trương Hoan khi nghe thấy Vũ Toàn hô lên, tưởng là mình bị bại lộ, trong lòng kinh hãi, đương lúc muốn rời đi, lại phát hiện té ra là nói đến người khác, là một đám anh chàng bị mặt không biết đã từ đâu mà mò tới.

Đám hắc y nhân bị mặt thấy mình bị phát hiện, trong lúc đánh nhau với Vũ Toàn, bắn lên giữa trời đêm một tín hiệu sáng rực, tạo thành một vết kéo như đường chân trời, rọi sáng cả một vùng.

Nhìn theo hướng ánh sáng, Trương Hoan và người nhà Mạc Gia lại phát hiện từ bốn phương tám hướng nhảy ra hơn trăm gã hắc y bị mặt đang hướng đến địa phương bên phải cách đó không xa, chính là gian buồng của Liên Vương.

Hừ, rốt cuộc đến rồi sao? Dịch Vũ Liên chưa thoát y phục, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi nghe thấy tiếng động, chậm chạp mở mắt ra, kinh hãi mà nghĩ. Xuất hành đột này, nàng chỉ mang theo mười ba hắc y hộ vệ bên người, với kẻ muốn diệt nàng mà nói, đây gần như là cơ hội trời ban. Bất quá, bọn hắc y tất quá xem thường Dịch Vũ Liên nàng! Trong bóng tối, đôi phượng mâu ánh lên vẻ khát máu, khi nàng đứng dậy, sát khí đã tàn sát toàn thân.

Mười ba hắc y hộ vệ bên người Dịch Vũ Liên là do nàng tự mình lựa chọn, vô luận là mức độ trung thành hay là thân thủ, đều phải trải qua nhiều ít lần thử nghiệm, đạt yêu cầu mới mong được nàng thu lại, thành ra thích khách tuy rằng nhiều, nhưng nửa điểm trên người bọn họ còn chưa tổn thương được, bản thân thì ngược lại người cứ rơi rụng không thôi.

Cùng với mười ba người đánh nhau cảm thấy căn bản không thành vấn đề, bất quá, ngay khi Dịch Vũ Liên bước ra khỏi phòng, kiểm soát ra khỏi võ, thân ảnh chợt lóe lên thì, nỗi sợ không tên lúc này mới thật sự sản sinh trong lòng các vị thích khách. Trong đêm tối, máu ngập cả bầu trời, khiến cho phàm là người có tham dự qua trận chém giết của Liên Vương đều khó có thể quên được màn tu la địa ngục được tái hiện hôm nay, khiến cho mỗi vị thích khách đều thấy hối hận vì thái độ làm người kiếp này! Muốn đánh tiếp, nhưng thân thủ đánh không lại Liên Vương! Muốn bỏ chạy, nhưng chạy không khỏi thân ảnh của Liên Vương! Kỳ thực, từ thời khắc bọn hắc nãi tiếp nhận nhiệm vụ ám sát Liên Vương, đã là một chân bước xuống hoàng tuyền rồi!

Trương Hoan thấy kinh hồn táng đảm, bên tai lại nghe thấy đám hắc y nhân đang bị bọn Vũ Toàn kiểm soát quát nhau rút lui, phản ứng của hắc nãi chính là thừa dịp loạn lạc mà trốn nhanh về phòng, sau đó lại giả như mới vừa tỉnh ngủ mà chạy ra coi.

Nghĩ rằng người đến muốn giết Mạc Gia, bọn Vũ Toàn liều mạng chống trả, sau mới phát hiện ra là thích khách đến giết Liên Vương, cho nên khi thấy đám người này muốn thoái lui, bọn hắc nãi liền dừng tay lại.

Thoáng thấy cử động bên ấy, mà đám thích khách bên người cũng đã bị giải quyết không sai biệt lắm, Dịch Vũ Liên làm sao lại tha cho đối phương, lệnh cho Phong Tử Diệu dẫn người truy đuổi.

Tiếng chém giết dần tan đi, thế nhưng ở đây sự im ắng trước khi thích khách đến vẫn còn chưa khôi phục, trái lại là mấy âm thanh đại loại như tiếng nồn mưa vang lên, phàm là phạm nhân nô lệ lên lên nhìn ra từ mấy khe cửa, cửa sổ, thấy xong một tràng cảnh tượng này, không ai không bị dọa cho hoảng đến tụt đường huyết.

Đám người Mạc Hàn Nghị rốt cuộc đã biết vì sao khi Liên Vương xuất chinh lại bị các tướng lĩnh đuổi tới đuổi lui rồi, bởi vì ai cũng không muốn thả một sát tinh như thế chạy rong bên người, mặc cho hắc nãi có là phe mình!

Bất quá, càng để cho bọn họ hiểu thế nào là xúi quẩy chính là ở mặt sau, mọi người bị Dịch Vũ Liên dựng dậy, nói cho từ tở, thì bảo là đi quét sân đi, còn nói trắng trợn ra, tức là đi dọn xác đi! Vì thế, ai nôn thì cứ tiếp tục nôn, không nôn nổi nữa thì cứ lăn ra mà bất tỉnh!

Dịch Vũ Liên không có thói quen lưu lại người sống, bởi vì nàng mới mặc kệ là người do tên nào, phe phái nào rảnh rồi mà phái tới, chỉ cần đến ám sát nàng một lần, nàng liền toàn bộ tính hết lên đầu cả thầy đám hoàng tử và mấy phe phái đối lập kia một lần, đã đơn giản lại tiện lợi, còn tránh cho nàng khỏi gợn hồi nửa ngày.

Tất cả được xử lý sạch sẽ xong, chúng nhân trở về phòng ngủ, Dịch Vũ Liên đã về lại phòng mình, lưu lại bốn gã hộ vệ canh giữ bên ngoài.

Sắc trời lơ mờ sáng, còn chưa đến lúc khu quảng khởi công, lại bởi vì một đêm ẩm ỉ mà mọi người giờ đây đều đã đi vào giấc ngủ, toàn cốc im lặng. Trương Hoan lúc này mới chạy đến chỗ nuôi bò câu đưa thư ở trong cốc, đem hai tờ giấy mình viết xong phân biệt để vào trong hai ống tre, sau đó cột lên chân hai con bò câu, tiếp thả hết toàn bộ bò câu ra, xong gã mới vội vàng vàng chạy về phòng mình.

Lúc này, đám người Phong Tử Diệu truy sát thích khách đào tẩu đã trở về. Tuy nói là toàn bộ thích khách đều bị giết, khổ thay có một tên trước khi bọn hắc nãi kịp đuổi tới đã thả chim ưng truyền tin đi, không thể bắn chết ưng kia, đám người Phong Tử Diệu cảm thấy rất bất an.

Chín người vừa mới đến gần phòng Liên Vương ngủ, thì giựt mình nghe thấy trên trời có tiếng vỗ cánh, do trước có kinh nghiệm giết hụt một ưng, đã thành phản xạ có điều kiện, bao bọc tên trên lưng ba trong số chín người lập tức giương lên, bắn rơi rụng toàn bộ đám bò câu lọt vào tầm mắt.

Mà trong phòng Dịch Vũ Liên gần đây khó ngủ, chỉ cần động một chút sẽ tỉnh. Mà lúc nàng đương ngủ, lại được thanh âm bên ngoài phụ họa, nên hoảng cái liên tỉnh giấc, đứng dậy bước ra khỏi phòng, chỉ liếc một mắt, liền biết chuyện gì đã xảy ra, đoạt lấy cung tiễn từ tay một tên trong đám thuộc hạ, ba mũi tên bắn ra, tích tắc ba con chim rơi xuống.

Mặc dù đã nỗ lực bắn, vẫn còn bốn con bò câu chạy thoát, Dịch Vũ Liên nét mặt như đưa đám, sai người nhốt hết bò câu về, xem coi rốt cuộc là tin tức gì đã bị người phóng ra.

Lúc này thì Trương Hoan đang ở đẳng kia hồi thúc người tập hợp, chuẩn bị cho bọn chúng lĩnh cháo sáng xong liền bắt đầu làm việc.

Mấy người Phong Từ Diệu đem theo bò câu bị bắn chết trở về, tra xét một lúc, chỉ có một con mang theo một ống tre nhỏ. Phong Từ Diệu gỡ ống tre xuống, đưa cho Dịch Vũ Liễn.

Ngay khi nàng vừa mở lấy ra tờ giấy nhỏ trong ống tre, đọc đến nội dung trên mặt giấy xong, sắc mặt liền biến đổi.

“Vương gia...” Phong Từ Diệu lo lắng mà nói.

Dịch Vũ Liễn đưa tờ giấy đến trước mặt hần chỉ để hần liếc một cái, liền nắm chặt tay vo tờ giấy thành một khối.

Phong Từ Diệu sợ đến thất sắc, lại nhớ đến mới vừa rồi bỏ sót ung kia, chỉ có thể dập đầu mà nhận lỗi thừa lại với Dịch Vũ Liễn.

Nghe xong, Dịch Vũ Liễn không nói gì, nhớ tới đám thích khách đuổi đến sau cùng là xuất phát từ một gian phòng hướng bên trái ở cách đó không xa, nàng liền lệnh Phong Từ Diệu đem mấy người trong phòng đó bắt lại.

Người dẫn từ phòng ấy ra xong, Phong Từ Diệu trong lòng cực kỳ hối hận, hần hôm qua nếu như ra sức kiến nghị Vương gia giết người diệt khẩu mà nói, liền sẽ không phát sinh ra chuyện vô pháp cứu vãn như bây giờ!

Trùng mắt nhìn đám người mới tới, Dịch Vũ Liễn sắc mặt rất dọa người, nàng hôm qua đáng lẽ nên giết sạch bọn chúng đi!

Mặt trời chậm rãi mọc lên, trên bầu trời rộng mênh mông, hùng ưng giương cánh bay lượn, bò câu trắng cũng vỗ cánh bay lượn, trên mình bọn chúng đều mang theo tin tức giống nhau ~~~ Hiền Phi sinh hạ là công chúa ~~~ bay đến chỗ chủ tử của mình ở Yên Đô của Duyên Huyền Quốc.

Chỉ là bây giờ này rốt cuộc sẽ đem báo tấp gì thổi đến Yên Đô, lại gây thương hại gì cho Dịch Vũ Liễn, ai cũng không biết!

Bất quá, có thể biết là bên dưới bầu trời Yên Đô, có một nam tử, hần một sớm nọ lại bị vị tiểu đường đệ quán lấy, bắt hần dẫn ra ngoài chơi.

Mà thiếu niên này công lực dây dưa rất cao, khiến cho nét mặt nam tử khờ hiện lên biểu tình vừa bất đắc dĩ vừa sùng nịnh, buộc phải đáp ứng chờ ngày hần rảnh rồi sẽ dẫn đi, kết quả cái rảnh này bị ngâm đến hơn mười ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Mãng Phu Thất Ngôn

Người ta nhân lúc rảnh rồi thì lên kế hoạch đi ra ngoài chơi, Dịch Vũ Liễn thì không có thời gian nhàn rỗi như vậy, nàng ngay cả chữ chơi viết như thế nào còn không biết, cũng không biết chơi suy cho cùng cảm giác ra làm sao, giải quyết đại phiền toái trước mắt mới là chính sự của nàng.

“Vương gia, xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn thấy tình huống có vẻ bất thường, Trương Hoan chạy đến nơi, hạ giọng hỏi. Hần mặt không biến sắc nhìn quanh quan sát, thấy trên mặt đất có không ít xác bò câu, nhưng chỉ có một ống tre bỏ lại, nói cách khác tức là một bò câu giữ tin đã chạy thoát, hoàn hảo là hần chuẩn bị hai con, nhiều hơn cũng không tốt lắm, hai con chính là vừa đủ!

Trông thấy hần, Dịch Vũ Liễn sa sầm nét mặt, chất vấn hỏi: “Bò câu truyền tin trong cốc là do kẻ nào trông?”

“Bò câu truyền tin? Bẩm Vương Gia, quãng cốc làm sao có bò câu truyền tin chứ?” Bò câu hần thả tuy đúng là nuôi trong cốc, nhưng là hần bí mật phái người nuôi, chỗ nuôi cũng bí mật nốt, cho nên hần mới không sợ mà giả bộ nghi hoặc.

“...,” Dịch Vũ Liễn đưa mắt nhìn hần đám đám không nói, căn nhắc lại quả đúng là ở quãng cốc thì không nên có bò câu truyền thư, không phải người ở trong cốc làm, chẳng nhẽ lại tới thêm một nhóm người khác? Đôi bên đồng thời nghe được bí mật này? Bất quá, từ trước đến giờ nghe người nói điều nghi ba phần, nàng quyết định tạm thời bảo lưu ý kiến, nhìn nhìn hần rồi lại nói, “Nơi này không còn việc của người, nên làm gì thì đi làm đi! Nhớ kỹ, lúc Liễu Chí Thành đến, thông báo bản vương một tiếng!” Trực giác bảo là nàng không thích cái thẳng này.

Trương Hoan muốn nghe ngóng, nhưng lại không thể làm quá lộ liễu đành lên tiếng đáp trả rồi thôi lui.

Đám người Mạc Hàn Nghị trong lòng có chút thấp thỏm, mơ hồ nhận ra được Liễn Vương tìm bọn hần là vì chuyện đêm qua cả nhà nói bị người nghe lén, liền tưởng đến bốn hạ nhân bị giết hôm qua, càng cảm thấy bọn hần bị triệu đến hần là lạnh ít dữ nhiều.

“Sáng nay bản vương ở đây săn được không ít bò câu, tặng thêm nhạc thú thì không nói, còn để cho bản vương đọc được một tin tức thú vị!” Miệng thì nói thú vị, nhưng nét mặt của nàng lại bảo là không có thú vị như vậy đâu, “Hiển nhiên là hôm qua có người lừa bản vương, không chịu thành thật!” Rõ ràng, người kia đứng giữa lớp nam tử chỉ có thể tính là lùn, khuôn mặt kia lại còn nét trẻ con, nhìn qua chỉ chừng mười bốn, mười lăm tuổi, sao cứ gây

cho người khác cảm giác áp bách không cách nào nói rõ.

Địch Vũ Liễn đưa tờ giấy bị nắm trong tay qua cho Mạc Hàn Nghị, ý bảo hắn cầm lấy.

Mạc Hàn Nghị chần chờ một lúc, nhưng vẫn đưa tay tiếp nhận, vừa mới mở ra, thì bảy chữ "Hiền Phi sinh hạ là công chúa" đập vào mắt hắn, nghĩ thầm quả nhiên là thế, nguyên nhân là vì chuyện đêm qua cả nhà hắn nói bị người đứng bên ngoài nghe được, thật sự không xong rồi! Hắn lại không thể để cho người nhà vì việc này mà lần nữa gặp nạn, phải làm gì bây giờ?

"Bản vương hôm qua hiển nhiên hạ thủ đã quá lưu tình rồi! Rốt cuộc là có bao nhiêu người biết được việc này!?"

"Chỉ có..." Mạc Hàn Nghị muốn nói chỉ có mình hắn và Vũ Toàn biết, nhằm bảo vệ mấy vị Mạc Gia khác, lại bị Địch Vũ Liễn ngăn lại bằng một câu uy hiếp.

"Trước khi nói, nhớ đến đám Mạc Gia ở Ly Hồn Sơn!" Địch Vũ Liễn hơi nhướn người cúi xuống, nặng nề nhìn Mạc Hàn Nghị. Nàng tuy thân không cao, nhưng khí thế thì rõ ràng hơn người một bậc.

"..., chỉ có mười tám người trong buồng chúng thần!" Xong rồi, một kiếp hôm nay liền khó tránh a! Đối với Mạc Hàn Nghị mà nói thì người ở Ly Hồn Sơn quan trọng hơn.

"Tiên nhân Mạc Tương Vân kia sinh ra tiểu công chúa, chúng ta biết thì tính là cái quái gì? Làm gì phải diễn như là bí mật không thể để cho người biết thế, còn làm cái dạng muốn giết bọn ta diệt khẩu kia!?" Mạc Tương Triệt cao, đứng lúc nhìn qua vai lão cha thì nhìn thấy nội dung ghi trên tờ giấy, nghĩ rằng thứ này cũng đâu phải bí mật kinh thiên động địa gì, hôm qua, Liễn Vương vì thế mà giết người hắn xem đã không vừa mắt, hôm nay lại tới phiên cả nhà sắp vì nó mà gặp nạn, hắn rất bức bối liền nói mà không cần suy nghĩ.

Thật là sóng gió chưa yên thì phong ba bão táp đã ập tới, không kịp bịt miệng thẳng mang phu thiếu nữ này, hắn nói rất nhanh, đợi khi Phong Từ Diệu kịp phản ứng, hắn đã nói xong rồi. Tức đến nỗi Phong Từ Diệu phóng tới trước bóp chặt cổ hắn, mà mười hai gã hộ vệ bên người Địch Vũ Liễn thì chuyện vốn không biết đều trở thành chuyện đã biết.

Mặt Địch Vũ Liễn càng thêm thối ra, nàng tức mình vậy mà lại liên tiếp hai ngày sơ suất, hôm qua đã không nên tha cho bọn này, hôm nay dò hỏi lại không cẩn thận hơn! Bất quá, nàng có thể vì chuyện mình làm sai mà bức bối, lại tuyệt đối sẽ không vì thế mà hối hận, nàng thủy chung vẫn cho rằng hối hận chuyện đã làm chỉ thêm phí thời gian! Làm sai nên nỗ lực cứu chữa, cứu vãn không xong thì nhân đó mà khắc sâu vào đầu, để vĩnh viễn sẽ không tái phạm sai lầm đồng dạng nữa!

Cả đám người Mạc Hàn Nghị căng thẳng nhìn Mạc Tương Triệt đương bị bóp cổ, mặt sung huyết đỏ bừng, hô hấp không thông, đang cố gắng vùng vẫy, những tưởng cái mạng này của hắn đã tới giờ Diêm Vương đòi lại rồi, không nghĩ đến lại nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Liễn Vương vang lên: "Buông hắn ra!"

"Vương gia! Không thể lại tha cho bọn chúng!" Phong Từ Diệu không đồng ý, trái lại tay càng thêm lực, mắt Mạc Tương Triệt đã dần trắng dã. Nhưng đương lúc Phong Từ Diệu muốn khuyên giải Địch Vũ Liễn vài câu đem đám người Mạc Gia giết sạch thì nhìn thấy nét mặt của nàng, hắn lập tức thả tay ra, thần sắc Vương gia nhà hắn rõ ràng là nói, nếu như hắn dám trái lệnh, liền giết hắn!

Phong Từ Diệu hung hãn liếc Mạc Tương Triệt một cái, thằng kia vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, đang há mồm thở hổn hển trong khi người nhà đang đỡ hắn, không cam tâm mà lui về bên cạnh Địch Vũ Liễn, lo lắng nhìn nàng.

Địch Vũ Liễn không nhìn lại Mạc Tương Triệt mà quay đầu nhìn sang đám người của nàng, chỉ thấy nàng diện vô biểu tình chậm rãi đảo mắt quanh mười hai gã hộ vệ, đôi phượng mâu lạnh lùng, sâu không thấy đáy, thâm thủy dán lên người bọn hắn.

Mười hai người này khi lý giải xong ý tứ đại biểu đẳng sau mấy lời nói của Mạc Tương Triệt, bọn hắn giật mình, kinh hãi, không dám tin mà nhìn Địch Vũ Liễn, vương gia vậy mà là nữ nhân! ?

Lại thấy Địch Vũ Liễn nhìn về phía mình, bọn hắn nguyên bản hơi lúng túng, nhưng dù sao cũng là tinh anh, tiếp tục nghĩ một lát thì lòng trung thành liền thúc đẩy cả đám khụy gối xuống, cùng lúc lên tiếng: "Thuộc hạ thề chết tận trung với Vương gia, chuyện hôm nay, nếu như có nửa lời tiết lộ, nhất định bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế, tuyệt tử tuyệt tôn, gia tộc diệt môn!" Nói xong, đồng loạt móc ra chủy thủ tùy thân, lưu loát rạch một đường trên cổ tay mình, máu tươi tức thì phun ra, sũng chết đều để cho Địch Vũ Liễn quyết định.

Giống như không thấy mười hai người đương tự sát, Địch Vũ Liễn hỏi đầu lại, nhìn người Mạc Gia, tay chấp sau lưng, diện vô biểu tình, không ai biết được nàng đương nghĩ cái gì.

Mấy người Mạc Gia ngậy người nhìn mười hai kẻ nọ, càng thêm hiểu không nổi việc này đến tột cùng như thế nào lại có thể khiến cho tiểu vương gia thậm chí ngay cả mệnh của người mình cũng không muốn lưu.

Chỉ trong chốc lát, sắc mặt mười hai người đã trở nên nhợt nhạt, thậm chí còn nghĩ rằng Liễn Vương sẽ không lưu lại tính mệnh bọn họ thì thanh âm lạnh đó lại vang lên: "Từ Diệu, đủ rồi! Đứng cả lên đi!"

Tiếng nói rót xuống, thân ảnh Phong Từ Diệu nảy lên, rất nhanh đã lướt tới trước mặt, điểm vài huyệt vị của bọn họ, máu tươi tức thời ngừng chảy.

Q.2 - Chương 6: Nhận Thân Nhân, Gấp Rút Quay Về

“Tạ ân vương gia lưu mệnh!” Mười hai gã hắc y hộ vệ cùng lúc đập đầu mà nói, sau đó chậm chạp đứng lên, khí sắc khó giấu được vẻ suy nhược.

“Ngươi năm nay bao nhiêu niên kỷ?” Địch Vũ Liễn bỗng nhiên hỏi một câu không ăn khớp với tình hình, làm cho mặt mọi người dần hết ra, “Ngươi năm nay hẳn không còn trẻ!”

“Bẩm Vương gia, tội thần năm nay đã bảy mươi hai.” Mạc Hàn Nghị phát hiện là nàng hỏi mình, vội vàng trả lời.

“Mạc Gia các ngươi không giống với mấy người kia, một nhà bị phân ra, mà đều trụ chung một phòng sao?”

“Một phòng của tội thần thì đúng đều là người của Mạc Gia, Mạc Gia mấy người còn lại thì bị phân chia ra mà ở.”

“Một phòng của ngươi đều chuyển tới từ cùng một địa phương, đúng hay không? Từ lúc mới lưu vong năm đó đã ở chung với nhau một chỗ, đúng không?” Địch Vũ Liễn bỗng dừng ngữ điệu gấp gáp.

“Đúng như vậy không sai.”

“Nói cho bản vương biết, áp giải các ngươi từ địa phương cũ đến Đông Phiên, còn người nào lưu lại đây?”

“Phụ trách áp giải có ba mươi người, mà hai mươi lăm người đã quay về, chỉ ở lại năm người, có Trương Hoan...”

“Trương Hoan đối với Mạc Gia các ngươi hẳn rất tốt? Là phi thường chiếu cố đúng không?” Địch Vũ Liễn phát tay lên, ngăn không để Mạc Hàn Nghị nói tiếp.

“Này...” Nhiều năm qua, đều nhờ Trương Hoan hết sức chiếu cố Mạc Gia bọn hắn, cho nên mình và nhi tử tuy rằng bị lưu đầy, lao động khổ sai, nhưng chưa từng chịu qua cái gì quá khó khăn. Nếu như hiện tại hỏi đáp tiểu vương gia là đúng, hẳn có thể hay không gây họa cho Trương Hoan? Mạc Hàn Nghị rất mang ơn Trương Hoan, vì thế mà ngập ngừng, suy nghĩ một lúc, quyết định không nói thật, chỉ là Địch Vũ Liễn không cho hắn cơ hội nói tiếp.

“Mạc Gia các ngươi trước khi lưu vong đối với Trương Hoan bọn chúng có ân không, hay là có quen biết bọn chúng không?” Địch Vũ Liễn nhìn nhẵn biểu tình của hắn thì đã biết đáp án cho câu hỏi trước của mình là gì rồi.

“Đều không có.”

“Hừ! Từ Diệu, dẫn theo vài người, mang thêm một tên trong đám bọn hắn theo,” Địch Vũ Liễn chỉ chỉ người Mạc Gia, “Tìm ra năm người Trương Hoan, trời hết đến cho bản vương! Đồng thời tra xét phòng bọn chúng một chút, tìm một ít giấy tờ mà bọn chúng thường ngày viết ra, mang hết lại đây! Còn nữa, phải ra hai người nữa tìm xem chỗ nào trong cốc nuôi bò câu truyền thư!”

Vị tiểu vương gia này lại muốn làm gì?

“Đại!” đám người Phong Tử Diệu nhận lệnh đi, đồng thời đem Mạc Trương Duệ theo để nhận mặt.

“Hừ! Vô sự xum xoe, phi gian tức đạo! Mạc lão trước khi lưu vong hẳn đã làm quan nhiều năm, vậy mà ngay cả mảnh lối nhỏ như thế cũng nhìn không thấu! Nhớ xem phải đám Trương Hoan kia bình thường thì như đồng cảm với cảnh ngộ Mạc Thị bộ tộc, thỉnh thoảng thì lại như vô ý dò la tin tức Mạc Trương Vân, và hơn một nghìn người Mạc Thị thất tung không! ?” Tuổi tác của Mạc Hàn Nghị làm cho Địch Vũ Liễn cảm thấy quá bất thường, kẻ phú quý bên người còn chưa chắc sống dài như vậy, vậy mà hắn ở trong cảnh ngộ bị lưu đầy không chỉ còn sống, còn có vẻ như không đau không bệnh. Lao động khổ công ở chỗ lưu đầy không phải ba tên nhi tử hay là bọn gia phó của hắn ở bên cạnh muốn giúp liên có thể giúp, nếu như không có binh sĩ phụ trách trông coi che đậy mà nói, hẳn khẳng định đã chết từ rất sớm!

“...” Đúng là có chuyện như vậy, nhưng bọn họ đều rất cẩn thận, nhắc đến nội dung này, đều lập tức chuyển sang chủ đề khác, bất quá bọn họ là vì mấy người Trương Hoan ở trong lúc bọn họ sa sút nhất lại có thể thiện đãi bọn họ, cho nên không cảm giác người ta thừa dịp muốn mưu đồ, nhưng bây giờ nghe Địch Vũ Liễn nói như thế, mỗi người đều nhận ra mấy người Trương Hoan kia quả nhiên là có dụng ý.

“Để cho các ngươi ở cùng một chỗ, cùng là người một nhà với nhau, nhất định nói chuyện sẽ không kiêng kỵ gì, chỉ cần để ý nghe trộm một chút, cái gì cũng đều biết! Ngu hết sức!” Địch Vũ Liễn dùng ánh mắt nhìn kẻ dần mà xem thường nhìn bọn hắn, nghĩ thầm, một đám đàn độn, vậy mà lại có quan hệ huyết thống với mình!

Nghe xong những lời này người Mạc Gia trong bụng cả kinh, nghĩ mà sợ vô cùng, mừng thầm là chỗ của hơn một nghìn người kia bọn họ từ lâu đã ước định là cấm nói, chưa bao giờ đem trọng tâm câu chuyện lái đến, bằng không thì thảm rồi. Kỳ thực Địch Vũ Liễn cũng tính như may mắn, chuyện tiểu công chúa là mấy người này sau khi đến Đông Phiên mới biết, bằng không sớm cũng đã bị Trương Hoan kia biết mà tiết lộ không chừng.

Tiếp đó, Dịch Vũ Liễn ánh mắt bén ngót, nhìn chằm chằm người của Mạc Gia, im lặng không nói, rất lâu sau mới lên tiếng: “Xem các người tin tức không thông, sự tình ít năm gần đây hẳn đa phần là dọc đường đi đến Đông Phiên mới biết! Đám người Trương Hoan kia nếu như thật sự hảo tâm, sao chẳng bao giờ nhắc qua với các người bản vương là ai!”

Lời này nói xong làm cho cả đám Mạc Gia đều ngắc ngứ, thầm nghĩ này là có ý gì? Tiểu vương gia còn có thể là ai? Không phải là con thứ mười sáu của hoàng thượng, Liễn Vương sao? Xa cách thế giới hồi lâu bọn họ tin tức không thông cũng rất bình thường a! Mấy người Trương Hoan cho dù tương đối tốt với bọn họ, nhưng vẫn chưa đến nỗi phá vỡ quy củ, đem tin tức về triều đình nói cho phạm nhân lưu vong biết, này là bị nghiêm cấm nha, sớ dĩ bọn họ vừa mới rồi, trên đường đi đến Đông Phiên vênh tai lên chăm chỉ nghe ngóng, nhiều năm như vậy mới nghe được ít tình hình hiện nay.

Nhìn biểu tình trên gương mặt bọn hắn, Dịch Vũ Liễn cực kỳ xem thường mà dùng mũi nặng nề “Hừ” một tiếng. Nên biết rằng, mặc dù hiện tại không ai dám đàm luận về xuất thân của nàng, nhưng chỉ sợ rằng toàn bộ người Duyên Huyền đều biết rõ nàng Dịch Vũ Liễn xuất thân từ lãnh cung, mẫu phi là Mạc Thị. Cho dù có lệnh cấm không cho phạm nhân bị lưu đày biết tin tức liên quan đến triều đình, thế nhưng, dựa vào quyền thế của Dịch Vũ Liễn nàng, dưới tình huống bình thường, đám Trương Hoan hẳn phải nên nhắc nhở người của Mạc Gia rằng có thể mượn lực của nàng mà quay lại triều đình, cho bọn hắn một chút hy vọng.

Bọn gia hỏa kia nhìn thấy nàng đến, đã không kích động, còn hoàn toàn xem nàng như là một vương gia quyền quý xa lạ mà thôi, rõ ràng là không biết mình cùng với bọn hắn có quan hệ! Vốn khi nàng biết bộ tộc Mạc thị còn sống, cũng không dự tính nhận thân với bọn hắn, thành ra bọn hắn có biết hay không hai bên quan hệ thân thuộc, nàng cũng đều không hề nà. Thế nhưng, hiện tại nàng nhất định phải cùng bọn hắn nhận thân! Bởi vì nàng lúc này muốn dụng cái thân tình, lợi dụng cái ý muốn một ngày Đông Sơn tái khởi của bọn hắn để bịt kín miệng đám người này lại! Chỉ có người đứng chung trên cùng một con thuyền, mới không tìm cách lật đổ thuyền của mình!

Vốn trong lúc Dịch Vũ Liễn trầm ngâm, cân nhắc đối sách một khi thân phận mình là nữ bị bại lộ. Bí mật không biết đã theo ung kia và vài bò câu bay đi đến nơi nào. Theo cách làm của đám người Trương Hoan mà phân đoán, hơn phân nửa là người của phụ hoàng nàng, mà ung kia, khẳng định là thuộc phe mẫu hoàng tử nào đó! Đường đường nhất quốc vương gia lại là phận nữ nhi, nếu như để phụ hoàng nàng biết, người nhất định sẽ không lập tức hành động, còn nếu như là bề cánh của đám hoàng tử kia, cũng không có khả năng lỗ lổ mẫm mẫm đi bẩm báo với phụ hoàng. Vì vậy, bất luận là phương nào lấy được tin tức, bọn hắn đều phải trước chứng thực, tiếp lên kế hoạch chặt chẽ, sau cùng mới là lúc thực thi. Thành ra nàng bây giờ tuyệt đối không thể tự mình làm loạn trần tuyến, đi đại khai sát giới, diệt khẩu đám người này, kết quả lại lộ ra là mình chột dạ, ngược lại còn để cho người ta nắm thóp, chứng minh được lời nói kia.

Thu người Mạc Gia lại đề dùng mới là việc cần làm trước mắt, tiếp đó khi phụ hoàng bọn họ thăm dò chỉ cần đối đáp cho trôi chảy, hết thấy đều dễ xử lý! Nàng nhất định phải xử lý cho xong chuyện Liễu Chí Thành, thúc ngựa chạy nhanh về Yên Đô, hóa bị động thành chủ động, tuyệt đối không để cho người nắm mũi dắt đi!

Nàng chủ ý định xong, nói ra một câu, lại thấy người nhà Mạc Gia một đám làm mặt ngu, tự dưng thấy không vui. Nàng nén đi bất mãn trong lòng, đương lúc muốn lên tiếng, mấy người Phong Tử Diệu lại trở về, không chỉ mang theo đám người Trương Hoan, còn bởi vì đúng lúc trông thấy một nhóm phạm nhân bị lưu vong vừa chuyển đến, đã dẫn theo vị khách Dịch Vũ Liễn đặc biệt đợi một đêm, Liễu Chí Thành trở về.

“Vương gia, đây là có chuyện gì? Vì sao ngài bắt mấy người hạ quan lại chứ?” Trương Hoan gần như hét lên, một bộ như không hiểu, tỏ ra mình vô tội.

Nghe tiếng gã nói, Dịch Vũ Liễn liền cau mày, nàng ra hiệu cho hộ vệ của mình trước đưa Liễu Chí Thành sang nơi khác, để nàng có thể thấy hắn, nhưng để hắn không nghe được chuyện bên này. Vừa lúc, hai gã hộ vệ trước phải đi tìm nơi nuôi bò câu truyền tin cũng đã quay về, đi đến bên cạnh nàng nhỏ giọng bẩm báo.

Nghe xong, nàng đi đến trước mặt nhóm người Trương Hoan, cúi xuống nhìn bọn hắn đang bị đám người Phong Tử Diệu cường ép quỳ gối, nói: “Người của bản vương đã tìm được chỗ nuôi bò câu truyền tin rồi, người nhưng lại không cáo tố với bản vương, còn nói không có sao?” Rõ ràng hai gã hộ vệ chưa tìm được địa phương kia, thế nhưng Dịch Vũ Liễn lại lừa hắn mà hỏi.

“Hạ quan tuy rằng phụ trách ở đây, nhưng cũng mới từ Hạc Châu chuyển đến chưa được vài ngày, không biết a!” Trương Hoan phủ nhận, nhưng cảm thấy hết sức ngạc nhiên, làm sao có thể, bò câu truyền tin trước đây mang đến đã nuôi ở chỗ khá bí mật, mà hắn vừa thấy không ổn, liền sai người xử lý sạch sẽ nơi đó rồi!

Tuy rằng hắn biểu hiện cực kỳ trấn định, tuy nhiên ánh mắt ngoài ý muốn chớp lên đã bị Dịch Vũ Liễn chớp được.

“Sáng nay người đem thứ này đặt lên người bao nhiêu bò câu? Gởi đến đâu?” Dịch Vũ Liễn lại lấy tờ giấy nhỏ từ chỗ Mạc Hàn Nghi cầm về, phẩy phẩy trước mặt Trương Hoan.

Không có khả năng, tiểu vương gia làm thế nào có thể xác định chuyện do mình làm! ? Trương Hoan không chịu thừa nhận cứ nói không biết, hắn hạ quyết tâm, tiếp theo vô luận Dịch Vũ Liễn hỏi cái gì, hắn cũng liền không thừa nhận. Nhưng mà, hắn thật sự không hiểu rõ thói quen Dịch Vũ Liễn làm việc, căn bản không ngờ là nàng chỉ hỏi có hai câu như vậy, liền không hỏi nữa.

“Hừ, là như vậy sao?” Dịch Vũ Liễn ra hiệu cho Phong Tử Diệu đem bút tích lấy chỗ mấy người bọn chúng đối chiếu với tờ giấy trên tay nàng thử xem, không ngoài sở liệu, đều là bút tích của Trương Hoan.

Trương Hoan nhোáng cái mặt hơi đỏ sẫm, nhưng lại lập tức bảo trì trấn định, hắn thủy chung phủ nhận, nói mình cái gì không biết, nơi nào thì oan.

“Đêm qua bản vương bị ám sát, các người thông đồng với thích khách, đại nghịch bất đạo, xử tử ngay tại chỗ!” Dịch Vũ Liễn nắm trong tay tờ giấy đã bị hủy, hạ lệnh giết năm người, nàng kết luận Trương Hoan là kẻ đã thả ra bò câu truyền tin, tuy rằng gã sẽ không đem chuyện đêm qua đi nói lung tung,

nhưng để ngừa vạn nhất, đi nói với bạn bè già, nằng không muốn lưu nhân chứng sống. Mà bởi vì bọn chúng có thể là người của phụ hoàng, cho nên, nằng mới lấy chuyện đêm qua bị ám sát làm cớ, đội cho Trương Hoan cái mũ nghịch tặc lên đầu, danh chính ngôn thuận, lại không bại lộ động cơ giết người chân chính của nằng.

Người Mạc Gia sợ muốn rút quai hàm nhìn mỡ tiểu vương gia mặt không đổi sắc mà phán loạn tội danh. Mà Trương Hoan trước lúc chết, ý nghĩ sau cùng lóe lên trong đầu là một trong vô số những lời đồn về Liễn Vương ở Duyên Huyền Quốc, vĩnh viễn không nên đánh giá thấp tốc độ xử lý vấn đề của Liễn Vương!

Trách không được vị tiểu vương gia này ở trong triều có quyền thế không người bì kịp! Mạc Hàn Nghị đối với nằng vừa kính lại vừa sợ, lại thấy nằng chăm chú nhìn mình.

“Trở lại vấn đề chính, ngay cả bản vương là ai các ngươi cũng không biết, còn hy vọng xa vời một ngày có thể trọng chấn Mạc Thị, cũng không khỏi quá buồn cười! Ta hảo tâm gọi ý với các ngươi một câu, bản vương sinh ở năm Cảnh Quan hai mươi chín, đầu tháng ba âm lịch! Tí mi ngắm lại! Nhớ kỹ, bản vương tuyệt không lưu kẻ vô dụng bên mình!” Bỏ lại vài câu mạc danh kỳ diệu xong, Dịch Vũ Liễn liền xoay người đi đến chỗ Liễu Chí Thành đợi ở đằng xa.

Chỉ thấy lưng nằng ở hướng đó, lệnh cho hộ vệ lui, một mình không biết nói những chuyện gì với Liễu Chí Thành, khiến cho Liễu Chí Thành cả người run run, sau đó quỳ gối dập mạnh đầu vài cái thật to, tới lúc đứng lên, lệ đã là chảy trên mặt, trông rất hờn hờ. Dịch Vũ Liễn còn nói ít gì đó, chỉ thấy gã gật đầu liên tục, lúc trả lời thì rất lâu.

Sự tình dường như xử lý rất thuận lợi, vì vậy mà Dịch Vũ Liễn rất hài lòng. Liễu Chí Thành bị đem trả về đội ngũ lưu vong của hắn, mà Dịch Vũ Liễn lúc trở về thì khuôn mặt diện vô biểu tình đó lại có vẻ tâm tình tốt.

Nằng cùng với Liễu Chí Thành nói hết nửa ngày, người Mạc Gia thì vắt hết óc suy đoán hàm ý phía sau vài lời kia của nằng.

Mạc Trương Khiêm cảm thấy cái ngày nằng nói rất quen, suy nghĩ nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ tới, ngày nọ lui đi chín tháng, vừa vặn là ngày tiểu muội bị biếm vào lãnh cung vì chộc giận hoàng thượng.

Hắn đi đến trước mặt cha hắn nói một hồi, lại nhắc Mạc Hàn Nghị nhớ tới lão phụ nhân đã chết kia có nói, tiểu công chúa do tiểu nữ nhi hạ sinh là hoài thai một tháng trước ngày bị biếm đến lãnh cung, tuy rằng hắn không biết sinh nhật chuẩn xác của nữ oa kia, nhưng liên tưởng đến việc Dịch Vũ Liễn hận Mạc Trương Vân, lại xem việc nó sinh tiểu công chúa như là bí mật không thể tiết lộ, ngay sau đó, hắn thỉnh linh có loại ý nghĩ mà ngay cả hắn cũng cảm thấy hoang đường.

“Vị tiểu ca này, có thể hỏi một câu không, mẫu phi của tiểu vương gia là vị nào?” Vì xúc động mà Mạc Hàn Nghị lại lần nữa hỏi ra miệng câu hỏi mà hắn vẫn thắc mắc từ sau khi gặp Liễn Vương hôm qua.

Kẻ bị hỏi Phong Tử Diệu rất hồ hởi nhìn hắn một cái, không thèm trả lời.

“Được rồi, chuẩn bị cho tốt, phải lên đường về Yên Đô rồi!” Dịch Vũ Liễn câu đầu tiên nói sau khi quay về là hạ lệnh hồi đô.

“Dạ!”

Hành lý của cả đội đều rất ít, không có gì cần thu thập, chỉ vén vện đất ngựa ra, nhảy lên lưng ngựa là đi thôi.

Mạc Hàn Nghị cả bọn chết lặng, muốn trách Liễn Vương cứ vậy mà đi sao, lại thấy nằng sau khi nhảy lên lưng ngựa, cũng không lập tức giục ngựa rời đi.

Từ trên lưng ngựa trông xuống, càng làm cho người ta cảm thấy áp bách hơn so với khi nằng đứng trên mặt đất, sau lưng là mười ba gã hắc y hộ vệ dáng điệu hồ hững vô tình đang chờ lệnh xuất phát, phối với vẻ lãnh đạm u ám của nằng, càng làm tôn thêm khí tức khủng bố trên người nằng. Áo choàng đen mà nằng khoát trên người tung bay theo gió, hết như đôi cánh màu đen, nhìn sao cũng gây cho người ta cảm giác như đứng trước vương của hắc ám ác ma.

“Còn chưa nghĩ ra sao?” Thanh âm vang dội nhưng không hề ấm áp mà lại lạnh lẽo như hàn băng rót vào tay người nhà Mạc Gia.

“Tội thần cả gan xin hỏi vương gia là do vị nương nương nào trong cung sở sinh?” Mạc Hàn Nghị cúi người hỏi, trông kỹ khi hắn nói, mới biết là tay hắn đang run.

“Hừ,” Lá gan rất lớn, lực liên tưởng cũng không sai, “Bản vương xuất thân từ lãnh cung, mẫu phi là lãnh cung phế phi Mạc Trương Vân đã cùng người bỏ trốn!”

Ầm ầm ầm, giống như sấm sét từ trên trời bổ xuống, lời nói cứ lừng bùng trong đầu khiến chúng nhân đều ngây ngẩn. Có chút không tin, này có thể không là một cái bẫy?

“Mạc Phương, Mạc Hương lúc mẫu phi ba tuổi đã bầu bạn bên người, lúc mẫu phi sáu tuổi, có một lần Mạc Phương thay mẫu phi chịu đòn, bởi vì mẫu phi đã đem rượu quý nhất của ngoại công tất cả đổ hết vào ao cá trong phủ, định bụng lấy rượu nuôi cá!” Nhìn ra bọn họ tâm còn nghi ngại, Dịch Vũ Liễn thuật lại chuyện cũ của mẫu phi, cũng là khi còn bé Mạc Phương vì muốn thỏa mãn khát vọng nhỏ nhen là thân cận mẫu phi của nằng mà kể lại.

“Thế nhưng...” Thế nào lại thành hoàng tử rồi?

“Không có thế nhưng! Duyên Huyền Quốc chỉ có thập lục hoàng tử, không có thập lục công chúa, bản vương ở trong hoàng tộc vẫn là thân phận hoàng tử, cũng sẽ chỉ là thân phận hoàng tử, sở dĩ Hiền Phi sinh chính là hoàng tử! Vô luận ai hỏi, đều là hoàng tử, nghe đã hiểu chưa? Chỉ cần bản vương còn một ngày thì nhất định sẽ bắt được nữ nhân kia! Một khi bắt được ả, bản vương liền sẽ ở trước mặt phụ hoàng mà xin thay cho bộ tộc Mạc thị, miễn xá cho các người tội lưu đây!”

“Chúng thần khấu tạ ơn Vương gia!” Hết thảy mọi người kích động, run run rẩy rẩy quỳ xuống tạ ơn, vô phương không chế cảm giác như sóng vỗ trong lòng, chuỗi ngày lưu vong không ngừng không tận rốt cục cũng thấy được bến bờ, lão Thiên vậy mà thiện đãi Mạc thị hân, cho bọn hân chỗ dựa vững chắc như vậy!

“Từ lúc này về sau, Mạc Thị bộ tộc ta thề chết chỉ thuần phục một mình Liễn Vương! Vô luận vương gia muốn làm chuyện gì, Mạc Thị chắc chắn dốc toàn lực trợ giúp, dù có diệt tộc cũng không tiếc hoàn thành mệnh lệnh của vương gia!” Chỉ vì một nữ nhân mà bộ tộc mất đi trăm năm cơ nghiệp, sao có thể không hận đế vương kia bụng dạ hẹp hòi, Mạc Hân Nghị trong lòng đã sôi sục, cũng có thăm hỏi Dịch Vũ Liễn nhưng lại có ý với đế vương vị, vô luận là hoàng tử cũng được, là công chúa cũng hay, chỉ cần có thể giúp Mạc Thị hân trọng chấn thanh danh như ngày xưa, lại có gì mà không được!

“Kiên nhẫn chờ, còn có bản vương thì Mạc thị người còn có ngày quay trở lại triều đình, ngoại công đại nhân!” Tư thế bề ngễ cao cao tại thượng, có loại tự tin nắm cả thiên hạ trong tay, làm cho người nghe tinh thần không khỏi phấn chấn.

“Vương gia, Mạc thị tộc nhân ở Ly Hồn Sơn có thể dùng Song Phù Lệnh của Mạc thị tông chủ mà điều động, Song Phù Lệnh chôn ở trước sân từ đường trong phủ của tội thần ở trước kia tại Yên Đô. Từ chỗ cửa chính từ đường hướng ra gốc cây tùng trăm năm ở ngoài sân, chiếu theo trình tự trước mười hai, trái ba, trước bốn, phải sáu, sau năm, đặt ngay bên dưới khối đá trên mặt đất! Chỉ bất quá, phù không biết hiện tại là...” ai đang ở.

“Hiện tại là phủ đệ của bản vương!” Dịch Vũ Liễn thờ ơ nhìn hân, cảm thấy đã không sai biệt lắm, hướng Phong Từ Diệu nói, “Từ Diệu, xử lý cho tốt sự tình ở đây, xong thì đuổi theo ta!”

“Dạ!” Phong Từ Diệu lĩnh mệnh, đi an bài người phụ trách mới trong cốc, và chuyện của người nhà Mạc Gia.

Dịch Vũ Liễn chân vồ nhẹ lên bụng ngựa, một người một ngựa tiến như bay, hơn mười tuần mã đã đuổi kịp ở đằng sau, lưu lại một nhà Mạc Gia trong đầu không ngừng quanh quẩn, về thị huyết của nàng, tư thái cao quý của nàng, xử sự quyết đoán của nàng, sau đó, cảm thán hết thảy giống như một giấc mơ không thật, nhưng lại hoàn toàn là sự thật, Liễn Vương là nữ nhân, còn là do nữ tử Mạc Thị bọn họ sở sinh, còn bọn họ chính là cái gia tộc “Nồng ân đậm sùng” mà mình từng đổ kị đến điên kia...

Tám ngày sau ~~~

Ánh dương tươi đẹp, trời trong mây trắng, chỉ là thời tiết khá lạnh.

Yên Đô, Huyền Cẩm Thành, từ trong Ngự Y Viện bước ra một nam tử khờ mặc trên người trang phục ngự y học đồ, tay phải hân vừa ôm trên mình một gương thuốc nhỏ, vừa sờ sờ vào y thư được giấu trong tay áo trái của mình, thầm hài lòng nghĩ: Thật tốt quá, quyền cuối cùng! Xem xong quyền này, vừa kịp trước khi Ngự Y Viện kiểm tra chất lượng học đồ mười ngày sau, đến lúc đó hân lạc tuyền cũng không phải tiếc nuối rồi!

Nam tử bước vội ra khỏi cung, tâm tình khoái trá, ha ha, y thư Ngự Y Viện không cho mượn ra ngoài hân đã sắp được đọc, sách cho mượn ra ngoài a không cho mượn ra ngoài... , khụ, hân nhưng không có trộm sách, cũng không có mượn, chẳng qua là, chẳng qua là sách quá đáng yêu, không cần thận chạy vào tay áo hân, sau đó đều rất tự giác, mỗi lần sau khi cùng hân giao thiệp xong, đều quay trở về!

Nam tử giương giương khoe miệng, hai lúm đồng tiền nhỏ nhỏ như ẩn như hiện trên má, bộ dạng nhìn qua ngây thơ đến mười phần. Hân ra khỏi cung, đi không bao lâu thì ngừng bước, ngẩn đầu nhìn lên trời, nhắm mắt hít sâu một hơi, a, ngày hôm nay khí trời thật tốt!

Đợi lúc hân mở mắt ra, chuẩn bị về nhà, không ngờ nhìn thấy trên bầu trời có một bóng đen nhỏ, lúc ẩn lúc hiện. Hân khó chịu nhìn kỹ, di? Hình như là chim!

A a a, muốn rơi xuống, rơi xuống rồi! Vật thể bay không xác định đang trên đường rơi xuống, nam tử vội chạy tới xem, đúng lúc bắt được nó, đưa mắt nhìn xem, nguyên lai là chim ưng.

Thật xinh đẹp! A, bị thương! Tiểu tử đáng thương kia, ha ha, chớ sợ chớ sợ, có hân điều điều trị trị cho là tốt liền!

Vì vậy, người nào đó tâm địa thiện lương, đứng ở đó xử lý sơ qua vết thương trên mình ưng, xong liền ôm nó, vui tươi hơn hồ trở về nhà!

Tiếp đó, ở trên chân của ưng có một ống tre nhỏ dùng để truyền tin...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Nạp Thiếp Phong Ba

Mùa đông ở Yến Đô, ngày cuối năm sắp đến mà trời vẫn còn rét lạnh.

Lúc này vừa chập tối, sắc trời hãy còn sáng, trong phủ Vũ Văn, một thiếu niên kéo theo một nam tử trẻ tuổi cực kỳ hưng phấn đi tới phòng ngủ của Vũ Văn Dật Thần.

Vừa vào trong viện, đã thấy hân hưng phấn đến mức hét lên: “Đại đường ca, đại đường ca! Ngươi biết không? Bốn ngày sau Liễn Vương hỏi Yến Đô, hoàng thượng muốn đích thân khảo quân!”

“Khảo quân? Không phải lúc mấy người tam thúc trở về, hoàng thượng đã phái người khảo quân sao?” Hân làm sao mà biết? Trong viện, Vũ Văn Dật Thần ngưng dứt ung ăn, mặt khờ lộ vẻ nghi hoặc, quay đầu lại nhìn người mới đến, thấy nhị đệ của hân cũng tới theo, liền thân mật chào hỏi: “Nhị đệ, ngươi cũng tới!”

“Ừa.” Nam tử tuổi còn trẻ gật đầu, trên gương mặt nhìn so với nữ tử còn đẹp hơn kia lộ ra ý cười ôn hòa. Vũ Văn Dật Luân năm nay hai mươi mốt tuổi, lớn lên giống như nương hân, trong ba người là vị đẹp nhất. Nếu cứ theo mọi người nghĩ, cho rằng Vũ Văn Dật Thần không biết võ mà nói, thì trong ba người võ công của Vũ Văn Dật Luân là cao nhất. Bởi vì mẫu thân xuất từ thanh lâu, so ra kém người một bậc, cho nên hân năm mười tám tuổi đã tòng quân, từ sau khi theo tam thúc hân chinh chiến sa trường, vài năm nay vẫn luôn ở bên ngoài, ít ngày trước mới trở về, đoán chừng chờ qua hết năm sẽ cùng Vũ Văn Hạo Kỳ trở lại biên ải.

“Lúc mấy người tam thúc quay về, không có Liễn Vương trong đó, cũng không có Hắc Kỵ Quân của hân! Liễn Vương đoạt toàn bộ Đông Phiên về, công tích của hân cao nhất, lại là nhi tử hoàng thượng sủng ái nhất, thành ra hoàng thượng ngoại lệ, tự mình khảo quân! Nghe đâu Hắc Kỵ Quân đã đến bên ngoài thành rồi, chúng ta đi xem đi được không?” Nhắc đến Hắc Kỵ Quân, Vũ Văn Dật Tân liền kích động, rất muốn đi lãnh giáo một chút xem Hắc Kỵ Quân khiến địch nhân nghe mà sợ võ mặt đến tột cùng tư thế oai hùng ra sao?

“Ta đang bị cảm xúc, đâu có đi được.” Vũ Văn Dật Thần ngay tức thì lắc đầu, miệng thì nói như vậy, nhưng trên thực tế là do hân không có hứng thú với chuyện này, căn bản không muốn đi.

“Ai, đại đường ca đáng thương, nhiều năm như vậy, thật không dễ gì để ngự y Sur đại nhân đồng ý cho ngươi tham gia khảo thí quy cách học đồ của Ngự Y Viện, nhưng ngươi làm sao mà vừa thì đã rút chứ? Ôi trời!” Hành động nói không giữ miệng của Vũ Văn Dật Tân đã khiến cho đầu hân ngay tức thời bị vị nhị đường ca của hân cốc cho một cái đau muốn nổ lửa.

“Đại ca, đừng để ý Tiểu Tân! Ta nghe cha nói đã nhờ Sur đại nhân chăm chú, hân đồng ý phá lệ tự mình khảo ngươi lần nữa, đại khái qua vài ngày nữa đi! Ngươi chuẩn bị cho tốt một chút, đến lúc đó đừng khản trương, như bình thường phát huy là được rồi!” Vũ Văn Dật Luân an ủi hân mà nói.

“Nga, vậy quá tốt rồi.” Vũ Văn Dật Thần nhìn đến thật thà, còn có chút ngốc nữa. Nhưng kỳ thực, bụng hân lại đang thờ dài, ai, một chút cũng không tốt, còn phải giả bộ thêm lần nữa rồi, lại bị ăn mắng thêm lần nữa rồi! Xem ra chỉ thì rút thôi thì không xong, còn phải kiếm cách gì đó, làm một mẻ, khoẻ trọn đời, để cho Sur đại nhân phát thệ đời này không cho hân bước chân vào Ngự Y Viện mới được! Hân phải ngẫm ngẫm lại xem nên làm cách gì!

Vốn dĩ, sau năm Vũ Văn Dật Thần tiến vào thượng viện ở Quốc Tử Học mà học, gốc danh truyền xa, mấy phụ tử dạy hân trong Quốc Tử Học mỗi khi nhìn thấy hân nhất định sẽ lắc đầu ba cái thờ dài một cái, thân hân thật ngốc a, gốc đến chẳng còn cần lý do! Lắc đầu là người ngốc như hân sao có thể trở thành tông chủ của Vũ Văn tộc đây? Quá sức tương tượng rồi! Người của Vũ Văn Gia nhất định là một đám đầu óc có vấn đề! Vũ Văn Hạo Nhiên năm đó gian đến xem chút nữa một Phật xuất thế, hai Phật thăng thiên! (*)

Thế nhưng, vào một ngày nào đó lúc Vũ Văn Dật Thần mười bốn tuổi, hân cực kỳ “không cẩn thận” bị cha hân bắt gặp hân đang xem y thư. Vũ Văn Hạo Nhiên, người đối với trưởng tử đã gần như tuyệt vọng, bỗng sờ phát hiện trưởng tử của hân tuy rằng đọc không lưu loát, nhưng đích thực có thể đọc to nội dung trong y thư, trong lòng một trận kích động, lẽ nào trưởng tử ở phương diện y thuật thì lại có khác biệt? Làm một ngự y cũng không tồi a, vạn nhất hoàng thượng bị bệnh, trị tốt bệnh hoàng thượng, khiến cho long tâm vui vẻ đến nỗi được đặc sủng, chung quy tốt hơn là để hài tử này tiếp tục làm kẻ vô tích sự ở Quốc Tử Học! Hơn nữa, nghe nói thập nhị hoàng tử sức khỏe quá kém, thường xuyên sinh bệnh, Vũ Văn Hạo Nhiên liền tưởng đến mấy lời Kỳ Toán Tử tiên đoán, thấy rằng mình tính vậy hân không sai. Vì vậy, Vũ Văn Dật Thần liền không đến thượng viện ở Quốc Tử Học học nữa, mà bị cha hân ném sang chỗ đệ nhất ngự y Sur đại nhân làm môn hạ đệ học y thuật, mà mấy thứ cần phải học khác, cha hân đã thỉnh phụ tử riêng, mỗi ngày sau khi hân từ chỗ Sur đại nhân trở về sẽ dạy hân.

Vũ Văn Dật Thần cho rằng học y thuật không thể tự học, vì vậy hân mới muốn đến chỗ đệ nhất ngự y của Duyên Huyền mà học, với lại, tuyệt nhất là còn có thể học hết một lượt sách trong Ngự Y thư viện, nơi được xưng là gần như giữ toàn bộ y thư trong thiên hạ.

Bây giờ, tất cả đều đã như hân mong đợi, mục đích đã đạt được, hân tự nhiên phải nghĩ kế thoát thân, vạch kế hoạch để đến đầu tháng ba năm sau, tới ngày gặp mẫu thân, hân sẽ mang theo hành trang, dẫn theo mẫu thân đào tẩu, sayounara (hẹn gặp lại) với cái gì mà trách nhiệm của Vũ Văn tộc, nhầm, là say goodbye (vĩnh viễn không hẹn gặp lại) mới đúng!

Ha hả, nhin không tới ba tháng nữa là có thể sống chung với mẫu thân rồi! Vừa nghĩ đến đó, trong lòng của Vũ Văn Dật Thần lập tức nở hoa. Ngay lúc này, tiếng hét không đồng tình của tiểu đường đệ của hân vang đến bên tay, kéo theo lực chú ý của kẻ đã không cẩn thận đi lạc vào xử sở thần tiên là hân trở lại

“... , không được! Nhị đường ca, ta lập lại lần nữa, không cho gọi ta là Tiểu Tân nữa, ta đâu còn nhỏ nữa! ? Ta đã mười tám tuổi rồi, nhi tử đã hai tuổi rồi, ta đã sớm là cha của người ta rồi!” Kêu hét náo động xong, Vũ Văn Dật Tân không cẩn thận đảo mắt qua vị đại đường ca đang nghe hân nói. Thấy đại đường ca đứng cười nhìn mình.

Vũ Văn Dật Thần lúc này ở trong lòng đang hân hoan mà cảm khán, chỉ trong nháy mắt, đường đệ nhỏ nhất đã có tiểu hài tử rồi. Nhưng Vũ Văn Dật Tân lại tự động giải thích về mặt này là do trong lúc mình vô ý đã kích động đến đại đường ca rồi!

Vì sao? Bởi vì cho đến tận bây giờ, Vũ Văn Dật Thần là người duy nhất trong đám đồng lứa trong Vũ Văn tộc còn chưa có thành thân, ngay cả thiếp còn chưa có nạp, thậm chí còn là trai tân, chưa được khui bao.

Vốn Vũ Văn Hạo Nhiên lúc trưởng từ mười lăm tuổi đã muốn nạp thiếp cho con rồi, nhưng mới nói sơ một chút với hân, đã thấy mặt Vũ Văn Dật Thần hưng phấn bùng bùng, thần sắc sáng láng a! Nét mặt mong đợi của hân biểu hiện ra có chút vui vẻ đến quá độ khiến Vũ Văn Hạo Nhiên một trận mồ hôi lạnh, thầm nghĩ nhi tử này của mình không phải là cái loại tư chất ngu độn, chính sự thì không thành, nhưng lại háo sắc chứ? Vạn nhất hân còn chưa có tiến bộ gì, lại nạp thiếp cho hân, để hân nếm thử tình sự xong, trầm mê với việc này mà nói... không được! Nữ nhân sẽ làm hân phân tâm, qua vài năm nữa đi! Liên tức thì, Vũ Văn Hạo Nhiên vứt đi ý định thay trưởng từ nạp thiếp.

Qua vài năm, đến lúc nhi tử đã mười tám tuổi, Vũ Văn Hạo Nhiên lại nổi lên ý niệm giúp nhi tử nạp thiếp trong đầu. Khi ấy, đã nhờ người tuyển giúp rồi, là tiểu thư gia đình quan lại nào đó ở Yến Đô, muốn qua vài ngày sau đến nhà gái đề thân, sau đó định ngày. Thế nhưng, sau khi hân nói chuyện này với Vũ Văn Dật Thần, vừa khéo sao, mấy ngày liên tiếp, mỗi lần sau khi hân hạ triều về đến nhà, bước vào cửa đập vào mắt đầu tiên chính là trưởng tử mà thường ngày nếu có thể trốn liên trốn không thấy bóng dáng kia đang dùng đôi mắt long lanh khát vọng nhìn hân, sau đó thì lượn vòng bên người hân, thế nào cũng không chịu đi. Luôn luôn truy hỏi lúc nào thiếp có thể quá môn, giục hân mau đi đề thân, còn hỏi mấy loại sự tình như nàng lớn lên có đẹp không.

Để cho hân chịu không nổi chính là, trước ngày hân đến nhà gái đề thân, trưởng tử đã bị hạ nhân của nhà nữ hài bắt được, nghe đầu tiểu tử này lúc đó leo tường muốn trèo vào phủ nhìn xem nhân gia người ta lớn lên trông như thế nào, còn không biết xấu hổ mà nói mau đổi người đi!

Lúc đó, Vũ Văn Dật Thần còn rất “không nề mặt” đánh mắt về phía nhà gái, rất ủy khuất mà nói với cha hân, “Cha, đẹp thì có đẹp, nhưng mà nàng lớn lên trên không lớn, dưới không cong! Có thể tìm thêm người khác cho hài nhi không? Dư một người cũng không sao đi!”

Rất hiển nhiên, nhà gái nổi giận, mặc dù muốn bầu vùi vào Vũ Văn gia tộc, nhưng gả cho con quý háo sắc đàn độn này, lại có thể moi được cái gì tốt chứ! ? Việc hôn nhân bị ngấm nước nóng, Vũ Văn Hạo Nhiên tức muốn ói máu, xấu mặt dẫn sắc quý đàn độn nhà hân về nhà.

Vừa nghe việc hôn nhân bị nhờ, Vũ Văn Dật Thần hờn tui không buông tha gã cha hân, mỗi ngày đứng trước mặt gã làm bầm hân mười tám tuổi rồi, hời thúc cha hân mau đi tìm người khác cho hân, vì vậy, Vũ Văn Hạo Nhiên phần nộ rồi, nhi tử này một ngày nhiễm phải nữ nhân, tuyệt đối trở thành sắc quý! Cái thằng đáng giận, tiến bộ thì không, lại muốn chạm nữ nhân! ? Không có cửa đâu! Dù sao Kỳ Toán Tử cũng đã nói trưởng tử sau này có thể có tử, căn bản không cần lo! Vậy nên, Vũ Văn Hạo Nhiên triệt để quên đi ý niệm nạp thiếp cho trưởng tử, quyết định tiểu tử này trước khi có thể tiến vào Ngự Y Viện, đừng mong dính tới nữ nhân! Hân còn đặc biệt hạ lệnh, không cho phép bất cứ ai mang Vũ Văn Dật Thần đi thanh lâu uống rượu hoa, không cho phép trưởng tử chạm nữ nhân, dám chạm, xem hân có đánh gãy chân trưởng tử không!

Chính bởi vì nhắc tới chuyện lấy vợ, Vũ Văn Dật Thần liền có những hành động rất không phù hợp với hình tượng khù khờ của hân, để cho Vũ Văn Hạo Nhiên bị kích thích, căn bản không muốn nghĩ nhiều, nhưng lại cứ liên tưởng đến rất nhiều công tử quân là áo lụa trầm mê nữ sắc, khiến cho gia tộc bị suy sụp. Về sau, tuy rằng trưởng ấu có thứ tự, nhưng bởi vì trưởng tử không nên thân, không thể liên lụy cho tội nhỏ khác, cho nên hân ngoại lệ để nhi tử thứ hai thành thân trước. Một năm lại một năm nữa qua đi, đám tiêu bồi trong Vũ Văn gia chỉ thừa lại mỗi thằng lưu manh Vũ Văn Dật Thần này là phòng không nhà trống thôi. Nhưng kết quả này chính là thứ Vũ Văn Dật Thần muốn. Hân bị kêu là không đứng đắn a! Không uống công hân từ năm mười hai tuổi đã nghĩ cách để cha hân đừng nạp thiếp cho hân. Dựa theo nhận xét của hân, việc không muốn làm nếu như cứ cùng trưởng bồi kháng nghị, cứng rắn nói chuyện, phần lớn thời gian trưởng bồi trái lại càng kiên định với chủ ý của mình hơn, cho nên, hoặc là len lén làm tới, hoặc là quá mức thuận theo, mới có thể đạt được hiệu quả như mong muốn!

Chẳng qua là, hân thì muốn như vậy, nhưng Vũ Văn Dật Tân lại không biết tâm tư đích thực của hân, còn cứ cho rằng hân thật đáng thương, đã từng muốn cãi lệnh Vũ Văn Hạo Nhiên, len lút dẫn hân đến thanh lâu ăn thịt sống, đáng tiếc là hân không dám đi.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy đại đường ca đáng thương, mình nói vậy rồi, Vũ Văn Dật Tân vội vàng lái sang đề tài khác: “Đại đường ca, người cứ thi cho tốt! Cho dù lại thi rớt cũng không sao! Sang năm lúc ta vào Ngự Lâm Quân, người đi chung đi! Ta sẽ đeo theo cha ta và đại bá, dụ cho bọn họ yên tâm, có ta ở đó, thì có thể chiếu cố lẫn nhau, không phải sợ!” Vũ Văn Dật Tân sớm đã bởi vì trong triều rất rối loạn, nên lúc hân được bảy tuổi, đám người cha hân đã giúp hân từ chối làm thư đồng của thập tam hoàng tử vô tích sự, ở thượng viện Quốc Tử Học học mãi cho đến thời gian gần đây các vị trưởng bồi mới quyết định cho hân sống hảo tới sang năm thi vào Ngự Lâm Quân.

Trời ạ! Tha hân đi, nghìn vạn lần không nên! Hân nếu vào Ngự Lâm Quân, còn trốn thế nào a? Vũ Văn Dật Thần trong bụng lắc đầu như điên, hân tuyệt đối không muốn! Hân không cần phải xui xẻo như vậy chứ? Hân phi thường không xác định nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Chim Ưng Bí Ẩn

Trông thấy nét mặt của đại đường ca hơi ủy khuất, Vũ Văn Dật Tần nghĩ mình lại lỡ miệng nữa rồi, bao nhiêu chuyện không nói lại nhắc đến chuyện khảo thí ngự y, chẳng phải là để cho đại đường ca càng thêm hồi hộp, lo âu sao? “Đừng rồi, việc khảo quân vừa nãy để nói đến đâu rồi?” Hắc Kỵ Quân vâng đem trọng tâm câu chuyện chuyển ra xa xa một tí.

“Hắc Kỵ Quân đang đóng ở bên ngoài Yên Đô rồi!” Vũ Văn Dật Luân lên tiếng nhắc nhở.

“Đừng, nói đến Hắc Kỵ Quân rồi! Tuy rằng Hắc Kỵ Quân không thể nhập thành, nhưng để nghe lão cha nói Liễn Vương và mười ba hắc y hộ vệ của hắn, cùng với tùy thân hộ đội vừa mới tuyển ra đều xuất hiện! Tuy là hoàng thượng đã cho phép Liễn Vương tuyển ra ba trăm người, nhưng hắn chỉ chọn trúng hai trăm bốn mươi người, chia ra làm hai mươi bốn đội. Nghĩ thử xem, người là từ trong Hắc Kỵ Quân tuyển ra nha! Là cao thủ trong cao thủ đó! Cho nên, bốn ngày sau, đại đường ca, người nhất định phải đi theo bọn đệ tới Nghiễm Hoa Môn xem a! Tận mắt nhìn một chút phong thái của Hắc Kỵ Quân xem!” Hắc huyền nào nửa ngày trời, rốt cuộc cũng nói ra mục đích đến nơi này.

“Đệ còn nghe lão cha nói sinh thân mười bảy tuổi của Liễn Vương đã qua, nhưng hoàng thượng muốn tổ chức lại tiệc sinh thân, đồng thời mùa đông năm sau sẽ đi đông thú (săn thú vào mùa đông)! Đông thú á, đại đường ca!” Hắc khá kích động, “Thật tốt quá, năm sau đệ vừa lúc vào Ngự Lâm Quân, đại nhiệm vụ đầu tiên nhất định là làm công tác hộ vệ khi hoàng tộc đông thú! Ha ha, mới vừa vào liền nhận trọng trách như vậy, đệ quả nhiên là người may mắn a! Đại đường ca đến lúc đó người nhất định phải bắt đại bá dẫn người theo a! Có đệ cái phúc tinh này ở đó, nói không chừng công chúa kia liền coi trọng đại đường ca người!” Mỗ nhân không chỉ huyền nào, còn muôn phần tự kỷ mà đắc ý.

“...” Vũ Văn Dật Thần cười ngây thơ không nói, nhưng trong lòng thầm nghĩ, tiểu đường đệ nhiệt tình của hắn thật có chút làm cho người ta đỡ không nổi, đừng bắt hắn phải dính đến hoàng tộc nữa chứ, hắn đã chuẩn bị mười hai năm rồi, không lâu nữa sẽ đạt thành mục đích, ngàn vạn lần đừng gây thêm phiền phức cho hắn trong lúc này!

Nói cả buổi, Vũ Văn Dật Tần đã khát nước, muốn vào trong ốc uống chút trà, lúc này mới để ý bên cạnh Vũ Văn Dật Thần có chú chim ưng đang đứng trên cọc gỗ, trên chân buộc một vòng xuyên. Hắn tức thời tròn xoe cả mắt, chỉ vào chim ưng, hốt hoảng nói: “A a a! Đại đường ca, đệ mới vài ngày không đến, phòng người sao lại có thêm con ưng, còn là...” Hắn đến gần nhìn kỹ chim ưng, “Còn là, là Hải Đông Thanh! Lại là loại thượng phẩm toàn thân đen tuyền ~~~!” Mỗ nhân hưng phấn nhảy dựng lên.

“Nó ở chỗ ta dưỡng thương đã muốn hơn nửa tháng rồi, là tại đệ không chú ý tới mà thôi.” Vũ Văn Dật Thần lúc này mới nhớ tới mấy thứ mình dứt cho chim ăn, nhìn nhìn xuống đồng nội tạng động vật trong tay mình, vội vã đặt xuống, để cho chim tự ăn.

“Đại ca, người tìm ra nó ở đâu? Cái thứ này rất hiếm, ở Bắc Hoàng Quốc mới có. Nghe nói mấy năm trước kia, lúc Liễn Vương đi sứ đến Ngự Phong Quốc, từ chỗ Bắc Hoàng sứ giả đã kiếm về hai con. Nếu như tính luôn mua từ chỗ thương nhân của Bắc Hoàng, toàn bộ Duyên Huyền cũng không được hơn mười con, trong hoàng tộc cũng chỉ có bốn con mà thôi. Đệ biết Liễn Vương luôn mang theo bên người một con, bất quá chưa từng thấy qua.” Vũ Văn Dật Luân cũng rất kinh ngạc bước đến gần, một bộ y như Vũ Văn Dật Tần, nhìn không nổi đưa tay sờ sờ ưng kia, lại bị con ưng rất hung hãn gặm cho một phát, tay cả hai đều bị thương.

“Nó rơi từ trên trời xuống, ta chụp được.” Biểu tình phi thường vô tội, ngữ điệu thì rất hiền nhiên, Vũ Văn Dật Thần đưa tay chia chia lên trời.

“...” Từ tay hắn nhìn lên trời, hai vị đường huynh đệ miệng tròn mắt dẹt nói không ra lời, lần nữa ngờ ngác nhìn lại Vũ Văn Dật Thần, thấy hắn đưa tay sờ sờ lên đầu chim ưng, mà con ưng kia mới vừa rồi còn tàn nhẫn vượn vuốt cào bọn hắn bị thương lại hết sức ngoan ngoãn cọ cọ đầu dưới tay của Vũ Văn Dật Thần. Đây... lẽ nào là người ngọc có phúc của người ngọc trong truyền thuyết? Rất không có thiên lý nha, bọn hắn làm sao lại không có loại điểm phúc này? Hai người không hẹn mà có cùng một suy nghĩ.

Hai người tròn mắt nhìn con chim ưng phân biệt đối xử kia, vừa vận chú ý đến một ống tre nhỏ buộc trên chân của nó.

“Con này vậy mà lại đi thay người truyền tin!” Vũ Văn Dật Tần không dám tin nói.

“Đùng đến Hải Đông Thanh truyền tin, ra tay quá nặng nha.” Vũ Văn Dật Luân vận may.

“Không biết có phải có chuyện tình khẩn cấp gì không, người chờ tin không biết có sốt ruột hay không. Bất quá không có cách nào a, nó cần phải dưỡng thương thêm nữa, cho nên, đành phải để cho người đợi tin chờ thêm một lúc nữa rồi, chỉ mong không làm lỡ chuyện của người ta.” Rõ ràng là không giống với cái dạng quan tâm của hai vị đệ đệ kia, trên mặt khờ của Vũ Văn Dật Thần đầy vẻ không yên, hắn rất thực thà, chưa từng đụng đến ống thư nhỏ kia. Đáng tiếc hắn không đụng, không có nghĩa là người khác cũng không đụng, chỉ thấy tay của tiểu đường đệ hắn đã lôi cái ống tre nhỏ trên chân ưng ra, hắn sắc mặt đại biến, kêu lên, “A, Dật Tần, người tính làm gì?”

Đã chậm một bước! Vũ Văn Dật Tần tuy rằng bị con ưng hung hăng quào cho một nhát, nhưng tay vẫn không dừng, sau còn chạy thật nhanh ra đằng xa, nhìn lại đại đường ca của hắn, đắc ý nói: “Hừ hừ, đại đường ca, lúc này người đừng có quấy rầy đệ! Đệ nhất định phải xem coi có chuyện gì! Dù sao chút nữa cũng sẽ trả lại mà, bộ không được sao!” Trước đó không lâu, hắn rất đáng giận, quán lấy Vũ Văn Dật Thần đòi đi ra ngoài chơi, nói muốn thưởng mai là giả, gạt người đến bên hồ, đập bằng câu cá mới là thật. Đường lúc hắn nung cá không ngờ lại ngắm thấy vài con bò câu, hắn lúc nào cũng đem theo cung tiễn để trên lưng ngựa, không để ý đến can ngăn của Vũ Văn Dật Thần mà lấy ngay cung tiễn ra, đòi bắn rơi hai con bò câu để nướng chung. Một con trong đó đeo theo một ống tre truyền tin trên mình, hắn nổi lòng hiếu kỳ trăm trọng tự nhiên là muốn xem thử, nhưng hắn vừa mới lấy tờ giấy từ trong ống tre ra, đã bị Vũ Văn Dật Thần đoạt lấy, thả vào trong đồng lửa.

Vũ Văn Dật Thần cho rằng tùy tiện xem thư tín của người khác thứ nhất là trái lễ, thứ hai là có thể rước họa vào thân, lần trước đã ngăn cản tiểu đường đệ, tránh cho giết bò câu đưa tin của người ta còn tới đến nỗi đọc trộm bí mật của người ta. Nhưng tiểu tử này trước đến giờ đều nghịch ngợm, lần này vừa trông thấy có ống thư, liền nổi lên máu tính nghịch, khẳng khái muốn xem, lần ra thật xa trốn hắn, hắn lại không thể để lộ ra công phu mà đi bắt tên tiểu tử này lại, đành phải bắt đắc dĩ để cho hắn xem, dặn hắn xem xong mau trả lại.

“Đại ca, người rất thật thà, con ung kia ở chỗ người gần như nửa tháng, người vậy mà một chút cũng không hiếu kỳ.” Vũ Văn Dật Luân tuy rằng không có tò mò đến nỗi như Vũ Văn Dật Tân, cũng không tinh nghịch như vậy, nhưng hẳn thừa nhận nếu đổi lại là mình, ung ở bên người lâu như vậy, tuyệt đối sẽ nhìn không được mà giờ nội dung bức thư tin kia ra xem. Có thể để bí mật bên mình hơn nửa tháng trời mà không muốn nhìn thử một chút, trên đời này không còn ai khác ngoại trừ vị đại ca thành thật này của hắn rồi!

“Tạm ngừng truy tìm hai người Mạc Tương Vân, toàn lực truy vấn người và việc sau khi Lãnh Diễm vào Mạc Thị từng tiếp xúc qua.” Mạc Tương Vân? Lãnh Diễm? Ai a! ? Vũ Văn Dật Tân mở tờ giấy ra quay lại bên người hai vị đường ca của hắn, vừa đi vừa đọc.

“Không quen!” Vũ Văn Dật Luân đưa tờ giấy đến gần để nhìn, lại lắc đầu, tiếp đó khi đảo mắt tới chỗ đầu ung kia, liền bị cái vòng nhỏ đặc chế ở trên chân nó hấp dẫn, hoa văn ngăm khắc ở mặt trên hình như đã từng ở nơi nào thấy qua, nhìn rất quen mắt!

Mặt khờ của Vũ Văn Dật Thần nhưng cũng hiện vẻ nghi hoặc, nhủ mày tự vấn, di? Tên hai người này rất quen! Hắn ở nơi nào nghe qua nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9: Hủy Thi Diệt Tích

Sau một lúc, trí nhớ phi thường tốt của Vũ Văn Dật Thần đã nhớ ra hai người có tên này là ai, liền hỏi đáp: “Ta nhớ ra rồi! Là Tương Vân tiểu cô cô và Lãnh Diễm tiểu thúc thúc!” Thấy hai vị đệ đệ vẻ mặt như không hiểu nhìn mình, hắn lên tiếng giải thích, “Vốn chính là người nhà Mạc Gia trụ ở phủ bên. Hai người bọn họ đều rất tốt, rất quen với ta, cũng rất tốt với ta! Bất quá, từ năm ta bảy tuổi, Tương Vân tiểu cô cô bị ép tiến cung xong, ta đã không gặp lại cô cô nữa. Cô cô và Lãnh Diễm tiểu thúc thúc là một đôi yêu nhau, cô cô tiến cung làm cho tiểu thúc thúc rất thương tâm.” Hắn đã nói hắn không thích hoàng tộc mà, hoàng thượng có nhiều nữ nhân như vậy còn ngại thiếu, một mực muốn cướp người yêu của người ta, thực sự là quá phận! “Hai người bị ép phải phân ly rất đáng thương. Hai người các đệ khi ấy đều quá nhỏ, không nhớ rõ bọn họ! Về sau nghe nói hai người bọn họ bỏ trốn thành công rồi, đáng tiếc đổi lại là Mạc Gia bị lưu vong.” Ai, chính vì như vậy, bằng hữu tốt nhất của hắn Mạc Vô Ngân quay về Tùy Châu xong liền không trở lại nữa, mấy người Vô Dịch chơi chung hắn cũng đều bị bắt đi. Còn chưa biết chuyện Mạc Tương Vân đã sinh hạ một tiểu hoàng tử, Vũ Văn Dật Thần vì một nhà Mạc Gia mà bất bình.

Nữ tử nhập cung cùng người bỏ trốn? Còn là nữ tử Mạc Gia! Đây chẳng phải là mẫu phi của Liễn Vương sao! ? Được xưng là trâm buồn chuyện, Vũ Văn Dật Tân vừa mới liền tưởng đến Liễn Vương đã thấy đại đường ca đoạt lại mảnh giấy nhỏ từ tay hắn, xoay xoay vài cái, thể hiện nghệ thuật xé giấy hoàn mỹ, tức thì mảnh giấy hóa thành mảnh vụn.

“Đại đường ca, người làm cái gì vậy?” Cảm thấy kinh ngạc đến tận tim.

“Tuy rằng không thể giúp gì cho hai người Lãnh Diễm tiểu thúc thúc, nhưng kéo dài chuyện mà người hạ lệnh này muốn làm thêm được bao lâu liền có thể giúp hai người bọn họ tranh thủ thời gian được bấy lâu.” Cư nhiên vẫn bị truy nã, hai người hãy còn phải chạy lánh nạn nha! Thật đáng thương! Vũ Văn Dật Thần tự động phân loại người hạ lệnh thành kẻ xấu, vì hai người Mạc Tương Vân mà bất bình, muốn làm chút chuyện giúp đỡ hai người mà mình quen.

Vũ Văn Dật Tân trong một lúc nhất thời nghĩ không thông có chỗ nào không đúng, chỉ có thể sững sờ đứng nhìn đại đường ca của hắn.

Vũ Văn Dật Luân nghe đại ca hắn nói xong, linh quang chợt lóe, nhớ ra hoa văn họ đã ở nơi nào từng thấy. Hắn tỉ mỉ nhìn kỹ chiếc vòng lần nữa, xác định hoa văn là dấu hiệu đặc trưng đại biểu cho Liễn Vương, còn chưa kịp nói ra, đã nghe tiếng xé giấy vang lên, quay đầu nhìn lại, đại ca hắn đã xé nát mảnh giấy kia. Sắc mặt của hắn tức tốc biến ra vẻ cùng khó coi, miệng mở to há hốc, kinh hoàng đến thiếu chút nói không thành lời, ra sức dỗ dịu lại nội tâm đang chết khiếp, lại nhìn thẳng đại ca của mình mà bức bối nói: “Đại ca người biết người làm hỏng cái gì chưa? Đây là chỉ thị của Liễn Vương truyền cho thủ hạ! Người lại dám xé!”

“Cái gì ~~~! Của Liễn Vương! ?” Vừa nghe đến Liễn Vương, Vũ Văn Dật Tân óc đã đại ra, lại nhớ tới kết cục của đám người dám mạo phạm đến Liễn Vương, hắn sợ đến quay vòng vòng. “Đại đường ca, người mới vừa rồi sao xuống tay nhanh vậy a! Xong, xong! Chúng ta chết chắc rồi! Nếu để Liễn Vương biết mà nói, hẳn sao có thể buông tha bọn ta a!”

Vì thế mà, đã từng cùng Liễn Vương chinh chiến trên sa trường, Vũ Văn Dật Luân mặt tái nhợt, đã từng nghe qua đủ loại tiếng tăm của Liễn Vương, Vũ Văn Dật Tân mặt hốt hoảng, chỉ riêng Vũ Văn Dật Thần, bạn đầu sở gậy án thi bình tĩnh vô cùng.

Đương nhiên, hắn bình tĩnh là vì hắn căn bản không hiểu rõ trọng điểm khiến cho hai vị đệ đệ phải lo lắng, đồng thời hắn còn đang suy nghĩ đến một vấn đề không trọng yếu khác. Liễn Vương, ai a? Đúng rồi, chính là vị tân chủ nhân phẩm vị hết sức quái dị của cái phủ bên cạnh kia đi! Xé đã xé rồi, cũng đâu thể ăn thịt người, cảm thấy cũng không phải người tốt gì! (Vâng, bà xã đại nhân đó anh a! >.<) Trái lại đã không cần phải lo lắng vì người ta không nhận được tin tức nữa, nói lời thật lòng thì hắn có thể hay không chiếm dụng chú chim xinh đẹp này làm của riêng a? Mỗi nhân thân trọng cân nhắc đến loại khả năng này.

Nếu như để hai kẻ đang sợ đến khẩn trương biết được trong bụng hắn đang nghĩ gì mà nói, hẳn nhất định sẽ bị đánh thành đầu heo. Đáng tiếc hai kẻ kia

không biết, thành ra, chỉ thấy Vũ Văn Dật Tân giống như kiến bò trên chảo, đi tới đi lui trong phòng, Vũ Văn Dật Luân thì không thèm nhúc nhích, lặng im không lên tiếng, hai người đều đang nghĩ biện pháp làm thế nào để tránh qua một kiếp, bởi vì vị Liễn Vương kia chính là thị huyết ác ma đưng đến là toi đời a!

Đúng rồi, giết nó, hủy thi diệt tích! Mặc dù tiếc cho một con chim ưng tốt đến như vậy, nhưng để bảo trụ mạng nhỏ của bọn hần, hy sinh một con súc sinh cũng không tính là chuyện lớn gì. Như vậy, Liễn Vương liền sẽ không biết! Ân, hần thực sự là thiên tài!

Thiên tài vừa mới vươn tay, đã thấy có vị thiện lương nhân sĩ liều mình hộ ưng rồi.

“Dật Tân, ngươi muốn làm gì tiểu ưng! ?” Vũ Văn Dật Thần bảo vệ chú chim ưng, kinh hoàng mà hỏi vị tiểu đường đệ đang định bụng hạ độc thủ.

“Giết nó!” Rất máu me, rất bạo lực! Vũ Văn Dật Tân tàn bạo lườm lườm con chim ưng trong lòng đại đường ca của hần, “Đại đường ca, ngươi tránh ra, đệ hôm nay không giết nó thì không xong!”

“Ta không cho, ai cũng không thể giết chết tiểu ưng của ta!” Liều mạng lắc đầu, mỗ nhân phi thường “tự giác” xem chim ưng như vật sở hữu của mình, triệt để quên đi người chủ vốn nó của nó.

Mà chủ nhân chân chính của chim ưng, lúc này đang ở địa phương cách Yến Đô bốn ngày lộ trình, hắc xì hơi một cái. Địch Vũ Liễn nhú mày, hộ vệ bên cạnh quan tâm hỏi xem nàng có phải đã bị cảm.

Bọn họ rời châu thổ Tỉnh Hê đã hơn nửa tháng, ái mã của mỗi người sớm đã lưu lại ở trạm dịch đầu tiên, để người sau đó chuyển về Yến Đô, mỗi lần tới một trạm dịch, bọn họ liền thay ngựa, ngày đêm gấp rút lên đường không kịp nghỉ ngơi, tính cả ba bữa cơm cùng lúc ngủ, mỗi ngày chỉ nghỉ được nửa canh giờ. Nếu đổi lại là trước đây thì không thấy có vấn đề gì, nhưng hiện tại nghĩ đến Liễn Vương một thân nữ nhi, lại sợ nàng không chịu nổi.

Địch Vũ Liễn lườm thuộc hạ một cái, không hé miệng, mở túi nước, ngẩng đầu lên, uống vài ngụm nước, sau đó hạ lệnh bữa tối đã kết thúc, cần phải lên đường.

Địch Vũ Liễn lại nhảy lên lưng ngựa rồi đi trước nhất, mấy người hộ vệ lại lục tục bám theo.

Vó ngựa cuộn cuộn, gió rít gào bên tai, Địch Vũ Liễn nhưng lại đang có chuyện suy nghĩ, dọc đường đi cũng không bị ám sát như bảy ngày trước, xem ra đối phương đã thu được mẫu tin tức kia rồi, sở dĩ đang tự mình nghĩ vài biện pháp ứng phó. Không biết sau khi trở về, sẽ phải đối đầu với loại tình huống gì!

Ngoài ra, còn có việc khiến nàng phiền lòng, chính là Si Mị, chú chim ưng yêu quý của nàng đến giờ còn chưa chịu trở về bên người nàng. Nếu không phải vì không có bồ câu truyền tin, nàng mới không để cho Si Mị làm cái loại chuyện đại tài tiểu dụng này. Dựa theo tốc độ của nó hẳn đã sớm đem tin truyền đến tận tay Tiểu Phúc Tử ở trong cung rồi, hiện tại phải quay về bên người mình lâu rồi chứ. Nhưng tới hôm nay, cái bóng nó nàng còn chưa thấy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Địch Vũ Liễn sầm xuống, bầu không khí chung quanh đột nhiên giảm đi mấy độ, sát khí màu đen tản mát quanh người nàng, nàng không thích loại cảm giác để cho chuyện vượt khỏi tầm tay mình như lúc này, cũng ghét nhất kế hoạch của nàng bị người đảo lộn, nếu như ai can đảm hại mệnh lệnh của nàng không thể truyền đi đúng hạn, hoặc là kẻ nào dám đánh chủ ý lên mình Si Mị của nàng, nàng tuyệt đối không buông tha!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 10: Chiếm Làm Của Riêng

Ba huynh đệ lại không biết ý nghĩ của Địch Vũ Liễn, đặc biệt là Vũ Văn Dật Thần, vị mà cả hai mục đều phạm phải. Ví như có thể hiểu thấu được ý nghĩ của nàng, Vũ Văn Dật Thần còn dám làm ra loại chuyện như thế không thì không rõ, nhưng bạn Vũ Văn Dật Tân thì nhất định không có lá gan như bấy giờ, rút bội kiếm tùy thân ra, chuẩn bị xoạt xoạt hai tiếng lấy mệnh con ưng.

“Đệ quá tàn nhẫn, cư nhiên muốn sát sinh!” Mỗ nhân đã nâng cấp ưng lên thành người, nên lên án việc đối phương muốn lấy mệnh người thực là bức nào thiên lý bất dung.

“Nó không chết thì bọn ta nhất định chết, đại đường ca, ngươi có biết rõ con ưng là của ai chưa! ? Là của Liễn Vương, Liễn Vương đó!” Mỗ nhân vô cùng kích động, nhấn mạnh đến hai lần, “Còn chưa có ai dám chọc hần mà còn sống đến tận bây giờ! Trên mộ, cỏ đều đã mọc cao hơn đầu người rồi!”

“Nhưng ta đâu có chọc tới hần.” Vũ Văn Dật Thần vô tội thì thầm, “Hần cũng đâu có thấy ta xé thư hần.”

“Cho nên mới muốn giết con ưng này, nhờ cô cho tận gốc a!” Vũ Văn Dật Tân sốt ruột, nghĩ thầm đại đường ca của hần thật ngốc, sống chết không nhận ra lý lẽ.

“Đệ cũng không thể xác định đây là ưng của hần.” Ôm ưng chặt thêm một chút nữa.

“Ta dám khẳng định đây là con ung Si Mị của hần!” Vũ Văn Dật Luân nói chen vào, định bụng lên tiếng phụ họa, khuyên đại ca của hần buông tay, một là không làm, hai là phải làm cho trót, giết con ung kia, nhưng liền bị đại ca của hần lên tiếng ngắt lời.

“Si Mị? Người này rốt cuộc phẩm vị ra sao a! Chim ung đẹp như thế lại bị kêu cái tên khó nghe như vậy! Hai đệ nghe thử xem, tên ta đặt cho chim ung kêu mới thật hay, kêu là Tiểu Ung nha!” Vũ Văn Dật Thần phê bình phẩm vị của Địch Vũ Liễn xong, lại vuốt vuốt đầu chú ung ở trong lòng, khoe ra cái tên mới lạ mà bạn ấy vừa đặt.

Hai kẻ đệ đệ nghe xong đầu nổi đầy hắc tuyến, rất hiển nhiên, thằng huynh trưởng này của bọn hần còn chưa biết nhân gian hiểm ác, chỉ lo toàn mấy chuyện ruồi bu.

“Đại đường ca của ta a, người đừng có nói tới chuyện đặt tên có được không! Không phải! Đó căn bản không phải là trọng điểm!” Vũ Văn Dật Tân giậm chân, quyết tâm phải giáo dục đại đường ca của hần, truyền thụ cho hần tư tưởng Liễn Vương chính là gã thị huyết sát tinh, tiếp nữa thao thao bất tuyệt, đâm đuột tự thuật lại sự tích máu me của Liễn Vương, cuối cùng mới phát giác hần nói cho đã lại thành ra công dã tràng.

“Người không thể vì ghét Liễn Vương mà giết con ung đi cho hả giận a!” Vũ Văn Dật Thần rất ủy khuất mà nhép nhép miệng, không chịu buông tay.

Hần đâu có ghét Liễn Vương, hần là sợ a, sợ nha! Hiểu hay không trời! ? A, thật là có lý nói cũng không thông! Đại đường ca của hần thật hai mươi bốn tuổi sao? Sao lại giống y chang tiểu hài tử vậy! Vũ Văn Dật Tân rất muốn ngứa mặt lên trời mà thờ dài.

“Đại ca, có người thấy người ôm con ung kia về không?” Vũ Văn Dật Luân nhìn về mặt ngốc ngốc nghếch nghếch của đại ca hần, không đành lòng làm chuyện hần không muốn, “Nếu như nói không ai nhìn thấy, vậy liền nhanh thả con ung kia đi, nếu như có ai hỏi đến mà nói, cứ cương quyết không nhận người có gặp qua nó.”

Làm sao dám chắc không có người thấy! Vũ Văn Dật Thần nhìn đệ đệ của hần một cái, không mở miệng, chỉ là ở trong lòng bỏ cho một câu, lại nghĩ tới nghĩ lui, hay là quyết định thả Tiểu Ung đi, chung quy tốt hơn so với giết nó. Dù cho Liễn Vương biết được Tiểu Ung đã ở chỗ mình thì sao, tới lúc tra hỏi ông thư mình cứ không chịu nhận đã thấy qua là được!

“Vậy thả nó đi được không, đừng giết nó!” Vũ Văn Dật Thần luyến tiếc nhìn chú ung trong lòng, rất rất hoài nghi liệu tiểu đường đệ của hần có nói quá không, kỳ thực Liễn Vương cũng đâu có kinh khủng đến nỗi như hần hình dung vậy. [Một sớm đẹp trời anh sẽ hiểu, vợ anh đâu chỉ kinh khủng!]

Vũ Văn Dật Thần tháo vòng khuyên trên chân nó, ôm nó đi đến giữa sân, nói tiếng tạm biệt, tiếp đó thả nó lên không trung, chỉ thấy nó giương cánh bay lên. Tuy rằng thương tích của Si Mị còn chưa khỏi hẳn, nhưng lúc này thì bay lượn đã không thành vấn đề. Ba người chỉ thấy nó dần dần càng bay càng cao, mất dạng giữa ánh hoàng hôn.

Hồ..., thật là đáng sợ, vật gì có liên hệ tới Liễn Vương tốt nhất nên cách xa bọn hần được bao nhiêu hay bấy nhiêu đi! Vũ Văn Dật Luân và Vũ Văn Dật Tân trống ngực thoi đánh liên hồi, thờ dài một ngụm.

Vũ Văn Dật Thần nhìn lên bầu trời xa xăm, trong lòng còn tiếc nuối, luyến tiếc con ung kia, ai, người quả nhiên không thể quá tham lam, khó có được một lần, hần muốn gì đó của người khác, nhưng hai vị đệ đệ lại sợ thành cái dạng này, quên đi, tự ý chiếm ung của người ta, kỳ thực đã là hành vi rất đáng lên án rồi, hần hay là đợi đến lúc cùng mẫu thân du lãm thiên hạ, kiếm một con về nuôi.

Vũ Văn Dật Thần gục đầu, buồn thiu buồn thiu gọi hai đệ đệ của hần quay về trong ốc ngòi.

Ba người đều chuẩn bị quay lại ốc, không chú ý đến giữa rặng hoàng hôn, lại xuất hiện một điểm nhỏ, càng bay càng thấp, cuối cùng điểm nhỏ ấy dừng một tư thế vô cùng hoàn mỹ, lượn một vòng đẹp mắt, hạ xuống trên vai của Vũ Văn Dật Thần.

Cảm giác có vật gì đó bay qua đầu mình, tiếp theo bả vai lại trùng xuống, Vũ Văn Dật Thần ngoảnh lại nhìn, không khỏi buột miệng kêu: “A, Tiểu Ung!” Di, nó thế nào lại bay trở về nhỉ?

Vũ Văn Dật Luân hai người xoay qua, trông thấy mô chim không được hoan nghênh đã quay lại, trông mất thiếu chút nữa đã lòi ra.

“Sao lại thế, nó đâu có thể trở về! ?” Vũ Văn Dật Tân tức mình gấp đến độ khóc thét lên.

“Bộ nó không biết chỗ Liễn Vương bảo nó bay đến sao?” Vũ Văn Dật Luân bức bối nói.

“Mau thả nó bay đi á, đại đường ca!” Vũ Văn Dật Tân sốt ruột.

“Nga, được.” Vũ Văn Dật Thần nghe lời đưa tay bắt lấy Si Mị từ trên vai xuống, thả nó bay đi.

Chú ung tung cánh lượn một vòng thâm thấp trên trời, tiếp đó lại hạ xuống trên vai Vũ Văn Dật Thần mà nghĩ, Vũ Văn Dật Tân lại giậm chân, Si Mị lại bị phóng lên trời, lại đánh một vòng, lại quay về vị trí cũ, lập đi lập lại, quay đến ba người hoa cả mắt, mà nó cứ nhất định đuổi không chịu đi.

“A a a! Đi, đi, đi mau a!” Vũ Văn Dật Tân muốn điên rồi, cứ dùng động tác đuổi gà mà xua con ung trên vai đại đường ca của hần đi, kết quả là bị ung trào cào mạnh cho hai cái, thụ thương, đau đến nhe răng há miệng.

“...” Cuối cùng, ba người bậm mồm trơ mắt nhìn con ung, thấy nó thân thể oai hùng, màu lông sáng bóng, tư thế cao ngạo đứng trên vai người nào đó, liếc mắt nhìn xuống hai người còn lại, một con súc sinh lại cư nhiên xem thường con người! Lời cảm nhận sau cùng là do bạn Vũ Văn Dật Tân tự mình nói

quá.

Ha ha, nguyên lai tiểu ung rất thích hấn, tiểu ung cũng rất thích hấn a! Thật tốt! Vũ Văn Dật Thần cười đến nỗi nhạc trong lòng, thế nhưng, ví như hấn biết không tới vài ngày nữa, hấn chính vì chú ung này mà đắc tội với Liễu Vương, vị mà ai cũng chỉ sợ tránh không kịp, thì nhạc đã không nổi mà thay bằng nước mắt phun trào rồi! Hấn hồi hận không nghĩ đến trên đời còn có chuyện như vậy, đó chính là: Có cái dạng chủ nhân tính cách gì, liền có cái dạng sủng vật như thế, hợp đến vô cùng! Ung quần quít lấy hấn là chuyện tốt, nhưng mà chủ nhân của nó cũng âm hồn bất tán mà gãy vò hấn thì lại là chuyện khác, nói cho bình dân một chút tức là gặp ác mộng nha!

Vũ Văn Dật Tân và Dật Luân lại nổi lên sát ý, Si Mị đã không chịu bay đi, vậy thì đừng trách bọn hấn không khách khí đi giết nó!

Vũ Văn Dật Thần nhìn ra ý tứ của hai người đệ đệ, mấy bận tranh cãi, do hấn khẳng khái Si Mị là bởi vì bị thương còn chưa lành hấn nên mới không bay đi được, hấn đáp ứng chỉ cần thương thế của nó tốt lên liền sẽ thả nó bay đi, hai huynh đệ mới không thể không nhượng bộ.

Ha ha, thật tốt quá, cái vị kêu là Liễu Vương kia thật xin lỗi a! Dựa theo lời nói của tiểu đường đệ mà phán đoán, vị nọ phỏng chừng là người ngay đến Tiểu Ung cũng không thích! Nếu như Tiểu Ung nguyện ý ở lại với hấn, hấn đâu thể khách khí mà không chiếm nó làm của riêng! Kỳ thực nội tâm của người nào đó đang rất nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề chiếm đoạt này.

Không bao lâu, ba huynh đệ đã được hạ nhân thỉnh đi dùng cơm. Ngay tại bữa tối, Vũ Văn Dật Thần được thông báo ngày kia hấn sẽ được Sư đại nhân khảo lại y thuật, trong lúc đó, đương nhiên là không thể tránh khỏi lời trách mắng của cha hấn, hấn rất ngoan ngoãn lắng nghe, thế nhưng trong lòng đã có chủ ý

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Họa Ân Mưu Ngâm

Sắc trời đã tối, trong lồng trời rộng bao la có một chú ung tung cánh bay, mặc dù không phải là loại thượng phẩm toàn thân đen tuyền, nhưng cũng là Hải Đông Thanh trần quý. Tiếng huýt gió từ dưới mặt đất vang lên, thông thả mà bay, bay vào giữa không trung, truyền vào trong tai chú ung, chú ung đang giương cánh bay bỗng đổi hướng, từ trên không trung lượn xuống, chuẩn xác rơi trên cánh tay trái của nam tử đã hiệu triệu nó đến.

Nam tử thân thể cao lớn đứng thẳng tắp, viền áo trên hoa lệ cản đầy lông, trường sam bên dưới dài đến tận mắt cá chân, gấu váy bình thường, không có bất luận hoa văn nào để có thể xác định được thân phận của hấn, chân mang một đôi hài bông màu đen.

Bàn tay rắn chắc của hấn vuốt ve ái ung như cái loại đối đãi với tình nhân, điểm chạm dán mắt nhìn chú chim biết nghe lời, lại thờ ơ hỏi người đang đứng ở đằng sau: “Xác định chưa? Đứng bốn ngày sau quay về?”

“Dạ đúng!”

Nam tử nhẹ cười ra tiếng, thích thú nói nhỏ với ái ung: “Hấn, không, cần nàng phải về đâu! Phong Chuẩn, người tiểu gia hóa đáng yêu này lần này lập công không nhỏ rồi, đem về một đại bí mật kinh thiên động địa đây! Tuy rằng mấy lần trước kia ám sát đều thất bại, nhưng nhờ bí mật người lấy về đã không còn quan trọng nữa rồi!”

Nam tử nhớ đến biểu tình trên mặt của đám người đó lúc đem bí mật này nói cho bọn hấn nghe thì nhìn không nổi mà nhấc môi, cảm thấy thú vị. Cánh môi mong mỏng lộ vẻ tươi cười đến có thâm ý, tiếp tục lầm bầm, “Chắc hẳn bọn hấn cũng đã biết nàng lúc nào về đến Yên Đô, mà biết được tin tức này cũng đã hơn vài ngày, hấn phải có đối sách rồi! Phong Chuẩn ngoan, để bọn ta xem bọn hấn cùng với chúng ta có cùng một ý nghĩ không nha! Hừ! Phải hảo hảo chuẩn bị rồi!” Không biết là đang khinh miệt ai, khóe miệng của nam tử mang theo tia trào phúng, hừ nhẹ miệng tiếng, tiếp lại nổi lên ý cười, cánh tay trái khẽ động, chú ung được gọi là Phong Chuẩn giương đôi cánh lên, bay lên trời, từ trên không trung truyền đến vài tiếng kêu của nó, rồi khỏi nơi này, hướng về nơi khác.

Nam tử ngửa đầu nhìn lên trời một lúc, xoay người rời khỏi đình viện, chuẩn bị về phòng. Ánh nến đã thấp sáng hắt lên gương mặt hấn, để lộ rõ vẻ trẻ trung cương nghị của hấn, dung mạo này lại cùng với người nào đó có vài phần tương tự.

“Các đệ có nghe thấy tiếng người huýt gió không?” Dùng bữa tối xong Vũ Văn Dật Thần đang quay về tẩm viện lại ngừng bước hỏi hai vị đệ đệ thích lẽo đẽo theo hấn.

“Đúng, có tiếng huýt gió!” Hai kẻ gật đầu.

“Còn có tiếng ung kêu!” Hấn lại nói.

Hai kẻ ngửa tai tỉ mỉ lắng nghe, gật đầu trả lời: “Àn, có!”

Ba kẻ nhìn nhau, cong đuôi chạy về tẩm viện của hấn, nhìn thử thì thấy Si Mị vẫn đang ở đấy.

Cả ba đều bối rối, nhưng có hai kẻ thì yên lòng, chỉ riêng khuôn mặt khờ khờ của bạn Vũ Văn Dật Thần là tràn đầy nghi hoặc, nội lực cao hơn hai vị đệ đệ nên hẳn nghe rõ hưởng âm thanh truyền tới, cảm thấy tiếng huyết gió kia từ trong phủ nhà mình phát ra, quái, phủ Vũ Văn của hắn lại có ai nuôi ung sao? Hắn thế nào không biết nha?

Mặt khác, địa phương mà Phong Chuẩn bay đến đây lâu đài điện vũ, cao thấp đan xen, trong căn phòng ảm áp nào đó, ánh nến chớp chồn xua đi bóng tối của đêm đen, nam nhân ngồi phía sau bàn án nhắm mắt tựa lưng trên ghế nghỉ ngơi. Trong phòng an tĩnh đột nhiên nghe thấy thanh âm của hắn vang lên, “Liễn Vương bốn ngày nữa trở về, tất cả chuyện tình đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Đạ đã.”

“Hắn đi châu thổ Tinh Hà tìm Liễu Chí Thành, hẳn cũng phải gặp người của Mạc Gia rồi đi! Trương Hoan có hỏi thăm chuyện gì về không?” Giọng nói của nam nhân có vẻ không vui.

“Không có, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Có hai con bò câu truyền tin quay về, nhưng không mang theo tin tức gì.”

“Là chuyện khi nào?” Nam nhân ngay tức thì mở to mắt.

“Trước đây vài ngày...”

“Người làm việc ra sao vậy? Loại chuyện này vì sao không bẩm cáo sớm! Trương Hoan làm sao có thể vô duyên vô cớ thả bò câu không mang theo tin tức gì quay về! ? Bò câu truyền tin kia khẳng định trên đường đã bị người diệt rồi!” Nam nhân tức giận đập bàn nói.

“Nó tài đáng chết!” Người nói vội vã quỳ xuống.

“Đi, phái người tra xem chuyện gì phát sinh đằng đó rồi!”

“Đạ!”

Sau vài câu đối thoại, căn phòng lần nữa rơi vào im lặng, hai trông mắt yêu dị của nam nhân chậm rãi khép lại, rơi vào trầm tư...

Một đêm này, hình như yên tĩnh, tốt lành, lại hình như sóng ngầm trời dậy, mọi người như cũ chìm vào trong giấc ngủ, mà Dịch Vũ Liễn dẫn theo thủ hạ, vó ngựa không ngừng, tăng tốc đuổi trở về, tuy rằng buổi tối chỉ nghỉ ngơi được một canh giờ, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng nhìn không ra vẻ uể oải, chỉ có hai trông mắt hắn lên tia máu.

Đến cuối cùng là ai an bài dọc đường ám sát nàng? Ở Yến Đô, nàng sắp đối mặt với chuyện gì? Rốt cuộc vị nào mới là kinh địch của nàng, kẻ nàng nên thật sự phòng bị? Những việc này nàng đều không biết. Nàng chỉ biết là sớm ngày trở về mới có thể kịp thời ứng phó!

Buổi tối hôm đó, Vũ Văn Dật Thần một đêm mộng đẹp, say sưa mà ngủ.

Bất quá, người ta nói mộng đẹp thì không dài, quả thế a! Nếu như nhảy vào một vị tiểu đường đệ nhiệt tình đến quá độ thì, ô ô, mộng đẹp liền biến thành ác mộng! Cũng giờ này hai ngày sau, Vũ Văn Dật Thần cuối đầu ai thần nói.

Kể đến buổi chiều, hắn một mình tham dự cuộc thi tuyển ngự y do Sư đại nhân đặc biệt cấp phép. Giữa cuộc thi, bởi vì hắn “không cẩn thận” mà làm cho Sư đại nhân giận tím tái mặt mày, lời hắn trở về Vũ Văn Phủ, đợi Vũ Văn Hạo Nhiên hạ triều.

Ngay sau đó, Vũ Văn Hạo Nhiên hồi phủ, tiếp đón hắn là Sư đại nhân mặt bí xị ngồi ngay ngắn, còn bên cạnh là Vũ Văn Dật Thần rụt rè đứng đó.

Sư đại nhân tức giận ngay lúc Vũ Văn Hạo Nhiên bước vào chính sảnh, lập tức pháo nổ bùm bùm, liên thanh quở trách Vũ Văn Dật Thần không đứng. Hắn càng nói càng kích động, càng nói càng nổi lửa, cả phòng dội đến đều là tiếng nói của hắn, bên ngoài thậm chí có thể nghe được hắn tức giận mắng: “..., nếu không phải lão phu nhanh tay lẹ mắt, kẻ kia đời này liền tuyệt hậu, thành phế nhân rồi! Ngự y, là người chịu trách nhiệm trọng đại, sẵn sàng để hoàng thượng thân thể khỏe mạnh, không được có nửa điểm sai lầm! Cứ ép ta nói thì, hẳn căn bản không phải là loại học y thuật! Nhưng mà, nếu Vũ Văn gia các người vẫn kiên trì thì muốn mở y quán cho hắn cũng được, hay là hắn tự ra ngoài chuẩn bệnh cứu người cũng không sao, lão phu không can thiệp! Chuẩn lắm, hại đến mạng người, dùng quyền thế của Vũ Văn gia tộc các người mà bao che, lấp liếm, là chuyện của các người! Thế nhưng, Ngự Y Viện, hẳn tuyệt đối không được bước vào lần nữa! Lão phu không có gan đem an nguy của hoàng thượng giao lên người tên A Đẩu này! Hừ!” Nếu không phải Vũ Văn đại nhân cứ tìm mình, ngại mặt mũi, hẳn sao có thể cho phép tiểu tử này tham gia thi tuyển! Lần trước thi viết thi đã rất kém, mình đã trực tiếp xóa rớt hắn rồi, nhưng tiểu tử tư chất dần dần này có người cha tốt, thiên nói vạn nói, nói thành mình cho hắn thêm một cơ hội. Cho hắn cơ hội đi, rất vất vả hắn thi viết mới bình bình thường thường mà thông qua, nhưng sau đó lúc tự tay chuẩn bệnh cho người, hắn cảm châm thì run rẩy đến nỗi mắt mình thậm chí muốn thụt vào trong thi thôi đi, quá đáng nhất chính là hắn dám châm bừa, thật đáng hận!

Phát xong một trận hỏa, tỏ rõ mình không thể nể mặt Vũ Văn Hạo Nhiên một lần nữa mà thu lưu Vũ Văn Dật Thần làm học đồ, càng không thể nhượng hắn vào Ngự Y Viện, Sư đại nhân được Vũ Văn Hạo Nhiên bồi lễ tạ lỗi xong thì bị tổng đi.

Hắn chân trước bước đi, chân sau Vũ Văn Dật Thần liền hứng lấy nộ khí của cha hắn.

Thế là, lúc này vừa chập tối, bên ngoài thì tuyết rơi tán loạn, trong phòng thì dầu chấm hồi văng khắp nơi, nếu như những dầu chấm hồi này có thể hóa thành cây búa nện lên trên đầu của Vũ Văn Dật Thần, thùng thùng thùng, đập cho hắn thông minh ra, chắc hẳn Vũ Văn Hạo Nhiên phải phi thường nguyện ý, đáng tiếc không có chuyện có thể ở đây, cho nên hắn chỉ có thể ra sức đớp lấy không khí, quay lại rống trường tử của mình rống rã một canh giờ.

Thuận theo cha hắn, Vũ Văn Dật Thần gục đầu mà nghe chửi, ngồi bên cạnh là hai vị thúc thúc giữa chừng đi vào, cùng với nhị đệ và tiểu đường đệ lo lắng cho kết quả thi tuyển của hắn.

“Người nói người phải làm sao! Ngự Y Viện không vào được, cái gì cũng không học được, người ta thì cái gì cũng giỏi, người thì cái gì cũng không biết chỉ có thể giả bộ đồng (*), người, người đến tốt cùng lúc nào mới để cho ta làm cha bớt phải lo lắng! ? Từ hôm nay trở đi, ta cảm tức người! Trước khi bọn ta tìm con đường khác cho người đi, không cho phép đi đâu! Đem sách trong phòng sách ở tâm viện của người chép ra một trăm lần cho ta! Sang năm nộp lại!” Vũ Văn Hạo Nhiên đã giận đến không biết nói sao cho đủ nữa.

Vốn là muốn biết kết quả như thế nào, hai huynh đệ Vũ Văn Hạo Kỳ đặc biệt tới đều mặt lộ vẻ buồn rầu, hỏi từ này đến tốt cùng còn năng lực gì có thể xài a? Đem hắn an bài đến đâu cũng đều không dùng được a!

Vũ Văn Dật Tân vừa nghe đại đường ca lại bị cảm tức, hắn rất không bằng lòng, trong lòng sôi ruột giậm chân, ngày kia là Liễn Vương về rồi, hắn còn muốn để đại đường ca bồi hắn xem khao quân nha! Suy nghĩ của hắn đảo quanh, lại nhớ đến ý nghĩ hôm trước từng nhắc qua, lập tức hét lên: “Sang năm con vào Ngự Lâm Quân, đại đường ca của cũng cùng đi là được rồi!”

“Nói vậy! Đại đường ca của người võ công kém như vậy, sao có thể vào được Ngự Lâm Quân!” Vũ Văn Hạo Nhiên lườm tiểu chất tử nhỏ nhất.

“Đại bá phụ, có con ở đây a, con sẽ xem chừng đại đường ca cho tốt!” Vũ Văn Dật Tân vỗ vỗ ngực mình, đứng tại chỗ cam đoan, lưỡi cuốn như hoa sen nói ra lý lo của hắn, bên cạnh còn có Vũ Văn Dật Luân phụ họa. Hắn hao hết lời, đến lúc cảm thấy mình gần hết từ để nói rồi, ba vị trưởng bối rốt cục đã động tâm, nhưng lại khiến cho Vũ Văn Dật Thần cuối đầu, mặt ục xúống như thức ăn bị nhiệt tâm của tiểu đường đệ này thiêu đến cháy khét không còn đường đỡ.

Vũ Văn Hạo Nhiên ba người căn nhắc một chút, Vũ Văn Hạo Chính là thống lĩnh Ngự Lâm Quân, quả thật an bài thêm một người tiến vào vốn không thành vấn đề, tuy rằng võ công của Vũ Văn Dật Thần không xài được, kỳ thực là có cũng như không, nhưng bên cạnh có Vũ Văn Dật Tân trông nom hắn, hơn nữa, thiên hạ thái bình, cũng không có ai rảnh chạy đi ám sát hoàng thượng, cho nên loại võ công cùi bắp này của hắn có lẽ có thể bỏ vào cho đủ nhân số đấy.

“Liên như vậy đi, năm sau người theo Dật Tân vào Ngự Lâm Quân!” Gõ tay định án.

“Cha, hai nhi không, không đi...” Vũ Văn Dật Thần đương háp hỏi còn muốn vùng vẫy một phen.

“Câm miệng! Kêu người đi thì người phải đi! Lần này lại bị đuổi ra, người liền đừng gặp nương người nữa!”

Nghe thấy không thể gặp nương, vậy làm sao thực hiện kế hoạch a! Vũ Văn Dật Thần ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng trong lòng lại thầm oán tiểu đường đệ của hắn, nhiệt tình quá mức, giúp hóa thêm phiền! Thật là không dễ gì thoát khỏi ổ sói, lại đi vào hang hổ, mệnh hắn khổ a!

“Đại bá, vậy đã không cần cảm tức đại đường ca nữa nha!” Vũ Văn Dật Tân cao hứng hỏi đại bá của hắn.

“Cảm tức không cần, nhưng vẫn phải chép một trăm lần sách!”

“Thật tốt quá! Đại đường ca, ba huynh đệ chúng ta ngày mốt cùng nhau đi xem khao quân!” Mỗi nhân hưng phấn nhảy dựng lên.

Thật không rõ vì sao tiểu đường đệ đối với chuyện khao quân này mong mỏi như vậy, Vũ Văn Dật Thần phi thường bất đắc dĩ, tiểu đường đệ của hắn là con trai độc nhất của ngũ thúc nhà hắn, thích nhất dính theo hắn và nhị đệ của hắn chơi, hàng năm lúc nhị đệ của hắn không ở nhà, lại liền như kẹo cao su dính hắn vứt mãi không ra. Ai, ai biểu hắn là đại đường ca chứ? Vũ Văn Dật Thần, vị mà đối xử với mỗi đệ đệ đều rất tốt, than vãn xong, tâm tư lại chuyển đến vấn đề nên làm sao để trốn khỏi Ngự Lâm Quân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Trên Lầu Các, Xem Khao Quân

Vì không nắm rõ tình hình bên trong Ngự Lâm Quân tóm lại thế nào, hơn nữa còn gặp thêm một vấn đề độ khó hơi bị cao là phải tìm cách làm sao cho cha hắn không giận đến mức cảm hắn đi gặp nương. Thành ra, Vũ Văn Dật Thần nghĩ mãi hai ngày cũng không ra đối sách chu toàn để có thể bị đuổi khỏi Ngự Lâm Quân.

Cân nhắc hết lần này đến lượt khác, sáng sớm ngày hôm đó, trời còn chưa sáng hẳn, hẳn đã đứng đợi ở trước cửa chính của Vũ Văn phủ, chặn đường cha hẳn, áp a áp ứng, nói có chuyện muốn nói.

“Có chuyện gì thì nói nhanh lên! Ta còn vội vào triều nữa!” Vũ Văn Hạo Nhiên khó hiểu vì trưởng tử tự nhiên thức sớm như vậy, nhưng không đủ kiên nhẫn, không có thời gian cho nó suy nghĩ nữa, vội thúc giục.

“Hài nhi đã lớn vậy rồi, còn khiến cho cha phải vất vả lo nghĩ vì hài nhi mãi, thực sự bất hiếu, hài nhi muốn nói tiếng xin lỗi.” Vũ Văn Dật Thần gãi gãi đầu, nhỏ nhỏ giọng nói.

“Khụ!” Vũ Văn Hạo Nhiên tuy rằng làm mặt nghiêm, nhưng khóe môi không giấu nổi đã hơi nhỉnh lên, dòng nước ngọt ngào chảy ở trong lòng, “Biết là tốt rồi! Chờ đến lúc người làm cha, người liên hiếu tâm tư cha. Hết thấy đều vì muốn tốt cho người thôi! Mấy ngày này chăm chỉ luyện chút võ công, năm sau vào Ngự Lâm Quân biểu hiện cho tốt!” Tuy rằng mười năm cũng như một buổi, võ công của trưởng tử không có chút tiến bộ, nhưng người làm cha đều cho rằng hài tử của mình là giỏi giang nhất, mong chờ kỳ tích phát sinh.

“Ân, hài nhi nhất định sẽ nỗ lực! Cha, hài nhi muốn nói, mấy hôm nay hài nhi không có gì để làm, cứ ngồi ở trong nhà mãi cũng không tốt, có thể cho hài nhi vào Ngự Lâm Quân trước, để hài nhi sớm thích ứng với nơi đó được không?”

“Hai ngày nữa là đến Tết rồi, người cứ chơi cho thoải mái. Đợi đến hết năm, cũng chỉ hơn mười ngày nữa, lại đi cũng không muộn.” Cảm thấy nhi tử như lớn ra đã hiểu chuyện rồi, Vũ Văn Hạo Nhiên vui mừng, trái lại không sốt ruột nữa, từ chối yêu cầu của hẳn, quay người định bước lên kiệu, nhưng mới vừa khom lưng xuống đã nghĩ tới điều gì đó, ngừng lại, đứng thẳng lưng lên, ngoảnh đầu nhìn lại thẳng con đang ừ ừ, nói, “Đúng rồi, Thần Nhi, tối nay đặc biệt chuẩn bị tiệc sinh thân cho Liễn Vương, giai đoạn Ngự Lâm Quân bảo vệ nghiêm ngặt nhất cùng lắm cũng chỉ thế này thôi, người dứt khoát sau giờ Ngọ tiễn cung một chuyến đi, hôm nay cứ lấy tư cách là người của Ngự Lâm Quân mà cảm nhận một chút, cũng có thể ngắm ít cảnh tượng náo nhiệt ở trong cung. Ta sẽ nói với Ngũ thúc của người, chiều phái người tới đón người.”

Nghe vậy, Vũ Văn Dật Thần tinh thần phấn chấn, hai mắt sáng long lanh nhìn cha hẳn, vội vàng vâng một tiếng.

Vũ Văn Hạo Nhiên rất hài lòng, vui vẻ đi vào triều, còn Vũ Văn Dật Thần thì trong đầu đương cân nhắc, chỉ mong ở trong Ngự Lâm Quân một lúc thì có thể tìm ra được đối sách để hẳn không phải tiếp tục ở đó nữa.

E rằng đối với cặp phụ tử này mà nói, ngày hôm nay có cảm giác là một ngày đẹp trời, thế nhưng đối với Dịch Vũ Liễn sáng hôm nay vừa về đến ngoại thành của Yên Đô mà nói, ngày hôm nay lại là ngày khiến cho tâm tình của nàng xấu đến cực điểm.

Tiểu Phúc Tử và Bích Tiêu tỷ muội từ tảng sáng đã ra đến chỗ Hắc Kỵ Quân đóng quân ở ngoại thành chờ đón chủ tử của bọn họ. Đợi Dịch Vũ Liễn đến lập tức tiến lên nghênh đón.

“Gần đây Yên Đô có động tĩnh gì không?” Dịch Vũ Liễn còn chưa xuống ngựa đã hỏi Tiểu Phúc Tử.

Tiểu Phúc Tử làm việc rất có thứ tự, từng việc dựa theo thứ tự trọng yếu mà bẩm báo.

Dịch Vũ Liễn nghe xong một lúc, nghĩ thầm quả đúng như nàng dự đoán, thật chưa có động tĩnh gì, quá tốt rồi!

“Chuyện ta bảo người làm đã làm đến đâu rồi?”

“Vương gia phủ đã dựa theo yêu cầu của người mà trang bị, bất quá bởi vì quá lớn, cho nên...”

“Không phải việc này! Si Mị đâu?”

“Si Mị? Không phải vẫn theo bên người vương gia sao?” Tiểu Phúc Tử mơ hồ nhìn chủ tử nhà mình, có loại dự cảm không hay.

“Ta bảo Si Mị đem tin về, toàn bộ mọi người ngưng việc tìm kiếm hai tên Mạc Tương Vân, chuyển sang truy xét xem Lãnh Diễm sau khi đến Mạc Gia đã gặp những ai, làm những gì,” Dịch Vũ Liễn quan sát vẻ mặt của Tiểu Phúc Tử, khẳng định mà nói, “Người không biết!?”

“Nô tài không trông thấy Si Mị quay về! Các người có thấy không?” Tiểu Phúc Tử hoảng hốt trước khom lưng hỏi bẩm Dịch Vũ Liễn, sau hơi nghiêng đầu hỏi Bích Tiêu tỷ muội bên cạnh.

Nhìn thấy các nàng cũng lắc đầu, sắc mặt của Dịch Vũ Liễn trùng xuống, ung của nàng đi đâu mất rồi?!

Vì thế mà, trời quang gió mát, mây xanh nắng ấm không dễ lắm mới được thấy, nhưng mặt mũi của Liễn Vương thì lại u ám, đen thui, nhiệt độ chung quanh người nàng nhanh chóng giảm xuống, làm cho người ta cảm thấy như gió bão sắp sửa nổi lên rồi.

“Điều tra!” Rống lên hai tiếng, Dịch Vũ Liễn nổi giận, ai lớn mật như thế, dám chặn ung cướp thư của nàng! ? Để nàng bắt được, tuyệt đối không tha.

“Dạ!” Tiểu Phúc Tử lĩnh mệnh vội chạy đi.

“Hắc ~~~ xì ~~~!” Vũ Văn Dật Thần hắc xì hơi một tiếng vang dội, đưa mặt khờ nhìn hai gã đệ đệ của hẳn, “Phải đi sớm như vậy sao?”

“Đâu có sớm, hôm nay ở Nghiêm Hoa Môn chắc chắn rất đông, đi muộn kiếm không được chỗ tốt!” Vũ Văn Dật Tân ồn ào nói.

“Không đi Nghiễm Hoa Môn, ta đã đặt chỗ ở Bát Trân Các rồi...” Vũ Văn Dật Luân nói được một nửa thì bị ngắt lời.

“Bát Trân Các? Hay quá, sẵn dịp dùng com trưa ở đó luôn, có thể ăn giò heo hầm đường phèn, vịt quay Bát Bảo, sủi cào tôm Mầu Từ...” Vũ Văn Dật Thần hết sức vui sướng liệt kê mấy món mà hắn muốn ăn.

“..., ở chỗ đó có thể nhìn rõ nhất.” Vũ Văn Dật Luân quyết định không để ý đến mấy câu thoại lạc đề của gã đại ca nhà hắn.

“Đệ sao lại không nghĩ tới ta? Không ngờ nhị đường ca chu đáo quá!” Vũ Văn Dật Tân tán thưởng xong, vừa tính bước đi.

“Đợi đợi! Ta đem ít tiền lăm, ăn được cái gì.” Người nào đó nhớ mãi không quên trọng điểm của hắn chính là chuyện ăn uống, thành ra móc cái túi nhỏ thường ngày dùng đựng tiền ra, mở túi, túi rỗng tuếch, mặt khờ lập tức héo queo, “Di? Tiền đâu? Xài hết sao?”

“Đại ca, đi nhanh thôi! Đệ mời!” Vũ Văn Dật Luân nhin không nổi mà than trời, đưa tay nắm một tay đại ca hắn, kéo đi.

“Đừng vậy, có đệ và nhị đường ca, ngươi còn đem tiền theo chi a, dù có mang ngươi cũng làm mất nửa, còn không bằng khỏi mang!” Vũ Văn Dật Tân chụp lấy cánh tay còn lại của hắn, lôi hắn đi xem khảo quán.

Ba người đi không được bao lâu, Vũ Văn Dật Thần đã chân trước đá chân sau một mình trở về phòng, lần này là lấy thêm bút mực, giấy và sách theo, rồi mới rời đi.

Vì thế mà, xa xa đã có thể nghe thấy giọng Vũ Văn Dật Tân nghi hoặc hỏi, “Đại đường ca, ngươi lại làm cái gì nữa?”

“Đi sớm như vậy, dù sao cũng phải chờ thêm một lúc, ta tranh thủ thời gian chép thêm ít sách thì tốt hơn, sang năm phải nộp cho cha ta đó!”

“...”

Bát Trân Các ở Yến Đô, được xưng là đệ nhất mỹ thực các ở Duyên Huyền, trước cổng chính còn treo tám biển do đích thân tiền, tiền nhiệm hoàng đế đề cho.

Vũ Văn Dật Thần thích điểm tâm ở chỗ này nhất, kỳ thực không chỉ như vậy, phàm là thức ăn nơi này làm, hắn đều rất thích. Chỉ hướng bình sinh ngoại trừ dẫn mẫu thân rời khỏi Vũ Văn Gia ra, nguyện vọng thứ nhì của hắn chính là mỗi ngày được ăn thức ăn ngon ở Bát Trân Các. Đáng tiếc, thức ăn ở đây rất mắc tiền, mà hắn là con sâu gạo ở trong nhà đường ra, tiền cố định mỗi tháng tính ra thì nhiều, nhưng vì luôn chọc cho cha hắn giận mà bị cắt giảm hơn phân nửa, lại thêm hắn lén dùng làm chuyện khác, chi tiêu không nhỏ, nói tóm lại, hắn chính là người nghèo, cho nên cơ hội có thể đến Bát Trân Các ăn đã ít lại càng ít thêm.

Bát Trân Các giờ này vốn là lúc cao điểm khách nhân nườm nượp, lại thêm hôm nay người đi xem Liễn Vương không ít, bốn phía phàm là lầu các cao để có thể trông thấy Nghiễm Hoa Môn đều đã bị người đặt trước, khu phố bên cạnh cũng bị bách tính vây chặt cứng như nêm.

May là bọn họ tới sớm, bằng không, không có cửa chen vào, ngồi trong tiểu gian trước cửa sổ, Vũ Văn Dật Tân ngó xuống phía dưới, trong lòng thầm thấy may mắn, nhưng khi hắn nghe tiếng tiểu nhị nói, quay đầu nhìn lại, trông thấy kẻ đương đứng ở trước cửa tiểu gian xong, lập tức biến sắc, mặt chảy dài xuống.

Vũ Văn Dật Luân ngó thấy vẻ mặt của tiểu đường đệ, nhìn theo hướng hắn đương nhìn tới, lúc trông thấy kẻ đến là ai rồi thì tuy không trở mặt rõ ràng như Vũ Văn Dật Tân, nhưng vẻ mặt hưng hiện ra trên mặt thì ai cũng có thể đọc được.

Chỉ duy mỗi Vũ Văn Dật Thần, nhìn đĩa rau xào thơm ngon vừa mới bung lên, trong lòng xúc động nói: nhân sinh việc hạnh phúc nhất thật không thoát khỏi ăn uống a! May mà năm đó hoàng đế hạ chỉ đầu bếp của Bát Trân Các không cần tiền cung làm ngự trù, nếu không mà nói, hắn đã không ném được mỹ thực bậc này rồi.

Đương muốn gấp rau, hắn chậm rãi đưa đĩa lên mới phát hiện cả hai đệ đệ đều không ăn, lại trông sắc mặt của bọn hắn khó coi, hắn bối rối, ngẩng đầu nhìn về phía cửa của tiểu gian, trông thấy người đứng ở trước cửa, hắn ngay tức thời hết sức nhiệt tình gọi người nọ vào: “Dật Phàm, ngươi cũng đến Bát Trân Các ăn a! Lại đây, cùng nhau ăn!” Hắn không phải không biết hai vị đệ đệ và tam đệ của hắn có mâu thuẫn, nhưng nghĩ rằng đều là người trong nhà, dù có bất hòa, cũng sẽ không lâu, người cùng một nhà, thực ra nên tương thân tương ái.

Vũ Văn Dật Phàm gật đầu với đại ca của hắn, rồi mới từ chối nói: “Không được, đệ tới bồi mấy vị hoàng tử, ở ngay gian bên cạnh, ngươi từ từ ăn, có gì cứ gọi đệ.” Hoàn toàn không đếm xỉa đến hai kẻ Vũ Văn Dật Luân, rất rõ ràng, hai thằng đó, hắn cũng không ưa gì.

Vũ Văn Dật Phàm bởi vì mẫu thân của Vũ Văn Dật Luân xuất thân từ thanh lâu, cảm thấy hắn huyết thống đệ tiện, trước giờ khinh thường cùng hắn tới lui.

Vũ Văn Dật Tân thì tính cách cương trực, cho rằng tam đường ca quá sức kiêu ngạo, lại thêm có quan hệ tốt với nhị đường ca, có cãi nhau mấy lần với Vũ Văn Dật Phàm, quan hệ của hai bên thành ra hết sức căng thẳng. Vũ Văn Dật Phàm cũng không thích tiểu đường đệ tính tình bộp chộp này nên cũng không nhắn nài với hắn.

Về phần Vũ Văn Dật Thần, hắn đối với mỗi huynh đệ đều tốt, dù cho đối xử với đám đường đệ, đệ đệ khác thường ngày thích cười nhạo hắn, cũng bình đẳng như nhau. Cảm tình của Vũ Văn Dật Phàm đối với đại ca của hắn rất phức tạp, đầu tiên, hắn xem thường đại ca vừa vụng về vừa đần độn. Thứ nhì, tư chất của đại ca hoàn toàn không bằng hắn, nhưng luôn được cha và mấy thúc thúc yêu thích, thiên vị đại ca, khiến cho hắn cực kỳ đố kỵ, cũng coi đại ca như là cái gai trong mắt của hắn, nhưng mỗi khi hắn đối diện với khuôn mặt khờ luôn hiện lên nét cười của đại ca, cảm thụ được đại ca đối với mình là yêu mến chân thành không vụ lợi, lại khiến hắn yêu thích, sau đó, nhìn thấy giữa đại ca cùng nhị ca và tiểu đường đệ huynh hữu đệ cung (1), hắn lại cảm

thấy hâm mộ, cho nên, hẳn đối với Vũ Văn Dật Thần có thể nói là ngũ vị tạp trần (2), không biết phải đối xử như thế nào, rốt cuộc đã tiến vào trạng thái lãnh đạm như bây giờ.

(1) Huynh hữu đệ cung: trích trong: “Phụ từ từ hiếu, huynh hữu đệ cung”, nghĩa là cha ở hiền thì con có hiếu, anh nói phải thì em phải nghe.

(2) Ngũ vị tạp trần: tư vị không nói rõ được, ở đây là yêu thích, ghánh ghét, đều khó một câu nói rõ.

“Nga, vậy đệ mau đi đi! Để cho các hoàng tử khỏi sốt ruột chờ.” Không chú ý đến tiểu đường đệ ở bên cạnh khinh thường hừ hừ, Vũ Văn Dật Thần hào tính tình vẩy vẩy tay chào tam đệ, ý bảo hẳn nhanh đi đi.

Ngay lúc này, tiếng ồn ào từ dưới lầu vang lên, lập tức thu hút lực chú ý của Vũ Văn Dật Tân.

Hắn ló đầu nhìn ra, nguyên lai là hàng nghìn Yến Đô thị vệ đang mở đường, tức thời làm cho hắn rất hưng phấn, quay về phía hai vị đường ca của hắn la to: “Mau đến xem a, kinh đô thị vệ đã mở đường rồi, khẳng định lập tức sắp bắt đầu!”

Vũ Văn Dật Luân bước tới thò đầu ra nhìn, nhưng lại không thấy Vũ Văn Dật Thần qua theo, hai người khó hiểu, xoay người nhìn lại, nguyên lai là tiểu nhị vừa mới bùng lên đĩa vịt quay Bát Bảo, người nào đó đang bận bịu với đĩa thịt, cất lấy một góc tư, bỏ lên cái đĩa trước mặt mình.

Liễn Vương thì có gì quan trọng, ăn uống mới là chuyện hắn quan tâm! Mặt khờ nào đó tràn đầy hương thụ, ngổn ngổn ăn.

Hắc tuyến nổi lên trên đầu của hai kẻ làm đệ đệ, đồng thanh gào lên: “Đại (đường) ca!” Đưa tay qua túm lấy hắn kéo đến trước cửa sổ.

Bị ép đến bên cửa sổ đứng, Vũ Văn Dật Thần cũng không quên bùng theo đĩa thịt của hắn. Hắn đưa đầu nhìn ra bên ngoài, một tay thì đưa đuôi vịt lên miệng cắn một ngụm.

Tiếng trống từ rất xa kèm theo tiếng kèn hiệu lệnh trầm đục truyền tới, thu hút lực chú ý của Vũ Văn Dật Thần. Hắn trông ra đằng xa, chỉ thấy một mảng toàn đen ở chỗ Nghiễm Hoa Môn, dưới sự điều khiển của một ai đó, Hắc Kỳ Quân đã nhập thành.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 13: Sóng Gió Vịt Quay

Trời trong như tẩy, ánh dương chiếu lên đôi lầu canh cao nhất ở Yến Đô. Nằm trên mặt đất, khoảng giữa đôi lầu canh là đài khảo quân đã được dựng xong từ mấy hôm trước đó.

Từ Quang Vũ Môn của Huyền Cẩm Thành dài đến đài khảo quân, kinh đô thị vệ đi trước dẹp đường, Ngự Lâm Quân giáp trụ chỉnh tề tiếp bước theo sau hộ tống kim liên của hoàng đế, chậm chậm mà đi, hai bên kim liên màn trường vàng óng, quạt lông cầu kỳ, nổi trội về uy nghi của hoàng gia.

Đi tới chỗ đài khảo quân, Ngự Lâm Quân đứng dàn sang hai bên, hộ vệ cho vị thiên tử tôn quý thân mặt long bào vàng chói đương bước lên trên đài, kinh đô thị vệ lại nhanh chóng mở đường thẳng đến chỗ cửa thành Nghiễm Hoa Môn của Yến Đô.

Sau khi đã dọn sạch một lối đi lớn, kinh đô thị vệ đứng ngăn ở hai bên đường, ngăn cản bách tính đương chen lấn xô đẩy nhau để xem, sóng người nhấp nhô, ồn ã không thôi.

Xa xa truyền đến tiếng trống khua liên hồi, uy nghiêm mà lại đủ nhịp nhàng, âm vang như tiếng sét. Trong hồi trống trận, vang lên một tiếng kèn hiệu lệnh giống như truyền đến từ nơi xa xôi, trầm đục mà trang nghiêm. Ngoài cổng thành, trên nền tuyết trắng tinh phao, thiết kỵ quân đi theo tiếng trống, sát sau Liễn Vương, từng bước chậm rãi tiến vào Yến Đô. Cảnh tượng giống như một trận thủy triều đen vô cùng vô tận mạnh mẽ ủa vào, khiến cho hôm nay trời đông nặng ảm phứt chốc bỗng nhuốm về tiêu điều, hàn ý rét mướt còn hơn băng tuyết tự nhiên ngưng tụ lại. Trong nháy mắt, tiếng ồn ào tan biến, cả thành rơi vào trạng thái lặng thình, trang nghiêm.

Hết thấy này, từ trên Bát Trân Các nhìn xuống, Vũ Văn Dật Thần đã thu hết vào đáy mắt, cảm thấy thật hùng tráng, thậm chí quên luôn đuôi vịt trong tay, sững sờ đứng bên cửa sổ.

Xa xa, lá cờ lớn màu đen trương lên, hoa văn đặc thù, khảm bên ngoài chữ “Liễn” sắc vàng bắt mắt, tung bay phấp phật trong gió. Người dẫn đầu cỡi ngựa đội mũ đen thất lưng đỏ, ngồi sừng sững trên lưng ngựa, áo choàng đen theo gió mà phất phơ, mười ba người theo sát phía sau, tiếp đó là hai trăm bốn mươi người dàn thành đội ngũ hình vuông, hiển nhiên là thân hộ đội mới vừa thành lập, sau cùng chính là Hắc Kỳ Quân đứng mảnh giết địch, danh chấn thiên hạ. Cả chi đội áo đen giáp đen, binh khí sắc bén, khí thế bức người.

“Đi? Không phải nói chỉ có thân hộ đội của Liễn Vương mới được nhập thành sao? Sao Hắc Kỳ Quân cũng xuất hiện rồi?” Vũ Văn Dật Tân khó hiểu hỏi.

“Hắc Kỵ Quân của Liễn Vương chỉ có hơn hai nghìn người, cũng không phải đại quân đông chinh mười mấy vạn người, đương nhiên có thể tiến vào Yến Đô. Hừ!” Giọng nói khinh bỉ vọng lại từ phía sau.

Ba huynh đệ ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện Vũ Văn Dật Phàm không biết từ khi nào lại xông vào lần nữa, tiếng trả lời là từ miệng hắn thốt ra.

Đương lúc Vũ Văn Dật Tân muốn phát hỏa, lại phát hiện trong tiểu gian của ba người mình hãy còn dư thêm vài ba người khác, mấy vị hoàng tử lại đến theo, khiến hắn trong nhất thời chỉ biết ngây ra đó.

Vũ Văn Dật Thần không lên tiếng, trừ bỏ bát hoàng tử, mấy người khác hắn đều không biết, không rõ kẻ đến muốn gì, tốt nhất chớ nên lên tiếng trước.

“Không biết các vị hoàng tử đến đây từ lúc nào, thật thất lễ.” Vũ Văn Dật Luân nhìn ra những người này, vội kéo huynh trưởng thi lễ, Vũ Văn Dật Tân lúc này mới kịp phản ứng cũng thi lễ theo.

“Miễn lễ, miễn lễ, không cần quá câu nệ, trái lại là bọn ta tới không báo trước quấy rầy các người mới đúng, hy vọng các người không quá để ý.” Bát hoàng tử tay nắm quạt ngọc, cười mỉm nói.

“Không biết các vị điện hạ tới đây có chuyện gì...” Vũ Văn Dật Luân hơi cúi người hỏi.

“Không có chuyện gì,” Bát hoàng tử tay đang đưa quạt ngọc, nhìn qua rất là nhã nhặn, nhưng lời nói kế tiếp lại khiến cho Vũ Văn Dật Luân và Dật Tân nổi lửa, “Ta nghe Dật Phàm nói đại ca của hắn ở bên này, ta và thập nhị đệ, thập tam đệ hiểu kỳ, muốn đến xem xem A Đẩu tiếng tăm lan xa là cái bộ dáng gì? Đúng rồi, nghe nói người ở chỗ của Sư đại nhân học y thuật gần được mười năm, lại bị đuổi khỏi Ngự Y Viện có phải không? Ai, mọi nỗ lực trước đó đều trôi theo dòng nước rồi à!” Hắn thương tiếc mà lắc đầu, miệng thì thầm tác thông cảm, còn từ trên nhìn xuống đánh giá Vũ Văn Dật Thần mà nói.

“Người nói cái gì!?” Nếu không phải Vũ Văn Dật Thần lên đưa tay kéo tiểu đường đệ của hắn lại trước, Vũ Văn Dật Tân đã nhất định mặc kệ gã có phải là hoàng tử hay không, muốn xông tới đánh người.

Vũ Văn Dật Luân mặc dù nhịn xuống, nhưng nắm tay hắn nắm chặt đã nói rõ nó rất muốn roi trúng thân của thằng kia rồi.

“Ta, ta học không được tốt, cho nên không thể làm ngự y,” Vũ Văn Dật Thần rụt rụt cái cổ, thẹn thùng cười gượng ba tiếng, tiếp đó biểu tình hết sức nghiêm túc, ngây ngô nói, “Bất quá, năm sau ta sẽ vào Ngự Lâm Quân, lần này ta sẽ nỗ lực làm tốt.” A, hắn nói như vậy, mấy vị hoàng tử này có tạo thêm phiền toái để hắn không thể vào Ngự Lâm Quân không nhỉ? Nếu thật vậy mà nói, thật là rất đa tạ nha!

“Người gia nhập Ngự Lâm Quân? Là người bảo hộ phụ hoàng ta, hay là phụ hoàng của ta bảo hộ người a?” Thập tam hoàng tử khinh thường nhìn hắn, bĩu môi, cảm thấy như nghe được chuyện cười, chịu không nổi mà lên tiếng.

“Ta, ta...” Yếu ớt nói không nên lời.

Vũ Văn Dật Phàm thấy đại ca không lên tiếng, ngại hắn mất mặt, lại tức hắn yếu đuối để người khi, đứng bên cạnh nhủu mày không nói.

“Thập tam đệ đừng nói vậy!” Thập nhị hoàng tử quở trách đệ đệ của hắn, lại quay sang nói với Vũ Văn Dật Thần, “Chúc mừng người gia nhập Ngự Lâm Quân a! Bất quá, đã là thiếu tông chủ của Vũ Văn tộc, nên cố gắng trở thành ngự tiền đại đao thị vệ, hoặc có thể trở thành một trong mười sáu thân hộ đội hoặc hộ vệ của ta mới đúng. Chỗ nào yếu cầu năng lực ưu tú nhất mới xứng với thân phận của người, người phải hảo hảo nỗ lực a!” Hắn sắc mặt ôn hòa, nhìn như chân thành, nói nghe như đường khích lệ, nhưng bởi vì khi ai ai cũng biết Vũ Văn Dật Thần biểu hiện rất A Đẩu, thành ra mấy lời này nghe sao cũng cảm thấy có chút không phù hợp.

“Nhưng, tiếc là năng lực của ta không tới như thế, võ công của ta cũng không giỏi, có thể vào được Ngự Lâm Quân là bởi vì cha ta và thúc thúc...” Vũ Văn Dật Thần bộ dạng ngốc ư ư, không chút dè chừng mà định bụng nói ra là do trong nhà an bài, nhưng bị Vũ Văn Dật Luân chụp lấy đuôi vịt, nhét vào trong miệng hắn, chặn đứt lời muốn nói tiếp.

Vũ Văn Dật Luân lắng sang chuyện khác, lấy giọng quan lại nói chuyện với bọn họ, ề a nữa ngày trời, Vũ Văn Dật Thần thì không cần bàn đến nữa, nhìn qua rất là ngoan ngoãn ngồi một chỗ ăn uống, kì thực trong bụng cùng lúc đó oán thầm: hắn đã bảo không thích giao tế với hoàng tử mà, nhìn ba vị hoàng tử này xem, triệt để là một hồ ly giả hoạt, một con công cao ngạo, và một, ờ, nhớ tới thập nhị hoàng tử đôi mắt âm u như đầm nước phẳng lặng, sâu không thấy đáy, hắn tự nhiên lạnh xương sườn, cảm thấy không thích người này.

Vũ Văn Dật Tân thấy người khác nói đại đường ca của hắn là A Đẩu thì rất bức bối, nhưng ngại chỗ mấy thằng nói đó toàn là hoàng tử, thành ra, để lấp đi con tức, hắn chỉ có thể quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại đúng lúc nhìn thấy đội ngũ của Liễn Vương đã gần đến Bát Trân Các rồi.

“Đại đường ca, mau nhìn, Liễn Vương sắp tới rồi!” Hắn kêu lên một tiếng như thế, tất cả mọi người đều ngó ra ngoài cửa sổ nhìn.

Gần nhưng còn chưa đến, sờ dĩ cách nhau tương đối xa, lại cộng thêm Địch Vũ Liễn đội khôi giáp, Vũ Văn Dật Thần chỉ có thể mơ hồ nhìn không thấy mặt mũi của nàng, sau không cần thận lại bị một thân toàn sắc đen ấy đánh dờn lực chú ý, trộm than thầm lại đen, vị vương gia này hắn làm sao lại thích màu đen như thế nhỉ?

Hắn nổi lên chút xú hiểu kỳ, định bụng nhìn trộm một tí xem cái vị có phẩm vị quái gở, chủ nhân tiền nhiệm của Tiểu Ung, vị thị huyết Vương gia cứ bị tiểu đường đệ treo lên trên miệng này đến tột cùng thì diện mạo ra sao, ngay lúc đã sắp có thể nhìn rõ được tướng mạo của Địch Vũ Liễn, hắn lại bất thành linh bị người từ phía sau dùng sức đẩy mạnh một cái.

Hắn ngã về phía cửa sổ cách có nửa bước, để giữ lấy cân bằng, hắn vội vã bước một bước nhỏ, đồng thời đưa một tay chịu vào cạnh cửa sổ, lại không thể chú ý đến cánh tay còn lại, bàn tay đương cầm đĩa kia vì biên độ dao động quá mạnh mà vọt quay Bát Bảo ăn mới được vài ngụm trong đĩa đã từ cửa sổ bị ném “Suu” lên không trung.

A a a! Sẽ rơi trúng người! Vũ Văn Dật Thần mở to mắt ra nhìn, đưa tay muốn chặn nó lại, nhưng đã thất bại. Vì thế mà, khẩn trương chột dạ, hắn thấy như mình gây chuyện rồi, đã không chụp được vọt quay Bát Bảo, còn bụng dạ đâu mà lo xem trộm tướng mạo của Liễn Vương, hắn theo phản xạ có điều kiện, cấp tốc ngồi xổm xuống, trốn sau bức tường bên dưới cửa sổ.

Cùng lúc đó, ở đằng sau không ai trông thấy, bàn tay của kẻ nào đó giấu trong tay áo khẽ động đậy, hừ hừ thực bắn ra một viên gì đó, đúng lúc bắn trúng một góc tư vọt quay đương bay ấy, sau khi bị cái biên độ cao xong, thịt vọt có xu hướng rơi xuống, dĩ nhiên là lao thẳng đến trước mặt Địch Vũ Liễn đang tới gần Bát Trần Các.

Địch Vũ Liễn đang thúc ngựa đi trước, khỏe mắt thoáng trông thấy có vật phóng nhanh tới chỗ mình, tức thì đầu mảy cau chặt, ghì ngựa dừng lại, phát tay, liền nghe vang một tiếng, cả nghìn kỵ binh đằng sau nằng đồng thời đứng nghiêm lại không chút lộn xộn, làm chấn động nhân tâm.

Bách tính hai bên đường chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhìn rõ thiếu niên vương gia phong thần tuyệt thế cưỡi trên ngựa kia, thái độ lạnh lùng áp đảo, đỉnh đặc trên lưng ngựa, tư thế bề thế thiên hạ... Đương lúc đang bận tán thưởng, thấy kiếm bên hông nằng bỗng tuốt ra khỏi vỏ, vài nhát không kịp nhìn rõ, vật như từ trên trời rơi xuống đã hóa thành mảnh nhỏ rớt xuống trên mặt đất.

Địch Vũ Liễn liếc xéo tàn vật trên mặt đất, không nhìn còn tốt, vừa nhìn đã khiến cho con giận luôn đầy ắp trong lòng nằng từ sau khi biết ái ung mất tích đã bùng bùng trời dậy.

Ánh mắt âm hiểm sắc bén bắn về phía vật phóng ra, lại để cho nằng nhìn thấy vài người quen đã lâu không gặp đứng bên cửa sổ trên lầu các.

Quân đoàn uy nghiêm, quân trong đoàn lặng im như tờ, trang trọng không một tiếng động, bách tính hai bên cũng bị ảnh hưởng không dám lên tiếng, thanh ra, thanh âm từ trên lầu vọng xuống đặc biệt rõ ràng.

“Vũ Văn Dật Thần, người ném vọt quay Bát Bảo người ăn không hết xuống để sĩ nhục Liễn Vương ư?”

“Ta không có a!” Không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng. Tiếng nói của kẻ nào đó cực kỳ có chủ ý, hết sức gây thoe.

“Người không thích Liễn Vương, mới có ý lấy đồ ăn dư chọi nằng(*) đi?”

(Ở đây là tác giả dùng từ “nằng”, trích nguyên tác nha! >.< Bất quá bởi vì trong tiếng Trung nằng hay hán đều đọc là “tha”, phát âm như nhau, chỉ viết khác nhau thôi nên dân chúng đứng đó hok phát hiện được.)

“Không có, ta thậm chí chưa gặp qua Liễn Vương, làm sao có thể ghét hắn, có ý ném gì hắn chứ?” Hắn mệnh khổ a, cuối cùng là ai ác độc xô hắn ngã?

Nghe tới tên của Vũ Văn Dật Thần, lại bởi vì nhận thức hết thấy đều phát sinh trong thời gian chớp nhoáng, nhanh đến nỗi khiến người phản ứng không kịp, Vũ Văn Dật Luân chỉ biết đứng ngây ra đó. Khẳng định Vũ Văn Dật Thần bị chỉ trích chính là người mà nằng bốn tuổi đã gặp kia, sát khí trên người Địch Vũ Liễn không tự giác đã giảm đi một chút. Thế nhưng, nhìn thấy trên thân kiếm mình còn chưa kịp thu về dính đầy mỡ, nằng có chút không vui, lại nghe thấy Vũ Văn Dật Thần nói chưa từng gặp qua nằng, tức thời, nằng hừ lên một tiếng vô cùng giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn lên phía trên, bộ dạng như thể không bỏ qua.

Bát hoàng tử và thập tam hoàng tử kia cùng hắn khẳng định là có thù, nếu không sao lại lớn tiếng quát lên tên hắn như thế? Còn có, tóm lại liên quan gì đến Liễn Vương chứ? Vịt kia lại đâu có chọi hắn! Cũng đâu có khả năng chọi trúng hắn! Vũ Văn Dật Thần trong lòng cực kỳ bối rối.

Bát hoàng tử và thập tam hoàng tử cuối cùng thì không nói nữa, trông thấy thần sắc của Địch Vũ Liễn ở bên dưới, hai người có chút hả hê mà chuẩn bị xem kịch vui, tốt nhất là hôm nay Vũ Văn Dật Thần cứ mất mạng tại đây, như vậy thì biểu đệ (ca) của bọn hắn có thể làm tông chủ của Vũ Văn tộc rồi!

Vũ Văn Dật Thần đưa tay giựt giựt vạt áo của tiểu đường đệ của hắn, không lên tiếng hỏi nó xem tóm lại tình hình là thế nào.

“Đại, đại đường ca, vọt quay của người bay tới chỗ Liễn Vương, bây giờ, Liễn Vương đứng bên dưới không đi nữa! Nét mặt của hắn rất đáng sợ! Nên, nên làm cái gì bây giờ?” Vũ Văn Dật Tân mặt mày kinh hãi, chọc tới Liễn Vương, này không phải là thọ tinh công ngại mệnh dài quá muốn thất cổ tự vận sao?

A! ? Làm sao có thể! Ai tới nói cho hắn nghe xem chuyện xui xẻo thế này rốt cuộc xảy ra bằng cách nào chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Ngoài Dự Đoán

Đều vì ăn mà rước họa nha! Vũ Văn Dật Thần rút cuộc đã rút ra chân lý rồi. Hắn âm thầm sám hối vì mình hôm nay đã phạm ăn, tham lam làm chi xé một miếng vịt quay Bát Bảo lớn như thế? Mình mới gặm được vài miếng đùi, mấy chỗ khác còn chưa liếm được một chút, này quả là vịt chết còn biết bay, không khéo lại bay tới chỗ của Liễn Vương, quả thực là ác mộng!

Vũ Văn Dật Thần cảm thấy trần trần lạnh khí từ ngoài cửa sổ lùa vào, cũng không biết trong cái lạnh kia có hay không trộn thêm chút hàn ý phát ra từ chỗ vị vương gia ở bên dưới. Hắn tuy rằng không nhìn thấy nàng, nhưng nhờ tiểu đường đệ tiếp tục tường thực trực tiếp, có thể hiểu được vị vương gia mặt mũi âm trầm kia, toàn thân đương tàn ra ngút ngàn lửa giận. Hoàn hảo, không phải là sát khí, người nào đó tự an ủi chính mình.

Núp ở bên dưới cửa sổ, hắn đợi cả nửa ngày cũng không thấy vương gia ở dưới có ý muốn đi, lại nghe nói Liễn Vương đương trừng mắt đứng đấy không đi, này, này thực sự là dọa唬 nha! Vũ Văn Dật Thần tội nghiệp hệ hệ nhìn tam đệ của hắn, tỏ ý cầu cứu.

Vũ Văn Dật Phàm nội tâm một trận giằng co, để cho đại ca chết phứt trong tay của Liễn Vương, hay là nghĩ tới thân tình, cứu đại ca một mạng? Cuối cùng chính nghĩa chiến thắng gian tà, hắn cất tiếng nói: “Thập nhị diện hạ...”

Thập nhị hoàng tử liếc mắt lườm hắn, rồi lại nhìn cái cục Vũ Văn Dật Thần đương co rút lại, trong lòng thầm nghĩ nếu như muốn khống chế toàn tộc Vũ Văn, loại bỏ việc trực tiếp để cho Vũ Văn Dật Phàm lên làm tông chủ thì chính là tìm một con rối dẫn dắt như thế thay thế. Vũ Văn Dật Phàm đã không muốn giết hắn, vậy lưu hắn một mệnh cũng không ngại gì, dù sao hắn cũng ngu như thế, rất dễ thao túng.

Chủ ý đã định, hắn bước tới đằng trước cửa sổ, nhìn xuống Địch Vũ Liễn ở bên dưới. Hắn mở miệng nói, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng có thể khiến người bên dưới nghe rõ mồn một, có vẻ như là hảo tâm nhắc nhở, nói: “Thập lục đệ, phụ hoàng còn đang ở chỗ đòi lâu canh chờ người đó! Người cũng đừng để phụ hoàng chờ lâu! Rất bất kính đó!” Trong đám huynh đệ, hắn vẫn tỏ ra thiện ý với Địch Vũ Liễn, cái đệ đệ, à không, muội muội này của hắn trừ bỏ lạnh lùng ra, cũng chưa từng chán ghét hắn ra mặt như đối với các huynh trưởng khác, thành ra Địch Vũ Mân cứ nghĩ nàng nghe mình nói xong, sẽ rời khỏi đây.

“Hừ! Có người muốn ám sát bản vương, nhiều loạn nghĩ thức khao quân, khiến bản vương phải trì hoãn vài canh giờ, tin rằng phụ hoàng sẽ thông cảm! Vũ Văn Dật Thần, người còn trốn chỗ nào được, ra đây cho bản vương!” Địch Vũ Liễn triệt để không nhìn tới thập nhị hoàng huynh của nàng, cũng không đếm xỉa tới mọi người chung quanh, càng mặc kệ nàng hiện tại nên làm cái gì, vừa nhớ tới Vũ Văn Dật Thần nói chưa thấy qua nàng, con tức đã bốc lên tới não, lại không dám nhận đã gặp nàng! ? Hồn đàn! Tuy rằng nhiều năm không gặp lại, cũng không có tới lui, không để ý đến tin tức của hắn, nhưng trước đó không lâu nàng vừa nghe nhắc tới tên của hắn đã nhớ được hắn là ai rồi, với lại ngọc bội nàng từ chỗ cha hắn “Đoạt” về, nàng vật bất ly thân, hắn lại dám nói như vậy! ? Nàng hoàn toàn không chú ý tới trọng điểm của mình là nên rời đi, lệch đề, quái lạ cứ xoắn quýt quanh chuyện Vũ Văn Dật Thần tỏ vẻ không biết nàng mà thập phần tức giận, trước mắt không bắt được tên gia hỏa kia, kêu hắn nhìn cho rõ xem nàng là ai thì không được!

Vương gia nhà nàng vậy mà lại tức giận? Thỉnh chú ý, cái loại giận này không giống với thường ngày, mà là cái loại như người bình thường cáu kỉnh! Không mang theo sát ý, không có mùi hung ác, không phải dạng thị huyết! Bích Tiêu và Từ Địch hai tỷ muội kinh ngạc nhìn Địch Vũ Liễn.

Hai người nàng bởi vì là nữ tử, cho nên không đi theo đội ngũ của Liễn Vương. Hai người tiến vào thành cuối cùng, chậm rãi đi dọc theo bên đường mà kinh đô hộ vệ dọn ra. Hai người mặc trang phục màu đen mặt trên lại thêu ẩn ký của Liễn Vương, thành ra không ai đi tới quãng các nàng ra chỗ bách tích đương chen lấn hai bên đường. Hắc Kỳ Quân ngừng lại chỗ này, không đi tiếp, hai tỷ muội lo lắng cho Liễn Vương, vội chạy lên phía trước, trông thấy chính là vẻ mặt của Địch Vũ Liễn không giống như thường ngày.

Ám, ám sát! ? Nhiều loạn nghĩ thức khao quân! ? Bị hai tội danh nghiêm trọng nên thùng thùng lên đầu, hai mắt của Vũ Văn Dật Thần nổi lên đom đóm, dưới sự chi mặt gọi tên, cảm thấy trốn cũng không thoát. Hắn nhớ lại tiểu đường đệ từng miêu tả Liễn Vương như thế nào, liền cảm thấy lạnh lạnh sau gáy, suy nghĩ có khả năng tùy thời nói câu tái kiến rồi.

Hắn nhìn lướt qua mấy người khác trong gian, không bị dọa đến căng thẳng không dám lên tiếng, thì căn bản là không tính giúp hắn, ả, cầu người không bằng cầu mình, hơn nữa cũng chưa biết là ai ác ý định bụng hại hắn!

Vũ Văn Dật Thần bất thành linh đứng lên, Địch Vũ Liễn ở trên đường thì nhìn thấy một vị nam tử tóc buộc lại đưa lưng về phía cửa sổ, y phục hắn mặc có hơi nhiều, nhìn qua rất kèn càng. Con tức của nàng thoáng cái hạ xuống, lại thấy tên nam tử kia không xoay người lại, chỉ đứng bất động một hồi xong, đi ngược về phía trong phòng. Mặt nàng ngay tức thời đánh lại, càng thêm âm trầm, con tức văng ra tứ phía.

Sự thật là, Vũ Văn Dật Thần nguyên bản muốn đứng lên, quay người lại, hướng Liễn Vương phía dưới cúi đầu khom lưng trực tiếp nhận sai xin lỗi các kiều. Hắn đứng ở nơi đó hít sâu một hơi, chuẩn bị tốt tâm lý như trước khi lên pháp trường, đương muốn xoay người lại thì rủi thay điểm tiểu nhị bụng giò heo hầm đường phèn và sủi cảo tôm Mẩu Tử tới, nhìn hai khay mỹ thực nóng hôi hổi, đầu hắn lóe linh quang, vì thế mà đã có cảnh tượng khiến cho người trong phòng bất ngờ cảm nín như sau: chỉ thấy mỡ nam tử khờ mặt nhìn đàn độn, không hướng xuống phía Liễn Vương đương tức giận bên dưới mà câu xin, trái lại đi tới bên bàn ăn, đem tờ giấy mình mang đến trải ra trên bàn, cầm bút chấm mực, bắt đầu viết chữ.

Cảm thấy bị người ngó lơ, Địch Vũ Liễn giận đến cực điểm, đương lúc muốn nghiêng đầu, lệnh cho Phong Từ Diệu ở đằng sau lên đó tóm hắn xuống, lại thoáng thấy từ cửa sổ trên lầu xuất hiện một người, tay trái cầm một tờ giấy mờ to hết cỡ, che kín mặt hắn. Nàng thị lực tốt nhìn nét chữ to đùng lại xấu xí trên giấy, mặt trên viết một câu: Cung nghênh Liễn Vương chiến thắng trở về!

“Tiểu dân tuyệt đối không có ý ám sát Vương gia, mà là nhìn thấy Liễn Vương, tiểu nhân kích động quá, cho nên...” Kích động đến mức lấy vịt ra chơi? Không xong, nói dối không trời chày a! Trốn ở phía sau mặt giấy, ngũ quan trên mặt khờ u lên thành một khối, hắn vừa nãy nghĩ làm sao vậy? Hắn rõ là giả ngu lâu quá, giả đến thành ngu thật rồi! Ô, hôm nay chết chắc rồi! Ai, mặc kệ đi! Vũ Văn Dật Thần không nói hết câu, mà rụt rè vươn tay phải lên, phía trên bụng một khay sủi cảo tôm Mẩu Tử bốc khói, “Tiểu dân muốn mời Liễn Vương nếm thử mỹ vị của Bát Trân Các...” Đồng thời, giấy trong tay

trái thuận gió mà dong đưa, phát ra âm thanh rào rào, tự hấn còn rung rung tờ giấy kia nữa, ý bảo Liễn Vương, hấn vậy chứ rất cao hứng mà nghênh đón Vương gia thắng lợi trở về, tuyệt đối không có tâm hại người, thỉnh không nên tùy tiện phát hỏa giết người a!

Đầu hấn quả thật khác với người thường, này đầu phải chuyện phàm nhân dưới tình huống này làm ra được! ? Đây là tiếng lòng của cộng đồng người đương đứng đằng sau của Vũ Văn Dật Thần.

Thanh âm đầy vẻ van cầu, giấy trắng mực đen, phát qua phát lại, cảm giác như là đương giờ cò trắng mà đầu hàng, lửa giận trong ngực của Địch Vũ Liễn đã xì xì tắt ngấm. Người này vẫn y như trước thích đem đồ ăn ra dụ người! Hừ! Tuồng nàng rất ham ăn, là tiểu oa nhi bốn tuổi, có thể tùy tiện dụ dỗ sao? Một khay đồ ăn liền muốn nàng tha cho hấn, đầu có chuyện tiện nghi như thế!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 15: Ngầm Nổi Sát Ý

Địch Vũ Liễn vốn không muốn bỏ qua cho Vũ Văn Dật Thần, nhưng trông thấy hấn trốn phía sau khung giấy, bộ dạng ngây thơ đáng thương hề hề của người nào đó đã phủ bụi trong trí nhớ lại hiện lên trong đầu. Nàng lại nghĩ đến hấn nếu như thực có ý muốn chọc gì đấy lên người nàng, thế nào có thể đơn giản bị người phát hiện, lại thêm nhìn khay thức ăn trên tay hấn, càng nhìn càng có loại cảm giác thứ trong đó ăn hấn rất ngon, đương vậy gọi nàng đến ăn.

Vì vậy, Địch Vũ Liễn chép miệng một cái, chủ ý đã thay đổi. Hừ, nàng không muốn bỏ qua cho hấn, chỉ là nghi thức khao quân không thể trì hoãn quá lâu, thời gian còn dài, hết năm nay, nàng chính là hàng xóm của hấn rồi, sổ sách cứ nhớ kỹ trước!

“Tử Diệu!” Địch Vũ Liễn quay đầu lại gọi Phong Tử Diệu.

Phong Tử Diệu đương lúc cảm thán Vũ Văn Dật Thần quả nhiên là A Đẩu danh bất hư truyền, bộ não có vấn đề, thì chợt nghe tiếng Liễn Vương gọi hấn. Hấn giục ngựa nhích về phía trước một chút, cho rằng chủ tử sẽ hạ lệnh hoặc bắt, hoặc giết Vũ Văn Dật Thần, đang muốn khuyên can Liễn Vương không nên vì vậy mà đắc tội cả tộc Vũ Văn, lại chuốc thêm địch nhân, lại nghe Địch Vũ Liễn nói: “Đi, đem thứ này nọ hấn thỉnh bàn cùng ăn cảm về cung, lấy làm ngộ thiện cho bản vương hôm nay dùng đi! Quên đi, không cần người, đúng lúc Bích Tiêu các nàng ở đây, để các nàng đi lấy được rồi.” Nàng liếc qua hai vị thị nữ.

“...” Trong lúc nhất thời, đầu óc của Phong Tử Diệu có chút không theo kịp, nghĩ rằng mình nghe nhầm, gương mặt đương nghiêm trọng nhin không được méo xẹo. Hấn nhìn Địch Vũ Liễn, phác giác chủ tử nhà mình nhưng lại nghiêm túc.

Thấy nàng vậy gọi hai người Bích Tiêu, đợi hai người đi tới trước mặt, nàng bèn khom lưng ghé sát vào tai Bích Tiêu, không biết nói cái gì, nói xong, nàng ưỡn thẳng lưng, chuyển thanh kiếm trước sau vẫn cầm trong tay sang, nhìn Bích Tiêu kính cẩn nhận lấy thanh kiếm, cùng Tử Diệu lui bước về phía sau phố, tay phải của nàng vung lên, hai chân song song vỗ nhẹ bụng ngựa, giục ngựa đi trước. Đội ngũ chính tề lập tức ngay ngay ngăn ngăn theo sau.

Tiếng vó ngựa vang lên, Vũ Văn Dật Thần ngây ra một chút, trộm ló đầu ra khỏi khung giấy nhìn xem, đầu tiên là thấy Hắc Kỳ Quân đương đi trên phố, còn vị Liễn Vương kia ở tuốt đằng trước, hấn chỉ có thể trông thấy bóng lưng của nàng.

Đi? Đã xong xuôi? Vũ Văn Dật Thần trước là bất ngờ, tiếp theo là vui sướng, sau đó cảm thấy Liễn Vương quả nhiên không đáng sợ như tiểu đường đệ đã tả, kỳ thực lại là người quá tốt nha!

“Đại đường ca, Liễn Vương đi rồi! Cự nhiên đi rồi!” Vũ Văn Dật Tân rốt cục thờ một ngụm dài sợ hãi nói.

“Đại ca, người sau này làm việc phải cẩn thận, lần sau không vị tất có loại vận may này!” Không thể tin nổi, Liễn Vương thậm chí cứ như vậy mà đi! Vũ Văn Dật Luân vội vàng căn dặn đại ca của hấn đôi ba câu.

“Quả nhiên là kẻ ngốc có ngốc phúc!” Giọng nói châm chích từ phía sau vang lên, không xem được trò hay, càng không nghĩ đến Địch Vũ Liễn lại có lúc buông tha người, thập tam hoàng tử mất hứng, sau khi nói xong đã bỏ đi.

Bát hoàng tử, thập nhị hoàng tử cùng với Vũ Văn Dật Phàm đều liếc Vũ Văn Dật Thần một chút, nói cũng không nói, đều rời đi theo.

“Bọn họ rút cuộc tới làm gì vậy?” Vũ Văn Dật Tân tức đến giậm chân, vọt tới đóng mạnh cửa tiểu gian, “Hỏi không hỏi, đã tự tiện vào, ai đồng ý cho bọn họ vào! Bọn đáng giận!” Hấn vừa hướng về phía cửa khoa tay múa chân đấm đá vừa mắng chửi liên thoảng, thật rất muốn đánh người một trận, rất tiếc chỉ có thể muốn mà thôi.

Tiểu gian cách âm quả rất tốt, mấy người quay về gian buồng của mình không nghe được Vũ Văn Dật Tân oán giận, mà Vũ Văn Dật Tân bọn hấn tự nhiên cũng không nghe thấy đám người hoàng tử và Vũ Văn Dật Phàm đối thoại.

“Dật Phàm, người nhẹ dạ rồi!” Mới vừa ngồi xuống, bát hoàng tử đã thu lại vẻ tươi cười, không hài lòng nhìn Vũ Văn Dật Phàm.

“Vốn là ý nghĩ chợt đến, cũng không thực tính hôm nay lấy mạng hần!” Vũ Văn Dật Phàm không hề nà nhún nhún vai, đẩy đại ca hần một trận không phải ai khác, chính là hần.

“Võ công của thập lục lại tiến bộ rồi!” Thập tam hoàng tử bắt mắt nói, hần bắn ra ám khí cải biến phương hướng, tính khảo nghiệm võ công của Địch Vũ Liễn nhưng lại đem về tin buồn cho mình.

“Vừa nãy ta còn nghĩ có thể giữ Vũ Văn Dật Thần lại làm bù nhìn, không biết thập lục có phải hay không cũng nghĩ như vậy, cho nên mới buông tha cho hần!” Thập nhị hoàng tử trầm ngâm tự hỏi, “Nếu như thập lục thu nạp Vũ Văn Dật Thần, cha ngươi sẽ tính thế nào?”

“Liễn Vương nếu không ngừng cấp cho hần chỗ tốt, cha ta nhất định sẽ dâng cả gia tộc Vũ Văn cho nàng!” Vũ Văn Dật Phàm ghen một bụng đố kị, đúng vậy, chỉ bằng đại ca là bảo bối của cha và hai vị thúc thúc của hần, nếu có người chịu cất nhắc đại ca mà nói, kết quả không cần nói cũng đã biết.

“Thật đáng tiếc, mấy người bọn ta không có quyền thế bằng thập lục, nếu không mà nói, xếp cho A Đầu chức vị gì cũng không ai dám dị nghị! Nói như vậy, ngươi phải lo mà xử lý rồi!” Thanh âm của thập nhị hoàng tử không lớn, chậm chậm nhìn vào chén rượu trên tay mình.

“Yên tâm đi, ta biết bây giờ nên làm gì!” Vũ Văn Dật Phàm bưng chén rượu trên bàn lên, ngửa đầu uống cạn một hơi. Đại ca, không nên trách đệ đệ này tâm ngoan, muốn trách thì trách cha quá bất công! Đại ca của hần võ công kém như thế, cũng dám đưa vào Ngự Lâm Quân, đã vậy thì đừng oán hần lợi dụng chuyện này. Lần này, hần không thể mềm lòng nữa rồi, ngày đông thú sẽ là ngày giỗ của đại ca hần!

Mái hiên này đã bắt chấp thân tình, thực sự nổi sát ý, mái hiên bên kia Vũ Văn Dật Thần lại ăn rất ngẫu nhiên, căn bản không biết có người tính giết hần.

“Dật Luân, Dật Tân, đừng nói nữa, mau ăn a! Sủi cảo tôm này ăn ngon lắm! Còn có giò heo hầm đường phèn!” Vũ Văn Dật Thần vừa ăn vừa lưu tâm đến hai tên đệ đệ còn đường nghị luận chuyện khi này.

“Đại đường ca, ngươi thật không tức sao? Bọn chúng nói ngươi...” Tiếng gõ cửa vang lên, chặn ngang lúc mình đang bắt bình, Vũ Văn Dật Tân tức giận nói: “Lại là ai!?”

“Chắc là điểm tiêu nhị đó! Món sau lên tới rồi!” Vũ Văn Dật Thần cười sung sướng bước tới mở cửa.

Cửa mở, trông thấy hai nữ tử tướng mạo y chang nhau, nhưng hần không quen, Vũ Văn Dật Thần ngây người, bối rối hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Ai vậy?” Vũ Văn Dật Tân đi sau lưng hần, lộ đầu ra nhìn, hần biết người nhiều hơn đại đường ca của hần, lập tức biến sắc, mẹ ơi! Đây không phải là cung nữ hầu hạ bên người Liễn Vương sao! Cả hoàng cung gần như tìm không ra hai kẻ khác thân là cung nữ nhưng không mặc y phục cung nữ, lại còn mặt một thân toàn đen, bởi vì người bên cạnh của Liễn Vương đều mặc y phục màu đen.

“Xin hỏi chúng ta có thể vào không?” Bích Tiêu hữu lễ hỏi thăm.

Vũ Văn Dật Thần vừa lúc định cự tuyệt, thăm nghĩ hần cũng đâu biết các nàng, nữ tử làm sao có thể tùy tiện giao tiếp, tiểu đường đệ của hần đã kéo hần ra sau, vội vã nghênh tiếp hai người đi vào.

“A!” Vũ Văn Dật Luân trông thấy người được tiểu đường đệ nghênh đón vào, lập tức hét đổi ngạc nhiên, không tự giác kêu lên, Liễn Vương lẽ nào không tính tha cho đại ca của hần?

Nguyên lai là người tiểu đường đệ quen a! Vũ Văn Dật Thần vừa mới nghĩ như thế, đã thấy hai nữ tử nọ cúi người thi lễ với hần, một người trong đó nói: “Vũ Văn công tử, Vương gia nhà ta bảo chúng ta tới lấy mỹ thực ngài mời nàng!”

“...” Vương gia? Liễn Vương? A! Hần chỉ tùy tiện nói thôi mà, không bị người xem là thật chứ! ?

“Nô tỳ suy đoán, mời chủ tử nhà ta ăn cơm, ngài chắc không phải là tùy tiện nói đùa chứ?” Một người khác tiếp lời.

Nói rồi hai người dán mắt nhìn chăm chăm hần, chờ hồi đáp.

“Thế nào lại tùy tiện nói chứ?” Từ ánh mắt của hai người đọc ra ý tứ uy hiếp, Vũ Văn Dật Thần lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy, thức ăn trên bàn các người đã dùng qua, đương nhiên sẽ không thể đem cho chủ tử nhà ta, Vũ Văn công tử, gọi tiểu nhị đến, chúng ta gọi lại món đi!” Bích Tiêu giọng nói ôn nhu, mặt cười chum chím, không mấy may cảm giác nói như vậy có gì thất thổ cả.

“Nga, được.” Vũ Văn Dật Thần mặt mày ngơ ngác.

Hiện tại là cái dọ gì vậy? Vũ Văn Dật Luân và Dật Tân đứng ngây tại chỗ, hiển nhiên đối với tình huống Liễn Vương phái người đến buộc Vũ Văn Dật Thần mời khách vô phương lý giải.

Điểm tiêu nhị được gọi bước vào, Từ Địch không hề khách khí nói: “Ăn theo mấy món mà vị khách quan này kêu làm thêm một phần nữa, nhớ kỹ, là làm cho Vương gia nhà ta, kêu đầu bếp dụng tâm mà làm!”

“Địch Nhi, muội đi xem chút đi!” Lo lắng Liễn Vương dùng thức ăn bên ngoài, bị người hạ độc, Bích Tiêu bảo Từ Địch cùng đi, trông chừng đầu bếp làm.

“Chờ một chút!” Chậm nữa bước mới kịp phản ứng, Vũ Văn Dật Thần thấy tiểu nhị muốn đi, vội vã gọi lại. Vì hắn nhớ tới mình rất nghèo, trên người chỉ có mấy đồng bạc mà thôi, toàn bộ làm thêm một phần nữa, không biết tiền hai đệ đệ mang theo có đủ không a! Cho nên, hắn đi tới chỗ hai kẻ đáng thương Vũ Văn Dật Luân nhỏ giọng hỏi.

Bích Tiêu và Từ Định hai người thính tai, lắng nghe nội dung hắn hỏi, tiếp lại thấy ba huynh đệ móc hà bao ra, rõ ràng không tính tới chuyện thỉnh linh nhảy ra vụ mời khách này, hình như thiếu tiền.

Bích Tiêu nhìn thức ăn nóng sốt trên bàn không nhiều, vẻ mặt ôn hòa mà đưa ra ý kiến: “Nếu như thiếu tiền mà nói thì món mới không cần làm hai phần, cứ làm cho vương gia của chúng ta thôi là được rồi!” Nói tóm lại, chủ từ nhà mình xếp đầu tiên, Vương gia nhà nàng phải có trước.

“A?” Vậy, vậy hắn chẳng phải không được ăn món ngon kế tiếp sao? Người đầu mà bá đạo! Vũ Văn Dật Thần mặt khờ hết sức đáng thương xụ xuống, ô, khổ có được một lần đến ăn, vậy mà lại để Liễn Vương ăn hết, hắn mệnh khổ a!

“Người không muốn?” Từ Định mày liễu dương dương tự đắc, đưa mắt uy hiếp.

“Nguyên ý!” Hấp tấp gạt đầu, người ở dưới quyền thế, không thể không cúi đầu, ai, ăn ít chút, không sao, ai bảo hắn hôm nay sinh sự chứ? Vũ Văn Dật Thần héo hắt, tiếp đó rất thẹn thùng nhìn hai đứa đệ đệ, liên lụy bọn hắn cũng không có ăn.

“Không sao, đại đường ca, hôm nào đó ta và nhị đường ca lại mời người đến Bát Trân Các!” Có mệnh mới có ăn, cho nên Liễn Vương có thể tha cho đại đường ca của hắn cũng khiến hắn rất thỏa mãn rồi, Vũ Văn Dật Tân vỗ vỗ vai gã, dỗ dành nói.

Nghe xong lời ấy, lại thấy nhị đệ của hắn cũng gạt đầu nói hôm nào lại đến, người nào đó mặt khờ héo hắt trong chớp mắt đổi lại vẻ hồng hào, hai mắt sáng long lanh nhìn hai đệ đệ của hắn, vui vẻ gạt đầu mà nói được.

Ngay sau đó, Từ Định đi theo tiểu nhị, Bích Tiêu lưu lại trong tiểu gian, cùng ba người bọn hắn mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16: Quà Sinh Nhật.

Trầm mặc một hồi, Vũ Văn Dật Thần mới tính mời nàng ngồi xuống, đã thấy Bích Tiêu nâng thanh kiếm trong tay lên, đưa ngang tới trước mặt hắn, còn mở miệng nói: “Vũ Văn công tử, đây là kiếm của chủ từ nhà ta, nàng nói kiếm đã bị dính đầy mỡ vệt quay Bát Bảo của người, rất không thích, cho nên lệnh nô tỳ cầm kiếm đến, thỉnh người lau cho sạch!”

“Nga, được.” Vũ Văn Dật Thần rất ngoan ngoãn đưa tay nhận lấy thanh kiếm, nhưng mấy lời tiếp theo của Bích Tiêu, thiếu chút nữa đã khiến hắn quăng thanh kiếm bỏ chạy.

“Cẩn thận một chút, đây là ái kiếm bất ly thân của vương gia nhà ta, theo nàng chinh chiến sa trường, chém giết trên vạn người!”

Chém giết trên vạn người? Thật sự là khủng khiếp! Vũ Văn Dật Thần tròn mắt nhìn thanh kiếm trên tay mình, cảm thấy gió lạnh thổi phía sau lưng, thậm chí thiết hoài nghi người hắn lạnh buốt là do âm hồn trên thanh kiếm này dẫn tới.

“Vương gia của nhà ta nói nếu không lau cho sạch sẽ, hay là kiếm có chút hư tổn nào, vậy đành phải thỉnh người tự lau cần cổ mình một chút!”

Này, này không phải là uy hiếp trắng trợn sao? Vũ Văn Dật Thần cảm thấy dọn tóc gáy, vội vã gạt đầu nói biết rồi.

Hắn đương tính đưa thanh kiếm cho nhị đệ của hắn cầm, lại nghe Bích Tiêu nói: “Chủ từ nhà ta không thích người khác động qua vật của nàng, kẻ không được nâng cho phép dám cầm loạn, thông thường sẽ bị...”

Bị thế nào? Bị giết? Bị chém? Bị xắt thành thịt vụn? Trực giác biết nàng không nói ra thứ tốt đẹp gì, hai huynh đệ Vũ Văn Dật Thần tay đang duỗi ra giữa không trung kinh hồn bạt vía vội vàng rút trở lại.

Vũ Văn Dật Thần ngó ngó thanh kiếm trong tay, lại nhìn tới Bích Tiêu từ đầu đến giờ vẫn một bộ biểu tình ~~~ trong tiểu nhu lộ vẻ băng lãnh, thậm chí kêu mẹ ời, hắn hôm nay xuất môn thật nên xem hoàng lịch, thủ hạ đã khủng bố rồi, nghĩ thử xem chủ nhân là cái dạng gì chứ.

“Kiếm trước để ở chỗ người, đến lúc Vương gia sẽ phái người qua Vũ Văn quý phủ lấy.”

“Thế nhưng, không có binh khí bên người, Liễn Vương có thể hay không thấy bất tiện a!” Cá chết Vũ Văn Dật Thần muốn giãy đành đạch một phen, nói giỡn sao, để kiếm ở chỗ hắn, nhất định hắn ngủ sẽ không được ngon! Vạn nhất thanh kiếm này lại bị cái gì, bị mất trộm đại loại, hắn chẳng phải nên về

rửa sạch cần cõ chờ bị chém! ? Tốt nhất là bây giờ chà cho sạch, trả lại cho xong!

“Không bất tiện, Vương gia nhà ta cho dù không có binh khí trong tay, vẫn có thể tay không moi tìm người, lấy mạng như thường!”

“...” Người nói không có cảm giác gì, nhưng ba người nghe sắc mặt tái mét, nhất là Vũ Văn Dật Luân đã nhìn qua bộ dạng của Liễn Vương trên chiến trường, dạ dày của hắn đã muốn lộn ngược lên.

Nói sao giống xác nhân cuồng ma thế a! Hắn quyết định rồi! Sau này chỉ cần chỗ nào có Liễn Vương, hắn nhất định sẽ lần đi thật xa, tuyệt đối không nên kéo thêm quan hệ gì với vị Vương gia kia! Vũ Văn Dật Thần rất kiên định mà nghĩ.

“Còn có chính là...”

Còn có thể nào a! Ba huynh đệ Vũ Văn Dật Thần trong lòng đều khóc oa oa, có chuyện gì thỉnh nói một lần cho xong, đừng làm người ta cứ liên tục phập phồng lo sợ chứ!

“Chủ tử nhà ta bảo nô tỳ chuyển đạt vài lời tới Vũ Văn công tử.”

Ba người trông thấy Bích Tiêu sau khi ngừng lại một chút, nét mặt bỗng trở nên âm trầm, bất chước giọng điệu u ám của chủ tử nhà mình, nói: “Vũ Văn Dật Thần, có lần thứ hai không có thêm lần thứ ba! Nếu lần sau ngươi còn dám ném loạn thứ gì sang ta, hoặc là giống như lần trước ném loạn thứ gì đó của ta, vậy đừng trách bản vương gia không khách khí! Còn nữa, lần sau lúc gặp lại, ngươi nếu có gan thử không nhận ra bản vương xem! ? Ném tiểu chùy thủ của ta, còn dám nói chưa gặp qua bản vương, ngươi thật to gan, tự tìm cái chết!” Nói xong, khuôn mặt của Bích Tiêu trong nháy mắt phục hồi trạng thái cũ, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh, “Chính là mấy câu này.”

Nghe nàng nói, Vũ Văn Dật Thần hoang mang, hắn rõ ràng đâu có ném vật gì của vị Vương gia kia, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, hắn mới vừa nảy sinh nghi vấn, lại nghe tới cái câu “Ném tiểu chùy thủ của ta”, bỗng nhiên nhớ tới hắn chỉ ném mỗi tiểu chùy thủ của tiểu oai nhi kia, với lại oai nhi đó còn là vị tiểu hoàng tử, tức thì, khuôn mặt khờ nào đó ở trong lòng ngửa mặt lên trời hét thảm một tiếng, a ~~~! Y phục đen! Tiểu chùy thủ! Lẽ nào Liễn Vương chính là tiểu oai nhi áo đen trước đầu thật lâu, hắn đã gặp qua trong cung kia! ?

“Nghĩ ra chưa?” Bích Tiêu nét mặt nhu hòa, nhưng động tác lại không phải vậy, nếu Vũ Văn Dật Thần dám nói không nhớ, liền nện hắn một chập, đánh cho tới lúc nhớ ra thì thôi. Cho nên, nàng đã chuẩn bị xong, giả sử Vũ Văn Dật Thần to gan nói một tiếng “Không”, liền đánh hắn thành đầu heo.

Vũ Văn Dật Thần gật gật đầu, ô ô, hắn đã nhớ ra rồi! Sao tiểu oai nhi bốn tuổi trí nhớ tốt như vậy, còn thù dai, đã nhiều năm qua đi, vì sao vẫn nhớ tới chuyện hắn liệng tiểu chùy thủ của tiểu oai nhi đi chứ! ?

“Vậy ngươi khi nào, ở chỗ nào gặp qua chủ tử nhà ta vậy?” Để ngừa hắn gạt người, Bích Tiêu chiếu theo lời Dịch Vũ Liễn căn dặn hỏi lại.

“Lúc tiểu vương gia bốn tuổi, bên bờ hồ trong cung.” Có hỏi thì đáp, Vũ Văn Dật Thần không biết mình đã gần như tránh được một trận đau nhức, rất thành thực mà trả lời, sau đó thấy khó hiểu, để ý chuyện này làm chi?

Bích Tiêu rất hài lòng, tuy là nàng không biết Vương gia vì sao lại để ý xem tên gia hỏa rất khờ này có nhớ hay không chuyện lúc đó, nhưng mà nàng vẫn dựa theo lời chủ tử nhà mình dặn mà làm, nếu hắn đã nhớ thì nàng đành thu lại nội lực trong tay.

Chuyện đã làm xong hết, Bích Tiêu lặng thinh, khiến cho ba huynh đệ trong lúc nhất thời không biết nên làm gì cho phải.

Tuy nhiên, Vũ Văn Dật Tân suy nghĩ nữ tử này là một trong tứ đại hồng nhân bên người của Liễn Vương, phải lo lót quan hệ, nên nhiệt tình mời nàng ngồi xuống cùng nhau dùng bữa, nàng cũng không khách khí mà ngồi xuống.

Có nữ tử không quen ngồi bên cạnh, Vũ Văn Dật Thần không thoải mái, cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa bị hù cho mấy trận, thức ăn cũng lạnh cả rồi, ăn không ngon như trước nữa, lòng hắn khóc ai ô.

Phòng chừng là Tử Dịch canh chừng đầu bếp làm cơm, nên tốc độ làm rất nhanh, mấy người ăn ăn uống uống không được bao lâu, thì nàng đã mang theo thực hạp trở về.

“Toàn bộ đều tính hết cho mấy vị này, tiền thưởng tự nhiên cũng không thể thiếu!” Quá rộng rãi a! Dù sao cũng đâu phải xài tiền của nàng! Tử Dịch đối với tiểu nhị giúp nàng cầm hộp thực hạp rất hào phóng mà nói.

Vũ Văn Dật Thần bối rối nhìn hai hộp thực hạp, hoài nghi nghi: một hộp thực hạp đã có thể bỏ rất nhiều món ăn trong đó rồi, sao phải cần đến hai hộp chứ?

Tử Dịch làm lơ ánh mắt nghi hoặc của hắn, nàng tự ý giúp Vương gia nhà mình chọn thêm mấy món mà chủ tử thích ăn, đương nhiên, người vẫn luôn coi tiền như rác là nàng trước đó đã nghe ba huynh đệ tính toán một chút, vì thế nàng còn rất hào tâm mà căn nhắc, không triệt để dốc sạch hầu bao của bọn hắn, tuyệt đối sẽ không xảy ra thảm sự bị bắt ở lại rửa chén trừ nợ đâu!

Bích Tiêu nhận lấy hộp thực hạp trong tay của tiểu nhị, đôi tỷ muội hướng ba người cúi người hành lễ, định bụng cáo lui, Bích Tiêu vừa đi tới chỗ muội muội đứng ngoài cửa, thấy Tử Dịch không dỗi người đi, mà lại mở miệng nói với Vũ Văn Dật Thần: “Đúng rồi, Vũ Văn công tử, người biết sinh thần của chủ tử nhà ta là ngày tháng này không?”

Vũ Văn Dật Thần ngơ ngác gật đầu.

“Vây là tốt rồi,” Từ Dịch gật đầu, cười như tiểu hồ ly không có chút hảo ý, “Sinh thần của chủ tử nhà ta ngay đầu tháng, tuy đã qua từ lâu, bắt quá, hoàng thượng lại đặc biệt phái người tổ chức tiệc sinh thần bù lại cho Vương gia.”

Hắn biết a! Nói tới chuyện này làm gì? Vũ Văn Dật Thần bối rối.

“Nếu như tiệc sinh thần làm muộn có thể bù, vậy lễ vật sinh thần tặng chậm, chắc chủ tử nhà ta cũng không quá để ý đâu. Không biết Vũ Văn công tử tính tặng Vương gia nhà ta cái gì, lấy ra đi, để chúng ta tận tay mang về!” Từ Dịch cười tủm tỉm chìa bàn tay không cầm thực hạp ra, lòng bàn tay hướng lên trên, trắng trợn đòi kẻ nào đó lễ vật sinh thần.

Này... Trên đời này sao có thể có loại chuyện này, chủ động bắt người ta tặng lễ vật sinh thần? Ba huynh đệ há hốc mồm.

Hắn, rốt cuộc đã dây vào ai vậy a? Mặt khờ nào đó ở trong lòng trào nước mắt hỏi.

Bích Tiêu ngẩn người, hiển nhiên, chuyện này không phải do Dịch Vũ Liễn căn dặn, mà do Từ Dịch to gan tự chủ trương rồi. Nàng kéo kéo y phục của muội muội, ý bảo không nên làm thế, thế nhưng Từ Dịch quăng cho nàng ánh mắt để một chút nữa ra ngoài giải thích sau, vì vậy, Bích Tiêu đành phải thôi, tin tưởng muội muội của nàng chắc không bày ra chuyện kinh người lắm đâu.

Vũ Văn Dật Thần vò đầu bứt tai, không biết phải làm sao, trong lòng phát sầu a! Bảo hắn tặng lễ vật sinh thần cho Vương gia, từ đâu lại nhảy ra cái cộc này vậy a? Nếu hắn nói không tặng, hai tên này quay về bẩm báo với Liễn Vương, chẳng phải hắn càng thêm đắc tội với đối phương? Hơn nữa hắn thấy tư thế của Từ Dịch rất có ý tứ lấy không được xác định không rồi đi.

Hắn đương suy nghĩ, rất không ngờ lại nghe Từ Dịch thúc giục lần nữa, “Vũ Văn công tử, người lệ một chút, tặng cái gì thì lấy ra đi, vật tùy thân cũng được, lễ nhẹ tinh trọng. Người phải biết là thức ăn nếu nguội thì ăn không ngon đâu, Vương gia còn tính sau khi nghỉ thức khao quân xong thì dùng bữa nha!”

Vật phẩm tùy thân cũng được? Vũ Văn Dật Thần gấp rút móc mấy thứ đựng trong tay áo ra, nhìn xem thứ gì có thể đem làm lễ vật sinh thần. Kiểm kê cả buổi, hắn cảm thấy là bùa bình an lên, đây là lần trước bồi tiểu đường đệ ra ngoài chơi, hắn cầu được một lá ở Hộ Quốc Tự. Tặng bùa bình an cho người ta chắc được, nhưng bắt quá loại bùa bình an này ở Hộ Quốc Tự lại đầy một xấp, cực kỳ bình thường, chỗ duy nhất bất đồng chính là hắn tự tay cột lên mặt bùa một cái chuông nhỏ hết sức đáng yêu. Hắn đương do dự, lại không biết Từ Dịch đã đi tới trước mặt hắn từ lúc nào giờ tay giựt lấy.

“Từ Dịch trước tại đây thay mặt Vương gia cảm tạ lễ vật của Vũ Văn công tử!” Nàng cúi người hành lễ.

A, hắn đâu đã quyết định tặng cái này a! Vũ Văn Dật Thần tay giờ ngang giữa không trung, miệng mấp máy, đứng đại ra nhìn cặp tỷ muội cáo từ rồi đi.

“Đại ca, người trước đây cư nhiên gặp qua Liễn Vương?” Hai tỷ muội chân trước vừa đi khỏi, Vũ Văn Dật Luân ngay tức thì hỏi đại ca của hắn.

“Đại đường ca, người quăng tiểu chủ tử của Liễn Vương xong, mấy năm qua, dĩ nhiên còn chưa chết, thật rất khó tin nha! Đại đường ca, chuyện lúc đó xảy ra, nói nghe chút đi.” Đại tin tức a! Có người tùm rầu hồ xong lại có thể sống hoạt bát nhiều năm như vậy! Hắn quá bội phục đại đường ca của hắn rồi. Vũ Văn Dật Tân hết sức kích thích, nhiều chuyện phóng tới trước mặt đại đường ca của hắn.

“...” Vũ Văn Dật Thần bị hai đệ đệ ép cung, im lặng xong lại im lặng, cuối cùng ghen ra được một câu, “Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!” Nghìn vàng khó mua, sớm biết vậy hắn nhất định không sợ ý đụng chạm Liễn Vương! A ~~~ trời ơi! Người nào đó trong lòng lần thứ hai thâm thiết kêu lên, chiều hôm nay hắn còn phải tiến cung, hắn không phải xui xẻo gặp lại Liễn Vương nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 17: Tình Không Tự Biết

Rời khỏi Bát Trân Các, người trên phố gần như đều đã tản đi hết, Bích Tiêu lúc bấy giờ mới hỏi chuyện muội muội đã tự ý chủ trương.

“Đòi người ta tặng lễ sinh thần, người sao có thể làm chuyện mất mặt như thế? Còn dám mượn danh nghĩa của chủ tử, làm mất sĩ diện của chủ tử a! Nếu như chủ tử biết được, người còn giữ được mệnh sao? Vả lại, đòi gã A Đầu cái kia làm gì? Thậm chí là một bách tính bình thường, tùy tiện đã có thể cầu được bùa bình an, chủ tử nếu thật muốn có bùa bình an, nhờ thẳng quốc sư khai quang làm phép, tụng kinh cầu Phật, bùa chính thống hẳn hơn so ra không tốt hơn cái này gấp mấy trăm lần sao!”

“Tỷ, sao người lại nói thế chứ? Người không thấy hành vi của chủ tử hôm nay khác thường ư? Tin ta đi, đối với chủ tử mà nói, bùa bình an mà A Đầu tặng mới là bảo bối!” Từ Dịch vô cùng tự tin, “Nên biết là, kiểm còn người còn, kiểm mất người vong, kiểm của chủ tử chưa từng ly thân, ngay cả lúc đi tắm, cũng đặt nó ở chỗ mà vron tay là có thể chạm tới. Từ trước đến giờ, kiểm đều do chủ tử đích thân lau, vì lẽ gì hôm nay lại giao kiểm cho A Đầu bảo hắn tẩy sạch? Chủ tử thậm chí còn yên tâm lưu kiểm cho hắn, hôm khác mới lại lấy. Người không thấy lạ hả?”

“Đúng là hơi lạ! Tuy rằng trí nhớ của chủ tử đặc biệt tốt, thế nhưng, chuyện bốn tuổi nhớ kỹ như vậy, chẳng những thế, chủ tử còn như rất dễ bụng chuyện A Đầu có nhớ ra nàng hay không, này...” Bích Tiêu bắt đầu trầm ngâm.

“Nếu muốn thì ta nói, chủ tử tháng này đã tròn mười bảy tuổi rồi, tỷ, người hiểu ý ta chưa? Nếu như là Từ Diệu hay Tiểu Phúc Từ, bọn hần không hiểu cũng bình thường, nhưng mà người, nếu bảo không hiểu thì thật hết cách nói rồi!” Nữ hài mười bảy tuổi, tuổi mới chớm yêu nha! Giống như nàng đó, mười sáu tuổi đã thích Từ Diệu rồi, đáng tiếc, hần ở bên ngoài hết mấy năm, không có tiền triển gì được, Từ Định tiếc nuối, bủn rủn môi.

“Người nói chủ tử nàng...” Thích A Đầu kia? Bích Tiêu giật mình nhìn Từ Định, “Làm sao có thể! Tên gốc đó đâu...” xúng dỗi với, Bích Tiêu ngừng lời, ba chữ “xúng dỗi với” dùng khẩu hình nói với Từ Định, xong mới tiếp tục cất tiếng, “Chủ tử thông minh hoàn mỹ như vậy!”

“Ta lại thấy rất hợp! Chủ tử mạnh mẽ như vậy, vừa khéo!” Rất xứng a! Cũng giống như nam cường nữ nhược vậy, nữ tử nếu như quá mạnh mẽ, đâu có người thích, theo như nàng thấy, Vũ Văn Dật Thần này, dứt khoát là do lão thiên đặc biệt đo riêng khuôn cho chủ tử nhà nàng. Tuy là ngây ngô nhưng ánh mắt trong vắt, nhân phẩm chính trực, quá mức thiện lương, nói tóm lại, chủ tử nhà nàng có thể tùy ý nặn tròn nặn dẹp, quá xá tốt! Đã từng nghe qua đủ loại chuyện kể về Vũ Văn Dật Thần, Từ Định rất vừa lòng.

“Cho là người nói đúng, nhưng với thân phận của chủ tử, không có khả năng!” Một khi bí mật chủ tử là nữ tử bị tiết lộ sẽ dẫn đến đại họa không lường, làm sao lại có thể yêu đương? Nói không chừng, chủ tử đời này định sẵn là cô đơn tới già, Bích Tiêu ưu tư nghĩ.

“Làm sao không thể? Trào lưu thích nam nhân đầu phải chưa từng có trong chúng hoàng tử, mà chủ tử của chúng ta, thu lưu nam nhân, đó gọi là thiên kinh địa nghĩa! Nếu như chủ tử chịu thu vài người, bảo Tiểu Phúc Từ đi tìm xem, tìm vài ba dạng, không chừng chủ tử thích hết!” Hoàng thượng đều có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, từ đó suy ra, nếu như chủ tử nhà nàng ngồi lên long ý, vậy thì tam cung lục viện bảy mươi hai nam phi, hiện tại tuyển sớm cho hần vài ba thị thiếp, không, phải kêu là thị nam, há không phải rất bình thường! Cho rằng dựa vào quyền thế hộ phong hoán vũ của chủ tử tu tử nhà mình, không sớm thì muộn sẽ ngồi vào vị trí thái tử, Từ Định nổi lên ý nghĩ quái gở nói.

“Người học từ đâu ra mấy lời này?” Bích Tiêu kinh ngạc, trợn mắt nhìn muội muội của nàng, kiểu như nhìn kẻ từ trên trời rơi xuống, nhủu mày bực bội nói, “Tôi trung không thờ hai chúa, người đọc câu tiếp theo đằng hoàng cho ta!” Rõ ràng là từ một song bào thai cùng chui ra, không hiểu vì sao muội muội này tư tưởng cứ luôn kỳ kỳ quái quái.

Không phải là liệt nữ không lấy hai chồng sao, nhưng tình huống của chủ tử nhà nàng lại không giống lắm! Từ Định huyt huyt miệng, tiếp đó đảo mắt một vòng, ngon ngọt cất giọng nũng nịu với tỷ của nàng, “Tỷ, sau khi trở về, người nghìn vạn lần đừng khai ra ta đòi Vũ Văn Dật Thần lễ sinh thân a! Dù sao A Đầu ba tên kia cũng không chạy tới trước mặt chủ tử để nói đâu, để chủ tử tưởng là A Đầu chủ động tặng đi, chủ tử mới vui bụng!”

“Ta sẽ không nói, nhưng người lần sau đừng tự tiện chủ trương như thế nữa, suy đoán của người vị tất chính xác.”

“Đâu có sao, chỉ cần khiến cho chủ tử vui vẻ, Từ Định ta cái gì cũng dám làm! Với lại, ta dám chắc ta đoán không sai, tâm tư của chủ tử, có thể tự nàng cũng không hiểu rõ đó! Người ngoài cuộc thì sáng! Mặc kệ nói thế nào, với chủ tử mà nói, A Đầu rất đặc biệt!” Từ Định mười phần khẳng định.

Hai người bước vội tới Huyền Cẩm Thành, nhưng nghi thức khảo quân cầu kỳ ở nơi đó đã sớm kết thúc, Hắc Kỳ Quân rời đi nơi khác, Định Vũ Liễn thì trở về hoàng cung với phụ hoàng của nàng.

Tiệc thọ chưa bắt đầu, nên Duyên Lân Đế bảo nàng nghỉ ngơi cho lại sức, vì vậy nàng về thẳng tẩm điện của mình ~~~ từ lúc nàng mười tuổi đã dọn đến Yên Vân Hiên của Tả Hòa Điện. Bởi vì Tả Hòa Điện là nơi ở của hầu hết các hoàng tử chưa thành thân, trừ thái tử, cách nơi tần phi hậu cung của hoàng đế ở khá xa, cho nên mười ba tên hắc y hộ vệ tự nhiên cũng theo nàng về Yên Vân Hiên.

Tuy là nàng chưa dùng qua ngọc thiện, bất quá sau khi nàng phân phó Phong Từ Diệu xử lý vài chuyện, thì lại đi tắm trước. Cho nên, lúc hai tỷ muội Bích Tiêu về tới thì, từ gian ngoài lại nhìn thấy Tiểu Phúc Từ cũng không biết đã về khi nào đang cẩn thận lau tóc cho nàng ở buồng trong, vừa lau vừa bầm cào sự tình.

Định Vũ Liễn nghe Tiểu Phúc Từ nói đã tra được, từng có người nhìn thấy một gã nam tử thân mặc trang phục học đồ của Ngự Y Viện, ở ngoài cung, ôm một chú ưng đi, qua miêu tả, chú ưng kia chính là Hải Đông Thanh thuần đen độc nhất vô nhị ở Duyên Huyền, cũng chính là ái ưng Si Mị của nàng. Nàng tức đến xanh mặt, không thể tha cho tên lớn mặt kia, gằn giọng nói: “Tìm tên lớn mặt đó cho ta.”

“Vương gia, học đồ Ngự Y Viện không ít, sợ là cần ít nhiều thời gian...”

“Tôi nay bán vương phải biết tên!”

“Dạ!”

Cảm thấy chủ tử hần đã rất đói, hai người Bích Tiêu mở thực hạp ra, lấy thức ăn nhanh gọn bày ra hết trên bàn ở gian ngoài. Định Vũ Liễn cũng đã nhìn thấy hai người, bèn ra hiệu cho Tiểu Phúc Từ không cần lau nữa.

Tóc dài tung tán loạn, tôn thêm khuôn mặt nhỏ nhắn, càng tăng thêm nét nữ tính của Định Vũ Liễn, nếu không phải mặt nàng quá âm trầm, sẽ không ai nhận lầm giới tính của nàng.

Nàng bước ra gian ngoài, ngồi ở trước bàn, cầm đôi đũa lên, ném một ngụm rau xào trước, ăn thấy ngon, lập tức có thêm khẩu vị, từ từ nhắm nháp. Quái nhiên, hần mời cái gì ăn cũng ngon cả! Nàng không ngăn được thầm nghĩ.

Chủ tử dùng bữa không thích nói chuyện, cho nên tỷ muội Bích Tiêu cũng giống như Tiểu Phúc Tử, im lặng đứng ở bên cạnh.

Dùng xong ngọc thiện, Dịch Vũ Liên đảo mắt sang ba kẻ tâm phúc nói: “Ồ đây không còn chuyện của các người, lui hết đi!” Nàng tính ngồi đọc sách, tiêu hóa một chút, sau đó thử xem có thể ngủ một lúc không.

“Vương gia, nô tỳ có chuyện bẩm báo.” Từ Dịch vội cản Dịch Vũ Liên lúc này đã đứng lên, đương quay bước đi về phòng.

Dịch Vũ Liên dừng lại, nhìn nàng, không nói, chờ đợi.

“Đây là lễ sinh thân Vũ Văn công tử tặng cho người.” Từ Dịch hai tay dâng tấm bùa lên, nâng tới trước mặt nàng.

Đôi mắt của Dịch Vũ Liên hơi hé to, hiển nhiên rất bất ngờ, chỉ là không muốn lộ rõ ra, nhìn thoáng qua Từ Dịch xong, liền dán mắt nhìn chăm chú tấm bùa bình an trong tay nàng.

Chủ tử không lên tiếng, Từ Dịch tay vẫn đang nâng tấm bùa bình an không khỏi có chút không yên, không lẽ đúng như lời tỷ tỷ nói, đoán sai rồi, đương lúc nàng lo lo, nghe được Dịch Vũ Liên hơi khàn khàn hỏi: “Vũ Văn công tử nào?”

“Vũ Văn Dật Thần!” Từ Dịch vội trả lời.

Dịch Vũ Liên lại đắm đắm nhìn tấm bùa bình an, tiếp tục trầm mặc. Ngay lúc Từ Dịch sắp sửa khăn trương lần nữa, nàng mới đưa tay muốn tiếp lấy, nhưng lúc tay vừa chạm tới tấm bùa thì vội vàng giựt lại, sau đó, hình như do dự một lúc, lại vươn tay ra, lúc này mới nhận lấy tấm bùa bình an trong tay của Từ Dịch.

Hồ, bị dọa sợ quá! Trước đó, Từ Dịch mặc dù nói rất tự tin, nhưng lúc này chân chính giáp mặt với chủ tử nàng lại đổ hết một trận mồ hôi lạnh.

Dịch Vũ Liên nhìn tấm bùa bình an trong tay, giật giật chiếc lục lạc nhỏ, tiếng lục lạc lạnh lạnh, đáng yêu vang lên, ba kẻ tâm phúc của nàng vì thế mà đều được chiêm ngưỡng vẻ nhu hòa lướt qua trong mắt nàng, cảm thiếu chút rớt xuống.

Tiểu Phúc Tử thấy chủ tử nhà mình hình như khá thích lễ sinh thân này, nghĩ rằng có phải hay không chủ tử đối với mấy thứ lễ vật này nọ trước kia không để ý tới, mặc cho hân xử lý, nhưng bây giờ lại thấy thích thú, bèn dò ý của nàng nói: “Vương gia, mấy ngày qua đại thần trong triều đều đã dâng lễ sinh thân, người muốn xem qua không?”

“Ân?” Dịch Vũ Liên nhú mày nhìn hân, thấy không vui, “Người xử lý là được rồi!”

Tương phản quá xá, Tiểu Phúc Tử đờ người, không hiểu nổi, chủ tử hình như thích tấm bùa bình an rẻ tiền này hơn là những vật phẩm quý giá mà các đại thần trong triều tặng, hân còn muốn đứng đó liệt kê ra vài thứ, xem xem có thể làm cho chủ tử thích hay không, nhưng đã nghe Dịch Vũ Liên bực bội nói: “Đủ rồi, các người lui xuống đi! Bản vương muốn nghỉ ngơi!” Nàng khoát khoát tay, đuổi người.

Ba kẻ vội vã cáo lui, Dịch Vũ Liên đi vào gian trong nghỉ ngơi.

Lui ra tới bên ngoài, Tiểu Phúc Tử dự tính đi giúp người tiếp tục điều tra kẻ chặn đường Sĩ Mị của chủ tử, lại thấy Từ Dịch túm hân lại, xúi hân đi điều tra tất cả những chuyện về Vũ Văn Dật Thần.

“Vì sao?” Tiểu Phúc Tử bối rối.

“Bởi vì thế đó! Các người nghe!” Từ Dịch chỉ chỉ vào trong phòng, nhỏ giọng nói.

Ba người bèn vênh lỗ tai lên cẩn thận lắng nghe.

Lục lạc tuy nhỏ, tiếng kêu lại rất véo von, tiếng leng keng nhỏ nhỏ phát ra không liên tục, chứng tỏ người nào đó chơi vui đến không nổi buông tay.

Từ Dịch rất đặc ý, Tiểu Phúc Tử vẫn không hiểu, nhưng hân đáp ứng giúp Từ Dịch điều tra xong mới được đi.

Nói là đọc sách, nhưng sau khi Dịch Vũ Liên mở sách ra, lại không buồn lật tiếp. Bàn tay không tự giác đã cầm lấy tấm bùa bình an, liên tục gảy gảy chiếc lục lạc nhỏ, trong lòng tuôn trào loại cảm giác gì đó, trong đầu luôn hiện lên nét chữ xấu xấu của người nào đó đã gặp qua ban trưa, nghe thấy tiếng nói của hân, một lần rồi lại một lần, tưởng niệm rồi lại tưởng niệm hoài không chán, ngay cả ký ức lúc bốn tuổi cũng bị kéo trở về.

Qua một hồi lâu, nàng mới đột nhiên phát hiện mình một chữ cũng chưa đọc xong, không hiểu nổi chính mình, nàng lắc lắc đầu, buông cả sách và bùa bình an xuống, dự định đi ngủ một chút.

Nàng đứng lên đi được hai bước, lại dừng lại, nhìn sách và bùa bình an đặt trên bàn, dần lòng không nổi quay trở lại, sau khi cầm lấy chiếc bùa bình an lên, mới bước tới giường.

Nói là muốn ngủ, kết quả cũng không khác gì lúc đọc sách, Dịch Vũ Liên mới nhắm mắt lại, liền mở mắt ra. Nàng nằm thẳng ngưỡng mặt, gờ chiếc bùa bình an lên cao, ngắm nó, nàng bủi môi tỏ vẻ mất hứng. Thì ra, lúc nàng nhắm mắt để ngủ, không ngờ nhìn không nổi lại nghĩ đến Vũ Văn Dật Thần, nhớ tới lúc bốn tuổi gặp mặt hân, lại phát hiện ban này khi gặp lại, mặt hân đã bị trang giấy che kín, nàng không trông được hân lớn lên bộ dạng thế nào!

Cho người che mặt lại, cho người dám không trương mặt ra nữa! Dịch Vũ Liên bực bội thầm nghĩ, ngón giữa ra sức búng vào chiếc lục lạc, động tác như

đương cốc lên đầu Vũ Văn Dật Thần cho hả giận, khiến cho lục lạc kêu lên không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 18: Hành Động Tù Tiện

A, làm sao có thể nha? Vũ Văn Dật Thần há miệng nhìn người tới đón hấn vô cung.

Vốn dĩ, sau khi hai tỷ muội Bích Tiêu rời đi, ba huynh đệ bọn họ tùy tiện ăn thêm vài miếng, rồi tính tiền về nhà.

Ra khỏi Bát Trăn Các, ba huynh đệ đã cạn túi. Nhờ kẻ nào đó tính toán quá chuẩn, Vũ Văn Dật Luân và Vũ Văn Dật Tân đời này chưa từng nghèo đến thế.

Suốt trên đường về nhà, Vũ Văn Dật Thần vẫn mãi suy tính xem buổi chiều rốt cuộc có nên nhập cung hay không.

“Cha bảo ta chiều vào cung, nói là tiệc sinh thần của Liễn Vương, có thể ngắm cảnh trong cung náo nhiệt, lấy tư cách là người của Ngự Lâm Quân cảm thụ một chút.” Hấn tường thuật, trên thực tế thì đã có chủ ý cả rồi, để không bị lộ tẩy, dụ hai người theo giúp, cố ý nói như vậy.

“Hôm nay hay là đừng đi đi, người vào cung nếu như không cẩn thận lại chọc tới Liễn Vương thì làm sao?” Vũ Văn Dật Luân vừa nghe nói, lập tức lắc đầu.

“Đứng nha, đại đường ca, không giáp mặt Liễn Vương thì thôi, giả như lại đụng phải hấn thì không hay, buổi trưa mới vừa đắc tội hấn, người tuyệt đối không được để hấn nhìn thấy người nữa, không thể chạy loạn trước mặt hấn.” Vũ Văn Dật Tân cũng phản đối theo.

“Nhưng mà, cha nói sẽ nhờ ngũ thúc phái người tới đón ta.” Vũ Văn Dật Thần ngốc nghếch sờ sờ ót, bộ dáng như không biết làm sao.

“Giả bộ bệnh đi, cứ nói là người bệnh rồi, đi không được!” Vũ Văn Dật Tân không cần suy nghĩ nói.

Vũ Văn Dật Luân ở bên cạnh cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý mà nói: “Đúng, dù sao cũng đâu phải ngũ thúc tự đến, phái người tới đón thôi.” Muốn nói xạo thế nào thì cứ nói xạo thế đó.

“Nga, được.” Nhìn vào thì có vẻ như hai vị đệ đệ không cho Vũ Văn Dật Thần đi, hấn rất ngoan ngoãn nghe lời, kỳ thực trong bụng người nào đó đương nghĩ, ừ, vậy là hấn có thể quang minh chính đại giả bệnh trước mặt hai đệ đệ rồi.

Khi đó nghĩ sao mà hoàn hảo thế, trên thực tế ai lại ngờ nổi, Vũ Văn Hạo Chính tự mình đến đón, thành ra, chẳng những Vũ Văn Dật Thần há hốc mồm nhìn ngũ thúc của hấn, hai tên kia cũng đứng ngẩn tò te ra đó.

“Cả buổi chiều, người nằm ở trên giường làm gì?” Vũ Văn Hạo Chính nghe đại ca của hấn nói đại chất chủ động đòi vào cung, vui sướng tự mình chạy tới thăm viện của hấn, thấy hấn chui rút trong ổ chăn thì lấy làm lạ, nhị chất tử và thằng con độc nhất của mình còn đang ngồi ở bên cạnh.

“Cha? Cha! Đại đường ca bị bệnh rồi, cho nên chiều không tiến cung được.” Vũ Văn Dật Tân phản ứng kịp thời, vội vã án theo kịch bản trước đó mà nói.

“Bị bệnh?” Vũ Văn Hạo Chính hồ nghi nhìn Vũ Văn Dật Thần đang nằm ở trên giường.

Ô ô, ngũ thúc thông minh nhất, không giấu nổi đâu a! Tính nhảm a! Tưởng là phái người tới đón, nên hấn chỉ cần nằm ở trong chăn, giả bộ ỉu xiu là xong, nhưng bây giờ là ngũ thúc, chỉ có vậy thì không dễ dàng qua ải đâu. Thật là, sớm biết thế hấn phải diễn như thật, thoa ít được tự chế lên người.

Kẻ nào đó đương vô cùng hối hận mà nghĩ, đã nghe ngũ thúc quả nhiên không dễ đuổi như vậy của hấn nói: “Bệnh gì? Thịnh đại phu đến xem xem.”

“Đã thỉnh rồi, nói là nằm trên giường nghỉ ngơi mấy hôm là được.” Vũ Văn Dật Luân mở miệng bưng bít.

“Thỉnh lại đi!” Vũ Văn Hạo Chính đảo cặp mắt sắc sảo lướt qua ba người một chút, hấn không tin.

Tìm đại phu đến thật, không phải liên lộ tẩy, còn không bằng thành thành thật thật mà nhận tội. Vũ Văn Dật Thần mặt ỉu xiu, bước xuống giường, gục đầu ập a ập ứng nói: “Ngũ thúc, con, con, con đã khỏe nhiều, nên, nên có thể tiến cung rồi.” Vừa nói vừa nhìn ngũ thúc của hấn, đôi mắt đen lay lay, ánh mắt chớp chớp đáng yêu hết như chú cún nhỏ vô tội.

Dĩ nhiên, Vũ Văn Hạo Chính không thể nổi giận với đại chất tử nhìn có vẻ ngoan hiền, thật thà như thế được, thành ra, tay ông tóm lấy lỗ tai của thằng con mình, phần nộ nói: “Tiểu tử thôi, ta biết chắc là các người giờ trò mả! Ngựa da lắm phải không! Để tối về xem ta thu thập người thế nào! Lại còn

dám dạy hư đại đường ca không biết dối trá của người nữa, thật đáng giận!” Hân ra sức nhéo lỗ tai của nhi tử.

“Ồi!” Tiếng hét thảm thiết của Vũ Văn Dật Tân vang lên.

“Không được có lần sau nữa, biết chưa hả!?” Thả lỗ tai của thằng con ra, Vũ Văn Hạo Chính quay sang nói với Vũ Văn Dật Luân một câu như thế.

Vũ Văn Dật Luân gật đầu không lên tiếng, Vũ Văn Dật Tân suýt soa dụi tai, mà bên cạnh, người nào đó nghe đâu là “Không biết” nói dối thì rất xấu hổ, rất chột dạ, rụt rụt đầu không dám nhìn cảnh hai vị đệ đệ vì hân mà chịu khổ, khụ khụ, đều là lỗi của hân!

Vũ Văn Hạo Chính sau khi “hừ” mạnh một tiếng, dẫn đại chất tử đi, thoáng nhìn trên bàn thấy đặt một thanh kiếm sáng loáng, hoa văn khắc trên chuôi kiếm tinh xảo, cảm thấy quá quen, nhưng nghĩ mãi không ra đã gặp ở đâu, hân không quá lưu tâm, chỉ đứng lại nhìn một chút, rồi tiếp tục đi.

Hai người đi rồi, trong phòng một trận vắng vẻ, qua hồi lâu, mới vọng lên tiếng của Vũ Văn Dật Tân hỏi: “Nhị đường ca, người nói đại đường ca chắc không xui xẻo đắc tội Liễn Vương lần nữa chứ?”

“... không biết, nhưng mà ta biết, nếu như Liễn Vương phát hiện con ung kia đang ở chỗ của đại ca, đại ca chắc chắn mất mạng!” Vốn dĩ, hai người đã bước tới cửa phòng, mà Vũ Văn Dật Luân thì trong lúc vô tình đã nhìn thấy Si Mị bị Vũ Văn Dật Thần na đến một góc tối tăm trong viện.

“Gi?” Vũ Văn Dật Tân bối rối nhìn theo tầm mắt của hân, hoảng hồn khi trông thấy con ung có khả năng gây họa kia còn ở đó, thấy bất ngờ kêu lên, “Con kia sao còn ở đây, đại đường ca không phải ung thuận thả nó đi rồi sao? Vì sao trước đó ta không thấy nó?” Hân vừa nói vừa chạy tới chỗ chú ung, đưa tay tháo sợi dây xích buộc trên chân Si Mị ra, dùng tay như xua ruồi xua nó, “Đi, đi! Đại đường ca của ta hiện không có ở đây, người lần này đừng có quay lại nữa cho ta nhá!”

Bị đuổi lần thứ ba, Si Mị sau khi hung hăng cào lên tay Vũ Văn Dật Tân mấy phát, lần này ruột cuộc đã tung cánh bay lên cao không thèm quay lại.

“Người sao lại thả nó, nên thừa lúc không có đại ca, giết nó mới đúng!” Tốc độ của tiểu đường đệ quá nhanh, Vũ Văn Dật Luân có can cũng không kịp.

“A, đúng nha! Ta thế nào không nghĩ tới!” Vũ Văn Dật Tân ôm cổ tay nói.

Không biết Tiểu Ung yêu dấu đã bị tiểu đường đệ thả bay, Vũ Văn Dật Thần vào cùng ngũ thúc của hân, được an bài trong một đội phụ trách an toàn cho buổi tiệc sinh thần hôm nay. Hân thay y phục Ngự Lâm Quân xong liền cùng bọn họ đi về hướng Phúc Thọ Viên.

Sau khi đến Phúc Thọ Viên, hân trông thấy người bên trong đều đang vội vội vàng vàng để chuẩn bị tiệc cho long trọng, thầm nghĩ Liễn Vương thật đúng là lợi hại, có thể khiến cho hoàng thượng vì sinh thần của hân ra lệnh tổ chức đại tiệc, lại trông thấy cao điểm đã dọn xong, không khỏi âm thầm chảy nước bọt nuốt tiếc, hân không được ăn a!

Ai, quá vô vị, hân đứng ở chỗ người ta chỉ định cho mình, không để tâm đến ánh mắt khác thường mà những binh sĩ Ngự Lâm Quân khác tại đó nhìn mình, hân lơ đãng ngửa cổ lên ngắm trời, nhàm chán mà đếm bắt kể thứ gì mình trông thấy, một đóa, hai đóa mây, ba chú, bốn chú chim. .

Thế là, đếm lấy đếm để, sắc trời tuy rằng dần tối, nhưng Vũ Văn Dật Thần hết sức tinh mắt, trông thấy một chú chim nữa lượn ngang trên bầu trời, nghĩ thầm, mười tám chú chim, hai mươi, hai mươi một đóa mây, a ~~~ Không đúng! Ban này là một chú ung! Hân giật cả mình, phản ứng đột ngột quay trở lại, chú ung mới vừa bay qua, bộ dạng hân nhìn rất quen mắt, là Tiểu Ung của hân! ? Lẽ nào tiểu đường đệ bọn họ thừa dịp mình không có ở đó, tự ý thả Tiểu Ung của hân? Không được, lúc này nếu để Liễn Vương kia phát hiện, hân còn không chết? Hân phải thừa dịp trước khi đối phương còn chưa phát hiện ra Tiểu Ung, đem Tiểu Ung trở về!

Chú ý đã định, liền thấy người nào đó rụt rụt lên tiếng nói với vị nhân sĩ họ Thương cầm đầu: “Này. . Ta có thể không. .” Tiếng nói dừng lại, không nói thẳng ra, hân chỉ ôm bụng, giả bộ hơi cúi gập người, mặt khờ ỳ khuất đáng thương, để cho người ta vô hạn không gian mà tưởng tượng, thí dụ như nói hân buồn tiểu, hân ôm bụng chờ một lúc, thành ra Thương Kha bực mình xua xua tay, bảo hân đi nhanh đi, đồng thời trong bụng thầm khinh bỉ: Thằng ngu hão mệnh, nhờ người nhà cư nhiên vào được Ngự Lâm Quân của bọn hân!

Được phép, Vũ Văn Dật Thần liền tức thì chậm chậm bước ra khỏi Phúc Thọ Viên, sau khi đến một chỗ vắng người, phán đoán phương hướng một chút, thì triển khinh công, trong khoảnh khắc đã không thấy bóng.

Kỳ thực, hân không suy tính nhiều, bằng không hân có thể đã không hành động tùy tiện rồi, bởi vì Si Mị không phải mới vừa bay về, mà đã bay về được một lúc lâu rồi. Mà chủ nhân của nó buổi chiều vì bùa bình an của hân nên không ngủ được, dạo bước đến bên bờ hồ đã đóng băng thành một mảng trắng xóa, kinh hi phát hiện ái ung của mình đã quay về, dùng tiếng huyết gió gọi nó xuống, chơi đùa một lúc, lại phóng nó lên không trung tự do bay lượn, một lần bay này, lại vô tình dẫn dụ được mỡ nam tử vừa ngọc vừa khờ đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Lại Bút Râu Cọp

Đứng bên bờ hồ, Dịch Vũ Liễn ngửa mặt trông lên, Si Mị đã bay mất tăm. Nàng cuối đầu xuống, không nhin nổi lại chơi đùa với chiếc chuông nhỏ trên tấm bùa bình an đeo bên hông.

Nhìn thấy vậy, Từ Dịch sau lưng nàng đắc ý reo một tiếng, nếu nàng ta có đuôi, khẳng định cũng đã sớm vênh lên, ngoắt qua ngoắt lại rồi. Nàng ta ra sức nháy mắt với tỷ tỷ của nàng, ngụ ý mình đây là thiên tài, đoán thật chuẩn.

Bích Tiêu thì tỏ vẻ bất khả tư nghị, tuy là từ đầu đến cuối chủ tử nhà nàng chỉ một kiểu biểu tình, nhưng hễ là người hầu hạ lâu năm bên cạnh đều hiểu rõ tâm tình của nàng hiện tại không chỉ tốt bình thường.

Lúc này, Tiểu Phúc Tử đi đã lâu lại về tới, bước đến bên cạnh Dịch Vũ Liễn, hẩn mang sự tình đã điều tra rõ cung kính bẩm báo, nói: “Vương gia, Vũ Văn Dật Thần đó...” chính là kẻ chặn đường ư, hẩn vốn tính nói vậy, rốt cuộc lại bị Dịch Vũ Liễn chặn lời.

Nghe nhắc tới tên của cái gã vẫn lẫn lẩn quần trong đầu mình từ trưa tới giờ, Dịch Vũ Liễn hơi nghiêng đầu, buộc miệng liền thốt ra: “Đúng rồi, hôm nay hẩn làm gì ở đâu?”

“...” Tiểu Phúc Tử gạt đi cảm giác thắc mắc, nghĩ là chủ tử thần thông quảng đại đã rõ chuyện mình muốn bẩm báo, lại mừng thầm vì vấn đề nàng hỏi, may mắn Từ Dịch đã bảo hẩn điều tra, nhờ thế mà hẩn có thể đáp được, “Hồi bẩm Vương gia, nô tài nghe nói hẩn vì không thể vào Ngự Y Viện, đã được người nhà an trí vào trong Ngự Lâm Quân.”

Dịch Vũ Liễn khó hiểu nhìn Tiểu Phúc Tử, nhếch nhếch hai hàng lông mày, từ Ngự Y Viện đến Ngự Lâm Quân, khoảng cách không khỏi có chút quá xa.

“Hẩn chiều nay đã vào Ngự Lâm Quân, hẩn phải nằm trong đội ngũ phụ trách ở Phúc Thọ Viên.”

Vậy lần này nàng có thể trông thấy mặt mũi hẩn rồi! Dịch Vũ Liễn không nhin được mà nghĩ như vậy.

“Có phải nên đem hẩn...” trối lại, đánh đập tra khảo một phen? Tiểu Phúc Tử đang định xin chỉ thị, thì thấy Dịch Vũ Liễn phát tay ngăn lại không để hẩn nói tiếp.

“Không cần đem hẩn tới đây.” Dịch Vũ Liễn đã hiểu lầm ý của Tiểu Phúc Tử, nàng lại cuối đầu xuống búng chiếc chuông vài cái, trong khi cân nhắc hiện tại hẩn nên đến Phúc Thọ Viên coi thử, chưa kịp phát giác ra mình có vẻ hơi nôn nóng, nàng đã cất bước đi rồi.

Đi được vài bước, suy nghĩ xem có nên gọi Si Mị quay lại hay không, nàng liền ngừng cước bộ, ngửa đầu lên trời, đúng lúc trông thấy Si Mị từ đằng xa bay về.

Vì thế mà, nàng còn chưa rời đi chỉ chấp tay đứng bên bờ hồ, tính huyết gió, gọi ái ưng xuống thì, lại nghe thấy một chuỗi âm thanh dài, nhỏ vang lên, âm lượng không lớn, nhưng thông thả, du dương, cùng lúc, ái ưng của nàng sau khi lượn vài vòng trên trời, liền bay về hướng phát ra âm thanh kia.

Chưa từng nghĩ tới có người có thể gọi được ưng của nàng, Dịch Vũ Liễn biến sắc, nổi giận hạ lệnh: “Đi! Bất tên gia hỏa đã phát tiếng gọi Si Mị đến cho bản vương!”

“Dạ?” Ba người Tiểu Phúc Tử sững sốt, không hẹn mà vô cùng kinh ngạc thốt lên, ba người lắng tai tỉ mỉ nghe, đáng tiếc, không nghe được gì.

Dịch Vũ Liễn ngoảnh lại nhìn bọn họ, phát hiện bọn hẩn mặt mũi ngơ ngác, nàng nhăn mày hỏi: “Các người không nghe thấy âm thanh gì?”

Ba người cùng lắc đầu, liền thấy Dịch Vũ Liễn như đã nghĩ ra cái gì, một vẻ bàng hoàng chưa từng thấy hiện lên trên mặt nàng, đợi ba người kịp phản ứng, nàng đã thi triển khinh công, lướt qua mặt hồ, chớp mắt bỗng mất dạng.

Tiểu Phúc Tử phục hồi lại tinh thần đầu tiên, vội vàng kêu hai người còn lại cùng nhau đuổi theo.

Dịch Vũ Liễn sờ dẫm cảm thấy bàng hoàng, là bởi vì ba người Tiểu Phúc Tử bên cạnh nàng vô công đều không kém, vậy mà cũng không nghe ra âm thanh nọ, tức thì, nàng liền trong chớp mắt hiểu ra kẻ phát ra tiếng đã dùng “Thượng huyền thiên âm” để gọi Si Mị, nếu không phải nội lực của nàng đủ cao, hẩn nàng cũng không nghe thấy.

Nàng nghĩ nếu đã có năng lực gọi Si Mị đến, thì tám phần mười cùng kẻ chặn tin tức Si Mị mang theo có liên hệ, trong lòng không khỏi nổi cơn thịnh nộ, ngay tức thời lửa giận bùng bùng giết tới hướng ái ưng bay xuống, chuẩn bị xé người nào đó ra thành tám khúc.

Suốt một đường, Dịch Vũ Liễn cứ luôn nghĩ nếu không phải nàng phát hiện được, mai sau ví như lại kêu Si Mị đi truyền tin tức trọng yếu gì, há chẳng phải vô cùng dễ dàng để cho đối phương biết? Người có công lực bậc này, lại có thể ra vào hoàng cung, nàng căn kể tính cũng không vượt quá con số mười người, không ngoài phụ hoàng nàng, hoàng thúc, ám ảnh vệ bên người phụ hoàng, vân vân, nhưng dù là những người này, cũng không ai có khả năng triệu gọi Si Mị của nàng, càng không lý do gì phải chặn tin tức của nàng. Nghĩ đến đây, nhận định kẻ này nàng không thể xem thường, nàng nhảy lên nóc nhà, trực tiếp dùng lối tắt, tăng tốc độ chạy tới chỗ đó.

Tới lúc cảm giác nàng đã đến nơi rồi, Dịch Vũ Liễn dự tính từ trên nóc nhà nhìn bao quát xuống các ngõ đường, tìm tên dám cả gan làm loạn gọi ưng của mình đến. Nàng còn chưa kịp tìm, một thanh âm quen thuộc, hẩn nên nói là trưa hôm nay đã nghe qua, khiến nàng dư vị suốt cả buổi chiều truyền đến tai nàng.

Thanh âm dịu dàng, dễ nghe, mang theo chút sùng nịch, chút bất đắc dĩ, còn pha chút dễ dàng, nói: “Tiểu Ưng a, ngươi sao lại chạy tới chỗ này hả? Chắc chắn là Dật Tân gây sự, đuổi ngươi đi, có đúng không? Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không có ý đuổi ngươi, cho nên đừng có buồn, cứ theo ta về nhà đi nha!” Vũ Văn Dật Thần gọi Si Mị xuống, để cho nó đứng lên cánh tay trái mình, đùa với nó một lúc xong thì nói với Si Mị, không biết ung kia nghe có hiểu hay không, nhưng trái lại Địch Vũ Liên đứng lúc từ trên nóc nhà nhìn xuống nghe rất rõ ràng.

Nàng nhìn nam tử ngồi chồm hổm trong một hốc nhỏ hẻo lánh, người khác khó chú ý đến, cùng với ái ung của nàng nói chuyện, nhờ thanh âm kia và Vũ Văn Dật Tân được y đề cập tới trong lời nói, lửa giận trong lòng do đã nhận ra được đối phương là ai, liền bị tiếng cười “Hi hi” bình thường ấy dập tắt.

Vũ Văn Dật Thần đứng lên, khó xử nhìn Si Mị, nói thầm: “Ta phải làm sao mới có thể thần không biết, quỷ không hay mang ngươi ra khỏi cung hả? Ngươi không thể bay loạn trên kia nữa, nếu để cho Liên Vương khủng bố lộ phát hiện được, liền nguy!”

Thần không biết, quỷ không hay? Thật lớn gan, còn định trộm ung của nàng! Người nào đó ở bên trên tức tối nghĩ. Lại nghe tới hai chữ “Khủng bố” gắn lên đầu mình, khuôn mặt người nào đó lập tức trở nên khó coi.

“Nghe Dật Tân miêu tả, tiền nhiệm chủ tử của ngươi không phải đáng sợ bình thường. Trưa nay ta không cẩn thận đã đắc tội với hán, tuy ta không thấy mặt hán, nhưng từng con từng con ón lạnh ngoài cửa sổ truyền vào đã có thể khiến ta khẳng định hán thực sự cực kỳ khủng bố hết như lời đồn!” Cùng với một chú ung nói chuyện, Vũ Văn Dật Thần đứng là không hề có kỵ, nghĩ gì liền nói đó!

Ón lạnh? Mắc mớ gì tới nàng, cuối mùa đông, không lạnh chẳng nhẽ phải nóng mới chịu! ? Hơn nữa, nàng trở thành tiền nhiệm chủ tử của Si Mị hồi nào! ? Vì sao thành tiền nhiệm? Trán của người nào đó không chú ý đã nổi lên một cọng gân xanh.

“Nếu lại để cho tiền nhiệm chủ tử của ngươi biết được ngươi ở chỗ ta gần một tháng, tờ giấy trong ống tre nhỏ truyền tin kia cũng do ta xé, ngươi nói, hán sẽ làm gì?”

Nàng sẽ rút gân hán, lột da hán, cho hán thật sự cảm nhận chỗ khủng bố của nàng thử xem! Lửa giận bị dập tắt một lần nữa được nhóm lên trong lòng Địch Vũ Liên.

“Ta khẳng định mạng nhỏ khó toàn á! Kỳ thực, Liên Vương hồi còn nhỏ hán rất đáng yêu.”

Nghe câu này, lửa giận trong lòng người nào đó có xu thế cháy nhỏ lại.

“Chỉ là lạnh như băng, không thích nổi!”

Sắc mặt người nào đó tăng thêm vài phần u ám

“Vói lại, phẩm vị của hán ra sao vậy a! Hồi nhỏ thì mặc một thân đen, lớn lên càng tệ hơn, bất người chung quanh cũng một thân đen, khó coi chết được! Càng khỏi nhắc tới phủ đệ hán chuẩn bị tới ở cạnh bên chúng ta, phủ đệ kia cũng bị hán làm thành đen như mực. A! Thật sự là phủ đệ kia bị tàn phá đến không còn hình dạng khiến ai cũng không nở lòng nhìn!” Vũ Văn Dật Thần chịu không nổi mà phê bình, mỗi lần hán đi ngang qua phủ bên cạnh liền không nhịn nổi muốn nói như vậy.

Người nào đó đại hòa, nàng thích màu đen trở ngại gì hán? Vì cái gì mỗi thứ hán phải mỗi phê bình?

“Còn nữa, hán đặt tên cũng rất kém phẩm vị, Si Mị! Ngươi nghe xem, ngươi đẹp như vậy sao có thể bị kêu bằng một quý danh như thế hả? Rất khó nghe a! Vẫn là Tiểu Ưng ta đặt cho ngươi đơn giản, dễ nhớ, thuận tai!”

Quý danh! ? Người nào đó có loại cảm giác suýt nữa bị tức đến ói máu.

“May mà khi hán còn bé, cái lần ta thấy hán, đã phản ứng kịp nhanh, nghe hán là hoàng tử, ta liền gấp rút bỏ chạy! Bằng không, để hán tóm được, mấy năm qua đâu có ngày an ổn a!”

Có ý tứ gì! ? Lẽ nào hán chạy không thành công, bị nàng bắt được, liền có nghĩa là hán không sống yên ổn qua ngày ư? Người nào đó bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nói tóm lại, không thể để hán tìm thấy ngươi, cũng không thể để hán phát hiện ra ta, ta muốn bị đuổi khỏi Ngự Lâm Quân sớm một chút, có thể lánh hán bao xa thì lánh bấy xa, Tiểu Ưng, ngươi nhớ cũng phải trốn hán nha!”

Mình hán trốn còn chưa đủ, còn giựt giây con ung của nàng đi bụi! Địch Vũ Liên đen mặt vì tức.

“Người trong hoàng tộc, thì phải tránh xa một chút, đặc biệt là Liên Vương!” Thường ngày, không có người khả dĩ để cho hán nói hết nỗi lòng, Vũ Văn Dật Thần khó tránh khỏi cùng với một chú ung nói chuyện thỏa thích thật lâu.

Câu cuối cùng, tựa như đổ dầu vào lửa, vì sao đặc biệt là nàng! ? Người nào đó phần nộ rồi.

“Tiểu Ưng, thời gian không còn sớm, ta hãy cứ giao ngươi cho Tàn Thuật thúc thúc cất giữ chắc được! Chờ tới lúc ta xuất cung, sẽ mang ngươi trở về!” Vũ Văn Dật Thần đứng dậy ló đầu ra kiểm tra một chút, phát hiện không có người nào, bèn vui vẻ ôm Si Mị đi tới chỗ Quang Vũ Môn, chỗ đó có Tàn Thuật có quan hệ tốt với ngũ thúc của hán, đối với hán cũng tốt, hơn nữa canh ở nơi đó toàn người quen, chắc sẽ không lung tung ra ngoài.

Đáng tiếc hán chú ý trái phải trước sau, duy chỉ quên phía trên, chỉ thấy Địch Vũ Liễn đứng ở trên nóc, càng nghĩ càng thấy tức, rút cục lửa giận phun trào trong thâm lạng, Vũ Văn Dật ~~~ Thân! Người nào đó gào thành tiếng trong bụng, muốn bị đuổi khỏi Ngự Lâm Quân, nằng tác thành cho hán! Thích trốn nằng phải không, muốn tránh thật xa phải không! Được, nằng không để hán như ý!

Thế là, đương lúc ba người Tiểu Phúc Tử tìm được Địch Vũ Liễn, nằng đã nhảy từ trên nóc xuống dưới. Ba người nhìn về mặt chủ tử nhà bọn hán nom tái mét, cả người tăn ra sát khí, trong bụng sờ sờ nghĩ: “Rất cuộc kẻ nào xui xẻo rồi! ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 20: Tang Chứng Vật Chứng

♥

“Địch Vũ Liễn đứng ở trước mặt Vũ Văn Dật Thần, chân hơi nhón lên, kẻ sát tai y, thâm trầm nói : “Ta muốn ngươì...”

♥

Địch Vũ Liễn buông cái chuông nhỏ vì sợ phát ra tiếng động mà cứ nắm chặt trong tay ra, lạnh giọng hạ lệnh cho Tiểu Phúc Tử, nói: “Đi mời Vũ Văn đại nhân đến cầu đá gần Phúc Thọ Viên đợi bản vương!”

“Vương gia, là vị Vũ Văn đại nhân nào?” Yên Đô ngày nay thật có tới ba vị Vũ Văn đại nhân lận, Tiểu Phúc khề hỏi.

“Vũ Văn Hạo Nhiên.”

“Dạ.” Tiểu Phúc Tử cung kính lui đi.

“Vương gia, nửa canh giờ nữa tiệc sinh thần sẽ bắt đầu rồi, người muốn đi ngay bây giờ sao?” Bích Tiêu nhìn sắc trời đã không còn sớm, thỉnh thị Địch Vũ Liễn.

“Hôm nay, Tàn Thuật trực ở đâu?” Địch Vũ Liễn hiện tại không có hứng quán đến tiệc sinh thần, nằng còn phải đi trừng trị kẻ nào đó.

“Tàn Thuật? Phó thống lĩnh đại nhân trước giờ ở Quang Vũ Môn.”

“Hừ!” Địch Vũ Liễn hừ nặng một tiếng, lần nữa thi triển khinh công, hướng phía Quang Vũ Môn chạy tới. Hai tỷ muội Bích Tiêu lần này phản ứng rất nhanh, vội vã đuổi theo.

Còn về Vũ Văn Dật Thần, hán trốn trốn tránh tránh suốt chặn đường, rất sợ bị người khác nhìn thấy hán ôm một chú ưng. Mười hai năm qua, công phu lặn ngụp của người nào đó lại càng thêm lợi hại, cứ thể bình an vô sự đi tới Quang Vũ Môn.

“Ừa, Dật Thần hả, không phải ngươì ở Phúc Thọ Viên sao?” Tàn Thuật thấy Vũ Văn Dật Thần đột ngột xuất hiện, vô cùng kinh ngạc.

“A, dạ, uhm, cái này...” Xung quanh đều là người quen, Vũ Văn Dật Thần đang lần lượt chào hỏi bọn họ, lại nghe Tàn Thuật hỏi thế, hán úp úp mở mở cả nửa ngày, cũng không nói được một câu, một tay sờ sờ ót, một tay ôm Si Mị trong lòng.

“Ngươi lại làm gì nữa? Con ưng này ở đâu ra?” Tàn Thuật trực giác được tên tiểu tử này lại làm ra chuyện ngu ngốc gì rồi, phát hiện trong lòng hán có một con ưng, vội tiến đến gần nhìn.

“Oa, đây không phải là Hải Đông Thanh sao?” Nghe Tàn Thuật nói, mọi người vây hết lại, có kẻ cả kinh hét lên.

“Há, ấy, ta nuôi, bay ra, nên...” Mặt khờ biểu hiện rất thành thật, không có một chút hổ thẹn vì đã chôm sùng vật của người khác làm của riêng, nói dối không đo mặt chút nào, còn như tìm đập, tốc độ lại càng bình thường.

“Ngươi nuôi?” Hán có thể nuôi chim sao? Mọi người cùng nhau đưa mắt hoài nghi nhìn mỡ A Đẩu.

“Dạ, nuôi đã một tháng rồi!” Này không tính là nói dối, nên Vũ Văn Dật Thần trả lời càng thêm lưu loát.

“Vậy mà còn chưa chết?” Bị hán nuôi mà không chết? Kỳ tích a! Đây là nhận xét chung của tất cả mọi người.

“...” Vị đại thúc này, người cũng quá thẳng thắn rồi nha! Vũ Văn Dật Thần rất ử dột.

“Tốt, tốt!” Tần Thuật vỗ vỗ lưng mỡ nam tử khờ an ủi, sau đó ngạc nhiên nói, “Còn là thượng phẩm toàn thân đen tuyền nữa!”

“Ta nhớ Si Mị của Liễn Vương cũng toàn thân đen tuyền!”

Chủ đề được khơi ra, đại gia liền mở chợ bán vịt, nghị luận sôi nổi, xin thứ lỗi cho bọn hán ở chỗ này thủ không có việc gì làm, nam nhân cũng phải thành bà tám, từ ung của Vũ Văn Dật Thần tám đến chuyện Liễn Vương, lại từ Liễn Vương tám trở lại ung của Vũ Văn Dật Thần, lát sau, ai đó rất xương miệng hỏi một câu: “Dật Thần, ở đâu người có con ung này”

“Mua mà!” Chóp mắt hai cái, người nào đó nói dối không cần viết nháp.

Chẳng qua, nói dối là một môn nghệ thuật, nhưng đồng thời phải chú ý cả thiên thời, địa lợi và nhân hoà, thí dụ như nói lúc này, mỡ nam tử khờ nói dối chưa bao giờ bị vạch mặt, đã không để ý ác ma Vương gia đang từ từ bước đến sau lưng hán, lại càng không nghĩ tới một hỏi một đáp này, thật khéo sao đúng lúc rơi vào tai Địch Vũ Liễn vừa mới tới.

Cho nên, thăm án nhờ thế mà phát sinh.

Vũ Văn Dật Thần đang muốn bịa ra mua được chú ung này như thế nào và ở đâu, thì tiếng mưa mai rừng rợn, như đến từ ác ma của địa ngục vang lên ngay đằng sau: “Cầm cả buổi rồi, người vẫn còn chưa trả tiền mua con ung này! ?” Nghe như có tiếng nghiêng răng kèm trong lời nói.

“...” Bầu không khí thoáng cái đông đặc lại, Vũ Văn Dật Thần sừng sốt, sống lưng lạnh toát, trong lòng nổi lên dự cảm rất xấu, giọng nói này, hình như đã từng nghe qua đâu đó? Cùng lúc, hán thấy người vốn đương tụ tập chung quanh mình đều đã “Vèo” trở lại vị trí cũ, hướng về phía mình khuya một gối xuống, đồng thanh hô lên: “Tham kiến Vương gia!”

Vương gia? Ai vậy? Vũ Văn Dật Thần nghe danh hiệu này, phản ứng chậm mất nửa nhịp, cuối cùng mới nhớ ra, đây, đây không phải là giọng nói đã nghe qua hồi trưa ấy ư? Mất hán dần dần tròn to lên, tiểu tử khờ ở trong lòng bỗng ngửa mặt lên trời, hét thảm một tiếng, a~~~~! Người phía sau lại đúng là Liễn Vương sao!

Sau khi biết được chuyện này, phản ứng đầu tiên của hán chính là giấu đi tội chứng, theo phản xạ có điều kiện muốn nhét Si Mị vào trong tay áo, nhưng lại phát hiện hiện tại đã đổi y phục, ống tay áo rất chật.

A a a! Thế này là chết rồi! Chớ nói là tay áo này không nhét được thứ gì, dù cho chưa thay y phục, cũng không nhét vừa Si Mị a! Lần đầu tiên bị người bắt quả tang tại trận, Vũ Văn Dật Thần quá sức khẩn trương, đầu óc có chút xoay chuyển không kịp, thật chỉ có thể đứng phồng người ra.

“Miễn lễ hết đi!” Giọng nói ở đằng sau vẫn lãnh đạm như cũ, ấy thế mà khiến cho Vũ Văn Dật Thần tức thời nhớ sự lại mình vậy mà chỉ đứng ngây tại chỗ, chưa có hành lễ với Liễn Vương, thế nhưng, lúc hán muốn xoay người lại hành lễ, đã bị người phía sau đặt tay lên vai hán, ngăn cản động tác của hán: “Người! Thì không cần rườm rà thì lễ với bản vương!”

Nghe nghe xem, ngữ điệu rợn người, không cần rườm rà? A, những lời vừa nãy nói với Tần Thuật và mọi người không biết đã bị Liễn Vương nghe thấy bao nhiêu, xong rồi, cái mạng nhỏ của hán tiêu rồi, nếu không thì làm sao có thể không cần rườm rà hành lễ đây? Vũ Văn Dật Thần nghĩ sao mà sợ đến sáu phách bảy hồn thiếu chút nữa đã bay ra ngoài.

Địch Vũ Liễn rút tay về, thông thả đi tới trước mặt Vũ Văn Dật Thần, dừng lại, từ trên xuống dưới quan sát hán, hừ! Nhìn hán vẫn thích giả bộ mặt khờ vô tội kia! Nàng không nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn hán, những người còn lại không ai không ném ánh mắt lo lắng, khẩn trương về phía Vũ Văn Dật Thần.

Một sự yên lặng đến ngạt thở lan trong không trung, khiến cho Vũ Văn Dật Thần càng thêm hãi hùng, hán chỉ có thể căng cứng người, đứng yên tại chỗ bất động, thờ cũng không dám thở mạnh, hết như phạm nhân đang ở trên pháp trường, thấp thỏm không yên chờ đợi giây phút thụ hình. Mà đây lại là hiệu quả mà Địch Vũ Liễn mong muốn, nàng muốn đợi đến khi hán hoảng tới cực độ, rồi mới nói tới trừng phạt hán.

Tiếp đó, nàng lại đi vòng vòng quanh hán, bộ dạng như đang tỉ mỉ xem xét kẻ này, kỳ thực là bởi vì Liễn Vương chưa nghĩ ra nên dùng loại nào trong thập đại cực hình để nghiêm trị y.

Giết hán! Ý nghĩ này vừa nổi lên, đã bị Địch Vũ Liễn gạt bỏ, hán muốn tránh nàng, nàng cứ không! Nàng muốn cho hán sống, ngày ngày trông thấy mình, để cho bực bội chết hán!

Hay là cầm roi đánh hán một trận cực lực! Nàng đi ra đằng sau hán, nhìn lưng hán ưỡn thẳng, tưởng tượng tới cảnh nơi này bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, rồi vô tình hồi tưởng lại tay hán mới bị nàng cắn một cái, hán đã khóc lóc âm ỉ, nếu như bị đánh đến cỡ đó, hán còn không lệ đổ thành sông, ô oa hoài không dứt sao? Địch Vũ Liễn nhieu mày, không thích cách này, quyết định đổi cách khác.

Dám xé thư của nàng, tự tiện chặn ung của nàng, hừ! Hay là chặt đi đôi tay tự tung tự tác của hán! Địch Vũ Liễn bước sang bên hông hán, tròn mắt nhìn cánh tay hán đang ôm Si Mị, cứ như vậy mà quyết định. Cũng ngay lúc đó, nàng tưởng tượng trong đầu bộ dạng hán bị chặt đứt hai tay, nhưng mà, nàng nghĩ sao cũng cảm thấy nhìn thấy hán như vậy, người khó chịu lại là mình! Cách này loáng cái cũng bị gạt bỏ.

Nàng lần thứ nhì đi tới trước mặt Vũ Văn Dật Thần đưa mắt nhìn chăm chăm Si Mị, trong đầu chợt hiện kẻo lên hình ảnh Vũ Văn Dật Thần bị trôi như bánh chưng, sau đó, chân bị cột chặt như Si Mị, đứng trên cọc gỗ trong tấm viện của nàng. Ân, không tệ! Hán muốn tránh nàng, nàng khiến cho hán không thể rời khỏi tấm viện của nàng, hán dám tự tiện chiếm ung của nàng, nàng trôi hán như trôi ung, hán dám xé thư nàng, về sau, hể nàng nhớ đến, không vui, liền có thể ném hán vô trong lồng lớn, nhìn như bị tù giam vậy! Cách này vừa hợp lý vừa hay!

Địch Vũ Liễn vô cùng hài lòng, nàng không đi quanh nữa, mà đứng ở trước mặt Vũ Văn Dật Thần, chân hơi nhón lên, kề sát tai hắn, thâm trầm nói : “Ta muốn ngươi...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Căn Nguyên Của Lời Đồn

♥

Mỗi một người đều khẳng định chắc chắn, tuy rằng Liễn Vương người nhỏ, tuổi tác nhỏ, A Đẩu người cao, tuổi tác lớn hơn y, thế nhưng, Vũ Văn A Đẩu chắc chắn là kẻ bị đè!

♥

Vũ Văn Dật Thần giữ nguyên một tư thế quá lâu, hắn đang cảm thấy mình hiện giờ đúng là một chú cá nhỏ bất lực nằm trên thớt, và vị tiểu vương gia đây đang đi vòng quanh hắn suy tính xem nên xuống tay từ chỗ nào, để mổ bụng moi ruột, chiến rần hằm xào hắn.

Càng nghĩ như vậy, hắn càng không dám nhìn tới Địch Vũ Liễn, thủy chung nhìn thẳng phía trước, tựa như đang nhìn đằng xa, kỳ thực đầu đang hoa hoa, chỉ thiếu mỗi tròng trắng lộn ngược, hoa hoa lệ lệ té xuống bất tỉnh.

Lúc Địch Vũ Liễn lần thứ hai dừng lại trước mặt hắn, hắn từ nơi dư quang khóe mắt lướt thấy vị tiểu vương gia kinh khủng này lại, lại sắp đến gần rồi, a a a! Tiểu vương gia ngươi muốn làm cái gì?

Ba chữ “Ta muốn ngươi” cùng lúc truyền vào tai Vũ Văn Dật Thần, khiến cho trái tim nhỏ bé của hắn vốn đã vì Địch Vũ Liễn tới gần mà phát lạnh, lại càng thêm run rẩy, theo phản xạ quay đầu qua, tính nhìn nàng, kết quả, vì quá mức khản trương, biên độ xoay quá lớn, miệng của hắn vô ý, mà lại vừa vận dụng trúng thứ gì đó lạnh ngắt.

Ân?

Tiếng nói của Địch Vũ Liễn bỗng nhiên dừng lại, mà Vũ Văn Dật Thần thì đầy ắp nghi ngờ, đầu có hơi ngã về sau, tạo nên chút khoảng cách với cái thứ kia, cứ thế nhìn một lát, một cái lỗ tai xinh xắn, đáng yêu ánh vào trong mắt, người nào đó tức thời mắt trợn ngược, miệng há há, không dám tin, cứng nhắc người từ từ hồi đầu lại, tiểu tử khờ hăn trong lòng bỗng ngửa mặt lên trời, hai tay giơ cao, bị thương hết, a~~~~! Miệng của hắn cứ nhiên đi thân mật tiếp xúc với lỗ tai của một nam nhân! Lão Thiên a!

“Ta muốn ngươi...” thử chân chính cảm thụ sự khinh khủng của bản vương xem! Ta muốn ngươi vì sự tự tung tự tác to gan lớn mật của ngươi mà hao hao trả giá! Đây là lời mà Địch Vũ Liễn nguyên bản dự định nói, nhưng mới nói được ba chữ đã thấy Vũ Văn Dật Thần xoay đầu qua, sau đó thứ gì đó mềm mềm liến đán lên tai mình, còn có hơi thở nóng nóng thổi đến bên tai, nàng theo trực giác phán đoán đó là một cái miệng, tên này không những cả gan đem miệng dán tới, mà còn dám dùng mũi thổi vào lỗ tai nàng! ?

Địch Vũ Liễn nổi giận, cấp tốc quay đầu lại, chỉ là độ lớn của góc xoay không nắm tốt, tốc độ quá nhanh, và mặt của người nào đó quay đi quá óc sên, nên môi nàng cực kỳ đúng lúc sượt qua gò má hắn.

Một hồi im lặng, động tác của cả hai đều ngừng lại.

Hai tròng mắt Địch Vũ Liễn ngạc nhiên mở to ra, khởi bình vẫn tội không có kết quả, lại gây ra sự ngoài ý muốn. Cùng hắn va chạm như vậy, khiến nàng mơ hồ thấy tim đập loạn nhịp, đầu nàng giựt về sau cực nhanh, tiếp đó cả người đập đập về sau hai bước.

Vũ Văn Dật Thần phản ứng được chuyện gì xảy ra, như cũ nhìn thẳng tiền phương, thế nhưng trong lòng tiểu tử khờ đang ngửa mặt lên trời bị thương hết, chốc sau phún lệ, chuyển sang kêu gào, hân, hân vậy mà bị một nam nhân hôn mặt! Một nam nhân a! Nương a! Thanh bạch nhiều năm của hắn!

Trời tối, không ai chú ý đến đôi tai của Địch Vũ Liễn đã nhuộm sắc hồng, vì che đi chút lúng túng, nàng định bụng tiếp tục nói những lời vừa rồi, nhưng khẩu khí không kiềm nổi đã trở nên hòa dịu: “Ta muốn ngươi...” Mới rồi nàng dự định nói cái gì? Lần đầu tiên trong đời, Địch Vũ Liễn quên thoại, nàng không chớp mắt nhìn Vũ Văn Dật Thần chòng chọc, ngực có thứ gì đó đương nổi men, miệng lâm bẩm nói: “Ta muốn ngươi...” A, nàng thật sự không nghĩ ra được lời hồi này muốn nói! Một mảnh hỗn loạn trong đầu nàng.

Tránh cho tiếp tục xấu hổ nữa, Địch Vũ Liễn không có tâm trạng truy cứu, nàng nhìn Vũ Văn Dật Thần thật sâu một tý xong, cứ như thế, để lại ba lần “Ta muốn ngươi” khiến người tha hồ suy nghĩ, rất không có trách nhiệm quay người nghênh ngang bỏ đi.

Người chung quanh lặng ngắt như tờ, trong đầu cùng hiện lên một câu hỏi, này giờ là cái tình huống quái quỷ gì thế?

Hả? Chỉ như vậy? Tiểu vương gia này rốt cuộc đến để làm gì? Vũ Văn Dật Thần bối rối ném tầm mắt về phía Dịch Vũ Liễn, nhưng chỉ thấy được bóng lưng của nàng. Và khi hắn liên tưởng lại mình chặn ung của tiểu vương gia, bị tóm tại trận, còn không cần thận mà hôn lỗ tai đối phương, vị tiểu vương gia này chẳng những không tức giận, còn hôn trở lại, thoáng chốc, hắn đỏ mặt hơi lạnh một trận a! Tiểu tử khờ trong lòng hết như mèo bị giẫm đuôi, lông mao cả người đều dựng ngược lên, ớn lạnh từ dưới bàn chân ớn lạnh lên, ta muốn ngửi, Liễn Vương muốn hắn, một nam nhân muốn hắn làm cái gì? Vị tiểu vương gia này hắn, hắn không lẽ bị đoạn tụ chứ! ? A~~~~!

Đương lúc bị suy nghĩ trong lòng hắn dọa đến thiếu chút nữa ngất đi, lão Thiên dường như thấy hắn còn chưa bị dọa đủ, lại nghe vang lên tiếng nữ tử cười khê, phá tan sự yên lặng từ nãy giờ.

Chỉ thấy Từ Dịch che miệng cười hi hi thành tiếng, sau đó cười khanh khách hướng Vũ Văn Dật Thần cúi chào lại cúi chào, vừa cười vừa nói: “Chúc mừng Vũ Văn công tử!”

Bích Tiêu bắt đầu nhìn nhìn đưa mọi người chỉ sợ thiên hạ không loạn, lời nàng ta đi, định đuổi theo chủ tử đã đi rồi.

Từ Dịch bị nàng lời kéo, nhưng vừa đi vừa quay đầu lại, cố ý bỏ lại một câu cho thêm phiền phức, nói: “Ta đã chuyển lễ vật sinh thần hôm nay ngài tặng cho Vương gia nhà ta cho Vương gia rồi, Vương gia rất là yêu thích, yêu thích không rời tay!”

“...” Nghe vậy, Vũ Văn Dật Thần có hơi há miệng, bảy hồn sáu phách chớp mắt bị thổi ra ngoài.

Lần “Ta muốn ngửi” đầu tiên của Dịch Vũ Liễn, ngữ điệu rùng rợn, đầy áp ý đe dọa, đáng tiếc là nói bên tai Vũ Văn Dật Thần, cho nên người chung quanh không ai nghe thấy, hắn cũng không chú ý, hai lần sau đó, ngữ điệu ấy do nàng tâm tình hỗn loạn, mà thành lầm bầm thì thào, mọi người chẳng những nghe được, còn cảm thấy như trong đó chứa một ít khoản khoản thâm tình. Nay, một câu Từ Dịch thốt ra, “Ta muốn ngửi” thêm vào “Chúc mừng”, lại thêm Vũ Văn Dật Thần tặng lễ sinh thần cho Liễn Vương, Liễn Vương cũng rất thích.

Ngay tức thì, mọi người đầy bưng bưng đại ngộ, ngạc nhiên a!

Ôe a! Không nghĩ tới a! Hóa ra Vũ Văn A Đẩu được Liễn Vương coi trọng, hóa ra Liễn Vương này thật có khẩu vị, hóa ra A Đẩu hắn vẫn rất tiền đồ nha!

Thế là, tuy rằng chung quanh đều là người quen, nhưng lời đồn từ sau buổi tiệc sinh thần đêm nay, tựa như đóm lửa cháy thành lửa lớn lan ra đồng cỏ, nhanh chóng, cuốn lấy người Vũ Văn Gia truyền khắp thấy Yên Đô.

Sự thực đích thực là sao, không ai đi đào bới, tất cả mọi người đều có thiên tính bà tám, phát huy sức tưởng tượng cao thâm, dẫn đến hết thấy ban nãy, khi bị biến thành lời đồn đãi, đã trở thành phiên bản như sau:

Chuyện kể rằng, vào ngày sinh thần của Liễn Vương hôm đó, Vũ Văn A Đẩu thông qua cung nữ Từ Dịch dâng lên món lễ vật đã được lựa chọn tỉ mỉ cho Liễn Vương, Liễn Vương thu được xong, đối với phần lễ vật kia yêu thích không rời tay, nhịn không được đi tìm A Đẩu đã tiến cung. Đợi tới khi tìm được y, sải bước về phía y, đặc biệt chuẩn y không cần thi lễ, sau đó chuyên chú, tỉ mỉ, từ trước tới sau quan sát y vài lượt. Sau cùng, Liễn Vương thấy vô cùng hài lòng đứng ở trước mặt Vũ Văn Dật Thần, nhón chân lên, kề sát tai y, thì thầm lời tâm tình, làm cho A Đẩu mừng rỡ một trận, kích động muôn phần, quay đầu lại hôn lỗ tai Liễn Vương một cái. Liễn Vương cao hứng, cũng cấp tốc xoay đầu qua, hôn trả một cái bên má A Đẩu. Động tác của hai người lúc đó không khác gì là uyên ương giao cảnh, khiến cho người nhìn vào tim đập, đỏ mặt.

Tiếp tục, Liễn Vương thối lui về sau hai bước, tình ý miên mang nhìn chăm chú A Đẩu một hồi, vẫn cường thế như trước giờ, bỏ lại hai câu “Ta muốn ngửi”, như lời tuyên cáo quyền sở hữu của hắn đối với Vũ Văn Dật Thần, rồi tiêu sái rời đi.

Lời đồn thực hay không, không ai quan tâm, phàm là người nghe tới tin đồn này đều nhin không được mà bình luận, nói: A Đẩu chuyện “Hi” từ trên trời rơi xuống, dựa vào Liễn Vương một tay che trời, quyền khuynh triều dã, từ nay về sau, tiền đồ tất nhiên là vô lượng.

Chuyện hoàng tộc quyền quý có thể có nam sủng không đáng kinh ngạc, mọi người không hề để tâm đến điểm hai bên đều đồng giới. Mỗi một người đều hết sức khẳng định, Liễn Vương tuy rằng người nhỏ, tuổi tác nhỏ, A Đẩu người cao, tuổi tác lớn hơn hắn, thế nhưng, Vũ Văn A Đẩu chắc chắn là kẻ bị đề! Bọn họ quan tâm chính là Liễn Vương hắn tình lực rất dồi dào, A Đẩu y cần ăn nhiều lên một chút, dưỡng mình cho tốt, bằng không mà nói, làm sao có thể thỏa mãn được đại khẩu vị của Liễn Vương nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Tiểu Vũ Sơ Hiện

“... nghĩ đến dáng điệu của y, Liễn Vương khiến người người tâm sinh hốt hoảng kia lại ngồi chồm hổm ven đường, cuối đầu, bắt tự giác vừa âm thầm đánh giá tướng mạo y, vừa đuổi mà trào về phía cây cỏ nhỏ vô tội ven đường, làm loại chuyện nhảm chán bưng cây nhỏ cỏ.”

Liễn Vương đi đã hồi lâu, mọi người xác định nàng sẽ không quay lại nữa, bây giờ mới vây lấy Vũ Văn Dật Thần, trọng tâm câu chuyện triệt để chuyển từ chuyện ung ban này sang Vũ Văn Dật Thần và Địch Vũ Liễn.

“Vũ Văn Dật Thần a, lần này ngươi chớ có được làm hồng! Khó được dịp Liễn Vương đối xử đặc biệt với ngươi như thế!” Không biết ai đó nói ra câu này, hàm ý trong đó đại gia trong lòng đều hiểu rõ, kẻ nói ra chắc hẳn cảm thấy A Đẩu hẳn đây đích thực là không làm nên sự gì, đại khái cũng chỉ có thể như thế thôi. Tuy nói là chuyện này rất mất mặt, bất quá A Đẩu hẳn sự tích mất mặt không ít, thêm nữa, đây còn là biện pháp duy nhất để hắn có thể ngồi vững chiếc ghế Vũ Văn thiếu tông chủ, ngấm thử xem, sau lưng có Liễn Vương làm chỗ dựa vững chắc, Vũ Văn gia ai dám động đến hắn?

Trời a, không lẽ mọi người đều nghĩ như thế hết chứ? Vũ Văn Dật Thần tâm trạng cực kỳ không tốt, vốn đã càng nghĩ càng thấy khiếp, đương lúc nghĩ mà sợ, lại nghe tới cái loại kiến giải này, càng thêm phiền muộn hơn, hẳn nên cao hứng là mình đúng quá đạt, khiến cho những người này đối với hắn có định kiến thâm căn cố đế ư, hay là nên tự giận mình phạm sai, không cẩn thận lại chọc tới Liễn Vương nhỉ?

Ước chừng sắp tới ngày có thể thoát ly gia tộc Vũ Văn, liên hệ đến chuyện mục tiêu của chính mình đã sắp đạt được, mấy hôm này lại liên tục không như ý! Vũ Văn Dật Thần cúi đầu, đang tự ăn năn, bên tai lại thu lấy đối thoại của mọi người. Mấy người này càng tán càng xa, mượn hoa kính Phật mà thảo luận sang chỗ hoàng tử nào đó hoặc chỗ nam sủng quyền quý nào đó ai ai thế nào.

Cuối cùng có một người nom như cảm khái, nói: “Kỳ thực được Liễn Vương coi trọng, là rất tốt. Chỉ cần không phạm vào điều kị của y, những kẻ được y trọng dụng, có ai không được quyền được thế đâu. Cứ như Phong Gia đó, mấy năm trước, còn là sĩ tộc suy tàn, nhưng bây giờ, đã lần nữa quật khởi, lấy lại vinh quang khi xưa. Nhớ Phong Thiệu Dương ấy vừa ra khỏi Hàn Lâm Viện, đã tiến vào hình bộ, quan phong Lang Trung. Liễn Vương mười tuổi nhập triều, hẳn thăng Đại Lý Tự Khanh theo, Liễn Vương mười hai tuổi phong Vương, hẳn nhảy thẳng lên Lại Bộ Thị Lang. Liễn Vương mười bốn tuổi từ Ngự Phong Quốc trở về, hữu tướng Vương Trí Lợi bệnh chết, hẳn liền kham luôn vị trí hữu tướng! Cho nên, nói...” Nếu là người Liễn Vương thích, ảnh hưởng mọi người nhất tề bần về phía chỗ nam tử khờ đang cúi đầu tự hỏi lỗi sai lầm của bản thân, đại khái đứa ngốc cũng có thể làm đại quan đi?

Phát hiện đại gia cuối cùng không nói nữa, đứa ngốc, à không, Vũ Văn Dật Thần ngẩng đầu lên nhìn bọn họ một lát, nghĩ thầm, đã nói tới cái gì nhỉ? Nghe như là Phong Gia đường làm quan rộng mở, nhưng vẫn là con cò trong tay Liễn Vương thôi. Bị kẻ khác nắm trong tay, Vũ Văn Dật Thần hẳn mới không thêm. Hẳn chờ lúc mang mẫu thân đi du lịch sơn hà, dọc đường gặp phải nữ tử tâm sinh ngưỡng mộ, lấy làm vợ, sinh mấy tiểu hài tử đáng yêu, sống qua những tháng ngày bình đạm, ấm áp là được rồi. Không biết tương tự tương lai của hắn lớn lên thế nào nhỉ? Nghĩ tới đây, Vũ Văn Dật Thần tâm tình tốt hẳn lên, mơ màng về ngày tháng tốt đẹp sau này, nét mặt không khỏi hơi gọn ý cười.

Thế là, rất không may lại bị người hiểu lầm là hắn đang mừng rỡ.

“Các ngươi đang làm cái gì đấy?” Mọi người nghe thấy là giọng nói của Vũ Văn Hạo Chính, tức khắc tản ra, ngay tức thì, để ý nhìn thấy đứa đại chất tử đã hại y tìm đồng tìm tây này giờ, “Ta nói ngươi, không phải đi nhà xí sao? Sao lại ở chỗ này?”

Vốn dĩ y đến Phúc Thọ Viên xem thử, kết quả lại thu được tin đại chất tử nói đi nhà xí, nhưng vẫn chưa trở về, bèn đi tìm.

“Con...”

“Tiệc sinh thần đã bắt đầu rồi, ngươi còn không mau đi đến Phúc Thọ Viên!” Vũ Văn Hạo Chính vừa nói tay vừa kéo đại chất tử lùi đi.

“Ngũ thúc, người còn khó chịu, con đang bị tiêu chảy.” Vũ Văn Dật Thần ra sức vùng vẫy, tha hắn đi! Lúc này nói sao hắn cũng không thể lượn lờ trước mặt Liễn Vương nữa, buổi trưa nhờ giấy che đi, mặt hắn không bị đối phương nhìn ra, nhưng ban này, hẳn thậm chí cảm thấy ánh mắt sáng quắc của Liễn Vương dừng lại trên mặt mình thật lâu. Bây giờ đi đến đó, không phải tự động dâng mình tới cửa, tìm cái chết ư?

“Tiêu chảy?” Vũ Văn Hạo Chính tạm ngừng cước bộ, nhưng lại lập tức lùi đại chất tử đi tiếp, “Không sao, ngươi tới cứ đứng gần cửa Phúc Thọ Viên ấy, nếu muốn đi nhà xí, tự mình lên đi, nhớ quay về là được rồi! Tiêu điểm của tiệc sinh thần là ở chỗ Liễn Vương, sẽ không ai chú ý tới ngươi đâu!”

Lén đi, hẳn lén lút là bộ có thể đi được sao? Không dám nói ra miệng, Vũ Văn Dật Thần gầy gầy ngo ngoay vài cái. Tiếc là Vũ Văn Hạo Chính lập trường kiên định, tối nay nhất định phải để đại chất tử đến xem buổi tiệc sinh thần ở Phúc Thọ Viên, nguyên nhân thứ yếu là vì lúc tiệc sinh thần kết thúc, còn có bắn pháo hoa nữa, đó là thứ mà đại chất tử hẳn thích nhất, tuy nhiên, nguyên nhân chủ yếu là do đại ca hắn đã hạ lệnh, tiểu tử này hôm nay nhất định không được bỏ về giữa chừng!

Cứ như vậy, Vũ Văn Dật Thần vẫn ôm lấy Sĩ Mị, vô cùng oán mà bị ngũ thúc hắn lôi từ kéo sang đất, vẫn cứ lùi đi, đi tới Phúc Thọ Viên.

Sắc trời đã hoàn toàn tối, trong cung lồng đèn đã treo hai bên, một bóng người thong thả đi về phía trước.

Địch Vũ Liễn sau khi thần tốc rời khỏi Quang Vũ Môn, liền một mình thong thả đi tới chỗ cầu đá gần Phúc Thọ Viên.

Đáng tiếc tỷ muội Bích Tiêu không bắt kịp nàng, trên đường cũng không có bất kỳ ai, nếu không để cho bọn họ trông thấy biểu cảm biến hóa trên mặt nàng suốt dọc đường mà nói, nhất định sẽ nghĩ là mắt mình có vấn đề.

Chỉ thấy hai tai nàng vốn đã đỏ bừng, không biết đang tập trung suy ngẫm chuyện gì, sắc đỏ kia dần dần từ lỗ tai lan ra khắp cả mặt, mặt đỏ ửng ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, cực kỳ không khớp với biểu cảm lạnh lùng nghiêm túc của nàng.

Thình lình, sắc mặt nàng đỏ xuống, môi nhỏ cong lên, đầu mày cau nhẹ, sắc mặt sinh động hẳn lên, đầy vẻ hối hận, ngượng ngùng, nét con gái bỗng nhiên lộ ra. Nàng đi cứ thường ngừng lại, ngẩng mặt lên trời khe khẽ “A” một tiếng, tiếp đó lại gục đầu, chán nản thở dài, ôi, sao nàng không cẩn thận lại chạm

tới mặt hần vậy? Còn dùng miệng nữa, nghĩ đến đó, tay nàng bất tự giác sờ lên môi mình, đến khi phát giác ra mình đang làm gì, nàng lại vội vàng bỏ tay xuống, tới tới lui lui hơn vài bận.

Chẳng biết vì có gì, tình hình khi này thủy chung gặt mãi không ra khỏi đầu nàng, cảm xúc nộ hiện tại cứ lẫn quẩn trong lòng, tìm như có thứ gì đó đang chộn rộn. Dần dà, khối tường băng xây lên để chống cự với người ngoài ấy tựa như đang tan chảy, cảnh giác phòng bị bị phá vỡ, tính cách mà thường ngày, chỉ có trong đêm khuya, một mình cô tịch, đau đầu hay vì trời đông tổ mới xuất hiện lại bất tự giác lộ ra ngoài.

Khuôn mặt của Vũ Văn Dật Thần không chịu không chế cứ hiện lên trong đầu nàng, nghĩ đến dáng điệu của y, Liễn Vương khiến mọi người tâm sinh hốt hoảng kia lại ngồi chồm hổm ven đường, cuối đầu, bất tự giác vừa âm thầm đánh giá tướng mạo y, vừa đuổi ma quỷ về phía cây cỏ nhỏ vô tội ven đường, làm loại chuyện nhảm chán bưng cây nhỏ cỏ.

Khuôn mặt đó đối với kẻ khác mà nói vô cùng bình thường lại khiến nàng nhớ mãi không quên, mãi nghĩ muốn nhìn thêm nhiều lần nữa, a! Nàng làm sao có thể nghĩ như vậy? Còn có, nàng đang làm cái gì? Định Vũ Liễn trọn mắt nhìn bụi cỏ trong tay mình, chịu không nổi xem thường, vội vã ném bỏ, đứng lên, tiếp tục hướng phía mục tiêu đi tới.

Hừ, hần lớn lên cũng coi như ráng mà nhìn nổi, bất quá, hần biểu tình khi này là gì kia, hết như gặp phải ác quỷ, bộ nàng đáng sợ như thế ư? Lẽ nào! Trọng tâm trong mạch suy nghĩ đã thay đổi, Định Vũ Liễn tức tối mà nghĩ, hần đã không thể cười cười với nàng như lúc nhỏ nữa ư? Đáng ghét! Chân nàng vừa giẫm trúng một viên sỏi nhỏ, chớp mắt liền bị coi như là Vũ Văn Dật Thần đá bay ra ngoài.

Tiếp đó chỉ thấy Định Vũ Liễn giống như một tiểu hải tử, vừa đi vừa đá những viên sỏi nhỏ chơi, kì thực là đang xoắn quýt quanh thái độ của Vũ Văn Dật Thần đối với nàng. Lần đầu tiên gặp mặt, hần coi nàng tựa như ác quỷ, bỏ chạy thật nhanh, lần thứ hai hần che che giấu giấu, hết như nàng là ma quỷ ăn thịt người, lần thứ ba hần mặt nhăn mày nhỏ, làm như nàng là ác quỷ hiện thân không bằng!

Càng nghĩ càng không phải tư vị, Định Vũ Liễn bĩu môi, hung hăng đuổi chân, một đá, kết quả, vì không sử dụng nội lực, lại không cẩn thận đá trúng viên đá lớn quá, làm đau chính chân nàng, tức thời, tội Vũ Văn Dật Thần tăng một bậc.

“Vương gia...” Đẳng sau truyền đến tiếng la của Từ Định cuối cùng đã bắt kịp.

Chớp mắt, Định Vũ Liễn cứng ngắc người, tính cách chỉ mới vừa lộ ra kia nhanh chóng bị cưỡng bức áp chế trở lại, tuy rằng khuôn mặt vẫn còn có chút đỏ không giống thường, nhưng bản thân nàng đã khôi phục lại thần tình băng lãnh rồi.

“Vương gia, không còn sớm nữa, tiệc sinh thần đã muốn bắt đầu rồi.” Bích Tiêu đi tới sau lưng nàng, lập tức nhắc nhở nói.

“Àn.” Đưa lưng về phía hai người, Định Vũ Liễn chỉ nói một tiếng, hồi lâu sau, mới lại nói thêm “Đội bạn vương gặp Vũ Văn Hạo Nhiên xong, thì đi Phúc Thọ Viên.” Đồng thời, cốt là do có người khác, tâm tình của nàng đã lắng dịu, cuối cùng lãnh tính trở lại, bây giờ mới nghĩ tới những lời nàng vốn chuẩn bị nói với Vũ Văn Dật Thần, tí mĩ suy ngẫm một chút, nàng thay đổi chủ định rồi. Là do nàng chợt nghĩ đến, Vũ Văn Dật Thần võ công cao hơn bốn kẻ tâm phúc của mình, lại còn là thiếu tông chủ của Vũ Văn gia, nếu như lời kéo hần về dưới trướng, như vậy, khả năng lôi kéo bộ tộc Vũ Văn từ mười hai năm trước đã bảo trì trung lập trong triều có lẽ khá lớn.

Định Vũ Liễn nhíu mày suy tư, vài năm trước đây nàng bận rộn chuyện chiến sự, quan tâm chính là việc thế lực quân đội và công tích cao hơn chúng hoàng huynh của nàng, bây giờ đã trở về, hần cũng nên là lúc tăng thêm một ít tân trợ thủ cho mình, chỉ Phong Gia, thiếu nhiều lắm, chuyện trong nhà muốn xử lý, phải lôi kéo cả Vũ Văn Gia nữa. Àn! Trước lưu hần bên người, thử xem dùng biện pháp gì mới lấy được lòng trung của hần! Hần hình như rất thích Sĩ Mị của nàng, vậy cứ tặng hần là được, miễn hần tội vô lễ, cho hần chút lợi lộc. Bất quá, vì sao đã nhiều năm qua, các thế lực khác còn chưa lôi kéo hần nhỉ? Hừ! Đám hoàng huynh này của nàng thật ngốc, không công bỏ qua một tên gia hỏa nhìn qua thì ngốc nghếch, khiến người lạ là cảnh giác, kì thực võ công cao lại còn thông minh nữa, đã như vậy, thì đừng trách nàng không khách khí xuống tay trước.

Hiếm thấy gặp gỡ mới ba lần, Định Vũ Liễn đã hiểu thấu được tính cách của Vũ Văn Dật Thần. Chủ ý nàng đã định, liền tiếp tục lên đường đi đến chỗ Vũ Văn Hạo Nhiên đang đợi. Tuy là nàng từ góc độ chính trị suy xét để cho Vũ Văn Dật Thần theo bên mình, nhưng trên thực tế, khỏi cần biết hần ở trong Vũ Văn gia tộc bất luận là cái tình huống gì, tuyệt nhiên không hề xác định hần có thể có ảnh hưởng đến Vũ Văn gia tộc hay không, hơn thế nữa, nàng thậm chí còn không nghĩ tới lôi kéo Vũ Văn Hạo Nhiên người nắm quyền thực tế của Vũ Văn bộ tộc, kỳ thực tâm ý thật sự chính là muốn lưu Vũ Văn Dật Thần lại bên mình, ngay cả bản thân nàng cũng không nhận ra.

Ở mái hiên khác, Vũ Văn Hạo Nhiên tìm thấp thỏm không yên cùng với Tiểu Phúc Từ chờ cạnh thạch kiều (cầu đá), kinh nghiệm mấy năm trước nói cho hần biết, tiểu vương gia chủ động phái người đến tìm hần, đảm bảo không phải chuyện tốt! Trước một lần trắng trợn cướp ngọc bội của con cháu tương lai hần, lần này, vị tiểu vương gia này lại tính toán chủ ý xấu gì đây? Lại định đoạt thứ gì của hần nữa đây? (Dạ, đoạt con trai của bác đấy! =))

Nghĩ đến đó, Vũ Văn Hạo Nhiên không khỏi sờ sờ tay áo mình, nhớ lại những thứ hôm nay hần đã bỏ bên trong, có thứ nào quan trọng không!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Kinh Hách Bất Ngờ

Nhiều năm trước kia cũng vì Dịch Vũ Liễn ngẫu nhiên nói dối một phen, Vũ Văn Hạo Nhiên đã bắt đầu cảnh giác với Ô Gia, tuy rằng chưa làm thẳng thừng ra mặt, nhưng cũng đã thôi không gần gũi nữa, triệt để vạch rõ ranh giới với nhóm Thôi Thị kia.

Mấy năm nay, hắn ở chốn triều đình vẫn bảo trì sự trung lập, cẩn thận dè chừng sao cho không quá thân cận với những hoàng tử khác, với Liễn Vương lại càng tránh được bao xa thì tránh bấy xa, đây là vì kẻ khôn phải giữ lấy mình. Hắn nhìn ra được, những người này tuy rằng ngoài mặt huyênh hống đệ cung, kỳ thực sau lưng không ngừng làm chuyện mờ ám, thế lực ngầm cũng không đồng đều.

Chuyện tranh đoạt phát sinh không sớm thì muộn, mặc kệ là vị hoàng tử nào gặp chuyện không hay, tai họa vô luận thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng tới bộ tộc Vũ Văn. Thêm nữa, hắn là đang đợi thời cơ, đầu quân người mà hoàng thượng thật sự quyết định lựa chọn, đến lúc ấy, Vũ Văn tộc là đại tộc, có ảnh hưởng vô cùng to lớn, chắc chắn sẽ được đối phương trọng dụng. Dĩ nhiên, theo như tiên đoán của Kỳ Toán Tử, hắn tự nhiên là để tâm tới thập nhị hoàng tử nhiều hơn một chút, nhưng bởi vì hoàng thượng đối với Liễn Vương yêu thích có thể sánh bằng hắn đối đãi với Dật Thần nhà hắn, thành ra hắn chưa bao giờ xem thường Liễn Vương. Có lẽ là giống như lời Kỳ Toán Tử nói vậy, Liễn Vương sống không quá mười chín tuổi, bởi thế hoàng thượng mới giảm yêu cầu xuống mà lựa chọn nhân tuyển thứ nhì là thập nhị hoàng tử cũng không chừng.

Đợi hồi lâu, cũng chưa thấy Liễn Vương đến, Vũ Văn Hạo Nhiên trước khi đến còn thăm dò qua ý tứ Tiểu Phúc Tử, nhưng người bên cạnh Liễn Vương trước giờ miệng kín như vô trai, không dò xét được gì, lợi hại nhất là Tiểu Phúc Tử này đây, đến cả ánh mắt cũng không tiết lộ nửa lời, tiếc là tâm phúc đắc lực nhất bên người Liễn Vương đây lại là một gã thái giám.

Vũ Văn Hạo Nhiên đang lúc vì Tiểu Phúc Tử tuổi xấp xỉ với trưởng tử mình mà cảm thấy đáng tiếc, thì nhìn thấy Dịch Vũ Liễn cùng hai cung nữ của nàng đi đến.

Dịch Vũ Liễn tới nơi, phát tay lên, ngăn Vũ Văn Hạo Nhiên và Tiểu Phúc Tử hành lễ, lạnh lùng, nói: “Miễn lễ đi, trái lại bản vương khiến Vũ Văn đại nhân đợi lâu rồi!”

Thực là hài tử không đáng yêu, xin lỗi người có kiểu lạnh tanh như vậy ư? Vũ Văn Hạo Nhiên oán thầm nàng trong lòng, nhưng vẫn cung kính chấp tay, hơi gấp người, đáp trả: “Hạ quan không dám. Cung chúc Vương gia sinh thần vui vẻ, không biết Vương gia khi nào dọn đến Vương Gia Phủ, mai sau là hàng xóm, hạ quan còn phải kính thỉnh Vương gia lượng thứ nhiều hơn.” Không biết vị tiểu vương gia này suy cho cùng muốn cái gì, hắn nên gọi chuyện trước mới được.

“Kia,” Dịch Vũ Liễn nhàu mày, ngừng một chốc, “Định sau đông thú mới dọn vào,” Nàng lại nghĩ đến Vũ Văn Dật Thần, không khỏi muốn đến ở cạnh Vũ Văn Phủ sớm hơn, “Vũ Văn đại nhân thấy bản vương chuyển tới sớm chút thì tốt hơn à? Ý người đã nói như vậy, thế cứ vậy cũng được. Tiểu Phúc Tử, nhớ đây, mong bốn liên chuyển đến tân Vương Gia Phủ!”

“Dạ.”

Gi? Hắn là triệt để không có ý kia có được không! Tiểu vương gia này vì sao mỗi lúc mỗi xuyên tạc lời hắn nói? Còn nữa, lần nào cũng là bộ dạng đương nhiên như đang thi ân vậy! Vũ Văn Hạo Nhiên nghe xong câu này, tức thời há hốc mồm. Nhớ tới cái dinh thự màu đen u ám hết như điện Diêm La cạnh nhà kia, mặt hắn cũng muốn đen theo. Hắn làm sao có thể cảm thấy tiểu vương gia dọn đến sớm một chút mới tốt cơ? Tiểu vương gia chớ có dọn tới mới là tiếng lòng chung của tất cả mọi người ở Vũ Văn phủ bọn họ! Hắn thật là, nhắc đến cái gì không nhắc lại nhắc đến cái này, lại còn vì thế khiến cho tiểu vương gia dọn đến sớm hơn nữa! Vũ Văn Hạo Nhiên hối hận đến xanh ruột, nỗ lực dồn xuống cảm giác muốn ới máu trong lòng, đưa đầu là một đao, rứt đầu cũng một đau, quyết định tốc chiến tốc thắng, trực tiếp hỏi: “Không biết Vương gia tìm hạ quan đến là có chuyện gì?”

“Nghe nói Vũ Văn Dật Thần nhà người hôm nay vào Ngự Lâm Quân.” Dịch Vũ Liễn nhìn thạch kiều, tựa như vô tình thăm hỏi.

“Bẩm đúng là có chuyện như thế.” Nghe thấy Liễn Vương nhắc đến trưởng tử, trái tim Vũ Văn Hạo Nhiên rất khó mà không run lẩy bẩy, chớp mắt run lên tới cổ họng.

“Có thể vào Ngự Lâm Quân, hiển nhiên võ công không kém, sau đông thú, không, trước đông thú một ngày, mười lăm tháng giêng kêu hắn đến báo danh vào hộ đội tùy thân của bản vương đi!” Dịch Vũ Liễn diện vô biểu tình nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên, tiếp đó lại căn dặn Tiểu Phúc Tử, “Người nhớ kỹ việc này, bảo Từ Diệu thu xếp một chút.”

“Dạ.”

“...” Quá mức kinh hoàng, Vũ Văn Hạo Nhiên cắn nín, Dật Thần nhà hắn võ công như có như không, mà Liễn Vương lại hi hi hỏ vô thường, đối với người dưới trướng yêu cầu cực cao, một khi mắc phải sai lầm, bị ăn gậy là chuyện nhỏ, bỏ mệnh mới là chuyện lớn, lại càng không cần nói, trong tất cả hoàng tử, Liễn Vương là vị bị ám sát nhiều nhất, để Dật Thần nhà hắn vào hộ đội tùy thân của Liễn Vương, không phải là tuyên bố không thích sống lâu, muốn tự tìm đường chết vô ích ư?

Dịch Vũ Liễn gọi Vũ Văn Hạo Nhiên đến, vốn nguyên bản là vì hành động to gan lớn mật của Vũ Văn Dật Thần nên tìm tới cha của hắn mắng, bởi vì dọc đường chủ ý đã thay đổi, thành ra lúc này khi nàng cảm thấy mình đã đem sự tình giao phó tốt rồi, liền động thân chuẩn bị đi đến Phúc Thọ Viên, nhưng mới đi được hai bước, đã nghe Vũ Văn Hạo Nhiên thỉnh tội.

“Thỉnh Vương gia thứ tội! Được Vương gia ưu ái, đặc biệt chuẩn cho khuyến tử vào hộ đội tùy thân của người. Thế nhưng, khuyến tử học võ nhiều năm, tựa như không học, và lại, khuyến tử hần... , chắc hẳn Vương gia cũng đã biết đến biệt hiệu A Đầu của khuyến tử, hần thật sự là người cũng như tên ôi! Với lại, hần kỳ thực không hề muốn vào Ngự Lâm Quân, đều là lỗi của hạ quan, định rằng đêm nay là tiệc sinh thần của Vương gia người, bảo hần tiến

cung nhìn thử, để có thể hưởng lấy một chút hi khí của Vương gia người, bởi vậy, hạ quan mới đánh bạo bảo hần hôm nay mạo nhận thân phận Ngự Lâm Quân nhập cung! Thành Vương gia tha thứ tội của thần.” Nóng lòng vì con, Vũ Văn Hạo Nhiên bất chấp hậu quả của lời nói, quỳ xuống nhận tội, nghĩ thầm bận này hần và ngũ đệ đều thảm rồi, kế hoạch để trưởng tử vào Ngự Lâm Quân cũng bị hụt luôn! Bất quá, thà bọn họ hứng chịu con thịnh nộ của Liễn Vương, còn tốt hơn là nhi tử bỏ mệnh.

“A Đẩu? Tiểu Phúc Tử!” Định Vũ Liễn không hiểu, nên hỏi Tiểu Phúc Tử.

Mấy năm nay nàng để có thể tiếp tục sinh tồn trong cung, nào có tâm tư đi để ý đến những chuyện bát quái, tự nhiên không biết được Vũ Văn A Đẩu đình đình đại danh.

Tiểu Phúc Tử bước tới một bước, bẩm cáo hết những điều mình biết, mỗi lần hần thuật lại một sự tích của A Đẩu, sắc mặt Định Vũ Liễn lại sạm thêm một phần.

Vũ Văn Hạo Nhiên đương quỳ gối lên lút nhìn trộm nàng một chốc, cảm thấy khinh khùng, lại càng cảm thấy số xui, nhi tử vừa mới tiến cung không lâu, đã có thể chọc tới trù mật sát tinh rồi!

“Hừ!” Một đám ngu ngốc! Chỉ bằng nàng khi này mới phác giác được Vũ Văn Dật Thần biết thượng huyền thiên âm, đã có thể đoán được tất cả mọi người đều bị hần lừa dối, thế nên, đối với chúng chúng chuyện kể A Đẩu về hần, Định Vũ Liễn một chữ cũng không tin, trái lại nghe thấy mọi người lúc đánh giá hần cứ kèm theo các loại danh hiệu như: A Đẩu, đồ ngốc, đồ dân, không biết vì sao, trong bụng nổi lửa, bất tự giác ngầm quyết định, lần sau ai còn dám nói xấu hần, nhìn xem nàng có bấm nát đối phương hay không! “Đứng lên mà nói!” Ngự khí như phun lửa mà bản thân cũng không tự biết, báo hại Vũ Văn Hạo Nhiên nom nớp lo sợ.

Hần đứng dậy xong, lại trông thấy Định Vũ Liễn nhìn hần từ trên xuống dưới, nói: “Ngươi rốt cuộc làm sao lên được chức binh bộ thượng thư vậy?” Ngốc như thế!

Chủ ý của nàng là khinh bỉ Vũ Văn Hạo Nhiên bị lừa, nhưng hần lại hiểu sai, trong lòng thấp thỏm lo âu, lại không dám lên tiếng, lúc này càng nói càng sai, bình tĩnh mà đối xử trí của tiểu vương gia.

“Bản vương không mang kẻ vô dụng bên người.”

Vậy là được, Dật Thần nhà hần rốt cuộc thoát được một kiếp rồi.

“Vũ Văn đại nhân sẽ không cho rằng tùy thân hộ đội của bản vương tùy tiện đệ tử sĩ tộc nào cũng có thể nhờ vào gia thế mà vào chứ nhỉ?”

Đương nhiên không phải, kẻ bên người Liễn Vương đều là cao thủ ngàn chọn vạn tuyển, nếu Dật Thần nhà hần có năng lực đó, hần hôm nay đã sớm về nhà đốt pháo ăn mừng rồi, đáng tiếc nhi tử mình tự mình hiểu rõ.

“Nếu bản vương bảo Vũ Văn Dật Thần vào tùy thân hộ đội, nghĩa là năng lực của hần đã đáp ứng yêu cầu của bản vương!”

Cái gì? Vũ Văn Hạo Nhiên vô cùng kinh ngạc nhìn nàng, cảm thấy chuyện kỳ lạ nhất đang xảy ra, năng lực Dật Thần nhà hần có thể đáp ứng yêu cầu của Liễn Vương? Đừng đùa nha!

“Có thể người Vương gia tìm chính là nhi tử khác của hạ quan, Vũ Văn Dật Luân hoặc Vũ Văn Dật Phàm, nếu không thì chính là Vũ Văn Dật Tân nhà ngũ đệ hạ quan?” Nói tóm lại, tuyệt đối không thể là Dật Thần nhà hần!

Kiên nhẫn của Định Vũ Liễn không nhiều, lười giải thích thêm nữa, rất cương định chốt lại một câu sau cùng: “Bảo Vũ Văn thiếu tông chủ Vũ Văn Dật Thần! Mười lăm tháng giêng đến tùy thân hộ đội của bản vương!” Nói xong, nàng rời đi trước, ba người Tiểu Phúc Tử lập tức đuổi theo, bỏ lại một mình Vũ Văn Hạo Nhiên tưởng là mình đang nằm mơ, đứng ở đó hứng gió mát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24: A Đẩu Lấy Lừa

Vũ Văn Dật Thần chưa biết hần đã có thể thuận lợi, toại nguyện không cần phải ở lại Ngự Lâm Quân nữa. Hần lúc này đây còn đang được ngũ thúc của hần chặn đến Phúc Thọ Viên.

Rất lâu sau, hai người cuối cùng cũng tới cửa Phúc Thọ Viên, Vũ Văn Dật Thần bảy giờ mới được thả ra.

Vũ Văn Hạo Chính phát hiện đại chất từ ôm thứ gì đó, “Ngươi ôm con gà làm gì vậy?” Y chưa nhìn kỹ, theo như ấn tượng trước giờ cho là động vật có thể bị đại chất từ nhà mình bắt, ôm chạy không thoát, đại khái cũng chỉ có một loại là gà mà thôi.

Y đưa tay muốn bắt lấy con “Gà” kia, lại bị Si Mị dùng mỏ hung hăng mổ một cái chóc, lúc ấy mới phát giác té ra là một con ung, còn chưa kịp lên tiếng nhận xét, một thanh âm nghi hoặc đã vang lên bên cạnh: “Quái, không phải Si Mị của thập lục đây ư? Sao có thể ở chỗ người?”

Vũ Văn Hạo Chính ngoáy cổ qua nhìn, rốt cuộc là đoàn người của thái tử điện hạ, vội vàng kéo cháu trai nhà mình hành lễ.

“Miễn lễ! Si Mị của thập lục ai thân cận cũng không chịu, hung hăng y như nàng, không ngờ người rất có bản lĩnh, Si Mị lại có thể ngoan ngoãn ngoan nằm ở trong lòng người.” Thái tử từ từ trên xuống dưới quan sát Vũ Văn Dật Thần, vì không nhận ra, nên hỏi, “Tên!”

“Là Vũ Văn Dật Thần đại chất tử của thần.” Dật Thần ôm chính là ung của Liễn Vương? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vũ Văn Hạo Chính thấy hết sức khó hiểu.

“Người đứng là Vũ Văn A Đầu ấy? Xem người ăn bận thế này, đã vào Ngự Lâm Quân rồi. Vũ Văn thống lĩnh, Ngự Lâm Quân từ bao giờ kẻ thiếu não, võ công tệ hại như hân cũng có thể vào? Vũ Văn Gia bọn người lá gan không nhỏ a!” Thái tử nửa châm chọc nửa không đẹp lòng mà chất vấn, hân vì quan hệ với Vũ Văn Dật Phàm nên biết đến nhân vật có danh xưng A Đầu.

Đoán chừng trong chúng hoàng tử chỉ có mình Dịch Vũ Liễn không biết danh gọi A Đầu của Vũ Văn Dật Thần, thành ra, các hoàng tử sau lưng thái tử đã bắt đầu bàn tán xôn xao về Vũ Văn Dật Thần, tiếng chế nhạo, tiếng khinh thường, liên tu bất tận, không ai nói lời tốt đẹp.

Đứng lẫn trong đám thư đồng theo sau hoàng tử, Vũ Văn Dật Phàm lẳng lặng nhìn đại ca hân, nghĩ thầm, đại ca hân cả Ngự Lâm Quân cũng khỏi ở lâu, nhưng mà như thế cũng tốt, nếu đại ca hân không có chỗ đứng như trước, hân trái lại có thể buông tha cho đại ca hân, lưu ý một mạng. Bất quá, sao đại ca hân lại ôm con ung của Liễn Vương?

“Việc này...” Vũ Văn Hạo Chính nhất thời nghẹn họng, không nghĩ tới thái tử lại không nề mặt mũi Vũ Văn Gia như vậy, kỳ thực cũng đang không vui.

Dịch Vũ Liễn lúc gần đến Phúc Thọ Viên, từ đằng xa đã nghe thái tử cao cao tại thượng kia đang trách mắng người. Vốn đã mâu thuẫn gay gắt với y, lại nghe mũi dùi trong lời nói đương chia về phía Vũ Văn Dật Thần, A Đầu bị gọi liên tục, sắc mặt tức thì thâm trầm hơn. Mấy lời châm biếm của các hoàng huynh khác cũng truyền vào tai nàng không sót một chữ. Thế là, ba người Tiểu Phúc Tử phía sau nàng khó hiểu nhìn chủ tử nhà bọn hân rõ ràng là cách Phúc Thọ Viên không xa, nhưng lại thi triển khinh công, chạy tới đó.

Đều là hoàng tử nên Vũ Văn Hạo Chính không tiện chỉ trích, mà Vũ Văn Dật Thần lại cứ cúi đầu không hé môi, mặc cho đại gia châm biếm hân, trong lòng nhưng đang thâm oán, châm biếm một gã ngốc bộ thú vị làm ư? Hân đã bảo hoàng tử sống rất vô vị mà, loại chuyện này bọn họ cũng có thể xem như chủ đề nói mãi không ngừng, đạo đức kém! Thật là xui xẻo, gặp phải một hoàng tử ăn đã mất khẩu vị rồi, vậy mà lại nảy ra cả một đám! Ai, đáng thương cho hân, trốn không xong! Bất quá, bọn họ vạch lá tìm sâu thế cũng tốt, nói ngược lại không chừng còn có thể giúp hân một tay, khiến hân không được ở lại Ngự Lâm Quân nữa.

“Ô, thọ tinh của chúng ta tới rồi!” Thanh âm bát hoàng tử vang lên tựa như kinh hi, vốn hân đang muốn nói gì đấy với Vũ Văn Dật Phàm, nên xoay đầu qua, đúng lúc nhìn thấy Dịch Vũ Liễn vội vã tới.

Thọ tinh? Không lẽ là Liễn Vương ư? Tiêu rồi, thật là họa vô đơn chí, thế nào lại đụng mặt tiểu vương gia nữa? Vũ Văn Dật Thần không cùng những người khác dỗi về hướng Liễn Vương, mà cúi gầm đầu xuống, lại còn lên trợn ra sau lưng ngũ thúc hân, hân không thể đào một cái hố ngay lúc này để nhảy xuống, hay là thi triển khinh công, bỏ chạy mất dép, nói tóm lại miễn Liễn Vương đừng trông thấy hân là được rồi. Đáng tiếc, bên trên chỉ toàn là ước vọng của hân.

Chúng hoàng tử đều đánh tiếng chào hỏi Liễn Vương, tiếc là người nào đó trước giờ luôn lạnh nhạt với người, trận này tâm tình không tốt, nhìn bọn họ ai cũng không thuận mắt, dĩ nhiên ngay cả đáp cũng không thêm, ngay tức thì, chúng hoàng tử nghẹn một ngụm khí ngay giữa bụng, nuốt xuống không thông.

“Thập lục đệ, người đã đến rồi.” Thái tử ánh mắt khác thường, chỉ cần nghĩ đến cái gai trong mắt ít năm nay giã lên đầu hân, thu hết sùng ái của phụ hoàng, bị hân xem là đối thủ lại là nữ tử, trong ngực thật không phải tư vị, mắt sạch mặt mũi.

“...” Không trả lời, Dịch Vũ Liễn vẫn tùy tiện như trước, hoàn toàn không xem y như thái tử mà hành lễ, chỉ xác xược liếc y một cái, sau đó, bèn đi tới chỗ Vũ Văn Dật Thần đang đứng như sám hối.

Chung quanh lắng đọng, giác quan thứ sáu của Vũ Văn Dật Thần nói cho hân biết bất thường, hân ở sau lưng ngũ thúc hân tình bơ tiếp tục lùi ra sau, thăm hỏi hân, sớm biết như thế ban này không nên nói với ngũ thúc hân là bị tiêu chảy, phải nằm thẳng căng trên đất già bộ bất tỉnh mới đúng, dù sao vẫn tốt hơn so với bây giờ phải chết!

“Tham kiến Vương gia!” Vũ Văn Hạo Chính vội vàng thỉnh an Dịch Vũ Liễn, đồng thời, đưa tay lui đại chất tử ở đằng sau ra, bắt y đứng bên cạnh mình, cùng hành lễ.

A a a, ngũ thúc, không nên kéo con ra làm chi a! Trốn còn không kịp cơ! Vũ Văn Dật Thần nội tâm kêu lên bi thương, hân gục đầu nhìn mặt đất, mặt khờ kia bỗng chốc héo hắt như khô qua.

Hân mới vừa đứng ổn, đã thấy trước mắt xuất hiện một đôi hài đen, hân dán mắt nhìn vào vạt áo của đối phương, lại không kịp đề phòng một đôi tay thoát khỏi tới chỗ Si Mị trong lòng hân, hân theo phản xạ có điều kiện hất tay đối phương ra, bảo hộ Si Mị, nhưng lui về sau một bước, mới phản ứng kịp, đối phương hân là Liễn Vương, liền chết đứng tại trận.

Hết thấy người trông thấy động tác của hắn, đều cảm thấy thẳng ngực này chắc ngại mệnh quá dài.

Động tác của Dịch Vũ Liễn thoáng dừng lại, sau đó cấp tốc vung tay ra đoạt Si Mị trở về, lần này không bị Vũ Văn Dật Thần phản kháng nữa.

Có người cười hả hê nhìn Vũ Văn Dật Thần, chờ Dịch Vũ Liễn phát biểu.

“Si Mị không thích bị ôm quá lâu, nó sẽ khó chịu.” Dịch Vũ Liễn vuốt vuốt đầu Si Mị, lại thả nó lên vai Vũ Văn Dật Thần, “Để nó đứng thế này được rồi.”

Có đùa không đó, nàng vậy mà không nổi lửa?

“Si Mị cứ giao cho người, đối tốt với nó, thỉnh thoảng bản vương sẽ đến thăm nó. Ngoài ra, tuy đã tặng cho người, nhưng không cho phép đổi tên!” Tiểu Ưng? Đó là tên sao! Còn dám hiềm vì nàng đặt tên không hay, “Nó vốn đã là một con ưng, không cần người nhấn mạnh nữa. Người đặt cái tên đó cũng y như chưa đặt, và lại, nó cũng không còn nhỏ nữa!”

Nghe nàng nói muốn tặng Tiểu Ưng cho mình, Vũ Văn Dật Thần trong lòng tung bùng nở hoa, nhưng nghe nàng nói còn thỉnh thoảng tới xem nữa, nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đó, mỗi nam tử khờ không khỏi rùn mình, trong lòng phát hoảng, tiểu vương gia rốt cuộc lại tính làm gì? Sẽ không phải là kiểm soát tới gặp mình chứ? Sẽ không đâu nha, là hắn nghĩ quá thôi! Đương lúc Dịch Vũ Liễn tiếp tục nói không cho đổi tên, hắn thì thầm, Tiểu Ưng thuộc về hắn, hắn thích kêu sao thì kêu, tiểu vương gia cũng đâu có nghe thấy, bất quá, hắn đặt tên cho Tiểu Ưng vì sao tiểu vương gia lại biết nhỉ?

Chuyện lạ lùng nhất trên đời này đã xảy ra, hoàng đế thị huyết sát tính của bọn hắn vậy mà lại hào phóng tặng ái ưng, lại còn tặng cho một vị tướng thối! Chúng hoàng tử vô cùng kinh ngạc, nhưng càng nghĩ hơn là nàng tâm địa khó lường, đang bắt đầu chiến thuật lôi kéo gia tộc Vũ Văn.

“Vũ Văn thống lĩnh, người lại lạm dụng chức quyền, sắp xếp cho thân thích thiếu năng lực vào Ngự Lâm Quân, chuyện này bản cung sẽ hướng phụ hoàng bẩm báo, người tự lo thu xếp đi!” Thái tử đầu tiên nghĩ không thể để cho Dịch Vũ Liễn có cơ hội, thêm nữa, một trong những chuyện phụ hoàng hắn không thể tha thứ nhất chính là hạ nhân lạm dụng chức quyền, bỏ nhiệm thân thích, khuếch trương thế lực của mình. Hắn đã nhiều lần bày tỏ với Vũ Văn Hạo Nhiên bọn họ, nhưng đều không lôi kéo thành công, nếu đã không thể dùng cho mình, chỉ bằng hủy nó đi.

“Thái tử điện hạ, việc này...” Cảm thấy bất ngờ, Vũ Văn Hạo Chính không nghĩ tới thái tử lại cùng Vũ Văn Gia bọn hắn đối nghịch. Việc này có thể lớn cũng có thể nhỏ, tất cả mọi chuyện ba huynh đệ Vũ Văn bọn họ tận tâm khổ khổ làm để duy trì vinh quang gia tộc đều thành công toi.

“Thái tử điện hạ đã hiểu lầm! Vũ Văn Dật Thần là thần đệ bảo Vũ Văn thống lĩnh hôm nay tiến cung dẫn theo. Thần đệ dự định cho hắn vào hộ đội tùy thân của mình, nên mới bảo hắn lưu lại trong Ngự Lâm Quân một lúc, xem thử hắn thế nào. Mười lăm tháng giêng hắn sẽ chính thức trở thành một thành viên trong tùy thân hộ đội của thần đệ. Tiểu Phúc Tử, nhớ lấy sớm đem y phục đưa tới Vũ Văn quý phủ.” Dịch Vũ Liễn nữa chừng nhớ tới người bên cạnh nàng cần ăn mặc giống nhau.

“Dạ!”

Mọi người đều bị quyết định này của nàng làm cho sửng sốt, với Vũ Văn Dật Thần thì lại càng như đất bằng dậy sóng, tiểu tử khờ trong lòng trúng một đạo sét từ trên trời bổ xuống, tức khắc toàn thân bị thiêu đến cháy đen còn bốc cả khói.

A a a! Hắn như mong muốn được toại nguyện, không phải vào Ngự Lâm Quân nữa rồi, nhưng mà, tình cảnh sao phải biến đổi kinh khủng thế này, vừa thoát khỏi hang sói, lại rơi vào miệng cọp! ? Tiểu vương gia này y cực, đúng là, tâm địa khó lường!

“Thập lục đệ, người đang nói đùa thì phải! Để tên ngực này vào tùy thân hộ đội của người? Quá nực cười, người nếu như thiếu người mà nói, có thể tuyển Vũ Văn Dật Phàm, đệ đệ hắn thế nhưng so ra còn mạnh hơn hắn nhiều!” Bát hoàng tử còn xem thường mà nhấn mạnh, cảm thấy thật quá sức tưởng tượng rồi.

“Hiếu Dân cũng có thể, nói chung, ở chỗ này chọn đại một người, cũng tuyệt đối mạnh hơn hắn!” Lôi kéo kiểu này cũng quá lộ liễu rồi, thái tử mặt dày châm chọc.

Ở đây không tới phiên Vũ Văn Dật Thần nói, cho nên hắn thủy chung cuối đầu, không nhìn tới ai, thầm nghĩ vận xui đúng là không cần lý do để tới.

“Không cần các vị hoàng huynh quan tâm, đối với người vô năng, hoàng đế ta thế nhưng trước giờ không có hứng thú, ở chỗ này nếu như thật chọn đại một người năng lực cũng cao, há chẳng phải ta đã tuyển làm hộ vệ cận thân từ lâu rồi sao?” Ngắm mĩa mai những kẻ này năng lực không tới đâu, Dịch Vũ Liễn trầm tĩnh đảo mắt qua tất cả mọi người, sau cùng dừng lại trên người bát hoàng tử, “Bát hoàng huynh, hoàng đế ta nhớ được người năm đó thế nhưng cực lực đề cử Vũ Văn thiếu tông chủ làm thư đồng của ta, thế nào, Vũ Văn thiếu tông chủ năng lực xuất chúng thế nào lại biến thành ngu dốt rồi? Bát hoàng huynh, người nói chuyện trước sau không giống, rốt cuộc là có dụng ý gì?”

“...” Rõ là gây ông đập lưng ông, bát hoàng tử bị nàng đề tỉnh, mới nhớ lại chuyện nàng tuyển thư đồng từ trước đây rất lâu, trong bụng tức đến giậm chân, nha đầu chết tiệt này, nhớ kỹ như vậy làm gì! Còn phản ứng nhanh như thế làm chi!

“Khi ấy ta đã định tuyển hắn làm thư đồng, thế nhưng hắn không tham gia thi tuyển, giờ chẳng qua là chậm mất mười hai năm thôi, cho nên các vị hoàng huynh không cần kinh ngạc thái quá.”

Lặng im như tờ, trong lòng mỗi một người đều là ngũ vị tạp trần, đồ kị, hết hồn, không dám tin, xem thường, vân vân, đủ loại xúc cảm đan xen trong lòng.

Thư đồng bên cạnh chư vị hoàng tử cảm thấy như bị hạ thấp, A Đầu cũng có thể được Liễn Vương coi trọng, bọn hắn vậy ngay cả A Đầu cũng không

bằng, còn đám hoàng huynh của Dịch Vũ Liễn lại ngửi thấy mùi nguy cơ, nằng ngay cả A Đẩu cũng dám dùng, hiển nhiên không biết nàng lại đang mưu toan chuyện gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 25: Thắng Bại Khó Phân

Tốt lắm, đám mấc dịch bị nàng chọc điên rồi, Dịch Vũ Liễn rất hài lòng, lại lạnh giọng nói: “Các vị hoàng huynh đều đứng đây làm gì, còn không vào vườn đi.” Ý nàng có chút muốn đuổi người, tránh cho bọn hần lại tiếp tục xoi mói người nào đó nữa.

“Giờ cũng không còn sớm, cũng nên vào rồi. Hôm nay là tiệc sinh thần của thập lục đệ, hộ đội tùy thân của nàng lại vừa tuyển thêm một người, có thể nói là chuyện tốt liên tục, chúc mừng người, thập lục đệ.” Ngữ điệu không nhanh không chậm, giọng điệu ôn hòa, thập nhị hoàng tử nét mặt cười nhạt nhẽo, liếc mắt sang Vũ Văn Dật Thần từ nãy đến giờ vẫn cuối đầu, rồi lại như kiểu huynh đệ trong gia đình hòa thuận trêu ghẹo nhau mà nói với Dịch Vũ Liễn, “Đúng rồi, thập lục đệ, phụ hoàng lần này thế nhưng ban thưởng cho người ba vị mỹ nữ, người niên kỷ cũng không còn nhỏ, trước đây bị chiến sự làm lỡ vớ, nay đã trở về, đêm nay cũng nên làm người lớn rồi!”

Lời vừa nói ra, bên cạnh bên có người phụ họa, giỡn cợt, tất cả hoàng tử và thư đồng biết được tin tức kia, đều đang chú ý đến phản ứng của Dịch Vũ Liễn.

“Ân, Tiểu Phúc Tử, người đâu?” Dịch Vũ Liễn mặt không đổi chút sắc, thần nhiên ân lại một tiếng, rồi hỏi Tiểu Phúc Tử, trong lòng thế nhưng đã chán ghét tên thập nhị hoàng tử này đến cực điểm rồi, mỗi lần đều như hảo tâm, như vô ý, kỳ thực đều có dụng tâm khác, giả nhân giả nghĩa!

“Nô tài đáng chết, thỉnh Vương gia thứ tội! Vì Vương Gia Phủ đã muốn chuẩn bị xong, nô tài liền cho người dọn dẹp viện tử, sắp xếp cho ba vị mà hoàng thượng ban thưởng vào đó, các nàng đã không còn ở trong cung nữa.”

Ai, nữ tử đáng thương, đã bị tổng tới tổng lui như vậy, Vũ Văn Dật Thần vốn đương nghĩ tới vấn đề khác, nhưng vẫn cứ tiếp thu đối thoại của bọn họ bên tai, mạch suy nghĩ vì thế mà liền bị chuyển hướng.

“Thập lục đệ không phải hết năm mới dọn nhà à? Phúc công công, chủ tử nhà người hiện tại ở xa mới về, là lúc tinh thần và thể xác đang cần thư thái! Người làm thế rõ ràng là không có mắt! Còn đứng ngây ngốc ở đây làm gì, mau phái người tới Liễn Vương Phủ đón người tiến cung a!” Nhìn thử xem, hần làm huynh trưởng thật nhiệt tình biết bao, chỉ vì hảo tâm mà lo lắng thôi, bát hoàng tử cười đến vô cùng thân thiết.

Vũ Văn Dật Thần vụng trộm nhìn bát hoàng tử một lát, nhớ tới lúc trưa bị hần chăm chọc mà oán thầm, người xấu a người xấu, nhìn kiểu cười ấy xem, cười tà, không có hảo ý!

“Không cần phiền phức như vậy!” Dịch Vũ Liễn bực bội hướng Tiểu Phúc Tử xua xua tay, bảo y đứng lên không cần quỳ thỉnh tội nữa.

Hừ hừ, không cần phiền phức gì chứ, xú nha đầu, lúc này lại muốn nhìn xem người còn giả bộ thế nào, cũng không tin người không lộ cái đuôi! Bát hoàng tử nghĩ thầm.

“Nghe nói bát hoàng huynh gần đây mới có một mỹ cơ, chắc hẳn đã dạy dỗ tốt rồi nhỉ, không bằng cứ đem làm quà sinh thần tặng cho đệ đệ ta, chỗ huynh đệ ta không ngại cùng hoàng huynh người dùng chung một nữ nhân. Hơn nữa, trong cung quy định hoàng tử tròn mười bốn tuổi, sẽ có nha đầu thông phòng hầu hạ bên người, đáng tiếc lúc đó ta đi Ngự Phong Quốc, trở về lại bận rộn chiến sự, mới trì hoãn. Chuyện lần đầu, vẫn là nên tìm người khéo léo, chơi mới được tận hứng.” Câu chuyện đã chuyển, Dịch Vũ Liễn lại chủ động đòi người. Nàng nhếch khóe miệng, cười như không cười, cả người lộ ra nét phóng túng, trông mắt thăm trầm nhìn lom lom các hoàng huynh của nàng, muốn nhận định xem cuối cùng những ai đã biết được thân phận nữ nhi của nàng rồi.

Trong một cái chớp mắt, các hoàng tử, thư đồng có dụng tâm xấu muốn thăm dò phản ứng của nàng, đã bị sét đánh, khóe miệng không kiềm được giật giật, nàng nàng nàng, thật là nữ ư? Là tên hỗn đản nào đưa tin về? Người thì lặn mất tăm! Bọn họ không phải bị lừa chứ! Nhìn nàng xem, hay là hần? Ngoại trừ khuôn mặt có nét nữ tính ra, chỗ nào có mùi nữ nhân? Một nữ tử có thể giả bộ đến lợi hại như nàng ư? Vì thế mà, lòng tin nhận định Dịch Vũ Liễn là nữ tử đã bị rạn nứt.

“...” Bát hoàng tử cảm lạnh một phen, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe Dịch Vũ Liễn nói thêm

“Nếu bát hoàng huynh không để tâm mà nói, cũng có thể ở bên cạnh chỉ điểm đệ đệ ta một chút! Cùng chơi luôn cũng được!” Tựa như ngại những người này chưa chịu đủ đã kích, Dịch Vũ Liễn lại hồ hững bỏ thêm hai câu kia. Từ đầu tới đuôi, trên khuôn mặt xinh đẹp mang nét nữ tính của nàng không có một chút bối rối, không một điểm hoang mang chột dạ, hừ, đấu với nàng, đợi cho nào phát triển đi!

Ọe! Tên gia hỏa trước giờ thị huyết, trong phương diện này, sẽ không có ham mê đặc thù, hứng thú buồn nôn gì chứ! ? Tường tượng đến cảnh nàng nói, mái hiên bên này lực chống không đủ, bị sấm đánh liên ba trận, triệt để tử trận, nửa ngày sau mới nặn ra lời: “Thập lục đệ nói đùa, làm huynh trưởng,

muốn tặng cũng phải tặng người thứ tốt nhất, ngày mai ta tặng hai người thân thể trong sạch qua quý phủ.”

Này, này, này, cũng quá buồn nôn đi thôi! Loại lời này mà cũng có người có thể nói ra miệng! ? Vũ Văn Dật Thần bỗng đứng ngẩn đầu lên, lấy làm lạ mà tròn mắt nhìn Dịch Vũ Liễn đang đưa lưng về phía hắn, bây giờ thế nhưng không chớp mắt mà nhìn nàng, muốn nhìn thử xem rốt cuộc là nhân vật nào mà có thể nói ra lời nói kinh thế hãi tục thế kia.

Hắn uốn thẳng thắt lưng, dùng mắt đo phát hiện vị tiểu vương gia này thân cao đại khái đến chớp mũi hắn, vóc người tựa hắn không béo cũng không gầy, mặt lớn lên... , di, mặt lớn lên ra sao ấy nhỉ? Mặt khờ chuyển dần sang nghi hoặc, bắt đầu nghiêm túc hồi tưởng lại, a, hắn chỉ nhớ được diện mạo tiểu vương gia lúc bốn tuổi, diện mạo hiện nay chưa từng chú ý qua!

Lòng hiếu kỳ trời dấy, Vũ Văn Dật Thần lặng lẽ dịch người sang phải, mức độ vừa phải, ló đầu ra trái nhìn, lại ló đầu ra phải nhìn, đáng tiếc nhìn chưa được, đang suy nghĩ xem có nên nhích tới phía trước chút nữa không, hay là lên cầm viên sỏi chơi Liễn Vương một cái, để đối phương quay đầu lại, lúc ấy mình có thể nhìn được, một bàn tay to lại đột ngột xuất hiện bên trái hắn, túm lấy cánh tay hắn, ra sức lôi hắn về vị trí cũ.

“Người đang làm gì? Đừng lộn xộn!” Vũ Văn Hạo Chính hạ thấp giọng nói. Vốn ý đang lúc chú ý Liễn Vương bọn họ, dư quang nơi khác thoáng thấy đại chất tử giống như con cua bò ngang sang bên cạnh, y khó hiểu lại sợ sinh chuyện, khẩn trương xách nó về.

Bị ngũ thúc nhà mình túm vững, Vũ Văn Dật Thần không cục cựa được, đành phải thôi, nhưng tầm mắt vẫn không dời khỏi Dịch Vũ Liễn, bụng thì mãi niệm, xoay lại, xoay lại mau, để hắn nhìn xem lớn lên thế nào!

Đáng tiếc là hai người lúc này còn chưa luyện tới cảnh giới thần giao cách cảm, Dịch Vũ Liễn còn đương dùng ngữ điệu không vui nói với bát hoàng tử: “Ngày mai? Hoi muộn! Cứ để Tiểu Phúc Từ nhà ta lãnh về luôn hôm nay đi!”

Nữ tử chỗ nào đâu! Quý háo sắc thì có! Bát hoàng tử mắng hừ một tiếng đáp lại: “Thập lục đệ, người cũng phải để ta tỉ mỉ chọn lựa rồi mới tặng người được chứ!” Có thể an trí bên người thập lục, hắn phải hảo hảo mà tuyển người mới được!

“Thôi, vậy mai Tiểu Phúc Từ lại đến quý phủ của người lãnh người. Kỳ thực cũng không sao, ta vốn đã tính tới nay trong tiệc hưởng phụ hoàng xin một nữ nhân, bất quá, chỉ có một nữ nhân, đêm nay hơi ít!” Khuôn mặt băng lãnh của Dịch Vũ Liễn biểu lộ sự bất mãn.

“...” Triệt đề nín lặng, bọn họ thực sự đoán không nổi cuối cùng thằng ôn này là nam hay nữ, nói nàng là nam, y phục của nàng luôn che kín cổ, khiến người ta nghi ngờ, thấy có vấn đề, nói nàng là nữ, nàng ngoại trừ bề ngoài giống nữ ra, hành vi có điểm nào giống nữ. Việc có thể dùng bóc trần thân phận nàng nhất, nàng lại không hề có ký, thậm chí hết sức chủ động. Đương nhiên, bọn hắn cũng nghĩ đến biết đâu nàng đang cố ý huyền hoặc, nhưng trong lòng đã không nhìn được lưỡng lự không thôi về giới tính của nàng. Nếu không, thực ra nữ nhân cũng có thể cùng nữ nhân một chỗ? Chớp mắt, có vài kẻ nghĩ tới hướng này phát lạnh mà rùn mình một trận.

Nương a! Mới mười bảy tuổi, hắn đã muốn ngắt biết bao nhiêu hoa rồi? So với đám vương công quý tộc này, cha ta vẫn còn tốt chán, năm ngón tay đã có thể đếm hết. Tiểu vương gia này, tính tình quái đản, ham thích bắt lương, phẩm vị cũng kém, hắn sao lại xui tới mức phải vào hộ đội tùy thân của tên này cơ? Còn bộ y phục ấy nữa, hắn phải mặc bộ y phục đen thui, khó coi a! Không được! Hắn phải nghĩ biện pháp xem, quái, ban này vì sao tiểu vương gia lại biết đến cái tên Tiểu Ưng này, hơn nữa còn nói dối bảo vệ Vũ Văn gia bọn hắn, với lại, bộ dạng hình như đối với năng lực của mình rất chắc ăn? Vũ Văn Dật Thần không ghim nổi lại đem mạch suy nghĩ quay ngược về nghi vấn trong lòng trước kia, trầm ngâm suy nghĩ.

Dịch Vũ Liễn bỏ lại một câu chọc người trái ngang sau cùng xong, mặc kệ chúng nhân bước vào Phúc Thọ Viên trước.

Thái tử tức đen cả mặt vì nàng dạo gần đây không coi ai ra gì, lại còn bước vào vườn trước cả hắn, quay sang bát hoàng tử, nguồn tin, hung hăng trừng mắt, tiếp đó cũng tiến vào trong vườn.

Các hoàng tử từng người một lục tục kéo theo, bát hoàng tử bức bối vô cùng đứng lại tại chỗ, quay sang Vũ Văn Dật Phàm, nguồn tin sơ khai, mắt húng mà oán hận nói: “Ta sớm đã nói, thập lục nếu như là nữ, ta đã có thể yên...” Nói được giữa chừng, hắn phát hiện Vũ Văn Dật Phàm và thập nhị, thập tam hoàng tử thân sắc bất thường, thỉnh thoảng ngoảnh lại, lại thấy Tiểu Phúc Từ trước đó đã theo Dịch Vũ Liễn đi vào trong viện, không biết từ bao giờ, lại im hơi lặng tiếng bước ra, đứng gần cổng vào vườn, nhìn lom lom hướng mình.

Bát hoàng tử trong lòng cả kinh, từ trên mặt đối phương không phán đoán được y có nghe thấy mình nói hay không.

Tiểu Phúc Từ mặt không gọn chút sóng, thấy bát hoàng tử đã phát hiện ra mình, lập tức khom lưng, cup mắt, giấu đi sự am hiểu rõ ràng trong mắt, cung kính nói: “Bát điện hạ, người xem ngày mai nô tài đến quý phủ của người lĩnh người lúc nào thì được?”

“Buổi sáng!” Bát hoàng tử trả lời rất dứt khoát, trong bụng hoài nghi y cố tình trở ra xem xét bọn họ, hay là thập lục đã bắt đầu nghi ngờ rồi?

“Buổi chiều đi!” Thập nhị hoàng tử bỗng chen vào một câu như thế.

“Đúng, khoảng gần tối.” Bát hoàng tử vội vã chữa lại.

“Vậy nô tài liền cứ thế bẩm báo với Vương gia nhà ta, nô tài xin phép cáo lui!” Nói xong, y lại trở về vườn.

Thập nhị hoàng tử liếc bát hoàng tử một cái, một liếc kia mang theo ý không vui và cảnh cáo, bảo hắn lần sau nói năng cho cẩn thận một chút.

Bát hoàng tử tự biết sai, ngượng ngùng vội thanh thanh cuống hống, đi vào trong vườn.

Lục tục lục tục, người kéo đi hết, chỉ còn hai thức cháu Vũ Văn Hạo Chính.

Trong lúc Vũ Văn Dật Thần vẫn còn mãi nghĩ, Vũ Văn Hạo Chính lại cân nhắc sự tình ban nãy, không chắc có nên để đại chất tử đi vào vườn, lấy tư cách là hộ vệ, tham dự buổi tiệc sinh thần nữa không.

Ngay lúc này, Vũ Văn Hạo Nhiên chạy vội về, y đứng hứng gió lạnh nữa ngày bên thạch kiều, sau khi hồi phục tinh thần, phân tích căn nhắc, đã có chủ định.

Thấy đại ca nhà mình tới, Vũ Văn Hạo Chính vội vã thuật lại sự tình đã phát sinh, cuối cùng bàn bạc, nói: “Ta nói, Dật Thần nó còn vào vườn nữa không?”

“Đương nhiên là không, còn lượn lờ trước mặt Liễn Vương chi vậy! Tiệc sinh thần kết thúc, ta sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục Liễn Vương đổi ý thu Dật Tân vào tùy thân hộ đội. Người tự mình xuất cung về nhà đi!” Hai câu đầu là nói với đệ đệ, câu cuối cùng thì quay sang nhị tử nói, kết quả, cặp huynh đệ đây phát hiện bé khờ nhà mình vậy mà đang lạc vào cỏi thần tiên. Đang muốn đẩy hấn thử, để hấn quay trở về, thì lại thấy vẻ suy tư trên mặt khờ của người nào đó nhoáng cái đổi sang vẻ kinh ngạc, tiếp đó biến thành mặt khổ qua, chớp mắt, lại đi tới một hốc hẻo lánh, ngồi chồm hổ xuống đó.

A a a! Nhất định là lúc mình nói chuyện với Tiểu Ứng, Liễn Vương đã nghe thấy, mà mình lại không hay không biết, chứng minh võ công của đối phương cao hơn mình, Liễn Vương vì sao có thể nghe mình nói chuyện, nhất định là hấn bị thượng huyền thiên âm của mình dẫn tới! Trời ạ! Trăm tính vạn tính cũng không bằng trời tính! Lại thêm, lúc nhỏ gặp hấn, đối với một tiểu oa nhi, mình không có lòng phòng bị, để hấn nhận ra vài phần bản tính của mình! Vũ Văn Dật Thần rốt cuộc đã thông suốt, trong lòng kêu khổ, nhìn không được trốn trong một hốc xoắn quýt mãi.

Tiểu tử này đang làm gì? Vũ Văn Hạo Nhiên chịu không nổi, bước tới túm hấn lên, “Người đang làm gì hử, hiện tại xuất cung về nhà ngay cho ta!”

“A?” Vũ Văn Dật Thần quay qua nhìn thấy cha hấn, khỏe mặt hừ hừ thực thực vương lệ, “Dì? Cha, sao người ở đây?”

“...” Y đã nói mà, Liễn Vương kia nhất định tìm nhầm rồi! Làm sao có thể đưa tiểu tử khờ nhà y vào hộ đội tùy thân chứ! Vũ Văn Hạo Nhiên ngán ngẩm nhìn con nói thêm lần nữa, “Về nhà đi!”

“Nga, đã biết.” Vũ Văn Dật Thần rất khôn ngoan lên tiếng trả lời, quyết định về nhà mới nghĩ tiếp đối sách, để ứng phó với tình huống quá rủi ro trước mắt.

Đáng tiếc, hấn còn chưa đi, ba người đã nghe thấy một giọng nói chói tai, sắc mùi thái giám, nói rằng: “Vũ Văn thiếu tông chủ xin dừng bước.”

Ba người thay đổi tầm nhìn, nhìn lại, Tiểu Phúc Tử y lại từ trong vườn bước ra, y cung kính hành một cái lễ với hai huynh đệ Vũ Văn Hạo Nhiên xong, lại nói với Vũ Văn Dật Thần: “Vũ Văn thiếu tông chủ, Vương gia nhà ta cho mời!”

Nương, xong rồi, hấn bị người triều quần, tiểu vương gia âm hồn bắt tán kia, lại tính làm gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 26: Tiếp Xúc Thân Mật

♥

Địch Vũ Liễn không cần nghĩ ngợi thò tay đoạt lấy một khối cao điểm trên đĩa của Vũ Văn Dật Thần, cướp về bên miệng rồi lại cảm thấy mắc cỡ, vội vã xoay người về mới ăn...

Vũ Văn Dật Thần bối rối, tiểu vương gia đang chơi cút bắt với hấn à? Sao cứ lấy cái ót nhìn hấn...

♥

Đường đường Vương gia mời người đi, sao có thể tiêu sái nói tiếng “Ta không đi”, đó là lý do mà, Vũ Văn Dật Thần chỉ có thể gào thét ba chữ này trong lòng, đồng thời y rũ quay sang nhìn cha và ngũ thúc hấn. Tiếc là, bọn họ cũng bó tay, hấn chỉ có thể không tiếng động nói tạm biệt với bọn họ, theo Tiểu Phúc Tử đi tới Phúc Thọ Viên. Ô, lần này biết đâu là vĩnh biệt, hấn thảm! Mặt khờ héo hắt như khổ qua.

Vũ Văn Hạo Nhiên hai người thấp thỏm không yên, đi theo đằng sau, nhưng sau khi vào vườn, chỉ có thể ngồi vào vị trí của mình, lom lom nhìn theo Vũ Văn Dật Thần.

Trong Phúc Thọ Viên ánh nến sáng choang, vì mừng sinh thần của Liễn Vương mà trang trí vô cùng rộn rã. Trên bàn đã dọn sẵn trà và cao điểm (bánh ngọt), bốn phía thị vệ trùng trùng, cung nữ thái giám đứng bên cạnh hầu hạ đầu ra đẩy.

Trên chủ vị, hoàng thượng và hoàng hậu còn chưa tới. Hai sườn bên dưới là chỗ chư vị hoàng tử và triều đình chúng thần ngồi, mỗi sườn đều xếp thành hai hàng. Hoàng tử ngồi hàng trước, dựa theo tuổi tác lớn bé lần lượt ngồi, thư đồng của bọn hắn ngồi đằng sau.

Địch Vũ Liễn vô luận tiệc tùng gì đều sẽ không cùng ngồi với các hoàng tử, nàng sở dĩ ngồi ở đối diện, mà vì hôm nay nàng lại là thọ tinh, cho nên cùng với thái tử hai bên ngồi ở vị trí thủ tọa bên dưới. Bên nàng lần lượt là Quyết Vương và mấy Vương gia cao tuổi bọn hắn. Những vị trí khác thì dựa theo trái vẫn phải võ, quan chức lớn bé theo tứ tự mà xếp cho các quan viên ngồi.

Ngồi ở hàng trước, chỉ có Liễn Vương là sau lưng trống rỗng, không đặt thêm bàn. Thứ nhất là nàng không thích có người ngồi sau, cách nàng quá gần, nàng sẽ khó chịu, ngay cả bốn tâm phúc của nàng, nếu như đứng sau lưng nàng, trước giờ đều phải bảo trì một khoảng cách nhất định với nàng, đứng gần một chút, cũng phải được nàng cho phép. Thứ hai là vì không ai dám ngồi sau nàng, nên lúc cung nữ thái giám chuẩn bị, tự động chừa chỗ đó ra, trực tiếp bày chỗ kế tiếp.

Bởi thế, đối với việc Địch Vũ Liễn sau khi ngồi xuống phân phó Bích Tiêu vài câu, sau lưng nàng liền dư ra một cái bàn, mọi người đều cảm thấy hiếu kỳ, tuy là đang hỏi han tán dóc với nhau, cũng không khỏi ném ánh mắt lên người Tiểu Phúc Tử đang lĩnh mệnh rời khỏi Phúc Thọ Viên, cách một lúc lại chú ý tới động tĩnh ngoài cửa một tý, ngầm đoán xem ai sẽ ngồi ở vị trí kia.

Thành ra, Vũ Văn Dật Thần ngay khoảnh khắc cùng Tiểu Phúc Tử đặt chân vào Phúc Thọ Viên, liền đương nhiên trở thành tiêu điểm trong mắt vạn chúng.

Tầm mắt mọi người di chuyển theo hắn, đối với thân phận của hắn cảm thấy hiếu kỳ. Lúc mà có kẻ nhận ra hắn, nhận ra con ung trên vai hắn, tin A Đầu vậy mà ngoài ý muốn xuất hiện, còn vác theo ái ung của Liễn Vương nhanh chóng lan rộng khắp khu vườn, chỉ chớp lát chúng nhân đã thì thầm nghị luận, xoi mói lao xao.

Đầu óc Vũ Văn Dật Thần đang xoay vần, suy nghĩ xem tới lúc hội ngộ, hắn nên ứng phó thế nào. Hắn không để ý tới những ánh mắt khác thường bên cạnh truyền tới, nhắm mắt theo đuôi mà bám gót Tiểu Phúc Tử. Hắn không thích thành kẻ bị người chú ý, cho nên cũng không nhìn ai, thủy chung dán mắt vào vạt áo của Tiểu Phúc Tử.

“Vũ Văn thiếu tông chủ, thỉnh người nhập tọa!” Đợi tới tuốt đằng trước, Tiểu Phúc Tử dừng bước, xoay lại, chỉ vào chỗ để trống kia nói.

Vội dừng lại theo, Vũ Văn Dật Thần nghe thấy câu ấy, bối rối ngẩng đầu nhìn y, thấy động tác của y, mặt có hơi khó hiểu, do dự một chút, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Thế là, A Đầu đại nhân trong truyền thuyết, sau khi trở thành tiêu điểm của chúng nhân, liền cứ thế, dưới biết bao cặp mắt lom lom dòm, ngồi xuống đằng sau Liễn Vương.

Liễn Vương lại cho phép người ngồi đằng sau, còn là vị A Đầu tư chất ngu đần đến cực điểm kia, chuyện này huyền diệu cứ như một con cọp khát máu bất thành linh hóa thành con mèo nhỏ dịu ngoan, chớp mắt, hầu như tất cả mọi người đều thì thầm rỉ rả.

Sở dĩ lại cho phép hắn cùng nhập tiệc, kì thực là vì sau khi Địch Vũ Liễn đi vào vườn, thấy Ngự Lâm Quân bảo hộ hai bên, lại nhớ đến hôm nay Vũ Văn Dật Thần mời nàng ăn một bữa mỹ vị, còn tặng lễ vật sinh thần, bèn nghĩ bánh ít đi thì bánh qui lại. Mặc dù, việc thế này trước đây chưa bao giờ xuất hiện trong từ điển hành sự của nàng, nhưng nàng vẫn phải Tiểu Phúc Tử mời hắn đến, tham dự tiệc sinh thần của nàng.

Vũ Văn Dật Thần sau khi ngồi xuống, thấy cao điểm trên bàn, mắt sáng rực, lẽ nào mới hắn tới ăn? Tiếp, rất đương nhiên ngẩng lên, nhưng lại bị hắc y nhân ngồi trước mặt dọa cho một trận, god! Ngồi đằng trước hắn sao lại là Liễn Vương! ? Nhận ra đối phương từ quần áo xong hắn sùng sốt đến lông tóc đều dựng đứng cả lên.

Hắn liền ngồi chỉnh chu, không dám lộn xộn, chăm chú nhìn cái ốc của Địch Vũ Liễn, bất quá mắt lại không nhịn nổi thường xuyên dòm xuống đĩa cao điểm trên bàn, thềm thượng, mai hoa cao, nhìn có vẻ rất ngon, còn có quế hoa cao, rất xinh xắn tinh xảo, ăn, ăn nhất định rất ngon!

Vũ Văn Dật Thần ngồi ngay ngắn một hồi, cũng không thấy tiểu vương gia quay lại, cũng không nghe nói tới chuyện phải nghiêm phạt mình, không xác định được mà nghĩ, hay là định mời hắn tới ăn nhỉ?

Hắn quét nhanh chung quanh một tý, phát hiện không ít ánh mắt tập trung lên người hắn, tức thời, hắn cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhưng không bao lâu sau, hắn lại nghĩ, thôi, hắn cũng đâu phải chưa từng bị người nhìn như nhìn quái vật, bọn họ nhìn cứ nhìn, hắn ăn cứ ăn, đâu ai nói gì, hắn được phép ăn.

Nghĩ tới đó, mỡ nam tử khò đã mất sức chống cự với cao điểm trên bàn thò tay bóc một khối mai hoa cao, chậm rãi bỏ vô miệng nhắm nháp, ô ô, vào miệng liền tan, vị ngọt vừa phải, ăn ngon quá! Bữa nay cuối cùng cũng gặp chút chuyện tốt rồi! Hắn cảm động mà nghĩ.

Tiếp đó, vì ăn một khối, cũng không có ai ngăn, liền không khách khí kéo cái đĩa lại gần, lấy khí thế gió cuốn mây tan, một người một miệng, quét sạch trọn mâm cao điểm.

Địch Vũ Liễn xoay lại nhìn hắn, ngay lúc hắn đương miệt mài tiêu diệt cao điểm, trông thấy nét mặt thỏa mãn của hắn, nàng nghi hoặc mà xoay đầu về, nhìn cao điểm trên bàn mình, lòng nghĩ: bộ ăn ngon lắm à? Bị dâng ăn của người nào đó mê hoặc, làm nàng thèm thòm, Địch Vũ Liễn thò tay nhắc lấy một khối cao điểm vốn nàng không chút xú thích, ném một miếng.

Vẫn là mùi vị thường ngày, rất bình thường, nhưng vì sao hắn ăn ngon lành như thế? Lẽ nào đĩa hắn ăn ngon hơn? Địch Vũ Liễn lần nữa quay đầu lại, nói

định lấy một khối trên đĩa hân ném thử, nhưng phát hiện đĩa trên bàn người nào đó đã gần sạch boong, vì thế mà, nàng liền rất thuận tay đem đĩa cao điểm trên bàn mình, đưa tới trước mặt Vũ Văn Dật Thần.

Vũ Văn Dật Thần mới vừa nuốt xuống khối mai hoa cao cuối cùng, đương lúc cảm thấy chưa tận ý, chê đĩa này nhỏ quá, chứa không được mấy khối, đã thấy trước mắt xuất hiện một đĩa cao điểm, còn có bánh đậu xanh! ? Vừa rồi trong đĩa hân đâu có!

Ngay tức thì, người nào đó cười đến mắt cong như lưỡi liềm, hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ, vui vẻ vừa thò tay nhận, đặt xuống bàn, vừa liên tục gật đầu, nói: “Cảm tạ! Cảm tạ!” Muốn nói ai hảo tâm vậy ta, hân ngẩng lên nhìn một cái, phát hiện đối phương cấp tốc xoay người về, lại là Liễn Vương! Chóp mắt, hân cứ ngây đơ ra đó, đường nhìn chậm rãi hạ xuống, dừng trên cao điểm, lại bắt đầu xoắn quýt trong vấn đề ăn hay không ăn.

Nụ cười thoải mái hồn nhiên đã lâu không gặp kia, chạm vào trong tâm Địch Vũ Liễn, bỗng chốc khiến nàng có chút bối rối mà xoay về, không ngừng suy nghĩ xem mình rốt cuộc đang phát điên cái gì vậy.

Địch Vũ Liễn vì hành vi khó hiểu của mình khiến cả người nàng bất giác tăng thêm vài phần khí tức thâm trầm, lại thêm trong lúc lơ đãng nhoáng thấy có kẻ đang đổi sang bên này, bỗng cảm thấy không vui, mắt âm lãnh trợn trả lại, đám người kia bị dọa đến vội vã chuyển đường nhìn, tức khắc xóa đi ý nghĩ muốn thảo luận về hành động kỳ lạ của Liễn Vương, tên Vương gia này không dễ chọc, nghị luận loạn, là phải rồi đầu!

Vũ Văn Dật Thần đang thêm cao điểm suy đi nhắc lại nhiều lần, vẫn vô phương chống lại sức quyến rũ của mỹ thực, lòng nghĩ biết đầu nhân gia Liễn Vương có hảo ý, hân đừng ngộ giải nhân gia, ngoài ra, có rủi ro gì, lát nữa lại suy tính, ăn trước cho tận hứng rồi hãy nói!

Ngay khi hân đang cân quết, Địch Vũ Liễn lại nhìn không được mà ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện hân vẫn ăn ngon lành, lần này nàng nhưng không cần nghĩ ngợi mà thò tay đoạt lấy một khối trên đĩa thật, cướp về bên miệng rồi lại cảm thấy mắc cỡ, vội vàng xoay người về mới ăn. Quái, thật sự ăn ngon hơn rất nhiều! Địch Vũ Liễn không nhìn được nghĩ như vậy.

Vũ Văn Dật Thần lại ngóc lên, mặt mờ nhìn ót nàng, rồi lại nhìn cao điểm, hân bối rối rồi, cao điểm này khi này bị cướp đi một khối thì phải? Vội lại, tiểu vương gia đang chơi cút bắt với hân ư? Cứ lấy cái ót nhìn hân! Vũ Văn Dật Thần nghĩ ăn, chăm chú nhìn nàng, thầm nghĩ lần sau tiểu vương gia xoay lại, hân liền có thể xem rõ mặt mũi đối phương.

Hân đương chăm chú nhìn Địch Vũ Liễn, bỗng cảm thấy có ánh mắt đang đăm đăm nhìn mình. Hân không chú ý nhìn qua, phát hiện một vị trung niên thân mặc phục sức hoa lệ, rõ ràng là trang phục của Vương gia đang nhìn mình, ngay tức thời, mặt mũi Liễn Vương không còn quan trọng, cuối đầu mới là quy tắc sinh tồn, Vũ Văn Dật Thần vội vàng cúi đầu thấp xuống, lấy ăn để che giấu vẻ mất tự nhiên của mình.

Quyết Vương chăm chăm nhìn kỹ Vũ Văn Dật Thần một hồi nữa, lại nhìn qua hoàng thất đêm nay hành sự có hơi quái lạ, thoáng thấy bùa bình an đeo trên người nàng, thuận miệng hỏi: “Liễn Nhi, người từ khi nào thích đeo bùa bình an rồi? Còn có lục lạc nữa, là nữ tử tặng ư?”

Sao có thể là nữ tử tặng cơ? Là hân tặng! Có ai quy định không thể gắn lục lạc lên đó không? Vũ Văn Dật Thần miệng tràn đồ ăn nên phân bác trong bụng, nói.

Địch Vũ Liễn cuối đầu xuống nhìn bùa bình an và lục lạc nhỏ trên người mình, vốn định trả lời không phải, nhưng nhớ tới thân phận nữ nhi của nàng đã bị tiết lộ với một vài người nơi này, chuyển đầu một cái, lời ra tới miệng đã tức thời thay đổi, lạnh lùng hỏi đáp: “Đúng, là nữ tử tặng, vài hôm nữa sẽ thu nàng vào phủ.”

Thế là, vừa mới cắn một miếng bánh đậu xanh vào, Vũ Văn Dật Thần nghe xong câu này, triệt để bị cao điểm làm cho sặc sụa, ho không ngừng, đỏ bừng cả mặt.

Địch Vũ Liễn xoay đầu lại nhìn hân, thấy hân bị sặc quá trời, mặt khờ kia lộ vẻ đáng thương, vội ra hiệu cho Tiểu Phúc Tử giúp hân vỗ lưng, rất lâu sau, hân hết ho, nàng vô cùng thuận tay đưa ngay cái chén của mình cho hân.

Một chén trà hiện ra trước mắt, Vũ Văn Dật Thần không cảm nghĩ ngại liền nhận lấy, bung lên hóp xuống, nhuận nhuận khí.

Sao có vẻ thân mật quá, hai người nhìn rất hợp, tạo cảm giác như trời sinh một đôi? Hoàng thất trước giờ lạnh nhạt vô tình của hân hành động sao quái dị, sao cứ như đang sùng ái thẳng ngốc này? Quyết Vương trong lòng dậy lên nghi hoặc .

Ngay lúc này, Vũ Văn Dật Thần sau khi uống sạch chén trà trong tay, thầm oán Địch Vũ Liễn trong bụng, Vương gia này quả nhiên không thật hảo tâm, đưa hân cao điểm kỳ thực là muốn sặc chết hân thôi, mưu mô khó lường, giết người không gươm a! Di? Sao lại có hai chén trà? Hân khó hiểu nhìn chén trà trên bàn, lại nhìn chén trà trong tay, rõ ràng chén trong tay giá trị hơn, vội lại không phải là chén hân dùng.

“Vũ Văn thiếu tông chủ, nếu uống xong, xin trả lại chén trà cho gia ta.” Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh hân, cúi người nói nhỏ.

“Ngạ,” Vũ Văn Dật Thần thành thật đem chén trà trả hân, lát sau nhìn không được muốn xác nhận một cái, “Là chén của ngươi?”

“Không phải, là chén chuyên dùng của Vương gia nhà ta!” Tiểu Phúc Tử diện vô biểu tình vớt trả một câu, sau đó lại cầm chén trà đặt trở về. Không nghĩ tới chủ tử nhà mình tịnh không có nói vớt chén trà đi như hân dự đoán, Tiểu Phúc Tử bây giờ mới rốt cuộc xác định tên gia hỏa khờ này đối với Vương gia nhà hân mà nói, đúng là đặt biệt!

“...” Chén chuyên dùng của Vương gia? Vũ Văn Dật Thần bị câu nói của Tiểu Phúc Tử nện cho đầu óc choáng váng, chim nhỏ lượn vòng trên đầu, toàn thân phát lạnh, chén trà tiểu vương gia từng uống? Chén trà một nam nhân đã uống qua! Một nam nhân từng nói qua vài hôm nữa lại thu người tặng bùa bình an vào phủ! A~~~~! Mẫu thân, hân có thể khẳng định tên tiểu vương gia này bị đoạn tụ! Sợ là cả nam nữ đều ăn tuốt! Quả nhiên, thiên hạ không có

bữa ăn nào ăn chùa, tiểu vương gia lại tính dùng chiêu này cho hấn loi là cảnh giác, sau đó, bước đầu tiên tiếp đó, vậy mà đối phương đã đạt được rồi, bọn họ đã gián tiếp tiếp xúc thân mật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 27: Tâm Động Tình Đây

....♥’.... “Tiểu Phúc Tử bỗng nhiên có loại cảm giác, chủ tử nhà hấn nuôi một con A Đầu làm sủng vật, vì cung chiều nó nên ra sức đút nó ăn, mà con sủng vật này cũng rất ngu, cứ ăn lấy ăn để không sợ mình bị trương bụng chết...”....♥’....

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Một tiếng hô to của thái giám đã cắt đứt mối lo nghĩ của Vũ Văn Dật Thần.

Mọi người đứng dậy hành lễ, cùng hô to “Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên thiên tuế!” Hoàng thượng phát phát tay, ý bảo được rồi, đợi y và hoàng hậu lần lượt yên vị xong, mọi người mới ngồi lại chỗ mình.

Ngẫm nghĩ lại, hình như đây là lần đầu tiên hấn diện kiến hoàng thượng, Vũ Văn Dật Thần hiếu kỳ mở to mắt nhìn lên chủ vị thì thấy Duyên Lân Đế đang nhìn sang bên này, hấn ngay tức thì nhìn sang hướng khác, như thể là hấn đâu có gan nhìn trộm thánh nhan đâu.

Duyên Lân Đế là nhìn Dịch Vũ Liễn. Y dạo gần đây tâm tình rất tốt, thập lục tử vừa xuất mã, đã đoạt về tay trọn vẹn vùng đất mà y khao khát nhiều năm, thật khiến y long tâm đại duyệt, càng thêm khẳng định quyết định năm ấy không sai, nhi tử này trước giờ chưa từng để y thất vọng. Y từng dự định Dịch Vũ Liễn tròn mười sáu tuổi sẽ phế truất thái tử, nhưng bị chiến sự làm lỡ, nên vẫn trì hoãn đến giờ mãi chưa hành động. Bất quá, hiện tại nàng đã về, Duyên Lân Đế quyết định năm sau có lẽ nên thực hiện chuyện này rồi.

Thấy Dịch Vũ Liễn vẫn như trước mặt lạnh như tiền, không nói gì, Duyên Lân Đế cũng không để bụng, hài tử này từ lần đầu tiên y gặp, đã là gương mặt lạnh này, nhìn riết cũng sớm quen. Tuy nhiên, đương khi y nhìn lướt qua lại thấy sau lưng nhi tử trước giờ không thích thân cận với ai đang ngồi một người, thật ngạc nhiên, nhắc tay ra hiệu cho Hoàng công công đằng sau tiến lại gần, hỏi xem đây là người nào.

Thanh danh A Đầu, Duyên Lân Đế đại khái có nghe qua, vừa nghe là hấn, y rất ngạc nhiên, nhưng không biểu lộ ra bên ngoài, chẳng nhẽ Liễn Nhi định lôi kéo Vũ Văn gia tộc? Ân, cũng là lúc rồi, trợ lực tăng thêm một phần thì tới khi y lập lại thái tử trong triều đình mới ít đi tiếng phản đối. Y nghĩ Dịch Vũ Liễn làm việc luôn có lý do riêng, nên cũng không quản thêm việc kẻ không đủ thân phận như Vũ Văn Dật Thần mà cũng tham dự tiệc sinh thần.

“Liễn Nhi, lễ vật trẩm thưởng cho ngươì, ngươì thích không?” Duyên Lân Đế cười lộ ra mặt, hỏi Dịch Vũ Liễn với thái độ hòa ái hơn nhiều so với những nhi tử khác của y, điều này làm cho mấy vị hoàng có lòng đố kỵ khá cao, đặc biệt là thái tử điện hạ, khó chịu ọ ọ ọ ọ.

“Nhi thần tạ phụ hoàng ân điển!” Vẫn là gương mặt u ám kia, nhưng thái độ của Dịch Vũ Liễn lại hết sức cung kính, đứng dậy bước ra, quỳ gối tạ ân.

Duyên Lân Đế bảo Dịch Vũ Liễn miễn lễ, đợi nàng quay lại chỗ ngồi, lại hỏi tiếp: “Ngươi còn muốn gì nữa không, nhân đêm nay tiệc sinh thần của ngươi nói luôn một lần đi, chỉ cần hợp lý, trẩm đều chuẩn!”

“Nhi thần tạ ọ phụ hoàng! Nhi thần cả gan muốn xin phụ hoàng một nữ tử, làm trắc phi của nhi thần!”

“Ha ha!” Duyên Lân Đế nghe vậy, cười sảng sảng nói, “Chớ nói trắc phi, cả chính phi cũng hạ sắc dụ cho ngươì luôn, được chưa? Ngươi nhắm trúng tiểu thư nhà nào rồi, nói nghe xem, trẩm làm chủ cho ngươì, ngay đêm nay định hôn sự luôn!” Lời vừa thốt ra, chúng nhân chộn rộn, muốn vịn vào cửa hôn nhân này, muốn thừa cơ hội này cài người bên cạnh Liễn Vương, tâm tư nào cũng có.

“Là con gái út của tội nhân Liễu Chí Thành, hạ đẳng cung nữ ở hậu cung Liễu Tĩnh Như!”

Lời vừa bật ra, chúng nhân ồ lên, ý nghĩ đầu tiên chính là Liễn Vương này đủ bạo nha, ai ngờ lại dám đi xin ngươì của Liễu Gia đã phạm vào tội phản nghịch! Còn các hoàng tử phần lớn lại nảy sinh nghi vấn về giới tính của nàng.

Nụ cười trên mặt Duyên Lân Đế dần tan biến, sớ dĩ sau khi Liễu Gia phạm vào tội phản nghịch chỉ bị lưu vong, không bị diệt tộc, cũng là vì cho đến tận nay y vẫn chưa nắm giữ được mạng lưới thông tin mà Liễu Gia cài đặt ở nước khác, với lại việc có kỳ quặc, y vẫn cảm thấy kẻ chủ mưu làm phản thật sự còn chưa bị bắt, Liễn Nhi yêu cầu thế có thái quái hay không! Y đưa mắt nhìn Dịch Vũ Liễn chằm chằm, nét mặt rõ ràng không vui, lặng im không nói.

Dịch Vũ Liễn không bị nét mặt của Duyên Lân Đế dọa, nàng không hề úy kỵ nhìn trả lại. Sáu năm rồi, vẫn chưa tìm được đôi câu nam nữ kia, nàng đoán đối phương đã trốn sang nước khác từ lâu, cho nên nàng cần có mạng thông tin mà Liễu Gia cài đặt ở các nước khác! Đó là lý do nàng đặc biệt đi tới vùng châu thổ Tĩnh Hà đợi Liễu Chí Thành. Hiển nhiên, sau khi gặp ngươì Mạc Gia, xác định lại ý nghĩ này, nàng lại càng gấp rút truy cầu lực lượng Liễu Gia hơn. Liễu Tĩnh Như là một mặt nàng cần một ngươì để che đậy thân phận nữ tử của mình, mặt khác là yêu cầu do Liễu Chí Thành đưa ra, phải đối đãi tử tế với tiểu nữ nhi của hấn, chứng tỏ thành ý của nàng trước, rồi hấn sẽ giao ra danh sách một nhánh ngươì. Vĩ mà lại có thể giúp cho Liễu Gia rửa sạch cái oan bị ngươì mưu hại thì mạng tin tức của Liễu Gia ở nước ngoài từ nay về sau giao cho nàng toàn quyền, hơn nữa, Liễu Gia sẽ vĩnh viễn trung

thành với nàng!

Ở trong triều, mặc dù đi theo chư vị hoàng tử chia bè rẽ cánh nhưng tất cả cơ hồ đều ngầm ngầm đối địch với nàng. Không tính phụ hoàng vào thì thế lực đằng sau thật tâm ủng hộ nàng quá ít, thế nên, việc lần này, nàng, nhất định phải thành!

Duyên Lâm Đế thấy thần sắc kiên định của nàng, nghĩ lại Liễu Chí Thành năm đó thanh cao, liêm khiết vậy mà phản nghịch khiến y cứ thấy thật kỳ, nhưng mà không tìm được chứng cứ có thể phản bác nên chỉ có thể nắm chắc phương châm thả giết làm còn hơn bỏ sót, y vẫn xử lý người của Liễu Gia, lại nghĩ hải tử này trước giờ không làm chuyện vô nghĩa, thành ra không khỏi đắn đo suy xét.

Thôi Hiểu Dân ngồi sau lưng thái tử tỉ mỉ quan sát nét mặt Địch Vũ Liễn, suy nghĩ Liễn Vương không thể lấy một nữ nhân vô dụng cho mình, nàng đặc biệt tới gặp Liễu Chí Thành chuyện này, không rõ giữa hai người đã đạt thành hiệp nghị gì, nhưng chắc chắn sẽ có thay gia tộc hẳn lật lại án oan. Cho nên, Thôi Hiểu Dân ho nhẹ vài tiếng, thái tử quay đầu lại, y liền đánh mắt ra hiệu, ngụ ý dừng cho Địch Vũ Liễn thành công.

Thái tử chỉ suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng, nói: “Phụ hoàng, nữ nhi của nghịch tặc sao có thể làm trắc phi của thập lục đệ, thập lục đệ còn nhỏ, suy nghĩ không chu toàn, vẫn mong phụ hoàng suy xét lại.”

Thấy vậy, bát hoàng tử bên kia cũng lại đánh mắt ra hiệu cho hộ bộ thượng thư Ô Ngân, việc Địch Vũ Liễn muốn làm, bất luận nàng có mục đích gì, nói chung, cứ phản đối sẽ không sai.

Ô Ngân Lam lên tiếng, sau khi được hoàng thượng cho phép, thừa bẩm: “Hoàng thượng, chuyện này trái với lễ pháp a! Liễu Tĩnh Như lúc tiến cung, là dùng thân phận nhân tuyền tần phi để nhập cung, tuy rằng cùng ngày nàng ta tiến cung, Liễu Gia bị tra ra cử động phản nghịch, nàng ta cũng bị biếm thẳng xuống làm cung nữ hạ đẳng, tuy nhiên, nếu cho làm trắc phi của Liễn Vương, vẫn là rối loạn luân thường.” Hần phản ứng rất nhanh, tức thì đưa ra sự thật miên cưỡng mà lại hùng hồn để phản đối.

Tiếp theo lời hần, làm sóng phản đối vang dội, trong đó mãnh liệt nhất là thế lực của Thôi Gia. Thôi Gia tuy rằng năm đó đã bị trọng thương, nhưng vào năm năm trước, từ lúc thái hậu liệt giường dưỡng bệnh đến nay, thật là lấy bệnh làm tiền vốn, lấy hiếu làm lý do để Duyên Lâm Đế nhượng bộ cho phép Thôi Gia quay trở lại, cha của Thôi Hiểu Phong quay về Yên Đô thậm chí còn trở thành Lễ bộ Thượng thư.

Thấy tình hình này, Vũ Văn Dật Thần nhìn cái ót của Địch Vũ Liễn thâm than, ai, tiểu vương gia đáng thương, có quyền có thế thì sao, cưới người mình yêu cũng phải bị nhiều người như thế phản đối. Vẫn là hần tốt hơn, tháng ba năm sau dẫn mẫu thân đi tiêu diêu, trên đường gặp phải người như ý, hần muốn cưới ai cũng không ai có ý kiến. Đương nhiên, nếu trong vòng ba tháng này hần gặp phải đối tượng, nếu cũng bị trong nhà phản đối, ừm, vậy tới lúc đó hỏi đối phương xem có chịu bỏ trốn với hần không là được, hết sức đơn giản! Bất quá, nương tử tương lai của hần hần không sinh trưởng ở Yên Đô đâu, Vũ Văn Dật Thần dựa theo linh cảm của mình mà phán định.

“Phụ hoàng, nhi thần đặc biệt vừa ý Liễu Tĩnh Như! Vẫn mong phụ hoàng thành toàn!” Mấy đứa vô lại này, nói là sợ nàng, ngoài mặt không ai dám cùng nàng nghị sự, thế nhưng trước giờ vẫn thế, cứ nàng nói ra cái gì, tất bọn chúng sẽ tìm ý do đường đường chính chính tới phản đối!

“Liễn Nhi, đừng làm càn!” Thôi hoàng hậu đoan chính cao sang đã lên tiếng, “Chưa nói đến việc Liễu Gia mang tội phản nghịch, đường đường nhạc phụ của Vương gia lại là nghịch tặc, loại chuyện không thể xảy ra này, Liễu Tĩnh Như dùng tư cách thi tuyền tần phi của phụ hoàng người nhập cung, cũng coi như trường bối của người, sao còn có thể hứa hôn cho người! Người chẳng lẽ ngại thể diện của hoàng tộc bị mẫu phi phóng đảng bỏ trốn của người ném chưa sạch, nên kiếm thêm loại chuyện này tới để ném cho sạch hay sao! ? Sao người có thể giống như mẹ người làm việc không biết nặng nhẹ vậy chứ?” Mụ già lạnh lùng quát trách xong (Xin lỗi, là ta bức xúc, lần sau hứa dùng từ nghiêm chỉnh hơn. >.<), lại quay sang hoàng thượng, vẻ mặt đau xót nói tiếp, “Hoàng thượng, thỉnh người thứ lỗi cho nô tì nhắc lại chuyện xưa, việc này quả thực liên hệ tới nhan diện của người a! Thỉnh người suy xét cân trọng!” Miệng nói thì hay, nhưng bà ta lại không tí xíu kiêng kỵ ở trước mặt chúng thần triều đình nhắc lại việc đặc biệt xấu mặt đó.

Vừa nghĩ tới chuyện này gây tổn hại mặt mũi, lại không biết vì sao đã loan đi khắp mười bốn nước, hại hần mất sạch mặt mũi, sắc mặt Duyên Lâm Đế trông chớp mắt vô cùng khó coi. Y không quan tâm đến chuyện hoàng hậu không cần phải nhắc lại chuyện này trước mặt mọi người lần nữa, trái lại, phi thường hy vọng đôi câu nam nữ kia hiện tại đứng ngay trước mặt, để y nắm đối phương thành thịt vụn, tiêu đi mối hận trong lòng.

Đã nhiều năm rồi, không ai dám nhắc tới Mạc Tương Vân ngay trước mặt Địch Vũ Liễn, hoàng hậu tuy rằng không dám nhìn thẳng nàng, nhưng lời nói và ánh mắt mơ hồ tỏ vẻ khinh thường, lại còn hàm ý khêu lên lửa giận của hoàng thượng. Bị chạm tới chỗ kỵ, chưa từng xung đột chính diện với hoàng hậu, Địch Vũ Liễn chớp mắt ngầm giận, ánh mắt âm thầm bắn thẳng về phía hoàng hậu.

“Người nhìn bản cung bằng con mắt gì kia?” Cảm thấy nàng ta phía dưới dường như nhìn mình, hoàng hậu mới lờ mờ một cái, vừa nhìn tới cặp mắt kia, trong lòng hơi có chút sợ, nhưng ngoài mặt vẫn cao cao tại thượng như cũ, tựa như vô cùng bình tĩnh, trầm mặt xuống chất vấn. Rồi lại lần nữa quay sang hoàng thượng từ nãy giờ vẫn chưa nói, tỏ vẻ rất thành khẩn mà kiến nghị, nói: “Hoàng thượng, Mạc Tương Vân năm ấy bỏ trốn, vô phương đảm đương trách nhiệm làm mẹ, Liễn Nhi mấy năm này lại đi theo người học xử lý chính vụ, bận rộn luôn tí, nô tì phận làm mẹ này vẫn không có cơ hội gần gũi thân cận với Liễn Nhi nhiều hơn, dạy cho hần một ít đạo lý nên học, nô tì khẩn xin hoàng thượng cho phép Liễn Nhi mỗi ngày đến thăm cung của nô tì thỉnh an, ở lại một canh giờ. Người xem, có được không? Cũng tránh cho hần giống với mẹ hần, về sau lại nêu lên hay là làm ra mấy chuyện không hợp với lễ giáo.”

Cả thái hậu nàng còn chưa từng thỉnh an, nữ nhân Thôi Gia chết tiết này cư nhiên dám ngầm mĩa mai nàng có mẹ sinh không có mẹ dạy! Địch Vũ Liễn đã không còn là tiểu oa nhi ngày trước, nghe xong mấy lời này mà có thể rảnh nhin không chút phản ứng. Nhiều năm thế vẫn chưa tìm được Mạc Tương Vân đã khiến nàng vừa nghe nhắc tới mẫu thân mình đã tức khắc mất đi vài phần lý trí, đã vậy, kẻ chỉ trích còn là người của Thôi Gia bị nàng xem như kẻ thù, cho nên, nắm tay nàng vốn đang nắm chặt chợt mở ra, run nhẹ một cái, một tiểu đao sáng loáng mỏng mà tinh bén rơi xuống lòng bàn tay phải.

Ở khá gần nên Vũ Văn Dật Thần hoàn toàn nghe rõ những lời hoàng hậu nói, từ đó nghe ra Liễn Vương thế mà là hải tử của Tương Vân tiểu cô cô, vì quan hệ quen biết, cho nên tức thời nhìn bóng lưng Địch Vũ Liễn cảm thấy thân thiết hơn rất nhiều, những năm qua hần không dễ sống trong chốn hoàng

cung ăn thịt người này đâu nhỉ? Hắn hồi tưởng lại hình ảnh oa nhi nhỏ nhỏ đứng bên hồ tự nói mình không có mẫu thân kia, hắn dễ mềm lòng nghĩ tới mình cũng đã lâu rồi chưa gặp mẫu thân, thấy thương tâm, tức thời nổi lên đồng cảm, việc Liễn Vương có bị đoạn tụ hay không cũng chớp mắt đã bị gạt ra khỏi đầu. Hắn thấy Dịch Vũ Liễn đáng thương hết sức, tính cách trở nên khùng bố như vậy kỳ thực theo tình cũng có thể tha thứ đi. Tin tức trên người Tiểu Ung thực ra là do tiểu vương gia gọi đi tìm mẫu thân mình mà thôi, ai, hải tử đáng thương, nhất định rất nhớ mẫu thân mình. (Em ấy rất nhớ, rất muốn gặp, gặp mặt khẳng định là dao tiếp. (_ _ !)

Đương lúc nghĩ, hắn vô tình nhìn lướt xuống một cái, hết sức không cẩn thận trông thấy tiểu đao vừa mới nảy vô tay nàng, thế là, đôi mắt mỡ nam tử khờ tức thì mở to, trông mắt suýt nữa rớt ra ngoài, đao, đao, lại gặp tiểu đao nữa! Tiểu vương gia muốn làm cái gì?

Nhớ tới tiểu đường đệ từng nói qua Liễn Vương giết người không nháy mắt, một khi bị chọc giận, trước mặt hoàng thượng cũng dám giết, lại nhớ tới vị tiểu vương gia này lúc bốn tuổi đã có thói quen xấu nổi giận lung tung sẽ cầm tiểu chùy cắn người. Thế là, vì nhớ tới bộ dạng oa nhi lúc bốn tuổi của người nào đó, vì lo lắng cho nhi tử của Tương Văn tiểu cô cô làm ra việc quá giới hạn dẫn đến tai họa, tay Vũ Văn Dật Thần rất không chịu không chế mà đuổi ra, rồi như vô tình đụng phải mâm cao điểm chưa ăn xong trên bàn.

Tiếp theo, có vài người trông thấy động tác của hắn nhưng lại không để tâm, chỉ cho là tên khờ này không cẩn thận làm rơi đĩa trên bàn, may mắn mà chụp được, đặt lại trên bàn, nhưng xui sao cao điểm vẫn rơi đầy trên đất nên hắn phải ngồi xuống nhặt lên...

Không ai chú ý việc làm tiếp theo của Vũ Văn Dật Thần nữa, chỉ thấy hắn nhặt cao điểm cầm trong tay, lại lặng yên không tiếng động tiếp cận Dịch Vũ Liễn, chỉ trong chớp mắt sau, thanh tiểu đao nọ đã rơi vào tay hắn.

Kỳ thực, Dịch Vũ Liễn mất đi lý trí thì cũng chỉ cầm tiểu đao giấu trong tay thế thôi, sau đó, nàng đã nhìn xuống được rồi, cũng không định giết hoàng hậu và đám người nhìn không thuận mắt kia thật.

Nhưng, đương lúc nàng đang xem bọn họ kẻ xướng người hò, lừa gạt đương xoẹt xoẹt tóe lên trong lòng thì chợt thấy cổ tay tê rần một lúc, tay không còn lực nắm, tiểu đao trong tay biến mất, rồi sau tay bị nhét vật gì vào thì hết thấy khôi phục.

Nàng giật mình cúi đầu nhìn xuống tay mình, tinh cò trông thấy một cái đầu bên phải, sau ghế nàng, người nọ đang tính thối lui.

Chớp mắt nhận ra đối phương là Vũ Văn Dật Thần, lực chú ý của Dịch Vũ Liễn bị chuyển hướng, nàng vô cùng phần nộ quăng thứ nọ tay phải đi, tóm lấy cổ áo hắn, tên lớn mật, làm gì vậy? Lùi, muốn lùi đi đâu! ? Hừ!

Bị chớp, Vũ Văn Dật Thần không động đậy được nhưng không chột dạ, dù sao vị tiểu vương gia này cũng biết đại khái trình độ võ công của hắn rồi, hắn không cần lo việc biết võ bị lộ, lại càng không sợ đối phương tức giận việc mình đoạt tiểu đao, bởi vì lý do của hắn chính đáng, xuất phát điểm là vì muốn tốt cho tiểu vương gia thôi.

Vũ Văn Dật Thần lúc bấy giờ ngẩng đầu lên, tính biện giải một phen cho hành động của mình, nhưng tới khi trực diện đối mặt với nàng rồi thì tựa như băng từ trên trời trút xuống trong lòng người nào đó, gọi lên trên người hắn, tiểu tử khờ kinh hãi há hốc mồm, chớp mắt đã bị đóng băng tại chỗ, hóa thành một cột băng rồi.

A~~~~! Ánh mắt khùng bố quá!

Một đôi mắt phượng rét lạnh không chút độ ấm, con ngươi sâu thẳm không đáy, lúc này đây, ánh mắt ấy đang hung hãn trọn trùng nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, tựa như có thể nhắc lên phong ba cuốn phẳng mọi thứ, ánh mắt ăn thịt người!

Kẻ dám nhìn thẳng vào mắt Liễn Vương thuộc về ít trong ít, đặc biệt là ánh mắt nàng lúc này, lại thêm Vũ Văn Dật Thần vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý nên đã bị đóng băng trong nháy mắt, lạnh run cả người, tới lúc phản ứng được thì lập tức gục mặt xuống, hết sức hối hận vì đã nhìn mặt nàng, không, là nhìn ánh mắt nàng!

Hai người ở rất gần, hai hán ngẩng đầu lên liền chú ý tới cặp mắt nàng trước tiên, rồi hắn còn bị dọa, cho nên, vốn muốn nhìn mặt nàng một cái, nhưng lại vì cặp mắt kia gây cho hắn ấn tượng quá sâu sắc thành ra khiến cho Liễn Vương trong ấn tượng của hắn chính là: mặt sao thì không biết, nhưng trên mặt có một cặp mắt rất đáng sợ, tiếp theo... hết rồi! Hậu quả khiến hắn về sau hối hận đến nỗi đầm ngực giậm chân, dù ánh mắt nàng có quá đáng sợ, lúc đó vẫn phải đánh bạo tí mĩ nhìn kỹ mặt nàng mới đứng, cơ hội bày ra rành rành trước mắt hắn, hắn lại để vụt qua, cho nên bị Tiểu Vũ lừa hoàn toàn là lỗi tại mình!

Thấy hắn bị dọa, Dịch Vũ Liễn rất hài lòng, hừ, ai bảo hắn hết lần này tới lần khác giật tiểu đao của nàng, lại còn nhét bảy nhét bọ vào tay nàng nữa, nhét thứ gì ấy nhỉ? Nàng cúi xuống nhìn lại thứ mình vừa quăng xuống đất, phát hiện đó là cao điểm thì tức đến tối mặt. Nàng đòi lại tay nắm hắn, rồi mở ra nắm lại tay phải vài lần, quả nhiên dính dính nhóp nhóp, nàng không vui, ngay tức thì nghĩ cũng không cần nghĩ, chửi tay phải vô áo Vũ Văn Dật Thần, ai bảo hắn dám nhét thứ dính dính đó vào tay mình!

A a a, tiểu vương gia đây là có bệnh gì? Nào có ai ăn xong lại chửi vô áo người khác? Sẽ bản đó! Y phục này đâu phải của hắn! Vũ Văn Dật Thần tròn mắt nhìn bàn tay nhỏ nhắn đương hành hung kia, cả người ra sức bật về sau, muốn tránh, nhưng lại bị đối phương nắm chặt, không chịu thả hắn.

“Ồ dơ, đừng lau nữa!” Quả thực nhìn không được, người nào hết sức nhỏ giọng kháng nghị.

“Đáng đời người!” Dịch Vũ Liễn tức tối trả lời, thấy sạch rồi thì đòi lại tiểu đao của nàng, “Trả nó lại đây!”

“Không trả!” Câu trả lời khê thốt ra, rất xuống miệng, nhưng vì chưa qua đại não xử lý, nên sau khi nói ra liền hối hận, a, hắn thật sự ngại mệnh dài thật sao, trước đó chọc Liễn Vương tuy là vẫn chưa bị làm sao, nhưng không có nghĩa là bây giờ sẽ không rơi đầu a!

Vũ Văn Dật Thần ngoan ngoãn đưa tiểu đao trong tay ra, nhưng trông thấy thanh tiểu đao kia thì bất giác tán thán, nói: “Tinh xảo quá, mỏng manh mà bén ngọt”.

Địch Vũ Liễn đương muốn cầm lấy, hần lại rút tay về.

Nàng còn chưa kịp phát câu, đã nghe hần đề thấp giọng, hỏi: “Tiểu đao này Vương gia dùng để cạo râu?”

Cạo râu cái quái gì, mà nàng có râu đâu, nàng dùng nó để giết người, là giết người!

Không trả lời, hiển nhiên không đúng, Vũ Văn Dật Thần nhin không được đem suy nghĩ trong lòng mình nói ra, nho nhỏ giọng khuyên nhủ, nói: “Tiệc mừng sinh thần, hơn nửa năm mới sắp tới rồi, đừng để trông thấy máu, xui xẻo.” Cho nên, ngài cũng đừng giết người bừa bãi để tránh phạm sai, hơn nữa, giết người nhiều cũng không tốt đâu a!

“Hừ!” Địch Vũ Liễn tóm lấy tay hần, muốn giành tiểu đao về, đồng thời đưa mắt lờm hần, còn thích thuyết giáo với nàng nữa!

Vũ Văn Dật Thần không buông tay, hai người bắt đầu cù cưa tranh giành tiểu đao, bất giác đã trở thành tiêu điểm của chúng nhân mà không biết.

“Tiểu đao này dùng để cạo râu rất hợp, tặng tiểu dân đi!” Người giữ lại khẳng định sẽ xách đi giết người! Ứng cũng đã hào phóng tặng rồi, đừng ngại một thanh tiểu đao chứ! Vũ Văn Dật Thần tròn mắt nhìn tay nàng, không nhìn mắt nàng thì sẽ không thấy khí tức âm u tan rã từ trên người nàng nữa, có lẽ là hần bất giác đã nhận ra Liễn Vương sẽ không làm gì hần nên vì chính nghĩa không khỏi bạo gan hần lên.

Thằng ôn này, lá gan không nhỏ, tiểu đao nàng dùng để giết người, đâu lại lấy làm loại chuyện nhạt nhẽo cạo râu kia, nực cười! Địch Vũ Liễn buông tay trái, thả cổ áo hần ra, nhanh như chớp điểm huyết tê của hần, cuối cùng thành công đoạt lại tiểu đao về.

“Người nếu muốn, đợi tiệc sinh thần kết thúc rồi tính!” Địch Vũ Liễn không kịp phản ứng mình đã đáp ứng cái gì, chỉ nghĩ tên ôn này không có quyền đe dọa binh khí đứng trước vua, nếu lúc này đưa cho hần, lỡ đâu bị người nháo chuyện sẽ không hay.

“Được.” O? Mà kiểu đối thoại này có chỗ nào không đúng a? Mặt khờ nghi hoặc, bỗng tỉnh ngộ, đúng rồi, nghe như thể hai người bọn hần rất thân quen. Quái, hần và tiểu vương gia biến thành người quen từ lúc nào? Người nào đó kinh hoàng nghĩ, ngồi chồm hổm tại chỗ xoắn quýt nửa ngày trời, cuối cùng lại nghĩ tốt xấu gì hai người cũng đã biết nhau mười năm về trước, tuy là giữa chừng không qua lại, nhưng cũng coi như quen biết đủ lâu, cho nên hần an tâm một tí, quay về chỗ mình ngồi, lại ngược mắt lên, nhìn quanh tứ phía, thờ phào một ngụm, hoàn hảo, không ai chú ý đến hần.

Kỳ thực đâu phải không ai chú ý hần, mà là sau khi Địch Vũ Liễn xoay trở về, phát hiện ai ai cũng đang nhìn sang bên này, ngay tức thì, trừng trừng lại, dĩ nhiên, hoàng thượng ngoại lệ.

Bị Vũ Văn Dật Thần chòng ghẹo một trận như thế, Địch Vũ Liễn thậm chí đã quên ban này tới đâu rồi, ngược lại nhờ thế mà bình tĩnh lại, suy nghĩ một lúc thì nói với hoàng thượng: “Phụ hoàng, Liễu Tĩnh Như mặc dù tiến cung với thân phận là nhân tuyển tẩn phi, nhưng đã không thành công trúng tuyển, cùng ngày còn bị biếm thành cung nữ hạ đẳng, mà cung nữ hạ đẳng chỉ có thể coi là nô tỳ tạp dịch, sao có thể đánh đồng với tẩn phi trong hậu cung của phụ hoàng người.” Nàng bỗng quay sang hoàng hậu, ngẫm mĩ mai, nói, “Một nô tỳ cũng có thể coi như trưởng bối của nhi thần, há chẳng phải hạ thấp thân phận của mẫu hậu nương nương rồi!” Không nhìn tới sắc mặt hoàng hậu, nàng lại quay sang nhìn từng người ban này vừa phản đối, “Nhạc phụ của vương gia đương nhiên không thể là kẻ phản nghịch,” sau khi khinh thị quét mắt qua những kẻ ấy, nàng lại lần nữa ngược lên nhìn Duyên Lâm Đế, “Phụ hoàng, nhi thần vốn định ngày mai hãy trình người việc Liễu Gia bị người mưu hại, bất quá bây giờ nói cũng vậy, vụ này năm sau nhi thần sẽ tự đưa ra chứng cứ!” Nếu Liễu Gia thật sự là kẻ phản nghịch, nàng sớm đã dùng cách khác rồi, đâu cần phải phiền phức thế này.

Trong yến hội, người lại lần nữa xôn xao, nghị luận lại dậy lên. Duyên Lâm Đế có hơi ngớ ra một lúc, không lâu đã hoàn toàn minh bạch, y biết chuyện Địch Vũ Liễn đi gặp Liễu Chí Thành, nhưng không hiểu vì sao, cuối cùng, y cũng đưa ra quyết định, hạ chỉ ban thưởng Liễu Tĩnh Như cho Địch Vũ Liễn như nguyện của nàng, nhưng không phong làm tẩn phi mà tạm thời làm thị thiếp.

Chúng hoàng tử đối diện thấy sự đã rồi, bèn quay sang nghĩ cách tạo ra một cái chết hợp lý cho Liễu Tĩnh Như trước khi tới chỗ Liễn Vương, tuy nhiên, lại thấy Địch Vũ Liễn sau khi tạ ân xong, không cho người ta có chút xíu thời gian rồi để suy nghĩ, đã phái ngay tỳ muội Bích Tiêu rời Phúc Thọ Viên, đi lĩnh người.

Xử lý xong việc này, hoàng thượng tuyên bố tiệc sinh thần chính thức bắt đầu. Mọi người cung chúc thọ thần của Liễn Vương, cao lương mỹ vị từng khay đưa lên, ca vũ hí khúc từng chấp trình diễn, bầu không khí ăn mừng rộn rã lan khắp Phúc Thọ Viên.

Đương nhiên, vài kẻ nào đó tâm tình cực kỳ không tốt, nhưng với thọ tinh Địch Vũ Liễn mà nói, một đại sự đã thu xếp xong, còn chắc chắn đã làm mấy kẻ đầu địch với nàng tức tối, tâm trạng của nàng tự nhiên tốt vô cùng.

Trong yến tiệc, Địch Vũ Liễn thường xuyên xoay lại nhìn tên tiểu tử khờ đương ăn vui vẻ sau lưng.

Vũ Văn Dật Thần ăn đến quên cả trời trăng, được ăn chính là phúc, người sống trên đời, nhất định không được bạc đãi chính mình, lúc có thể vui thì đừng nghĩ đến chuyện không vui, hoặc là lo nghĩ tới ngày mai, bởi thế, hần rất chuyên chú hưởng dụng mỹ thực trong cung, chậm rãi ăn, tỉ mỉ thưởng thức.

Chỉ là, tiểu vương gia tính cách quái đản đằng trước cứ lát lát lại thò đầu vô đĩa hần gấp thức ăn, hại hần cứ chốc chốc lại phải giả tăng tốc độ. Đương nhiên, khi thấy món mình thích, ăn sạch sành sanh rồi, người đằng trước nhận ra, sẽ bung ngay một đĩa giống vậy chưa động qua vài đũa tới, người rất dễ lấy lòng nào đó lại nở nụ cười, nghĩ Liễn Vương kỳ thực con người rất tốt, tuy nhiên, tuyệt đối đừng bảo hần đi nhìn mặt đối phương lần nữa, hần không có cái can đảm kia, vì thế mà, lúc Vũ Văn Dật Thần ngẩng đầu lên nói cảm ơn, mắt sẽ nhìn loạn xung quanh, chứ tuyệt đối không nhòm mặt Địch Vũ Liễn,

khuyến Dịch Vũ Liễn trẻ môi, mất hứng.

Liễn Vương cử động quái lạ, và A Đầu kia động tác đáp trả lại càng kỳ quái, chọc cho đại gia thường xuyên đôi mắt nhìn hai người. Nhưng Dịch Vũ Liễn trước giờ làm việc không quan tâm ánh mắt người ta, nàng muốn nhìn bộ dáng lúc ăn, vẻ mặt thỏa mãn, nụ cười ngốc nghếch của Vũ Văn Dật Thần, nói chung, nhìn bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ.

Mỗi lần trông thấy món mình không ưa nhưng Vũ Văn Dật Thần lại ăn đến say sưa ngon miệng, nàng sẽ ném thử trong đĩa mình trước, thấy vẫn khó ăn như vậy, lại tò mò xoay qua thò đũa gắp thử trong đĩa hắn, thấy vẫn thế, nàng sẽ đưa đĩa thức ăn mình không thích đó cho hắn, dĩ nhiên, có thể được hắn vui vẻ cảm ơn, nhân thân nàng vì thế cũng trở nên đặc biệt nhu hòa mà không biết, nhưng lại vì hắn không lễ độ, không chịu nhìn thẳng mình mà rất bức mình.

Hầu nhìn biểu cảm Vũ Văn Dật Thần lúc ăn, nên rất nhiều thức ăn đều bị Dịch Vũ Liễn chuyển tới bàn Vũ Văn Dật Thần, Vũ Văn Dật Thần lại vì hành vi lãng phí lương thực ném cao điểm xuống đất ban này mà sấm hối, nên cũng nỗ lực tiêu diệt thức ăn xuất hiện trên bàn, nói cái gì từ giờ không thể lãng phí lương thực nữa, kết quả, sau khi tiệc sinh thần kết thúc, mỗi nam tử khó nuốt nửa căng bụng mà chết, thậm chí mai không ăn uống gì nữa!

Tiểu Phúc Tử đứng cạnh nhìn hai người đột nhiên có loại cảm giác giống như chủ tử nhà hắn nuôi một con A Đầu làm sủng vật, vì cưng chiều nó nên ra sức đút nó ăn, mà con sủng vật này cũng rất ngu, cứ ăn lấy ăn để không sợ mình bị trượng bụng chết.

Hai người tương tác qua lại giữa yến tiệc, về sau khi tin đồn bị truyền ra lại bị coi như một bằng chứng hùng hồn nữa. Hại Vũ Văn Dật Thần có miệng nhưng khó giải bày, mà Dịch Vũ Liễn nàng căn bản lại không tính biện giải.

Phần cuối của yến tiệc là mọi người cùng theo Duyên Lâm Đế đi ngắm pháo hoa. Pháo hoa của Duyên Huyền Quốc có thể xưng là nhất tuyệt trong mười bốn nước, vài chỗ khác nhau trong cùng đồng thời bắn pháo hoa lên không, bắn phổ tương như thế cũng chỉ có lễ mừng năm mới hay là đại lễ long trọng thì mới có, bởi vì rất hiếm khi được thấy nên Vũ Văn Dật Thần tâm tình dị thường tốt, theo sau lưng Dịch Vũ Liễn.

Pháo hoa bắn lên không trung, nở ra hoa văn năm màu rực rỡ, hoa lệ, chói mắt, vệt vệt mỹ cảnh chớp lóe giữa bầu trời đêm, cuốn hút lực chú ý của tất cả mọi người.

Wũ Văn Dật Thần ngửa đầu nhìn pháo hoa sáng rực giữa trời, hơi hé miệng thán phục không ngừng, bất giác bước tới vài bước, sóng đôi với Dịch Vũ Liễn.

Cảm thấy người bên cạnh ngược lên không ngắm pháo hoa, trái lại ánh mắt như đang nhìn mình, hắn nắm vững nguyên tắc chuyện tốt phải phân hưởng với người, cả tâm tình tốt cũng vậy, nên rất thuận tay một tay vỗ nhẹ bờ vai nhỏ bé của nàng bên cạnh, một tay chỉ lên đóa đóa pháo hoa nở rực rỡ giữa trời, miệng gục nàng mau nhìn, đừng để lỡ.

Dịch Vũ Liễn vốn đương trọn mắt nhìn hắn, ghét hắn lớn mật dám sóng đôi với mình, rốt cuộc lại vô phương dời tầm mắt khỏi đối phương, hai mắt dần mở to không chớp, nhìn hắn chăm chăm.

Chỉ thấy vệt vệt pháo hoa xinh đẹp nở rộ dưới lồng trời đêm cũng không lộng lẫy bằng nụ cười nở trên khuôn mặt khờ của hắn, nụ cười xán lạn, chói mắt, câu dẫn nhân tâm. Nụ cười ấy hồn nhiên, ngây thơ, rơi vào mi mắt nàng, tựa như ánh nắng ấm áp, làm tan chảy dần mặt hồ đã đóng băng bấy lâu trong tim nàng, tiếng hắn nói cười vui vẻ, từng chữ từng chữ đi vào lòng nàng, làm bắn lên bọt nước, khuấy động mặt hồ yên ả, sóng gợn từng vòng từng vòng, khuếch tán từ tim ra người nàng, khiến nàng chỉ có thể đứng im bất động nhìn chăm chú hắn, không nỡ để lỡ đi mỗi một biến hóa trên khuôn mặt hắn, tầm mắt không nguyên chuyển dời.

Thế là, lúc chúng nhân đều chú ý tới pháo hoa thì duy mỗi Dịch Vũ Liễn nàng là không chú ý tới, nghe không thấy tiếng pháo hoa đốt, nghe cũng không được tiếng chúng nhân hò reo rộn rã, phảng phất trong thiên địa cái gì cũng không tồn tại, hết thảy chung quanh trở nên yên tĩnh vô thanh, cả tâm cả mắt nàng chỉ chứa được Vũ Văn Dật Thần người này thôi.

Hiện tại, nàng chưa biết tình là cái gì nên vẫn chưa rõ đây chính là cảm giác động tâm, đầu óc nàng chỉ mãi quanh quẩn quanh một ý nghĩ, nụ cười này, nàng muốn cất kỹ, giữ cho riêng mình! Nàng mong từ nay về sau, hắn chỉ cười như thế với mỗi mình nàng! Nàng muốn mỗi ngày đều trông thấy hắn cười như thế! Thế nhưng, nguyện vọng này nàng phải làm sao mới có thể đạt được cơ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Trời Giáng Tin Vui

Sau tiệc sinh thần, Dịch Vũ Liễn cứ thường xuyên nghĩ tới một điều, chính là làm sao thu người nào đó về cất như trân phẩm trong hậu viện Vương Gia Phủ nhà mình, để tiện nàng giờ giờ ngắm, ngày ngày trông.

Đương nhiên, với một người ngây ngô về mặt tình cảm mà nói, đây là chuyện rất khó, tạm thời đành vô phương. Cũng bởi vì thế mà mấy ngày này, khi mà

người nào đó còn chưa chuyển tới phủ đệ mới, và nam nhân khờ nào đó vẫn chưa tới ngày vào tùy thân hộ đội, Liễn Vương lại càng thêm lên xuống thất thường.

Mới có năm ngày không gặp hần, vì sao nàng cứ thấy thiếu thiếu thứ gì, nhìn cái gì cũng không thuận mắt nhỉ? Địch Vũ Liễn rất hối hận trong lòng vì đã bảo Vũ Văn Dật Thần mười lăm tháng giêng hãy vào thân hộ đội, lẽ ra nên bảo hần lập tức nhậm chức mới đúng! Thôi, mai đã là mồng bốn rồi, cuối cùng cũng có thể dọn nhà rồi. Ân... nhắc tới dọn nhà, đầu Địch Vũ Liễn bỗng lóe lên một ý nghĩ, nàng có phải nên qua hào nghị với láng giềng một chút không nhỉ, nhân đó bảo Vũ Văn Dật Thần vào thân hộ đội trước hạn luôn? Ngẫm lại thấy phương thức này được, tâm trạng nàng rốt cuộc cũng lắng xuống.

Cũng trong lúc này, hai phụ tử Vũ Văn không hẹn đều thấy rộn sống lưng, run run, trong lòng chợt hiện lên dự cảm không tốt. Bất quá, không lâu sau hai người lại lo đi, tiếp tục nhàn đàm với bọn đệ đệ đang hết sức hưng phấn của mình. Mà hai huynh đệ Vũ Văn Hạo Kỳ, Hạo Chính cùng với Vũ Văn Dật Tân và Dật Luân bọn hần sở dĩ vô cùng cao hứng là có lý do.

Lại nói về hôm tiệc sinh thần ấy, cùng dự tiệc, ba huynh đệ Vũ Văn Hạo Nhiên cứ nhấp nhóm không yên để ý đến tình hình bé khờ nhà mình, rất sợ Liễn Vương một cú xoay người, tuốt kiếm của đại đao thị vệ nào đó hươu một cái, đầu bé khờ nhà hần liền lăn lóc một hồi, vậy là thôi xong.

Nhưng hồi hộp nửa ngày trời, Vũ Văn Dật Thần chẳng những vô sự, Liễn Vương lại còn đối xử với hần có vẻ như hơi đặc biệt tốt. Ba huynh đệ cùng lúc nhớ tới lời kết đoán của Kỳ Toán Tử: Vinh hoa phú quý trọn một đời! Bé khờ nhà bọn hần cả trước mặt Liễn Vương cũng có thể êm xuôi thế, chẳng lẽ là ngọc nhân có ngọc phúc trong truyền thuyết?

Ba người điều biết bình thường người bên ngoài đối xử sao với Vũ Văn Dật Thần nhà bọn hần, tuy rằng nó tư chất ngu dần là thực, nhưng người trong nhà nói là một lễ, kẻ bên ngoài vẫn cứ luôn mồm A Đâu, thẳng ngực này nọ, lại là lễ khác. Nhất là Vũ Văn Hạo Nhiên, loại ngôn luận ấy, luôn làm y rất bức bối trong lòng.

Do đó, nhìn thấy Liễn Vương đối đãi thế với Vũ Văn Dật Thần, không chỉ khiến Vũ Văn Hạo Nhiên bình tâm, còn làm y rất khoan khoái trong lòng, dẫu sao làm cha có ai thấy kẻ khác đối xử tốt với nhi tử mình mà không cao hứng cơ? Đặc biệt là nhi tử y thương nhất nữa.

Vũ Văn Hạo Nhiên bụng đã đánh giá lại Địch Vũ Liễn, Vương gia này thực tế cũng không quá lạnh, tâm cũng nghiêng về nàng hơn một tí so với các hoàng tử khác, trước kia thấy nàng y tránh nhanh nhất thì nay nhìn nàng lại thuận mắt hơn rất nhiều.

Khi pháo hoa bắn, vì không quy định ai phải đứng đâu nữa, ba huynh đệ Vũ Văn bèn tụ tập tại một góc vắng không người chú ý tới, nhỏ giọng xì xào.

Thành ra, không chỉ Địch Vũ Liễn không có tâm ngắm pháo hoa, tâm tư ba huynh đệ này cũng không đặt trên pháo hoa. Bọn họ chủ yếu là thương nghị chuyện Vũ Văn Dật Thần. Vũ Văn Hạo Nhiên, Hạo Chính hai người đem sự tình trước mình gặp phải kể lại một lần, tổng kết lại Liễn Vương hần là muốn lôi kéo Vũ Văn Gia bọn họ. Ngẫm lại đã quá rõ, tiểu vương gia ngay cả ái ung cũng tặng cho bé khờ nhà hần, lại còn nói đối giúp Vũ Văn Hạo Chính bọn hần giải vây, kẻ mù cũng biết!

Do đó, Vũ Văn Hạo Nhiên mới có ý nghĩ mới, sau khi pháo hoa bắn xong, tiệc sinh thần chính thức kết thúc, y bèn thông qua Tiểu Phúc Tử cầu kiến Địch Vũ Liễn.

Cuối buổi, Địch Vũ Liễn còn tặng tiểu đao cho Vũ Văn Dật Thần, đương lúc nàng si mê ngắm nét mặt hần tươi cười, bỗng nghe Tiểu Phúc Tử khẽ bấm nàng Vũ Văn đại nhân muốn thỉnh nàng nhỉnh chút thời gian sau tiệc gặp y. Phỏng chừng là yêu ai yêu cả đường đi, Địch Vũ Liễn không cần suy nghĩ liền đáp ứng.

Sau khi gặp mặt, Vũ Văn Hạo Nhiên muốn tiến cử cháu trai nhỏ Vũ Văn Dật Tân của mình vào thân hộ đội. Y vốn định dùng Vũ Văn Dật Tân thay Vũ Văn Dật Thần, nhưng hiện tại đã đổi ý. Việc nhi tử nhà mình vào thân hộ đội là việc đã gõ phiến định án rồi, đã vậy, nếu có thể cho thêm Dật Tân vào, nhiều ít cũng có thể có chiếu cố, cùng với kế hoạch ban đầu cũng không sai biệt lắm, chỉ là trước Ngự Lâm Quân nay chuyển thành vào thân hộ đội của Liễn Vương mà thôi, và chẳng, nếu được Liễn Vương thưởng thức, xác suất tấn chức cũng cao hơn rất nhiều.

Địch Vũ Liễn không biết Vũ Văn Dật Tân nên nghiêng đầu nhìn Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử bèn bước tới, ghé tai nàng nói nhỏ vài câu về Vũ Văn Dật Tân, bất quá đều là trong lúc thu thập thông tin về Vũ Văn Dật Thần tiện thể, nên cũng không quá tường tận, cuối cùng Tiểu Phúc Tử bổ sung một câu: “Vũ Văn Dật Tân và Vũ Văn Dật Luân giống nhau, đều là hai người có quan hệ tốt nhất với Vũ Văn Dật Thần trong lứa Dật tự ở Vũ Văn tộc.”

“Vũ Văn Dật Luân dưới trướng Vũ Văn tướng quân thì phải?” Địch Vũ Liễn nhớ được Vũ Văn Dật Luân, nàng từng gặp người này, “Bản vương còn nhớ hần là Dục Huy Giáo Ủy đúng không?”

“Dạ.” Tiểu vương gia này tâm tư thật khó dò, mắc chứng gì lại kéo tới nhị nhi tử nhà y rồi?

Địch Vũ Liễn nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên chăm chăm, ánh mắt khiến y phát khiếp trong lòng, trầm ngâm mãi mới như tha y, lạnh lùng nói: “Vũ Văn Dật Luân tông quân đã mấy năm, công tích cũng không nhỏ, quay về bản vương sẽ nhớ đề cử hần với phụ hoàng...” Nàng ngừng lại một hồi, dần mất thâm trầm nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên chốc nữa rồi nói tiếp, “Nhậm chức Kinh Đô Vệ Hữu Phong Doanh Phó Hữu Phong Tham Linh được chứ!”

Có thể khiến người ta naoáng cái từ Dục Huy Giáo Ủy dưới thất phẩm thăng thành tứ phẩm Phó Hữu Phong Tham Linh, cũng chỉ có Địch Vũ Liễn mới làm nổi. Vũ Văn Hạo Nhiên nghe xong, đứng như ngậy một lúc, tức thì khuy gối tạ ân, trong lòng ấy vậy mà xúc động tràn trề a, vô phương diễn đạt bằng lời rồi.

“Còn Vũ Văn Dật Tân... bảo hần mười lăm tháng giêng đi cùng Vũ Văn Dật Thần tới đi.” Nói xong, Địch Vũ Liễn lại dặn dò Tiểu Phúc Tử, “Nhớ chuyện này.”

“Dạ!”

Xem này, Vũ Văn Hạo Nhiên không chỉ như nguyện toại ý, ông trời lại còn giáng thêm cho một đại hỷ sự không ngờ nổi nữa, nhị nhi tử hấn cứ vậy mà tiến chức rồi, chức còn không thấp nữa. Hấn về lập tức nói với hai đệ đệ, ba huynh đệ cao hứng đến xem chút tối hôm đó khỏi ngủ, thật sự là quá xá hưng phấn.

Liên Vương trước nay làm việc hiệu suất rất cao, không tới vài ngày, mồng ba tết này, thánh chỉ đã hạ xuống. Vũ Văn Dật Luân nhận đạo thánh chỉ bất ngờ này xong, trong lòng kích động vì, thứ nhất vô cùng hãnh diện thay mẫu thân cứ luôn bị người khinh thường của hấn, do trong lứa Dật tự chỉ có hấn chức vị cao nhất, thứ nhì hấn đã không cần rời Yên Đô quay về vùng biên cảnh cát vàng cuộn cuộn kia nữa, đã có thể rời khỏi cảnh sống bình nhưng đao quang huyết ảnh, lưu lại bên cạnh đa nương hảo hảo hiếu kính hai lão rồi.

Trừ mấy người lão tam Vũ Văn Dật Phàm ra, Vũ Văn Gia ai nấy đều cao hứng vô cùng, đương nhiên, mọi người đều không biết đây kỳ thực là hưởng lây vinh quang gia hòa khờ vô dụng nhất của nhà bọn hấn mà thôi.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho mấy người, sau buổi cơm tối mồng ba tết ngày hôm nay, thần tình phấn khích.

Thánh chỉ là do Hoàng công công tuyên, Tiểu Phúc Từ cũng cùng theo, đưa y phục cho hai người Vũ Văn Dật Thần và Dật Tân. Nhận lấy bộ y phục màu đen, Vũ Văn Dật Tân vui đến suýt chút nữa nhảy tung tung, nhưng Vũ Văn Dật Thần lại sầm sập không thôi, thực nhện không nổi đã hỏi Tiểu Phúc Từ: “Phúc công công, Vương gia hấn có từng nghĩ tới đổi đồng phục sang màu khác chưa, ví dụ như nói màu trắng, màu xanh, nhạt...” Dưới cái nhìn lom lom của Tiểu Phúc Từ, Vũ Văn Dật Thần cầm bật, xem ra là không nghĩ rồi, ô ô, hấn vậy mà phải mặc bộ y phục khó coi như vậy!

Mỗi người đều có thứ mình không thích, Vũ Văn Dật Thần cũng vậy, màu đen là một trong số hấn ghét nhất. Bị ép vào thân hộ đội đã đủ khiến hấn không vui, giờ lại phải mặc bộ y phục đen sì này vào, khác gì mời vận xui bám lên thân nữa.

“Vũ Văn thiếu tông chủ, người phải nhớ kỹ, Vương gia nhà ta chỉ thích màu đen, vô luận cái gì đều đen mới tốt!” Tiểu Phúc Từ thảm thiết hoài nghi thằng ôn này không sống nổi ba ngày sau khi nhậm chức. Y sau khi bỏ lại một câu căn dặn thế, nâng theo thanh kiếm của Liên Vương đã được Vũ Văn Dật Thần lau sạch, cùng Hoàng công công hồi cung.

Nhìn theo bóng lưng y, Vũ Văn Dật Thần rất muốn hét to nói, cái gì kêu là thứ gì cũng phải đen mới tốt, hôm nay ấy dọn cơm nước đen thui lên bàn cho Liên Vương dùng bữa thử xem tiểu vương gia còn tốt nổi không! Đáng tiếc người nào đó không có can đảm, chỉ có thể gào thét trong lòng thôi.

Ba huynh đệ Vũ Văn Hạo Nhiên hưng trí kéo nhau đi bàn bạc việc sau này, Vũ Văn Dật Thần thì bắt đầu bị tiểu đường đệ dùng giọng âm vang háo hức của hấn độc hại.

“Trời ạ, ta vậy mà sắp vào thân hộ đội của Liên Vương! Ta có thể mặc bộ y phục này!” Liên Vương trừ bỏ điểm lãnh khốc vô tình là không nói, được làm việc cạnh năng, chính là tượng trưng cho năng lực đã được khẳng định. Và lại, Vũ Văn Dật Tân mặc dù sợ Liên Vương, nhưng cũng phi thường sùng bái năng, hấn vì biểu đạt niềm hân hoan khó nén của mình, kích động ào ạt nắm lấy đại đường ca hấn không ngừng lay, ra sức lay, lay đến người nào đó choáng đầu hoa mắt.

Chim nhỏ như đường lượn vòng trên đầu, Vũ Văn Dật Thần ai oán nghĩ, hay là hấn hôn mê luôn cho xong? Cái tên Liên Vương dạo gần đây hấn nghe đến muốn gần nôn rồi, ngày ngày nghe, giờ giờ nghe, quả là âm hồn bất tán, ác mộng a!

Vũ Văn Dật Luân đứng cạnh nhìn tiểu đường đệ hấn vừa nhún vừa nhảy, còn đại ca hấn bộ dáng đáng thương hề hề, trông thấy thật buồn cười, lúc này tâm tình hấn cũng rất tốt, không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

Tết vốn là việc vui, tối hôm nay, hảo sự tới cửa Vũ Văn Gia, tiếng cười lại càng liên thanh, nhưng mà, qua ngày thứ nhì, khi tin đồn kia lan tới tai từng người bọn họ, đã không ai còn cười nổi nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 29: Đồn Đãi Vô Căn

Thường nói, trọng phu có ngoại tình, thê tử luôn là người sau cùng được biết, còn tin đồn lúc lan truyền thì biết đến sau cùng lại luôn là đương sự, bởi thế nên ngăn ngừa vài ngày sau hôm tiệc, lúc tin đồn đã bay rợp trời, cơ hồ trong Yên Đô không ai không biết, đủ kiểu đủ loại phiên bản, tùy người thêu dệt, thậm chí còn có xu hướng truyền sang các địa phương khác thì hôm nay, mừng bốn Tết, người Vũ Văn Gia rốt cuộc cũng trở thành những người cuối cùng ở Yên Đô bắt được tin tức này.

Duyên Huyền Quốc trong Tết, mừng một đến mồng ba không thượng triều, bách quan nghỉ ngơi ăn tết, mồng bốn đến mười lăm tháng giêng, chỉ thượng triều nửa buổi. Thế là, hôm nay mồng bốn Tết, Vũ Văn Hạo Nhiên cứ cảm giác mọi người nhìn y bằng ánh mắt khác thường, ở trên triều, đến cả hoàng thượng nhìn y ánh nhìn cũng rất kỳ quái, khiến y như lọt vào sương mù, trong lòng phát hoảng.

Lâm triều xong, đồng liêu thấy y lại cứ nói chúc mừng, cho là bọn họ chỉ chuyện ba hải tử kia, Vũ Văn Hạo Nhiên cũng vui rạo rức, mang chút tự hào mà đáp lại.

Tuy nhiên, vị đồng liêu nào đó thân quen với y, nhìn bộ dạng y thế lại không kiềm nổi hỏi, nói: “Thái Chi, ta không ngờ ngươi đối với con cái rõ là tiến bộ a!”

Tiến bộ? Ủ ừ, y trước giờ là phụ thân rất tiến bộ. Vũ Văn Hạo Nhiên chỉ cười không nói, gật gật đầu, hết sức bình tĩnh tiếp nhận hai chữ kia, coi như lời tán thưởng.

Vị nói kia sững sờ một lúc rồi lắc nhẹ đầu, nói: “Lão phu thì không, quán hần là Liễn Vương hay ai, dám đối xử với nhi tử ta như với nhi tử ngươi kiểu ấy, tuyệt đối không thể tha!”

Gi? Kiểu ấy là kiểu gì? Vũ Văn Hạo Nhiên không hiểu rồi, hỏi: “Vì sao không thể tha? Việc ấy có gì đâu, tốt lắm mà.”

“...” Đối phương nín lặng, hoàn toàn bị sét đánh rồi, qua một lúc lâu, không dám tin trọn mắt nhìn y, nói: “Đoạn tụ tốt chỗ nào! ? Mất thể thống, mất thể thống a! Liễn Vương dù có sủng ái nhi tử ngươi, nhưng bọn hần chung quy vẫn không thể thành thân a!”

“...” Giờ tới phiên Vũ Văn Hạo Nhiên câm bật rồi, tròn mắt muốn lòi ra ngoài, mãi một lúc lâu sau chỉ nghe trong cung vang lên một tiếng rỗng không hợp lệ, làm se sẽ sợ tới rơi dây trên đất, “Cái ~~~ gì~~~! ?”

Vũ Văn Gia, người thứ hai biết chính là Vũ Văn Hạo Chính, y đi vào cung, cũng y như đại ca y, bắt được đủ mọi ánh mắt khác thường, tuy nhiên, y giới về tâm nhân nên tính rui, ly khai một lúc, lại vòng trở về, thấy ngay một đám người Ngự Lâm Quân đương tụ tập, thăm thẳm thì thì. Y tiến sát lại gần nghe rõ ràng hoàn chỉnh đầu đuôi, tức thì mỡ nhân xưa nay luôn nho nhả lễ độ mặt sạm đi, sạm đi!

Người thứ ba biết chính là Vũ Văn Dật Tân, vốn hần hô bằng gọi hữu đi chơi, tính vì việc được vào thân hộ đội của Liễn Vương mà hào phóng đãi khách, kết quả, từ miệng con cháu các quan gia khác nghe được những lời không hợp, bảo đại đường ca hần là tiểu quan của Liễn Vương, hần nổi lửa đập nhau với nhân gia, thế từ nay không lui tới với thứ đám phi băng đại đường ca hần, xong rồi vọt về Vũ Văn Phủ. Mà hần biết, hần về tới nhà nổi giận đùng đùng làm rầm lên khiến toàn Vũ Văn Phủ đều biết theo.

Thế là, trưa hôm nay mừng bốn Tết, Vũ Văn Gia không ai dùng cơm trưa, tất cả tập trung tại chính sảnh, tam đường hội thẩm, thăm vấn nam tử khờ xui xẻo cái gì cũng không biết kia.

Trong chính sảnh, ngồi ở chủ vị là cha của Vũ Văn Dật Thần hần, ngồi ở thượng vị hai bên là hai thúc thúc hần, các vị di nương ngồi bên dưới, tiếp là các đệ đệ và đường đệ hần, còn hần, thì đang đứng giữa chính sảnh, vẫn chưa kịp hoàn hồn từ trong nội dung tiểu đường đệ bán rao ban này.

Ngươi có gặp qua chuyện ngoan ngoãn ngồi trong nhà, họa cũng có thể từ trên trời rơi xuống chưa? Vũ Văn Dật Thần hiện giờ chính đang cảm thấy thế.

“Nói! Ngươi rốt cuộc cùng Liễn Vương cái dạng kia từ khi nào! ? Các ngươi rốt cuộc tới tình trạng nào rồi! ? Rốt cuộc có phải đã như bên ngoài truyền rã! ?” Vũ Văn Hạo Nhiên tức chết đi được, vỗ bàn rầm một cái, hét lên.

Này, này là sao vậy? Hần vô tội lắm a! Muốn kinh hồn, muốn tức giận, muốn chất vấn người cũng phải là hần đi có được không! ? Rốt cuộc là ai có thù với hần, loan bừa hần dây dưa với một nam nhân như thế? Nghe kia, đến cả chuyện hần bị Liễn Vương thế này thế nọ rồi cũng được tung ra, đã nóng sốt hồi hồi, lại còn cảnh xuân sắc diễm tình, được miêu tả quá sức tươi sống, sinh động, khiến người nghe xong, cũng rất muốn thế này thế nọ, ai không cần thận, còn có thể sặc máu mũi, nhưng mà hần thì lại phi thường muốn học máu a!

“Căn bản không có chuyện này!” Vũ Văn Dật Thần ủy khuất khiếu tố.

“Vậy tại sao lại bị truyền thành như vậy! ? Và lại, Liễn Vương cũng là đương sự trong đây! Nếu không phải, Liễn Vương nhất định đã có phản ứng, thế nhưng, Liễn Vương nghe xong chuyện này cũng không có bất kỳ động tĩnh gì!” Vũ Văn Hạo Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy việc này căn bản là có, bởi vậy Liễn Vương mới không phản ứng!

“Không có lừa làm sao có khói.” Vũ Văn Dật Phàm đột nhiên thốt lên một câu như thế.

“Đúng vậy.” Vũ Văn Hạo Chính nhớ tới hành động của Liễn Vương hôm đó, nếu không phải vì bảo hộ người mình thích, lẽ nào lại thế?

“Àn...” Vũ Văn Hạo Kỳ nghĩ tới cháu trai khờ nhà mình không đủ năng lực, ấy vậy mà được tuyển vào thân hộ đội của Liễn Vương, ngẫm nghĩ lại, trong này nhiều trò a!

“Thực sự không có chuyện này!” Người nào đó bị thương hô.

Vũ Văn Hạo Nhiên tức đến bật dậy, thực cũng không tin hải tử nhà mình cùng tiểu vương gia kia có cử chỉ đoạn tụ. Y không ngừng qua lại, lúc dừng lại lần nữa thì chỉ vào Vũ Văn Dật Thần, tức giận nói: “Ngươi xu tiểu tử này, lại làm trò ngốc gì khiến người ta ngộ giải...” Y bỗng nhiên im bật, tròn trĩnh mắt nhìn trường tử, tay run run đưa lên đưa xuống, nói: “Ngươi, vương gia y, có làm gì ngươi chưa?”

“A? Làm gì?” Vũ Văn Dật Thần không hiểu.

Thoát “... y phục a!” của ngươi. Ba chữ kia vì cảnh tượng trong đầu quá mức hải hùng mà không thể nói ra, Vũ Văn Hạo Nhiên muốn phún lệ rồi, hai

mười bốn năm thuần thuần khiết khiết của nhi tử hần a! Sẽ không bị một nam nhân chiếm tiện nghi đi chứ!

Y phục? Vũ Văn Dật Thần nhớ tới bộ hắc y đã khiến hần canh cánh trong lòng cả buổi tối qua, gật đầu nói: “Cất trong phòng hài nhi đấy!” Quả thực không hiểu cha hần sao lại nhảy tới chuyện này rồi.

Mọi người thấy hần gật đầu mà xem xū, nhưng nghe hần nói mới phát hiện rằng khi này căn bản còn chưa hiểu, ông nói ngược bà nói xuôi. Vũ Văn Dật Tân quỳnh lên, cũng không lựa lời giải thích đã la lên: “Đại đường ca, đều không phải ý tứ ấy! Là Liễn Vương có cố ý phục người chưa? Có chạm tới chỗ đó của người chưa!” Hần vừa nói còn vừa chỉ coi chỗ đó là chỗ nào, hại mọi người đều không hện mà cùng quét mắt qua chỗ đó, rồi dời đi.

“...” Vũ Văn Dật Thần gật gật khoe miệng, xấu hổ nha, trợn mắt liếc tiểu đường đệ hần một cái, nói tuôn tuột ra thế làm gì? Hơn nữa, hần bao nhiêu tuổi rồi, chẳng nhẽ còn đánh không lại một thiếu niên mười bảy tuổi sao? Còn có thể bị thế nào! “Chuyện không thể nào! Đều là lời đồn nhảm, con chỉ mới gặp Liễn Vương có mấy lần thôi. Lúc tiểu vương gia bốn tuổi một lần, hôm sinh thần ấy ba lần, đều trước mặt mọi người cả.” Rồi hần đem tình hình thực tế phát sinh hôm đó tỉ mỉ kỹ càng miêu tả lại một lần.

Nghe hần kể xong, trong sảnh một hồi yên lặng, mãi lâu sau chợt nghe tiếng Vũ Văn Dật Tân lẩm bẩm li rì: “Vậy tiêu rồi, nhất định Liễn Vương đã chấm trúng người rồi! Nếu không sao lại tốt với người như vậy, trộm ưng của y, xé thư của y, vậy mà y còn cho người vào thân hộ đội? Chẳng nhẽ là...” Hần đột ngột cả kinh, “Đội người vào thân hộ đội của y xong, mới tìm thời cơ hạ thủ!?”

Tiểu đường đệ, người sợ thiên hạ không loạn phải không? Vũ Văn Dật Thần đỏ mặt hỏi hột, tuy nhiên trong lòng cũng cảm thấy tiểu đường đệ hần nói thực ra cũng có vài phần chí lý.

Ba huynh đệ Vũ Văn Hạo Nhiên sắc mặt vô cùng khó coi, cùng lúc xuất hiện suy nghĩ, không thể cho Vũ Văn Dật vào thân hộ đội, nếu không còn chẳng phải tự dăng mình vô miệng cộp sao?

“Đều trách đại bá người a!” Vũ Văn Dật Tân trách móc Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Ngậm miệng!” Thấy nhi tử không lớn không nhỏ, Vũ Văn Hạo Chính vội vàng quát tháo hần.

Vũ Văn Hạo Nhiên ngăn ngũ đệ y quở trách cháu trai nhỏ, quay sang Vũ Văn Dật Tân, muốn nghe thử xem nó nói cái gì.

“Con đâu nói sai chứ, đều trách đại bá không chịu cho đại đường ca kết hôn, không cho kết hôn thì nạp một thị thiếp cũng được a, còn không thì để đại đường ca dạo thanh lâu một vòng cũng tốt a! Chung quy vẫn tốt hơn để đại đường ca khiến Liễn Vương hiểu lầm hần thích nam nhân, bị Liễn Vương chấm trúng như thế!”

Hần làm chuyện khiến người ta hiểu lầm hần thích nam nhân hồi nào? Tiểu đường đệ lại bắt đầu nói năng bừa bãi rồi! Vũ Văn Dật Thần có miệng khó phân, trong lòng giậm chân.

“Bên ngoài phỏng chừng ai cũng biết đại đường ca chưa từng chạm qua nữ sắc nên Liễn Vương mới nghĩ đại đường ca thích nam sắc!” Vũ Văn Dật Tân càng nghĩ càng cảm thấy mình nghĩ khỏi sai đâu, còn vừa nói vừa gục gặt đầu.

Thấy nó nói có vài phần đạo lý, ba huynh đệ Vũ Văn Hạo Nhiên chụm đầu ghé tai nhau trao đổi một hồi, sau cùng nhất trí quyết định: “Đúng lúc hôm nay có hoa khôi yến mỗi năm một lần, đúng giờ Dậu bắt đầu, Dật Tân, người cứ bồi đại đường ca người đi xem một tý, đêm nay ở đại một lâu nào đó không cần về.”

Vũ Văn Dật Thần chết lặng, đứng đực mặt ra, rõ ràng đã bị biến cố này làm cho chấn động rồi. Mấy câu “Thanh lâu“, “Hoa khôi yến“, “Tôi không cần về” cứ chớp hiện trong đầu hần, sau một hồi, phản ứng được chuyện gì đương xảy ra, trong lòng hần rỗng thẳm lên một tiếng, a~~~~! Có gì xui xẻo cứ hết cái này tới cái nọ từ trên trời rơi xuống? Năm ngoài là năm tuổi của hần, lẽ nào nói cuối năm tuổi mới phạm vào thái tuế, thậm chí còn kéo dài đến năm nay! ? Tiểu tử khờ trong lòng người nào đó thiếu chút nữa ngã xuống đất nằm ngay đơ không dậy nổi.

“Thật tốt quá! Đại đường ca, tối nay chúng ta có thể chơi cho đã rồi!” Vũ Văn Dật Tân vui vẻ nhảy nhót, phóng tới cạnh đại đường ca hần, dùng sức vỗ vỗ vai y ra chiều hết sức hưng phấn, “Thế là Liễn Vương sẽ hiểu ngay y đã hiểu lầm người, thực ra thì người chính là thích nữ nhân!”

Hần vốn là thích nữ nhân! Vũ Văn Dật Thần trong lòng vọng ngược lại một câu như thế, sau đó tính nghĩ cách không đi, nhưng nghe hết câu nói của tiểu đường đệ xong, hần đột nhiên thay đổi ý, thực ra đi một chút cũng không sao, tránh cho tiểu vương gia kia thật sự có suy nghĩ không đúng đắn, hiểu lầm hần cái gì. Hần cũng không muốn bị nam nhân quần đĩnh! Bất quá, nếu mà đi, hần phải chuẩn bị một chút đã. Ăn, nghe đồn trong thanh lâu có đốt mị hương, trước giờ đi phải nhớ uống được hoàn, tránh cho trúng thứ thuốc kỳ kỳ quái quái gì đó làm ra chuyện bậy bạ, còn có, mang theo ít tiền nữa! Đúng vậy, muốn bịt miệng người ta, cái này nhất định không thể thiếu, mang theo nhiều một tý. Hoàn hảo đương là sau Tết, năm nay còn thu hoạch không ít tiền mừng tuổi nữa, vị hai mươi bốn tuổi nào đó mừng thăm, không chút xấu hổ vì đã từng tuổi này rồi còn xé tay cầm li xì, ngược lại nghĩ tới hầu bao tối nay bị xuất huyết mạnh, lại có phần không nỡ.

Có một số việc đành rằng không nỡ nhưng vẫn phải làm, sau đó, chỉ thấy hần húng chí bưng bưng buông lại một câu “Con về phòng chuẩn bị một cái” xong rồi phóng ra khỏi chính sảnh, hại mọi người đều lăm tưởng hần ta cao hứng vì rốt cuộc cũng được cấp phép gần nữ sắc rồi.

Q.2 - Chương 30: Chiêm Nghiệm Thanh Lâu

Gần đến giờ Dậu, đoàn người Vũ Văn Dật Thần chuẩn bị đi xem hoa khôi yến, tất nhiên, mục đích chính vẫn là để mỗ nam tử khờ thành người lớn. Kết quả Vũ Văn Dật Thần trong lơ đễnh phát hiện người đi cùng hắn mệnh mỏng bất ngát, hắn tròn mắt nhìn bọn họ nửa ngày không nói, không hiểu sao tất cả huynh đệ lữ Dật tự đều đi chung?

Vốn bởi vì nguyên do mẫu thân, Vũ Văn Dật Luân chẳng cách nào ưa thích thanh lâu, nhưng Vũ Văn Dật Tân lại quán hấn ép cùng đi, hắn còn chưa đáp ứng, Vũ Văn Dật Phàm đã nói muốn đi, tranh chấp liền nổi lên, sau cùng, không ngờ Vũ Văn Hạo Nhiên vút cho bọn nhỏ một câu muốn đi cứ đi, kết quả, thanh lâu nha, nam nhân ai không thích, cả đám đều đòi đi. Vũ Văn Dật Tân thể nhưng buồn bực, cảm thấy hứng chí của hắn bị quét sạch rồi, bởi vì hắn không thích những người khác, đặc biệt là Vũ Văn Dật Phàm!

Ai muốn đi, Vũ Văn Dật Thần đều không ý kiến, hắn chỉ thờ dài một ngum trong lòng, ai, nhà hắn thật chỉ còn mình hắn không thích thanh lâu thôi a!

Đoàn người hướng cổng chính mà đi, giữa đường lại bị Vũ Văn Hạo Chính chặn lại: “Hôm nay Liễn Vương chuyển vào phủ đệ bên cạnh, đừng để người phủ bên kia thấy, các người hay là đi cửa sau đi!”

Cũng trong lúc này, Địch Vũ Liễn vừa ngồi kiệu tới cổng chính phủ đệ mới, nhưng lệnh kiệu dừng lại không cần vào phủ. Nàng ra lệnh cho Tiểu Phúc Tử, nói: “Nếu đã vào phủ đệ mới, bản vương cũng nên bãi phỏng Vũ Văn Phủ bên cạnh một hồi, nhưng đừng để người khác thấy, cứ vòng cửa sau Vũ Văn Phủ được rồi!”

“Dạ.” Tiểu Phúc Tử hồi đáp, khua tay một cái, cổ kiệu được nhấc lên, chuyển mục tiêu, hai tỷ muội Bích Tiêu và Phong Tử Diệu bọn họ theo sau, đoàn người đi tới cổng sau Vũ Văn Phủ.

Bởi vì giữa hai phủ chỉ cách bởi một bức tường, đoàn người bèn đi tới bức tường khác của Liễn Vương Phủ, định đi đường vòng từ con hẻm nhỏ bên này ra sau phủ đệ mình, rồi đi thẳng tới cổng sau Vũ Văn Phủ.

Ngay khi cổ kiệu đen ở Yến Đô chỉ có một được khiêng gần đến cuối hẻm bên này thì một giọng nam chân chắc vừa lúc cắt ngang tiếng tranh cãi: “Dật Tân, đừng cãi với Dật Phàm nữa, mọi người đều là huynh đệ, có gì háo hão mà nói.”

Vừa nghe thấy giọng nói sười âm tim nàng kia, hai tròng mắt Địch Vũ Liễn tức thời phát sáng, vói tay ra cửa nhỏ, ngoắt Tiểu Phúc Tử một cái, Tiểu Phúc Tử lập tức nhấc tay, cổ kiệu dừng lại.

“Đã là huynh đệ, vậy thì nhân sớm nói rõ đi! Hoa khôi Tàng Kiều Lâu hôm nay là của đại đường ca, nếu người dám giành, không xong với Vũ Văn Dật Tân ta!”

“Hừ, người cho Tàng Kiều Lâu ai mở, hoa khôi trong đó trước chưa nói ta có hứng thú hay không, căn bản hoàn toàn không tới phiên bọn ta! Đã đi Tàng Kiều Lâu, vậy ta nói rõ trước, nơi đó thể nhưng hoàng thân quốc thích đều sẽ đến, hoa khôi yến tự nhiên sẽ gặp chúng hoàng tử, người đừng bộp chộp mà gây họa!”

“Được rồi, đừng tranh cãi nữa, hoa khôi hoa khôi yến chọn xưa nay đều là thanh quan (còn trinh trắng) cả, cũng không hợp với đại ca, tối nay vẫn là tìm một người kinh nghiệm phong phú là được, nói sao cũng là lần đầu tiên của đại ca.”

“Đừng há, vẫn là nhị đường ca nói khỏi sai! Há há, đại đường ca, tối nay người cuối cùng có thể ném trái việc nữ nhân rồi, cam đoan người dục tiên dục tử! Cảm ơn đệ tiểu đường đệ người đi, nếu không phải nhờ đệ, không biết ngày tháng năm nào đại bá phụ mới cho phép người đụng tới nữ nhân cơ!”

Lạnh a lạnh, Vũ Văn Dật Thần nhìn tiểu đường đệ đang quàng vai bá cổ hắn, cười như lưu manh, nhìn không được trán xẹt xuống mấy đường hắc tuyến, hết lời, hoàn toàn hết lời!

Bị Vũ Văn Dật Tân nhốn nháo một trận như thế, lúc đoàn người rẽ sang con hẻm bên trái, không một ai để ý nơi con hẻm bên phải, một đội hắc y nhân đang im hơi lặng tiếng đứng đó, ở giữa đặt một cổ kiệu nhỏ đen tuyền, nhưng có thêu hoa văn tinh xảo, mặt trên còn có đồ án tượng trưng cho thân phận của Liễn Vương.

Cả con hẻm tĩnh mịch không tiếng động, càng có thể chắc chắn một luồng khí tức khủng bố khiến người ngạt thở từ trong cổ kiệu toát ra, chỉ ít ba người Tiểu Phúc Tử, Phong Tử Diệu và mười ba hắc y hộ vệ có mặt tại đây đều cho là thế.

Những lời đối thoại của mấy người rơi vào tai Địch Vũ Liễn một chữ cũng không sót, minh bạch ý tứ trong đó, ánh mắt nàng vốn vì nghe giọng Vũ Văn Dật Thần nói mà nhu hòa chốc lát phát lạnh.

Trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh nữ tử ngồi cạnh Vũ Văn Dật Thần, rồi hắn cười như thế như thế với nữ nhân khác, Địch Vũ Liễn chỉ thấy trong lòng rất khó chịu, buồn đến phát hoảng. Tiếp đó, những tràng cảnh khác lại lơ đãng hiện lên trong đầu nàng, ví dụ như nói mỗ nam tử khờ và mỗ nữ tử không biết mặt và chạm thân mật, lại thí dụ như nói hai người lần tới lần lui trên giường, tức khắc, nàng cảm thấy như một trăm con kiến đang bò trong lòng căn nàng, rồi một nghìn con, mười vạn con, vô số con...

Tiếng “Răng rắc” rất nhỏ vang lên, mấy người Tiểu Phúc Từ đương đăm đăm nhìn cổ kiệu, nhưng tức khắc, trực giác thôi luyến qua thân kinh bách chiến này lên, mười sáu người trong chớp mắt phóng khỏi cổ kiệu.

“Ầm” một tiếng, cổ kiệu tan năm xẻ bảy, gỗ vụn bay đầy trời, dập dềnh trong không trung, một bóng đen u ám từ trong đó bay ra, từ trên xoay người rơi xuống, đáp lên con đường tuyết, mặt quay về phía con hẻm đằng trước nơi bóng dáng người nào đó đã mất dạng, chấp tay đứng thẳng, khắp người tản ra khí tức hải nhân, so với khí trời hôm nay còn lạnh hơn.

“Tiểu Phúc Từ!” Thanh âm lạnh đến có thể đóng băng người nghe.

“Có.” Tiểu Phúc Từ hầu hạ bên nạng nhiều năm như thế cũng bất giác run một trận, rõ ràng nhận ra con thịnh nộ của chủ tử âm lãnh nhà mình, y thăm thiết hoài nghi tên y bị chủ tử rút ra từ kẽ răng, nhưng tuyệt đối là bị giận cá chém thớt, nguyên nhân chắc chắn thoát không khỏi quan hệ với tên A Đầu vừa đi kia!

“Tàng Kiều Lâu ai mở?” Dịch Vũ Liễn nhìn chết trân con hẻm trước mặt, tựa như mỡ nam tử khờ sẽ trở về.

“Ngoài mặt do Lan ma ma mở, nhưng thực tế, đằng sau hẳn là thái tử đảng chủ trì, dấu sao loại địa phương này dễ thu thập tin tức nhất.” Xem đi, quả đúng như y nghĩ, A Đầu hại người mà!

“Đi!” Dịch Vũ Liễn nói một chữ như thế, rồi ra hiệu cho Tiểu Phúc Từ đến gần, ghé tai thì thầm mệnh lệnh gì không biết, Tiểu Phúc Từ nghe xong sợ biến sắc.

“Vương gia, vậy không được đâu! Hay là tìm cơ hội khác, vô thanh vô tức vẫn tốt hơn, dấu sao tối nay sẽ có nhiều hoàng thân quốc thích tới, làm không tốt chứ vị hoàng tử lại...”

“Bảo người đi, người cứ đi! Sao dài dòng thế! Có chuyện gì, bản vương chịu! Còn nữa, người đừng làm sai trọng điểm, nếu làm không tốt chính sự, người biết tính bản vương rồi! Hừ!” Dịch Vũ Liễn phát tay áo rời đi, đồng thời gọi hai ty muội Bích Tiêu theo.

Phong Từ Diệu đang muốn dẫn người đuổi theo, lại bị Tiểu Phúc Từ cản lại, lời bọn họ quay về Liễn Vương Phủ chuẩn bị làm việc, dọc đường đi, y nghĩ, việc của gã A Đầu sao lại thành chính sự nhỉ?

Ai cũng nói phổ hoa của Yến Đô là ô tiêu hồn, là đường mỹ nhân. Cả con đường ban ngày luôn im ắng, ban đêm là lúc thanh lâu, kỹ viện treo cao đèn lồng, tiếng ca múa, tiếng cười đùa, tiếng tục tĩu liên thanh. Nữ nhân ở đây nén lệ bán tiếng cười, nam nhân tại đây vung tiền hưởng lạc.

Là người sinh trưởng hai mươi bốn năm ở Yến Đô, Vũ Văn Dật Thần chân chân chính chính lần đầu tiên đến nơi này. Nói thực, tò mò hẳn có, nhưng đồng tình thì nhiều hơn, ngoài ra còn không ngừng có ý nghĩ chán ghét những khuôn mặt buồn tiền ban ân kia.

Mồng bốn Tết, mỗi thanh lâu đều vì hoa khôi yến của mình mà giờ hết thủ đoạn, làm sao cho một năm này có thể thu hút nhiều tiền tài tới cửa hơn nữa.

Sang nhất, nổi nhất phổ hoa phải kể đến Tàng Kiều Lâu, tiếp đến là Mị Hương Quán đối diện và một cái khác nữa là Hoan Dạ Các, ngoài ra còn có rất nhiều thanh lâu lớn lớn bé bé, mỹ nữ ở đây đủ loại yến sầu hoàn phi, kiều tư mị thái, quả thật chỉ cần túi người có tiền, mặc người lựa chọn.

Vũ Văn Dật Tân tất nhiên chọn Tàng Kiều Lâu nổi danh nhất cho đại đường ca hân, nữ tử ở Tàng Kiều Lâu cầm kỳ thư họa kiêu kiêu tinh thông, phong tư loại nào cũng có, chiếu theo kiến giải của tam đường ca hân, hoa khôi thì chó ghê, bất quá, hoa khôi năm trước tổng có thể về đại đường ca hân đi!

Quy nô giữ cửa vừa thấy nhiều khách quý đến chơi như thế, vội hí hửng nghênh đón, tiếp đó, Lan Ma Ma trong lâu mất vừa lia tới cửa, tức thì vụt sáng, nhanh nhẹn ra nghênh tiếp, đẩy quy nô vốn dẫn đường ra một bên, mặt đây về hơn hờ ớn ớn giọng, nói: “Yêu, này không phải các thiếu gia Vũ Văn Gia sao, hôm nay ngọn gió nào thổi các thiếu gia tới vậy? Ồ, vị thiếu gia này rất lạ mặt a, lần đầu tiên đến Tàng Kiều Lâu của chúng ta ư!” Vừa nói, ả vừa vờn bàn tay cầm khăn lụa tới vai Vũ Văn Dật Thần.

Vũ Văn Dật Thần đương lúc tán thưởng Tàng Kiều Lâu không khoa trương, tục khí như những thanh lâu vừa nãy đi ngang, mà lại có nét thú vị riêng, bối cảnh trong lâu tao nhã, một âm thanh ồm ồm ngáy người lại vang đến tai, phá hoại mỹ cảnh! Nhìn lại chủ nhân của âm thanh kia một cái, trang phục rất đẹp, người đẹp hết thời này cả người bắn mị khí câu dẫn người, lại còn vờn tay tới đây.

Theo phản xạ có điều kiện, Vũ Văn Dật Thần lắc người “vèo”, nhoáng cái đã phóng qua bên cạnh, tay Lan Ma Ma rớt vào khoảng không, còn bọn đệ đệ đằng sau hẳn thì ngạc nhiên nha, vừa nãy, có vẻ như, tựa như đại ca ngốc nhà hân thân thủ có hơi nhanh?

Phản ứng được mình vừa mới làm gì Vũ Văn Dật Thần vội ho khan, thanh thanh cuống hống, liên tục cười gượng để che lấp.

Cho là đã nhìn nhầm, cũng không nghĩ nhiều, Vũ Văn Dật Tân mở miệng nói trước: “Đây là đại đường ca ta, lần đầu đến. Trong lâu có dạng cô nương gì, tất cả kêu ra hết đi! Để đại đường ca ta lựa một người, còn nữa Như Mai cô nương năm ngoái treo đầu bài nhất định phải ra!”

“Yêu, Vũ Văn tiểu công tử, thật không khéo, Như Mai cô nương đã bị các đại gia tới trước gọi đi rồi.” Ngọc thủ thon thon của Lan ma ma chỉ lên nhả tọa bên trên một cái, ý tứ người tới địa vị tôn quý.

Vũ Văn Dật Thần bọn họ ngược lên nhìn, vài nhả tọa cũng có người đang nhìn xuống qua song chắn, lại có cả bát hoàng tử bọn họ, cả Quyết Vương cũng ở trên đó, chỉ bất quá ngồi ở nhả tọa khác mà thôi.

Ôi, hân đạo này thật có duyên với hoàng gia, có duyên đến nỗi người hay thần cũng đều tức giận! Vũ Văn Dật Thần tối mặt, hẳn vừa cùng các đệ đệ

ngần lên hành lễ, vừa đoán: tuy là Liễn Vương không đi thanh lâu, nhưng hẳn sẽ không may mắn đến nỗi gặp phải tiểu vương gia chứ nhỉ?

Bọn đệ đệ đằng sau hẳn cũng nghĩ vạn nhất Liễn Vương cũng ở đây thì làm sao, nhưng tìm kỹ một hồi vẫn không thấy thì yên tâm.

Đợi cho bọn hắn hành lễ xong, bát hoàng tử ngoắc ngoắc Vũ Văn Dật Phàm, y liền đi lên lầu tới chỗ bát hoàng tử.

Vũ Văn Dật Tân hừ một tiếng hết sức khinh thường, đoàn người bọn họ cũng lên lầu, tìm một nhả tọa ngò, vừa vận đối diện bát hoàng tử bọn họ, góc nhìn khá đẹp, rất thuận tiện lát nữa xem hoa khôi yến.

Lan ma ma tốc độ khá nhanh, tỷ nữ vừa bung thức ăn với rượu lên, nàng ta đã dẫn mười mấy nữ tử phong tư khác nhau tới. Mấy đệ đệ đưa Vũ Văn Dật Thần, hỏi hắn thích ai, hay là ai cũng thích, Vũ Văn Dật Thần đỏ mặt nói chỉ một là đủ.

Thế là, mấy người nhất trí chọn người đẹp nhất ngồi cạnh hắn.

Nữ tử tên Nhu Tâm này vừa ngồi xuống đã nhu nhược không xương ngã lên người Vũ Văn Dật Thần, mỡ nam tử khờ bị dọa tới muốn tránh liền tức khác, khờ nổi băng ghế ngắn thế này, hắn tránh đi đâu, cuối cùng cánh tay bị đối phương chụp lấy, kẹp chặt trước ngực nàng.

Cảm giác mềm mại từ cánh tay truyền tới làm Vũ Văn Dật Thần mặt đỏ bừng, a a a, nữ nhân này sao y như bạch tuyết, nắm cứng ngực hắn không buông làm gì? Còn có, mùi son phấn trên người nàng ta thật là sắp hun chết hắn rồi! Ác mộng a, hắn còn phải ở đây cả đêm nữa! Khó chịu quá nha!

Vũ Văn Dật Tân cười nghiêng ngả, nét mặt đại đường ca hẳn vừa ngây ngốc vừa kinh hoàng, còn kèm theo vẻ khó xử, có thể xưng là nhất tuyệt nha.

Vũ Văn Dật Thần muốn đẩy Nhu Tâm ra, nhưng không thể quá lộ liễu, cuối cùng chỉ có thể giữ tư thế giằng co. Chỉ thấy Nhu Tâm tay vừa nâng chun rượu trên bàn lên, vừa cất giọng uyển chuyển nói với hắn: “Thiếu gia, Nhu Tâm kính người một ly.” Rồi nàng đưa chun rượu lên miệng Vũ Văn Dật Thần.

Giọng nói làm người ta nghe mà phát nhuyễn thì lại làm Vũ Văn Dật Thần nổi da gà toàn thân, run lấy bầy, muốn té xuống đất, trời a, giọng nói thật là đáng sợ!

Hắn nhanh như chớp chụp lấy chun rượu uống cái ực. Hắn ngược lại không sợ say, trước khi đến đây hắn đã sớm chuẩn bị chu toàn, lo uống say sẽ thất thân nên hắn sớm đã uống thuốc giải rượu, tối nay uống nghìn chun cũng không say. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là làm sao cho nữ nhân tám móng này đừng dính lên người hắn nữa thôi.

Liền lúc này, Tàng Kiều Lâu đã bắt đầu hoa khôi yến, mọi người đều bị thu hút, các vị đệ đệ đứng lên, đi tới song chắn đằng sau hắn, xem biểu diễn bên dưới. Vũ Văn Dật Thần nắm lấy thời cơ mà giữ Nhu Tâm ra, lách qua bên cạnh, bắt chấp mỹ nhân nũng nịu trẻ môi, không liên can hắn, hắn hoàn toàn đặt chú ý lên y phục mình.

Kỳ thực mỡ nam tử khờ hơi mắc bệnh sạch sẽ, hắn nhìn chằm chằm y phục mình, bụng vừa mừng lại vừa xót, may mà hắn đã nghĩ tới, trước khi đi đã thay bộ y phục cũ nhất vào, ai, tiếc là, bộ này vẫn còn tốt cơ, bất quá, tuy là rất phí, nhưng vẫn ném thôi. ..., đúng rồi, nếu không thì đưa tới thiện đường cũng được, thật là, ban này sao hắn không nghĩ ra nhỉ? Tốt lắm, cứ làm thế!

Hắn vui vẻ bèn xem biểu diễn bên dưới. Hắn mới xem, mà người đầu tiên còn chưa hát xong, đã nghe từ ngoài cửa truyền tới tiếng ầm ầm ầm ầm, liền sau đó, một giọng lanh lảnh chói tai vang lên, làm gián đoạn biểu diễn hoa khôi yến: “Tra cho ta~~~”

Tiếp theo, từng tên lại từng tên hắc y nhân vọt vào, phục trang kia khiến tất cả người nhận ra tức thời tối mặt.

Lan ma ma vội ra nghênh đón, vừa thấy đối phương là công công, vội nói: “Yêu, vị công công này nghĩ sao lại tới Tàng Kiều Lâu bọn ta, nếu như ngài tới tìm nữ nhân, Lan ma ma ta ắt sẽ giới thiệu thứ tốt cho ngài, nếu ngài tới gây sự, vậy cũng phải nhìn thử xem đây là địa phương gì, đừng quét đi hứng thú của chư vị gia, đầu năm đầu tháng đây!” Rõ ràng đối phương là tới gây sự, Lan ma ma hậu đãi vững vàng về mặt rất khó chịu, cũng không nể mặt y.

Tiểu Phúc Tử theo hướng tay bà ra dấu nhìn lên nhả tọa bên trên đảo mắt một hồi, vừa nhìn đã thấy mục tiêu mình tìm, nhưng cũng trông thấy mấy vị đại nhân vật y không thể trêu vào đang có mặt.

“Nô tài thỉnh an các vị vương gia, điện hạ!” Tiểu Phúc Tử hành lễ với các vương gia, hoàng tử phía trên, ai thán một tiếng, quả nhiên đây là chỗ hoàng thân quốc thích ưa tới, hôm nay không chỉ có Quyết Vương, còn có sáu vị hoàng tử xuất hiện nơi này. Một hồi nữa khẳng định là đặc tội bọn họ rồi, bất quá, chủ tử nhà mình cũng đã nghĩ biện pháp dàn xếp rồi.

“Tiểu Phúc Tử, ngài sao chạy tới chỗ này, còn dẫn theo nhiều người như vậy, chẳng nhẽ chủ tử nhà ngài cũng đến đây xem hoa khôi yến?” Hoàn toàn không cảm giác nguy cơ, cho là đối phương cũng không thể gây sự gì, bát hoàng tử vừa thốt ra vừa tìm coi Dịch Vũ Liễn có xuất hiện không.

“Hồi bẩm bát điện hạ, chủ tử nhà thần không hề đến đây, chủ tử người có việc khác. Nô tài trước tại đây bồi lễ các vị gia, chủ tử nhà thần nói...” Tiểu Phúc Tử tạm ngừng một lúc, bỗng nhiên cất cao giọng, dùng âm điệu có thêm vào chất giọng thái giám đặc thù, lớn tiếng nói, “Đáp ~~~ cho ~~~ ta ~~~”

Đều đang đợi nghe chủ tử nhà hắn nói gì, lại không nghĩ tới hắn thỉnh linh chuyển đề tài, chưa ai kịp phản ứng, đám người Tiểu Phúc Tử mang đến đã bắt đầu ra sức đập phá Tàng Kiều Lâu.

Tiếng nữ tử hét chói tai đi cùng với tiếng bàn bị đập, tiếng khay chén bị rớt liên tục không ngừng.

Lan ma ma thờ hồn hèn phái hộ viện của Tàng Kiều Lâu tới ngăn cản hành vi điên cuồng của bọn người Tiểu Phúc Tử, đồng thời đe dọa nói: “Ngươi thật

to gan, người biết gia của Tàng Kiều Lâu là ai không? Người...”

“Bất kể là ai mở, chủ từ nhà ta nói, hôm nay phải, đỡ bỏ, cái Tàng Kiều Lâu này, rồi!” Tiểu Phúc Từ chặn lời bà, cùng lúc đá bay hộ vệ xông tới.

“Thứ càn rỡ! Còn không mau dừng tay cho bản hoàng tử!” Nhị hoàng tử trên lầu phần nộ la lối Tiểu Phúc Từ, đây là sản nghiệp của nhạc phụ hân Phụng gia, cũng là nguồn tin tức của thái tử đảng bọn họ, sao có thể bị Liễn Vương phá hủy.

Lúc này, “Ầm ầm” một tiếng, một cột lâu bị Phong Từ Diệu phá hủy, còn Tiểu Phúc Từ tựa như không nghe thấy mấy lời nhị hoàng tử nói, y lắc mạnh thân hình, tốc độ cực nhanh, tự mình động thủ, bắt đầu đại nghiệp hủy lâu.

Nhị hoàng tử phát cáu bọn họ căn bản không biện pháp, như muốn đánh, lại đánh không lại, bởi vì kẻ tới không chỉ có mười ba hộ vệ của Liễn Vương, còn có thân hộ đội của nàng. Trong lâu một mảnh hỗn loạn, thấy tình hình không ổn, đành âm ức bị buộc chạy ra ngoài.

Không mất bao lâu, bọn họ trở mắt trừng trừng nhìn thủ hạ của tay sát tinh Vương gia kia đã phá Tàng Kiều Lâu tiếng tăm lừng lẫy Yên Đô thành một đống gạch vụn.

“Hoàng thúc, thúc cũng thấy rồi, đây là cái sự tình gì a!?” Nhị hoàng tử đã muốn phát rồ rồi.

“Hoàng thúc, thập lục làm vậy, sẽ khiến bách tính nói hoàng tộc chúng ta xấu lắm, ngang ngược chẳng khác gì ác bá!” Bát hoàng tử đổ dầu vào lửa.

“Hoàng thúc, Tàng Kiều Lâu này là tâm huyết cả đời của Lan ma ma, bây giờ bị hủy, chúng ta phải nghĩ biện pháp bồi thường cho nàng mới phải!” Thập nhị hoàng tử không giống hai người kia trực tiếp chia dùi cui về phía Dịch Vũ Liễn, mà đồng tình nhìn Lan ma ma ngồi dưới đất vừa khóc vừa nháo, nhã nhặn kiên nghị. Đương nhiên, nói vậy càng độc địa hơn, lộ rõ sự thất lễ của Dịch Vũ Liễn.

“Tiểu Phúc Từ.” Quyết Vương nhíu mày, ghì giọng gọi y.

“Vương gia, chủ từ nhà thần nói, nô tài chỉ cần nghe lệnh hành sự, nếu ai có ý kiến, thỉnh trực tiếp tìm người, cũng có thể trực tiếp đi tìm hoàng thượng bẩm báo, chủ từ nhà thần sẽ tự đưa ra kiến giải!”

Quyết Vương thâm trầm nhìn Tiểu Phúc Từ chằm chằm, chỉ thấy mặt Tiểu Phúc Từ y nguyên không gợn tí sóng, khiến người ta nhìn không ra nguyên do, hồi lâu sau, Quyết Vương mới lên tiếng, nhưng là hạ lệnh hồi phủ, hiển nhiên đã không còn hứng thú xem hoa khôi yến, cũng không muốn quản việc này.

Đang chờ hoàng thúc phân xử, lại thấy y rời đi, chỉ thiếu không khiến mấy hoàng tử tức mà học máu, nhị hoàng tử sau khi trợn mắt hung hăng nhìn Tiểu Phúc Từ mấy lần, gọi mấy người đệ đệ, quyết định quay về, háo hức thương lượng làm sao từ chuyện này thóp đuôi của Dịch Vũ Liễn.

Bọn họ vừa đi, một bóng đen đột ngột xuất hiện sau lưng Tiểu Phúc Từ.

“Sao rồi?” Thứ kia lấy chưa? Tiểu Phúc Từ hơi nghiêng đầu, hỏi người phía sau.

Người tới không lên tiếng, chỉ cung kính cúi đầu, im lặng làm dấu đã trong tay.

“Vậy thì tốt!” Tiểu Phúc Từ quét mắt qua vị Lan ma ma vẫn ngồi khóc dưới đất kia, một chút cũng không đồng tình với nàng. Có thể tạo cho tòa lâu này thanh thế lớn như thế, sau lưng không biết đã làm bao nhiêu chuyện bức lưng vi xướng (bức gái lành làm kỹ nữ), táng tận lương tâm, chỉ có điều, chủ từ nhà y trước giờ không quản những chuyện này, muốn trách thì trách Tàng Kiều Lâu hôm nay xui, đốn trúng một vị A Đẩu ôn thần, chọc chủ từ nhà y. Ai, chủ từ nhà y lẽ nào đứng như lờ lững Dịch nói, thích tên A Đẩu kia sao? Nghĩ tới đây, Tiểu Phúc Từ lại quét qua đám người một cái, tức thời trong lòng cả kinh một trận, A Đẩu đâu? Mấy người kia đâu?

Hắn nói Vũ Văn Dật Thần ôn thần, Vũ Văn Dật Thần lại cho chủ từ Dịch Vũ Liễn hắn mới là ôn thần cơ! Mà còn là đại ôn thần âm hồn bất tán nữa!

Trước, Vũ Văn Dật Thần bọn họ bị biến cố bất thành linh dọa, nhưng lại hồi thần rất nhanh, hắn cùng bọn họ đệ đệ nhanh chân chạy khỏi Tàng Kiều Lâu.

Ra tới ngoài, bọn họ thấy Vũ Văn Dật Phàm cùng bát hoàng tử bọn họ chạy ra thì gọi lại, dưới sự chỉ huy của Vũ Văn Dật Tân, đi tới một lâu khác là Hoan Dạ Các, dấu sao mục đích của bọn họ tới nay là chung kết thân đồng tử của đại ca nhà mình, Liễn Vương muốn phá lâu nào, bọn họ không quan tâm, dù sao trên con đường này cái không thiếu nhất chính là nữ nhân!

“Trời ơi, thật sợ quá!” Vào tới Hoan Dạ Các, bảo ma ma mang nữ nhân ra, ngồi ổn chỗ, Vũ Văn Dật Tân nghĩ lại mà rung mình vỗ vỗ ngực nói, “Thủ hạ của Liễn Vương không có nhược binh, quả nhiên người người thần thủ lợi hại, các người nhìn tên thái giám kia xem, công lực đoán chừng cao nhất trong đám đấy!”

Hắn nhắc điểm đầu, đại gia liền tranh nhau nghị luận dậy lên, chẳng chốc sau, ma ma của Hoan Dạ Các đã dẫn các cô nương tới.

Lần này, có Vũ Văn Dật Phàm, hắn trực tiếp chọn năm nữ tử không cùng loại, bảo các nàng đều đi tới bên cạnh Vũ Văn Dật Thần.

Vũ Văn Dật Thần sừng sốt phát hiện mình đã bị vây chung quanh, hai nữ tử ngồi xuống đám chân cho hắn, một người đứng sau lưng đám vai cho hắn, hai vị tốc độ nhanh nhất thì giành được vị trí hai bên hắn, chưa được hắn cho phép đã ôm cánh tay hắn, nũng nịu nói: “Công tử, Kiều Nguyệt (Hương Hà) rót rượu cho người uống được không?”

“Đại ca, là nam nhân thì phải chơi như vậy, ban đêm ngươi muốn ôm mấy người cũng được!” Vũ Văn Dật Phàm một tay kéo một người lại, cười tà khí.

“...” Lại còn như vậy nữa, Vũ Văn Dật Thần đang tìm cách né tránh thì bị sấm dội, triệt để hết lời...

“Vậy thì, đại đường ca, tối nay ngươi, chọn mấy người kinh nghiệm phong phú, thêm cả hoa khôi hoa khôi yển của Hoan Dạ Các vào phòng luôn đi!” Vũ Văn Dật Tân mắt sáng lên, nảy ra ý xấu, khó được một lần, có thể cùng chung cách nghĩ với Vũ Văn Dật Phàm mà hắn ghét.

“Bạc không cần lo, có cha và hai vị thúc thúc trả.” Đại ca hắn đi thanh lâu chơi là trong nhà cho phép, Vũ Văn Dật Luân hết sức tự nhiên nói, dù sao cũng không phải bạc hắn, không cần xót.

“Đứng, đứng, chúng ta mau xem hoa khôi yển đi!” Không phải tiền mình xuất ra, Vũ Văn Dật Tân cười híp mắt, gào to chúng huynh đệ mau nhìn nữ nhân, rút cuộc, lực chú ý của bọn họ vừa từ trong nhĩ gian này chuyển qua hoa khôi yển, Vũ Văn Dật Thần vừa hết sức vất vả giẫy khỏi ba nữ nhân đầm chân đầm vai, đứng lên thì con người khiến người quen mắt lại bước vào cánh cửa Hoan Dạ Các, ngay tức thì, Vũ Văn Dật Tân không dám tin kêu rầm lên: “Không ~~~ phải ~~~ chứ!”

“Phá ~~~ cho ~~~ ta!” Người tới Tiểu Phúc Tử lướt mắt một cái, nhắm thấy cái tên hại y tìm từng cái thanh lâu một hết nửa ngày, lập tức hạ lệnh, đập đi!

Nghe tiếng, Vũ Văn Dật Thần ngạc nhiên nhìn xuống một cái, con người chỉ thiếu không rót ra ngoài, trong lòng có cùng ý nghĩ với các đệ đệ hắn, không phải chứ! Sao là người Liễu Vương nữa? Âm hồn bất tán a! Vị tiểu vương gia kia hôm nay muốn phá bao nhiêu thanh lâu mới xong?

Vũ Văn Dật Tân giậm chân, gọi chư vị ca ca cùng rời khỏi chỗ này, không tin đêm nay tìm không ra chỗ chơi.

Hiện tại cùng lúc này bất đồng, Tiểu Phúc Tử cái gọi là đập, chỉ là đập bàn thôi, mà lúc Vũ Văn Dật Tân vừa đề nghị rời đi thì y nhún một cái, tới trước mặt bọn họ.

“Các vị thiếu gia hữu lễ! Vũ Văn thiếu tông chủ, vẫn khỏe chứ?” Tiểu Phúc Tử rất lễ phép chấp tay khom lưng.

“Tâm tâm.” Vũ Văn Dật Thần thâm oán thâm, vì mà Liễu Vương và thủ hạ của y không xuất hiện, hắn mới thật có thể khỏe!

“Vũ Văn công tử, nơi này bị đập rồi, bọn ta cả gan hỏi người, lát nữa người định đi tới đâu a?” Tiểu Phúc Tử thái độ kính cẩn, diêm đạm nhìn hắn, vô cùng lễ phép hỏi.

“Sao?” Mấy người Vũ Văn Dật Thần ngây ngẩn.

“Vũ Văn thiếu tông chủ, trước Vương gia nhà ta nghe người nói muốn đi Tàng Kiều Lâu, để Vương gia bớt lo, bọn ta chạy thẳng tới tháo dỡ Tàng Kiều Lâu luôn. Nhưng tháo xong, người lại đi mất hại bọn ta tìm hết một chập a! Cho nên, ý bọn ta là nói, cầu người nói thẳng bọn ta biết đêm nay người muốn đi những lâu nào, ta bây giờ phái người đi đập một lượt luôn, đỡ rắc công người đi tới đâu ta lại dẫn người theo đập tới đó!”

Vị công công này dẫn người đi phá thanh lâu, thực ra là nhắm vào hắn? Liễu Vương rút cuộc thì khi nào nghe mình nói muốn đi thanh lâu chơi? Đây, đây rõ ràng là trắng trợn uy hiếp! Vũ Văn Dật Thần kinh hoàng mở to mắt.

“Hai vị cô nương, đừng trách bọn ta không nhắc nhở các ngươi, phải quý trọng tay mình hơn a, nếu không cẩn thận bị chặt đứt, không thể mọc lại đâu!” Tầm mắt Tiểu Phúc Tử dời lên cánh tay hai nữ tử đang ôm hai cánh tay Vũ Văn Dật Thần, rất chân thành mà nhắc nhở, Phong Tử Diệu ở sau đi tới, kiểm sau lưng y phát sáng một cái, mũi kiếm sáng loáng dọa tới hai nữ tử kia cấp tốc tách khỏi Vũ Văn Dật Thần, cứ như hắn là ôn dịch.

Bên dưới có vẻ đã bị phá xong, không còn động tĩnh, mà trên đây Vũ Văn Dật Thần lặng ngắt như tờ, tất cả đều trọn mắt nhìn Tiểu Phúc Tử, sững sờ nói không nên lời.

Rất lâu sau, mỗ nam tử khờ ở trong lòng hét thảm một tiếng, a ~~~! Hắn, hắn thật bị tên vương gia kia dính lấy rồi!

Sau đó, Vũ Văn Dật Thần hết sức, hết sức bất đắc dĩ, dưới sự theo dõi của Tiểu Phúc Tử, đêm nay hắn chỉ có thể dẫn các đệ đệ ngoan ngoãn cụp đuôi về phủ, trên đường đi còn phải nghe Tiểu Phúc Tử liên tục kể vương gia nhà y vì muốn hắn tốt, cứu hắn tránh khỏi nước mắc bệnh hoa liễu.

Mà việc xảy ra ở phố hoa này khi biến thể qua tin đồn đã sôi hừng hực lại còn bị đổ thêm một ngụm dầu, Liễu Vương lại vì Vũ Văn A Đẩu nổi máu ghen, hành vi đi thanh lâu chiêm nghiệm của A Đẩu hắn vừa mới nhủ mồm, đã bị Liễu Vương bóp nghẹt một cơ hội cũng không cho! Hơn nữa, việc làm của Liễu Vương đã xẹt xẹt viết tuyên cáo A Đẩu thuộc sở hữu của tiểu vương gia, ai dám dòm ngó, xem kết cục Tàng Kiều Lâu và Hoan Dạ Các phố hoa!

Mọi người lắc đầu than thở, A Đẩu đáng thương, thủ thân như ngọc bao năm, lại không ngờ tiện nghi cho Liễu Vương a! Bỗng chốc, Vũ Văn Dật Thần đã trở thành bệnh dịch của nữ nhân Yên Đô, người gặp người tránh, nam nhân này, thuộc sở hữu của Liễu Vương, nếu dám ngấp nghé, chệch mệnh dài phải không?

Còn vị đầu sỏ chủ mưu dung dưỡng lời đồn kia, nằng lúc này đang đợi trong phòng ngủ của Vũ Văn Dật Thần, nằm trên giường hắn, đắp cái chăn hắn, nói cho nỡ miều là nghĩ ngợi, nhưng hiếm được dịp lại ngủ mê man không mộng mị!

Mà ngoài cửa, hai người Bích Tiêu coi giữ, đang mắt to trừng mắt nhỏ với ba huynh đệ Vũ Văn Hạo Nhiên, nghe Liễu Vương đến quý phủ bái phỏng, nhưng lại phát hiện hắn đang ngủ trong phòng trưởng tử (cháu trai) bảo bối nhà mình. Bầu không khí quái dị lan trong không trung, ba huynh đệ Vũ Văn nội tâm đang gào thét, này, tên tiểu vương gia này y đa mặt cũng không tránh khỏi quá dày rồi! Quá không để người vào mắt đi!

Những ngày khiến người ta đau đầu chính thức đến, bắt đầu từ hôm đó, Dịch Vũ Liễn mặc kệ là dùng thân phận Liễn Vương giày vò người Vũ Văn Gia đến căng thẳng thần kinh, hay là dùng thân phận Tiểu Vũ quấy tới Vũ Văn Gia gà bay chó sủa, nói tóm lại, nàng triệt để bước vào cuộc sống của Vũ Văn Dật Thần. Một hôm nào đó, mỗi nam tử khờ bồng nhiên phát hiện, nguyên lai, từ lúc con vịt quay Bát Bảo không cẩn thận bay tới nàng thì cuộc sống của hắn, không ngày nào thiếu vắng tin tức của nàng, thậm chí không cẩn thận còn bị cuồn cả cuộc đời...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 1: Nguyệt Hạ Giai Nhân

Ổ chăn ấm áp, khiến Dịch Vũ Liễn thoải mái cọ cọ mặt vào chăn, chui rúc người vào.

Bên ngoài ốc một ít âm hưởng mơ hồ truyền đến, khiến cho nàng bất mãn chau mày. Bởi vì còn muốn tiếp tục nằm ì trên giường nên nàng quyết định mặc kệ, lại kéo chăn lên trùm trên đầu, cả người chui rút vào trong ổ chăn. Nhưng sau đây có làm sao cũng không tài nào dỗ lại giấc ngủ, lăn qua lộn lại, cuối cùng đành phải mở hai mắt, vén chăn lên, ngồi dậy, có chút mơ màng nhìn bên trong căn ốc.

Bây trí trong phòng rất lạ, suy nghĩ của nàng vẫn chưa tỉnh hẳn, ngây ngẩn một hồi, mới từ từ nhớ ra trước đó nàng nghe Vũ Văn Dật Thần nói định đi thanh lâu, dưới con thịnh nộ sai Tiểu Phúc Tử dẫn người đi phá nơi đấy, mà nàng thì án theo kế hoạch mình đã định, sang Vũ Văn Phủ làm công tác “phát triển tình hữu nghị láng giềng”.

Trên thực tế, mục đích chính của nàng vốn đã không đơn thuần như thế, rồi sau khi biết Vũ Văn Dật Thần đi thanh lâu, mục đích ấy lại càng biến tướng hơn nữa, căn bản là định qua Vũ Văn Phủ tìm Vũ Văn Hạo Nhiên hỏi tội. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, nghĩ thử coi, Vũ Văn Dật Thần ngây thơ, thuần khiết cỡ nào a! Cho nên, kiểu gì thì kiểu sai cũng là tên làm lão tử kia sai, lại dám dạy y chạy tới loại địa phương thế đấy, học hư thì làm sao! ? Quan trọng nhất là, khiến nàng khó chịu trong lòng quá, chọc đến nàng!

Thế là, nàng cả người tản ra khí tức âm u, lạnh lẽo, đi tới hậu môn Vũ Văn Phủ, báo danh hiệu, tại chỗ dọa tiểu tư trong phủ bủn rùn chân, vừa lăn vừa nhào gập rút chạy đi bẩm báo lão gia nhà mình, sát tinh tới cửa rồi nha!

Nàng đi theo nô phó dẫn đường tiến vào Vũ Văn Phủ, ngó thấy vùng phụ cận hậu môn có một tiểu viện khá độc đáo, tiểu viện ấy vừa vặn tiếp giáp với Liễn Vương Phủ, chỉ cách mỗi bức tường.

Dịch Vũ Liễn rất tùy tiện hỏi một câu của ai vậy, nô phó đầu dám nói dối, thành thành thật thật trả lời là tiểu viện của thiếu tông chủ nhà y, hại nàng đi lại khôngặng, bàn chân rẽ một bước, đi về phía căn viện kia.

Thân là khách nhân, Dịch Vũ Liễn lại chẳng có một chút tự giác của khách nhân, chủ nhân Vũ Văn Dật Thần vắng nhà, nàng lại chẳng biết khách khí là gì, chưa được cho phép đã bước vô viện hắn, đi vào phòng hắn, nhìn chỗ này chỗ nọ, lại còn động loạn đồ đạc của hắn.

Giống như mọi thiếu nữ khác khi yêu, chỉ cần là vật có liên quan tới người mình yêu, nhìn cái gì cũng đều rất thuận mắt, trông cái gì cũng bị nó hấp dẫn. Cho nên, tuy rằng Dịch Vũ Liễn vẫn chưa nắm rõ tâm ý của mình, nhưng nàng cũng hí hửng nhìn nhìn cái này, sờ sờ cái nọ, đoán xem thường ngày Vũ Văn Dật Thần ở đây làm gì, bộ dạng hắn lúc làm việc ra sao, đâu là thứ hắn thích. Ngực nàng có một nổi náo nức nàng không rõ tuôn tràn khắp tâm nhĩ nàng, cơ hồ mỗi một thứ trong ốc đều bị nàng nhắc lên đặt xuống, đặt xuống rồi lại nhắc lên.

Vũ Văn Dật Thần tuy không có ai hầu hạ bên người, nhưng gian ốc của hắn vẫn rất ngăn nắp, sạch sẽ, không có vật phẩm hoa hòe gì, đều là vật thực dụng cả, gian ốc bố trí đơn giản mà ấm cúng, nhất là cái giường kia, ngay khi Dịch Vũ Liễn thấy nó, tự đáy lòng đã nổi lên ý nghĩ như vậy.

Giường chiếu gọn gàng sạch sẽ, chăn sờ lên mềm mại dễ chịu, chiếc giường như đang mê hoặc nàng, vẫy tay bảo tới đây, tới đây đi, nằm xuống ngủ một giấc đi! Cảm thấy giường này ngủ ắt hẳn thích lắm, mà nàng cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, chỉ thấy nàng không chút nghĩ ngợi, buột miệng thốt ra: “Điều lui xuống cả đi, bản vương nghỉ ngơi một lúc.” Hoàn toàn xem nơi này như phòng mình.

Bích Tiêu và Tử Dịch ngó ra một lúc, nhưng cũng không nói gì, tóm lấy tên gia nô dẫn đường, lôi hắn ra khỏi căn ốc, lúc đi ra còn không quên khép cửa phòng lại.

Cứ như vậy, Dịch Vũ Liễn cuu chiếm thước sào (chìm cuu chiếm giường chìm khách), đắc ý ngủ một giấc.

Cái giường này quả nhiên ngủ rất thích! Ý nghĩ đã được nghiệm chứng, Dịch Vũ Liễn nhè nhẹ vỗ vỗ lên giường, hiếm khi có được một giấc ngủ không mộng mị làm tâm tình nàng cũng tốt hẳn lên.

Nàng đứng dậy, sửa sang y phục một tý, chỉnh lại mái tóc hơi rối, lại nhìn nhìn trên giường hơi lộn xộn, bây giờ, nàng mới có một chút tính tự giác của khách nhân, đã cảm thấy mắc cỡ.

Định nói dọn giường hẩn trả về nguyên trạng, đáng tiếc loại chuyện vụn vặt này người nào đó thường ngày đều để cho Bích Tiêu các nàng động thủ, cho nên nàng lông nga lông ngỗng trái cả nửa ngày trời, phát hiện hoàn toàn không thể so sánh với lúc ban đầu, đành phải thôi vậy.

Chuyện này hại Vũ Văn Dật Thần sau đó trọn to mắt nhìn giường chiếu mình ngổn ngang mà tối cả mặt, không nói hai lời cuốn chăn lăn ra giường, cùng với quần áo hẩn mặc đi thanh lâu, quyền cả cho thiện đường, đồ đạc trong ốc toàn bộ lau lại một lần.

Hiện tại Dịch Vũ Liễn chưa biết rồi hẩn sẽ làm thế, rất lâu sau đó vô tình biết được, lại còn nổi tính trề ranh cãi nhau một trận ra trò với một nam tử khờ, hại người nào đó phải cúi đầu nhận lỗi, đồ dành nàng hết nửa ngày trời, mà việc ấy để sau hầy nói.

Dịch Vũ Liễn nhìn ra ngoài cửa sổ xem sắc trời, thấy đã khá muộn, ấy vậy mà nàng đã ngủ cả một giấc dài, không biết Tiểu Phúc Tử có làm tốt công chuyện không.

Nàng đang lúc nghĩ, ở ngoài ốc vọng vào tiếng Vũ Văn Hạo Nhiên vang vang: “Trời đã không còn sớm, hay là phiên Phúc công công thỉnh vương gia dậy dùng bữa tối trong Vũ Văn Phủ chúng ta có được không?”

Dịch Vũ Liễn nghỉ ngơi, Bích Tiêu các nàng tự nhiên yêu cầu người ở bên ngoài giữ im lặng, nhưng Vũ Văn Hạo Nhiên mới mặc kệ điểm ấy, ngược lại còn nói lớn tiếng vào, kiên nhẫn của y thật sự đã lên đến cực hạn rồi, lại thêm trường tử cư nhiên bị thủ hạ của Liễn Vương dẫn về hại y nén thành cả một bụng khí.

Vốn, y còn nghĩ tiểu vương gia mặc dù da mặt dày, chả có tôn trọng Vũ Văn Gia bọn họ, tự tiện đi vào phòng kẻ khác, lại còn ngủ luôn nửa chứ, nhưng cũng định nói thôi đi, chớ nên tính toán, rộng rãi một tý, cứ cho qua đi. Tất nhiên, đây cũng là vì y cho rằng may mà đêm nay đã có dự kiến trước, bảo trưởng đi phổ hoa qua đêm không cần về, nghĩ là tiểu vương gia hiện tại cho dù có đóng cọc ở đây luôn, không chịu về thì ông đây cũng chả sợ, đầu sau cũng đâu có gặp được trưởng tử của y, y đoán tiểu vương gia cũng phải pò tay thôi.

Đáng tiếc, cơ bản có thể nói đạo cao một thước, ma cao một trượng, không ngờ tới chính là ba huynh đệ bọn họ cùng với Bích Tiêu hai người mắt to tròng đôi mắt nhỏ, im lặng mà chờ một hồi lâu thì, y, bảo bối trưởng tử của y ấy vậy mà đang cúi gầm đầu, bị Tiểu Phúc Tử bên người Liễn Vương chặn trở về.

Làm y đương trường há hốc mồm, bỗng nhiên có loại cảm giác nhĩ tử đã nằm gọn trong lòng bàn tay Liễn Vương, chạy sao cũng không thoát. Y thấy hốt hoảng, không biết Liễn Vương rốt cuộc muốn thế nào, đâu có khả năng tới quý phủ của y chỉ để ngủ chớ! Y liễn có chút nóng vội, hướng về Tiểu Phúc Tử thốt ra nhưng là muốn đánh thức Dịch Vũ Liễn bên trong ốc, muốn biết mục đích thật sự nàng đến đây là gì.

Mà Vũ Văn Dật Thần đứng sau lưng y thì trọn mắt, thần thờ nhìn vô tâm ốc của mình, miệng hơi he hé, hồn phách đã sắp sửa từ trong miệng bay ra.

Bị đá kích nha, sét đánh giữa trời quang! Ngấm lại, lúc hẩn bị ép trở về, trên đường đi đã lảng máng hoài nghi là đương bị Tiểu Phúc Tử áp giải còn chưa nói, về tới phủ, Tiểu Phúc Tử không chỉ theo vào, lại còn nghe gia nô bẩm báo nói vị chủ nhân mà hẩn chỉ sợ tránh không kịp của y chẳng những đã chạy đến Vũ Văn Phủ, càng kinh người hơn chính là tiểu vương gia đương ở trong tẩm viện của hẩn! Khiến hẩn không chỉ đổ một trận mồ hôi lạnh trong lòng, mà còn muốn tức thời xoay người co chân bỏ chạy, trốn cho thật xa. Thế nhưng dưới sự bám càng của Tiểu Phúc Tử, bỏ chạy chỉ là ước mơ xa xỉ, hẩn chỉ có thể hết sức ngoan ngoãn quay về tẩm viện của mình, tất cả bọn đệ đệ cùng đi theo hẩn.

Nhưng mà hẩn vừa về đến tẩm viện, kích thích lại từ trên trời rơi xuống, tiểu vương gia không ngờ đương, đương ngủ, trong phòng của mình! Ôi chao, rõ ràng là lão thiên gia cảm thấy trái tim của Vũ Văn Dật Thần hẩn đây quá sức cường đại, sức chịu đựng quá mạnh mẽ, cho nên không ngại phiền hà cứ một lần rồi lại một lần kích thích nó!

Ở trong phòng, Dịch Vũ Liễn không biết Vũ Văn Gia chẳng ai hoan nghênh nàng cho nổi, tất nhiên, người ta hoan hay không hoan nghênh nàng, đâu phải chuyện của nàng, nàng trước giờ chuyện ta ta làm quen rồi. Mới nghe Vũ Văn Hạo Nhiên nhắc tới Tiểu Phúc Tử, việc đầu tiên nàng nghĩ đến chính là không biết hẩn có hoàn thành nhiệm vụ, dắt Vũ Văn Dật Thần về nhà chưa.

Nàng sửa sang lại cách ăn vận của mình một tý, coi thử xem có chỗ nào mình không ổn không, bấy giờ mới đẩy cửa ra, chỉ có điều, tuy rất là mong ngóng được gặp Vũ Văn Dật Thần, nàng vẫn trung ra bộ dạng kẻ sống chớ gần, đông chết người kia!

Đám người Vũ Văn Hạo Nhiên ngoài mặt thì cung kính thỉnh an hành lễ với nàng, kì thực đang lăm vào cảnh giới đối đầu đại địch, rất sợ tiểu vương gia đi ra xong, câu đầu tiên tới là ra lệnh cho Vũ Văn Dật Thần bước vào trong ốc một mình, đều đang nghĩ coi vạn nhất thắng mắc toi này thật không để Vũ Văn huynh đệ bọn họ trong mắt, kiên quyết lôi tiểu tử khờ nhà hẩn vào trong phòng như thế này, như thế nọ mà nói thì bọn hẩn phải làm sao?

“Không biết vương gia đại giá quang lâm, chúng hạ quan không kịp nghênh đón từ xa, hầy còn xin vương gia thứ tội.”

“Không có gì, bản vương chỉ tùy tiện dạo một vòng thôi!” Sau khi như nguyện nhìn thấy Vũ Văn Dật Thần, hải lòng nhìn Tiểu Phúc Tử một cái, nàng bỗng dưng không muốn để Vũ Văn Dật Thần biết được mình đặc biệt chạy đến Vũ Văn quý phủ, bèn đáp lại một câu hết sức hồ hững như thế.

Người có tùy tiện dạo cũng đừng dạo tới phủ bọn ta a! Sau này hẩn phải nhớ dán ảnh Chung Quý ở hậu môn!

“Không biết vương gia nghỉ ngơi có thoải mái không? Lỗi đều do hạ nhân nhà thần không hiểu chuyện, không kịp bẩm báo, nếu không, đã có thể sắp xếp một căn phòng thoải mái cho người nghỉ ngơi rồi.” Chuyện kể rằng, chưa từng thấy qua khách nhân nào “Tự giác” như thế!

“Không sao, căn ốc này cũng tốt lắm, ngủ rất thoải mái!” Nàng thật sự rất hải lòng, còn xoay đầu lại nhìn vô trong ốc một lúc nữa.

Căn ốc của hẩn ngủ đương nhiên rất thoải mái! Nhưng y lại quen nét chưa được người ta cho phép đã tùy tiện vào ngủ, vị tiểu vương gia này y cũng quá

“Tự giác” đi! Vừa trông thấy Dịch Vũ Liễn xuất hiện liền rút ra sau lưng cha hấn cố sức mà trốn, Vũ Văn Dật Thần tận đáy lòng hết sức không vui.

“Trở thành lối xóm của Vũ Văn đại nhân, bản vương thật cao hứng.”

Niềm vui của người hoàn toàn xây dựng trên nỗi thống khổ của bọn ta!

“Bản vương nghe nói...”

Nghe nói cái quái gì? Mấy người Vũ Văn trong lòng khản trương một chập.

“Nghe nói Vũ Văn thiếu tông chủ tới nay đi thanh lâu, không nghĩ tới Vũ Văn đại nhân lại dễ dãi cho nhi tử đi đến kỹ viện những nơi như thế!” Vừa nghĩ đến đây, Dịch Vũ Liễn lại sa sầm nét mặt.

Dễ dãi? Nếu không phải vì sợ tên tiểu vương gia người ăn quách nhi tử bảo bối của y, y có cần khuyến khích nhi tử đi thanh lâu không? Cũng không chịu nghĩ thử coi rốt cuộc là lỗi tại ai! ? Nội tâm Vũ Văn Hạo Nhiên hết sức phẫn nộ mà gào rít.

“Bản vương cảm thấy không được, vì tránh cho thiếu tông chủ trở nên quần là áo lụa, trầm mê tửu sắc, đã tự mình làm chủ, phái người đi thỉnh y về!”

Nghe nghe xem, lý do đường đường chính chính quá ha! Người thật ra là có dụng tâm xấu, có mưu đồ riêng thì có!

Ba huynh đệ Vũ Văn tối mặt, sao lại khéo đến thế để tiểu vương gia biết mà tóm trở về vậy nhỉ! ? Tà môn!

Thỉnh? Cách người thỉnh cũng thật là bá đạo khác người, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả! Dọa chết người đi! Vũ Văn Dật Tân oán thầm nói trong bụng.

“Hy vọng chuyện như thế chó có xảy ra lần nữa. Nếu còn có lần sau, bản vương có lẽ sẽ không thủ hạ lưu tình như lần này, mà sẽ dọn sạch sẽ toàn bộ thanh lâu ở Yên Đô!”

Ba huynh đệ Vũ Văn vì chưa biết nàng phái người đi phá hết những thanh lâu mà Vũ Văn Dật Thần đi tới, và tiểu tử khờ nhà mình rốt cuộc bị thỉnh trở về bằng phương thức dã man gì, cho nên ba người chỉ có thể hoang mang nhìn Dịch Vũ Liễn. Vừa buổi sau, lĩnh hội thấu hàm nghĩa trong đấy bọn họ mới hoàn hồn lại, cái tên tiểu vương gia này lại còn uy hiếp bọn hấn nữa! Thằng nhãi chết toi người rốt cuộc có quyền gì mà quản chuyện này? Thật là có hơi quá sức mặc danh kỳ diệu rồi, quản đến là khoan dung ha, lại còn làm bộ đáng hiển nhiên như đang thi ân nữa chứ! Chọc tức chết người đi!

Dịch Vũ Liễn vút cho một câu uy hiếp trần trụi, dùng ánh mắt sắc bén nhìn chòng chọc Vũ Văn Hạo Nhiên, buộc y phải hưởng ứng, mới tạm coi như hải lòng. Nàng lại nhìn nhìn Vũ Văn Dật Thần, thấy hấn kẻ từ lúc nàng xuất hiện, cứ một mực trốn tránh, trong lòng không nhịn nổi phát cáu lên, lại trốn! Nàng đáng sợ lắm sao? Vì có gì hấn từ trước đến giờ đều không chịu nhìn thẳng nàng! ?

“Còn nữa, ngày mai Vũ Văn thiếu tông chủ tới phủ bản vương trình diện luôn nhé.”

Cái gì? Vì sao ngày vào thân hộ đội lại tới trước thời hạn? Hiện tại bọn họ vẫn chưa tính xong nên dùng cách gì để Vũ Văn Dật Thần khỏi phải đi theo Liễn Vương cơ mà, tên tiểu vương gia này chẳng lẽ biết tâm tư bọn họ nên tiên hạ thủ? Chúng nhân lần thứ hai cảm thấy bất ngờ, bị kích thích, đặc biệt là Vũ Văn Dật Thần.

“Tiểu Phúc Tử, nhớ nhượng Vũ Văn thiếu tông chủ trực tiếp tới chỗ Tử Diệu, không phải vào thân hộ đội, cứ làm thiếp thân hộ vệ của bản vương là được rồi!” Trở thành một trong những hắc y hộ vệ của nàng, hấn liền cùng nàng sĩ đầu bất kiến đề đầu kiến (ngán đầu không gặp thì cúi đầu cũng phải gặp), hừ, đến lúc đó, nàng coi hấn còn trốn làm sao!

“...” Người Vũ Văn gia triệt để mù đi rồi, mười ba hắc y hộ vệ của Liễn Vương đây là trải qua quá trình rèn luyện sinh tử, nhiều năm dài đằng đẳng, mới từ từ tuyển đến bên cạnh tiểu vương gia, mà Vũ Văn Dật Thần ngây ngô ngờ ngác nhà hấn, gì cũng chưa làm, cứ dễ dàng như thế mà đi làm hắc y hộ vệ thứ mười bốn!

Mọi người cảm thấy bất khả tư nghị, lại càng cho rằng Dịch Vũ Liễn bất hoại hảo ý (có ý xấu), nắm chắc đạo lý gần quan hường lộc, muốn giữ Vũ Văn Dật Thần kề bên để tiện xuống tay như thế này, như thế nọ! Nghĩ thử coi, thiếp thân a! Đây còn chưa nói rõ sự thật sao?

“Hắc y hộ vệ của bản vương đều ở lại Vương Gia Phủ.”

Vũ Văn Dật Thần trong lòng kinh hãi một trận, nghìn vạn lần đừng bảo hấn đến Vương Gia Phủ ở nha!

“Vũ Văn thiếu tông chủ ở ngay phủ bên cạnh, bản vương đặc biệt chuẩn người có thể về phủ ở.”

Hoàn hảo, hoàn hảo, trái tim bé nhỏ đáng thương thoát lên lại thoát xuống của Vũ Văn Dật Thần rốt cuộc đã được bình yên rồi.

“Vây thôi, bản vương mệt rồi, hồi phủ, Vũ Văn đại nhân các người cũng không cần đa lễ mà đưa vớ tiền!” Dịch Vũ Liễn không biết suy nghĩ của mọi người đã chạy đi đâu mất rồi, phòng chừng ban nãy nàng ngủ rất ngon, tâm tình thư thái, lại nghĩ rằng mình đã đạt được mục đích, thành ra không án theo kế hoạch chính Vũ Văn Hạo Nhiên nữa, thay vào đó chuẩn bị hồi phủ, kỳ vọng ngày mai tới, cuộc sống tốt đẹp ngày ngày đều có thể trông thấy Vũ Văn Dật Thần tới.

Mệt? Hình như người nào đó mới ngủ dậy nha! Vũ Văn Hạo Nhiên bọn họ ghen một ngụm khí trong bụng, hoàn toàn hết lời.

“Vương gia xin dừng bước!” Vũ Văn Dật Tân đột nhiên thốt lên, ngăn cản Địch Vũ Liễn rời đi, khiến cho đường nhìn của mọi người đều tập trung lên người hắn, không biết hắn muốn làm gì, nói chung, lớn mật đấy!

Nàng ngưng cước bộ, khuôn mặt lạnh nhạt, quay sang cái tên vừa lên tiếng, không quen!

“Thuộc hạ muốn xin hỏi vương gia, ngày mai đại đường ca thần tới Vương Gia Phủ trình diện, phải chăng thuộc hạ cũng đi cùng, đồng thời cũng cùng là hắc y hộ vệ?” Câu hỏi này thế nhưng Vũ Văn Dật Tân hỏi là vì muốn bảo vệ đại đường ca của hắn thôi, đã cố động đủ dũng khí, nỗ lực trấn tĩnh chính mình, mới không có ba chân bốn cẳng bỏ chạy mà nói ra.

Địch Vũ Liễn nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt âm trầm. Nàng không lên tiếng, hại mọi người đều vì lá gan to của Vũ Văn Dật Tân mà đổ một trận mồ hôi.

Lặng im không tiếng động, bị ánh mắt khủng bố ấy kiểm chết cứng, Vũ Văn Dật Tân thiếu chút nữa đã tỉnh xua tay, nói ban nãy hắn đâu có nói cái gì, kính xin phớt lờ hắn giùm, rồi bỏ chạy.

Rốt cuộc, vào lúc mọi người đều sắp sửa chịu hết xiết cái bầu không khí ấy rồi, Địch Vũ Liễn mới nhớ ra trước đó nàng hãy còn đáp ứng Vũ Văn Hạo Nhiên để cho một hài tử nữa của Vũ Văn Gia gia nhập thân hộ đội của nàng, có lẽ chính là tên này.

“Ồ.” Nàng vẽn vẹo đáp một tiếng như thế, trông không có vẻ gì không vui, mọi người mới hơi bớt lo, lại không nghĩ tới tiếp đây nàng không nói tiếng nào, không báo trước tự dung tung người đánh về phía Vũ Văn Dật Tân, chiêu chiêu lạnh thấu xương.

Vũ Văn Dật Tân không kịp phản ứng, ba chiêu đầu bị đánh trúng, nếu không phải Địch Vũ Liễn không cố ý giết hắn, hắn sợ đã bị thủ tiêu rồi.

“Ngghiêm túc một chút!” Âm thanh lãnh đạm lộ ra ý bất mãn.

Vũ Văn Dật Tân phản ứng được Liễn Vương đang thử thân thủ hắn, lúc bấy giờ mới trấn định lại, phát huy như lúc bình thường.

Vũ Văn Dật Tân khản trương nhìn hai người đánh qua đánh lại, nhìn tiểu đường đệ hắn trên trời, chỉ lo nó xảy ra chuyện gì.

Qua gần trăm chiêu, Địch Vũ Liễn cảm thấy đã đủ, một cước đá lên người Vũ Văn Dật Tân, đạp hắn văng xuống đất, lại một chân giậm lên hắn, dịch ra, đứng ở bên mình hắn, lạnh lùng nói: “Cứ làm thế đi!”

Quá, quá, quá khủng bố rồi! Ô ô ô! May mà Liễn Vương đã đồng ý, hắn có thể bảo hộ chút ít cho đại đường ca của hắn, bị đánh mấy cái, bị đạp một tý, cũng coi như đáng! Không uổng công hắn đem tính mạng mình đi mạo hiểm!

Vũ Văn Hạo Nhiên bọn họ cũng mang trong lòng ý nghĩ này, tạm thời không cách gì ngăn cản Dật Thần nhà hắn theo bên người Liễn Vương, có Dật Tân trước tạm theo bảo vệ, ít cũng còn hơn không! Hài tử ngoan, làm tốt lắm!

Nhưng Địch Vũ Liễn lại có toan tính khác, vừa nãy lúc thử thân thủ của Vũ Văn Dật Tân, nàng là giết gà nhưng dùng dao mổ trâu nên nhân lúc ấy ngắm Vũ Văn Dật Thần, thấy bộ dáng hắn lo âu, nàng lập tức quyết định cho tên tiểu tử trông có vẻ khá quan trọng với hắn này đi theo mình, vạn nhất Vũ Văn Dật Thần không nghe lời, ví dụ như nàng bảo hắn chỉ cười với nàng, hắn không chịu mà nói, liền lấy tiểu đường đệ hắn làm con tin uy hiếp hắn, với lại, cho Vũ Văn Gia thêm chút lợi lộc, sau này trong triều đình hành sự cũng thuận lợi hơn.

“Tạ ân vương gia ân điển!” Mấy người Vũ Văn tạ ân nói.

Vũ Văn Hạo Nhiên lần thứ hai mời Địch Vũ Liễn ở lại phủ dùng cơm, nàng từ chối, lại chuẩn bị đi, nhưng vừa liếc qua bức tường phân cách hai phủ, lại ngừng chân, nghĩ nghĩ, đi về phía bức tường ấy, vừa đi vừa hỏi ba người Tiểu Phúc Tử này giờ vẫn theo sau nàng: “Sau tường này là chỗ nào trong phủ bọn ta?”

“Hỏi bẩm vương gia, nô tài không biết.”

Không có được đáp án, thế là, dưới cái nhìn chòng chọc của chúng nhân, bàn chân Địch Vũ Liễn nhích một cái, hết sức uyển chuyển nhảy lên chóp tường, đứng ở trên đó, nhìn xuống sân bên kia, im lặng một hồi, bỗng nghe nàng nói: “Từ đường đó cũng chẳng dùng, đập đi, xây lại! Cứ án theo bên này mà bố trí, kỳ hạn ba tháng, làm thành tâm viện của bản vương!” Nói mà tay nàng còn chỉ chỉ tâm viện của Vũ Văn Dật Thần phía bên này.

“Dạ!”

Tin tức này, đạt đến cấp đá rơi lộp cộp, tựa như sấm sét từ trên trời giáng xuống, bị đánh trúng trước tiên chính là tiểu tử khờ ở trong lòng Vũ Văn Dật Thần. Tiểu tử khờ bị thiêu đến bốc khói, gơ tay ngược lên trời kháng nghị nói: Đứng a! Nhìn tiểu vương gia kia, leo tường phóng một cái nhẹ nhàng cỡ nào, nếu còn ở bên cạnh hắn, buổi tối còn cho hắn ngủ nữa hay không? Mỗi giờ mỗi khắc đều phải canh chừng người nào đó leo tường vào! Nghĩ thế, mồ bé khờ rất khó mà không phún lệ cho được! Quyết định kể từ tối nay, đi ngủ nhất định phải gài cửa chốt cửa sô! Cảnh giác một vạn phần!

Tiểu vương gia muốn ở bên cạnh, vậy thì y dứt khoát bảo Dật Thần nhà y chuyển chỗ! Vũ Văn Hạo Nhiên tròn mắt nhìn tấm lưng Địch Vũ Liễn, lập tức hạ quyết định.

“Bức tường này khó coi quá!” Ngại kích thích đại gia kích thích chưa đủ, Địch Vũ Liễn phóng xuống nhìn bức tường, tặng thêm cho một câu, nói mà tay còn gõ lên tường một cú, không biết là muốn thử độ bền của nó, hay là muốn trực tiếp nện vỡ nó đi, hại cho người Vũ Văn Gia sợ hết hồn.

A a a, tiểu vương gia làm gì vậy? Sẽ không phải muốn dỡ tường chứ? Vũ Văn Dật Thần sợ hãi nhìn theo động tác của nàng.

Sự thực là, tay Địch Vũ Liễn rất ngứa, đích thực định dỡ quách bức tường cho rồi, thế thì về sau nàng có muốn sang đây cũng thuận tiện hơn nhiều! Chỉ có điều, còn biết là làm như vậy có hơi quá đáng nên chỉ có thể tiếc hận mà gõ gõ tường cho đỡ ghiền, chứ không đập bẻ nó.

Thấy nàng không đập vỡ tường, Vũ Văn Hạo Nhiên bọn họ mới tạm yên tâm. Nhưng câu tiếp theo của nàng lại lần nữa gây vò bọn họ: “Vũ Văn Dật Thần cũng đừng có chuyển chỗ lung tung, bản vương không thích ở cạnh kẻ khác!”

Vậy tức là nói thích ở cạnh Vũ Văn Dật Thần! ? Thằng thối quá ha! Thật là có chí khí a! Tiểu vương gia đang xoẹt xoẹt theo đuổi Dật Thần nhà y ư? Nam nhân theo đuổi nam nhân còn quang minh chính đại như thế! ?

Vũ Văn Dật Thần thật muốn hôn mê quách cho xong, hẳn có cảm giác vị tiểu vương gia này đang cố sức quán lấy hắn, quán như kẹo dẻo ấy, có vậy cách nào cũng không ra, ác mộng khó tính thật ta ơi!

Địch Vũ Liễn cuối cùng cũng thỏa mãn, bỏ đi, bọn họ xem chút nữa đã rải muối cộng thêm đốt pháo ăn mừng, sát tinh, xin đừng tới Vũ Văn Phủ bọn họ nữa!

Thế nhưng, bọn họ với cả Vũ Văn Dật Thần đều không hoan nghênh người nào ấy như thế, vậy mà chỉ ngay trong đêm đó, mỗi nam tử khờ tự hắn đã treo tường trước, lại còn không cần thận ôm sát tinh quay về.

Chuyện xảy ra rất đơn giản, ngay đêm hôm đó, Vũ Văn Dật Thần xưa nay vốn dễ ngủ, khó được dịp không ngủ được. Hắn cứ luôn thần hồn nát thần tình trợn mắt nhìn song cửa, cảm thấy không được an toàn, tựa như Liễn Vương tùy thời đều có thể từ chỗ đó phá cửa phá song chui vào. Với lại chiếc giường này, tuy rằng mọi thứ bên trên đều thay hết, nhưng hễ nghĩ tới tiểu vương gia quái dị kia đã nằm đây ngủ, lại khiến hắn thấy không được thoải mái.

Lăn qua lộn lại vẫn không sao ngủ được, hắn đành phải ngồi dậy, đầu óc cứ mãi nghĩ vẩn vơ, nghĩ giả như vạn nhất tiểu vương gia làm sao lại làm sao, kết quả cứ nghĩ, nghĩ mãi đến tận khuya lo, hắn vẫn hết sức tỉnh táo, trợn mắt nhìn qua căn nhà đen như mực tàu kia. Cuối cùng, hắn đột nhiên phản ứng được, hắn vậy mà này giờ cứ nghĩ tới tên tiểu vương gia kia, lập tức thấy buồn bực!

Không được! Hắn phải nghĩ cách không thể cho tên tiểu vương đó ở bên cạnh hắn, chớ nói cái từ đường kia lưu giữ rất nhiều hồi ức của hắn, là nơi nhỏ tới lớn khi hắn gặp phiền muộn thì trút sạch bí mật trong lòng, quan trọng hơn nữa là, hắn không muốn chuyển chỗ, căn viện tử này là thiên viện hồi trước mẫu thân ở, là nơi duy nhất trong Vũ Văn Gia hắn có thể tìm thấy sự liên kết với mẫu thân hắn, hắn mới không cần vì một tên tiểu vương gia mà ly khai viện tử này.

Thế nhưng, phải làm sao cơ? Nghĩ tới nghĩ lui, mỗi nam tử khờ quyết định đi thực địa một chuyến, nói không chừng lại có biện pháp.

Tâm ý đã định, hắn liền bật dậy xỏ y phục, bước ra khỏi phòng.

Phủ bên cạnh đầu sao cũng không còn như trước kia không có người ở, Vũ Văn Dật Thần không dám như Địch Vũ Liễn khi này nhảy lên chóp tường mà đứng, hắn nhẹ nhàng phóng một cái, sắp mình ở trên chóp tường, cả người treo trên ấy.

Tường này thật thấp, bằng không thì từ nay trở đi, mỗi đêm hắn lại vụng trộm đắp tường cho cao lên thì sao nhỉ? Ba tháng thời gian hắn có thể xây khá cao rồi ha? Hắn cảm thấy không sai, ghi nhớ ý nghĩ này coi như biện pháp thứ nhất được chọn.

Hắn vụng trộm ló đầu nhìn thử ra từ đường, khuôn mặt tức thời nhăn nhó thành mặt bánh bao khờ khạo, nương a, đầu có bao lâu đâu, nơi này đã rõ rành rành bị màu đen độc hại rồi. Nhờ ánh trăng, thị lực rất tốt của hắn trông thấy rất rõ ràng căn từ đường đã bị sơn thành màu đen.

Ai, hoàn hảo, gốc tùng hắn yêu thích vẫn còn khỏe tốt, chưa bị bị thằng ôn phẩm vị quái đản ấy cho người sơn thành màu đen. Dây cầu phúc hắn thất thế mà cũng hoàn hảo không tổn hại gì treo ở trên cây, ừ ừ, tốt! Cọc gỗ còn đó, người cũng còn đó, hở? Đợi một chút! Người? Đường nhìn vội vàng quay lại, Vũ Văn Dật Thần mở to mắt nhìn bóng người thừa ra nọ.

Chỉ thấy người kia ôm đầu nằm trên đất, cả người cuộn tròn thành một khối.

Ông trời ơi, không lạnh sao? Thấy đối phương vền vện một kiện áo đơn, thậm chí đi chân trần, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Vũ Văn Dật Thần chính là thế đấy.

Đương lúc hắn suy đoán coi người nọ bị cái gì, đã thấy đối phương ngẩng đầu lên.

Tóc đen như thác đổ bên vai, người nọ chậm rãi quay sang phía Vũ Văn Dật Thần, ngẩng lên nhìn trời đêm. Dưới ánh trăng sáng trong, dội vào tầm mắt Vũ Văn Dật Thần là khuôn mặt nhỏ nhắn, mảnh mai, đương vương đầy nước mắt, thật khiến người thương yêu, cắn bên dưới làn mi đen như viễn sơn, một đôi mắt phượng lộ vẻ mơ màng, ngũ quan không gì không tinh xảo.

Không biết là bị khuôn mặt của nàng hút hồn, hay là bị khí tức đau xót tê tâm trên người nàng cảm nhiễm, nhất thời, Vũ Văn Dật Thần không sao dời tầm mắt, ngây ngẩn nhìn theo nàng.

Lệ, còn đang tuôn, nàng lại cúi đầu xuống đất, hai tay ôm đầu, cả người run rẩy. Điều này khiến cho Vũ Văn Dật Thần kẻ vừa mới hồi hồn lại nghĩ: à thì ra là nàng đang nhưc đầu.

Tốt bụng cộng thêm nhiệt tình, thói quen thường hay đa quản nhân sự lại trỗi dậy, chỉ thấy Vũ Văn Dật Thần nhào người trên chóp tường, xem xét một lúc, xác định xung quanh không có người, bèn khẽ giọng kêu nàng nói: “Cô nương, cô nương! Đừng ngồi dưới đất, bị cảm sẽ càng đau đầu hơn!”

Đối phương không phản ứng gì, không biết có phải nói nhỏ quá nên không nghe thấy hay không, thành ra sau khi Vũ Văn Dật Thần réo thêm vài tiếng, đành phải nhìn chung quanh một lần nữa xác định không có ai, lại trèo tường sang.

Nhảy xuống đất, Vũ Văn Dật Thần làm y như ăn trộm, đông ngó ngó tây nghĩa nghĩa, rồi chạy như bay đến bên cạnh nàng, ngồi chồm hổm xuống, lần nữa kêu nàng đứng dậy đừng có ngồi dưới đất thế.

Hình như cảm thấy bên cạnh có người, nàng ngẩng đầu lên, nhưng bởi vì còn chưa có thực sự tỉnh thần, ánh mắt nàng trừ bỏ ngỡ ngàng ra vẫn là ngỡ ngàng, chỉ có thể một lần nữa đau đớn ôm đầu, nhưng dù có đau, theo thói quen, nàng không kêu rên một tiếng.

A, vì sao không phải ứng nhĩ? Hắn chung quy đâu thể bẽ nàng dậy đâu! Nam nữ thụ thụ bất thân mà! Vũ Văn Dật Thần rất cẩn thận lấy ngón tay chọc chọc nàng, hy vọng thần hồn nàng quay lại.

Ngay lúc này, tiếng nói từ bên ngoài truyền đến, là của Tiểu Phúc Tử, “Tìm kỹ vào!”

Vũ Văn Dật Thần vừa nghe thấy, tức thì cả người cứng ngắc, căng thẳng nhìn qua lối cửa vào từ đường. Chạy tới phủ người ta, lúc này vốn đã chột dạ, cộng thêm đây lại là phủ đệ của Liễn Vương, nghe thấy người từ từ tìm tới bên này, Vũ Văn Dật Thần lần đầu tiên có thể sẽ bị người phát hiện nhất thời khẩn trương quá độ, trực giác bảo trốn đi, hắn không cần nghĩ ngợi vơ vẩn hai tay ra, vờ lấy nàng, ôm vào trong lòng, tung người lên xuống vài bận, lần thứ hai phóng qua tường, quay về tâm viện của mình.

Lúc đám người Tiểu Phúc Tử tới nơi, sân từ đường đã trống rỗng như không, nhưng cách đây một vách tường, một nam tử khờ đang cùng cô gái trong lòng hắn mất to trừng đôi mắt nhỏ....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 2: Nhất Kiến Chung Tình

Ánh trăng lẳng lẳng vương vẩy xuống, gió đêm rét lạnh trần trần thổi qua, Yên Đô tĩnh mịch đã không còn gì ngoài tiếng người điếm canh vang lên, ban này Liễn Vương Phủ cũng lao xao tiếng tìm kiếm ai đó, nhưng sau khi đám người Tiểu Phúc Tử ở từ đường tìm người nhất vô sở hoạch mà rời đi, hết thấy lại im lặng như tờ.

Trời tuy lạnh, nhưng tại nơi vách tường ngăn cách Vũ Văn Phủ và Liễn Vương Phủ này, lại rất nóng. Nói trắng ra là ở nơi đây có hai người đang rất nóng, ngượng đến phát nóng!

Ôm một cô gái trong lòng, Vũ Văn Dật Thần thẹn đến nóng cả mặt. Ban này hắn vừa chạm đất, liền phát hiện ngay mình đã làm ra chuyện tốt gì — tiện tay “thả dề” rồi! Vừa nghĩ đến đây, hắn suýt nữa đã quăng nữ tử trong lòng đi, nhưng chỉ chốc sau cần nhắc lại như thế cũng không đúng, song chừng giờ ra liền khựng lại, sợ làm nhân gia té thật, hai cánh tay ngược lại thấu thấu trở về, ôm đối phương chặt hơn một chút nữa. Vừa khéo sao, nữ tử từ hệ nội làm ở ở trong lòng Vũ Văn Dật Thần lúc này, cũng chính là Địch Vũ Liễn buổi tối bị đầu đầu chạy ra ngoài.

Tiếp xúc thân mật như thế, khiến cho Vũ Văn Dật Thần xấu hổ lại càng đỏ mặt, hắn ngượng ngịu hết sức nhìn nhân nhi trong lòng, bụng thì hồi hận gào to: nương a, hắn làm cái giống gì thế này, đã leo tường còn thuận tay ôm con gái người ta trở về? Hắn không biết hắn là ai luôn rồi!

Khi hắn lần thứ hai chú ý đến y phục của nàng, trường y màu đen, thì tích tắc, sắc mặt hắn từ hồng biến thành cùng màu với bộ y phục nọ, đen a. Xong rồi! Nữ tử này xuất hiện ở sân trong từ đường Liễn Vương Phủ, theo sở thích lập dị nghiện màu đen của vị Liễn Vương đó mà phán đoán, nàng khẳng định là người của Liễn Vương Phủ, mà dạo trước nghe tiểu đường đệ nói nữ quyến trong Liễn Vương Phủ trừ hai cung nữ bên cạnh Liễn Vương ra thì chỉ có thị thiếp mới vừa được các nơi tổng cấp cho Liễn Vương và tỷ nữ hậu hạ các nàng thôi, lại nhìn nữ tử này mặc trên người y phục thượng đẳng, chỉ có chủ tử mới có thể mặc, đoán được ngay nàng nhất định là một trong các vị thị thiếp. Hắn thán phục! Vạn nhất để người ta phát hiện, nhờ mà nghĩ hắn bắt cóc trái phép thị thiếp của Liễn Vương hoặc là nói hắn với nàng vụng trộm yêu đương thì làm sao!? Hắn khẩn trương đến trán không ngừng đổ mồ hôi.

Hắn ở đó hồ tư loạn tưởng (nghĩ ngợi lung tung), mà Địch Vũ Liễn làm ở trong lòng hắn thì mục bất chuyển tình (không chớp mắt) nhìn chăm chăm hắn.

Vũ Văn Dật Thần? Hắn đang ôm mình? Sự thừa nhận ấy khiến mặt nàng trong tích tắc nhuộm hai vòm ửng đỏ, xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Chỉ là, sau khi trái tim bé nhỏ trong lồng ngực thỉnh thoảng mấy cái thật nhanh, ý thức nàng lại vì cơn đau đầu ban này mà chẳng thanh tỉnh cho lắm, vẫn chưa hoàn toàn hồi thần lại được, lại hoài nghi hết thấy trước mắt chỉ là ảo giác.

Nằm mơ sao! Nàng không nhớ dời tầm mắt, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt y phục hắn, muốn để cho giấc mộng đẹp kéo dài thêm một lúc.

Đi? Vải này sờ lên cảm giác thật chân thực nha! Bàn tay nhỏ nhắn của nàng sờ tới sờ lui mảnh vải nắm trong tay, khuôn mặt nhỏ từ từ lộ lên vẻ nghi hoặc, đầu hơi nghiêng nghiêng, nghi hoặc nghiêng đầu khó hiểu ngắm nghía mảnh vải trong tay, rồi ngẩng đầu nhìn lại Vũ Văn Dật Thần, nàng đang nằm mơ hở! ? Nhưng giấc mộng này sao giống thật quá?

Dưới ánh trăng, khuôn mặt hấn in rõ nét vào con người mắt nàng, thế nhưng Dịch Vũ Liễn không thể tin vào sự thật trước mắt, đáy lòng nhận định mình đang nằm mộng. Thế là, chỉ thấy nàng vì muốn khẳng định hơn ý nghĩ trong lòng, vươn hai tay tới bên má Vũ Văn Dật Thần, không chút do dự nhéo má hấn, lại còn ra sức kéo dạt sang hai bên.

“Ngô ngô ngô, ngô ngô!” Đùng nhéo mà, đau lắm! Mặt Vũ Văn Dật Thần tức thời lộ vẻ ủy khuất, kêu đau.

Tiếng hấn kêu truyền bên tai, bên tay cảm xúc chân thực, còn có độ ấm, Dịch Vũ Liễn sững sờ một lúc, vội vàng buông tay, hơi chột dạ rụt rụt cổ, mở to mắt hết sức vô tội nhìn hấn.

Nàng dùng sức véo mặt hấn làm chi, là để biểu lộ bất mãn vì hấn ôm nàng chẳng? Nhưng mà, thông thường mà nói, nữ tử đối phó với đẳng đồ tử không phải đều là kích động tát một cái ư? Xi xi, nói sai rồi, hấn mới không phải đẳng đồ tử nhé! Tóm lại, nàng véo hấn không phải vì giận. Vũ Văn Dật Thần lại nhìn nàng, bị cách biểu đạt của nàng làm cho khó hiểu hết sức, tạm thời không biết nói gì.

Hấn thấy hai bên má có hơi đau, định với tay lên xoa xoa, nhưng tay còn đang ôm người ta, thành ra đương nghĩ làm cách gì để giải quyết việc ngoài ý muốn này, không thể cứ đứng đực ra thế, thì thấy người ở trong lòng lại lần nữa đưa tay tới bên mặt hấn, mà giữa chừng lúc gần tới lại như do dự mà rụt về, sau khi tới lui vài bận, bàn tay nhỏ nhắn ấy không ngờ dưới con mắt ngạc nhiên của Vũ Văn Dật Thần, chia ngón trở ra cẩn cẩn dục dục chọc chọc gò má hấn, động tác này cứ tựa như, tựa như đang xác định xem hấn có phải là người thật không, tức thì, mặt lần thứ hai bị tập kích, Vũ Văn Dật Thần trán xoẹt hắc tuyến, khoe miệng hơi giật giật nói: “Cô nương, đừng chọc nữa, ta là người, không phải quỷ! Trái lại nàng...” Giờ tỷ canh ba không đi ngủ, một đầu tóc dài, khoát một thân trường y, đi chân trần xuất hiện giữa sân mới có thể bị người ta ngộ nhận là quỷ nha! Vũ Văn Dật Thần nói đến phân nửa, lại bị véo mặt khinh hĩ của Dịch Vũ Liễn ngắt lời. Di? Sao làm như gặp phải chuyện kinh người thế? Chẳng lẽ hấn thật nhìn giống quỷ? Chứ không sao nàng lại dùng nét mặt không dám tin thế kia nhìn hấn?

Hiện tại, Dịch Vũ Liễn xác thực đã thanh tỉnh. Con đầu đầu ban nãy khiến nàng phát điên muốn chém người đã như kỳ tích bất kiến tung ảnh (không thấy bóng nữa), mà nhìn thấy Vũ Văn Dật Thần rõ sờ sờ trước mắt, đáy lòng nàng lại nổi lên một trận ba đào.

Có vẻ như vô phương đối diện với tình huống trước mắt, song mâu trong vắt của Dịch Vũ Liễn thoáng lóe lên một tia hoang mang. Bị Vũ Văn Dật Thần nhìn lom lom, cơ thể nàng sượng ngắc, toàn thân có hơi lúng túng, trái tim bắt đầu hồi hộp nện thùng thùng, tiếp đó nàng dời tầm mắt đi không dám nhìn hấn nữa, từ từ tiến vào thế giới của riêng mình, không biết đang nghĩ cái quái gì.

“Cô nương...”

“...”

“Cô nương!” Thấy nàng không phản ứng, hai mắt mở to như đã đi vào thế giới thần tiên, Vũ Văn Dật Thần bắt đầu dĩ vận volume to lên gọi nàng, hơn nữa còn lắc lắc nàng.

Tiếng hấn truyền đến tai nàng, gọi nàng trở về, nhưng cũng khiến nàng giống như bé thỏ bị kinh hãi thất kinh nhìn hấn.

“Cô, cô nương, kia...” Hấn bắt gặp hạ thấp giọng, sợ dọa nàng, “Có muốn trước vào trong phòng sưởi sưởi ấm hay không?” Không biết có phải bị biểu tình khiến người thương xót trên mặt nàng làm ảnh hưởng, Vũ Văn Dật Thần vẫn chưa phát hiện mình lại ôm nàng chặt thêm chút nữa, khiến nàng có thể tựa sát hơn vào hấn. Hấn chăm chăm nhìn khuôn mặt nàng, bất giác nghĩ, biểu tình ban nãy là sao cơ! Làm lại lần nữa đi, dễ thương lắm!

Dịch Vũ Liễn mở to mắt nhìn hấn, cứ không nói chuyện, hại Vũ Văn Dật Thần vì mình đã mạo phạm giai nhân, vội vã giải thích nói: “Áy, ta không có ý gì khác đâu! Nàng ăn mặc phong phanh quá, ở lâu bên ngoài, sẽ nhiễm phong hàn. Vừa rồi còn đi chân trần, nằm dưới đất lạnh ngắt như vậy...” Trong khi nói, hấn còn rất nhân tiện nhìn trộm chân người nào đó.

Dù rằng Dịch Vũ Liễn bị nuôi như nam hài tử, nhưng nàng vẫn biết chân là nơi tư mật không thể tùy tiện để nam nhân nhìn, nàng xuôi theo đường nhìn của hấn nhìn tới, phát hiện chân mình lộ ra ngoài, vội vàng rút vào vạt áo.

Thế là, mặt hai người lại đỏ mặt lần nữa, không hẹn mà nên đem hết thảy quy tội cho thời tiết tât quái: giữa mùa đông, sao mà nóng thế này! ?

Vũ Văn Dật Thần lần thứ hai thấy xấu hổ, nói được phân nửa lại ngừng, qua một lúc sau hấn mới tìm được giọng nói về, đánh vỡ khoảng trầm mặc giữa hai người, tiếp tục giải thích, nói: “Cô nương, nàng vào phòng mặc thêm y phục, uống chút thuốc khu hàn, tránh bị nhiễm phong hàn, với lại tại hạ xem nàng vừa nãy bị đau đầu, kẻ hèn này vừa vận biết chút ít y thuật, ta thay nàng chuẩn mạch, xem thử coi có biện pháp chẩn trị hay không, sau đó, ân, nếu như nàng muốn quay về, ta lại đưa nàng về, thế nào?” Hấn cứ cảm thấy đã mang người ta trả về, không bằng giúp nàng xem bệnh của nàng luôn, ngoài ra không thể để nhân gia ăn mặc phong phanh như thế đi về. Quan trọng hơn chính là, khi này ở Liễn Vương Phủ, hấn nghe tiếng vị công công Tiểu Phúc Từ kia, có vẻ như đang tìm người, hấn đoán nhất định là tìm nữ tử này. Lại liên tưởng một tý đến lúc hấn thấy nàng, nàng đang khóc, trong này khẳng định có ẩn tình gì, nói không chừng nàng bị cưỡng bách tống nhập Liễn Vương Phủ, nhưng bỏ trốn đến chỗ từ đường, phát hiện không thoát ra ngoài được, vô lộ khả tẩu (đường cùng), cho nên thút thút mình mệnh thảm. Cô nương đáng thương, không, là tiểu cô nương! Hấn xem nàng chừng mười lăm, mười sáu tuổi đi, cứ như vậy nương thân nơi người, mà đối tượng còn là Liễn Vương rùn ròn khủng bố, thẳng ôn khát máu đó nói không chừng có đam mê quái đản không dám cho người biết gì đấy, ngược đãi vị tiểu cô nương này! Có thể đoán được, Vũ Văn Dật Thần có cái loại ý nghĩ này, trong lòng hấn, nổi đồng cảm vô hạn tuôn trào a! Hiện tại đã muốn giúp, định nói nếu như nàng không nguyện trở về, hấn liền nghĩ cách đưa nàng rời khỏi Yên Đô, dù sao cũng đâu ai phát hiện hấn mang nàng đi, không phải sao?

Hấn nghĩ đến rất hay, thế nhưng đối phương chỉ biết tròn xoe mắt nhát động bất động (không động tĩnh gì) nhìn hấn, không có bất luận hưởng ứng gì. Kết quả, hai bên chỉ có thể lần thứ hai mặt to nhìn đôi mắt nhỏ, hồi lâu sau, làm tới Vũ Văn Dật Thần nghiêm trọng hoài nghi: kỳ thực, tiểu cô nương này bị câm à? Ngẫm nghĩ lại, nàng khi này khóc cũng không phát ra tiếng động, bị người xa lạ ôm cũng không lên tiếng! Kính nhờ, cho dù có câm, tốt xấu gì

cũng cho hấn chút động tác biểu thị đi hay là không đi chứ! Hấn ôm nàng thể này cũng mệt chết đi nhá có được không!

“Cô nương, tại hạ ban nãy đề nghị, nếu đồng ý, nàng cứ gạt đầu, nếu phản đối, nàng cứ...” Lời hấn còn chưa nói dứt đã thấy Dịch Vũ Liễn gạt cái đầu nho nhỏ lia lịa, hoàn toàn đồng ý, “Há, vậy được.” Về việc nàng tự dung gạt đầu như vấ đồng ý, não bộ Vũ Văn Dật có chút không xoay kịp, hấn ngây mặt ra, ngơ ngác nhăn nhú mày, cứ cảm thấy có chỗ nào không hợp, nhưng tạm thời nghĩ không ra, chỉ có thể bồng nàng về phòng mình.

Khí tức nam tử sạch sẽ, mát mẻ vây quanh khắp người Dịch Vũ Liễn đang núp trong lòng hấn, tràn ngập mọi giác quan của nàng. Tai nàng dán ở y phục hấn, người áp sát vào lồng ngực hấn, có thể nghe rõ rành rành nhịp tim mạnh mẽ hữu lực của hấn. Thanh âm ấy xen lẫn với tiếng tim vì căng thẳng và ngượng ngùng mà mất đi không chế, đập mãnh liệt của nàng, trong đêm tối vô cùng vắng vẻ tạo thành tiếng đập thùng thùng chỉ có riêng nàng nghe được.

Tiết tấu hai nhịp tim đập không đều đệm bên tai, chẳng biết vì sao, có cảm giác ngọt ngào nho nhỏ vương vấn trong lòng, khiến nàng bất giác khe khẽ nhênh nhếch môi, nhếch một tí lại một tí, từ từ cong hấn lên, cuối cùng, khuôn mặt nho nhỏ tinh xảo mà xinh xắn nhưng nhiều năm qua vẫn chừng từng cười chậm rãi hé ra một nụ cười nhàn nhạt.

Ngay lúc này, Vũ Văn Dật Thần đứng lúc lơ đãng liếc một cái qua nàng trong lòng, lại không nghĩ đến sẽ vì nụ cười hết như đóa hoa nhỏ mỏng, thanh nhã khác thường này mà ánh nhìn vô phương dời đi. Nụ cười ấy thánh khiết động lòng, khiến người ta muốn nâng niu trong lòng bàn tay, dè dục che chở, không muốn buông tay. Trái tim hấn lần nữa mất đi không chế, tức thời đập như điên không theo trật tự nào cả.

Thế là, tiếng tim đập thùng thùng đã thay đổi, hai thanh âm không cùng tần số, sau cùng, lại dần dần hợp lại thành một, dồn dập mà đập, trong đêm tối tĩnh mịch tấu lên bản tình ca chuyên biệt, bài ca động tâm này được mệnh danh là nhất kiến chung tình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Cảnh Xưa Tái Hiện

Vũ Văn Dật Thần phát hiện mình vì người ở trong lòng mà tim đập loạn tù xì, lần nữa xấu hổ nóng cả mặt, lật đặt dời tầm mắt đi, bước nhanh về phòng. Vừa đi vừa oán thầm nữ tử ở trong lòng khi không cười đáng yêu như thế làm gì? Đây không phải dụ người ta phạm tội ư! Đúng thế, dụ người phạm tội! Tiểu tử khờ ở trong lòng người nào đó gạt đầu đồng ý.

Cửa phòng mở ra, hơi nóng bên trong phả vào mặt, hai người đang bước vào lúc này mới cảm thấy nguyên lai ở bên ngoài lạnh như thế, nhất là Dịch Vũ Liễn, nàng cảm giác toàn thân nàng đã tê cứng cả rồi, đột nhiên nhớ ra mình vậy mà quên vận công giữ ấm, bất quá, nàng lại nhìn nhìn Vũ Văn Dật Thần, lập tức bỏ đi ý nghĩ vận công chống lạnh.

Vũ Văn Dật Thần dùng chân khép cửa lại, tránh cho khí lạnh bên ngoài truyền vào. Hấn ôm Dịch Vũ Liễn đi tới chỗ ghế dựa ở ngoại thất, mượn ánh nến sáng tỏ trong phòng, nhìn rõ hơn dung mạo của nhân nhĩ trong lòng.

Nàng có đôi ngươi đen linh động, sống mũi thẳng tắp, môi mọng khẽ nhếch, làn da không trắng nõn giống như nữ tử nơi khuê phòng, trái lại đượm một màu lúa mạch khỏe khoắn, vừa phải, khiến Vũ Văn Dật Thần thoáng chút nghi hoặc, không nghĩ đến nàng nhìn qua không có vẻ nhu nhược như mình tưởng tượng, có lẽ cũng hay phơi nắng bên ngoài, với lại hấn thấy nàng rất quen, hấn đã từng gặp qua nàng sao?

Thấy nàng cũng nhìn mình chòng chọc, hấn tức tốc nhìn sang chỗ khác, trái tim không chịu khống chế lần nữa bình bịch, ra sức mà đập. Hấn tận lực bình ổn tâm tình, đặt nàng xuống ghế tựa, lại đi vô nội thất lấy tiểu noãn lò ra, dùng nó để lấp đi sự gượng gạo của mình.

Vũ Văn Dật Thần đồng dạng thuộc loại ngây ngô trong tình cảm thành ra chụp mũ nhịp tim đập loạn của hấn thành phản ứng tự nhiên khi bị một nữ tử xa lạ nhìn chăm chăm, nghĩ thử xem, người lạ nhà, đã khác giới lại đâu hiểu gì, tự nhiên mà thế hấn tất phải có chút khấn trương.

Đội một chút! Đúng ha, ban nãy hấn đã bảo hấn cảm thấy có chỗ nào không đúng mà, Vũ Văn Dật Thần cảm tiểu noãn lò, nét mặt tỉnh ngộ, đã nghĩ ra một chuyện, đó chính là một tiểu cô nương bị hấn một nam nhân xa lạ ôm đi, thế mà nàng một điểm phản ứng kịch liệt, thậm chí đến cả phản ứng cơ bản nhất cũng không có? Còn nữa, hấn bảo nàng vào phòng, vậy mà nàng lập tức gạt đầu đồng ý! Nàng cũng không khỏi quá mức đơn thuần đi! Cũng không sợ hấn là kẻ xấu, sẽ làm gì nàng sao? Mặc dù hấn xác thật không phải người xấu, nhưng tiểu cô nương cũng nên có chút tâm phòng người chứ!

Ngay tức khắc, ôm một bụng hảo tâm, Vũ Văn Dật Thần đi tới bên cạnh Dịch Vũ Liễn đang co chân trên ghế, một bên chuyển tiểu noãn lò trong tay cho nàng, một bên bắt đầu nhiệt tâm giáo dục người nào đó phải có lòng phòng người: “Đến, ừ ả tay. Đúng rồi, cô nương, mẫu thân nàng chắc có dặn nàng không được tùy tiện đi theo người lạ phải chứ, nhất là không nên đi theo nam nhân! A, nàng đợi một tý, ta đi ra ngoài lấy chút nước.” Vũ Văn Dật Thần đi tới đằng bên kia, nhìn cái chậu trống trơn, bỗng nhiên cất tiếng nói với nàng rồi rời khỏi phòng.

Vì sao hấn vừa mở miệng đã phải nhắc tới bà mẹ khiến người ta cảm giận của nàng! ? Mỗ nam tử khờ lại không cẩn thận phạm vào chỗ kị của người nào đó, làm cho tính cách Liễn Vương bên trong người ấy tức thì đập lên nhân cách Tiểu Vũ bước ra, hấn đi rồi nên không biết nhiệt độ trong phòng đột ngột giảm mạnh, sát tinh hiện thân.

Địch Vũ Liễn muốn phát hỏa thế nhưng vai chính hắn lại không có mặt, ôm cục tức mà không có chỗ phát. Qua hồi lâu cũng không thấy hắn quay về, nằng lại từ từ cảm thấy đầy cũng là do hắn vô ý thôi, quyết định đại nhân có đại lượng mà tha thứ cho hắn, cho nên lúc tiếng bước chân hắn ngoài cửa truyền vào, nằng không hiểu sao bỗng dung khăn trương, tích cách Tiểu Vũ lại lần áp nhân cách Liễn Vương, nhiệt độ trong phòng tăng trở lại.

Lúc Vũ Văn Dật Thần xách hai chậu gỗ nhỏ trở vào, trong phòng hết thấy nhìn bình thường, hắn căn bản không biết nằng từng có biến hóa. Hắn nhắc về một chậu nước lạnh và một chậu nước nóng, đi cả buổi không về chắc mắc đun nước. Hắn đổ nước vào chậu rửa tay nhỏ trong phòng, canh độ ấm vừa phải, đặt chậu gỗ nhỏ xuống, bê chậu nước rửa tay, đặt bên cạnh Địch Vũ Liễn, nói: “Cô nương, rửa tay đi.” Sau đó, hắn lại đi ra ngoài, lúc quay về, trên tay có thêm một chậu gỗ, Địch Vũ Liễn cũng vừa vặn rửa tay xong, hắn bèn bỏ cái chậu xuống đi lấy khăn lau tay, đồng thời, hắn cũng không quên tiếp tục đề tài ban nãy, “Đúng rồi, cô nương, khi nãy lúc ta từ bên phủ kia, ần, mang nằng qua đây, sao nằng không phản kháng hả? Ta dẫu sao cũng là người lạ nha! Không thể tùy tiện đi theo người không quen biết, sẽ rất nguy hiểm đó!” Nói mà hắn còn lắc lắc đầu.

Người lạ? Lẽ nào lại vậy! Hắn quả nhiên chưa từng nhìn thẳng nằng, nếu không sao có thể không nhận ra nằng, còn người lạ nữa ấy! Nhìn theo bóng lưng hắn, Địch Vũ Liễn ôm chân, cảm chống trên gối, thờ phi phòng trùng mắt với hắn, trùng hắn, ra sức trùng!

Đội lúc Vũ Văn Dật Thần mang khăn lau tay lại, phát hiện vị tiểu cô nương đó nằng ta đương bữu môi, phòng má, hết sức không vui mở to mắt tròn trừng hắn.

Hắn sừng sờ một lúc, chốc sau dụng tâm lương khổ, khổ khẩu bà tâm (tận tình khuyên bảo) nói: “Cô nương, nằng đừng giận mà trùng mắt với ta a! Ta đây cũng vì tốt cho nằng thôi. Tục ngữ có câu, hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm dã bất khả vô! (Hại người không được nhưng cũng không thể không phòng người!) Nằng đừng cho là ta rung cây dọa khỉ nhè, loại chuyện này không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất nằng gặp phải kẻ xấu, lại không chút dè chừng thế này đi theo, chỉ bằng nằng một thân nữ nhi yếu sức làm cách chi mà phản kháng hả! Lại nói lại, mẫu thân nằng chắc hẳn đã có dặn nằng đừng tùy tiện tin người, tùy tiện đi theo người hả?” Vũ Văn Dật Thần rất thắc mắc, hoàn toàn không biết mình lại đề cập đến mẫu thân của người nào đó, khiến người ta nổi giận rồi, hắn đưa khăn lau tay qua đồng thời nói thêm, “Cô nương, lần sau nếu có nam tử không quen biết chưa được nằng cho phép đã thỉnh linh bệ nằng, nằng nhất định phải...” kêu lớn lên, ần, không đúng, hình như nằng bị cầm, “Nằng cứ ra sức cắn hắn, đá hắn, cho hắn buồn tay,” để tay trước mặt nằng, lại không thấy nằng cầm lấy khăn lau, chỉ dán mắt vào tay hắn, di? Tay hắn có vấn đề gì ư?

Vũ Văn Dật Thần nghi hoặc học nằng nhìn lại tay mình, rồi thì từ nơi khoe mắt liếc qua thấy người nào đó đang đưa đầu đến gần, sau đó, miệng nhỏ hé to, tức thời, tiếng kêu thảm thiết vang lên: “A ——!”

Hừ, cho hắn lại dám liên mồm nhắc tới bà nương kia! Vẫn dong dài như thế, lại giáo huấn nằng nữa! Người lạ, nằng với hắn mà dám bảo là người lạ! Tính khí con nít bị chọc trúng, thấy tay đưa đến tận cửa, Địch Vũ Liễn nghĩ cũng không màng nghĩ, rất lưu loát há mỏ phập ngay, dẫu không có cắn ác như hồi nhỏ, nhưng cũng đủ khiến cho Vũ Văn Dật Thần nghe răng há mồm, đau cả nửa ngày trời.

“Đau, đau chết mất!” Ông trời ơi, cái này, nằng học cũng không khỏi quá nhanh đi, học xong thực hành liền a! Dẫu thế, cũng không nên lấy hắn làm thực nghiệm chứ! Hắn thế nhưng là người tốt! Vũ Văn Dật Thần uất ức lắm cơ.

Địch Vũ Liễn không nhả miệng ra, héch mắt nhìn hắn chằm chằm, mãi đến khi thấy mình hết giận rồi, mới buông tha cho kẻ không may nào đó, song, nằng vẫn không quên ra sức lườm hắn, bởi thêm lẽ không thể nói thẳng với hắn, nằng chính là Liễn Vương, dám không nhận ra nằng, thành ra nằng chỉ có thể mượn cách này để nói lên bất mãn của mình.

Vũ Văn Dật Thần xoa xoa mu bàn tay mình, lại quét mắt sang thù phạm gây án một cái, một cái liếc này, thế nhưng khiến hắn giật mình, dọa hắn nha. Khuôn mặt nữ tử trước mặt lại cùng khuôn mặt tiểu oa nhi áo đen hồi nhỏ gặp chồng chéo lên nhau, nhìn giống đến ngỡ ngàng.

Sẽ không, sẽ không! Chắc chắn hắn nhìn lầm rồi! Nằng chẳng qua giống với tiểu Liễn Vương kia cắn tay hắn mà thôi, dứt khoát không phải cùng một người! Một bên nam, một bên nữ, sao có thể là một cho được! Hắn đối với chính mình làm công tác tâm lý như thế. Để cho chắc ăn, hắn còn nhìn lại mắt Địch Vũ Liễn, cẩn thận hồi tưởng ánh mắt Liễn Vương mới đây đã gặp, tiến hành so sánh, ừ, hoàn toàn khác biệt! Ánh mắt Liễn Vương lãnh đạm vô tình, âm hiểm khiếp người, nhưng nữ tử trước mặt, trong mắt ngập ý giận, lửa giận bùng bùng không thêm che giấu, a a a, nhất định là khuya quá, đầu óc hắn không tỉnh táo mà hoa mắt, đúng vậy, nhìn lầm rồi!

Tạm khoan hãy nói Địch Vũ Liễn lớn lên tuy là mặt mũi giống với lúc nhỏ, nhưng chắc chắn phải có nét khác biệt, mà chỉ nhìn một điểm bất đồng về giới tính, đã khiến cho Vũ Văn Dật Thần vô pháp nghĩ rằng hai người là một. Hơn nữa, cho dù là chúng hoàng tử những người vẫn hoài nghi về giới tính của nằng gặp phải Địch Vũ Liễn lúc này e rằng cũng không dám tin nữ tử trước mặt này chính là tên Liễn Vương bọn họ hận đến ngứa răng đó, càng huống chi là Vũ Văn Dật Thần chưa từng nhìn mặt Liễn Vương tí mĩ lấy một lần há!

Cho nên, Vũ Văn Dật Thần bác đi ý nghĩ trong lòng, cho là mình nghĩ nhiều rồi, lại nói tiếp, trên đời người có mặt mũi na ná nhau cũng rất nhiều. Bất quá, hắn vẫn cảm thấy hai người có chỗ giống nhau, thích cắn người! Lẽ nào thói cắn người cũng bị lây? Tóm lại là nữ tử này từ Liễn Vương Phủ ra, lại cùng tên Liễn Vương đó có chung thói xấu! Thêm nữa, cổ nhân nói ngay bong ha, duy chỉ tiểu nhân và nữ tử là khó nuôi thôi! Tiểu nhân, tên tiểu Liễn Vương hồi rất lâu trước, nữ nhân, tiểu cô nương trước mặt, ần, hình dung quá chuẩn hen!

Thôi, nam tử hán đại trượng phu, không so đo với nữ nhân yếu ớt, bụng Vũ Văn Dật Thần thầm oán nằng một lát xong rất độ lượng đem khăn lau tay đưa đến trước mặt nằng, bảo nằng lau khô tay, lờ đi chuyện nằng cắn hắn, rồi hắn chỉ im lặng một chốc lại không nhin nổi mà nói: “Cô nương, khi đó có phải nằng đột nhiên bị người ta ôm đi thành ra chưa kịp phản ứng phải không hả? Mà sau đó nếu như đã phản ứng kịp, chỉ nên tát cho đối phương một cái thôi!” Nói mà hắn vẫn còn nhớ cách nằng xa một tý, tránh cho hắn lại bị xem là đối tượng để nằng bạt tay, tuy rằng cái gã ôm nằng đi chính là hắn thật.

Cho đối phương bạt tay? Hừ, thế tay mình cũng đau theo, nằng ngược lại thích chém cho đối phương vài kiếm, thành bảy khối, tám khối, hết sức đơn giản, lại đã tay! Địch Vũ Liễn hết sức đáng yêu vầu môi hất hất cái miệng nhỏ nhắn, còn liếc Vũ Văn Dật Thần một cái với hàm ý khinh thường, xem không vào ý kiến hắn đề ra.

Nếu mà Vũ Văn Dật Thần biết suy nghĩ sắc mùi máu tanh của nàng lúc này đây, đoán chừng sẽ bị sấm dội, sau đó bị đả kích mà ngất đi, nhưng vì hắn không biết nên trông thấy nàng điệu bộ như cao ngạo, như vênh vang đắc ý, hắn chẳng biết vì sao chỉ cảm thấy hết sức đáng yêu, không khỏi nhìn lâu thêm một chút.

Ai, lớn lên xinh xắn, đáng yêu thế, vậy mà bị câm, thật đáng tiếc quá! Hắn âm thầm lấy làm tiếc mà đồng tình một lúc, sau đó lại đi đổ hết nước trong hai cái chậu nhỏ vào cái bồn hắn đem tới lúc sau cho nàng rửa chân.

Tất nhiên, chân con gái nhà người ta sao có thể trưng ra trước mặt hắn, cho nên hắn rất tự giác bung nước rửa tay đi đổ, lại đi tới được phòng riêng trong tầm viện của hắn bốc được liệu sắc thuốc trực hàn, cân nhắc thời điểm không sai mới quay về phòng.

Quả nhiên, Địch Vũ Liễn đã rửa xong, cả người rút trên ghế tựa chờ hắn.

“Ta tìm hài và y phục cho nàng thay.” Nói mà hắn đi vào nội thất, chưa được một lúc đã ôm một bao nhỏ đi ra. Hắn đưa bao nhỏ cho Địch Vũ Liễn, kiến nghị nàng vào phòng trong thay đồ, hắn chờ ở bên ngoài.

Địch Vũ Liễn đặt bao nhỏ trên bàn bên cạnh, mở ra. Nàng tưởng rằng trong bao là y phục của hắn, ai mà ngờ giờ ra mới biết là một bộ nữ trang, từ ngoài vào trong, cả bộ tới cả cái yếm cũng có chưa nói, lại còn có cả hài. Nàng lục lục, tưởng là đây là của nữ tử nào đó mà hắn thích, tức thì, trong lòng chưa xót dâng trào, không nên nổi khó chịu hồng hồng mặt, còn rất phần hận mà đẩy y phục qua một bên, quay đầu đi, không chịu mặc.

Vũ Văn Dật Thần chẳng hiểu mô tê chi cả, có chút vô thố, theo thói quen sờ sờ ót mình, nghĩ một lúc rồi nói với nàng: “Cô nương, vào phòng trong thay y phục đi, y phục này là mới đó, chưa có ai mặc đâu, là lễ vật sinh thần ta chuẩn bị tặng cho muội muội ta.” Rất yêu muội muội, đệ đệ của mình, hắn trước giờ đều rất coi trọng lễ vật sinh thần đem tặng họ, đông tây của nữ tử hắn lại không thạo lắm, thành ra đã nhờ Đan Phi ở thiện đường mua giúp, không nghĩ tới nàng cả cái yếm cũng mua luôn, Vũ Văn Dật Thần liếc qua cái yếm, mặt không kiềm nổi đỏ lên. “Nàng, nàng cảm đi mặc, ta xem nàng và tiểu muội ta cũng tuyệt soa, chắc là mặc vừa. Đừng lo, tặng cho nàng rồi, ta lại tặng tiểu muội ta cái khác là được rồi.” Ai, hầu bao a hầu bao, lại xẹp nữa rồi!

Vừa nghe câu đấy, Địch Vũ Liễn lập tức quay đầu lại nhìn hắn, rồi thấy đôi hài xuống đất mang vào, lại cảm theo tất cả y phục đi vào phòng trong.

Ấn, quả nhiên là không muốn mặc y phục của người khác, may mà lễ vật lần này hắn tặng cho tiểu muội là y phục, nếu không ví mà đem y phục của mình cho nàng mặc, phòng chừng nàng sẽ quăng hắn ra ngoài.

Lưu lại gian ngoài, Vũ Văn Dật Thần lúc này mới ngồi xuống nghĩ một lát, tiện thể uống chút nước. Hắn phát hiện mình thật là trâu bò, một chút cũng không buồn ngủ, ai, đều tại tên Liễn Vương cả, hại hắn đêm nay mất ngủ, ngày mai còn phải đến Liễn Vương Phủ nữa, thật là xui!

Ngực hắn phàn nản một lúc lâu, còn đối tượng hắn phàn nản thì đang ở gian trong phòng hắn, trợn mắt nhìn bộ y phục chỉ cảm thấy phiền muộn, lần không ra.

Mấy thứ này phải mặc làm sao? Phục sức của nữ tử Duyên Huyền Quốc tuy rằng đẹp, phóng khoáng, nhưng hình thức trước giờ rất phức tạp, có rất nhiều dây nơ cần phải buộc, mặc vào hết sức phiền phức, mà Địch Vũ Liễn nhỏ lớn đã mặc qua nữ trang lần nào đâu, cả đến trong lãnh cung cũng đều mặc trang phục thái giám, sau khi ra khỏi lãnh cung, thì lại càng khỏi phải nói.

Nàng cảm cái này, lại mò cái kia, phân phân biệt biệt cả buổi trời, cảm thấy choáng đầu căng óc, nữa chừng còn quay sang cái yếm phát ngốc một hồi lâu, đây là cái gì? Sau khi nàng dậy thì, đối với bộ vị bất tiện không được nàng cho phép đã nhô lên trước ngực trước sau vẫn áp dụng chính sách bình cho phẳng, cũng không hề biết kỳ thực, nữ tử đều phải mặc yếm. Mỗi ngày nghiên cứu quyền mưu, nàng đâu có rảnh đâu mà quản vấn đề này.

Qua một lúc lâu, nàng cuối cùng đưa ra kết luận, mặc mấy thứ này so với hại thái tử rớt xuống đài còn khó hơn! Không mặc đâu! Nàng hậm hực đem y phục tất cả vò thành một cục, cứ loạn tung phèo thế mà thấy vào bao, cột lại bao, ôm đi ra nội thất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Chuyện Cũ Đau Thương

Trông thấy nàng đi ra, trong thâm tâm Vũ Văn Dật Thần có chút chờ mong xoay lại nhìn nàng, nghĩ thầm bộ váy dài màu hồng phấn ấy mặc lên người nàng không biết sẽ toát lên phong điệu gì, nhưng hắn vừa nhìn một cái, mặt ngốc hắn ngu hẳn ra, thất vọng cực kỳ, sao vẫn còn bộ trường y đen bản như mực kia! ?

Địch Vũ Liễn ôm cái bao nhỏ ấy, không nói lời nào nhìn hắn, khuôn mặt có chút xấu hổ, kèm theo vẻ khó xử.

“Mặc không vào?” Vũ Văn Dật Thần phỏng đoán, nói.

Địch Vũ Liễn gật đầu ngon ngọt, tuy mặc không vào này không phải mặc không vào kia, nhưng ông nói hươu bà nói vượn đôi khi cũng có thể ăn khóp

với nhau mà.

Đâu thể nào? Rõ ràng thân hình nhìn qua cũng xấp xỉ tiểu muội hần mà, Vũ Văn Dật Thần phiền muộn nha, hần nghĩ nghĩ một hồi, dè dặt hỏi dò chừng: “Vậy nàng mặc y phục ta được chứ?” Nhất định nàng sẽ không đồng ý đâu? Hần phỏng đoán.

Tất nhiên là được, nam trang thoải mái hơn! Định Vũ Liễn gật đầu ngay tắp lự.

“Vậy nàng đợi một chút!” Ngoài dự đoán, Vũ Văn Dật Thần ngay người một trận xong lập tức tìm lấy y phục mình đưa cho nàng.

Định Vũ Liễn lại lần nữa vào phòng trong thay y phục, y phục của hần mặc lên người nàng tuy chưa khoa trương tới mức như bé con mặc đồ người lớn, nhưng cũng làm nàng nhỏ nhắn xinh xắn làm sao. Mặc y phục của người mình thích, không vừa thì có làm sao, nàng cúi đầu nhìn thử nó, cảm lòng không đậu nhếch môi cười, cũng có chút hài lòng.

Quay ra gian ngoài lần nữa, Vũ Văn Dật Thần trông thấy nàng mặc y phục của mình, trong lòng tức thời nổi lên cảm giác khác lạ, cảm thấy y phục này mặc trên người nàng tóc dài buông xõa có nét phong tình riêng. Trước kia khi hần tương trợ người ta, không phải chưa từng cho người khác mượn y phục của mình mặc. Nhưng những người đó vô luận là ai, thậm chí Đan Phi cũng đồng dạng nữ tử lúc mặc y phục của hần, hần cũng đâu có cảm giác gì, nhưng nhìn nàng trước mặt trên người mặc y phục hần, chẳng biết sao, trong lòng giống như có cái gì đang nổi men, trương lên đầy trưởng, khiến khoe miệng hần không nhịn được nhếch lên.

Bị ánh mắt dịu dàng của hần nhìn chăm chăm, lần đầu tiên Định Vũ Liễn có cảm giác không được tự nhiên, tay cũng không biết nên đặt đâu cho đúng.

Bầu không khí ám muội bao trùm lấy hai người, đợi cho Vũ Văn Dật Thần hoàn hồn lại, liền lập tức sảm hỏi: a, hần đây là mắc bệnh gì thế, nhìn tiểu cô nương nhà người ta lom lom nhìn không ngừng nghỉ! ?

Hần tuy nghĩ là nghĩ như thế, nhưng ngó thấy ống tay áo dài quá bị Định Vũ Liễn xấn đại xấn càng, vẫn là không được nhịn tiến tới thò tay xấn lại giùm nàng. Định Vũ Liễn nhưng cũng rất tự giác, hần xấn một bên xong, chủ động duỗi cánh tay còn lại tới trước mặt hần, hết cách, người nào đó được hầu riết quen rồi.

Cảm thấy hai bên đều đã như ý, Vũ Văn Dật Thần quay sang nàng cười hài lòng, hỏi ý nàng, nói: “Cô nương, bây giờ ta giúp nàng bắt mạch được không? Xem thử xem vì sao nàng đau đầu.”

Hần cười với nàng kia! Định Vũ Liễn tròn tròn mắt chăm chăm nhìn hần cười, trong lòng vui tung bùng, gật đầu một cách vô ý thức, còn trả lại cho hần một nụ cười tươi roi rói.

Nụ cười chói chang, khiến cho trước mắt Vũ Văn Dật Thần bỗng nhiên bừng sáng, ánh nhìn bị thu hút, không sao dời đi, đồng thời, nhịp tim hần lại vì người nào đó mà lần nữa trở nên bất thường.

Hôm nay, hôm nay rốt cuộc ai nhập hần rồi? Vũ Văn Dật Thần phát hiện ra tim mình đập quá nhanh, phát sốt cả mặt, vội đảo trông mắt lung tung tứ phía vài vòng, hòng che giấu sự bất thường của mình. Hần đi tìm hòm thuốc nhỏ của mình, cố sức làm dịu đi quả tim muốn tạo phản làm loạn của hần.

“Cô nương, nàng biết võ hả?” Lúc Định Vũ Liễn đưa tay ra đã cố tình giấu đi nội lực, không ngờ không phải Vũ Văn Dật Thần phát hiện được thật, mà do hần quan sát thấy có rất nhiều vết sẹo nhỏ xíu trên tay nàng, đây tuyệt đối không phải đôi tay mà nữ tử được dưỡng trong khuê phòng nên có, lúc hần lại lần nữa vô tình liếc qua mấy chỗ chai trên tay nàng, có vẻ như bình thường hay cầm binh khí nào đó mà tạo thành, thành ra hần đoán thế, sau đó nhìn không được mới hỏi ra miệng.

Định Vũ Liễn ngó người một lúc, bất ngờ nhìn hần, nàng rõ ràng đã giấu đi công lực của mình rồi mà, hần làm sao phát hiện được? Không biết thừa nhận tốt hơn, hay là phủ nhận tốt hơn, nếu như thừa nhận, ai đảm bảo hần lại không hỏi thêm vấn đề gì khiến nàng khó mà hồi đáp, nếu phủ nhận mà nói, hừ, đó không phải nói dối hần sao? Vạn nhất về sau... Hừ, nói chung nói dối không tốt, ngay sau đó, người nào đó cả ngày sống trong âm mưu quỷ kế, vẫn thường xuyên coi nói dối như cơm bữa lập tức rũ mi mắt, che giấu nội tâm đang khó mà lựa chọn của mình, nhưng giữa chừng lại nhướng mắt lên nhìn hần một cái thật nhanh, biểu tình đó có một chút chột dạ lại điểm một chút tinh ranh, sau đó cái đầu nho nhỏ lại cúi xuống, tuân theo định luật im lặng là vàng.

Nét mặt chột dạ của nàng bị hần xem thành nũng nịu, trong tích tắc, Vũ Văn Dật Thần đã chết trong vẻ nũng nịu của nàng, tim đập nhanh khỏi phải nói, tạm thời mất đi lực phán đoán, không tiếp tục truy hỏi, trong lòng tự động hạ kết luận: Nữ tử mảnh mai, khả ái thế này mà biết võ công cái gì, vết chai trên tay với cả vết sẹo ấy, chắc chắn là vì lao động khổ sở mà tạo thành.

Chỉ là, lúc này thì hần nhận định như thế, nhưng một thời gian rất lâu sau, lúc hần biết Liễn Vương và Tiểu Vũ là cùng một người, nước mắt lưng tròng trốn trong góc nhà vẽ vòng tròn mà hồi tưởng lại lịch sự dẫm lẹ mình bị lừa, cảm thấy người nào đó quả không hổ là vương trung chi vương (vua của những vị vua) về quyền mưu thuật thế, bởi vì mặc dù bây giờ nàng vẫn chưa quyết định lừa hần tới tay, nhưng đã theo bản năng làm ra hành động có lợi nhất cho nàng, khiến hần về sau muốn khiêu tố nàng lừa hần cũng không có cơ hội.

Liễn Vương không đòi nào xem ngự y, cho phép người ta chuẩn mạch cho nàng lại càng là chuyện không có khả năng. Một mặt, thuở nhỏ nàng thường hay là ca tại quý môn quan, bị Mạc Phuong dứt thuốc mà phát sợ, mặt khác, thân phận nữ nhi của nàng không thể dễ lộ. Năm đó nàng ở lãnh cung sinh bệnh, thụ thương thì có Mạc Phuong chăm sóc, nhưng đều là coi ngựa chết thành ngựa sống mà chữa trị, đến sau này xem như nàng may mắn, chưa từng bệnh đau như thế lần nào, ngoại trừ căn bệnh đau đầu này thôi. Với nó, nàng có khả năng chịu đau tự nhiên mỗi lần đều gắng gượng chống cho qua, nhất định không chịu xem đại phu. Do đó, bắt mạch cho nàng, Vũ Văn Dật Thần nhưng được coi như người đầu tiên.

Chẩn bệnh cho người là công việc mang tính chất nghiêm túc, cẩn trọng, không dung thứ có nửa điểm sai sót. Vũ Văn Dật Thần ngoại trừ ban này chạm

vào cổ tay nàng, khi da thịt tiếp xúc nhau thì xấu hổ, khấn trương một chút mà thôi, hấn hiện tại đang rất chuyên tâm, nghiêm túc, khuôn mặt ấy ngốc nghếch đầu không còn, trái lại cho người ta cảm giác rất vững vàng, đáng tin.

Lúc hấn nói bắt mạch cho nàng, Dịch Vũ Liễn còn vì nhớ tới chuyện hấn bị ngư y viện đuổi mà có chút hoài nghi không biết y thuật của hấn rốt cuộc có được hay không, thế nhưng hiện tại, nàng chỉ có thể ngó mặt ra nhìn hấn. Không ngờ tới hấn lại tạo cho nàng một cảm giác an toàn, chỉ vèn vèn nhìn thần thái hấn thôi đã có thể khiến nàng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

“Cô nương, nàng thường hay đau đầu phải không?” Vũ Văn Dật Thần nhíu mày, sâu lắng nhìn nàng.

Hấn có thể chắn ra? Dịch Vũ Liễn nhìn hấn, nhưng lại thấy hấn nhìn nàng như vậy, bỗng nhiên đỏ mặt, vội cúi đầu, cùng lúc đó còn gục gặt cái đầu nho nhỏ.

“Ban đêm ngủ có được ngon không?”

Lần thứ hai cảm thấy kinh ngạc, Dịch Vũ Liễn giờ tay nhìn hấn, lắc lắc đầu, đồng thời, khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt hấn để lộ vẻ tôn sùng, làm Vũ Văn Dật Thần mắc cỡ quá đi.

“Nàng từng thụ thương ở đầu phải không?” Hấn hỏi tiếp.

Lời này vừa thốt ra, Dịch Vũ Liễn thoáng rút mắt lại, sắc mặt biến đổi, chuyện cũ như nước triều dâng lên, tình này cảnh đó chân thực, rõ ràng như vừa mới xảy ra hôm qua.

...

Nữ tử ung dung, mỹ lệ, khuôn mặt mang đầy hận ý vung tay lên, tàn nhẫn đập vào người đứa con gái nhỏ đang rụt rè ngửa mặt ngưỡng vọng bà ta, ngay sau đó, thân thể bé nhỏ ấy mất đi trọng tâm, ngã dúi sang một bên, va mạnh đầu vào tường, lần thứ hai chạm rai ngã xuống rồi ngất lịm đi.

“Ngươi chết đi cho ta!” Nữ tử trợn trừng đôi mắt đầy tơ máu, âm thanh của bà và động tác nơi tay đều vô tình như nhau, túm lấy đứa bé gái, ra sức nhặn đầu cô bé vào dòng nước buốt lạnh đến tê xương.

“Sao ngươi không chết phứt đi cho rồi!” Giọng nói căm hờn của nữ tử lại lần nữa vang lên, hai tay gắt gao siết chặt cổ đứa con gái bé nhỏ trên giường, cổ sức lắc lắc lắc để cô bé, hoàn toàn không cần biết cái đầu nho nhỏ ấy một lần rồi lại một lần bị tông mạnh vào cột giường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 5: Tâm Ý Bị Phơi Bày.

Sắc mặt Dịch Vũ Liễn dọa Vũ Văn Dật Thần rồi nha, chỉ thấy nàng trợn to mắt, tròn mắt mất đi tiêu cự, rõ ràng đang trôi trong hồi ức nào đó, khuôn mặt nàng ẩn chứa nhiều biểu cảm đan xen: nỗi sợ khó giấu, hận ý, đau đớn, chết lặng, với cả thương tâm, đôi tay nàng gắt gao siết chặt thành nắm đấm, cả thân người dần run rẩy hấn lên.

“Cô nương! Cô nương!” Hấn lập tức bật dậy, đưa hai tay đỡ lấy vai nàng, vừa lắc nàng, vừa lớn tiếng gọi nàng, muốn cho nàng mau hồi tỉnh.

Cuối cùng, từ giữa miền man hồi ức, Dịch Vũ Liễn bị hấn gọi dậy, nhưng ánh mắt vẫn còn mơ màng, có chút ngỡ ngàng nhìn Vũ Văn Dật Thần.

“Không có việc gì, ngoan, đừng suy nghĩ nữa, không có việc gì, đều đã qua rồi, vô luận là cái gì, đều đã qua đi!” Hai tay Vũ Văn Dật Thần vịn vào vai nàng, để cho nàng nhìn vô mắt hấn, không ngừng lập đi lập lại. Chỉ một câu hỏi đơn giản thế thôi, đã có thể khiến nàng thành ra thế này, rốt cuộc nàng đã từng trải qua chuyện gì? Không tiếp tục gắng hỏi nữa, hấn nghĩ đáp án hấn là đúng, đầu nàng từng bị thụ thương.

Hấn nhẹ giọng vỗ về, thật dạ quan tâm, lo âu đượm đầy trong ánh mắt, đã sưởi ấm trái tim Dịch Vũ Liễn, lệ tuôn xuống nơi khóe mi, rơi xuống là nỗi uất ức, là thương đau nàng từng chịu, rơi xuống là tình thương của mẹ nàng đã khát khao nhưng chưa một lần được nhận, nàng là kẻ mà đến cả mẹ ruột của mình cũng chẳng cần.

“Đừng, đừng khóc nha!” Vũ Văn Dật Thần vội lấy khăn tay đưa nàng, nhưng nàng không lau nước mắt, chỉ đứng đó khóc không thành tiếng, hại người nào đó trong tức thời chẳng biết phải làm sao, tiểu tử khờ ở trong lòng gấp đến độ xoay vòng vòng, bỗng nhiên nhớ tới món đồ chơi trước kia cùng chơi với mẫu thân hấn vẫn còn đây, vội vàng đi tìm tới, tiếp theo dốc hết bản lĩnh toàn thân, kiếm cách chọc cười nàng.

Cách coi như có hiệu quả, đã đánh dời lực chú ý của Dịch Vũ Liễn, nàng ngừng khóc, kinh ngạc với cả hiểu kỳ nhìn hấn, sau phản ứng được hấn đang an ủi nàng, trong lòng không sao nên nổi ấm áp, nụ cười ngọt ngào tức thời nở rộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn ướt đẫm nước mắt.

Nụ cười nhạt mà say, phương mâu rung rung ngấn lệ, người đầu mà ủy mị, đáng yêu, chọc người thương xót, làm người nào đó phải buộc miệng, nói: “Nàng cười lại càng xinh hơn!” Lời vừa nói ra, nhiệt độ trong phòng tăng lên vùn vụt, hai người cùng lúc đỏ cả mặt.

Sau một hồi trầm mặc, để cho voi bớt xấu hổ, Vũ Văn Dật Thần vội vàng lái sang chuyện khác, nói: “Ừm, cô nương này, bệnh đau đầu của nàng vẫn có cách chữa, đến lúc đó ta viết cho nàng một toa thuốc, nàng theo như trên đó mà nấu dược, một ngày một cử, trước khi đi ngủ thì dùng, chỉ có điều, bình thường nàng cũng cần thư giãn đầu óc, đừng làm mình căng thẳng quá. Vội lại, nếu như có thể kết hợp với kim châm, hiệu quả sẽ càng tốt hơn. Nàng hiện tại còn đau đầu không?”

Địch Vũ Liễn lắc đầu.

“Vậy tốt, bây giờ ta đi sắc thuốc giải hàn cho nàng trước, mắc công lại trúng phong hàn. Đợi chút nữa trước khi nàng về mới viết toa thuốc cho nàng, được không?”

Địch Vũ Liễn tâm tình lắng dịu xuống, nhìn hần, gật gật đầu đồng ý.

“Vậy nàng cứ tự nhiên trong phòng nha, ta đi sắc thuốc.” Nói xong, cảm thấy tâm trạng Địch Vũ Liễn cũng ổn rồi, để nàng ở lại đây một mình hần không có vấn đề gì, hần yên bụng bước ra khỏi phòng.

Nói nàng dễ tin người, hần không phải cũng thế, cứ vậy mà để nàng lại một mình trong phòng, cũng không sợ nàng là cái loại trộm cắp, Địch Vũ Liễn nhìn theo bóng lưng hần mà nghĩ.

Này coi như về lại chốn xưa, không ngờ chỉ sau vèn vèn vài canh giờ, nàng lại trở lại căn phòng này. Địch Vũ Liễn giống như chớp tới hôm qua, lượn tới lượn lui trong phòng, cảm cái này lên ngắm ngắm, lại sờ sờ nghĩa nghĩa cái khác.

Nhưng đương khi một người cô độc, sẽ nghĩ ngợi rất nhiều, Địch Vũ Liễn tự nhiên cũng thế. Nàng quanh quẩn ở gian trong hết mấy vòng, lại quay trở lại gian ngoài ngồi xuống ghế, tay vuốt vuốt chén trà ở trên bàn bên cạnh. Nàng ngồi ngồi có chút nhàm chán, không chịu được từ từ thả cho hồn trôi miên man.

Có thể gần gũi hần thế này, chẳng khác chi trong mơ, thế nhưng vì sao, vì có gì phải đợi sau khi nàng hiểu rõ tình cảm của mình đối với hần, hạ quyết định rời xa hần xong, hần mới lại xuất hiện trước mặt nàng? Quá quái hơn nữa là nàng chỉ vừa trông thấy hần đã vút quyết định trước đó của mình lên tận mây xanh, không nghĩ tới Địch Vũ Liễn nàng cũng có lúc quyết định không kiên.

Bên tai vọng lại câu nói của Từ Dịch: “Vương gia, người thậm chí yêu hần rồi!” Đối với thứ tình cảm ngập ngừng này, trong lòng nàng có chút khô, nỗi khô tâm hòa cùng cảm giác hạnh phúc, bối rối và vui thích mà khi vừa trông thấy hần đã sản sinh, làm đau nhói trái tim nàng.

Nàng rử mi mắt, nhìn chăm chú chén trà trong tay, kỳ thực là đang nhớ lại nguyên nhân ban chiều khiến nàng khuya nay bị đau đầu, rồi xuất hiện tại nơi này.

Trước, ban chiều, hầu hạ nàng rửa mặt xong, Tiểu Phúc Từ dâng bản danh sách trên tay xin chỉ thị, nói: “Vương gia, tối nay người muốn chỉ định vị nào thị tẩm ạ?”

Cái gọi là thị tẩm, thật ra là chọn ra mấy người trong đám nữ tử mà các phương tặng vào phủ nàng cho tả ảnh Lam, tên thuộc hạ đáng đáp xấp xỉ với nàng cái trang thành nàng sủng hạnh, sở dĩ làm thế là vì muốn cho đám hoàng tử bắt được tin tức kia xóa bỏ hoàn toàn hoài nghi về tính phái của nàng. Thân là người trong hoàng gia, để đạt mục đích, không từ thủ đoạn, mà Địch Vũ Liễn hiện tại đang nằm trong tình cảnh chỉ cần không cần thận liên mặt trắng, cho nên, nàng đối với những nữ tử đang bị an bài trong Thanh Nhã Uyển trong phủ, không hỏi đầu mà cảm thông, cũng chẳng thể đồng tình, bởi vì trong đó không biết có bao nhiêu kẻ là trinh thám được cài vào. Việc duy nhất khiến nàng cảm thấy không tốt chính là oan uồn cho thủ hạ Lam của nàng.

Vốn vì gặp được Vũ Văn Dật Thần với lại buổi chớp tới ngủ rất say giấc nồng mà tâm tình không tệ, bấy giờ nghe Tiểu Phúc Từ nhắc đến chuyện này, khiến nàng mất vui nhăn nhu mày. Chẳng ngờ làm hỏng cả tâm tình tốt đẹp của nàng, nàng tức thì gạt phăng: “Khỏi cần, dọn qua phủ mới, tối nay hãy tỉnh! Tuy nhiên, người của Thanh Nhã Uyển ngoại phái người trông chặt một chút, muốn đưa tin ra ngoài, ngoại cho bọn chúng đưa, bất quá, phải gây khó khăn cho bọn chúng một chút, để cho đám hoàng tử kia tin rằng tin tức là thật.” Người trong cung phái đến đều đã bị nàng kêu Tiểu Phúc Từ tìm lý do xua đi hết, nên cả tòa phủ đệ này ngoại trừ người trong Thanh Nhã Uyển, còn lại tất cả đều là người của nàng. Đợi sau khi tin nàng là nam tử truyền tới tay mấy tên hoàng huynh, bọn hần sẽ thay đổi sách lược, chắc chắn lại phái người đến ám sát nàng tiếp cho coi! Ngoài cung chung quy không thể so sánh với trong cung, ám sát thuận tiện hơn. Nghĩ đến đây, nàng bỗng cảm giác ám sát về sau khẳng định rất nhiều, ám sát đám đười ươi đó không biết người bên mình có vì thế mà vui đi ít nhiều không, tiếp đó nàng đặc biệt không cẩn thận mà nhớ tới Vũ Văn Dật Thần ngày mai đã vào đội hắc y hộ vệ của nàng, vậy cũng tức là về sau hần cũng phải đối mặt với cảnh bị ám sát, tuy võ công của hần nàng không nghĩ là tệ, nhưng đao kiếm không có mắt, lờ như làm hần bị thương... Nghĩ tới cảnh tượng này, bụng nàng quỳnh lên, lập tức cất giọng kêu, “Hi!”

Lời vừa dứt, một tên hắc y nhân im hơi lặng tiếng xuất hiện trong góc phòng, cung kính khụy một gối.

“Kể từ ngày mai, ngoại theo bên cạnh bảo hộ Vũ Văn Dật Thần, bảo đảm an toàn cho hần, kẻ nào làm hần bị thương hay muốn tổn thương hần, giết tất bất luận tội!”

Không có tiếng trả lời, ngoại nọ chỉ cung kính hành một cái lễ, giống như lúc đến, lại lặng lẽ không một tiếng động rời đi.

“Vương gia, thỉnh ngoại thu hồi mệnh lệnh đã ban!” Khi không nhảy ra một cái chỉ thị ngoại dự liệu, đợi sau khi Tiểu Phúc Từ phản ứng kịp, vội quỳ xuống đất cất tiếng phản đối.

“Lui đi, bản vương muốn nghỉ ngơi.” Mệnh lệnh của nàng mới không tùy tiện cải chính, Dịch Vũ Liễn hờ hững liếc mắt sang Tiểu Phúc Tử, đuổi người rồi.

“Vương gia, Bích Tiêu cũng khẩn cầu người thu hồi mệnh lệnh đã ban! Tả hữu song ảnh núp trong bóng tối hộ vệ người, trừ phi có nhiệm vụ ám sát, bằng không thì không rời khỏi người, có sao có thể phải hữu ảnh Hi cho Vũ Văn Dật Thần?” Bích Tiêu có cùng ý kiến với Tiểu Phúc Tử, cũng vì thế mà hết sức kinh hoàng, quỳ mọp xuống.

Từ Dịch đứng bên cạnh hết hồn há hốc cả mồm, tả hữu song ảnh, hai tên này chẳng những ở bên ngoài không ai biết, mà tới cả ba đứa bọn nàng thân cận với vương gia nhất cũng chưa từng thấy qua mặt mũi hai thằng hần. Một tên mới rồi xuất hiện, tuy nàng đã gặp ba lần, nhưng vẫn y nguyên chưa thể nhìn rõ tướng mạo hần. Nàng chỉ biết bọn hần là mấy thằng nhỏ ăn xin chủ tử nhà mình năm ấy năm tuổi nhặt về từ trong nội thành Yến Đô. Nhặt về khi đó có hai mươi người, không biết bị chủ tử nhà mình đem đến đâu, nàng đoán chắc là đem tới chỗ ám ảnh vệ trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của hoàng thượng, bởi vì chỉ có huấn luyện tàn khốc nơi đó mới có thể khiến cho một đám đông như thế chỉ còn sống mỗi hai người, cũng chỉ có nơi đó mới có thể cho ra lò thần thủ kiểu bọn hần, nấp trong chỗ tối mà người ta một chút hơi thở cũng không phát hiện ra. Nàng nghĩ hai tên này chắc cũng rất trung thành với chủ tử nhà mình! Bởi vì hai người bọn hần theo sát bên người chủ tử nhà mình thì không thể nào không biết cái bí mật rất lớn kia của chủ tử, nhưng bọn hần mặc dù được ám ảnh vệ huấn luyện ra hiển nhiên phải tiết lộ cho hoàng thượng biết, thế mà lại không. Thêm nữa, nhân sinh nhặt nhẻo chán phèo, sống y như cái bóng trong bóng tối bọn hần cũng có thể chịu được, khỏi nghĩ cũng biết, mức độ trung thành không cần nghĩ. Mặt khác, chủ tử cũng rất tin nhiệm hai người bọn hần, bằng không chuyện giả trang thành chủ tử, sung sướng đám nữ tử kia, cũng sẽ không bảo tên tả ảnh Lam đó làm.

Từ Dịch và bọn Tiểu Phúc Tử chú ý chỗ bất đồng, trọng điểm của nàng ở chỗ chủ tử nhà nàng vậy mà đem hai người quan trọng như thế chia một cho Vũ Văn Dật Thần, phải biết rằng những năm này chủ tử bị ám sát, không thể thiếu sự bảo hộ ngầm của hai người bọn hần, cho nên, chủ tử nhà mình chắc chắn không chỉ đơn thuần là thích Vũ Văn Dật Thần đơn giản như thế, sợ rằng đã yêu người ta luôn rồi cơ!

“Vương gia, thái độ của Vũ Văn Gia vẫn chưa rõ ràng, căn bản vẫn chưa phát lộ tận hiến vì người, để cho hai kẻ đường huynh đệ Vũ Văn Dật Thần vào hắc y hộ vệ vốn là chuyện mạo hiểm. Nếu người an bài Hi giám thị nhất cử nhất động của Vũ Văn Dật Thần vậy nó tài không phản đối, nhưng người hà cớ gì an bài Hi bảo vệ cho hần y như bảo hộ chủ tử người? Vương gia, người chưa bao giờ không thông qua kiểm tra mức độ trung thành của một người mà đã để cho đối phương theo bên cạnh, vạn nhất hần có lòng khác thì sao?” Tiểu Phúc Tử trước giờ vẫn cho cái gọi là tôi trung, tất là mọi sự đặt chủ nhân lên nhất cả, tận lực làm tốt mỗi một chỉ thị của chủ nhân, thế nhưng canh cánh lòng trung không có nghĩa là hùa theo mù quáng, lúc chủ tử nhận định sai lầm, kẻ làm nô tài, dù có chết, cũng phải can ngăn chủ tử phạm phải sai lầm lớn! Từ sau khi chủ tử nhà mình về Yến Đô, hần đã phát hiện nàng vừa đụng phải chuyện có liên quan tới tên Vũ Văn Dật Thần kia liên tục xử không bình thường, mà hôm nay, nếu không phải ra tay với Tăng Kiều Lâu có thể dập cho thái tử đảng một trận, hần căn bản đã không tán thành phái người tới phá thanh lâu, rồi lại còn cho phép cặp đường huynh đệ kia vào trong hắc y hộ vệ trọng yếu nữa, như thế thì về sau làm chuyện gì cũng đều bất tiện. Giờ đây, khi hần lại nghe nàng vậy mà phái một người trong song ảnh đi bảo hộ Vũ Văn Dật Thần, hần liền biết không thể cứ tiếp tục như thế, tâm ý của chủ tử quá rõ ràng rồi, người ta nhìn một cái đã ra ngay. Hần tuyệt đối sẽ không để cho tên Vũ Văn A Đầu kia tới làm hư đại sự của chủ tử! “Vương gia, nô tài bạo gan đoán hôm nay lúc người hạ lệnh phá Tăng Kiều Lâu, kỳ thực cũng chưa thể xác định nơi đó có vật có khả năng khiến thái tử đảng bị phương hại có phải không” Hiện tại nghĩ lại, lúc đó hần tưởng chủ tử mượn Vũ Văn Dật Thần để che đậy ý đồ tìm kiếm vật có thể khiến thái tử đảng bị tổn thất nặng, nhưng trên thực tế, hần đã tưởng sai hoàn toàn rồi đi!

“...” Dịch Vũ Liễn không lên tiếng, sự thật là Tiểu Phúc Tử nói có lý, dù có muốn lôi kéo Vũ Văn Tộc, lấy thủ đoạn của nàng, đâu có thể làm trắng trợn tới khiến ai nấy đều rõ ràng như vậy. Thế nhưng tự nàng cũng đâu hiểu nổi hành động của mình, nàng chỉ biết phạm là việc có dính líu tới Vũ Văn Dật Thần, nàng hề muốn làm sao thì cứ phải làm như vậy, suy nghĩ có chút điên khùng, cũng chẳng thêm lý tới cái chi. Phá Tăng Kiều Lâu, bảo người mượn có ấy để tìm đồ, thực ra tìm đồ mới là việc tiện thể, khi ấy nàng nghe nói nơi đó là địa bàn của thái tử đảng, nghĩ dù sao cũng đã phải người tới, cứ nhân tiện tìm một chút cũng được, vừa lúc chặn miệng cho Tiểu Phúc Tử khỏi phản đối. Ai biết, vận khí nàng quá tốt, còn thật sự có vật cho nàng tìm ra.

Thấy vương gia nhà hần không phản bác, Tiểu Phúc Tử biết mình đoán khỏi sai. Hần cúi đầu khom lưng quỳ xuống, nói tiếp: “Vương gia, có ít lời nô tài bạo gan muốn nói, người làm đại sự đều lấy đại cuộc làm trọng, sẽ không để kẻ khác làm lụy. Trước mắt, chính là thời điểm mấu chốt có thể hay không giải trừ nghi vực của chúng hoàng tử, chỉ sợ sảy một chút, nỗ lực trong hết thảy những ngày này đều sẽ đổ sông đổ biển! Cho dù người đối với Vũ Văn Dật Thần có dự định riêng, nhưng biểu hiện rõ ràng như thế cũng không tốt, để cho tất cả mọi người đều biết, khiến người ta hiểu nhầm bị đoạn tị là chuyện nhỏ, nhưng nếu vì việc này lại để các hoàng tử khác có cơ sở để khẳng định việc đó, thậm chí là làm tới cả hoàng thượng cũng biết, hậu quả đó người hiểu được nữa. Vương gia, thỉnh người nghìn vạn lần không nên để tên Vũ Văn Dật Thần đó làm ảnh hưởng đến năng lực phán đoán của người a! Giống như hôm nay Vũ Văn Dật Thần đi thanh lâu, cứ để cho hần đi là được rồi, đợi sau này khi người đạt thành đại sự, người đối với hần bắt kể có dự định gì, đều có thể ắt thành, hà tất...”

“Đó là ý gì, chẳng lẽ cứ kêu vương gia trông mắt nhìn người mình thích đụng chạm nữ nhân khác!?” Hừ, nam nhân, đến cả thái giám cũng thế, cho rằng nam nhân có quan hệ với nữ nhân khác cũng giống như bị tấp một cái, chứ chả phải chuyện lớn lao gì! Người mà nữ nhân yêu chỉ cần hần sau cùng chỉ thích một mình nàng, chuyện cũ trước kia đều có thể cho theo gió cuốn mây trôi, hừ, dựa vào cái gì chứ! ? Từ Dịch nổi lửa nói chen vào.

Tiểu Phúc Tử chậm rãi ngẩng lên nhìn Từ Dịch, thấy nàng ta bỗng nhiên chỏ mỏ vào có chút nghiêng răng nghiêng lợi, trợn mắt hung hăng lườm nàng, cái thói xấu của bà cô nàng nói toát cả móng heo đến đời nào mới chịu bỏ hả! ? Hần chỉ nói lỡ mồm, không dám nói trắng ra rằng vương gia thích Vũ Văn A Đầu. Nàng ngược lại thì hay nhí, gọi ý tới rõ ràng rành rành như vậy!

“Người trợn mắt nhìn ta làm gì, ta đâu có nói sai, Vương gia muốn bảo hộ người mình thích, có gì không đúng! Nếu người cảm thấy vương gia phải Hi đi, quá là đại tài tiểu dụng, cứ xin vương gia đổi người khác chả phải xong sao.” Từ Dịch là người mà cho dù vương gia nhà nàng có làm sai, nàng cũng sẽ đổ tội lên đầu kẻ khác, bất luận chuyện gì tuyệt đối ủng hộ vương gia nhà nàng tới cùng.

Cái con bé nảo teo này, hoàn toàn không nắm rõ trọng điểm của hần ông trời ơi! Với lại đương trước mặt vương gia, nàng ta dũng cảm quá đi, tính cùng hần cãi nhau chắc à! ?

“Người có thấy qua thiếu gia gia tộc lấy lừng, hiển quý nào đến hai mươi bốn tuổi vẫn chưa thành thân, thậm chí ngay một tiểu thiếp cũng không có không? Khó mà có được một nhà, với cả may mắn hơn hần còn là người mà vương gia tự thích, người không mau mau kêu vương gia nắm chắc cơ hội, vậy mà còn tính xúi vương gia đợi sau khi thành đại sự! ? Tới lúc đó, chưa biết chừng Vũ Văn Dật Thần đã thành thân, cưới được không biết bao nhiêu

nữ nhân nữa kia! Theo như ta nói thì đợi ngày mai sau khi Vũ Văn Dật Thần tới, cứ bắt hắn giam vô...” hậu viện trong phủ, không cho hắn đi về nữa, khỏi mắc công hắn chạy theo nữ nhân khác!

“Từ Dịch!” Bích Tiêu kịp thời quát muội muội, tránh cho người nào đó tía lia chả biết giữ mồm. Nàng trông thấy Dịch Vũ Liễn tái mét cả mặt, vội vàng ra hiệu muội muội đừng có mà ở đó trái một tiếng thích, phải một tiếng thích nói mãi không ngừng, tâm ý của vương gia sao có thể cho phép kẻ làm nô tỳ cứ như thế mở xẻ thẳng thừng, cho dù nhìn ra cũng không thể nói a! Thật là tình, hai người nàng rõ ràng là bào thai song sinh, mắc cái gì mà Từ Dịch tính tình lại cứ bộp chộp, còn thường hay có một số tư tưởng tung tung khó hiểu nữa?

Từ Dịch được tỷ tỷ nàng đề tỉnh, bấy giờ mới bỗng phản ứng được, mình nhất thời xúc động, cư nhiên đem hết những lời chỉ từng nghĩ trong lòng nói ra. Nàng cuồng quyết đi quan sát sắc mặt của Dịch Vũ Liễn, lập tức bị dọa tới riu riu, cúi đầu nhận sai: “Thỉnh vương gia thứ tội!”

“Vương gia, thỉnh người thứ tội cho Từ Dịch không biết giữ lời. Nô tỳ có chung nhận định với Tiểu Phúc Tử, tâm ý của người đối với Vũ Văn Dật Thần đã quá rõ ràng!” Bích Tiêu ngừng một lúc xong thu hết dũng khí nói, “Vương gia, nô tỳ bạo gan muốn nói, khi một người yêu thích một ai đó thì kẻ ấy sẽ trở thành nhược điểm của người đó, mà đã là nhược điểm thì tất nhiên chớ nên để lộ, tránh cho người có tâm lợi dụng a!”

Bọn chúng đang nói cái quái gì, cái gì kêu nàng đã thích hắn, rồi cái gì khi một người yêu thích một ai đó! ? Chẳng lẽ là ám chỉ nàng yêu thích Vũ Văn Dật Thần! ?

“Các ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Bản vương đối với Vũ Văn Dật Thần đây chỉ là, chỉ là...” Nàng đối với hắn rốt cuộc ôm tâm tư gì, nàng phát hiện tự mình nói cũng không xong, phản đối cho dừ vô, cũng chỉ có thể nói ra tới đó, không sao nói tiếp nữa, đầu óc trở nên trống rỗng như không.

“Vương gia, sau khi người gặp Vũ Văn Dật Thần, có phải sẽ cảm thấy nhìn ai, nhìn cái gì cũng đều rất thuận mắt không?” Thấy thần sắc của nàng, Từ Dịch nghiêm trọng hoài nghi chủ tử nhà mình vẫn chưa hiểu rõ tình cảm của mình, kiểm lòng không đành mà lên tiếng.

..., Có sao? Sao không biết! Dịch Vũ Liễn mắt hững hờ nhìn Từ Dịch chăm chăm, chả biết nàng ta mắc bệnh gì, hỏi đây là câu chi!

Bích Tiêu bên cạnh lấy tay thụ nàng ta, không đồng ý cho nàng ta nói, nhưng nàng ta mới mặc kệ can ngăn hất tay Bích Tiêu ra. Với nàng ta mà nói, cái này mới là vấn đề lớn thật nè, nếu như chủ tử không làm rõ tình cảm của mình, mai này còn nói tới hạnh phúc làm sao được! Nữ tử có mạnh mẽ tới đâu cũng cần có bến đỗ tốt, nhất là chủ tử nhà nàng, cuộc sống phải nỗ lực, cực khổ như thế.

“Vương gia, hiện tại chắc chắn người đang rất giận mấy người nô tỳ, muốn trị mấy người nô tỳ một trận ra trò, có phải không?” Chủ tử nhà nàng làm không tốt tới cả cái gì là nhìn người thuận mắt cũng chẳng rõ, có lẽ đưa ra ví dụ thực tế tốt hơn.

“Hừ!” Biết là được rồi!

“Nô tỳ bạo gan thỉnh người hồi tưởng đáng về Vũ Văn Dật Thần tươi cười thử xem.”

Về mặt Từ Dịch rất nghiêm túc, khiến cho Dịch Vũ Liễn bất giác y theo lời nàng ta nói mà hồi tưởng. Kết quả, nàng vừa nghĩ đến nụ cười trong trẻo, ngây thơ của Vũ Văn Dật Thần, lửa đang nổi trong lòng bỗng nhiên bị dập tắt, càng nghĩ tới khi hắn cười, tâm tình lại càng tốt thêm, không kèm nổi nghĩ có chút nhập tâm.

“Vương gia, bây giờ người có còn muốn nghiêm trị mấy người nô tỳ nữa không?” Thấy đã không sai biệt lắm, Từ Dịch khẽ hỏi dò.

“Hừ, lần sau không được phép tái phạm!”

“Tạ ơn vương gia xem ở mặt mũi Vũ Văn thiếu tông chủ mà bỏ qua cho chúng nô tỳ!” Từ Dịch cười tí mắt.

Bị Từ Dịch nói một câu như thế, Dịch Vũ Liễn bỗng thỉnh linh hiểu cả từ đầu đến cuối chuyển biến tâm tư của mình, ngoài mặt nàng vẫn lạnh nhạt đến đông người, nhưng nội tâm lại không nén nổi cảm thấy hốt hoảng.

“Vương gia, nếu không phải hôm nay người biết Vũ Văn Dật Thần định đi thanh lâu, mà ngày mai người mới biết hắn đã ngủ đêm ở thanh lâu, ngủ cạnh một nữ tử, đối với nữ tử đó người có muốn...” Từ Dịch còn chưa nói dứt, trong phòng đã “Rầm” một tiếng, cái bàn bằng gỗ tử đàn vốn rất đáng giá trong nháy mắt trở về với cát bụi.

Tốt lắm, chủ tử nhà nàng đã dùng hành động trả lời câu hỏi của nàng, thế là, ba người đang quỳ gật ngược cả người nhìn cái bàn vô tội vạ đã ăn đòn một cách oan uổng, có cảm giác A Đầu kỳ thực cũng có thể coi như họa thủy!

“...Chắc muốn cho nàng ta cùng cái bàn đó có cùng chung kết thúc, xương tàn cốt rã...” Nội tâm Từ Dịch vẫn đang run bần bật, tự mình lẩm nhẩm một cách vô ý thức.

Chỉ bị cảnh tượng đầy dọa trong chốc lát, Từ Dịch lại lên giây cót, hỏi đấm hỏi đũa, nếu như tính mệnh Vũ Văn Dật Thần bị uy hiếp, nếu như Vũ Văn Dật Thần như vậy, nếu như hắn như thế kia, chủ tử nhà nàng sẽ như thế nào. Toàn là câu hỏi có thể dùng để chứng minh rốt cuộc nàng có yêu hắn hay không.

Dịch Vũ Liễn cũng hơi muốn làm rõ tâm tư của mình, không nhịn được đều án theo câu hỏi nàng ta dẫn dắt mà nghĩ, kết quả làm đến ba vị tâm phúc của nàng một dạng biểu tình quả nhiên là thế, riêng nàng sắc mặt càng lúc càng khó coi hơn, âm khí lạnh lẽo trên người tăng vọt, đối với cái đáp án mỗi lúc một rõ ràng hơn trong lòng cảm thấy bối rối không biết phải làm sao.

“... Nếu nói vậy, đây không chỉ là thích, chủ tử, người thậm chí yêu hấn rồi!”

Hóa ra chừng chừng cảm giác của nàng đối với hấn là vậy, nàng, vậy mà yêu cái người đó! Trái tim Dịch Vũ Liễn dường như lạc mất nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Yêu Thành Tâm Ma.

“Tất cả lui hết đi!”

Dù lòng dạ rối bời, Dịch Vũ Liễn ra lệnh vẫn lạnh lùng như trước, không mải mai để lộ một chút cảm xúc thật của nàng.

“Vương gia!” Ba người cùng kêu lên, nhưng không đồng thời một nguyên nhân. Tiểu Phúc Tử và Bích Tiêu là do nàng vẫn chưa thu hồi mệnh lệnh, trong khi Tử Dịch bởi vì lo cho nàng dù có biết tâm ý của mình, cũng không chịu đối diện với nó.

“Tai diếc cả rồi phải không! Bản vương bảo các ngươi lui !”

Ba người rất muốn nói nhưng lại nhịn xuống, chỉ vì bị cặp mắt âm lãnh đó nhìn trần trần, không khỏi rét run người, buộc phải đi.

Đội Tiểu Phúc Tử ra ngoài đóng cửa phòng lại xong, ở trong phòng Dịch Vũ Liễn lại cất tiếng, nói: “Ngươi cũng lui đi!”

Bóng đen ban nãy lại lảng lảng hiện thân, cung kính hành lễ xong lại biến mất, chỉ có cửa sổ là như thể bị gió lửa thổi ra lại đóng vào.

Trong phòng chỉ còn lại mỗi Dịch Vũ Liễn, bao trùm khắp phòng là sự tĩnh lặng đến khiến người ngạt thở, nàng thậm chí nghe rõ tiếng tim mình đập “thình thịch” một cách nặng nề.

Bởi vì không có mặt người khác, nàng cuối cùng đã để lộ cảm xúc thật của mình, nét mặt có phần không dám tin, có phần lúng túng. Yêu, có phải không? Vì cái chữ này mà đáy lòng nàng đang chênh vênh, yêu Vũ Văn Dật Thần chuyện này thật khiến nàng cảm thấy rối rắm biết bao, không biết phải làm sao, chỉ có thể đứng ngây người ra đó.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng nói chuyện ngoài phòng kéo Dịch Vũ Liễn ra khỏi cơn ngây, là tiếng của ba người Tiểu Phúc Tử đang đứng canh bên ngoài. Tuy đã hạ thấp giọng, nhưng tai nàng tương đối thính, với lại cuộc nói chuyện có xu hướng càng lúc càng lớn dần, nên nàng nghe rõ mồn một.

Bọn họ thủ ở bên ngoài, trầm mặc một hồi sau, Tiểu Phúc Tử không nhịn nổi nữa quả trách Tử Dịch không biết cân nhắc trước sau, Bích Tiêu cũng chen vào phê bình nàng ta, làm Tử Dịch rất bất mãn, cãi lại đôi câu.

“Ngươi còn lý trí không! Ai bảo ngươi chỉ điểm tâm tư vương gia rõ ràng đến vậy!”

“Vi sao không thể! Ma nhà chưa tỏ, ma ngõ đã tường, tâm tư của mình nếu vương gia chưa rõ, ta chỉ ra, cũng là để vương gia có thể ra tay sớm một chút mà!”

“Ra tay? Ra tay làm cái quái gì?”

“Đương nhiên là làm Vũ Văn Dật Thần cũng yêu chủ tử luôn a! Ngươi thật ngu!”

“Ngươi! Bộ thật là e thiên hạ không loạn sao, nói thì đơn giản, nhưng chuyện tình cảm sao có thể để cho người không chế được thật chứ! ?”

“Mềm không được, thì cứ cứng! Hừ!”

Dịch Vũ Liễn chết ngẩn người nhìn chằm chằm cánh cửa, như thể nghe được chuyện trọng đại, bất khả tư nghị gì đó, một lát sau, nghiêng ngả câu nói “Khiến Vũ Văn Dật Thần cũng yêu chủ tử” kia xong, lại loạng choạng đi tới giường, vội vã xốc chăn lên, chui vào.

Ý thức cứ xoay vần “Khiến Vũ Văn Dật Thần cũng yêu chủ tử”; Dịch Vũ Liễn ôm đầu, nằm cuộn tròn thành một cụm, nhưng trong lòng lại không ngừng kêu lên: không có khả năng, hấn không có khả năng yêu nàng!

“Chủ tử, người thậm chí đã yêu hấn rồi!” Khi nàng bỗng nhớ lại câu nói đã khuấy tung hồ nước trong tim nàng này, tâm lý thôi lui vì nguyên nhân nào đó mà sinh ra đã khiến cho nội tâm của nàng có nhận định rằng, yêu, nhưng sẽ không được đáp trả! Ý nghĩ này không ngừng giày xéo trái tim nàng, ngay sau đó, một cơn đau như xát muối từ tim lan ra, lan khắp cả người nàng, quá chừng ký ức như thủy triều kéo tới, để lộ ra vết sẹo đã bị chôn vùi tận nơi sâu thẳm nhất đáy tim nàng, máu đào rơi rơi.

...

Trời nhá nhem tối, nữ tử xinh đẹp, ung dung như pho tượng điêu khắc đang ngồi bên hiên cửa, ánh mắt mơ màng trông về nơi xa, đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Bé gái nhỏ nhò tay cầm mấy quả táo đỏ chẳng mấy khi được cho, có vẻ vui một đường bì bập chạy tới phòng mẫu thân, nhưng đến cửa đột nhiên ngừng lại, nét mặt thoáng chút lo âu, nhưng ý nghĩ muốn chia vui cùng mẫu thân đã gạt phẳng nỗi sợ, em thu hết can đảm đưa đầu vô nhìn thử, thấy mẫu thân đã ngồi bên khung cửa, vì vậy, em rụt rè rảo bước vào phòng, sợ khiếm khiếp, mang theo chút xiêu cảnh giác lặng lẽ tới gần nữ tử.

Bé gái dừng lại phía sau nữ tử, không dám hé môi mà ngửa mặt nhìn nàng. Em nuốt một ngụm nước bọt, chần chừ trong giây lát, cuối cùng không nín nói ý nghĩ muốn lấy lòng mẫu thân trong lòng, tay cầm quả táo hồng dâng lên trước mặt nữ tử như thể hiến vật quý, tiếng nói trẻ em còn non nui sữa êm êm, bảo: “Mẫu phi, Phương đi cho hài nhi táo đỏ, người ăn.” Nữ tử có vẻ không nghe thấy, vẫn đắm chìm trong tâm tư mình, chẳng biết nàng ta đang nghĩ gì, nét mặt dịu dàng ấy bé gái chưa từng thấy qua.

Bé gái nhìn khuôn mặt nữ tử một cách tham lam, không chớp mắt, trong lòng không nín nổi đẩy lên một tia hy vọng, có lẽ hôm nay mẫu phi tâm tình tốt, sẽ không ghét bỏ em như thế nữa, cho nên, em đánh bạo nâng quả táo chín lên, lớn tiếng hơn một chút gọi nàng lần nữa: “Mẫu phi, người ăn táo đỏ, Phương đi...”

Em bỗng im bật, nhút nhát nhìn nữ tử xinh đẹp phút chốc cúi đầu nhìn lại, khuôn mặt xinh đẹp, khoan thai, điềm đạm đó ngay trong khoảnh khắc trông thấy bé gái đã hóa thân thành oán quỷ thê lương, đôi mắt trong vắt lúc này đầy hừng hực cuồng phong, chẳng khác chỉ lúc trước, đầy oán hận trọn mắt nhìn đứa bé gái, chưa nói tiếng nào đã ra tay, một bạt tay lao xuống.

Bé gái tức thì lăn nhào ra đất, mặt xung rộp lên, quả táo hiếu thuận mẫu thân lăn qua lăn lại trên mặt đất, tâm ý khát cầu được thân cận mẫu thân cũng giống như quả táo bị nữ tử nhắc chân lên mà hung hăng giẫm đạp, đã bị nát bấy rồi, lượm lên chẳng nổi nữa, tan tành...

“Cút! Không được xuất hiện trước mặt ta nữa!” Nữ tử to tiếng quát, sau khi nhìn rõ quả táo trên mặt đất, đã không chút cảm động trước tấm lòng hiếu thuận của đứa con, trái lại còn ra sức giẫm nó, tàn nhẫn hơn nữa là lấy giọng thù hận ra nói, “Ngươi tưởng nịnh nọt ta là ta sẽ thương ngươi? Đừng có mơ! Ta vĩnh viễn sẽ không thương ngươi, vĩnh viễn cũng không cho ngươi tình mẫu tử!” Nữ tử bỗng đứng dậy, đưa tay tóm lấy đứa bé gái, dí sát khuôn mặt hung tợn vào em, nhìn về sợ hãi trên gương mặt em, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không cho phép ngươi dùng khuôn mặt kinh tởm đó nhìn ta! Ngươi lớn lên lại giống tên khốn đó như vậy, cái tên đã hại ta và người ta yêu phải chia lìa! Cái tên đã cưỡng bức ta!” Vô phương dằn nổi hận ý đương giục giã, nữ tử bỗng tàn nhẫn ném luôn nhân nhi nhỏ nhỏ xuống đất, bất chấp em ôm đầu, cuộn tròn người cô cầu xin tha thứ, không ngừng tay dẫm chân đạp.

“Ta hận ngươi, tên nghiệt chủng ngươi! Căn bản không nên sinh ra trên đời này! Tại sao cả thuốc phá thai cũng không giết được ngươi! Tại sao lão Thiên nhất định phải để ngươi sống giày vò ta! ? Chỉ cần trông thấy ngươi, đã không ngừng nhắc nhở ta sự thật, ta không thể ở chung với người ta yêu, ta đã không xứng với Diễm ca nữa! Ta hận ngươi! Ta ghét ngươi! Sao ngươi không đi chết đi!” Ra sức mà đá.

“Tiểu chủ tử!” Một bóng người khác lao tới bên người bé gái không có năng lực phản kháng, thay em hứng chịu tiếp tất cả, “Chủ tử, hài tử vô tội mà!” Mạc Phương, người bảo vệ cho bé gái, mắt rung rung lệ nhìn nữ tử đã bị người kéo lại, không thể không ngừng bạo hành, khóc nói.

“Nó có thể vô tội sao! Trên người nó chảy dòng máu của tên kia! Nó lớn lên giống tên kia! Nó là minh chứng rành rành tên kia đã chạm vào ta! Nó là yêu nghiệt, yêu nghiệt chết mà cũng chết không xong!” Nữ tử không thể tiếp tục bạo hành, chỉ có thể gằn dừ gào lên.

Mạc Phương biết không thể nói cho chủ tử mình thông, thường xuyên có chuyện như vậy phát sinh, nàng có kinh nghiệm ôm bé gái đã co ro thành một cụm, dưới sự giúp đỡ của Mạc Hương, rời khỏi phòng.

Nữ tử bị bức lại, chỉ có thể hung tợn, hai mắt hằn đầy tơ máu, quát: “Nghiệt chủng! Ta nguyện rửa ngươi, nguyện rửa ngươi vĩnh viễn giống như ta, không thể ở chung với người mình yêu, không! Căn bản không ai có thể thích ngươi, không ai có thể yêu ngươi, đến ngay cả kẻ làm mẫu thân như ta cũng chán ghét ngươi như thế, làm gì còn ai có thể yêu ngươi chứ! Ngươi đừng mơ tình thương của mẹ, cũng đừng vọng tưởng tình thương của cha, trên đời này sẽ không ai yêu ngươi! Ai cũng chán ghét ngươi! Ngươi căn bản không xứng được yêu! Ngươi chỉ là đồ thừa...”

Tiếng nói càng lúc càng xa hút dần, nhưng tất cả đều lọt tòm vào tai đứa bé gái nằm trong lòng Mạc Phương.

“Tiểu chủ tử, đừng để ý lời chủ tử, “khi giúp bé gái bôi thuốc, Mạc Phương dịu dàng nói, “Chủ tử nàng... Chỉ bị bệnh, kỳ thực nàng vẫn rất yêu thương người.” Nói ra lời nói dối thiện ý, nàng ta thương tiếc sờ lên tóc đứa bé gái.

“Nhưng mẫu phi nói ai cũng ghét ta...” Giọng nói nưng nức, bé gái nghẹn ngào khóc oa oa.

“Làm gì có, Mạc Phương cũng rất thích tiểu chủ tử mà! Còn Mạc Hương nữa cũng vậy. Tiểu chủ tử đáng yêu như thế, ai cũng phải thích tiểu chủ tử. Còn nữa, chính là chỉ cần tiểu chủ tử hiện tại ngu cho ngoan, đợi sau này tiểu chủ tử trưởng thành a, còn có rất nhiều, rất nhiều người nữa đều sẽ rất thích tiểu chủ tử!” Mạc Phương cười dịu dàng, đem chân đạp lên người bé gái, sau đó khẽ hát, vỗ nhẹ nàng, dỗ nàng vào giấc ngủ.

Ban đêm, vết thương trên người làm bé gái đau đến tỉnh ngủ, cô bé nhỏ nhỏ trốn ở một góc giường, bàn tay nhỏ một lần lại một lần lên chùi nước mắt, lặng lẽ ni non. Bất chấp Mạc Phương có cứu vãn thế nào, lời nói của nữ tử đã tạo thành tổn thương, tiếng chửi rủa của mẹ ruột mình đều đã in dấu ấn thật sâu trong đầu bé gái, ý nghĩ sẽ không có ai yêu em cắm rễ vào tận đáy lòng em.

...

Trước đây, nàng không biết nữ nhân đó rốt cuộc sao vì yêu mà căm thù nàng, hóa ra, chính là cảm giác yêu, thứ cảm giác này có thể đem trái tim mà cho

đủ hiện tại nàng có quyền lực và địa vị chí cao cũng vẫn trống rỗng lấp đầy. Nàng rút cuộc cũng giống nữ nhân đó, cũng có người mình yêu!

Phượng di đã mất, trên thế gian này không còn lấy một ai yêu mến nàng. Nàng, kẻ từng bị mẹ ruột nguyên rủa, cả mẹ ruột cũng tiếc không bỏ thí cho nàng tình yêu, làm sao mà còn ai yêu nữa cơ chứ? Từ Dịch nói câu ‘khiến Vũ Văn Dật Thần cũng yêu mình’, đúng là ý nghĩ kỳ lạ mà! Vũ Văn Dật Thần có đâu lại yêu mình, hẳn thậm chí nhìn thẳng nàng còn không muốn. .

Từng, nàng một lần lại một lần khát khao tình yêu của mẹ, để rồi hết lần này tới lần khác bị bức đối mặt với hiện thực tàn nhẫn, cho nên, đừng yêu mới tốt, không yêu tất sẽ không giống trước, một lần lại một lần tìm tòi, thất vọng, sau này, nàng phải cách xa hẳn, cách xa hẳn! Nàng phải chuyển tâm việc triều đình, không phân tâm nữa. .

Nhưng, có sao chỉ nghĩ tới về sau không gặp lại hẳn, nàng lại buồn ra thế này? Có sao đưa ra quyết định như vậy lại khiến tim nàng đau nhói lên, đau đến không thở nổi. .

Đau từ con tim lại đau lên đầu, con đau đầu cứ tái phát mỗi đêm cứ như bị vức đây, dần dần nghiêm trọng hơn.

Địch Vũ Liễn rút người vào chăn, lệ rơi đầy mặt, ôm chặt đầu, nhưng lòng đau, đầu lại càng đau thêm, nàng không sao chịu nổi nữa, bỗng nhiên, huyết một tiếng dài, đồng thời bật dậy, tùy tiện tung ra mấy chưởng không hề có mục tiêu, đồ vật trong phòng, bao gồm cả cái giường nàng, tất cả đều bị hành động điên cuồng của nàng nói lời tiễn biệt.

Mấy kẻ ngoài phòng hết cả hồn, nhanh chân vọt vào phòng, thấy nàng tóc dài buông xõa, một bộ đơn y dài, chân trần đứng đưa lưng về phía họ, chỉ một cái chớp mắt, một bóng đen vụt lóe lên, nàng đã rời khỏi phòng, mọi người chỉ kịp thoáng thấy bóng lưng nàng mất hút trong màn đêm.

Chân trần, phóng lên nóc nhà, ánh mắt nàng tán loạn, thi triển khinh công chạy khỏi phòng mình một cách vô tự chủ.

Gió lạnh trập trập quất vào má, con đau đầu khiến nàng muốn chém người thủy chung không thấy giảm bớt, thật không sao chịu nổi tiếp, nàng từ trên nóc một căn phòng nào đó phóng xuống, đáp xuống cái sân ngay đó, ôm chặt đầu, cơ thể trượt dần xuống, nằm hẳn xuống đất, người co ro thành một cụm.

Ồ... Đau đau lắm! Nàng nằm rạp dưới đất, cắn môi, không tiếng động mà kêu rên, sự chùn chân trước tình cảm cùng con đau đầu đang dày vò cả người nàng, ô... Phượng di, Tiểu Vũ đau đầu quá, ô... Vũ Văn Dật Thần, nàng không được gặp hẳn nữa, nàng phải rời xa hẳn, thế nhưng, vừa nghĩ tới sẽ không thấy nữa rồi nụ cười sười ầm trái tim nàng, không thấy nữa rồi hẳn người nàng thích, nước mắt nàng lại không ngừng tuôn rơi nơi khóe mắt.

Lúc đó, người nàng tâm tâm niệm niệm, đang đứng đầu bên kia vách tường, nhìn cái vách đấy, mặt khù khờ vô cùng thận trọng, cân nhắc coi rốt cuộc hẳn nên thi triển khinh công nhảy lên bờ tường, hay là leo qua thì tốt hơn? Sau cùng, mỗi nam tử khờ cho rằng leo tường độ khó hơi bị cao, nhưng phóng thẳng lên cũng không phải cách tốt, vạn nhất biên độ phóng quá cao, đối diện có người, bị người phát hiện thì ôi thôi rồi, có lẽ nhảy nhẹ lên, bám mình trên thành tường được hơn, thế là, dưới ánh trăng, người nào đó y đêm hôm khuy khoắc không ngủ, vụng trộm nhảy tường. .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 7: Bí Mật Của A Đẩu

Địch Vũ Liễn nhớ lại khi nàng vừa tỉnh lại thì thật kỳ diệu, nhìn thấy Vũ Văn Dật Thần trước mặt, có lẽ từ trong tiềm thức nàng đã đi về phía tẩm viện của hẳn mà không hay, không biết.

“*Cô nương, cô nương.*” Vũ Văn Dật Thần quay trở về, đứng trước mặt nàng, gọi mấy lần liền không thấy nàng phản ứng, thử quơ quơ tay trước mặt nàng, nhưng vẫn không thấy trả lời, hẳn bối rối rồi, cái này nên gọi là trợn tròn mắt mà ngủ hay là đang lạc vào cõi thần tiên đây? Tiểu cô nương này quả thật là thích thần thờ nha!

“*Cô nương!*” Dọa nàng một chút thử xem, hẳn nổi ý bông đùa, thỉnh linh hét to một tiếng vào tai nàng.

A! Địch Vũ Liễn bị động tĩnh bất thành linh làm giật mình, hại nàng giật bắn người trên ghế, lại thêm trước đó đang có đủ nỗi niềm âm u, phức tạp trong lòng, nàng giống như chú nai con bị kinh động, vô cùng kinh ngạc nhìn hẳn.

“*Cô nương, thuốc đã sắc xong rồi.*” Bộ dạng nàng trông buồn cười quá đi mất, chọc nàng thật vui nha, hẳn rút người về, trong lòng cười trộm, song ngoài mặt vẫn ra vẻ nghiêm trang, chỉ chỉ chén thuốc trên bàn.

Địch Vũ Liễn bị hẳn hù một trận, vô luận là nỗi lòng đang xoắn xuýt giữa yêu hay không yêu, tự ti hay đau lòng gì cũng bị dọa theo gió thoảng mây trôi rồi, đầu còn tâm trí để để tâm đến mấy chuyện đó, chỉ biết trợn tròn mắt thờ ơ phi phi nhìn hẳn, dám chơi trò hù dọa nàng. Mặt khác, nàng cũng đương kiểm điểm lại mình vì tối nay, tính cảnh giác lại đột nhiên giảm xuống, hẳn mà lại có thể liên tục đến gần nàng hai lần trong tình trạng nàng hoàn toàn không hay biết.

Đi? Hình như nghe đâu đây có mùi thuốc nổ? Tiêu rồi, chắc là chọc nàng làm nàng bức mình rồi, Vũ Văn Dật Thần trong bụng chột dạ gấp rút bung chén thuốc trên bàn lên, muốn xoa dịu tình hình. Hắn nhẹ nhàng, cười đến thấp phần ngu ngốc, động tác ra chiều như muốn lấy lòng nàng.

Hoàn toàn không có sức chống cự với nụ cười của hắn, con giận của Địch Vũ Liễn hiển nhiên không cần phải hỏi tiêu tán đến chín tầng mây. Mũi người thấy mùi thuốc nồng nặc, nàng lại liếc nhìn qua cái chén đen thui trên tay hắn, trong nháy mắt cả người căng cứng lại, thu mình vào trong ghế.

Thấy động tác của nàng, Vũ Văn Dật Thần chớp chớp mắt mấy cái thật nhanh, nghĩ rằng chắc nàng không thích uống thuốc nên tốt bụng khuyên rằng: *“Cô nương, thuốc đắng dã tật, với lại, thuốc này ta sắc lâu lắm mới được đó.”*

Địch Vũ Liễn do dự một lát, từ khi rời khỏi lãnh cung, nàng chưa hề uống qua bất cứ chén thuốc nào, song ký ức đối với mùi vị thuốc vẫn còn rất quen thuộc, có cảm giác hơi bị buồn nôn, nhưng mà, nhìn nét mặt của Vũ Văn Dật Thần lại có cảm giác hình như không uống thì không đúng với hắn lắm, cho nên cuối cùng mới vực dậy dũng khí, cầm chén thuốc lên uống hết một mạch một cho xong.

Khó uống chết đi được! Đáng chết người luôn! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Địch Vũ Liễn hiếm có dịp nhăn nhó như một trái khổ qua.

“Cô nương, súc miệng đi.” Vũ Văn Dật Thần bung chén nước đã chuẩn bị sẵn, đưa nàng.

Nàng bỏ vội cái chén trên tay xuống, nhận lấy chén nước kia, súc miệng một hồi rồi phun nhẹ vô cái chậu bé xíu khác đang cầm trên tay kia của hắn.

“Uống ít mật ong nha.” Vũ Văn Dật Thần phục vụ rất tận tình, hắn xem động tác của nàng, thấy dường như nàng đã quen có người hầu hạ, giương chân nhắc tay đều có vẻ vô cùng cao quý, không khỏi tò mò về xuất thân của nàng, song nghĩ lại nàng đã là thị thiếp của Liễn Vương thì tất nhiên phải từng được huấn luyện qua lễ nghi, có loại khí chất này cũng không có gì là lạ. Hiện tại, đối với suy đoán này của mình, Vũ Văn Dật Thần không hiểu vì sao lại cảm thấy trong bụng hơi khó chịu, không đợi cho Địch Vũ Liễn uống hết mật ong đã giựt phăng cái chén trên tay nàng, sau tất cả chén đĩa trên bàn có liên quan, đều bị gom đi hết, lần thứ hai bước ra khỏi phòng.

“...” Tay ngưng giữa lưng chừng, miệng vẫn còn cảm giác đắng, nàng ôm một đầu đầy dầu chấm hỏi nhìn theo bóng lưng hắn, quái, nàng mới uống có hai hớp, chỉ tính nghĩ một lát thôi, có gì hắn lại thờ ơ đi giựt đi cái chén của nàng cơ?

Lúc Vũ Văn Dật Thần trở về thì đứng ngập ngừng ngoài phòng, không hiểu tại sao lại cảm thấy trong lòng buồn bức, gió lạnh thổi miên man, khiến đầu óc tỉnh táo được đôi phần nhưng tâm trạng vẫn buồn không sao hiểu nổi, không thể làm gì khác hơn là phải cố làm lơ nó, để suy nghĩ xem là tiếp theo phải làm gì, song không hiểu sao ý nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu hắn lại chính là giựt dây cho tiểu cô nương này đừng quay về nữa, ừ, chắc nàng cũng không tình nguyện quay về đó đâu, nhớ lại tình cảnh lúc mới gặp nàng, hắn vô cùng tự tin với suy nghĩ của mình.

Vì vậy, tâm trạng tốt hơn hẳn nhiều lần, hắn lần nữa bước vô phòng, đứng trước mặt nàng, mở miệng câu đầu tiên đã hỏi Địch Vũ Liễn: *“Cô nương, tiếp theo nàng dự định làm gì? Có muốn quay về không?”*

Về? Có thể ở lại đây với hắn, cảm giác thật dễ chịu, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ bị hắn chọc điên người, nhưng nàng vẫn rất thích ở chung với hắn, không muốn quay về, nàng lắc cái đầu nho nhỏ.

Vũ Văn Dật Thần trong lòng không hiểu có gì vui như vậy, miệng suýt nữa đã cười toét ra tận mang tai, bỗng cái đầu nho nhỏ vốn đang lắc kia lại làm ra hành động gật xuống.

Hắn từ trên trời té thẳng xuống đất, Vũ Văn Dật Thần mặt mũi nhăn nhó, buồn bức hỏi: *“Cô nương, rốt cuộc nàng có muốn về hay là không?”*

Nét mặt có phần khó xử, không muốn về, nhưng cân nhắc lại thân phận của mình, không về không được, thế nên, sau nhiều phen suy đi xét lại, Địch Vũ Liễn vẫn gật đầu, muốn ở chung với hắn là một chuyện, nhưng có về hay không lại là chuyện khác.

Mặt khờ của Vũ Văn Dật Thần thoáng nét buồn rười rượi, không cam lòng phải xác định lại một lần nữa: *“Nàng xác định muốn về, muốn về lại cái nơi mà quý Liễn Vương Phủ đó?”*

Sặc? Quý phủ của nàng mà quý ở chỗ nào?

Tại sao nàng còn muốn về lại đó cơ? Lúc gặp nàng, rõ ràng nàng đang khóc, chắc chắn là ở Liễn Vương phủ đã chịu nhiều ám rức rồi, lại còn có Tiểu Phúc Tử dẫn người theo muốn bắt nàng, dứt khoát đã phạm phải chuyện gì rồi, trở về còn không phải là tìm đường chết sao? Vũ Văn Dật Thần cẩn thận suy xét biểu cảm của nàng, ý tứ lộ ra nói lên rằng không muốn về nhưng lại không về không được, trong lòng hắn không khỏi nhen nhúm một tia hy vọng, hắn bắt đầu làm công tác tư tưởng mà hoàn toàn không để ý rằng người con gái đáng yêu trước mặt mình hiện tại đang cảm thấy vô cùng bất mãn với hắn vì cái tội dám phê bình phủ đệ của nàng: *“Cô nương, nàng không cần phải sợ, nếu nàng thật sự không muốn quay về nơi đó, ta có thể tìm một nơi cho nàng trốn trước, Yên Đô tự nhiên không thể ở lâu, ở thời điểm trung tuần tháng hai, ta sẽ khởi hành trở về đất phong của Vũ Văn tộc, đến lúc đó mang nàng theo cùng nhau rời khỏi chỗ này.”*

Trung tuần tháng hai? Lễ nào hắn không biết đã vào hắc y hộ vệ của nàng thì không được phép xin nghỉ sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Địch Vũ Liễn hiện lên vẻ nghi hoặc nhìn hắn, còn nữa, tại sao hắn lại muốn quay về đất phong của Vũ Văn tộc làm chi?

“Nàng cứ thế mà về thật sự rất nguy hiểm, nói sao đi nữa Liễn Vương cũng giống như con quý, vừa khùng khiếp lại vừa tàn nhẫn, không chỉ là kẻ khát máu, còn là kẻ sát tinh, ai mà biết được hắn có làm gì nàng không!”

Ác quỷ trong miệng hắn vốn đang rất tức giận muốn trừng mắt với hắn, nhưng bởi vì nghe được nhiều từ hình dung không hay như vậy từ nơi miệng hắn, bị người trong lòng nói như thế, ai mà không suy sụp, Địch Vũ Liễn vô cùng tủi thân, vành mắt đỏ au, nàng đâu có xấu xa đến vậy!

Hắn để ý thấy vành mắt nàng hơi hồng lên, từ đáy lòng lại càng thêm khẳng định tiểu cô nương này cũng là người bị Liễn Vương hãm hại, nên tuyệt đối sẽ không đứng cùng chiến tuyến với y đâu, người nào đó lại càng được nước làm tới trắng trợn phát biểu một bài cảm tưởng rất dài, mục đích đương nhiên là để tỏ rõ lập trường của mình là hoàn toàn cùng phe với nàng, cổ vũ dũng khí cho nàng, để nàng có thể đồng ý ở lại, hoàn toàn không hay không biết bởi vì vậy mà bản thân đã tự đào hố chôn mình ngay trước mặt Liễn Vương rồi, cứ vô tư đem tất cả dự tính của mình kể ra hết.

“Không có vậy thôi đâu, hắn còn bị bệnh tâm thần nữa, chuyên môn mang tới điềm quấy cho ta! Không phải tại hắn phá đám, có lẽ bây giờ ta đã bị đuổi khỏi Ngự Lâm Quân thành công rồi, đâu cần phải như bây giờ mỗi ngày mỗi vất óc nghĩ cách làm sao mới có thể bị đuổi khỏi thân hộ đội của hắn, à quên, ngày hôm qua đã đổi thành hắc y hộ vệ rồi, nói tóm lại là làm sao mới có thể bị đuổi khỏi chỗ của hắn.” Mấy ngày qua, thật sự quá mức bất mãn với Liễn Vương rồi, nhưng lại không có nơi có chỗ để biểu lộ ra, tiểu cô nương trước mặt này trông có vẻ rất đơn thuần, chắc chắn sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài đâu, trước nay chưa từng có người có thể khiến hắn nói ra những lời thật lòng mình, nên hắn hiếm khi được dịp, tranh thủ oán hận thêm vài câu.

Giời! Dám mắng nàng bệnh tâm thần, nguyên nàng còn chưa biết hắn muốn trốn khỏi nơi nàng thì bây giờ đã biết rồi. Muốn trốn phải không? Hàm hừ mấy chữ, không có cửa đâu! Dịch Vũ Liễn trong lòng đã ra quyết định. Thế nên, cho tới khi Vũ Văn Dật Thần lập thành kế hoạch để bị đuổi ra Liễn Vương phủ thì bất luận hắn có làm sai chuyện gì, cũng đều không thành công, làm hắn quả tình rất muốn ôm đầu khóc ầm ỉ, hết sức không hiểu được, vì lý do gì tất cả kế hoạch của hắn đều không cái nào có tác dụng cả?

“Đúng rồi, nếu ngày mai ta trở thành hắc y hộ vệ của Liễn Vương thì hắn nơi đó có động tĩnh gì, ta đều có thể biết trước được một bước, cho nên nàng cứ yên tâm mà trốn, ta bảo chứng hắn sẽ không bắt được nàng đâu.”

Tên này, quả nhiên còn chưa vào làm đã có dị tâm rồi! Hừ!

“Cứ như vậy đi, mà nàng cũng đừng lo sẽ liên lụy đến ta, không có vấn đề gì đâu, Liễn Vương tuy quyền to chức trọng, nhưng dễ đối phó lắm!”

Cái gì? Quá xá cuồng ngôn rồi! Một sợi gân xanh nho nhỏ nổi lên trên cái trán xinh xinh của Dịch Vũ Liễn.

“Cách trung tuần tháng hai còn hơn một tháng lận, thời gian dài như vậy, ta chắc chắn có thể tìm ra cơ hội để bị đuổi khỏi phủ hắn, sau đó chúng lập tức lên đường trốn khỏi chỗ này.”

Hừ, người cứ nằm đó mơ dần đi!

“Đợi đến đất phong rồi, ta dẫn nương ta và Lan đi hoàn toàn ly khai khỏi Vũ Văn gia, chu du thiên hạ, nàng cũng có thể đi cùng với ta xem cảnh đẹp khắp thiên hạ, du sơn ngoạn thủy.” Kế hoạch rất tốt, hắn cũng không phát hiện, trong cái kế hoạch này từ đầu đến cuối không hề có ý tứ bỏ Dịch Vũ Liễn ra một bên.

Cùng hắn du sơn ngoạn thủy? Lửa giận tiêu tan, Dịch Vũ Liễn không khỏi mơ màng, bất quá, tại sao hắn phải dẫn theo mẫu thân của hắn triệt để ly khai khỏi Vũ Văn gia, nghe ý tứ thì hình như muốn đoạn tuyệt quan hệ với Vũ Văn gia thì phải?

“Sao hả cô nương, nàng còn muốn quay về Liễn Vương phủ nữa không?”

Động tâm thì động, nhưng nàng vẫn hết sức nghiêm túc mà gật đầu, nàng phải quay về, nàng vẫn chưa tìm ra nữ nhân đó, nàng cũng chưa đoạt được hoàng vị, nàng còn rất nhiều chuyện vẫn chưa làm xong!

Vũ Văn Dật Thần pó tay rồi, hắn miệng lưỡi hết nửa ngày trời, thấy nàng cũng có vẻ động tâm rồi, nhưng rốt cuộc là nói sai chỗ nào cơ chứ, để cho nàng không thể không quay về phủ đệ của cái tên không khôn khéo kia?

“Đúng rồi cô nương, thật xấu hổ quá, đã quên không tự giới thiệu, tại hạ là Vũ Văn Dật Thần, họ kép Vũ Văn, chữ Dật trong phiêu dật, Thần trong quân thần, là trưởng tử của bộ binh thượng thư Vũ Văn Hạo Nhiên, nơi này là Vũ Văn phủ.” Ý tứ trong đó để nàng hiểu là hắn không phải kẻ xấu, không cần phải sợ hắn bắt cóc nàng đem đi bán. Là người thì ai cũng biết đến danh xưng Vũ Văn A Đẩu của hắn, danh hiệu của Vũ Văn Dật Thần hắn ở bên ngoài thuộc về cái loại vừa ngu vừa ngốc, vậy nên chắc là nàng đã yên tâm rồi chứ?

Cái này nàng biết, Dịch Vũ Liễn cảm thấy hết sức vô phương, tên này hoàn toàn không nhận ra nàng thật rồi!

“Còn nữa, không biết có thể thỉnh giáo phương danh của cô nương một chút không?” Trái lại, vấn đề này hắn thật sự rất muốn biết nên đưa mắt mong mỏi nhìn nàng.

“...” Ta là Dịch Vũ Liễn, là Dịch họ của hoàng tộc, Vũ của lòng vũ, Liễn trong trị quốc, nhân xưng Liễn Vương. . .

Lượng không khí để hô hấp không đủ, Dịch Vũ Liễn chỉ có thể im lặng rồi lại im lặng tròn xoe mắt nhìn hắn. Nàng đang rất chột dạ, nghĩ thầm nếu thật trả lời như vậy, còn không phải có người nghe xong sẽ sợ đến nổi phá cửa chạy ra ngoài, vậy nên cứ tuân thủ theo đạo lý im lặng là vàng có lẽ là tốt nhất. Nàng không có gat hắn, muốn trách thì hắn tự trách mình đi, là do hắn không nhận ra nàng trước!

A, hắn quên mất, nàng không biết nói chuyện, hóa ra nàng bị cảm thật, hắn có chút tiếc nuối. Vậy kêu nàng viết ra tên họ của mình là được rồi, suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, hắn lại có thêm chủ ý mới, sẵn dịp cũng viết phương thức trị đau đầu cho nàng luôn.

“Cô nương, nàng đợi một chút.” Hắn đi ngay vào trong buồng ngủ.

Vũ Văn Dật Thần vén bức màn ngăn cách phòng trong và ngoài lên, hần vừa đi vào Định Vũ Liễn đã lộ đầu nhìn thử xem rốt cuộc hần muốn làm cái gì trong đó.

Chỉ thấy hần đi đến trước mặt cái bàn bên trong buồng, trái tờ giấy ra, cầm lấy bút, chấm mực, viết viết cái gì đó. Sau đó, hần có vẻ hài lòng đọc lại tờ giấy, đặt bút xuống rồi cầm tờ giấy lên thổi một lúc, đợi cho mực khô xong mới đem ra ngoài.

Vũ Văn Dật Thần dừng lại trước mặt nàng, đưa phurong thuốc đã viết xong cho Định Vũ Liễn, căn dặn nàng: “*Mỗi ngày một lần, dùng trước khi ngủ, nhớ dùng đều đặn nhé.*”

Cầm lấy đơn thuốc, Định Vũ Liễn vừa xem thử, đã lập tức cảm thấy mắt như muốn rách ra ngoài, nhìn chăm chăm vào nét chữ ghi trên mặt giấy. Chỉ thấy nét chữ mạnh mẽ có lực, như rồng bay phurong múa. Nàng lại nhớ tới ngày vừa về đến Yến Đô hôm ấy, tờ giấy hần giữ trong tay, nét chữ xấu đến nỗi không dám cho người coi! Với lại, Tiểu Phúc Tử cũng từng kể với nàng về tin đồn của Vũ Văn A Đầu hần, chữ xấu như chó vậy!

Tiếp tục, nàng lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp nhau, hần trốn khỏi kỳ thi tuyển thư đồng, nội lực hần hùng hậu hơn xa cả đám thân tín bên cạnh nàng, nhưng lại có tin đồn rằng võ công của hần kém đến nỗi làm Vũ Văn gia tộc mất sạch thể diện, ban nãy hần chẩn bệnh rất thành thực nhưng lại bị Sư đại nhân đuổi khỏi ngự y viện! Tổng cộng tất cả các dấu hiệu trên đều cho thấy, người này vẫn một mực giấu tài. Nhưng tại sao? Tại sao hần có tài mà lại không chịu thể hiện?

Định Vũ Liễn ngước mặt nhìn hần, khuôn mặt nhỏ nhắn mang đầy vẻ nghi ngờ.

“*Đọc không hiểu hả?*” Thấy mặt nàng đầy nghi vấn, Vũ Văn Dật Thần việc đầu tiên nghĩ đến đó là có khả năng nàng không biết đọc chữ, “*Không sao đâu, bất quá nếu nàng không quay lại nơi đó, sau này ta giúp nàng bốc thuốc, nàng cũng không cần phải nhớ rõ mấy thứ này làm gì.*” Miệng lẩm bẩm xong hần lại có lòng tốt đọc to một lần cho nàng nghe, để nàng biết sơ một tý rốt cuộc hần kê cho nàng những vị thuốc gì, đọc xong còn nói, “*Từ tối mai, nàng bắt đầu tiếp tục dùng theo đơn thuốc này, a...*” Nàng vậy nhưng không biết chữ! Thế thì kêu hần làm thế nào mới có thể biết tên nàng đây! Chẳng lẽ nàng không có tên? Không thể nào! Biết đâu chữ duy nhất nàng viết được lại là tên mình thì sao, hần bèn vô cùng cẩn thận hỏi thăm, “*Cô nương, mặc dù nàng không biết chữ, nhưng cũng phải biết viết tên mình chứ hả?*”

Liễn Vương vẫn vô toàn tài bị xem thành con mù chữ dốt đặt cán mai, Định Vũ Liễn trên trán không khỏi nổi thêm mấy cọng gân xanh, nhưng nhìn bộ dạng hần chờ mong, nàng cũng không nhẫn tâm khiến hần thất vọng, chung quy cũng không thể cứ để hần kêu “*Cô nương*” luôn miệng, chỉ là, viết chân danh thì không được, bịa cái tên giả càng không xong, sau này lại để cho hần nắm thóp được chuyện nàng lừa hần, cân nhắc kỹ càng xong, nàng đã có quyết định nên gặt đầu.

Vũ Văn Dật Thần vui vẻ, hoàn hảo, nàng còn có thể viết tên mình

Đợi hần mang giấy mực tới xong, nàng viết lên hai chữ “*Tiểu Vũ*”

Tuy nói không biết chữ, nhưng hai chữ này nàng viết rất có khí lực, không giống với nét chữ thanh tú của nữ tử bình thường. Vũ Văn Dật Thần tán thưởng nhìn nàng, song song còn mang mỗi đồng cảm, tiểu cô nương đáng thương, tới họ cũng không có, hoàn toàn không hề có một chút liên tưởng gì đến cái người đương triều có thể khiến hần chỉ e trốn không kịp, trong tên của người đó cũng có một chữ “*Vũ*”, cũng không hề nghi ngờ nàng vốn có lòng giấu giếm, cho nên viết tên cũng chỉ viết mỗi nhũ danh.

“*Tiểu Vũ, vậy là nàng vẫn muốn quay về đó hả?*” Lại chuyển trọng tâm về đề tài cũ, cái chữ Tiểu Vũ này cũng kêu rất suông miệng.

Thấy hần không suy nghĩ nhiều, Định Vũ Liễn cũng yên tâm nhưng vẫn hơi thất vọng, trong lòng thầm nhủ, người này không khỏi quá mức đơn thuần, một cái tên không có họ như thế cũng không cần hỏi thêm một câu. Bất quá, nghĩ tới ngoại trừ Phurong đi ra, hần là người đầu tiên gọi tên nàng như vậy, Định Vũ Liễn hé môi cười.

“*Tiểu Vũ? Tiểu Vũ nàng muốn trở về Liễn Vương phủ sao?*” Nàng cười cái gì cơ? Không hề biết rằng nàng vì nghe hần gọi tên nàng, trong lòng ngọt lịm như đường mà cười tươi ra mặt, Vũ Văn Dật Thần bối rối hỏi lại lần nữa.

Ân, phải về, nàng tùm tùm cười gật đầu.

Bấy giờ, Vũ Văn Dật Thần đã khẳng định thật sự không thể lay động nàng, cũng không thể ép buộc người ta đừng về, hần đành sờ sờ gáy, giọng điệu chán chường nói: “*Vậy nàng trở về đó rồi, tự mình phải cẩn thận thêm.*”

Hần đang quan tâm nàng, người nào đó trong lòng âm áp, gật đầu, ra hiệu nàng đã biết.

“*Cố gắng hết mức tránh xa Liễn Vương ra.*”

Cái này khó, không thể làm được.

Ai, nếu nàng quay về đó, hần còn có thể gặp lại nàng không? Vũ Văn Dật Thần trong đầu lơ đãng xuất hiện ý nghĩ đó, nhưng mấy lời như vậy làm sao dám nói ra khỏi miệng, đành cất tiếng hỏi: “*Có muốn ta châm cứu giúp nàng trị chứng đau đầu không?*”

Định Vũ Liễn ngập ngừng nhìn hần, nghe đồn hần châm cứu suýt chút đã châm cho người ta tuyệt tử tuyệt tôn rồi, hần, có biết châm cứu thật không?

Nhìn ra là nàng đang do dự, Vũ Văn Dật Thần trái lại không hề nghĩ ngợi gì khác, vừa đi tìm hộp châm cứu của mình, vừa tự vạch trần bí mật của mình,

nói: “*Nàng cứ suy nghĩ một lát nhé. Ta châm cứu, nàng không cần phải lo, không đau đâu, với lại nàng cũng không cần lo lắng về y thuật của ta, ta học ở Ngự Y Viện mà. Bất quá ở Ngự Y Viện rất ít khi có cơ hội luyện tập, cho nên chỉ cần có thời gian rảnh, ta sẽ đi tới nội thành. Ở đó có rất nhiều bách tính cùng khổ không có tiền chữa bệnh, họ đều rất tội nghiệp. Ta xem bệnh miễn phí cho họ, cũng vừa vận giúp y thuật mình tiến lên, bởi vậy, thuật châm cứu ta luyện qua rất thành thục rồi.*” Còn thường xuyên cho người ta tiền, dẫn đến hầu bao của hắn bao giờ cũng cạn kiệt, đói meo râu. Thế nên, ở trước mặt người nhà, hắn phải viện lý do đánh rơi tiền để giải thích tại sao tiền trong hầu bao luôn hết nhanh như thế

“...” Hắn người tốt, bụng dạ cũng tốt

“*Tiểu Vũ, việc này nhưng nàng chớ có nói ra ngoài nghe, ta toàn là lén lỏm thôi, người nhà cũng không biết đâu, ở trong nội thành, những người biết ta đều tưởng là ta họ Văn, nói cách khác chuyện này chỉ có mình nàng biết thôi, nhớ phải giữ kín bí mật giùm ta đó!*” Bỗng nhiên phát hiện mình lại vô ý làm lộ ra bí mật cất giấu đã lâu năm, Vũ Văn Dật Thần ôm thùng thuốc đi tới, dặn dò nàng một câu, đương nhiên, hắn vẫn có một sự tin tưởng vô căn cứ rằng tiểu cô nương này sẽ không tiết lộ bí mật của hắn.

Bản chất của con người đều là thế, có thể giúp đối phương giữ bí mật, tự nhiên biểu thị mình ở trong tâm tưởng của đối phương hoàn toàn bất đồng với những người khác, mà đối phương này lại còn là người ở trong lòng của mình, có thể hiểu được, Dịch Vũ Liên thích thú cỡ nào, từ sâu trong ánh mắt cũng lấp lánh niềm vui sướng, lập tức quay qua hắn đang nhìn mình mà gật đầu, biểu thị nàng tuyệt đối sẽ không làm lộ!

“*Thế nào, muốn ta giúp nàng châm cứu phải không? Vậy thì có lẽ đêm nay nàng sẽ ngủ ngon hơn một chút.*” Đặt hòm thuốc lên bàn, hắn hỏi thăm ý tứ nàng.

Dịch Vũ Liên tâm trạng đang vui vẻ, hơn nữa từ trong lời nói của hắn đã có một sự tự tin lộ rõ, khiến nàng nhớ tới kết luận vừa rồi mình có được, không khỏi không tin nhiệm y thuật của hắn thêm một phần, nên gật đầu biểu lộ sự đồng ý.

Cho phép hắn châm cứu trên đầu nàng, đồng nghĩa với việc đem mạng của nàng đặt cược vào tay hắn, tín nhiệm như vậy, khiến trong lòng Vũ Văn Dật Thần hứng chí phùng phùng, tâm trạng sôi sục hẳn lên. Hắn từ trong hòm đựng thuốc rút ra một bộ ngân châm, châm cứu cho nàng một cách nghiêm túc.

Hắn hạ kim chính xác mà vững vàng, thế này đâu có nửa điểm nào là đâm kim run rẩy và loạn xạ chọc Sur đại nhân phải phát điên lên trong kỳ thi tuyển ngự y đâu. Chắc chắn, nếu Sur đại nhân ở chỗ này, đoán rằng trước tiên sẽ la làng lên thẳng lừa đảo, rồi sau đó ngắt xiu, tiếp đó tỉnh dậy rồi lại hỏi hận vì đã từng quyết định không chuẩn cho hắn gia nhập ngự y viện!

Hắn thật là một người trong ngoài bất nhất, Dịch Vũ Liên đảo mắt nhìn theo hắn, nhưng hắn trong ngoài bất nhất này chỉ có mình nàng biết mà thôi, nghĩ về điểm này, trong lòng nàng vui mon mon. Nàng rất thích dáng vẻ nghiêm trang của hắn, đây cũng có thể nói là lần đầu tiên Dịch Vũ Liên dám nhìn thẳng vào tâm ý của mình, kể từ sau khi nàng xác định được mình đã yêu Vũ Văn Dật Thần.

Thấy nàng không rời mắt khỏi mình, Vũ Văn Dật Thần nghĩ rằng nàng đang căng thẳng vì châm cứu, muốn bảo nàng hãy thoải mái nên nhìn nàng mỉm cười động viên.

Mà nàng lại thích hắn cười với nàng nên khóe môi của Dịch Vũ Liên cong lên hết cỡ, nhìn không được nở nụ cười. Hắn và cái thân phận hiện tại này của nàng trái lại ở chung với nhau rất vui vẻ, nếu như nàng tiếp tục sử dụng thân phận này lui tới thường xuyên với hắn, vậy có thể, có thể hay không có một ngày, giống như Từ Dịch nói vậy, hắn cũng có thể yêu nàng?

Kim cuối cùng cũng châm xong, Vũ Văn Dật Thần rất hài lòng, cũng không để ý, bóng dáng trước mắt mình, từ trong cặp phượng mâu của nàng vụt lóe lên một tia sáng mang theo hy vọng, tia sáng đó từ từ biến đổi, càng lúc càng nóng rực lên, để lộ ra một sự kiên định vững vàng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.